CU55073441
88PS IE25 Platonos Phaidon.

Digitized by Google

Columbia University
in the City of New York

LIBRARY

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΑΙΔΩΝ.

PLATONIS PHÆDO.

AD CODICUM FIDEM RECENSUIT

ET COMMENTARIIS CRITICIS ILLUSTRAVIT,

IMMANUEL BEKKERUS.

ANNOTATIONIBUS

SERRANI, STEPHANI, HEINDORFII, WYTTENBACHIIQUE,

INTEGRIS:

ADJICIUNTUR

FORSTERI, GOTTLEBERI, FISCHERI, HEUSDII, BECKII,

ET ALIORUM SELECTÆ.

LONDINI:

EXCUDEBAT A. J. VALPY, A. M.

SUMTU RICARDI PRIESTLEY.

MDCCCXXV.

Digitized by Google

Digitized by Google

Φ Α Ι Δ Ω Ν.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ, ΦΑΙΔΩΝ, ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ, ΣΩΚΡΑΤΗΣ, ΚΕΒΗΣ, ΣΙΜΜΙΑΣ, ΚΡΙΤΩΝ, Ο ΤΩΝ ΕΝΔΕΚΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

4417

Digitized by Google

ARGUMENTUM.

Socrates moriens, rogatu et auctoritate Cebetis et Simmiæ, Thebanorum, docet primo, animam e corpore, tanquam e carcere, profectam non interire statim, sed permanere salvam diu: deinde conatur afferre rationes, quibus animæ æternitas immortalitasque asseratur atque vindicetur; ita quidem, ut non modo dubitationibus Simmiæ et Cebetis satisfaciat, sed ostendat etiam, aliam fore, post mortem, piorum hominum proborumque animæ sortem, aliam improborum atque impiorum. Sed Plato hunc de immortalitate et æternitate animarum Dialogum inscripsit Phædonis nomine, familiæ Eleaticæ principis, quia eum narrantem fecit ea, quæ Socrates in carcere disseruit illa de quæstione ante, quam cicutam biberet. v. Origenes c. Celsum 3. p. 152. Spenc.

Digitized by Google

ΦΑΙΔΩΝ.*

---

§. 1. Αὐτός, ὦ Φαίδων, παρεγένου Σωκράτει[a] ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ᾗ τὸ φάρμακον ἔπιεν[b] ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, ἢ ἄλλου του ἤκουσας; Steph. I. 57. Bek. II. iii. 3. §. 1. W.

CODICES QUINDECIM,
𝔄ΓΔΛΞΠΦΥCEGHILs.

[a] σωκράτη pr Υ.—[b] ἔπιε τὸ φάρμακον ΔΦs.—[c] ἂν ἐγὼ 𝔄Δs et rc Π.—[d] πολιτι-

* Index hujus dialogi non unus idemque, sed varius, est in libris scriptorum veterum, a quibus ille laudatur certatim. Varro L. L. vi. 3. eum ita laudat, 'in quarto:' quia est quartus ordine dialogus. v. Victorius Var. Lect. xviii. 2. Sed Aristot. Metaphys. i. 7. p. 279. B. xi. 5. p. 423. A. Origen. contra Cels. vii. p. 350. 352. Laert. ii. 42. Plutarch. Moral. p. 572. B. t. ii. Suid. in Εἴδησις, Παρουσία, Φαῦλος, et alibi: Scholiast. Hermogenis p. 10. Simplicius in Epictet. p. 63. Salm. Clemens Alex. Strom. iv. p. 532. etc. Thom. M. v. Ἀποδέχομαι, Ἄτοπον, Ἴων, Προτέρα, Πρωΐ, Φοιτᾷν, alibique: Etymol. M. in Τυφών: Schol. Synesii περὶ ἐνυπνίων p. 94. 107. Turneb. Theodoret. Θ. Π. i. p. 19. ii. p. 23. v. p. 76. viii. p. 118. xi. p. 154. Alcinous Εἰσαγ. c. 6. Stobæus Eclog. Phys. p. 94. Nemesius N. H. ii. p. 54. Ox. Proclus in Theol. Platon. i. 5. p. 12. i. 26. p. 63. vi. 24. p. 411. etc. Nonnus Συναγ. ἱστορ. ii. 30. p. 171. Schol. Callim. in H. in Del. 312. Schol. Hesiodi in Θεογ. p. 240. B. Heins. Schol. Luciani ad Solœc. p. 54. t. ii. eum ita citant, ἐν Φαίδωνι· vel, addito articulo, ἐν τῷ Φαίδωνι· et ἐκ τοῦ Φαίδωνος. Sic Macrob. in Somn. Scip. i. 1. 12. 13. Priscian. x. p. 392. Bas. Tertullian. de Anima c. 18. Claudian. Mamert. de Statu Anim. ii. p. 129. Barth. 'in Phædone.' Mœris v. Ἐπιτηδείους habet simpliciter, Πλάτων Φαίδωνι. Etiam a Philostrato VV. Sophist. i. 7. 2. p. 488. vocatur ὁ Φαίδων ὁ τοῦ Πλάτωνος· et ex eo ab Eudocia Ion. p. 131. sed ibi male editum est ὅ, τε Φαίδων τοῦ Πλάτωνος, omisso articulo. Theon. Progymn. c. 3. p. 30. Heins. habet: ἐν διαλόγῳ τῷ περὶ ψυχῆς. Schol. Synes. p. 106. Turn. ὁ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ. Plutarch. Moral. p. 120. E. t. ii. ὁ θεῖος Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς—ἐν τῷ περὶ ψυχῆς διαλόγῳ. Idem Plutarch. Cat. Min. p. 792. E. t. i. et Moral. p. 1013. D. t. ii. Origen. contra Cels. ii. p. 97. Theodoretus Θ. Π. ii. passim: Athenæus xi. p. 504. F. et p. 505. E. xv. p. 679. A. Euseb. Præp. Evang. i. 8. xi. 27. 36. 38. xiii. 6. xiv. 15. Cyrill. Alex. v. p. 181. B. Sext. Empiric. c. Mathemat. iv. p. 335. viii. p. 474. Stephanus Byz. v. Χώρα· Diog. L. ii. 65. iii. 36. 37. 55. Pollux ii. 118. Suidas v. Φαῦλος in Cod. Regio (v. Menag. ad Laert. iii. 63.) et v. Εἰδέα, passimque alibi: Etymol. M. v. Τρέφεσθαι, et Φαῦλος· Photius Lex. apud Piersonum ad Mœr. p. 173. Eustath. ad Odys. B. p. 1450. hunc librum laudant sic: ἐν τῷ περὶ ψυχῆς· vel ἐν τῷ περὶ τῆς ψυχῆς.

Digitized by Google

ΦΑΙΔ. Αὐτός, ὦ Ἐχέκρατες.

ΕΧ. Τί οὖν δή ἐστιν ἅττα εἶπεν ὁ ἀνὴρ πρὸ τοῦ θανά-

Apud Lucian. p. 375. t. ii. Græv. est *ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ.* Uti nos edidimus cum Steph. et Forst. ita legitur in Codd. Tub. Aug. et Ald. Bas. 1. 2. Etiam apud Thom. M. v. Εἰσῄει est, Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι, ἢ περὶ ψυχῆς. In versione Ficini est, *Phædo, vel de animi immortalitate, vel de anima.* Cæterum Lucian. p. 345. t. ii. Græv. vocat τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον· apud Nonnum Συναγ. ἱστορ. i. 16. p. 132. Eton. est, ὁ Φαίδων, ὁ περὶ ψυχῆς διάλογος Πλάτωνος· apud Plut. Consol. ad Apollon. p. 120. D. t. ii. ἐν τῷ περὶ ψυχῆς Διαλόγῳ, περί τε τῆς ἀθανασίας αὐτῆς. Dio Cas. 43. p. 218. C. Leoncl. appellat τὸ τοῦ Πλάτωνος βιβλίον τὸ περὶ ψυχῆς αὐτῷ γεγραμμένον· Appian. B. C. ii. p. 800. t. ii. Tol. Πλάτωνος τὴν περὶ ψυχῆς συγγραφήν· Callimach. Epigr. 24. Πλάτωνος τὸ περὶ ψυχῆς γράμμα (h. e. σύγγραμμα, *librum.* v. Ammonius v. γράμμα· et Sext. Empir. c. Mathemat. i. 2. p. 225. s. et Scholia ἀνέκδοτα in Dionysii Thracis Τέχνην apud Villoisonum Anecd. Gr. t. ii. p. 172. quorum tamen alterum, φησί που—κακῶς εἶναι, jam a Valquenario editum est Animadvers. ad Ammon. i. 13. p. 57. s.): Cicero Tusc. i. 11. 'librum, qui est de animo: ib. 43. librum, in quo moritur Socrates:' Ovidius Ib. 496. 'Socratium de nece opus:' Florus iv. 2. 71. 'Platonis librum, qui immortalitatem animæ docet:' Gellius ii. 18. et Macrobius Saturn. i. 11. 'librum divinum de immortalitate animæ:' Lactantius Institut. iii. 18. 8. 'Platonis librum, qui est scriptus de immortalitate animarum:' Augustin. de Civ. Dei i. 22. 'Platonis librum, ubi de immortalitate animæ disputavit:' Arnobius adv. gentes ii. p. 52. Mair. 'volumen, quod Plato de animæ immortalitate composuit.' Apud Diog. L. iii. 58. additur etiam hic Ἠθικός· quod vocabulum nos quoque addendum, constantiæ caussa, duximus: nam in reliquis libris editis, et in Codd. Tub. Aug. non legitur. A Tub. etiam nomina personarum, quæ colloquentes inter se inducuntur, absunt, non item ab Aug., in quo tamen pro ἕνδεκα leguntur numeri ιά. Sed in ipso ordine neuter codex nomina personarum inter se colloquentium exhibet. Fisch.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ] Hanc ex veteribus acceptam editionibus, et dialogis præscriptam *tabulam personarum,* πίνακα τῶν προσώπων τοῦ διαλόγου supplevi ac distinxi in πρόσωπα πρῶτα et δεύτερα· quod et in Plutarcho factitavi. Nam Phædon Echecrati et aliis narrat Phliunte, quid ultimo vitæ die a Socrate et præsentibus amicis dictum actumque sit. Ergo illi duo sunt *primæ personæ:* hi autem *secundæ:* neque confundi debebant: neque Echecrates, ut in hoc dramate, sic in tabulis pictis locum habuit: quibus hoc argumentum frequens fuisse, Luciani mentione colligitur de Morte Peregrini t. ii. p. 358. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἵους τοὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἑταίρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν. Platonis autem dialogi, ratione habita formæ, distribuuntur in δραματικοὺς, in quibus illud *inquam* et *inquit* omittitur: et διηγηματικοὺς, in quibus id interponitur. Plutarch. Sympos. vii. 8. p. 711. B. ἴστε γὰρ, εἶπεν, ὅτι τῶν Πλάτωνος διαλόγων διηγηματικοί τινές εἰσιν, οἱ δὲ δραματικοί. Tertium genus, μικτοὺς, refert Diogen. Laert. iii. 50. οὐ λανθάνει δὲ ἡμᾶς ὅτι τινὲς ἄλλως διαφέρειν τοὺς διαλόγους φασί· λέγουσι γὰρ αὐτῶν τοὺς μὲν δραματικοὺς, τοὺς δὲ διηγηματικοὺς, τοὺς δὲ μικτούς. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν τραγικῶς μᾶλλον ἢ φιλοσόφως τὴν διαφορὰν τῶν διαλόγων προσωνόμασαν· ad quem locum videatur Menagius. Phædon igitur generis est mixti ex utroque. Wytt.

ΦΑΙΔΩΝ Η ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ] Hæc est inscriptio in veteribus prodita codicibus, apud veteres frequens Scriptores, ac Thrasylli auctoritate se commendans, cujus πίνακα sequitur Diogen. L. iii. 58. in referendis titulis dialogorum Platonis, inter quos hic ita nominatur Φαίδων, ἢ περὶ ψυχῆς. Alii multi veterum alterutro eum nomine appellant. Quorum in hac triplice ratione locos diligentia Fischeri collegit. Antiquissimum est ipsius Platonis testimonium in Epist. xiii. p. 728. C.* ἐπιεικῶς δὲ γιγνώσκεις τοὔνομα Κέβητος· γεγραμμένος γάρ ἐστιν ἐν τοῖς Σωκρατείοις λόγοις μετὰ Σιμμίου Σωκράτει διαλεγόμενος ἐν τῷ περὶ ψυχῆς λόγῳ, ἀνὴρ πᾶσιν ἡμῖν οἰκεῖός τε καὶ εὔνους. Hanc

* Platonis edit. Læmar. usus est Wyttenbach.

Digitized by Google

του; καὶ πῶς ἐτελεύτα; ἡδέως γὰρ ἂν[c] ἀκούσαιμι. καὶ γὰρ οὔτε τῶν πολιτῶν[d] Φλιασίων[e] οὐδεὶς πάνυ τι[f] ἐπιχω-

κῶν pr Φ.—[e] τῶν φλιασίων L.—[f] τι (οι) Ξ, τοι Φ.—[g] ἀπαγγεῖλαι ΔΦs, ἀπαγγελεῖν G.

enim tam germanam esse, quam cæteras Platonis Epistolas, persuadet nobis Wesseling. in Epist. ad Venemam: ubi et hunc locum attigit p. 41. Proximus antiquitate est Aristot. Metaphys. i. 7. Φαίδωνα Platonis citans: item de Generat. et Corrupt. ii. 9. Meteorolog. ii. 2. Panætium vero dialogum Phædonem spurium judicasse, et Platoni abjudicasse, cecinit incertus Poeta in Anthologia Gr. i. 44. 4. quem falsa canere ostenderunt Fabric. B. G. vol. ii. p. 8. 9. et Lyndenus noster, in Disputatione de Panætio p. 63. Sed istum errorem res ipsa refutat: qui in illo Epigrammate quum mendi suspicionem moveat, a nobis alibi tractabitur. Illud quis minus absurde, nec tamen vere, contendat, Socratem horum nil dixisse: idque tueatur cum consuetudine Platonis, sic fere in omnibus sermonibus Socratem adhibentis: tum communi more dialogorum, quem Cicero quoque secutus excusat, Varroni Academicos libros dicans, Epist. Div. ix. 8. ‘ Puto fore, ut, cum legeris, mirere nos id locutos esse inter nos, quod numquam locuti sumus: sed nosti morem dialogorum,’ tum auctoritate Athenæi xi. p. 505. E. nominatim de Gorgia et Phædone pronunciantis: ἄλλοι δέ φασιν ὡς ἀναγνοὺς ὁ Γοργίας τὸν Πλάτωνος διάλογον, πρὸς τοὺς παρόντας εἶπεν, ὅτι οὐδὲν τούτων οὔτε εἶπεν οὔτε ἤκουσε παρὰ Πλάτωνος. ταὐτά φασι καὶ Φαίδωνα εἰπεῖν ἀναγνόντα τὸν περὶ ψυχῆς· quo loco εἰπεῖν addidimus annotatum in exemplo Gronovii ex Cod. Florent. deinde pro παρὰ Πλάτωνος ratio postulat παρὰ Σωκράτους, *se nil horum neque dixisse, neque a Socrate audivisse.* Et quod ad Athenæum attinet, illud φασὶ non certum auctorem significat: et ipsum reprehensorem Platonis iniquiorem quam veriorem fuisse constat: et monuit Casaubonus ad l. l. p. 375. et ad Diog. L. iii. 35. Quod autem ad duas priores dubitationes spectat, his satis respondisse videmur in Disputatione de placito Immortalitatis Animorum, Sect. iv. de Socrate p. xxxviii. et xxxix. Hoc autem loco non reticendum est, quod ad historiam literariam hujus dialogi pertinet, veteres Phædonis interpretes ab Olympiodoro memorari, Iamblichum, Syrianum, Proclum, ut qui Syriani commentarium amplificaverit, Harpocrationem, Paterium, de quibus quædam notabimus in his annotationibus. Quibus annumerari debet Galeni liber item perditus, in quo ipsi propositum fuerat ostendere, Platonem in argumentis de Animorum Immortalitate sibi ipsum repugnare: quem librum suum memorat t. i. ed. Bas. de Format. Fœt. p. 221. Wytt.

αὐτὸς, ὦ Φαίδων, — ἤκουσας] Hoc exordii principium duos imitatos esse scriptores, ad utrumque notavit Casaubon., alterum, Dionem Chrysost. Or. vii. initio; Τόδε μὲν αὐτὸς ἰδὼν, οὐ παρ' ἑτέρων ἀκούσας, διηγήσομαι; alterum Athenæum initio operis: Αὐτὸς, ὦ Ἀθήναιε, μετειληφὼς τῆς καλῆς ἐκείνης συνουσίας τῶν νῦν ἐπικληθέντων Δειπνοσοφιστῶν, ἥτις ἀνὰ τὴν πόλιν πολυθρύλλητος ἐγένετο, ἢ παρ' ἄλλου μαθὼν τοῖς ἑταίροις διεξῄεις· sic enim penultimum nomen pro ἑτέροις legendum esse, et Casaub. et Salmas. monuit. Hermogenes de Methodo, i. p. 518. vim in diversa significatione pronominis αὐτὸς singularem inesse demonstrat: καὶ παρὰ Πλάτωνι —· ‘ Αὐτὸς, ὦ Φαίδων, παρεγένου; Αὐτὸς, ὦ Ἐχέκρατες.’ Ὁ μὲν γὰρ ἤρετο ὡς θαυμάζων καὶ μακαρίζων τὸν παραγενόμενον, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο σεμνυνόμενος καὶ μέγα φρονῶν. Wytt.

ὦ Φαίδων] Phædo hic Eleus, cujus nomine inscriptum dialogum hunc laudat præter ceteros Aristot. Metaph. i. 7. xi. 5. (a multis citatur ὁ περὶ ψυχῆς λόγος s. διάλογος), notus est ille scholæ Eliacæ auctor, de quo vid. Diog. Laert. xi. 105. Gell. xi. 18. Quocum qui hoc in libro loquitur Echecrates Phliasius, est fortasse Pythagoreus ille, quem commemorant Diog. Laert. viii. 46. Iamblich. Vit. Pythag. i. 35. Heind.

φάρμακον] Hoc loco significat *cicutam*, κώνειον. v. Laert. ii. 35. Seneca Ep. 13. ‘ Cicuta magnum Socratem fecit:’ sed Ep. 67. ‘ Calix venenatus, qui Socratem transtulit e carcere in cœlum.’ Unde Socrates a Persio iv. 1. 2. vocatur ‘ barbatus magister, sorbitio tollit quem dira cicutæ.’ Fisch.

αὐτὸς] Abest ab Aug. perperam. Fisch.

ριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε, οὔτέ τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν, ὅς τις ἂν ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι[g] οἷός τ'

ὦ Ἐχέκρατες] De hoc quædam notavit Forster, jam occupata Fabricio B. G. vol. i. p. 501. 513. et nos hæc aliaque observavimus, disertius nunc explicanda. Echecrates igitur Phliasius fuit ex illa ultima successione Pythagoricorum, quos Aristoxenus audivit: ex quo id Diog. L. refert, viii. 46. τελευταῖοι γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε, Ξενοφιλός τε ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θρᾴκης, καὶ Φάντων ὁ Φλιάσιος, καὶ Ἐχεκράτης καὶ Διοκλῆς καὶ Πολύμναστος, Φλιάσιοι καὶ αὐτοί· ἦσαν δὲ ἀκροαταὶ Φιλολάου καὶ Εὐρύτου τῶν Ταραντίνων. Plura etiam, eodem auctore, narrat Iamblich. Vit. Pythag. §. 250. 251. e quibus hæc ad nostrum argumentum pertinent: οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῆς Ἰταλίας, πλὴν Ἀρχύτου τοῦ Ταραντίνου. ἀθροισθέντες δὲ εἰς τὸ Ῥήγιον ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλήλων, καὶ τῶν πολιτευμάτων ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαινόντων· ἦσαν δὲ οἱ σπουδαιότατοι Φάντων τε καὶ Ἐχεκράτης καὶ Πολύμναστος καὶ Διοκλῆς, Φλιάσιοι, Ξενόφιλος δὲ Χαλκιδεὺς τῶν ἀπὸ Θρᾴκης Χαλκιδέων· ἐφύλαξαν μὲν οὖν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἤθη καὶ τὰ μαθήματα, καίτοι ἐκλειπούσης τῆς αἱρέσεως, ἕως εὐγενῶς ἠφανίσθησαν. ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόξενος διηγεῖται· quibus in verbis primum dedimus Φάντων τε pro τε Φάντων, ex Memmiano Codice, cujus varias lectiones ad duos Iamblichi libros, hunc et Protrepticum, ex auctione Gronoviana nacti sumus: deinde animadvertendum, post προβαινόντων quædam desiderari, quibus significetur, *eos Rhegio relicto in Græciam abiisse;* nam, quod Kuster secundum Obrechtum judicat, illa verba, προϊόντος —προβαινόντων, post Χαλκιδέων ponenda esse, nobis frustra esse videtur. Eodem pertinet mentio a Valerio Max. facta, viii. 13. Ext. 3. 'Biennio minor (Gorgia obiit) Xenophilus Chalcidensis Pythagoricus, sed felicitate non inferior; si quidem, ut ait Aristoxenus Musicus, omnis humani incommodi expers, in summo perfectissimæ splendore doctrinæ exstinctus est.' Lucian. de Macrobiis, t. iii. p. 221. Ξενόφιλος δὲ ὁ Μουσικὸς, ὥς φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Gell. Noct. Att. iv. 11. 'Porculis quoque minusculis et hœdis tenerioribus (Pythagoram) victitasse idem Aristoxenus refert. Quam rem videtur cognovisse ex Xenophilo Pythagorico familiari suo, et ex quibusdam aliis natu majoribus, qui ab ætate Pythagoræ non multum aberant.' Ælian. Nat. Anim. ii. 11. p. 81. æquales fere Musicos memorat, Δάμωνα—καὶ Σπίνθαρον, καὶ Ἀριστόξενον, καὶ Ξενόφιλον, καὶ Φιλόξενον. Simpliciter τῶν Πυθαγορικῶν φιλοσόφων οἱ τελευταῖοι nominantur a Diodoro Sic. xv. 76. t. ii. p. 62. e quibus Xenophilus a Luciano l. c. memoratur Plinio H. N. vii. 50. et Suida in Ἀριστόξενος. Conferatur Mahnii nostri Diatribe de Aristoxeno p. 53. Echecratis etiam meminit Scriptor Epist. Socrat. xxxiii. p. 74. Cicero de Fin. v. 29.— 'cur Plato Ægyptum peragravit, ut a sacerdotibus barbaris numeros et cœlestia acciperet? cur post Tarentum ad Archytam? cur ad reliquos Pythagoreos, Echecratem, Timæum, Acrionem, Locros; ut cum Socratem expressisset, adjungeret Pythagoreorum disciplinam, eaque, quæ Socrates repudiabat, addisceret?' Plato Epistola ix. p. 726. A. Ἐχεκράτους δὲ καὶ νῦν ἐπιμέλειαν ἔχομεν, καὶ εἰς τὸν λοιπὸν χρόνον ἕξομεν, καὶ διά σε, καὶ διὰ τὸν πατέρα αὐτοῦ Φρυνίωνα, καὶ δι' αὐτὸν τὸν νεανίσκον. Quamquam dubium videtur, an is, qui paucis post Socratis obitum diebus cum Phædone loquens inducitur, aliquot interjectis annis Platone ex Italia in Græciam reverso, νεανίσκος dici potuerit: non tamen repugnat. Ἐχεκράτεια Φλιασία numeratur inter mulieres Pythagoricas a Jamblicho Vit. Pythag. §. 267. in fine. Neque abhorret a verisimilitudine, eos, qui ex Italia Phliuntem venissent, Pythagoricos, postea Phliasios cives et dictos et habitos esse. Quid autem Phliunti urbi cum Pythagoreis intercesserit necessitudinis intelligitur ex Pausania ii. 14. p. 140. Pythagoræ proavum Hippasum Phliasium Phliunte Samum migrasse: quocum nominibus paulum mutatis consentit Diog. L. viii. 1. ἔνιοι δὲ (φασὶ) υἱὸν μὲν εἶναι Μαρμάκου, τοῦ Ἱππάσου, τοῦ Εὐθύφρονος, τοῦ Κλεωνύμου, φυγάδος ἐκ Φλιοῦντος. Wytt.

τί ἐστιν ἅττα εἶπεν] Dictum est, ut in Theæt. §. 10. τί ποτ' ἐστὶν, ἃ διανοούμεθα· ubi Stephanus τίνα reponendum temere censebat. Sic in Gorg. p. 346. E. τίνα ποτ' ἐστὶν, ἃ e Cod. Aug. et Merm. rescribi haud dubie debet τί ποτ' ἐστὶν, ἃ, sicut in Parmenid. 23. ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη· ubi Cod. Tub. habet ἀδύνατα, a manu correctoris. Fisch.

ἦν[h] περὶ τούτων, πλήν γε[i] δὴ[j] ὅτι φάρμακον πιὼν ἀποθάνοι· τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν.

—[h] ἦν 𝔄ΠΦGs et corr Δ: ἢ *s.—[i] δὲ G.—[j] δὲ s.—[k] τὰ om Γ.—[l] ἡμῖν om s.—

τί οὖν δή ἐστιν ἅττα] *τί* pro *τίνα*, de quo dixi ad Gorg. §. 136. Reperitur tamen interdum et alterum, velut Æschin. in Tim. p. 156. ed. Reisk. *ἐγὼ δὲ τί λέγω κατὰ Τιμάρχου; καὶ τίνα ποτ' ἐστὶν, ἃ ἀντιγέγραμμαι;* Atque ut mox §. 4. *Τί ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα*, ita §. 116. *τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα;* Heind.

τί οὖν δή] Omissum est *δὴ* in Aug. et Tub. Voculas *οὖν δὴ* sic in interrogatione junctas singulæ paginæ exhibent. Heind.

Φλιασίων] Tub. *Φλασίων·* ut apud Steph. Byz. v. *Ἀναγυροῦς* exemplum Florent. *Φλάσιος*. male. Phlius fuit oppidum Sicyoniæ. v. Strabo viii. p. 587. Pro *Φλιάσιος* leges analogiæ dici jubebant *Φλιούντιος·* v. Cic. ad Att. vi. ep. 2. et apud Diod. Sic. xv. 19. p. 17. t. ii. pro *Φαιουντίους* Wesselingius, e conjectura Palmerii, recepit *Φλιουντίους·* aut certe *Φλιούσιος*. v. Steph. Byz. v. *Φλιοῦς*. Sed dicitur etiam *Ἀναγυράσιος* ab *Ἀναγυροῦς*. v. Steph. Byzant. v. *Ἀναγυροῦς*. Fisch.

τῶν Φλ.] Articulus deesse non potuit; addidi e cod. monente Wolf. mox *ἐπιχωρ. Ἀθην.* illustrant Bast. et Schæf. ad Greg. Cor. p. 880. et 982. Beck.

ἐπιχωριάζει] Verbum *ἐπιχωριάζειν*, *peregre venire et abire in locum*, ut memorandum notavit Stephanus Byzant. v. *Χώρα*. *Τὸ ἐπιχώριος, καὶ ἐπιχωριάζειν, ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι Πλάτων·* quamquam satis illud frequens. Proxima laudat Priscianus xviii. p. 1200. '*οὔτέ τις ξένος ἀφῖκται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν*' Deinde pro *οἷός τ' ᾖ*, Vind.* A B F, dant *οἷός τ' ἦν·* quod malim; quia hic locus præteriti temporis significationem postulat. Denique postrema Boissonad. comparat cum simili dictione in Philostrati Heroic. p. 8. *Οὐδὲ αὐτὸς λέγει, ὦ ξένε, τὰ ἑαυτοῦ πάθη, πλήν γε δὴ ὅτι ἀποθάνοι μὲν δι' Ἑλένην ἐν Τροίᾳ, ἀναβιῴη δὲ ἐν Φθίᾳ Λαοδαμείας ἐρῶν.* Wytt.

ἐπιχωριάζει Ἀθήναζε] 'Significat *ἐπιχωριάζειν* h. l. *commorari:* et *Ἀθήναζε* est *Athenis*. Nam Priscianus xviii. p. 721. Illi (Attici) *ἐπιχωριάζει εἰς Ἀθήνας καὶ ἐν Ἀθήναις*. Et nos, *habitat Romæ* et *habitat Romam*.' Fisch. Alia longe est ratio Latini *habitare*. Atque apud posteriores *ἐκεῖσε* et *δεῦρο* pro *ἐκεῖ* et *ἐνταῦθα* sæpe poni constat (v. Markl. ad Max. Tyr. Diss. xli. 5.) apud Atticos quum dicitur, quod vulgo dicunt, *παρεῖναι εἴς τινα χώραν, παρεῖναι δεῦρο*, Soph. Œd. C. 1253. Arist. Lysistr. 62. *ἐπιδημεῖν δεῦρο* Plat. Parmen. §. 1. *ἐπιδημεῖν εἰς τὰ Μέγαρα* Demosth. in Neær. p. 1357. et sexcenta id genus alia: verba hæc *παρεῖναι, ἐπιδημεῖν* et similia *accessisse* magis significant, quam *commorari*. Hic autem, quum a ventitantibus Athenas Phliasiis et inde redeuntibus rem comperire potuerit Echecrates, a commorantibus cummaxime Athenis non item, recte Stephanus Thes. iv. p. 663. *ἐπιχωριάζειν ventitandi* significatu positum accepit. Heind.

ὅστις ἂν ἡμῖν—ἦν—] Edd. et Cod. Aug. *οἷόστ' ᾖ*, cui hic non est locus. Præcedens illud *ἀφῖκται* si ad præsens tempus referretur, ut idem fere sonaret quod *πάρεστιν*, *adest*, corrigerem *εἴη*. Soph. Œd. C. 1167. *Ὅρα κατ' Ἄργος εἴ τις ὑμῖν ἐγγενὴς Ἔσθ', ὅστις ἄν σου τοῦτο προσχρῄζοι τυχεῖν.* Iliad. Ε. 192. *Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίην.* H. l. quum præteriti temporis significatu accipere illud propter addita hæc *χρόνου συχνοῦ* oporteat, recte Tub. *ἦν*, præsertim quum sequatur deinceps *εἶχεν*. Aristoph. Lysistr. 109. *Οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον, Ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία.* Heind.

οἷός τ' ᾖ] Recte Wolf. docuit, conjunctivum hic requiri: *neque venit, qui narrare possit*. Beck.

φάρμακον] Quoniam promiscue dicitur *πιεῖν κώνειον* (Lysias in Eratosth. p. 394. in Poliuch. p. 612.) et *πιεῖν τὸ κώνειον* (Xenoph. Hellen. ii. 3. 56.) hic quoque articulum, quo libri scripti editique carent, ab ipso omissum Platone existimo, quamvis paullo ante idem Echecrates dixerit *ἦ τὸ φάρμακον ἔπιεν*. Heind.

* His literis designantur Codices Vindobonenses a Bastio collati, cui varias lectiones acceptas retulit Wyttenbachius. A significat Cod. Vindob. 54. B 109. F 89.

I. 58. §. 2. ΦΑΙΔ. Οὐδὲ τὰ[k] περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε ὃν τρόπον ἐγένετο;

ΕΧ. Ναί, ταῦτα μὲν ἡμῖν[l] ἤγγειλέ[m] τις, καὶ[n] ἐθαυμάζομέν γε ὅτι πάλαι γενομένης[o] αὐτῆς πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. τί οὖν[p] ἦν[q] τοῦτο, ὦ Φαίδων;

II. iii. 4. ΦΑΙΔ. Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα[r] ἐστεμμένη τοῦ πλοίου ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν.[s]

[m] ἤγγελλέ *s.—[n] καὶ om pr Δ.—[o] πάλαι μὲν γενομένης G.—[p] οὖν om ΓΛΥCΕΗΙu et pr G.—[q] ἦν om Δ.—[r] πρύμνη ΕΙ.—[s] post πέμπουσιν omisi κατ' ἔτος cum 𝔄ΓΛΞ

§. 2. περὶ τῆς δίκης] 'Non scripsit Plato τὰ περὶ τὴν δίκην, ut §. 4. τὰ περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, sed τὰ περὶ τῆς δίκης, ob verbum ἐπύθεσθε, quod addi sic præpositioni περὶ casum secundum jubet.' Fischerus. Sane verbis sic collocatis οὐδὲ ἄρα ἐπύθεσθε, τίνα τρόπον ἐγένετο subjici debebat τὰ περὶ τὴν δίκην, non τὰ περὶ τῆς δίκης. Nunc legitime genitivum posuit scriptor. Xenoph. Cyrop. v. 3. 26. ὡς—ἐπεὶ πύθοιτο τὰ περὶ τοῦ φρουρίου, χαλεπῶς ἐνέγκοι. Anab. ii. 5. 37. ὅπως μάθῃ τὰ περὶ Προξένου. Hellen. i. 7. 39. Κόνων—ἔφρασε τὰ περὶ τοῦ Ἐτεονίκου. vii. 4. 1. Καὶ τὰ μὲν περὶ Εὐφρονος εἴρηται. Quibus locis etsi suppleri potest λεγόμενα s. λέγεσθαι δυνατὰ, pertinere tamen et ipse hæc ad eandem potius rationem existimo, de qua vide ad §. 57. Heind.

ταῦτα μὲν—ἤγγειλέ τις] Hic, ubi particulam μὲν non subsequitur δὲ, post ταῦτα μὲν reticetur, quod loquentis menti obversabatur, ἐκεῖνα δ' οὔ. Similisque in ceteris hujusmodi locis obtinet ellipsis, ut Sophist. §. 80. τοῦτο μὲν οἷόστε κἀγὼ διαλύειν. de Legg. i. p. 628. A. Τοῦτο μὲν ἀληθές. Dio Chrysost. Or. ii. p. 76. Ταῦτα μὲν Ὅμηρος ποιῶν ἡττᾶτο ὑπὸ Ἡσιόδου, ubi μέντοι malebat Reiskius. Eurip. Orest. 409. Μὴ θάνατον εἴπῃς· τοῦτο μὲν γὰρ οὐ σοφόν. Aristoph. Pace 13. Ἑνὸς μὲν, ὦνδρες, ἀπολελύσθαι μοι δοκῶ. Heind.

ἤγγειλε] Ald. Bas. 1. 2. ἤγγελε. Stephanus inde fecit ἤγγελλε· quod post eum retinuere alii dialogorum Platonis editores: ut apud Xen. Cyrop. iv. 1. 11. Junt. et Cod. Alt. ἀπήγγελε· sed Ald. ἀπήγγελλε· et Cod. Guelf. ἀπήγγειλε. Nos igitur nunc rescripsimus ἤγγειλε. In Xen. Anab. v. 2. 10. ὁ δὲ τοῖς πελτασταῖς πᾶσι παρήγγελλε· Suidas v. Διηγκυλημένον legit παρήγγειλε· ut in Cyrop. iii. 3. 29. pro παρήγγελλον librarius Cod. Guelf. dedit perperam παρήγγειλον· denique in Tub. et Aug. diserte scriptum ἤγγειλε extat. Fisch.

τύχη τις—ἔτυχε γὰρ] Suavis est paronomasia, ex re nata et caussam reddens. Animadvertit eam Plutarch. de Fato p. 572. B. vim verbi συνέβη explicans:—καὶ τὸ σπάνιον καὶ παράλογον ἐμφαίνεται τῷ κατὰ συμβεβηκός· οἷον δέ ἐστι τοῦτο εἰ καὶ μὴ ἐκ τῶν ἄρτι ῥηθέντων, ἀλλ' ἔκ γε τῶν ἐν τῷ Φαίδωνι γεγραμμένων σαφέστατα προσπίπτει· γέγραπται δὲ ὧδε· Οὐδὲ τὰ περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθοντο ὃν τρόπον ἐγένετο; Ναί· ταῦτα μὲν ἡμῖν ἤγγειλέ τις· καὶ ἐθαυμάζομέν γε, ὅτι πάλαι αὐτῆς γενομένης, ὕστερον φαίνεται ἀποθανών. Τί ἦν τοῦτο, ὦ Φαίδων; Τύχη τὶς αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης ἡ πρύμνα ἐστεμμένη τοῦ πλοίου ὃ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσιν. Ἐν γὰρ τούτοις τὸ ΣΥΝΕΒΗ οὐκ ἀντὶ τοῦ ΓΕΓΟΝΕΝ ἀκουστέον, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐκ συνδρομῆς τινος αἰτιῶν ἀπέβη, ἄλλου πρὸς ἄλλο γεγονότος· ὁ μὲν γὰρ ἱερεὺς ἔστεφε τὸ πλοῖον ἄλλου χάριν, ἀλλ' οὐ Σωκράτους· οἱ δὲ δι' ἕτερον κατεψηφίσαντο αὐτοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ἀποβὰν, παράλογον καὶ τοιοῦτο ἀπέβη, οἷον κἂν ἐκ προνοίας ἐγεγόνει ἤτοι ἀνθρώπου τινὸς ἢ τῶν κρειττόνων· ita hunc locum scribendum censemus, itemque reddidimus Latine in nostra editione: et nunc veluti commentarium huic Platonico apponendum duximus. Eodem spectat Simplicius ad Aristot. Phys. ii. p. 79. B. καὶ Πλάτων δὲ τὸ ἀπὸ τύχης τύχην καλεῖ, λέγων ἐν Φαίδωνι, 'Τύχη τις αὐτῷ, ὦ Ἐχέκρατες, συνέβη·' ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τύχης τὶ αὐτῷ συνέβη. Wytt. qui sic in Addend. 'Eadem paronomasia, forte hinc ducta, exstat in Achille Tatio i. p. 55.

ΕΧ. Τοῦτο δὲ δή[t] τί ἐστιν;

ΦΑΙΔ. Τοῦτό ἐστι τὸ πλοῖον, ὥς φασιν Ἀθηναῖοι,[u] ἐν ᾧ Θησεύς ποτε[v] εἰς Κρήτην τοὺς δὶς ἑπτὰ ἐκείνους[w] ᾤχετο ἄγων[x] καὶ ἔσωσέ τε καὶ αὐτὸς ἐσώθη. τῷ οὖν[y] Ἀπόλλωνι εὔξαντο,[z] ὡς λέγεται, τότε,[a] εἰ σωθεῖεν, ἑκάστου ἔτους θεωρίαν ἀπάξειν εἰς Δῆλον· ἣν δὴ ἀεὶ καὶ νῦν[b] ἔτι ἐξ ἐκείνου κατ' ἐνιαυτὸν τῷ θεῷ πέμπουσιν. [§. 3.] Ἐπειδὰν οὖν ἄρξωνται τῆς θεωρίας,[c] νόμος ἐστὶν αὐτοῖς ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ καθαρεύειν[d] τὴν πόλιν καὶ[e] δημοσίᾳ μηδένα[f] ἀποκτιννύ-

ΠΥCEHILu.—[t] δὴ om L.—[u] φασιν οἱ ἀθηναῖοι E.—[v] ποτε θησεὺς ΔΦGs.—[w] ἐκείνους om pr G.—[x] ἀγαγὼν EI.—[y] γοῦν Gs.—[z] ηὔξαντο ΔΦs.—[a] τότε ὡς λέγεται Φ.—[b] καὶ νῦν ἀεὶ G.—[c] τῆς θεωρίας ἄρξηται L.—[d] καθαρεύειν ΧΓΔΛΞΠΦΥCGHLus:

ἔτυχε γὰρ τύχῃ τινι συμβὰν τότε τὸν ὄρνιν ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος· Phœnicem avem dicit.'

προτεραίᾳ] Tho. M. et ex eo Phavorinus: Προτέρα, ἐπὶ τάξεως· προτεραῖα δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας. Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι· ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης. Fisch.

εἰς Δῆλον—πέμπουσι] His vulgo adjecta *κατ' ἔτος* neque ad sensum requiruntur h. l. et absunt ab optimis libris Aug. Tub. itemque a Pariss. aliquot (unde nonnulla benigne mecum communicavit vir ille, cui omnia mea debeo, F. A. Wolfius), tum a Plutarchi libro de Fato p. 572. B. et a genuina Ficini versione. Itaque sine dubitatione omisi, præsertim quum quotannis missam Delum navem esse, bis in proximis memoretur. *πέμπουσι* h. l. est *πέμπειν εἰώθασι*. Heind.

κατ' ἔτος] Delevit Heind. tuitus est Wolf. Beck.

δὲ δὴ] In Aug. deest *δὴ*, et Tub. habet *τοῦτ' ἔστι*. Fisch.

τὸ πλοῖον—καὶ πάλιν δεῦρο] In hanc rem testes laudasse sufficit. Apollodor. iii. 15. 16. Diodor. Sic. iv. 61. Plutarch. Thes. p. 6. C. Catull. Epithal. Pelei et Thetidis v. 776. Virgil. Æn. vi. 20. Ovid. Met. viii. 170. Hygin. Fab. xli. et alii citati Meursio in Theseo xi. et Regno Athen. iii. 2. De Socratis negotio, navi hac Thesei, Atheniensium annua in Delum *θεωρίᾳ*, Xenoph. Memor. iv. 8. 2. Plutarch. Nicia p. 525. A. Thes. p. 10. C. De Rep. Seni Gerenda p. 786. Callimach. H. in Del. 309. Socrat. Epist. xiv. p. 36. Ælian. V. H. i. 16. Liban. Apol. Socr. t. ii. p. 687. D. et Declamat. a Morellio edita p. 160. Himer. Or. iv. p. 370. Wytt.

ἐν ᾧ Θησεὺς] Nimirum Minos, rex Cretæ, necis Androgei filii vindicandæ causa, v. Plutarch. Thes. p. 6. Pausan. i. 27. (Diod. Sic. iv. 61.) Athenienses oppugnatum venerat: sed discessit tandem hac lege, ut ipsi, nono quoque anno, tributi loco Cretam mitterent septenas virgines totidemque pueros, qui devorarentur a Minotauro in Labyrintho. Hi sunt h. l. *οἱ δὶς ἑπτὰ ἐκεῖνοι*. Theseus quum tertia tributi periodo hoc in numero esset, occidit Minotaurum rediitque cum comitibus Athenas salvus. V. Plut. et Pausan. l. l. Meurs. Thes. 16. Fisch.

τῷ—εἰς Δῆλον] Hæc verba laudantur a Thom. M. in *Βούλομαι*, ubi *ἑκάστου τοῦ ἔτους* legitur, sicut apud eundem in *Θεωρὸς*, et ex eo Phavorinus v. *Θεωρίαν ἀπάξειν*. Cæterum pro *λέγεται* Kuster ad Suidan p. 185. t. ii. edidit *λέγουσι*. Fisch.

θεωρίαν ἀπάξειν] Schol. ad h. l. *ἀντὶ τοῦ θυσίαν ἀπενεγκεῖν. Θεωροὶ δέ εἰσιν οἱ πεμπόμενοι θῦσαι καὶ θεραπεῦσαι τὸν θεόν· ὅθεν καὶ αἱ ὁδοὶ δι' ὧν ἐπορεύοντο, θεωρίδες κέλευθοι ἐκαλοῦντο, καὶ τὰ διδόμενα Θεωρικὰ, καὶ ἡ ναῦς ἡ εἰς Δῆλον πεμπομένη Θεωρὶς, καὶ ὁ ἱερεὺς Θεωρός.* Vid. Spanhem. ad Callim. h. in Del. v. 314. p. 584. De voc. *θεωρία* v. Valcken. ad Ammon. p. 92. Conf. Wessel. ad Diod. iv. 53. Heind.

καὶ νῦν ἔτι] Plutarch. Thes. p. 10. C. *τὸ δὲ πλοῖον ἐν ᾧ μετὰ τῶν ἠϊθέων ἔπλευσε καὶ πάλιν ἔσωθη, τὴν τριακόντορον, ἄχρι τῶν Δημητρίου τοῦ Φαληρέως χρόνων διεφύλαττον οἱ Ἀθηναῖοι.* Heind.

§. 3. *ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ*] Quum essent *τὰ Δήλια* Xenoph. Mem. iv. 8. 2. Conf. Plat. Criton. p. 43. C.—Mox post *Δῆλον* e Tub. inserui *τε*. Heind.

ναι, πρὶν ἂν εἰς Δῆλόν τε[g] ἀφίκηται[h] τὸ πλοῖον καὶ πάλιν δεῦρο· τοῦτο δ' ἐνίοτε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίγνεται, ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι[i] ἀπολαβόντες[j] αὐτούς. ἀρχὴ δ' ἐστὶ τῆς θεωρίας

καθαριεύειν *ς.—[e] ὡς Γ.—[f] οὐδένα Ξ.—[g] τε add ΠΦGΔs.—[h] ἀφίκοιτο G.—[i] ἄνεμοι

καθαρεύειν]. Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst. *καθαριεύειν*. Stephanus conj. *καθαρεύειν*· uti jam ediderat Turnebus: neque aliter legit Meursius Thes. c. 16. p. 62. Quæ forma verbi ut fuerit usitatior: tamen nec altera temere est rejicienda. Nam quidni ab *καθάριος*, vel *καθάρειος* (Pollux vi. 27. ὁ γὰρ καθάρειος ἰδιωτικόν· καίτοι τὸ καθαρείως παρὰ Ξενοφῶντι εἴρηται· locus est Cyrop. i. 3. 7. ubi Junt. et Ald. habent *καθαρείως*· sed Stephanus edidit *καθαρίως*, ut in Cod. Guelf. et Altorf. scriptum est: quum Cod. Brem. librarius scripserit perperam *καθαρῶς*), duci potuerit verbum *καθαριεύειν*, ut *καθαρεύειν* ab *καθαρός*? quod vim haberet verbi *καθαίρειν* (Laert. i. 110. 112. ii. 44.) pro quo apud Theophrast. Charact. 16. est *καθαρίζειν*, h. e. *expiare*, *lustrare*. At quum verba *καθάριος* et *καθαριότης* de *munditia* tantum et *elegantia* ponantur: v. Casaubon. ad Strabon. iii. p. 232. et Valquenarius ad Xen. Memor. ii. 1. 22. quum in Cod. Tub. et Aug. diserte scriptum *καθαρεύειν* invenerimus: recte a nobis Platoni hanc verbi formam reddi posse putavimus, ita, ut haberet vim activam: quæ ut ei tribuatur, postulare videntur, et sequentia verba, et verba *νόμος ἐστὶν αὐτοῖς*. Fisch.

καθαριεύειν] Forma nec in Lexicis prodita, nec mihi, quod sciam, observata: secundum analogiam quidem proba, quippe a *καθάριος*, *puritatis studiosus*, *καθαριεύειν* notet *puritati studere*, ut a *καθαρὸς*, *purus*, est *καθαρεύειν*, *purum esse*: attamen hoc loco suspecta; quod omnes nostri codices usitatum *καθαρεύειν* præbent. Atque sic etiam citat L. Kuster in Ep. ad Fabric. p. 287. cujus verba juvat referre: 'Serranus: *Lege cautum est, ut interea urbs expietur*: Ficinus: *Ex lege interim lustrant urbem*. At vero *καθαρεύειν* neque significat *expiare*, neque *lustrare*: sed simpliciter *purum esse*, sive *pollutionis expertem*, significatione neutra, ut grammatici loquuntur. Secundum mentem igitur Platonis, Athenienses ab eo tempore, quo navem sacram in Delum mittebant, usque ad ejus reditum, nihil publice committebant, quo urbem suam pollui posse crederent. Credebant autem pollui suppliciis capitalibus, quibus proinde toto illo temporis intervallo, ut Plato hic testatur, abstinebant. Sic igitur urbs poterat *καθαρεύειν*, nulla quamvis lustratione, sive expiatione *intercedente*.' Hoc sensu *καθαρεύειν τινος* sæpe dicitur: veluti in simili caussa Plutarchus in Phocione, qui, festo die in carcere cicuta sumta, mortem obiisset, contra morem veterem, p. 758. F. ἐφάνη δὲ τοῖς μὴ παντάπασι ὠμοῖς καὶ διεφθαρμένοις ὑπ' ὀργῆς καὶ φθόνου τὴν ψυχὴν, ἀνοσιώτατον γεγονέναι τὸ μηδ' ἐπίσχειν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μηδὲ καθαρεῦσαι δημοσίου φόνου τὴν πόλιν ἑορτάζουσαν. Absolute *καθαρεύειν*, *purum esse*, *purum se servare* est apud eumdem Defect. Orac. p. 435. D. Sympos. v. 10. p. 685. A. Xenoph. Hier. iv. 4. Wytt.

καθαρεύειν] In Edd. vulgatum *καθαριεύειν* si usquam usurpatum extaret, ad munditiem in cultu victuque spectaret. V. Valcken. ad Xenoph. Mem. ii. 1. 22. *καθαρεύειν*, *purum esse nec suppliciis pollui*, quod jam edidit Turneb. et legit Meurs. Thes. c. 16. præbent Aug. et Tub. Heind.

οἱ ἄνεμοι ἀπολαβόντες αὐτοὺς] *Si venti eos interceperint*. Exquisitum hac significatione verbum *ἀπολαμβάνειν* forte in caussa fuit, ut ab eo aberrarent quatuor codd. Vindobonenses; quorum* D E G dant *ἀποβαλόντες*; C *ἀπελαύνοντες*. Sic Plato Menex. p. 406. F. ἀπειλημμένων ἐν Μιτυλήνῃ τῶν νεῶν. Plutarch. de primo frigido p. 953. D. βοηθῆσαι ταῖς θυάσιν ἀπειλημμέναις ὑπὸ πνεύματος χαλεποῦ καὶ χιόνος. Philostrat. Heroic. p. 741. κᾂν ἄνεμοι τὴν ναῦν ἀπολάβωσι. Latinis exquisite dicitur *deprehendere*; de quo verbo videas Burmann. ad Phædr. v. 4. 10. et quos ibi citat. Nec tamen hæc forma temere intrudenda aliis locis v. c. Dio Chrys. Or. lxiii. p. 389. D. οἷς ἂν παρῇ ὁ ἄνεμος, ἐκεῖνοι ἦλθον ὅπου ἤθελον, οἱ δὲ ἀπολει-

* Ex hisce literis C significat Cod. Vindob. 80. D 21. E 116. G 259. omnes a Bastio collatos.

ἐπειδὰν[k] ὁ ἱερεὺς τοῦ Ἀπόλλωνος στέψῃ τὴν πρύμναν τοῦ πλοίου· τοῦτο δ' ἔτυχεν, ὥς περ λέγω, τῇ προτεραίᾳ τῆς δίκης γεγονός. διὰ ταῦτα καὶ πολὺς[l] χρόνος ἐγένετο τῷ Σωκράτει ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ὁ μεταξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου.

§. 4. ΕΧ. Τί δὲ[m] δὴ τὰ[n] περὶ αὐτὸν τὸν θάνατον, ὦ Φαίδων; τί[o] ἦν τὰ λεχθέντα καὶ[p] πραχθέντα, καὶ τίνες οἱ παραγενόμενοι τῶν ἐπιτηδείων τῷ ἀνδρί; ἢ οὐκ εἴων οἱ ἄρχοντες παρεῖναι, ἀλλ' ἔρημος ἐτελεύτα φίλων; §. 2. W. II. iii. 5.

τύχωσιν s, τύχωσιν οἱ ἄνεμοι Es.—[j] ἀποβαλόντες Υ.—[k] ἐπειδὴ ἂν Δ.—[l] καὶ ὁ πολὺς s.—[m] δαὶ Γ et corr 𝔄.—[n] δὴ καὶ τὰ L.—[o] τίνα 𝔄Δs.—[p] $\overset{\text{ἢ}}{\text{καὶ}}$ 𝔄.—[q] : ἀλλὰ παρ-

φθέντες ἐν πελάγει μέσῳ μάτην ὀδύρονται· i. e. *quos vero ventus in medio mari deficit.* Liban. Orat. Basilica t. ii. p. 140. D. πλοῖον στρογγύλον—ἐξῶσται δὲ ὑπολαμβάνοντες πρὸς τὸ ἀπέραντον ἐκφέρουσι πέλαγος. Retineam vulgatum. Wytt.

ὅταν τύχωσιν ἄνεμοι] Demosth. de Chers. p. 98. δέκα μῆνας ἀπογενομένου τἀνθρώπου καὶ νόσῳ καὶ χειμῶνι καὶ πολέμοις ἀποληφθέντος, ὥστε μὴ ἂν δύνασθαι ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Scilicet ἀπολαμβάνειν quoniam omnino significat *intercludere, intercipere*, de vento quoque a proposito itinere excludente proprium est vocabulum. Vid. Dorvill. ad Charit. iii. 3. p. 363. ed. Lips. et conf. Wessel. ad Herodot. ii. 115. Verbo ἄνεμοι præfixum vulgo *οἱ* cum Aug. Tub. et Par. omisi. Herodot. l. l. ὅσοι ὑπ' ἀνέμων ἤδη ἀπολαμφθέντες ἦλθον etc. Philostrat. Heroic. c. 19. laudatus ibi a Wessel. κἂν ἄνεμοι ναῦν ἀπολάβωσι. Heind.

πολὺς χρόνος] Libri editi omnes habent ὁ πολὺς χρόνος. Nos vero induximus articulum, Codd. Aug. et Tub. auctoritate. Nam ὁ πολὺς est fere πλεῖστος· quod quidem probe intelligo non plane abhorrere ab hoc loco, quum spatium triginta dierum dici recte etiam longissimum tempus possit: deinde verba πολὺς χρόνος magis respondent verbis τοῦτο δ' ἐνίοτε ἐν πολλῷ χρόνῳ γίγνεται. Sensus est, ' triginta dies in carcere, et exspectatione mortis, exegit Socrates:' quæ sunt verba Senecæ Ep. 70. Xen. Memor. iv. 8. 2. Ἀνάγκη μὲν γὰρ ἐγένετο αὐτῷ, μετὰ τὴν κρίσιν τριάκοντα ἡμέρας βιῶναι, διὰ τὸ Δήλια μὲν ἐκείνου τοῦ μηνὸς εἶναι, τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾷν (Junt. 1. 2. vitiose, ἐὰν) δημοσίᾳ ἀποθνήσκειν, ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ. Suidas v. Σωκράτης·—ἐδέδετο οὖν ἐπὶ πολὺ, μέχρις ἂν ἡ ἀπὸ Δήλου θεωρὶς ἀφίκηται. Laert. ii. 42. καὶ δεθεὶς μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ἔπιε τὸ κώνειον. Sed Menagius legendum censebat μετὰ πολλὰς ἡμέρας. vere, ut opinor. Fisch.

ὁ πολὺς χρόνος] Quum Phædo h. l. respiciat superiora illa Echecratis, ἐθαυμάζομεν ὅτι, πάλαι γενομένης τῆς δίκης, πολλῷ ὕστερον φαίνεται ἀποθανών, tempus igitur jam designatum intelligat, retinui in his articulum, licet in Aug. et Tub. omissum. Heind.

§. 4. τῶν ἐπιτηδείων] *Familiarium*, declaratur proximo φίλων. Pertinet huc Mœridis gl. p. 164. Ἐπιτηδείους, οὐκ ὥσπερ ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι μόνους τοὺς ἐκ γένους προσήκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑταίρους, ὡς Πλάτων Φαίδωνι. Significantur autem Grammaticorum Scholia nomine Ὑπομνήμασι. Wytt.

A Plutarcho vocantur ἑταῖροι de an. tranquil. p. 466. E. t. ii. καὶ Σωκράτης μὲν ἐν δεσμωτηρίῳ φιλοσοφῶν διελέγετο τοῖς ἑταίροις. Fisch.

οἱ ἄρχοντες] Int. οἱ ἕνδεκα, de quorum munere et potestate præter alios nuper accurate eruditeque egit J. O. Sluiterus in Lectt. Andocid. p. 256. sqq. cf. infra §. 150. Apolog. Socr. p. 39. E. τοῖς δ' ἀποψηφισαμένοις ἡδέως ἂν διαλεχθείην—ἐν ᾧ οἱ ἄρχοντες ἀσχολίαν ἄγουσι καὶ οὔπω ἔρχομαι οἷ ἐλθόντα με δεῖ τεθνάναι. Heind.

φίλων] Tub. δήμων. male. Fisch.

ΦΑΙΔ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ παρῆσάν τινες,[q] καὶ πολλοί γε.

ΕΧ. Ταῦτα δὴ πάντα προθυμήθητι ὡς σαφέστατα ἡμῖν ἀπαγγεῖλαι, εἰ μή τίς σοι ἀσχολία τυγχάνει[r] οὖσα.

ΦΑΙΔ. Ἀλλὰ σχολάζω[s] τε[t] καὶ πειράσομαι ὑμῖν[u] διηγήσασθαι· καὶ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι Σωκράτους καὶ αὐτὸν λέγοντα[v] καὶ ἄλλου ἀκούοντα ἔμοιγε ἀεὶ πάντων ἥδιστον.[w]

§. 5. ΕΧ. Ἀλλὰ μήν, ὦ Φαίδων, καὶ τοὺς ἀκουσομένους γε τοιούτους ἑτέρους[x] ἔχεις. ἀλλὰ πειρῶ ὡς ἂν δύνῃ ἀκριβέστατα διελθεῖν[y] πάντα.

ἦσάν τινες: plerique.—[r] τυγχάνουσα Π.—[s] σχολάζων s.—[t] γε ℨΔΠΦΥGs.—[u] ἡμῖν Φ.—[v] λέγοντα...τοιούτους om L.—[w] ἥδιον mg ℨ.—[x] ἑταίρους ΔΦΗ cum corr

ἀλλὰ παρῆσαν] Meibomius in marg. Bas. 2. ante ἀλλὰ inseruerat nomen Εχ. et ante verba καὶ πολλοί γε nomen Φαι. e Cod. vet. Fisch.

παρῆσάν τινες, καὶ πολλοί γε] *Aderant quidam, et multi adeo.* Diximus de hac figura ad Plutarch. de S. N. V. p. 125. similibus ex Platone locis allatis. *Pauci quidam* potius, quam *multi quidam*, analogiæ congruere videatur; si quidem ipsum τινὲς, *quidam*, paucitatem significat. At usus hic invaluit, ut τινὲς, tamquam genus, utramque speciem complectatur, πολλοὺς et ὀλίγους. Sic Plutarch. Catone Maj. p. 350. C. τοῦ βασιλέως καλοῦντος αὐτὸν ἐπὶ πολλοῖς τισι ταλάντοις· *quum Persarum rex Hippocratem ad se vocaret, multorum talentorum mercede proposita.* Catone Min. p. 768. D. πολλοῖς τισιν ὑποζυγίοις — ἀπαντήσας. Antonio p. 928. C. πολλῶν τινων καὶ μεγάλων ἐκπωμάτων μεστὴν τράπεζαν. Item cum negatione, Cimone p. 479. A. τινὰς—οὐ πολλούς. Pompeio p. 652. E. στρατιώτας τινὰς οὐ πολλούς. Dio Chrys. Or. xxxvi. p. 445. A. Ὁμήρου δὲ (ἐσμὲν), ὡς οἶσθα, ἐρασταὶ, καί τινες οὐ πολλοὶ Πλάτωνος. Wytt.

τινὲς, καὶ πολλοί γε] Gorg. §. 23. ὡς ἐγώ τινας σχεδὸν καὶ συχνοὺς αἰσθάνομαι. Heind.

ἀπαγγεῖλαι] Aug. ἀγγεῖλαι. non male: ut §. 1. ταῦτα μὲν ἡμῖν ἤγγειλέ τις. Sed ὡς σαφέστατα ἀπαγγεῖλαι est *quam diligentissime referre, narrare.* Fisch.

σχολάζω τε] Tob. γε pro τε, idque recepit Fisch. Mihi, utrum rectius sit, non liquet. Nam Ficini, qui vertit *otiosus equidem sum*, in his nulla putanda auctoritas. Heind.

§. 5. ἀλλὰ—πάντα] Laudantur hæc verba a Thom. M. v. Δύναμαι, ut doceat, δύνῃ recte dici ὑποτακτικῶς, non item ὁριστικῶς. v. Phrynichus p. 158. Fisch.

ἑτέρους] Meibomius in marg. Bas. 2. e Cod. vet. ἑταίρους· quæ est solennis utriusque vocabuli permutatio. v. Perizon. ad Æl. V. H. iii. 2. et nos ad Apol. §. 16. Non male: ita, ut ἑταῖροι sint *amici* et *familiares* Phædonis, Echecrates et cæteri. Ficinus vertit, *Similiter hos, qui te audituri sunt, affectos habebis*, omisso τῷ ἑτέρους. Fisch.

τοὺς ἀκουσομένους τοιούτους ἑτέρους ἔχεις] *Similes, qui te audiant, habes.* De dictione τοιοῦτος ἕτερος, *similis*, diximus ad Selecta Hist. Gr. p. 352. Hinc autem apparet, cum Echecrate alios etiam fuisse auditores. Et ἑταίρους hoc loco annotatum a Meibomio pro ἑτέρους, recte repudiavit Fischer: licet sit in Vind. B C F. Wytt.

τοιούτους ἑτέρους ἔχεις] *At vero etiam qui te audituri sunt, similiter affectos habes.* Latine exprimi non potest hoc ἑτέρους, quod verbum sic solet verbo τοιοῦτος adjungi. de Rep. vi. p. 498. G. ἄνδρα ἀρετῇ παρισωμένον καὶ ὁμοιωμένον μέχρι τοῦ δυνατοῦ τελέως, ἔργῳ τε καὶ λόγῳ δυναστεύοντα ἐν πόλει ἑτέρᾳ τοιαύτῃ, οὐ πώποτε ἑωράκασι. Lach. p. 200. A. αὐτὸς ἄρτι ἐφάνης ἀνδρίας πέρι οὐδὲν εἰδώς· ἀλλ' εἰ καὶ ἐγὼ ἕτερος τοιοῦτος φανήσομαι etc. Phædr. §. 45. γεννάδας καὶ πρᾷος τὸ ἦθος, ἑτέρου δὲ τοιούτου ἐρῶν. Attuli hæc, quoniam rem secus

ΦΑΙΔ. Καὶ μὴν ἔγωγε θαυμάσια ἔπαθον παραγενόμενος. οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ παρόντα με ἀνδρὸς ἐπιτηδείου ἔλεος εἰσῄει· εὐδαίμων γάρ μοι ἀνὴρ[z] ἐφαίνετο,[a] ὦ Ἐχέκρατες, καὶ τοῦ τρόπου καὶ τῶν λόγων,[b] ὡς ἀδεῶς καὶ γενναίως ἐτελεύτα, ὥστ' ἐμοὶ[c] ἐκεῖνον παρίστασθαι[d] μηδ' εἰς

u et γρ C.—[y] διεξελθεῖν ΔΦG.—[z] ἀνὴρ ℵΔΠΦ, ὁ ἀνὴρ *s præter s: is enim om.—[a] ἐφαίνετο εἶναι ΔΦs et rc Π, ἐφαίνετο (εἶναι) ὦ (ὧν) ℵ.—[b] τοῦ λόγου ΓΠCL et corr G, τοῦ(ων) λόγου(οῦ, ου) ℵΞ, τῶν λόγων u.—[c] ὥστ' ἐμοὶ G, ὥστ' ἔμοιγε ΔΦs et corr Π: ὥστέ μοι s.—[d] ἐκεῖνον παρίστασθαι ℵΛG, ἐκεῖνο παρίστασθαι pr Π: παρίστασθαι ἐκεῖνον *s.—

expediit Fischerus. HEIND.

διελθεῖν] Tub. διεξελθεῖν. bene. Utroque verbo sic utitur Plato, ut verbis διϊέναι (Criton. 7.) et διεξιέναι (Phædon. 35.): sed librarii fere substituerunt alterum in locum alterius. Sic infr. est ὧν σὺ νῦν διῆλθες· mox πάντα ἡμῖν δίελθε, ὡς δύνασαι, ἀκριβέστατα· et rursus διεξελθεῖν· ubi Aug. et Tub. διελθεῖν. FISCH.

ἔπαθον—δακρύοντες] Magnam partem dialogi Phædonis, et hunc locum, compilavit Scriptor Epist. Socrat. xiv. cui in editionibus non nisi Ξενοφῶντι, in codice Helmstadiensi autem Αἰσχίνης Ξενοφῶντι præscribitur, et nostra conjectura mendum eximendum est in his verbis p. 35. ὥσθ' ἡμᾶς μὴ οἷον κλαίειν Σωκράτην ὅτι μέλλει ἀποθνήσκειν, ἀλλὰ φθονεῖν αὐτῷ, ἡμᾶς δὲ αὐτοὺς κλαίειν ὅτι ζῶμεν, ἡττώμενοι τοσούτου ἀγαθοῦ τῇ ἀληθείᾳ. Nam et sub finem pro ἡττώμενοι legendum τητώμενοι, *privati, spoliati, carentes*: et initio, ὥσθ' ἡμᾶς μὴ οἷον κλαίειν Σ. i. e. *ut nos Socratem non solum non ploraremus quod moriturus esset, sed nos ipsos defleremus quod viveremus tanto vere bono carentes*: accipiendo μὴ οἷον pro οὐχ οἷον, *non modo non*: quod annotavit Viger. de Idiotism. p. 123. et Hoogeveen. Doctrin. Particular. p. 963. WYTT.

οὔτε γὰρ ὡς θανάτῳ κ. τ. λ.] Extant hæc verba, omisso γὰρ, apud Thom. M. et Phavorin. v. Εἰσῄει· v. Priscian. xviii. p. 715. Bas. Valquenarius ad Herodot. p. 531. ad Eurip. Phœn. p. 464. et Hemsterhus. ad Lucian. p. 26. A. t. i. Abresch. ad Æschyl. p. 172. t. ii. FISCH.

ὁ ἀνὴρ] Tub. ἀνήρ. Recte, modo ex Dawesii præcepto, quod magnæ vir auctoritatis Porsonus in Euripide suo secutus est, rescripseris ἁνήρ. Certe ἁνὴρ, αὑτὸς, ἁγὼν etc. Atticos pronuntiasse, non, ut Brunckius imprimis sine ullo Codice sexcenties edidit, ὡνήρ, ὡυτὸς etc. pluribus probari argumentis potest. HEIND.

τῶν λόγων] Aug. et Tub. τοῦ λόγου. Ficinus: *beatus—videbatur—orationem consideranti.* Verum ut mox sequitur καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιοῦτοί τινες ἦσαν et §. 3. τίνες, φῄς, ἦσαν οἱ λόγοι; ita h. l. vulgatum unice aptum opinor. De sententia conf. Criton. p. 43. B.—γενναίως, *fortiter*. HEIND.

γενναίως] Xen. Apol. 33. ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην—οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς, καὶ προσεδέχετο αὐτὸν, καὶ ἐπετελέσατο. Themist. Or. ii. p. 58. Ἀλλ' οὐδ' ὅτε κατεδίκασαν αὐτοῦ Ἀθηναῖοι, οὐδ' ὅτε ἐν τῷ ξύλῳ ἦν, οὐδὲν ἀγεννὲς, ἢ ταπεινὸν, ἔπραξεν, ἢ εἶπε πρὸς τοὺς ἑταίρους τοὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον συνιόντας· ἀλλὰ περὶ ψυχῆς ἐφιλοσόφει, καὶ περὶ τῶν ἐν ᾅδου ἐξηγεῖτο, ὁπόσα μὲν ἀγαθὰ ἐκεῖ περιμένει, ὁπόσα δὲ κακίαν τιμωρήματα καὶ κολαστήρια. Apud Æschin. Socr. iii. 3. sic legitur εὐθύμως εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. FISCH.

παρίστασθαι, ἐκεῖνον] Tub. ἐκεῖνο παρίστασθαι. Quod natum opinor e verbo ἐκεῖνον sic trajecto, ὥστε μοι ἐκεῖνον παρίστασθαι μ. ε. ἄ. Nam accusativo ἐκεῖνον male careret sermo. Verbo παρίστασθαι, quod de cogitationibus ex præsenti rerum statu oborientibus usurpari docuit Hemsterhus. ad Lucian. Contempl. §. 13. (conf. Taylor. ad Lysiam ed. Reisk. p. 83. Lennep. ad Phalar. p. 244. Morus ad Longin. ix. 1.) etsi plerumque vel δόξα adjungitur vel certe τοῦτο, ut Lysias in Eratosth. p. 424. καὶ μηδενὶ τοῦτο παραστῇ, ὡς—Θηραμένους κατηγορῶ: tamen ut h. l. quum alias, tum a Thucyd. positum est vi. 68. καὶ παραστήτω παντὶ, τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι. HEIND.

Ἅιδου ἰόντα ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι, ἀλλὰ κἀκεῖσε[e] ἀφι-
II. iii. 6. I. 59. κόμενον εὖ πράξειν, εἴ περ τις πώποτε[f] καὶ ἄλλος. διὰ δὴ
ταῦτα οὐδὲν πάνυ μοι[g] ἐλεεινὸν εἰσῄει, ὡς εἰκὸς ἂν δόξειεν
εἶναι[h] παρόντι[i] πένθει· οὔτε αὖ ἡδονὴ ὡς ἐν φιλοσοφίᾳ ἡμῶν
ὄντων, ὥς περ εἰώθειμεν·[j] καὶ γὰρ οἱ λόγοι τοιοῦτοί τινες
ἦσαν· ἀλλ' ἀτεχνῶς ἄτοπόν τί μοι[k] πάθος παρῆν καί τις
ἀήθης κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη[l] ὁμοῦ καὶ

[e] κακεῖσε ΔΦs: καὶ ἐκεῖσε ς.—[f] εἴπερ ποτὲ I, εἴπερ ποτέ τις Λ.—[g] με corr C.—[h] εἶναι om L.—[i] παρόντα corr C.—[j] εἰώθαμεν L, εἰώθημεν EI.—[k] μοι om pr Γ.—

μηδ' εἰς ᾅδου ἰόντα, ἄνευ θείας μοίρας ἰέναι] Sumsit hinc Plutarch. t. ii. p. 499. B. *ἀποθνήσκοντα δὲ αὐτὸν (Σωκράτην) ἐμακαρίζον οἱ ζῶντες, ὡς οὐδ' ἐν ᾅδου θείας ἄνευ μοίρας ἐσόμενον.* Wytt.

εἰς ᾅδου] Infra §. 29. vocatur hic *ᾅδης, τόπος γενναῖος καὶ καθαρὸς καὶ ἀειδής*, ubi bonus et sapiens sit Deus. Colomesius Κειμηλ. Litt. 62. 63. ex Josepho et Theodoreto laudat *ᾅδην σκοτεινὸν* et *φωτεινόν*. De *σκοτεινῷ* v. Plat. Gorg. p. 332. Bas. 2. *ἐν ᾅδου, ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ*. Egregie et disputat Socrates in Cratyl. p. 54. 55. *ᾅδην* non esse *ἀπὸ τοῦ ἀειδοῦς*, sed *ἀπὸ τοῦ πάντα τὰ καλὰ εἰδέναι.* Caussam, cur nolint manes reverti ad nos, eleganter et vere hanc esse dicit: quod sit Deus *τέλεος σοφιστής τε καὶ μέγας εὐεργέτης τῶν παρ' αὐτῷ*, qui eos vinciat virtutis cupiditate, tanquam arctissimo vinculo. In *ᾅδῃ* vero *σκοτεινῷ*, qui et *ζοφερὸς* vocatur (Plutarch. de Consol. ad Apoll. t. ii. p. 106.) *κολάσεις ἀπαραίτητοι ἀπόκεινται δυσδαίμοσι νερτέροις*, ut ait Tim. Locr. de anim. mundi p. 104. t. iii. Habet et pulchre dicta Æsch. Axioch. §. 20. 21. Plutarch. t. ii. p. 1130. cf. Marsham. Canon. Chr. p. 268. Intelligi potest *ᾅδην*, et significare *cælum.* Cicer. Tusc. i. 29. 'cum pæne in manu jam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita est, ut non ad mortem trudi, verum in cælum videretur ascendere.' Fabulam de *ᾅδῃ* piorum et impiorum Orpheus primus ex Ægypto in Græciam intulit. v. Diod. Sic. i. 96. 107. cum quo loco cf. Phædo §. 13. et Olympiod. Gottl.

ἰόντα] Ald. Bas. 1. 2. *ὄντα.* male. Jam Cornarius legendum *ἰόντα*, ante Stephanum, viderat. Etiam Meibomius in marg. Bas. 2. habet *ἰόντα*, non minus, quam Aug. Tub. et Thom. M. v. *ἰών*· Fisch.

ὡς εἰκὸς ἂν δόξ. εἶν. παρόντι πένθει] In his quis non, primo certe adspectu, hæc *παρόντι πένθει* sic juncta de *præsente luctu* intelligat? Quod si facias, aut *ἐν* præfigi his debebit, conjectura parum sane probabili, aut hæc pro dativis solutis agnosci, quorum certum et evidens exemplum equidem adhuc nullum vidi. Ergo *παρόντι* ad *μοι* referendum, et pendet ab eo *πένθει* hoc sensu: *ei qui aderat rei luctuosæ.* Quam tamen ambiguitatem miror cur non vitaverit Plato sic potius scribendo: *οὐδὲν πάνυ με ἐλεεινὸν εἰσῄει, ὡς εἰκὸς ἂν δόξειεν εἶναι παρόντα πένθει.* Nam quæ aliquando suspicatus sum *παρόντι τῷ πένθει* (*luctui illi, θανάτῳ ἀνδρὸς ἐπιτηδείου*), hujus nullum in editis scriptisve libris vestigium comparet. Dativus autem *παρόντι* ad *εἰκὸς* pertinet. Eurip. Hipp. 1433. *ἀνθρώποισι δὲ—εἰκὸς ἐξαμαρτάνειν.* Lysias de Ol. def. p. 290. *πότερον εἰκὸς μᾶλλον τούτῳ ἀκινδύνως ψεύδεσθαι, ἢ μετὰ τοσούτου κινδύνου τοιοῦτον ἐμὲ ἔργον ἐργάσασθαι*, ubi male *τοῦτον* cum Markl. Reiskius. Heind.

ἐν φιλοσοφίᾳ—ὄντων] Xenoph. Cyrop. iii. 1. 1. *ὁ μὲν δὴ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν.* Id. v. 2. 17. *ἐν σίτῳ εἶναι.* iv. 3. 23. *Οἱ μὲν δὴ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις ἦσαν.* Inde *οἱ ἐν φιλοσοφίᾳ.* v. Markl. ad Tyr. Max. Diss. xxi. 2. Heind.

ἄτοπον] Schol. August. *Ἄτοπον· τὸ θαυμαστόν· ὡς καὶ ἐν Θεαιτήτῳ* (§. 1.) *φησὶν, Οὐδέν γε ἄτοπον, ἀλλὰ πολὺ θαυμαστότερον ἦν· ἐσαφηνίσθη γὰρ διὰ τῆς ἀντιθέσεως* (hæc ipsa verba leguntur apud Thom. M. v. *Ἄτοπον*). *Τάττεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνυπόπτου· Εὔπολις, Καὶ πόλλ' ἀγάθ' ἐν τοῖς κουρείοις ἐγὼ ἀτόπως καθίζων κοὐδὲ γινώσκειν δοκῶν. Καὶ τὸ ἀδόκητον, καὶ ἀνυπονόητον· οἱ δὲ ἄλογον.* v. Suidas v. *Ἀτοπίας.* Fisch.

τῆς[m] λύπης, ἐνθυμουμένῳ ὅτι αὐτίκα ἐκεῖνος ἔμελλε τελευτᾷν. καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδόν τι οὕτω διεκείμεθα, ὁτὲ[n] μὲν[o] γελῶντες, ἐνίοτε δὲ δακρύοντες, εἷς δὲ ἡμῶν καὶ διαφερόντως, Ἀπολλόδωρος· οἶσθα γάρ που τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ.

ΕΧ. Πῶς γὰρ οὔ;

§. 6. ΦΑΙΔ. Ἐκεῖνός τε[p] τοίνυν παντάπασιν οὕτως εἶχε, καὶ αὐτὸς[q] ἔγωγε ἐτεταράγμην καὶ οἱ ἄλλοι.

ΕΧ. Ἔτυχον δέ, ὦ Φαίδων, τίνες παραγενόμενοι;

[l] κεκραμένη G.—[m] ἀπὸ τῆς 𝔄ΔΠΦ.—[n] ὀτὲ Π, ὅτε 𝔄, τοτὲ ΓΛΦCEGHI, τότε u, τὸ s : ποτὲ ς.—[o] γὰρ Υ, μὲν γὰρ G et pr Γ.—[p] γε G.—[q] αὐτὸς...p. 179, 6. καθαρῶς] hæc ab

κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς—καὶ τῆς λύπης] Hinc fluxit illud Libanii Epist. lxiii. *κρᾶσις ἔχει μέ τις ἡδονῆς καὶ τοὐναντίου.* Wytt.

ἀπό τε τῆς ἡδονῆς—καὶ τῆς λύπης] Accuratius Tub. *καὶ ἀπὸ τῆς λ.* quum præcesserit *ἀπό τε τῆς ἡδ.* non *ἀπὸ τῆς τε ἡδ.* Tim. p. 18. C. *κατά τε πόλεμον καὶ κατὰ τὴν ἄλλην δίαιταν.* Ibid. p. 19. C. *κατά τε τὰς ἐν τοῖς ἔργοις πράξεις καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις.* de Rep. v. init. *περί τε πόλεων διοικήσεις καὶ περὶ ἰδιωτῶν ψυχῆς τρόπου κατασκευήν.* Negligitur tamen interdum præpositionis iteratio. de Rep. ii. p. 365. E. *ἔκ τε τῶν λόγων καὶ τῶν γενεαλογησάντων ποιητῶν.* Xenoph. Hellen. i. 1. 3. *ἀπό τε τῶν νεῶν καὶ τῆς γῆς.* i. 4. 9. *ὑπό τε τῶν πολέμων καὶ στάσεων καὶ λιμοῦ.* Isocrat. Paneg. §. 1. *περί τε τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς τοὺς Βαρβάρους καὶ τῆς ὁμονοίας—.* Heind. Sed repetitione præpos. non opus esse docet Wolf. Beck.

οὕτω διεκείμεθα, ποτὲ μὲν γελ.] Non ad prægressa hoc *οὕτω* respicit, sed indicat, ut solet, seqq. *ποτὲ μὲν γελ.* neque tamen sermo sic potest expleri: *ποτὲ μὲν γελῶντες διεκείμεθα.* Nam quis usquam *διακεῖσθαι* participio junctum reperit? Mirabar igitur non ita potius junctam orationem: *οὕτω διεκείμεθα· ποτὲ μὲν ἐγελῶμεν, ἐνίοτε δὲ ἐδακρύομεν,* (ut Lysias p. 779. *ὑμεῖς δὲ οὕτω διετέθητε· τοὺς μὲν φεύγοντας κατεδέξασθε* etc.) donec reperi similia, ut Soph. Œd. T. 10. *τίνι τρόπῳ καθέστατε; Δείσαντες ἢ στέρξαντες;* Nemo usquam dixit *καθέστηκα δείσας.* Xenoph. Anab. iv. 1. 4. *τὴν δὲ—ἐμβολὴν ὧδε ποιοῦνται, ἅμα μὲν λαθεῖν πειρώμενοι, ἅμα δὲ φθάσαι* etc. Lysias in Poliuch. p. 610. *ταύτην ὑμῖν οἴονται διδόναι πίστιν τῆς αὐτῶν εὐνοίας, ἑτέρους κακῶς ποιοῦντες, ἀλλ' οὐ σφᾶς αὐτοὺς χρηστοὺς παρέχοντες.* Heind.

ποτὲ μὲν] Aug. *τοτὲ,* Tub. *ὀτέ.* Utrumque ferri potest. nam dicitur, et *ποτὲ μὲν—ποτὲ δὲ,* et *τοτὲ μὲν—τοτὲ δὲ,* et *ὀτὲ μὲν—ὀτὲ δέ.* Sed Plato scripsit hoc loco *ἐνίοτε δέ·* ut Sophist. §. 30. *ἐνίοτε—ποτὲ δέ.* Nam etiam diligentissimi scriptores hoc in genere negligentes nonnunquam fuere. Sic Theophrast. Char. ix. 3. posuit simpliciter *ποτὲ δέ·* et apud Eurip. Phœn. 404. *Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν·* ut apud Cic. Cat. M. 15. 'sed alias minore, plerumque majore, cum fœnore.' Fisch.

Ἀπολλόδωρος] Apollodorus fuit, cum amantissimus magistri et studiosissimus, tum homo simplex et ineptus. v. Xen. Apol. 28. qui attulerat adeo secum in carcerem tunicam et pallium magnificum, quibus ornatus Socrates moreretur. v. Ælian. V. H. i. 16. Fisch.

οἶσθα γάρ που τὸν ἄνδρα καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ] Flosculum adspersit Aristænetus Epistolæ i. 22. *οἶσθα γὰρ τὸν νέον καὶ τὸν τρόπον αὐτοῦ.* Wytt.

τὸν τρόπον αὐτοῦ] Cognomen *μανικοῦ* eum habuisse, scimus ex Sympos. p. 173. D. Conf. infra §. 154. Heind.

ἔτυχον] In excerptis ex Gram. Georgii Lecapeni apud Matthæum Lect. Mosquens. p. 62. vol. i. laudatur hic locus ita, *ἔτυχον δὲ, ὦ Φαίδων, τινὲς παραγενόμενοι τῶν γνωρίμων, ἤτοι οἰκείων.* Tota illa observatio de usu verborum *διατελῶ* et *τυγχάνω* totidem verbis legitur jam in Lexico Phavorini v. *διατελῶ,* ut plures aliæ illius grammatici observationes. Fisch.

ΦΑΙΔ. Οὗτός τε δὴ ὁ Ἀπολλόδωρος τῶν ἐπιχωρίων παρῆν καὶ Κριτόβουλος[r] καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ Κρίτων,[s] καὶ ἔτι[t] Ἑρμογένης καὶ Ἐπιγένης καὶ Αἰσχίνης καὶ Ἀντισθένης. ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος ὁ Παιανιεὺς καὶ Μενέξενος καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν ἐπιχωρίων· Πλάτων δέ, οἶμαι, ἠσθένει.

ΕΧ. Ξένοι δέ τινες παρῆσαν;

II. iii. 7. ΦΑΙΔ. Ναί, Σιμμίας τέ[u] γε[v] ὁ Θηβαῖος καὶ Κέβης καὶ Φαιδώνδης,[w] καὶ Μεγαρόθεν Εὐκλείδης[x] τε καὶ Τερψίων.

alia manu in foliis scripta quattuor paginæque unius parte tertia Π.—[r] καὶ ὁ κριτόβουλος 𝔄ΠΦGs.—[s] κρίτων om ΓΛCEHILu et pr Υ.—[t] ἔτι om G.—[u] τε om ΔΠΦs.—[v] γε om EG.—[w] φαιδωνίδης ΔΓΠΦs et pr 𝔄G, φαίδων δὲ EI.—[x] ἐγκλείδης L.—

§. 6. καὶ Κριτόβουλος] Tub. καὶ ὁ Κριτόβ. Mox nomen Κρίτων abest ab eod. Cod. et Aug. Additum tamen legit Ficinus, et quidni id Echecrati Phliasio suggesserit Phædo? Hermogenes Hipponici est filius, Calliæ frater. V. ad Cratyl. §. 3. Conf. Apolog. Socr. quæ Xenophontis fertur §. 2. Epigenis pater, Antiphon Cephisiensis, memoratur a Plat. in Apol. Socr. p. 33. E. Conf. Xenoph. Mem. 3. iii. 12. 2. Heind.

Κρίτων] In Aug. et Tub. non legitur Κρίτων. Et videri sane hoc nomen a grammaticis adjectum possit, quum vix verisimile sit, Echecrati ignotum fuisse nomen patris Critobuli. Certe librarii deprehenduntur non raro ita peccasse, ut nomina personarum propria transtulerint e marginibus librorum in ordinem. Sic apud Cic. ad Div. 5. Ep. xx. 10. legi debet 'præfectumque,' non 'præfectumque Q. Leptam:' Catil. ii. 6. 'iste centurio,' non 'Manlius iste, centurio:' Catil. iii. 1. 'illum, qui hanc urbem condidit,' sublato τῷ 'Romulum.' Fisch.

Αἰσχίνης] Laertius iii. 37. Αὐτοῦ δὲ (Æschinis) Πλάτων οὐδαμόθι τῶν ἑαυτοῦ συγγραμμάτων μνήμην πεποίηται, ὅτι μὴ ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, καὶ Ἀπολογίᾳ. (§. 22.) Fisch.

καὶ Ἀντισθένης—καὶ Μενέξενος] Hæc verba in Tub. non leguntur. Librarii enim oculi videntur integrum versum præteriisse. Antisthenis, Socratici (vid. Gellius ix. 5. Laert. ii. 47.) sectæ Cynicorum conditoris (Laert. vi. 2.) vita est apud Diog. L. vi. 1—19. e qua excerpsit maxime necessaria Eudocia Ion. p. 55. Fisch.

ἦν δὲ καὶ Κτήσιππος] Vix cuiquam satisfaciat hoc ἦν, pro quo requiritur potius παρῆν (Ficin. *aderat*), nec velim huc advocari illa e Protag. §. 18. παρεκάθηντο δ' αὐτῷ—Παυσανίας τε—καὶ μετὰ Παυσανίου νέον ἔτι μειράκιον — —· τοῦτο τ' ἦν τὸ μειράκιον, καὶ τὼ Ἀδειμάντω—καὶ ἄλλοι τινὲς ἐφαίνοντο, ubi vid. notata. Nihil hic tamen Codd. afferunt. Ctesippus Pæaniensis, qui δῆμος fuit τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, notus est etiam ex Euthydemo Dial. §. 5. et ex Lysid. §. 19.—Xenophontis mentionem desiderans h. l. Athenæus, ubi singula profert invidiæ Platonem inter et Xenophontem argumenta, inter cetera ad confirmandam suspicionem hoc quoque abusus est loco l. xi. c. 15. p. 505. Κἂν τῷ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων καταλεγόμενος ἕκαστον τῶν παρατυχόντων οὐδὲ κατὰ μικρὸν τοῦ Ξενοφῶντος μέμνηται. Nempe tanquam absentis; nam in Asiam tum profectum Xenophontem fuisse constat. Quo quum anno ante Socratis mortem profectus esset, (ἑνὶ προτέρῳ ἔτει τῆς Σωκράτους τελευτῆς Laert. ii. 55.) hujus excusare absentiam ne in mentem quidem, opinor, venire Platoni potuit. Omninoque divini ingenii virum facile credimus Xenophontem longe infra se positum judicasse; invidiæ simultatisque illius quæ proferuntur argumenta, vana sunt omnia. Heind.

Πλάτων—ἠσθένει] Suum forsan hoc modo ob imminentem præceptoris sui mortem mœrorem innuere vult Plato. Forst.

Σιμμίας τέ γε] τε abest a Tub. ut mox post Εὐκλείδης ab Aug. Phædonden hunc Thebanum fuisse, non Cyrenæum (v. Ruhnk. ad Xenoph. Mem. i. 2. 48.) ex hoc intelligi loco opinor. Terpsioni Eu-

§. 7. ΕΧ. Τί δαί;[y] Ἀρίστιππος καὶ Κλεόμβροτος[z] παρεγένοντο;[a]

ΦΑΙΔ. Οὐ δῆτα· ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι.

ΕΧ. Ἄλλος δέ τις παρῆν;

ΦΑΙΔ. Σχεδόν τι οἶμαι τούτους παραγενέσθαι.

ΕΧ. Τί οὖν δή; τίνες, φής, ἦσαν οἱ λόγοι; §. 3. W.

ΦΑΙΔ. Ἐγώ σοι ἐξ ἀρχῆς πάντα πειράσομαι διηγή-

[y] δαὶ Γ: δὲ *ς.—[z] κλεόβροτος C, κλεόβουλος E, λεόμβροτος s.—[a] παρεγένετο Υ.—

clides colloquium Socratis cum Theæteto recitat in Dial. Theæteto. Heind.

§. 7. Ἀρίστιππος κ. Κλ.] Non improbabilis veterum videtur suspicio, vituperari his Aristippum certe Socratis sui oblitum a Platone putantium. Diog. Laert. ii. 65.—ἐκάκισεν αὐτὸν (Ἀρίστιππον) Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Demetr. de Elocut. §. 306.—Cleombrotus autem hic an fuerit Ambraciota ille, qui, lecto Phædone, in mare præcipitasse se fertur (V. Fabric. ad Sext. Emp. p. 226.), mihi quidem non liquet. Heind.

παρεγένοντο] Hi Socratis familiares satis sunt cogniti; ut, pro nostro quidem consilio, non sit, quare de iis dicamus: exceptis duobus Phædonda et Cleombroto. Phædondam Ruhnkenius restituit in Xenophontis Mem. Socr. i. 2. 48. idque recte et vere: cætera non item, eum apud Auctorem Epist. Socrat. p. 35. et Suidam in Σωκράτης, primitiva forma dici Φαίδωνα. Nam utroque loco noster hic Phædon Eleus significatur. Et quod Suidas Phædonem fecit Cyrenæum, deceptus est proxima mentione Aristippi Cyrenæi. Phædondam Thebanum fuisse, et hoc Platonis loco apparet, et terminatio nominis confirmat. Cæterum idem videtur fuisse, sub cujus nomine dialogum 'Phædondam' scripserat Demetrius Phal. teste Diogene Laertio v. 81. Cleombrotum familiarem Socratis nullum in veterum monumentis legere nos meminimus: excepta illa Socratica Epistola, ex hoc Phædonis loco compilata: at frequentem Cleombrotum Ambraciotem, quem, lecto Platonis Phædone, præcipitem se ex alto muro dedisse, mortemque oppetiisse, prodidit Callimachus Epigr. xxiv. indeque posteri passim celebrarunt: v. c. Cicero Tusc. i. 34. et qui ibi citantur Davisio. Sed hi diversi sint, an unus et idem, statuere non licet. Wytt.

ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἐλέγοντο εἶναι] Et hæc in suam Epist. Socrat. sed minus integre transtulit idem incertus Scriptor p. 36. τῶν δὲ φίλων παρῆμεν αὐτῷ τελευτῶντι ἐγὼ, καὶ Τερψίων, καὶ Ἀπολλόδωρος, καὶ Φαίδων, καὶ Ἀντισθένης, καὶ Ἑρμογένης, καὶ Κτήσιππος· Πλάτων δὲ, καὶ Κλεόμβροτος, καὶ Ἀρίστιππος ὑστέρουν· ὁ μὲν γὰρ Πλάτων ἐνόσει, τὼ ἑτέρω δὲ περὶ Αἴγινην ἤστην. Ad Aristippi hanc tacitam reprehensionem spectat Diog. L. bis: ii. 65. in Aristippi Vita: ἐκάκισεν αὐτὸν καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς, ὡς ἐν ἄλλοις εἰρήκαμεν. Hæc *alia*, sunt iii. 36. quæ antea scripsisse videtur: εἶχε δὲ φιλέχθρως ὁ Πλάτων καὶ πρὸς Ἀρίστιππον· ἐν γοῦν τῷ περὶ ψυχῆς διαβάλλων αὐτὸν φησὶν, ὅτι οὐ παρεγένετο Σωκράτει τελευτῶντι, ἀλλ' ἐν Αἰγίνῃ ἦν καὶ σύνεγγυς. Athenæus xii. p. 544. D. διέτριβεν δ' ὁ Ἀρίστιππος τὰ πολλὰ ἐν Αἰγίνῃ τρυφῶν. Reprehensionis artificium et acerbitatem scienter demonstrat Demetrius, vulgo cognominatus Phalereus, de Eloc. §. cccvi. ὁ Πλάτων Ἀρίστιππον καὶ Κλεόμβροτον λοιδορῆσαι θελήσας, ἐν Αἰγίνῃ ὀψοφαγοῦντας δεδεσμένου Σωκράτους Ἀθήνησιν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, καὶ μὴ διαπλεύσαντας ὡς τὸν ἑταῖρον καὶ διδάσκαλον, καίτοι οὐχ ὅλους ἀπέχοντας διακοσίους σταδίους τῶν Ἀθηνῶν, ταῦτα πάντα διαῤῥήδην μὲν οὐκ εἶπεν, λοιδορία γὰρ ἦν ὁ λόγος, εὐπρεπῶς δέ πως τόνδε τὸν τρόπον. Ἐρωτηθεὶς γὰρ ὁ Φαίδων τοὺς παρόντας Σωκράτει, καὶ καταλέξας ἕκαστον, ἐπερωτηθεὶς εἰ καὶ Ἀρίστιππος καὶ Κλεόμβροτος παρῆσαν· Οὔ· φησιν, ἐν Αἰγίνῃ γὰρ ἦσαν· Πάντα γὰρ τὰ προειρημένα ἐμφαίνεται τῷ "ἐν Αἰγίνῃ ἦσαν·" καὶ πολὺ δεινότερος δοκεῖ ὁ λόγας, τοῦ πράγματος αὐτοῦ ἐμφαίνοντος τὸ δεινὸν, οὐχὶ τοῦ λέγοντος. Τοὺς μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἀρίστιππον καὶ λοιδορῆσαι ἴσως (οὐκ addendum) ἀκινδύνου ὄντος, ἐν σχήματι ὁ Πλάτων ἐλοιδόρησε. Wytt.

σασθαι. ἀεὶ γὰρ δὴ καὶ τὰς πρόσθεν ἡμέρας εἰώθειμεν[b] φοιτᾷν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι παρὰ τὸν Σωκράτη,[c] συλλεγόμενοι ἕωθεν εἰς τὸ δικαστήριον ἐν ᾧ καὶ[d] ἡ δίκη ἐγένετο· πλησίον γὰρ ἦν[e] τοῦ δεσμωτηρίου. [§. 8.] Περιεμένομεν οὖν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον, διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων· ἀνεῴγνυτο[f] γὰρ οὐ πρῴ· ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη, εἰσῇμεν[g] παρὰ τὸν Σωκράτη[h] καὶ τὰ πολλὰ διημερεύομεν μετ' αὐτοῦ. καὶ δὴ καὶ τότε πρωϊαίτερον ξυνελέγημεν.[i] τῇ γὰρ προτεραίᾳ[j] ἡμέρᾳ ἐπειδὴ ἐξήλθομεν ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου ἑσπέρας, ἐπυθόμεθα ὅτι τὸ[k] πλοῖον ἐκ Δήλου ἀφιγμένον εἴη· παρηγγείλαμεν οὖν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρωϊ-
II. iii. 8. αίτατα[l] εἰς τὸ εἰωθός. καὶ ἥκομεν, καὶ ἡμῖν ἐξελθὼν ὁ

[b] εἰώθημεν ΔΕΙ.—[c] τῷ σωκράτει Γ, τὸν σωκράτην ΕΙLs.—[d] ᾧ δὴ καὶ L.—[e] γὰρ ἦν om pr Λ.—[f] ἀνεῴγνυτο ΠΦs, ἀνεωγνυ Δ, ἀνέωγτο Ι: G quid habeat, non liquet: ἀνεῴγετο *s.—[g] εἰσῄειμεν ℭΓΔΠΦCGs, ᾔομεν corr u: ᾔειμεν *s.—[h] σωκράτην ΛΦ ΥΕΙ.—[i] ξ. ΔΠΦGs.—[j] προτέρα, ut videtur, G.—[k] τὸ om Ι.—[l] πρωϊώτατα Ι.—

ἕωθεν] Tub. *ἕω.* male. *Ἕωθεν* idem est, quod *ἠῶθεν* apud Homer. Od. Γ. 366. aliisque in locis, et *ἅμα ἠοῖ* apud Zosim. ii. 19. 5. Suidas, et ex eo Phavorinus: *Ἕωθεν· πρωΐθεν·* h. e. *diluculo, prima aurora, sub aurora, ante lucem.* Fisch.

§. 8. *ἕως ἀνοιχθείη*] Xenoph. Anab. ii. 1. 2. *ἔδοξεν αὐτοῖς—προϊέναι εἰς τὸ πρόσθεν, ἕως Κύρῳ συμμίξειαν.* Cyrop. v. 3. 53. *Τούτῳ—ὁ Κῦρος δοὺς τοὺς ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ πορεύεσθαι ἐκέλευεν ἡσύχως, ἕως ἄγγελος ἔλθοι.* Atque h. l. optativum non modo præteritum *περιεμένομεν* requirebat, sed etiam rei frequenter repetitæ commemoratio. Velut paullo post in verbis *ἐπειδὴ δὲ ἀνοιχθείη*, ubi modum hunc imperite Zeunius tentavit, inscite defendit Fischerus.—*διατρίβοντες*, *colloquentes.* Heind.

ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρωΐ] Verba hæc laudantur a Thoma Magistro v. *Πρωΐ*, et schol. in Luciani solœc. p. 54. t. ii. Græv. *Τὸ ἀνέῳγε· βούλονται μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως· ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς τοῦτο. Χρῆται γὰρ μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαίδωνι, Ἀνεῴγετο, λέγων, ἡ θύρα σου πάνυ πρωΐ·* leg. *οὐ πάνυ.* Fisch.

ἀνεῴγετο] *Aperiebatur*: rarior forma Attica, quæ communis est *ἠνοίγετο.* Xenoph. H. Gr. vi. p. 595. D. *οἵ τε νεῲ πάντες αὐτόματοι ἀνεῴγοντο.* Alias hujus verbi partes *ἀνέῳγμαι, ἀνέῳγα,* duplici augmento, sæpius deprehendimus: de quibus docuerunt H. Steph. Append. Thes. L. Gr. p. 86. Sylburg. ad Clenard. p. 462. Maittair. de Dial. p. 56. Matthiæ Gr. Gr. §. 168. 494. Unus Cod. Vind. B. *ἀνεῴγνυτο.* Wytt.

ἀνεῴγετο γὰρ οὐ πρῲ] Ex uno Schol. ad Lucian. l. c. Fischerus solito hic audacior *πάνυ* inseruit ante *πρῲ*, Ficini nixus auctoritate vertentis, *aperiebatur enim haud admodum mane.* Sed in Protag. §. 6. *Μήπω, ὦ 'γαθὲ, ἐκεῖσε ἴωμεν· πρῲ γάρ ἐστιν,* idem vertit, *nam adhuc summum mane est.* Heind.

ᾔειμεν] Aug. *ἤϊμεν.* Tub. *εἰσῄειμεν,* quod recepit Fischerus. Præfixa præpositione scribi certe debebat *εἰσῇμεν.* Heind.

Σωκράτη] Aug. *Σωκράτην.* non male. Pseudodemetr. Phaler. *περὶ Ἑρμην.* §. 177. *Καὶ ὅλως τὸ ν δι' εὐφημίαν* (Galeus conj. *εὐφωνίαν*) *ἐφέλκονται οἱ Ἀττικοὶ, Δημοσθένην* (v. Mœris h. v.) *λέγοντες, καὶ Σωκράτην.* Fisch.

διημερεύομεν] Atticista Anonymus apud Villoisonum Anecd. Gr. p. 80. t. ii. *Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πᾶσαν τὴν νύκτα περί τι ἀναλίσκει, διανυκτερεύει περί τι λέγουσι, καὶ διαγρυπνεῖ· οὕτω καὶ διημερεύει, ἀντὶ τοῦ πᾶσαν τὴν ἡμέραν περί τι ἀναλίσκει.* Eadem observatio legitur jam apud Phavor. v. *διανυκτερεύει.* Hesychius: *Διημερεύοντες· πᾶσαν ποιοῦντες τὴν ἡμέραν.* add. Pollux i. 64. Fisch.

θυρωρός, ὅς[m] περ εἰώθει ὑπακούειν, εἶπε περιμένειν[n] καὶ μὴ πρότερον παριέναι ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ·[o] Λύουσι γάρ, ἔφη,[p] οἱ ἕνδεκα Σωκράτη[q] καὶ παραγγέλλουσιν[r] ὅπως ἂν τῇδε τῇ ἡμέρᾳ τελευτήσῃ.[s] οὐ πολὺν δ' οὖν χρόνον ἐπισχὼν ἧκε καὶ ἐκέλευσεν[t] ἡμᾶς εἰσιέναι. [§. 9.] Εἰσελθόντες[u] οὖν κατελαμβάνομεν[v] τὸν μὲν[w] Σωκράτη[x] ἄρτι[y] λελυμέ- I. 60.
νον, τὴν δὲ Ξανθίππην, γιγνώσκεις[z] γάρ, ἔχουσάν τε τὸ

[m] ὅστις ΔΠΦGs et mg 𝔄.—[n] περιμένειν 𝔄ΔΠΦs : ἐπιμένειν *s.—[o] κελεύσῃ αὐτὸς Π.—[p] ἔφη om I.—[q] σωκράτην Hu.—[r] παραγγέλουσιν Ξ.—[s] τελευτήσῃ 𝔄ΔΠΦs : τελευτᾷ s.—[t] ἐκέλευεν ΓΛΞΤCHLu et corr 𝔄.—[u] εἰσελθόντες ΠΦ et corr 𝔄 : εἰσιόντες *s.—[v] καταλαμβάνομεν G : κατελαμβάνομεν post σωκράτη ponit Π.—[w] μὲν om s.—[x] σωκράτην ΔΛΗΙ.—[y] ἤδη I.—[z] γινώσκεις 𝔄.—[a] αὐτῆς I.—[b] οἶδεν Φ.—

ὑπακούειν] *Respondere et aperire.* Kusterus l. l. reprehendens Serranum perperam vertentem *parere nobis*, et laudans Ficinum reddentem *nos admittere*, dictionem aliorum locis Scriptorum illustrat. Primus dixit Homerus Od. Δ. 283. duces equo ligneo inclusos Helenæ extrinsecus eos appellanti voluisse *ὑπακοῦσαι* i. e. *respondere*. Bion Epitaph. Adon. 95. *Καὶ Μοῖσαι τὸν Ἄδωνιν ἀνακλαίουσιν Ἄδωνιν, Καί μιν ἐπαείδουσιν· ὁ δὲ σφίσιν οὐκ ὑπακούει.* sic enim vere judicat Valckenar. legendum esse pro vulgato *ἐπακούειν·* in quo *ἐπ* ex antecedente *ἐπαείδουσιν* exstitit; qui est frequentissimus mendorum fons, quod nuper monuimus ad Selecta Hist. Gr. p. 356. 389. Idem autem eadem in re posuit Plato initio Critonis dialogi, ubi Socrates ad Critonem summo mane ad se venientem dicit: *Θαυμάζω ὅπως ἠθέλησέ σοι ὁ τοῦ δεσμωτηρίου φύλαξ ὑπακοῦσαι.* Plura, quæ in promtu sunt, exempla omittimus. Wytt.

περιμένειν] Sic loco vulgati *ἐπιμένειν* Tub. Paullo ante *περιεμένομεν οὖν—ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον.* Infra §. 149. *ἡμᾶς δ' ἐκέλευε περιμένειν. Περιεμένομεν οὖν.* Sympos. init. *οὐ περιμενεῖς; Κἀγὼ ἐπιστὰς περιέμεινα.* de Rep. i. init. *ἐκέλευσε—τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι.* Ibid. ii. p. 361. E. *οἷος ἑκάτερον βίος ἐπιμένει*, ubi Cod. Par. recte *περιμένει*, ut ibid. p. 365. A. *μὴ θύσαντας δεινὰ περιμένει.* Aristoph. Thesm. 70. *περίμεν', ὡς* (l. *ἕως*) *ἐξέρχεται.* Heind. At *ἐπιμένειν* absolute, est, *patienter expectare*, *περιμένειν aliquid*, vel *aliquem*, *expectare*. v. Wolf. Beck.

ἕως ἂν αὐτὸς κελεύσῃ] Xenoph. Cyrop. v. 1. 3. *ταύτην ἐκέλευσεν ὁ Κῦρος διαφυλάττειν τὸν Ἀράσπην, ἕως ἂν αὐτὸς λάβῃ.* Heind.

ὅπως ἂν—τελευτήσῃ] Ita Tub. et Par. pro vulgato *τελευτᾷ*. De re diuturniore et continua post *ὅπως ἂν* infertur conjunctivus præsentis temporis. Protag. §. 43. *σωφροσύνης τε ἐπιμελοῦνται καὶ ὅπως ἂν οἱ νέοι μηδὲν κακουργῶσι.* Aristoph. Ach. 1058. *ὡς γελοῖον—Τὸ δέημα τῆς νύμφης ὁ δεῖταί μου σφόδρα, Ὅπως ἂν οἰκουρῇ τὸ πέος τοῦ νυμφίου.* Contra de ea, quæ uno quasi ictu peragitur, conjunctivus aoristi. Aristoph. Ran. 1363. *σὺ δ'—Ἑκάτα, παράφηνον ἐς Γλύκης, ὅπως ἂν εἰσελθοῦσα φωράσω.* Lysistr. 539. *Ἀπαίρετ', ὦ γυναῖκες, ἀπὸ τῶν καλπίδων, Ὅπως ἂν—ἡμεῖς τι ταῖς φίλαισι συλλάβωμεν.* Plat. Gorg. §. 167. *Τοῦτο μὲν οὖν καὶ δὴ εἴρηται τῷ Προμηθεῖ, ὅπως ἂν παύσῃ αὐτὸ αὐτῶν.* Heind.

ἐκέλευεν] Hoc e nonnullis libris Mss. præfert Wolf. Sed idem mox recte defendit *εἰσιόντες*, pro quo Heind. e codd. *εἰσελθόντες* dedit. Nam non est *ingressi*, sed *introeuntes*. Beck.

§. 9. *εἰσελθόντες*] Sic Tub. et Par. Vulgo *εἰσιόντες*. Heind.

τὸν μὲν Σωκρ.] Aug. *τὸν Σωκράτη·* non male. Nam particulæ *μὲν* et *δὲ* non semper inter se respondent, ita ut nunc *μὲν*, nunc *δὲ*, omittatur. Pseudo-Demetr. Phaler. π. Ἑ. 53. *Χρὴ δὲ καὶ τοὺς συνδέσμους μὴ μάλα ἀνταποδίδοσθαι ἀκριβῶς· οἷον τῷ Μὲν συνδέσμῳ τὸν Δέ· μικροπρεπὲς γὰρ ἡ ἀκρίβεια· ἀλλὰ καὶ ἀτακτοτέρως πως χρῆσθαι.* Hæc vero observatio etiam contra valet. Sic Xen. Cyrop. iii. 1. 18. *πόσην μοι στρατιὰν—πόσα δὲ χρήματα—*: ubi tamen Cod. Guelf. habet *πόσην μὲν στρατιάν μοι—*. Fisch.

παιδίον αὐτοῦ[a] καὶ παρακαθημένην. ὡς οὖν εἶδεν[b] ἡμᾶς ἡ Ξανθίππη, ἀνευφήμησέ τε καὶ τοιαῦτ' ἄττα εἶπεν, οἷα δὴ

τὴν δὲ Ξανθίππην] Olympiodorus non ad hunc locum, quippe quæ pars commentarii in nostro codice deest, sed ad unum e sequentibus locis, hæc verba ita citat quasi aliter in suo libro legerit: quamquam credibile est, eum memoriter citasse: sic autem ille* Cod. iii. p. 22. *οὕτω δὴ καὶ ὁ Σωκράτης οὐδὲν πέπονθε ὑπὸ Ξανθίππης καὶ τοῦ παιδίου κλαίοντος.* Wytt.

παιδίον] Intelligitur, aut Sophroniscus, aut Menexenus, qui tum pubertatem nondum attigerant (*σμικροὶ* c. 65. *παιδία* Apol. 23.) Nam Lamprocles, qui fuit filius Socratis maximus, jam adultus (*μέγας* c. 65. *μειράκιον* Apol. 23. *νεανίσκος* Xen. Memor. ii. 2. 1.) erat. Nam Plato, ut Xenoph. et Seneca (Epist. 104.), unam tantum Socratis uxorem novit, Xanthippen, non duas, Xanthippen et Myrto, ut Lucianus Halcyon. viii. p. 184. t. i. Reitz. et Cyrillus c. Julian. vii. p. 226. B. Nam *αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες*, quæ c. 65. commemorantur, sunt mulieres aliæ Socratis propinquæ et necessariæ. Dissedisse enim inter se veteres ea de re reperiuntur. v. Laertius ii. 26. Athen. xiii. 1. p. 555. s. Porphyrius apud Theodor. Θ. Π. xii. p. 174. Suidas v. *Σωκράτης*. Fisch.

ἀνευφήμησε] Suidas: *Ἀνευφήμησεν· ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε· Πλάτων.* Quam quidem glossam ex hoc loco petitam apparet: quod Kusterus non animadvertit. Reddi potest verbis Valer. Max. (vii. 2. ext. 1.) *inter fletum et lamentationem vociferata est.* v. Camerarius Commentar. l. v. p. 160. Similis est gl. Hesychii: *Ἀνευφημήσει· ἀνοιμώξει, κατὰ ἀντίφρασιν· Σοφοκλῆς Τραχινίαις* (793.), ubi nunc legitur *ἀνευφώνησεν·* sed legendum esse *ἀνευφήμησεν* vel scholiastæ verba docent: *Κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐστέναξε.* Unde Albertus etiam apud Hesychium putabat rescribi debere, *Ἀνευφήμησεν· ἀνῴμωξεν.* Conf. Wesseling. Observat. ii. 6. p. 163. et Kusterus apud Reimarum v. Fabricii p. 289. *Ἀνευφημήσασα* sic legitur apud Ælian. V. H. 14. Neque aliter usurpatur simplex verbum *εὐφημεῖν*. Hesychius: *Εὐφημοῦσι· στένουσι, κολύουσι* (Phavor. *κωλύουσι*)· *κατὰ ἀντίφρασιν.* Fisch.

ἀνευφήμησέ τε] Kusterus laudans Ficinum vertentem *ejulare cœpit*, merito confutat Serranum reddentem *nos salutavit.* Ælian. V. H. xii. 1. p. 714. Philostrat. Her. xix. 12. p. 738. *οἰμωγὴ τῆς Θέτιδος διεφοίτα τὸν στρατὸν, ἀνευφημούσης τε καὶ τὸν υἱὸν βοώσης·* ubi Scholion in Boissonadii ed. p. 620. *μετ' εὐφημίας βοώσης τὸν υἱὸν*, tam a vero aberrat, quam Latina interpretatio editionis Olearianæ, *filium celebrantis.* Porphyr. de Abstin. ii. 31. p. 161. *ἀνευφημήσαιμεν, κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα λέγοντες, Οἴμοι—.* ubi bene vim verbi cepit Rhoerius. Wytt.

ἀνευφήμησε] I. e. *ἀνῴμωξε*, ut *ἀνευφημήσει* explicat *ἀνοιμώξει* in Soph. Trach. 783. Hesychius, ubi vid. intpp. imprimis Albert. Sic *εὔφημος* et *ἐφήμιος* pro *δύσφημος* usurpavit sæpius Æschylus. Vid. Stanl. ad Agam. 1227. Heind.

τοιαῦτ' ἄττα] Bas. 2. *ἅττα*, ut Junt. Ald. apud Xen. Cyrop. ii. 2. 6. solenni scripturæ etiam in scriptis calamo libris varietate. Neque satis videtur definiri posse, priorne an posterior scriptura vera sit, quum jam veteres grammatici dissenserint hac de re inter se. vid. Lucian. Solœc. p. 759. t. ii. Græv. et Helladius Chrestom. p. 10. Meurs. Placent

---

* Ex hisce Olympiodori Scholiis Forster ex Codice Bodleiano quædam edidit, et nuper M. Chr. G. Müllerus in Notitia Codicum Mss. Bibliothecæ Numburgo-Cizensis, Particula ii. a. MDCCCVII. eadem Scholia, inter Codices ejus Bibliothecæ, servata recensuit. In Lugduno-Batava Bibliotheca tres sunt Codices Olympiodori in Phædonem: duo, eodem exemplo, alter deformi manu, inter libros Bibl. Lugd. Num. 36. alter concinna, inter libros Vossianos Num. 15. continent varias quæstiones hujus argumenti, fere xxix. in quibus sunt, *Ἐπιχειρημάτων διαφόρων συναγωγή-ἐκ τῶν τοῦ Χαιρωνέως Πλουτάρχου·* et *Ἀπορίαι Στράτωνος.* Tertius Codex, inter libros Vossianos Num. 55. ipsa Scholia in Phædonem habet, sed ea principio et fine detruncata: nam incipiunt in verbis *οὐ μέντοι ἴσως βιάσεται αὑτὸν*, desinunt in *καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται*; atque hæ sunt, perditis foliis intermediis sex, et primis novem, residuæ paginæ quadraginta et duæ: cæteræ deinceps paginæ ad centesimam et secundam, rursus varias quæstiones habent. Wytt.

εἰώθασιν αἱ γυναῖκες, ὅτι Ὦ Σώκρατες, ὕστατον δή σε προσεροῦσι νῦν[c] οἱ ἐπιτήδειοι καὶ σὺ τούτους. Καὶ ὁ Σωκράτης βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα, Ὦ Κρίτων, ἔφη, ἀπαγαγέτω[d] τις ταύτην[e] οἴκαδε. Καὶ ἐκείνην μὲν ἀπῆγόν τινες τῶν τοῦ Κρίτωνος βοῶσάν τε καὶ κοπτομένην· ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος ἐπὶ[f] τὴν κλίνην συνέκαμψέ τε τὸ σκέλος

[c] νῦν om G, post ἐπιτήδειοι ponit Γ.—[d] ἀπαγαγέτω G: ἀπαγέτω *s.—[e] αὐτὴν 𝔄.—[f] ἐπὶ ΔΞΠΥΦGLs et mg u, εἰς (ἐπὶ supra) 𝔄: εἰς s.—[g] ἐξέτριψε 𝔄ΔΠΦCGs.—[h] τι om ΔΠ

tamen ii, ut Ammon. Etymol. M. Hesychius, et Suidas, v. Ἄσσα, Eustathius ad Il. A. p. 148. K. p. 813. Rom. Schol. Aug. ad Soph. 41. Schol. Lucian. ad Solœc. p. 54. s. t. ii. Græv. Tho. M. et alii, qui ἅττα docent dici pro ἅτινα, sed ἄττα pro τινά· ubi vid. Hemsterh. et Audendorp. Tzetzes ad Lycophron. 8. Ἄσσα, καὶ ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα, δύο μέρη λόγου, δασύνεται· ἄττα δὲ, ἀντὶ τοῦ τινὰ, λέγουσιν, ὅτι ψιλοῦται· ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο δασύνειν δοκεῖ· τὸ δὲ ἄττα, ἀντὶ τοῦ τροφεῦ, λέγω ψιλοῦσθαι. Fisch.

ὦ Σώκρατες—ἐπιτήδειοι] Hæc verba laudantur a Thoma Mag. v. Νῦν. Fisch.

τις ταύτην] Tub. αὐτήν. Ficinus *hanc* vertit.—τῶν τοῦ Κρίτωνος, *de Critonis servis s. pedissequis.* Heind.

ἀνακαθιζόμενος] Quod alicujus loci quædam partes citantur a veteribus scriptoribus, habet nonnunquam aliquod cognitionis atque adeo emendationis adjumentum, sæpe etiam nullum. Si habet, quamvis leve, memorandum est: si non habet, memorandi caussa extat nulla. Atque sic fecimus in hac annotatione Phædonis, ne levissimas quasque citationes consectaremur. Veluti hoc loco levius est, quod Pollux verbum ἀνακαθιζόμενος Platonis nomine notat iii. 89. et quod Thom. M. item facit, ἄτοπον sic interpretans· Ἄτοπον· οὐ μόνον τὸ ἄλογον, ἀλλὰ καὶ τὸ θαυμαστὸν καὶ παράδοξον. Πλάτων ἐν Φαίδωνι· ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἔοικέ τι εἶναι τοῦτο· καὶ πάλιν ἐν Θεαιτήτῳ κ. τ. λ. Neutrum tamen negligendum. Neque quod partem ejus breviter significavit Simplic. in Epictet. p. 85. καὶ γὰρ καὶ τὸ ἀλγεῖν ἐν τῷ σκέλει μένειν ἔλεγεν ὁ θεῖος Σωκράτης. Aliquanto majoris est momenti quod Stob. in Ecl. Phys. p. 150. refert hunc locum, Ὡς ἄτοπον—ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ· cujus mediam partem omisit Canterus, ut solebat in Platonicis locis: quod exemplum nolim secutus esset Heerenius, qui cæteroquin bene de Stobæo meruit nova Eclogarum editione conficienda, sed plura etiam omisit, nec nisi pauca prima et postrema retulit. Cæterum quandoquidem collationes Stobæanas dudum ante emissam illam editionem Heerenianam penes me habui, de hac alio tempore dicam, nunc satis habens omissam loci partem ex Cod. August. supplere: πολεμοῦντα, (ἐπειδὴ οὐκ ἠδύνατο, συνῆψεν εἰς ταυτὸν αὐτῶν τὰς κορυφάς· καὶ διὰ ταῦτα ᾧ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθῇ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον· ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοὶ ἔοικεν), ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει τὸ ἀλγεῖν ἥκειν δὲ φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. Quamquam Stobæi descriptor deceptus duplici ἐπειδὴ, mediam partem prætervidisse, nec editor Canterus suo more eam omisisse, videtur. Varietatem autem lectionis cognovisse satis est, dijudicare nil attinet. At vero sententiæ in primis celebratæ materiam formamque spectare, interpretis est φιλοκάλου, qui operam suam lectoribus item φιλοκάλοις destinaverit. Ergo materia sententiæ, *voluptatem ac dolorem natura sua invicem cohærere et mutuo subsequi*, per se in promtu et quotidianæ vitæ observatione posita, sicubi nobis in legendis Scriptoribus occurrat, non continuo debet ab imitatione antiquioris Scriptoris repeti, nisi si formæ similitudo accedat. Itaque, quod de voluptate ac dolore dictum extat Antiphontis apud Stob. Serm. vi. p. 78. ἔνθα τὸ ἡδύ ἐστι, πλησίον που καὶ τὸ λυπηρόν· αἱ γὰρ ἡδοναὶ οὐκ ἐκ σφῶν αὐτῶν ἐκπορεύονται, ἀλλ' ἀκολουθοῦσιν αὐταῖς λῦπαι καὶ πόνοι· non debet ad imitationem Platonici hujus dicti sic referri, quasi alterum ex altero expressum sit: non magis quam Horatianum Epist. i. 2. 55. *nocet emta dolore voluptas*, quod cum hoc Platonico comparavit Lambi-

καὶ ἔτριψε[g] τῇ χειρί, καὶ τρίβων ἅμα Ὡς ἄτοπον, ἔφη, ὦ ἄνδρες, ἔοικέ τι[h] εἶναι τοῦτο[i] ὃ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι ἡδύ· ὡς θαυμασίως πέφυκε πρὸς τὸ δοκοῦν ἐναντίον εἶναι, τὸ λυπηρόν,[j] τῷ[k] ἅμα μὲν αὐτὼ[l] μὴ ἐθέλειν[m] παραγίγνεσθαι τῷ
II. iii. 9. ἀνθρώπῳ, ἐὰν δέ τις διώκῃ τὸ ἕτερον[n] καὶ λαμβάνῃ, σχεδόν τι[o] ἀναγκάζεσθαι[p] ἀεὶ[q] λαμβάνειν καὶ τὸ ἕτερον, ὥσπερ ἐκ μιᾶς κορυφῆς συνημμένω[r] δύ'[s] ὄντε. [§. 10.] Καί

ΦGs.—[i] τοῦτο om G.—[j] τὸ ante λυπηρόν om ΛΥΦΕΙ: καὶ τὸ Δ.—[k] τὸ pr u, τὸ (τῶι) 𝔄.—[l] αὐτὸ ΔΙ, om s.—[m] ἐθέλειν 𝔄ΔΠΦCGs: θέλειν ς.—[n] ἕτερον ἕξῃ καὶ Ι.—[o] τι αὐτὸν Δ.—[p] ἀναγκάζεται Γ.—[q] ἀεὶ post τι ponunt Φs, om 𝔄Δ: καὶ pr G.—[r] συνημμένω 𝔄ΔΦG, συνηρημμένω s: ἡμμένω *ς.—[s] δύω Ξ.—[t] ἐπεὶ Ι.—[u] ἠδύνατο

nus: aut Isocrateum Or. ad Demonic. p. 20. εὐθὺς αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι. Contra, ex hoc fluxisse apparet illud Sexti Empir. Pyrrh. Hyp. iii. 195. πάσῃ γὰρ ἡδονῇ παραπέπηγε ἀλγηδών· ad quem similia notata a Fabricio, et a nobis ad Plutarch. de S. N. V. p. 48. et omnino alia inter se conferre similia, elegantis est rationis; continuo pronunciare imitando formata, vanæ temeritatis. Propius accedit ad imitationis speciem sententia Liviana v. 4. 'Labor voluptasque dissimillima natura, societate quadam inter se naturali sunt juncta:' quam ex hac Platonica sumtam judicarunt J. F. Gronov. et jam antea Muret. Var. Lect. xvi. 1. Manifestiora etiam sunt indicia in Philone Jud. de Temulentia p. 241. A. ἡδονὴν καὶ ἀλγηδόνα φύσει μαχομένας, ὡς ὁ παλαιὸς λόγος, εἰς μίαν κορυφὴν συνάψας ὁ θεὸς, ἑκατέρας αἴσθησιν οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ, διαλλάττουσι δὲ χρόνοις ἐνειργάσατο, κατὰ φυγὴν τῆς ἑτέρας κάθοδον τῇ ἐναντίᾳ ψηφισάμενος. Juliano Imp. Or. viii. p. 240. C. καὶ γάρ πως ἔοικεν ἡδονὴ καὶ λύπη τῆς αὐτῆς κορυφῆς ἐξῆφθαι, καὶ παρὰ μέρος ἀλλήλοις ἀντιμεθίστασθαι. Discrte autem Platonem auctorem laudat Gellius vi. 1. 'Namque itidem sunt bona et mala, felicitas et infortunitas, dolor et voluptas. Alterum enim ex altero, sicuti Plato ait, verticibus inter se contrariis deligatum est; sustuleris unum, abstuleris utrumque.' Quæ hinc descripta sunt a Lactantio Epitome xxix. 5—11. Tangit et Olympiodorus Ms. in Platonis Gorg. p. 132. Wytt.

ἀνακαθιζόμ. ἐπὶ τὴν κλίνην] Primo diluculo a vinculis solutus Socrates nondum e lecto surrexerat; nunc sedendo in lecto erigitur, mox §. 13. καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο. Jam quum ἵζεσθαι et καθίζειν εἴς τι accurate loquentibus significet *sessum ire aliquo* (V. Valcken. ad Herod. viii. 71.) pro vulgato εἰς τὴν κλ. recepi scripturam Cod. Aug. et Bas. 2. ἐπὶ τὴν κλ. Heind.

ἔτριψε] Tub. ἐξέτριψε [quod Fischero videtur agnovisse Ficinus versione *manuque perfricuit*]. Vulgatum præstat haud dubie. Heind.

ἄτοπον] Verto *absurdum*, et hac quidem de causa quod res prorsus disparatæ atque contrariæ, jucundum videlicet atque injucundum, una componantur. Πεφυκέναι non existimavi satis exprimi illo dicendi genere, *se habet:* sed malui, *natura comparatum est.* ut Cic. loquitur. Vel certe, *natura sic se habet.* Serran.

τῷ ἅμα μὲν αὐτὼ] Aug. et Tub. τὸ pro τῷ, idque fortasse defendat aliquis totum hoc τὸ ἅμα—δύ' ὄντε per exclamationem quandam accipiens. Longe tamen aptius τῷ, a Ficino quoque expressum: *quippe quum simul homini adesse nolint.* Nam τῷ est *eo quod.* Politic. p. 303. D. Τούτου δ' ἕτερον ἔτι χαλεπώτερον λείπεται τῷ ξυγγενές τε ὁμοῦ τ' εἶναι μᾶλλον τῷ βασιλικῷ γένει etc. de Rep. iv. p. 420. C. διὰ παντὸς δὲ ἔλεγον αὐτὴν σωτηρίαν τῷ ἔν τε λύπαις ὄντα διασώζεσθαι αὐτὴν καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθυμίαις καὶ ἐν φόβοις, καὶ μὴ ἐκβάλλειν. Xenoph. Cyrop. iv. 5. 12. Ἀκούσας ταῦτα—πολὺ μᾶλλον ἔτι τῷ Κύρῳ ὠργίζετο τῷ μηδ' εἰπεῖν αὐτῷ ταῦτα. Pro θέλειν cum Fisch. e Tub. posui ἐθέλειν. Id. lib. deinde συνημμένω. Heind.

μοι δοκεῖ, ἔφη, εἰ ἐνενόησεν αὐτὰ Αἴσωπος, μῦθον ἂν συνθεῖναι, ὡς ὁ θεὸς βουλόμενος αὐτὰ διαλλάξαι πολεμοῦντα, ἐπειδὴ[t] οὐκ ἠδύνατο,[u] ξυνῆψεν[v] εἰς ταὐτὸν αὐτῶν[w] τὰς κορυφάς, καὶ διὰ ταῦτα ᾧ ἂν τὸ ἕτερον παραγένηται, ἐπακολουθεῖ ὕστερον καὶ τὸ ἕτερον. ὥς περ οὖν καὶ αὐτῷ[x] ἐμοὶ[y] ἔοικεν, ἐπειδὴ ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἦν ἐν τῷ σκέλει[z] πρότερον[a] τὸ ἀλγεινόν,[b] ἥκειν[c] δὴ[d] φαίνεται ἐπακολουθοῦν τὸ ἡδύ. Ὁ §. 4. W.
οὖν Κέβης ὑπολαβὼν Νὴ τὸν Δία, ὦ Σώκρατες, ἔφη,[e] εὖ γ' ἐποίησας ἀναμνήσας με. περὶ γάρ τοι τῶν ποιημάτων ὧν πεποίηκας,[f] ἐντείνας[g] τοὺς[h] τοῦ Αἰσώπου λόγους[i] καὶ

ΔΦCGs: ἐδύνατο *s.—[v] ξυνῆψεν ΔΠΦs: συνῆψεν s.—[w] αὐτοῖς 𝔄ΔΠΦs.—[x] ὥσπερ οὖν καὶ αὖ om s.—[y] ἐμοὶ I: μοι *s.—[z] ἐν τῷ σκέλει ἦν Φs.—[a] πρότερον add ΔΠΦGs et mg 𝔄.—[b] ἀλγεινὸν 𝔄ΔΠΦGu et rc ΓC: ἀλγεῖν *s.—[c] ἐκείνῳ s.—[d] δὲ I.—[e] ὦ σώκρατες ἔφη 𝔄ΓΔΠΦGLs: ἔφη ὦ σώκρατες *s.—[f] πεποίηκας ΠΦs.—[g] ἐκτείνας L.

§. 10. *ἠδύνατο*] Libri editi omnes, ut Cod. Aug. habent *ἐδύνατο*. E Tub. restitui *ἠδύνατο·* quæ est forma verbi Attica. v. Mœris v. *Ἤμελλον·* etsi non ignoro, quid contra præceperit Tho. Magister v. *Ἐβουλόμην*. Mox pro *αὐτῶν* Tub. habet *αὐτοῖς*. an librarius scribere voluit *αὐτοῖν*? Fisch.

τὸ ἀλγεινὸν, ἥκειν] Ald. Bas. 1. 2. *τὸ ἀλγεῖν, εἴκειν δή*. Stobæus: *τὸ ἀλγεῖν, εἴκειν δέ*. Aristippus, cujus Latina Phædonis versio est Oxonii in Bibliotheca Collegii Corp. Christi, [quamque primus adhibuit in usum aliquoties Forsterus,] legit *ἥκειν δή·* quod verbum *ἥκειν* etiam Meibomius in marg. Bas. 2. notaverat e Cod. vet. Forster vult *ἐκείνῳ δέ·* et Zeunius *νῦν δή*. Stephanus edidit, et cum eo alii, *ἐκείνῳ δή·* quam emendationem dubio procul hausit e versione Ficini, *Si quidem modo crus propter vincula afficiebatur dolore, sed huic succedere voluptas jam videtur.* Nos vero in Tub. et Aug. scriptum invenimus, *τὸ ἀλγεινὸν, ἥκειν δή*. Unde non dubitavimus nunc ita edere. Fisch.

τὸ ἀλγεινὸν, ἥκειν δὴ φαίν.] Repertam hanc in Aug. et Tub. lectionem Fischerus jam substituit in vulgatæ locum *τὸ ἀλγεῖν, ἐκείνῳ δὴ φαίν.* in quibus *ἐκείνῳ δὴ* Steph. ex uno Ficino hausit, qui ita hæc vertit: *si quidem modo crus propter vincula afficiebatur dolore, sed huic succedere voluptas jam videtur.* Nam Ald. et Bass. *τὸ ἀλγεῖν, εἴκειν δὴ φαίν.* Heind.

ὑπολαβὼν] *Suscipit.* Sic Virgilius vertit verbum Græcum, Æn. vi. 723. '*Suscipit* Anchises, atque ordine singula pandit.' i. e. respondet. Sic Priscianus legit pro *excipit*, illustratque hoc verbum ex Græca lingua. v. Pierium ad l. c. Alias Græci *παραλαβεῖν τὸν λόγον* dicunt. Dionys. Hal. iii. 144. *ταῦτ' εἰπόντος—παραλαβὼν τὸν λόγον ἔλεξε.* item *μεταλαβεῖν* simpliciter et *τῶν λόγων* apud Polyb. l. xvii. 1. 2. t. ii. p. 460. Lat. 'excipere orationem.' Liv. 32. 33. Gottl.

ἔφη, ὦ Σώκρ.] Tub. *ὦ Σώκρατες, ἔφη, εὖ γε.* Etiam Aug. habet, *ὦ Σώκρατες, ἔφη*, omissis *νὴ τὸν Δία*. At Ficinus, *per Jovem, inquit, o Socrates.* Fisch.

ἔφη, ὦ Σωκρ.] Aug. et Tub. *ὦ Σώκρ. ἔφη.* Illo ordine verborum Euthyd. §. 7. *Ἀρετὴν, ἔφη, ὦ Σώκρ. οἰόμεθα οἵωτε εἶναι παραδοῦναι.* §. 12. *Καὶ μὴν, ἔφη, ὦ Σώκρ. προλέγω* etc. Contra ibid. §. 8. *ἀλλ' εὖ ἴσθι, ὦ Σώκρ. ἐφατον, τοῦτο οὕτως ἔχον.* §. 11. *Ἀλλ' οὐδὲν διαφέρει, ὦ Σώκρ. ἔφη, ἐὰν μονὸν ἐθέλῃ ἀποκρίνασθαι.* In hoc igitur plurium codd. valebit auctoritas. Heind.

εὖ γε ἐποίησας ἀναμνήσας] Nota aoristo *ἐποίησας* pro *ἀναμιμνήσκων* adjectum *ἀναμνήσας*, *bene fecisti quod me admonuisti.* Aristoph. Pac. 1198. *Ὦ φίλτατ', ὦ Τρυγαῖ', ὅσ' ἡμᾶς τἀγαθὰ Δέδρακας εἰρήνην ποιήσας.* Eccles. 1045. *κεχάρισαί γέ μοι, Ὦ γλυκύτατον, τὴν γραῦν ἀπαλλάξασά μου.* Xenoph. Mem. ii. 2. 7. *ἤδη πώποτε οὖν ἡ δακοῦσα κακόν τί σοι ἔδωκεν ἢ λακτίσασα;* iii. 6. 2. *εἰς τὸ ἐθελῆσαι ἀκούειν τοιάδε λέξας κατέσχεν (αὐτόν).* Heind.

τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω[j] προοίμιον, καὶ ἄλλοι τινές με ἤδη ἤροντο,[k] ἀτὰρ καὶ Εὔηνος[l] πρώην,[m] ὅ τί ποτε διανοηθείς, ἐπειδὴ

—[h] τοῖς rc Φ.—[i] λόγοις rc Φ, μύθους L.—[j] ἀπόλλωνα GHI.—[k] ἤροντο ἤδη Ξs.—[l] εὔηνος ℵΔΠΦGLs et corr Γ, qui sic est posthac.—[m] πρὸς αὐτὴν I.—[n] καί G.—

ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους] Utitur Plutarchus verbo Platonico in Solon. p. 80. quem sententias philosophorum oratione vincta inclusisse dicit. Plato in Protag. p. 326. Steph. *ποιήματα εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες.* Menagius ad Laert. p. 58. legi in Plutarchi de Aud. Poet. p. 16. C. a se laudato volebat: *ἀνήρμοζε* vel *ἐνήρμοττε.* Sed temere. Subjecta enim est verbo *νομίζειν* hæc vis, quam diximus, a *νόμῳ* musicorum, i. e. *modo* s. *modulo*, ad quem carmina cantabantur, et qui ex Herodoto i. 24. doctis in Arionis fabula satis est notus. v. Intt. ad Hom. Il. Λ. 11. Schol. ad Aristoph. Acharn. v. 16. Sic *Οὐλύμπου νόμος* apud eundem Equit. i. 1. 9. v. et Max. Tyr. Diss. vii. p. 80. Dav. *οὐδὲ γὰρ ἐν μουσικῇ μελῶν εἰς νόμος—Καλὸν μὲν ἐν πολέμῳ τὸ Ὄρθιον.* v. Morum ad Long. p. 272. Apud Suet. Ner. 20. *νόμος* idem est ac canticum. v. Ernest. Gottl.

ἐντείνας τοὺς τοῦ Αἰσώπου λόγους] *In carminis modum ligans, in versus redigens, Æsopi fabulas*: cujus significationis exempla alibi prodemus, et verbo eam attigimus Bibl. Crit. Part. vi. p. 104. Rem ex hoc Platonis loco memoravit Plutarch. de Aud. Poet. p. 16. C. *ὁ Σωκράτης ἔκ τινων ἐνυπνίων ποιητικῆς ἁψάμενος, αὐτὸς μὲν ἅτε δὴ γεγονὼς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἅπαντα βίον, οὐ πιθανὸς ἦν οὐδ' εὐφυὴς ψευδῶν δημιουργός· τοὺς δὲ Αἰσώπου τοῖς ἔπεσι μύθους ἐνόμιζεν, ὡς ποίησιν οὐκ οὖσαν ᾗ ψεῦδος μὴ πρόσεστι·* ubi ostendimus legendum esse *ἐνήρμοζεν*, pro *ἐνόμιζεν*, ut sensus sit, *Æsopi fabulas carmine inclusit.* Memoravit indidem Augustinus de Consensu Evangelist. i. 12. Opp. t. iii. pt. ii. p. 5. D. 'Socrates autem, quem rursus in activa (virtute), qua mores informantur, omnibus prætulerunt, ita ut testimonio quoque dei sui Apollinis omnium sapientissimum pronuntiatum esse non taceant, Æsopi fabulas pauculis versibus persecutus est, verba et numeros suos adhibens rebus alterius. Usque adeo nihil scribere voluit; ut hoc se coactum imperio sui dæmonis fecisse dixerit: sicut nobilissimus discipulorum ejus Plato commemorat: in quo tamen opere maluit alienas quam suas exornare sententias.' Credibile est, Socratis ætate libros exstitisse fabularum Æsopi: quod negare videtur Bentleius Dissert. de Fabul. Æsopi: at contra tuetur Tyrwhitt. in Dissert. de Babrio, qui nobis persuadet. Quamquam Socrates tale exemplar non secum in carcere habuisse, sed quasdam fabularum ipsas memoria tenuisse videatur. Diog. L. ii. 41. ipsius a Socrate conscriptæ fabulæ initium refert: *ἐποίησε δὲ καὶ μῦθον Αἰσώπειον οὐ πάνυ ἐπιτετευγμένως, οὗ ἡ ἀρχή, Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσι, Μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ.* Wytt.

ἐντείνας] Sc. *εἰς ἔπος* s. *εἰς μέτρον.* Plutarch. Solon. p. 80. A. *ὕστερον καὶ γνώμας ἐνέτεινε φιλοσόφους καὶ τῶν πολιτικῶν πολλὰ συγκατέπλεκε τοῖς ποιήμασιν*, et mox ibid. *ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι καὶ τοὺς νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν.* Plat. Protag. §. 43. *οἱ κιθαρισταὶ ποιητῶν ἀγαθῶν ποιήματα διδάσκουσι μελοποιῶν εἰς τὰ κιθαρίσματα ἐντείνοντες.* Phileb. p. 38. E. *τὰ πρὸς αὑτὸν ῥηθέντα ἐντείνας εἰς φωνὴν πρὸς τὸν παρόντα τὰ αὐτὰ ταῦτ' ἂν πάλιν φθέγξαιτο.* De re ipsa conf. Diog. Laert. ii. 42. ubi primos istiusmodi fabulæ versiculos profert, non certioris illos, opinor, auctoris, quam est, quod ibidem laudat, initium hymni in Apollinem. Themist. Or. xiv. p. 321. *καί ἐστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν.* Heind.

καὶ τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον] *Pæanem* nominat Diog. L. ii. 41. *καὶ δεθεὶς—καὶ παιᾶνα κατά τινας ἐποίησεν, οὗ ἡ ἀρχή, Δήλι' Ἄπολλον χαῖρε, καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινώ.* Dio Chrys. Or. xli. p. 507. C. *Σωκράτης—καὶ παιᾶνα ἐποίησεν εἰς τὸν Ἀπόλλω καὶ τὴν Ἄρτεμιν.* Epictet. Dissert. iv. 4. p. 590. *καὶ πῶς ἂν ἔτι ἦν Σωκράτης, εἰ ταῦτα ὠδύρετο; πῶς ἂν ἔτι ἐν τῇ φυλακῇ παιᾶνας ἔγραφεν;* At nomen *προοίμιον* retinet Themist. Or. ii. p. 27. B. *Σωκράτης—ᾤετο δεῖν ἐκτιννύναι τὸ χαριστήριον τῷ τε Ἀπόλλωνι τῆς μαντείας καὶ Χαιρεφῶντι τῆς ἐρωτήσεως· καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἑξαμέτρῳ πρὸς τὸν θεόν.* Quæ

δεῦρο ἦλθες, ἐποίησας αὐτά, πρότερον οὐδὲν πώποτε ποιήσας. [§. 11.] Εἰ οὖν[n] τί σοι μέλει τοῦ ἔχειν ἐμὲ Εὐηνῷ ἀποκρίνασθαι,[o] ὅταν με αὖθις ἔρηται,[p] εὖ οἶδα γὰρ ὅτι ἐρήσεται, εἰπὲ τί χρή με[q] λέγειν. Λέγε τοίνυν, ἔφη, αὐτῷ, ὦ Κέβης, τἀληθῆ, ὅτι οὐκ ἐκείνῳ[r] βουλόμενος οὐδὲ[s] τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι ἐποίησα ταῦτα·[t] ᾔδειν γὰρ II. iii. 10.

[o] ἀποκρίνασθαι 𝔄ΔΠΦLs : ἀποκρίνεσθαι *s.—[p] ἔρηται ΓΔΠΦGLs et rc 𝔄Υ : ἐρωτᾷ *s.—[q] με add 𝔄ΔΠΦGs.—[r] οὐκἀκείνω I.—[s] βουλόμενος χαρίσασθαι οὐδὲ C, βουλόμενος χαρίσειν οὐδὲ Δ.—[t] τοῦτο E.—[u] ὡς ὅτι 𝔄.—[v] λέγειν 𝔄ΠΦ, λέγει ΓΔGHu et

si vera sunt, alius hic esse censendus sit, ac prior in Apollinem et Dianam. *Exordia*, προοίμια, Pæanum et Apollinis propria fuisse videntur. Thucyd. iii. 104. Homericum Hymnum in Apollinem dicit προοίμιον Ἀπόλλωνος. Diog. L. viii. 57. memorat Empedoclis προοίμιον εἰς Ἀπόλλωνα· ubi alia de hac vocis notione tradit Menagius. Pausan. x. 8. p. 817. Ἀλκαῖος ἐν προοιμίῳ τῷ ἐς Ἀπόλλωνα. Terpandri προοίμια simpliciter, nullo addito dei nomine, laudat Plutarch. de Musica, p. 1132. D. et 1133. C. Wytt.

Ἀπόλλω] Suidas v. Σωκράτης nominat ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν. Ex quo intelligi potest, quo spectent verba Apuleii Florid. p. 363. Elmenh. 'Canit—Socrates hymnos:' et Arriani in Epictet. ii. 6. p. 84. Basil. καὶ τότ' ἐσόμεθα ζηλωταὶ Σωκράτους, ὅταν ἐν φυλακῇ δυνώμεσθα Παιᾶνας γράφειν. Fisch.

προοίμιον] Vid. Schol. ad Æsch. S. Th. 7. et Spanhem. in Callim. p. 3. Forst.

ἀτὰρ καὶ] Aristippus supra laudatus legit ὥσπερ καὶ Εὐηνός. At vera est vulgata lectio: quam certum est non carere insolentia quadam, καὶ ἄλλοι—ἀτὰρ καὶ—. Cæterum Tub. et Aug. legunt ἤδη ἤροντο· et Ficinus particulam ἤδη plane non expressit. Fisch.

Εὐηνὸς] Euenus hic idem censendus est, qui ut Sophista et eloquentiæ doctor memoratur a Platone in Phædr. p. 353. C. et Apolog. p. 359. G. idemque poeta elegiacus, celebrior e duobus, judice Fabric. B. G. i. p. 449. siquidem vere prodidit, auctore Eratosthene, Harpocration in Εὐηνὸς, 'duos fuisse Euenos Parios, elegiæ poetas, quorum juniorem saltem inclaruisse; Platonem autem meminisse, θατέρου αὐτῶν' quod postremum ex sua ipse persona Harpocration ita videtur dixisse, quasi Plato alterum minus celebrem memoraverit. In quo an vere dixerit, judicare non audeo; neque ad judicandum quid momenti adferunt Nic. Loensis Epiphyllid. ix. i. Rigalt. ad Artemidor. p. 6. Reisk. in Notitia Poetarum Anthologicorum p. 210. et P. Burmann. Sec. ad Valesii Emend. p. 216. Wytt.

Εὐηνὸς] Eueni Parii, Sophistæ, quinque minarum mercede virtutem humanam civilemque docentis mentionem facit in Apolog. Socr. p. 20. B. Plato non sine aliqua hominis irrisione. Eundem poetam fuisse, ex Phædro intelligitur §. 112. Τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὐηνὸν εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν, ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος εὗρε καὶ παρεπαίνους; οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν μνήμης χάριν. Σοφὸς γὰρ ἁνήρ. Hic mitem eundemque gravem morituri Socratis sermonem quum ne lenissima quidem deceret hominis cavillatio, Simmiæ mox verbis Sophista perstringitur §. 13. Οἷον παρακελεύει etc. Heind.

§. 11. τοῦ ἔχειν ἐμὲ] Imo τοῦ ἔχειν με. Tum pro ἀποκρίνεσθαι e Tub. scripsi ἀποκρίνασθαι, quod factum probabunt, qui utriusque infinitivi differentiam perspexerint. Porro Aug. αὖ ἐρωτᾷ. Bas. 2. αὖθις ἔρηται. Heind.

ὦ Κέβης] Aug. ὁ Κέβης. Tub. ὦ Κέβη. Fisch.

ἀντίτεχνος] Exquisite positum est hoc loco. nam ἀντίτεχνοι dicuntur poetæ, qui productis in theatrum poematis de palma inter se certant. v. Casaub. ad Athen. vi. 7. p. 413. Ficinus igitur non debebat hujus vocabuli interpretationem duplicem afferre. vertit enim verba Socratis, *me id effecisse, non ut, vel sibi gratificarer, vel cum suis carminibus decertarem.* Fisch.

ᾔδειν γὰρ] Vulgarem formam pro Attica ᾔδη reliqui, quoniam hic nihil enotatum e Codd. Heind.

ὡς[u] οὐ ῥᾴδιον εἴη· ἀλλ᾽ ἐνυπνίων τινῶν ἀποπειρώμενος τί λέγοι,[v] καὶ ἀφοσιούμενος εἰ ἄρα[w] πολλάκις ταύτην τὴν μουσικήν μοι ἐπιτάττοι[x] ποιεῖν. ἦν γὰρ δὴ ἄττα τοιάδε· πολλάκις μοι φοιτῶν τὸ αὐτὸ ἐνύπνιον ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ, ἄλλοτ᾽ ἐν ἄλλῃ ὄψει φαινόμενον, τὰ αὐτὰ δὲ[y] λέγον, Ὦ Σώκρατες, ἔφη, μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου. [§. 12.]

mg 𝔄.—[w] ἄρα supra versum 𝔄.—[x] ἐπιτάττει ΛΠΦΕs.—[y] δὲ add 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCGHI

ὡς οὐ] Tub. ὡς ὅτι οὐ. f. vere. Certe Xenophon ita loquitur. Mox Tub. τί λέγειν, καὶ ἀφοσιούμενος. Aug. ἀποπειρώμενος. Καὶ τί λέγοι ἀφοσιούμενος. male. Fisch.

εἰ ἄρα πολλάκις] πολλάκις hic ut mox est *forte*. Phædr. §. 32. ἐὰν ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος προϊόντος τοῦ λόγου γένωμαι. Lach. p. 179. B. εἰ δ᾽ ἄρα πολλάκις μὴ προσεσχήκατε τὸν νοῦν τῷ τοιούτῳ. p. 194. A. εἰ ἄρα πολλάκις αὐτὴ ἡ καρτέρησίς ἐστιν ἀνδρία. Politic. p. 283. B. Πρὸς δὴ τὸ νόσημα τὸ τοιοῦτον, ἂν ἄρα πολλάκις ὕστερον ἐπίῃ—λόγον ἄκουσόν τινα προσήκοντα. Aristoph. Eccl. 791. σεισμὸς εἰ γένοιτο πολλάκις Ἢ πῦρ ἀπότροπον etc. Ibid. 1105. ἐάν τι πολλὰ πολλάκις πάθω Ὑπὸ ταῖνδε ταῖν κασαλβάδοιν. Protag. §. 126. μὴ πολλάκις ἡμᾶς ὁ Ἐπιμηθεὺς—σφήλῃ ἐξαπατήσας. Alia e Platone dabit Heusd. Spec. Crit. p. 125. ad Lach. p. 194. A. male tamen, opinor, idem huc trahens illa infra §. 49. ὥσπερ γε καὶ Σιμμίαν τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη. Neque enim hanc vim habere πολλάκις videtur nisi post εἰ s. ἐὰν, μὴ, ἵνα μή. Ad Thucyd. ii. 18. μὴ πολλάκις—τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ παραλίπῃ καὶ μὴ δῃώσῃ Abreschius Dilucid. p. 174. [et Auctar. Thucyd. p. 267. citante Fisch.] comparavit Virgil. Æn. i. 148. ‘Ac veluti magno in populo quum sæpe coorta est Seditio.’ Heind.

πολλάκις] Non esse, quod nonnulli volunt *forte*, sed ad explendam orationem facere, ut apud nos *gar*, ostendit W. ἀφοσιοῦσθαι est *facere aliquid animi religione exsolvendi causa.* Beck.

πολλάκις—ἐνύπνιον] Thom. M. affert v. Φοιτᾷν. Fisch.

πολλάκις μοι φοιτῶν—τῷ ἐνυπνίῳ] Hæc brevi summa, et diverse aliquantum a Græco exemplo, ex memoria scilicet, retulit Chalcidius in Timæum Plat. p. 349. ‘Sæpenumero unum et idem mihi somnium adventans in alia atque alia forma, jubebat me navare operam musicæ. Id ego nunc usu et necessitate moriendi admonitus, interpretor hactenus, ut hymnum, quem jam dudum institueram in Apollinem, compleam; ne promissi debitor et voti reus, vitam prius finiam. Musicæ quippe consanguineam esse poeticam, palam est omnibus.’ Wytt.

τὰ αὐτὰ δὲ λέγον] Quod ex conjectura restitui debebat, δὲ hoc Aug. et Tub. exhibent, unde recepit jam Fisch. Ficinus: *insomnium idem licet alia atque alia forma sese mihi offerens eadem semper ita præcepit.* Heind.

μουσικὴ] Dicuntur nunc *omnes artes et disciplinæ liberales* μουσική: v. Aristoph. Equit. 188. Ælian. V. H. xii. 50. et ibi Perizon. nunc *philosophia*: (Strabo x. p. 717. B. Μουσικὴν ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων, καὶ ἔτι πρότερον οἱ Πυθαγόρειοι, τὴν φιλοσοφίαν. add. Theo Smyrnæus M. Π. p. 12. et ibi Bullialdus p. 210.) quam Socrates vocat μεγίστην μουσικὴν propter subtilitatem quæstionum et utilitatem: nunc *poetice* (v. Plut. de Aud. Poet. 2. Terent. Phorm. prol. 18. Heautont. Prol. 23.) quæ a Socrate dicitur δημώδης μουσική, quia etiam indoctorum auribus et ingeniis consulit, et animos delectat atque capit: nunc *ars faciendorum canendorumque modorum*, quia poetæ erant quondam iidem musici. v. Cic. Orat. iii. 44. Fisch.

μουσικὴν ποίει καὶ ἐργάζου] *Musicam fac et tracta*· ποίει ita accepit primum Socrates pro simplici *fac*, deinde sensu exquisitiore ad *poesin* et *versuum compositionem* retulit, ut mox in fine hujus §. μύθους τοὺς Αἰσώπου—ἐποίησα. Alterum ἐργάζεσθαι μουσικὴν, *philosophiam tractare*, ex hoc loco susceptum alii usurparunt: v. c. Julian. in Cæsar. p. 311. C. de Hadriano, βαθεῖαν ἔχων ὑπήνην, ἀνὴρ σοβαρὸς, τά τε ἄλλα, καὶ δὴ

Καὶ ἐγὼ ἔν γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ, ὅ περ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν, ι. 61.
ὥς περ οἱ τοῖς θέουσι διακελευόμενοι·[z] καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον, ὅ περ ἔπραττον, τοῦτο[a] ἐπικελεύειν,[b] μουσικὴν ποιεῖν, ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς, ἐμοῦ δὲ

δια
Ls.—[z] παρακελευόμενοι L, παρακελ. I.—[a] τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρακελεύ-

καὶ μουσικὴν ἐργαζόμενος. Themist. Or. xxxiii. p. 366. B. ἐμαυτῷ, φασὶ, καὶ ταῖς Μούσαις ᾄδω, καὶ ἐργάζομαι τὴν μουσικήν· quæ annotavimus in Epist. Crit. p. 28. Æneas Gaz. in Theophrasto, p. 81. ἀδύνατον δὲ κιθαρῳδὸν ἐν ἀπορίᾳ τῆς κιθάρας μουσικὴν ἐργάζεσθαι. Himerius Or. iii. 9. μουσικὴν δὲ καὶ ἡμᾶς κελεύεις ἐργάζεσθαι. Wytt.

§. 12. ὅπερ—ἐπικελεύειν] Hæc verba Thom. citat in Παρακελεύομαι. Fisch.

παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελεύειν] I. e. *adhortari et insuper hortari, prouti qui currentes ut currant hortari pergunt.* Singularis est vis in iterandis verbis iisdem diversa præpositione compositis. Hujus exempla formæ alibi expromemus. Comparatio autem ducta est ex proverbio *currentem incitare*, de quo Erasmus Adag. p. 1516. Addatur Marin. Vit. Procli p. 32. edit. 4. Cicero Fin. v. 2. 'Te autem hortamur omnes currentem quidem.' Wytt.

παρακελεύεσθαί τε καὶ ἐπικελ.] Recte Fisch. παρακελεύεσθαι explicat *hortari aliquem, ut aliquid faciat*; ἐπικελεύειν, *incitare facientem*. Xenoph. Cyrop. vi. 3. 27. σὺ δὲ—παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἐφορᾷν τε ἑκάστῳ τοὺς καθ' ἑαυτὸν καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπικελεύειν, τοῖς δὲ κακυνομένοις ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Heind.

καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐν.] Pari sermonis structura tum alibi, tum de Rep. iv. p. 432. D. Πάλαι φαίνεται πρὸ ποδῶν ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς κυλινδεῖσθαι καὶ οὐχ ἑωρῶμεν ἄρ' αὐτὸ, ἀλλ' ἦμεν καταγελαστότατοι, ὥσπερ οἱ ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες ζητοῦσιν ἐνίοτε ὃ ἔχουσι, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ μὲν οὐκ ἀπεβλέπομεν, πόῤῥω δέ πῃ ἀπεσκοποῦμεν. Ibid. iii. p. 413. D. Οὐκοῦν καὶ τρίτου εἴδους τοῦ τῆς γοητείας ἅμιλλαν ποιητέον καὶ θεατέον, ὥσπερ τοὺς πώλους ἐπὶ τοὺς ψόφους τε καὶ θορύβους ἄγοντες σκοποῦσιν εἰ φοβεροὶ, οὕτω νέους ὄντας εἰς δείματά τε κομιστέον etc. Heind.

μουσικὴν ποιεῖν] Verti *musicam facere*, ea figura qua Latini dicunt, 'medicinam facere.' Serran.

τοῦτο ἐπικελεύειν μουσικὴν ποιεῖν] Non inusitata in his sermonis est brevitas hunc in modum intelligendi, quasi scriptum foret τοῦτο λέγειν ἐπικελεῦον μουσικὴν ποιεῖν. Conf. notata ad Theætet. §. 123. Heind.

ὡς φιλοσοφίας μὲν οὔσης μεγίστης μουσικῆς] Nam ipsa virtus et sapientia continetur quasi musicæ concentu; ut subinde significat Plato, v. c. Rep. iii. p. 442. E. iv. 554. C. Lach. 249. H. Ex Pythagoricis ductum v. c. Timæo Locro p. 557. F. [=p. 104. Steph.] Theage apud Stobæum Serm. i. p. 8—12. Videatur Sextus Empir. Adv. Math. vi. 13. Plotin. Enn. ii. p. 304. et 307. Porphyr. de Grad. §. 19. p. 225. edit. Holst. Wytt. Conf. item Protag. p. 326. et l. ix. de Rep. p. 280. Max. Tyr. μέλει αὐτῷ μέτρου ψυχῆς καὶ ῥυθμοῦ καὶ μέλους καὶ σχήματος τοῦ περὶ τὰς πράξεις καὶ τὸν ἄλλον βίον. Diss. xviii. 1. Forst.

φιλοσοφίας] Cf. de Rep. viii. p. 548. B. λάθρα τὰς ἡδονὰς καρπούμενοι, ὥσπερ παῖδες πατέρα τὸν νόμον ἀποδιδράσκοντες, οὐχ ὑπὸ πειθοῦς, ἀλλ' ὑπὸ βίας πεπαιδευμένοι, διὰ τὸ τῆς ἀληθινῆς Μούσης (l. μουσικῆς) τῆς μετὰ λόγων τε καὶ φιλοσοφίας ἠμεληκέναι καὶ πρεσβυτέρως γυμναστικὴν μουσικῆς τετιμηκέναι. Μουσικῆς appellatione interdum universam significari παιδείαν constat; hæc tamen Socratis quomodo sint intelligenda, declarat egregius philosophi locus in Lachet. p. 188. C. ὅταν—ἀκούω ἀνδρὸς περὶ ἀρετῆς διαλεγομένου ἢ περί τινος σοφίας, ὡς ἀληθῶς ὄντος ἀνδρὸς καὶ ἀξίου τῶν λόγων ὧν λέγει, χαίρω ὑπερφυῶς, θεώμενος ἅμα τόν τε λέγοντα καὶ τὰ λεγόμενα ὅτι πρέποντα ἀλλήλοις καὶ ἁρμόττοντά ἐστι· καὶ κομιδῇ μοι δοκεῖ μουσικὸς ὁ τοιοῦτος εἶναι, ἁρμονίαν καλλίστην ἡρμοσμένος· οὐ λύραν οὐδὲ παιδιᾶς ὄργανα, ἀλλὰ τῷ ὄντι ζῆν ἡρμοσμένος οὗ αὐτὸς αὑτοῦ τὸν βίον σύμφωνον τοῖς λόγοις πρὸς τὰ ἔργα ἀτεχνῶς Δωριστὶ, ἀλλ' οὐκ Ἰαστὶ etc. Heind.

τοῦτο πράττοντος. νῦν δ' ἐπειδὴ ἥ τε δίκη ἐγένετο καὶ ἡ τοῦ θεοῦ ἑορτὴ διεκώλυέ με ἀποθνήσκειν, ἔδοξε[c] χρῆναι, εἰ ἄρα πολλάκις μοι[d] προστάττοι τὸ ἐνύπνιον ταύτην τὴν δημώδη μουσικὴν ποιεῖν, μὴ ἀπειθῆσαι[e] αὐτῷ ἀλλὰ ποιεῖν· ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι[f] πρὶν[g] ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα, πειθόμενον[h] τῷ ἐνυπνίῳ. οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεὸν ἐποίησα, οὗ ἦν ἡ παροῦσα θυσία· μετὰ δὲ τὸν θεόν, ἐννοήσας ὅτι τὸν ποιητὴν[i] δέοι, εἴπερ μέλλει[j]
II. iii. 11. ποιητὴς εἶναι, ποιεῖν μύθους[k] ἀλλ' οὐ λόγους καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ[l] μυθολογικός,[m] διὰ ταῦτα δή,[n] οὓς προχείρους εἶχον καὶ ἠπιστάμην μύθους[o] τοὺς[p] Αἰσώπου, τούτων[q] ἐποίησα

εσθαί τε καὶ G.—[b] ἐπικελεύει pr Δ.—[c] ἔδοξα Φ.—[d] μοι πολλάκις G.—[e] ἀπιθῆσαι 𝔄, ἀπειστῆσαι s.—[f] εἶναι ἐνόμιζον μὴ ἀπιέναι ΔΠΦGs, εἶναι (ἐνόμιζον) μὴ ἀπιέναι 𝔄.—[g] πρότερον πρὶν ἂν ΔΠΦGs, πρὶν (ἂν) (πρότερον in mg apposito) 𝔄.—[h] ποιήματα καὶ πειθ. 𝔄Γ.—[i] τῶν ποιητῶν pr Π.—[j] μέλλει ΞΠΓLs : μέλλοι *s.—[k] μύθους ποιεῖν G.—[l] ἢ ΑΙ, ἢ (ν) 𝔄 : ἦν *s.—[m] θεολογικὸς Ε.—[n] δὴ add 𝔄ΔΠΦGs.—[o] μύθους (*β) καὶ ἠπιστάμην (α)

ἀφοσιώσασθαι] Et hoc verbum perperam reddentes interpretes reprehendens Kusterus, monet esse, *religione defungi, animum religione liberare, facere aliquid animi religione solvendi caussa*; apud Reimarum in Vita Fabricii p. 290. Exempla hujus significationis videantur apud Plutarch. Op. Moral. p. 287. A. 418. B. 935. B. 1133. C. Vitarum p. 8. F. 100. D. 487. F. Aristidem t. ii. p. 95. Julian. Misopog. p. 339. C. Wytt.

πειθόμ.] Aug. et Tub. καὶ πειθόμ. Locum hoc καὶ haberet sic positum, πρὶν ἀφοσιώσ. πειθόμενον τῷ ἐνυπνίῳ καὶ ποιήματα ποιοῦντα. Heind.

αὐτὸς οὐκ ἦν μυθολογικὸς] αὐτὸς μὲν (Socrates) ἅτε δὴ γεγονὼς ἀληθείας ἀγωνιστὴς τὸν ἅπαντα βίον, οὐ πιθανὸς ἦν οὐδ' εὐφυὴς ψευδῶν δημιουργός· inquit Plutarchus, ad hunc locum respiciens, de Aud. Poet. Forst.

οὐκ ἦν μυθολογ.] ἦν hoc si mutaveris in ὤν, concinnior paullo rotundiorque fiet verborum circuitus; nulla tamen emendatione est opus, nec post optativum δέοι offendere debet hoc imperf. Aristoph. Vesp. 282. ὃς ἡμᾶς διεδύετ' ἐξαπατῶν καὶ λέγων, ὡς φιλαθήναιος ἦν, καὶ τὰν Σάμῳ πρῶτος κατείποι. Recte autem per se habet hoc ἦν. Theag. p. 127. D. ὁπόθεν δὲ ἔδοξέ σοι τοῦτο, ὡς ἐγὼ ἂν μᾶλλον τὸν σὸν υἱὸν οἷόστε ἦν ὠφελῆσαι—τοῦτο πάνυ θαυμάζω. Heind.

μύθους τοὺς Αἰσώπου] Æsopi fabulas, quæ supra dicebantur λόγοι, hic μύθους dici, ne cui mirum accidat. Nam et hujusmodi synonymorum permutationes optimis scriptoribus frequentantur: et utrumque nomen illis fabulis commune est, et ipse promiscue λογοποιὸς et μυθοποιὸς dicitur; ut vel ex veterum testimoniis iis constat, quæ editionis Hudsonianæ præfationi subjecta leguntur: quibus addatur Himerii p. 720. et 724. Est enim μῦθος species generis λόγου· et in definitione ponitur apud Theon. et Aphthon. in Progymnasm. μῦθός ἐστι λόγος ψευδής, εἰκονίζων ἀλήθειαν. Et ipsius μύθου finis ac propositum, pars postrema admonitionem continens, ut plerumque ἐπιμύθιον, sic etiam in allegorica interpretatione, placitum aut præceptum per fictam narrationem significatum, λόγος dicitur. Ergo omnino totius fabulæ ἀπολόγου, πλάσματος, pars ficta μῦθος, vera λόγος appellatur: et universe *vera* oratio et *ficta*, his nominibus significantur et invicem opponuntur: veluti a Plutarcho de S. N. V. 561. B. ubi et hunc et alios Platonis locos laudavimus: quibus addatur Maxim. Tyr. Dissert. xxxvi. 2. p. 423. ὁ μῦθος ἀπελ-

οἷς πρώτοις ἐνέτυχον. [§. 13.] Ταῦτα οὖν, ὦ Κέβης, Εὐήνῳ φράζε, καὶ ἐῤῥῶσθαι[r] καὶ ἂν[s] σωφρονῇ ἐμὲ διώκειν. ἄπειμι δέ, ὥς[t] ἔοικε, τήμερον· κελεύουσι γὰρ Ἀθηναῖοι.[u] Καὶ ὁ Σιμμίας, Οἷον παρακελεύει,[v] ἔφη, τοῦτο,[w] ὦ Σώκρα- §. 5. W.
τες, Εὐήνῳ; πολλὰ[x] γὰρ ἤδη ἐντετύχηκα τῷ ἀνδρί· σχεδὸν

𝔄.—[p] τοῦ ΞGIL et pr Λ.—[q] τούτους 𝔄ΔΠΦCGs, ἐπ' αὐτῶν I.—[r] καὶ ἐῤῥῶσθαι om s.—[s] ἐὰν Δs.—[t] ὡς τάχιστα add 𝔄ΔΠΦGs.—[u] γὰρ οἱ ἀθηναῖοι s.—[v] παρακελεύει 𝔄ΛΠIL et pr Γ.—[w] τοῦτο ante ἔφη ponit s, post σώκρατες Φ.—[x] ἀλλὰ Φ.—[y] καὶ I.

θῶν ἐκποδὼν, καὶ γενόμενος ἐκ μύθου αὐτὸ τοῦτο λόγος· ubi hanc distinctionem Platonicis exemplis illustravit D. Heinsius p. 113. Aristides t. ii. p. 21. Longus ii. p. 48. *πάνυ ἐτέρφθησαν, ὥσπερ μῦθον, οὐ λόγον, ἀκούοντες.* Sed in nomine *μυθολογικὸς* et *μυθολόγος*, non disjunctio *λόγου* et *μύθου*, sed potius conjunctio, exstat, et *λόγου* usitata significatio *scientiæ et artis;* ut *μυθολόγος* sit *fabularum opifex, narrator*, *μυθολογικὸς*, *fabularum peritus*, prouti *ἀρχαιολόγος* et *ἀρχαιολογικὸς*, *γενεαλόγος* et *γενεαλογικὸς*, *θεολόγος* et *θεολογικὸς*, cæt. Sic *μυθολόγος* a Platone ponitur Leg. xii. p. 686. A. *μηδεὶς οὖν ὑπὸ ποιητῶν, μηδ' ἄλλως ὑπό τινων μυθολόγων πλημμελῶν περὶ τὰ τοιαῦτα, ἐξαπατώμενος ἀναπειθέσθω.* Plutarch. de Solert. Anim. p. 968. F. *οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι τῷ Δευκαλίωνί φασι περιστερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δήλωμα γενέσθαι—·* Æliano V. H. iii. 18. fin. Theopompus *μυθολόγος* dicitur. Porro, *τοὺς Αἰσώπου* legatur, an cum Vind. C. secunda manu *τοῦ Αἰσώπου*, aliquantum differt. Illud eo valet, Socratem nullas, nisi Æsopi fabulas memoria tenuisse: hoc alias non excludit. Malim prius, etiam ob codicum consensum. Denique *ἐποίησα* exquisitiore usu significat, *versibus ligare, in carminis modos redigere:* cujus usus ignoratio in errorem subinde interpretes induxit: v. c. in Herodoti illo celebri loco ii. 53. quo dicitur Homerus et Hesiodus *οὗτοι δέ εἰσι οἱ ποιήσαντες θεογονίην Ἕλλησι·* i. e. *hi vero sunt, qui deorum generationes Græcis carmine prodiderunt*, quam significationem ibi exemplis demonstravit Wesselingius: quibus addatur Plutarchi Apophth. p. 186. B. *Αἰσχύλου δὲ ποιήσαντος εἰς Ἀμφιάραον, Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος ἀλλ' εἶναι κ. τ. λ.* Sympos. ix. 5. p. 740. A. Erotic. p. 750. F. Quæst. Natur. 916. C. Solert. Animal. 985. B. Lysias in Epitaph. p. 27. *τοσαύτην γὰρ ἀφθονίαν παρεσκεύασεν ἡ τούτων ἀρετὴ καὶ τοῖς ποιεῖν δυναμένοις, καὶ τοῖς εἰπεῖν βουληθεῖσιν·* i. e. *et poetis et oratoribus:* ubi hunc usum exemplis notarunt Taylor et Markland. ad Lys. p. 436. Pausanias iii. 25. p. 275. *ἐποίησαν δὲ Ἑλλήνων τινὲς, ὡς Ἡρακλῆς ἀναγάγοι ταύτῃ τοῦ ᾅδου τὸν κύνα—·* vertunt recte, *Græcorum nonnulli versibus prodiderunt.* Cæterum ne reliquas hujus periodi notandas partes longius persequamur; totam vertamus, illasque per epexegesin explanando notemus, hoc modo: 'cogitans, poetam debere, si poeta futurus esset, *et huic muneri ac nomini satisfacere vellet*, fabulas componere ac non orationes, *id est, non vera argumenta*, et me fabularum peritum et artificem non esse; propterea fabularum Æsopi, quæ mihi in promtu *et memoria* erant, quasque sciebam, harum eas, in quas primum inciderem, versibus conscripsi.' Wytt.

καὶ μύθους] Tub. *μύθους καὶ ἠπιστάμην.—τοὺς Αἰσώπ.* Protag. §. 121. *Ἀλλὰ τοῦτό γ', ἔφη, ἐν οἷς σὺ ἔλεγες τοῖς λόγοις, ἀπεδείχθη ἄρτι ὅτι δυνατόν.* Sophist. §. 66. *λάβωμεν λόγον ὑπὲρ ἧς τίθενται τῆς οὐσίας.* Pro *τούτων* male Tub. *τούτους.* Heind.

§. 13. *Εὐήνῳ φράζε*] Epist. Socrat. xiv. p. 35. *Εὐηνὸν τὸν ποιητὴν παρεκάλει δι' ἡμῶν, εἰ εὖ γινώσκοι, ἰέναι θᾶττον παρ' αὐτὸν, ἐπειδὴ φιλόσοφός ἐστι διὰ τὴν ποίησιν.* Wytt.

ἐμὲ διώκειν] Post hæc additum in Tub. *ὡς τάχιστα* ineptum prorsus est h. l. ubi non de morte voluntaria sermo est, sed de illa, quæ mox exponitur, philosophorum propria *θανάτου μελετῇ.* Heind.

οἱ Ἀθηναῖοι] Non dubitavi articulum ante *Ἀθηναῖοι* addere, sæpe in codd. omissum. Nam Athenienses sive judices, sive undecimviri intelligendi sunt; neque sensus est: *Athenienses jubent.* Beck.

πολλὰ—ἐντετυχ.] Lach. p. 197. D. *ὁ δὲ Δάμων τῷ Προδίκῳ πολλὰ πλησιάζει.* Cratyl. §. 30. *ἕωθεν πολλὰ αὐτῷ συνῆν*

οὖν[y] ἐξ ὧν[z] ἐγὼ[a] ᾔσθημαι,[b] οὐδ'[c] ὁπωστιοῦν[d] σοι ἑκὼν εἶναι πείσεται. Τί δαί,[e] ἦ δ' ὅς, οὐ φιλόσοφος Εὐηνός;[f] Ἔμοιγε[g] δοκεῖ, ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἐθελήσει τοίνυν, ἔφη,[h] καὶ Εὐηνὸς καὶ πᾶς ὅτῳ ἀξίως[i] τούτου τοῦ πράγματος μέτεστιν. οὐ μέντοι γ'[j] ἴσως βιάσεται αὐτόν·[k] οὐ γάρ φασι

—[z] ἐξ ὧν om pr G.—[a] ἐγὼ om s.—[b] ἴσθιμι pr Δ.—[c] ὅτι οὐδ' G.—[d] ante σοι omisi ἂν cum 𝔄ΔΠΦGs et corr Γ.—[e] δὲ ΔΛΞΠΦCEGHILs.—[f] εὔηνος I, εὐηνός δε C.—[g] ἐμοὶ I.—[h] ἔφη add ΔΠΦCGs et mg 𝔄.—[i] ἄξιος I.—[j] μέν τοί γε 𝔄ΔΠΦGs, μέντοι

καὶ παρεῖχον τὰ ὦτα. Aristoph. Ran. 697. οἳ μεθ' ὑμῶν πολλὰ δὴ χ' οἱ πατέρες ἐναυμάχησαν. Conf. Bergl. ad Aristoph. Eq. 409. Heind.

ᾔσθημαι κ. τ. λ.] Tub. ᾔσθημαι, ὅπως οὖν τί σοι. male. Tho. Magister, et ex eo Phavorinus: Ὁπωσοῦν Ἕλληνες ἁπλῶς·—ὁπωστιοῦν—Ἀττικοί. Apol. 1. erat μηδ' ὁπωστιοῦν. Fisch.

ἐξ ὧν ἐγὼ ᾔσθημαι] I. e. ὥστε τεκμαίρεσθαι ἐκ τούτων ἃ ἐγὼ ᾔσθημαι. Theæt. §. 73. Ὁ δέ γ' αὖ ὁμολογεῖ καὶ ταύτην ἀληθῆ τὴν δόξαν, ἐξ ὧν γέγραφε. Heind.

ἂν σοι—πείσεται] Indicativo futuri junctum hoc ἂν non tentem ego absque librorum auctoritate, quamquam, quæ hujus generis attulit ex Aristophane Brunckius ad Nub. 464. ea itidem ut Nub. 1160. facili correctione a particula hac liberari queunt. Isocrat. Paneg. ed. Mor. p. 103. Ἐξέσται γὰρ ἂν τοῖς μὲν ἀδεῶς τὰ σφέτερα αὐτῶν καρποῦσθαι etc. Id. Trapezit. p. 366. D. Steph. καὶ ταῦτα ὡς οὐ δι' ἀπορίαν ἐγένετό μοι, ἀλλ' ἵνα πιστευθείην ὑπ' ἐκείνων, ῥᾳδίως γνώσεσθε ἄν.—εἶναι hoc ad ἑκὼν pertinere, huic sic redundanter adjectum, nota est res. Heind.

οὐ μέντοι] Ald. Bas. 1. 2. Steph. Forst. οὐ μέν. Turnebus edidit οὐ μήν. non male. Stephanus autem, præeunte, ut videtur, Ficini versione, *Non tamen forte sibi vim inferet*, legendum conjiciebat οὐ μέντοι. Atque sic legisse Forsterus testatur, cum Aristippum, tum Olympiodorum in Commentariis Mss. idemque in Tub. et Aug. et Cod. Vind. apud Lambec. Commentar. lib. vii. p. 53. scriptum extat, non minus, quam in Cod. 196. Ven. Biblioth. S. Marci apud Zanetum Catal. Codd. Mss. Gr. hujus biblioth. p. 110. qui edidit ex eo scholion Olympiodori hoc, Εἰπὼν ὁ Σωκράτης, ὅτι, εἰ φιλοσοφεῖ ὁ Εὐηνὸς, ἐθελήσει ἀποθνήσκειν, ἵνα μὴ δόξῃ διὰ τούτων παρεγγυᾷν ἡμῖν τῷ ἑκουσίῳ θανάτῳ, φησὶν, ὅτι οὐ μέντοι ἴσως βιάσεται ἑαυτόν· καὶ γὰρ ἀνόσιον τὸ ἐξαγαγεῖν ἑαυτόν. Καὶ τοῦτο ἡ μὲν λέξις δείκνυσι διὰ δύο ἐπιχειρημάτων, ἑνὸς μὲν μυθικοῦ καὶ Ὀρφικοῦ, ἑτέρου δὲ διαλεκτικοῦ καὶ φιλοσόφου. Ἡμεῖς δὲ πρὸ τῆς λέξεως φέρε οἰκείοις ἐπιχειρήμασι τοῦτο αὐτὸ δείξομεν, ὅτι οὐ δεῖ ἐξαγαγεῖν ἑαυτούς. Fisch.

οὐ μὲν ἴσως βιάσεται αὐτὸν] Pro μὲν legendum μέντοι, quod Stephanus voluit, et præbent Veneti* A B et Olympiodorus: plenius etiam Vind. B C D μέντοιγε. Wytt.

---

* De hisce duobus Codd. Venet. ita Morellius in literis ad Wyttenbach. datis: 'Varias Phædonis Lectiones ex duobus Codd. Marcianis sumtas nunc mitto: quorum alterum litera A notatum cum Tubingensi, alterum litera B notatum, cum Augustano, a Fischero adhibitis, præsertim facere cognosces. Codex prior in Indice typis edito non relatus, ex Bibliotheca Veneta SS. Joannis et Pauli, in Marcianam ante paucos annos devenit. Dialogos xxviii. et libros de Republica continet: Sæc. xii. est exaratus; ἰῶτα semper adscripto, numquam subscripto: η pro β, † pro ψ, positis: Scholiis charactere majusculo in margine adjectis. Posterior, Num. clxxxvi. in Indice impresso enotatus, Dialogos omnes, exceptis de Rep. et de Legibus habet, Sæc. xv. exaratus, cum Scholiis, a Bessarione Card. quodammodo recensitus, et annotationibus ad rerum verborumque indicium sibi faciendum, manu propria auctus. Codices duo alii Marciani Sæc. xv. Phædonem continent: quorum alter Num. dvi. lectionem vulgatam ut plurimum affert: alter Num. dxc. lectionem præbet codicis Vindobonensis, cui Marcianus quoque quoad delectum dialogorum respondet: quemadmodum ex editione Vindobonensi Altera a. mdcclxxxiv. constat.' Wytt.

θεμιτὸν εἶναι. Καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη ἀπὸ τῆς κλίνης[l] ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἤδη τὰ λοιπὰ διελέγετο.

Ἤρετο οὖν αὐτὸν ὁ Κέβης, Πῶς τοῦτο λέγεις, ὦ Σώκρατες, τὸ μὴ[m] θεμιτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι, ἐθέλειν δ' ἂν τῷ ἀποθνήσκοντι τὸν φιλόσοφον ἕπεσθαι; [§. 14.] Τί δαί,[n] ὦ Κέβης; οὐκ ἀκηκόατε σύ τε καὶ Σιμμίας περὶ τῶν τοιούτων Φιλολάῳ συγγεγονότες; Οὐδέν γε σαφές,[o] ὦ

ceteri: μὲν ς.—[k] ἑαυτόν Δs.—[l] ἀπὸ τῆς κλίνης om 𝔄.—[m] οὐ L.—[n] δαὶ Υ.—[o] σα-

βιάσεται] Olympiodor. βιάζεται. male. Βιάζεσθαι αὑτὸν autem idem est, quod mox ἑαυτὸν ἀποκτιννύναι, *sibimet vim et manus inferre: sua sponte mori*, ut interpretatus est Macrob. in Somn. Scip. i. 13. Fisch.

οὐ γὰρ φασὶ θεμιτὸν εἶναι] Dogma hoc tam civilis veterum theologiæ, de qua infra, quam Pythagoricæ et Platonicæ disciplinæ. Vide Cic. de Senect. §. 20. Athen. p. 157. Plotin. Enn. i. l. ix. p. 85. Stoicorum hac de re sententias collegerunt Lipsius in Manuduct. ad Philos. Stoic. l. iii. Diss. 22. Gatakerus ad Antonin. p. 83. 84. Uptonus ad Arrian. p. 34. 35. et alii alibi. Forst.

καθῆκε τὰ σκ.] Schol. συντονώτερον ἀνέλαβε σχῆμα καὶ σεμνότερον ὡς περὶ προβλήματος σεμνοτέρου μέλλων διαλέγεσθαι. Verba ἀπὸ τῆς κλίνης desunt in Tub. Heind.

καθεζόμενος, οὕτως] Cf. de Rep. ix. p. 576. E. καταδύντες εἰς ἅπασαν (τὴν πόλιν) καὶ ἰδόντες, οὕτω δόξαν ἀποφαινώμεθα. Lysias in Agorat. p. 469. ἵνα τὰ ὕστατα ἀσπασάμενοι τοὺς αὑτῶν, οὕτω τὸν βίον τελευτήσειαν. Heind.

μὴ θεμιτὸν εἶναι ἑαυτὸν βιάζεσθαι] Hinc sumtum placitum celebrarunt Cicero Tusc. i. 30. Somn. Scip. 3. et alii veteres, quos ad illum locum memoravit Davis. adde Elmenhorst. ad Appul. de Doctrin. Plat. iii. p. 34. Barth. ad Zachariam Mitylen. p. 272. Wytt.

§. 14. Φιλολάῳ συγγεγονότες] Hic locus vel solus testatur Philolai ætatem minimum ad Olymp. xc. pertinuisse, ut eum Thebis Simmias et Cebes audire potuerint; quippe qui Olymp. xcv. 1. Socrati morienti præsto fuerunt; unde consequitur Philolaum non potuisse Pythagoræ vivo operam dedisse, quippe mortuo, ut serissime, Olymp. lxxii. nisi illum supra centum annos vixisse statuamus. Iamblichus, qui eum Pythagoræ auditorem prodit Vit. Pythag. §. 104. alio loco §. 199. alium auctorem, ut videtur, secutus narrat Philolaum multis generationibus post Pythagoram fuisse: quem dissensum non prætermisit Bentleius Dissert. de Ætate Pythag. p. 49. Olympiodori ad hunc Phædonis locum Scholion paucis memorans, quod nos uberius nec tamen totum, sed quatenus ad rem pertinet, apponimus: Ἔλεγε δὲ καὶ ἄλλως (ὁ Φιλόλαος) μὴ ἐξάγειν ἑαυτόν· διότι Πυθαγόρειον παράγγελμα, μὴ ἀποτιθέναι ἀλλὰ συνεπιτιθέναι βάρη· τουτέστι, συμπράττειν τῇ ζωῇ, οὐκ ἀντιπράττειν. Συνεγένετο δὲ ὁ Ἀλκιβιάδης (lege Κέβης) Φιλολάῳ ἐν Βοιωτίᾳ ἐν ταῖς Θήβαις (γὰρ f. delendum)· πῶς δὲ ἄρα καταλέλοιπε τὸ ὁμακοῖον, ὅπερ ἐν Ἰταλίᾳ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον; ἰστέον, δὲ ὅτι ἔθος ἦν παρ' αὐτοῖς, ὥστε ἐν κοινῷ βίῳ ζῇν, τὴν οὐσίαν πᾶσαν κοινὴν ποιουμένοις. εἴ τις οὖν ἀνεπιτήδειος εὑρέθη πρὸς φιλοσοφίαν, ἐξῆγον αὐτὸν μετὰ τῆς οὐσίας, καὶ κενοτάφιον ἐποίουν, καὶ ὡς περὶ ἀποιχομένου ἀπωδύροντο. Γύλων δέ τις εἰσελθὼν καὶ πεπονθὼς τοῦτο, ὑφῆψε πῦρ τῷ διδασκαλείῳ, καὶ πάντες ἐκαύθησαν πλὴν δύο, Φιλολάου καὶ Ἱππάρχου· ἦλθεν οὖν ὁ Φιλόλαος εἰς Θήβας, ὀφείλων χοὰς τῷ οἰκείῳ διδασκάλῳ τεθνεῶτι καὶ ἐκεῖ τεθαμμένῳ ποιήσασθαι τῷ Λύσιδι· οὗ κατὰ ὁμωνυμίαν γέγραπται τῷ Πλάτωνι διάλογος Λύσις, ἢ περὶ φιλίας. Ταῦτα ἔχει ἡ θεωρία. Hæc compilavit Scholiastes Platonis p. 7. Comparanda vero sunt cum Plutarcho de Genio Socratis p. 583. A. Porphyrio Vita Pythag. §. 54. Iamblicho Vita Pythag. §. 248—250. qui mutua comparatione interpretandi sunt. Ergo si Lysis Pythagoræ, Lysidis Philolaus fuerit discipulus, non repugnabit temporum ratio, quominus hunc Simmias et Cebes Thebis audire potuerint: quod vel

II. iii. 12. Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν κἀγὼ[p] ἐξ ἀκοῆς περὶ αὐτῶν λέγω· ἃ μὲν οὖν[q] τυγχάνω ἀκηκοώς, φθόνος οὐδεὶς λέγειν. καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλιστα πρέπει μέλλοντα ἐκεῖσε ἀποδημεῖν διασκοπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἐκεῖ, ποίαν τιν' αὐτὴν οἰόμεθα[r] εἶναι· τί γὰρ ἄν τις καὶ ποιοῖ[s] ἄλλο[t] ἐν τῷ μέχρι[u] ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ;[v] Κατὰ τί οὖν

φῶς 𝔄.—[p] κἀγὼ G : καὶ ἐγὼ ς.—[q] μέντοι Ξς.—[r] αὐτὴν οἰόμεθα 𝔄ΓΔΠΦG, ταύτην
ποιοίη
οἰόμεθα s : οἰόμεθα αὐτὴν *ς.—[s] ποιεῖ Π, ποιῇ G.—[t] ἄλλο om Λ.—[u] μέχρι 𝔄ΥΦGIs

hoc solo Platonis testimonio satis certum haberi debet. De Philolao et aliis Pythagoricis satis est Fabricium consuluisse Bibl. Gr. vol. i. p. 513. Wytt.

Φιλολάῳ] Pythagoreo Crotoniatæ, Archytæ discipulo, (Cic. de Orat. iii. 34. V. Diog. Laert. viii. 34. ibiq. Menag.) de quo Schol. δι' αἰνιγμάτων ἐδίδασκε, καθάπερ ἦν ἔθος τοῖς Πυθαγορείοις. ἦλθεν οὖν καὶ εἰς Θήβας τεθνεῶτι τῷ διδασκάλῳ Λύσιδι χοὰς ποιήσασθαι ἐκεῖσε τεθαμμένῳ. Reliqua Scholii a temporum ratione abhorrent. Heind.

οὐδὲν—σαφὲς] ἔθος ἦν τοῖς Πυθαγορείοις δι' αἰνιγμάτων λέγειν. Olympiodor. ad h. l. Vid. Schefferus de Philos. Ital. c. 13. Cæterum pro σαφὲς in Tub. scriptum est σαφῶς. Fisch.

οὐδὲν σαφὲς] Proclus in Euclidem, quem locum Casaubono ad Laert. p. 54. debeo, notat, Platonem multa et admiranda dogmata de Diis, formis mathematicis explicare, Pythagoricamque rationem velis sive involucris his uti, iisque initiationem ad sacra sive divina præcepta occultare. Ita et Olymp. ad h. l. cf. Brucker. H. Ph. t. i. p. 1032. Hæc ita esse vel ex lectione Timæi patet. Gottl.

ἀλλὰ μὴν] Aberat particula μὴν ab Olymp. non omnino male. Et in Aug. et Tub. pro μέντοι legitur μὲν οὖν· ut legisse videtur Ficinus. nam vertit, *Quæ igitur forte ipse audivi, referre vobis nulla invidia prohibebit.* Fisch.

καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλιστα πρέπει] *Etenim vel maxime decet illuc profecturum disquirere et fabulari de peregrinatione, quæ illic est*—. Vana est Olympiodori annotatio: τὸ μὲν ἴσως εἴρηται διὰ τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα, τὸ δὲ μάλιστα διὰ τὸ φιλόσοφον· qui cum talia multa habeat, quæ silentio præterimus, hoc notavimus, quia transscripsit Scholiastes Ruhnkenii p. 8. Discrimen autem disputationis philosophiæ et narrationis fabulosæ potius cernitur in verbis διασκοπεῖν καὶ μυθολογεῖν. Illud vero καὶ μάλιστα est *vel maxime*, ut hoc ipso allato exemplo monuimus ad Plutarchum de S. N. V. p. 11. cui addatur aliud ex Timoleonte p. 251. B. ἐξ ὧν καὶ μάλιστα τὴν Τιμολέοντος εὐτυχίαν συνέβη γενέσθαι γνώριμον. Neque tamen ubique valet hæc vis; nam sæpius est *et maxime, quamvis maxime*: v. c. Plutarcho Conv. p. 162. E. Xenoph. Anab. vi. 1. 22. et alibi. Wytt.

καὶ γὰρ ἴσως καὶ μάλ.] Etsi orationem sæpe copulat καὶ γὰρ καὶ, hic tamen καὶ ad μάλιστα traxerim cum Wyttenb. ad Plat. de S. N. V. p. 13. Nam ut καὶ μάλα ubivis, ita et καὶ μάλιστα reperitur interdum. Plat. de Legg. vi. p. 773. C. ἐξ ὧν ἃ μὴ βουλόμεθα ξυμβαίνειν ἡμῖν, καὶ μάλιστα (*vel maxime*) ξυμβαίνει ταῖς πλείσταις πόλεσι. de Rep. iii. p. 404. B. Ἁπλῆ που καὶ ἐπιεικὴς γυμναστικὴ καὶ μάλιστα ἡ περὶ τὸν πόλεμον. Xenoph. Cyrop. ii. 1. 13. οἱ τῶν ἱκανωτάτων καὶ εὖ καὶ κακῶς ποιεῖν λόγοι οὗτοι καὶ μάλιστα ἐνδύονται ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀκουόντων. Plutarch. de S. N. V. p. 3. ἡ περὶ τὰς τιμωρίας τῶν πονηρῶν βραδυτὴς τοῦ δαιμονίου καὶ μέλλησις ἐμοὶ δοκεῖ καὶ μάλιστα δεινὸν εἶναι. Heind.

μυθολογεῖν] *Confabulari.* Apol. Socr. p. 39. E. ἀλλά μοι, ὦ ἄνδρες Ἀθ. παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον· οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. cf. not. ad Phædr. §. 140. Heind.

αὐτὴν οἰόμεθα εἶναι] Hoc ordine Tub. et Aug. Vulgo οἰόμ. αὐτὴν εἶν. Heind.

ἡλίου δυσμῶν] νόμος δὲ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ μηδένα φονεύειν ἐν ἡμέρᾳ. Olympiod. ad h. l. De simili Lacedæmoniorum instituto v. Valer. M. iv. 6. Cæterum in Aug. pro ποιοῖ legitur ποιεῖ. male. Sed non rara est horum modorum permutatio in libris antiquis: ut c. 7. ubi pro ἐπιθυμοῖ Tub. exhibet ἐπιθυμεῖ. Fisch.

μέχρι ἡλ. δυσμ.] Schol. ὡς ζήσεσθαι

δή[w] ποτε οὔ φασι θεμιτὸν εἶναι αὐτὸν ἑαυτὸν ἀποκτιννύναι, ὦ Σώκρατες; ἤδη γὰρ ἔγωγε, ὅπερ νῦν δὴ[x] σὺ[y] ἤρου, καὶ Φιλολάου ἤκουσα, ὅτε παρ' ἡμῖν διητᾶτο, ἤδη δὲ καὶ ἄλλων τινῶν, ὡς οὐ δέοι τοῦτο ποιεῖν· σαφὲς δὲ περὶ αὐτῶν οὐδενὸς πώποτε οὐδὲν[z] ἀκήκοα. [§. 15.] Ἀλλὰ προθυ- I. 62.
μεῖσθαι χρή, ἔφη· τάχα γὰρ ἂν[a] καὶ ἀκούσαις[b] ἴσως μέντοι θαυμαστόν σοι φανεῖται, εἰ[c] τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων

et pr Λ: *μέχρις* s.—[v] *χρόνῳ* om CEHI.—[w] *οὖν δὴ* ΔΠΦGs: *δὴ οὖν* s.—[x] *νῦν δὴ* 𝔄 CH, *δὴ νῦν δὴ* E: *δὴ νῦν* *s.—[y] *σὺ* om E.—[z] *οὐδὲν* om L.—[a] *ἂν* om G.—[b] *ἀκούσαις* 𝔄ΠΦCs et pr Δ: *ἀκούσαιο* *s.—[c] *εἰς* pr Δ.—[d] *τῶν ἀνθρώπων* Γs et corr Λ, cui

μέλλων μέχρις ἡλίου δυσμῶν. ἐν γὰρ ἡμέρᾳ φονεύειν ἀπείρητο. μέχρι pro vulg. *μέχρις* ex grammaticorum præcepto cum Codd. Aug. et Tub. (adde Par.) dederat jam Fischer. Mox Tub. *ὅπερ νῦν δὴ*, pro ὃ *δὴ νῦν ἐλ.* V. not. ad Gorg. §. 3. Heind.

κατὰ τί δὴ] Legi ex fide mei Ms. *Κατὰ δὲ τό*: et sine interrogatione, ut articulus *τὸ* orationi universæ apponatur. quod est Græcis frequentissimum: et ita postulare videtur verborum series. Idem genus dicendi annotatur in ditissimo illo Thesauro Stephani, *τὸ κατὰ τὸν Γάλβαν, quod ad Galbam attinet.* Serran.

κατὰ τί] Tub. *κατὰ τί οὖν δή*. Serranus legit, fide, ut ait, libri sui scripti, *κατὰ δὲ τὸ*, sublata interrogationis nota post *Σώκρατες*, ut articulus *τὸ* referatur ad totam orationem, et vertit, *Quod autem ad id attinet, quod aiunt, nefas esse sibi ipsi mortem consciscere.* male, et reclamante orationis vicinia. Unde Stephanus in marg. versionem Serrani ita correxit, *Quam igitur ob caussam nefas esse aiunt, sibi mortem consciscere? Ego enim jam pridem illud non solum a Philolao.* Fisch.

δὴ νῦν] Venet. A, et Vind. F, *νῦν δή*, melius sane et convenientius Atticæ consuetudini, significans *modo*: Timæus *Νῦν δή· πρὸ ὀλίγου χρόνου·* ubi videatur Ruhnkenius. Aliud est *δὴ νῦν, jam nunc, age*: vide Hoogeveen. Doctrin. Particul. p. 279. Wytt.

§. 15. *τάχα γὰρ ἂν καὶ ἀκούσαις*] Quod editiones hucusque insedit, retentum atque adeo probatum a Fischero *ἀκούσαιο* e Par. correxi. Heind.

τάχα μὲν ἂν] Ita sine *γὰρ* Olymp. Forst.

ἴσως μέντοι κ. τ. λ.] Apud Simplicium in Epictet. x. p. 63. Salmas. legitur *μὲν* pro *μέντοι*· deinde *τὰ ἄλλα πάντα* pro *τἄλλα ἐστίν*· denique verba *ἁπάντων*, et *οἷς*, omissa sunt. Steph. distinguere vult. *ὥσπερ καὶ τἄλλα, ἔστιν ὅτε καὶ οἷς β.* Et Abresch. ad Æsch. t. ii. p. 185. pro *οἷς δὲ βέλτιον τεθνάναι* jubebat legi *οἷς δὲ βέλτιον ζῆν, ἢ τεθνάναι.* Kœhlerus in notis ad vers. hujus dialogi vernaculam p. 13. conj. *ὥσπερ καὶ τἄλλα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε οἷς μὲν βέλτιον τεθνάναι, οἷς δὲ ζῆν.* Zeunius p. 116. notam incisi poni jubebat post *τἄλλα*, et ante *ἔστιν* inseri *ἐὰν*, vel *κᾆν*, aut rescribi *ὅτε ἔστιν.* At has conjecturas et correctiones omnes repugnare, vel linguæ ingenio, vel ipsi menti Socratis, et lectionem loci vulgatam recte se habere, modo incisi nota ponatur post verba *καὶ οἷς*, sicut nunc edidimus, per se patet. Certe nec Tub. nec Aug. scriptura discrepat a lectione librorum editorum, *ἔστιν, ὅτε καὶ οἷς βέλτιον*· nisi quod in Tub. legitur *ἢ τοῦτο μόνον*, et in Aug. *τῶν ἀνθρώπων.* Fisch.

ἴσως μέντοι θαυμαστόν σοι φανεῖται— περιμένειν εὐεργέτην] Sententia vulgo impedita, sic accipienda est: ‘Fortasse tamen mirum tibi videbitur, hoc (mortem) solum aliorum omnium (negotiorum) simplex esse, neque umquam accidere homini, prouti alia *negotia* nonnumquam et quibusdam *hominibus bene vel male accidunt*, ut melius ei sit vivere quam mori: hominibus autem, quibus melius est mori, non fas esse sibi ipsis hoc beneficium conferre, sed alium exspectandum esse beneficii hujus effectorem, mirabile fortasse.’ Animadvertenda est primum repetitio partis regentis, *θαυμαστὸν ἴσως σοὶ φαίνεται*, quæ usitata est in longioribus periodis: in hujus autem principio simplicius Olympiodorus

ἁπάντων ἁπλοῦν ἐστὶ καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ[d] ἀνθρώπῳ, ὥς περ καὶ τἆλλα, ἔστιν ὅτε[e] καὶ οἷς βέλτιον τεθνάναι ἢ[f]

supra scripta hæc : ἢ τυγχάνει ὂν τῷ ἀνθρώπῳ.—[e] ἔστιν ὅτε ΞΠΦ : ἐστὶν, ὅτε ς.—

φαίνεται et versio Sicula* *apparet*, dant. ἢ ζῆν, Olympiodorus præbet βέλτιον Deinde pro vulgato βέλτιον τεθνάναι ζῆν ἢ τεθνάναι· quod nexus argumenta-

---

* Interpretationis hujus veteris Latinæ negotium hujusmodi est. Hæc verbum verbo reddit; ut appareat, quid in codice suo interpres legerit, et ipsa propemodum codicis Græci instar censenda sit. Facta est ab homine, qui suum ipse nomen non prodidit; ut quidem suspicor, in Sicilia, Sæculo duodecimo. Nam codex, in quo illa interpretatio primo loco exstat, qui est inter libros Bibl. Lugd. Nr. 64. deinceps habet eadem manu scriptam, et ab eodem, ut videtur, interprete factam, similem interpretationem Latinam Dialogi Menonis, cum præfatione interpretis ad hominem item non nominatum, sed cum quodam indicio temporis et loci. Quod indicium in fine præfationis positum, referre juvat. Sic autem habet: 'Quanta virtute igitur hic disputet Plato ne virtus scientie non ignorabit nisi lectum et relectum presens opusculum firmaveris memorie. In quo te quantis retulerim precibus te latere nolim. Jussu namque domini mei gloriosissimi siclorum regis guillelmi gregorii nacanceni opuscula translaturus eram. qui eodem nuo (forte *animo*) quo et atheniensis plato dicavit sermones. Rogatus item a majone magno sicilie ammirabili atque ab hugone epanormitane sedis archiponce librum diogenes de vita et conversatione dogmateque philosophorum in italicas transmittere sillabas me parabam. Quibus ad tempus postpositis tuo potius acquievi consilio. in quo manifestius ostenditur quam diligenter amicorum votis obeditur: propter quos non numquam dominorum jussum preteritur. promtius enim agitur quicquid ex animo venit.' Exemplum Bibliothecæ Lugd. non ab ipso interprete, sed a librario minus perito scriptum esse, apparet ex multis locis imperite et vitiose scriptis. Et interpretationem diversam esse ab ea, quæ sub Aristippi nomine servata Oxonii, adhibita est Forstero, multæ lectiones ab hoc memoratæ, et a nostra diversæ, ostendunt. Eamdem autem esse atque illam cujus Excerpta extant in codice Marciano Veneto, manifesto declarant specimina hujus mecum communicata ab ejus Bibliothecæ Præfecto, Jacobo Morellio, viro eruditissimo, Literarum nostrarum singulari ornamento, et Historiæ Bibliographicæ principe. Cui viro quum jam ante hos viginti quatuor annos me conciliaverit studiorum communio, multaque in me collata Literarum et humanitatis officia; facere nequeo, quin ex ejus ad me datis epistolis ea referam, quæ ad rem præsentem pertinent. Hæc igitur ille: "Subiit statim animum cogitatio de versione *Eurico Aristippo Atheniensi,* in Codice Oxoniensi adscripta, a Forstero adhibita, itidemque de Excerptis bene multis in codice Marciano Sæculi xiv. servatis, quorum indicium ex initio et fine tibi facere, haud inutile fortasse fuerit. Initium est: 'Ipse, o Fedron, affuisti Socrati illa die, qua bibit pharmacum in carcere, sive ab aliquo alio audivisti? Fedron: Ipse, o Echecrate. Echecrates: Quæ igitur sunt quæ dixit vir ante mortem, et quomodo obiit? libenter enim ego audirem. Fedron: Fors quidam ipsi, o Echecrate, contigit. Accidit enim pridie causam puppis inaurata navigii, quod in Delum Athenæi mittunt quotannis—.' Finis est: 'Sed vide si quid aliud dicis. Hæc sciscitante, nihil amplius respondit: immo modicum intermittens, movit se quidem et bene revelavit eum et lumina statuit. Intuitusque Crito comprehendit os et oculos. Hic vero finis, o Echecrates, amici nobis fuit, viri ut nos asseruimus eorum quorum experientiam habuimus, optimi et aliter prudentissimi atque justissimi fuit.' Vide, vir eruditissime, an Excerpta hæc usui tibi esse possint: eorumque exemplum si cupis, fac ut sciam. Loca eorumdem nonnulla syllabatim allata fuisse video a Jeremia de Montagnone, Jurisconsulto Patavino, qui Sæculo xiv. ineunte floruit, in Epitome Sapientiæ, Venetiis anno 1505. impressa: cujus operis notitiam Fabricius in Bibliotheca Lat. Mediæ Ætatis dedit. Fragmenta duo Apuleii, a Prisciano in grammaticis Putschii p. 887. 891. allata, frustra in iis quæsivi. Cæterum, de Platone vel temporibus illis Latine a nostratibus habito, luculentum Petrarchæ testimonium adest

ζῆν. οἷς δὲ βέλτιον τεθνάναι, θαυμαστὸν ἴσως σοι φαίνεται εἰ τούτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ ὅσιόν ἐστιν[g] αὐτοὺς ἑαυτοὺς

[f] ἢ...τεθνάναι om pr Δ.—[g] ἐστιν add ΔΠΦGs, supra versum ponit 𝔄.—[h] δὴ ΓG.—

tionis postulat. Nam cæteræ omnes res possunt esse vel bonæ vel malæ, prouti bene aut male aguntur et ad usum convertuntur: quod et alibi ab aliis, et a Platone docetur in Symp. p. 318. D. *πᾶσα γὰρ πρᾶξις ὧδ' ἔχει· αὐτὴ ἐφ' ἑαυτῆς πραττομένη, οὔτε καλὴ, οὔτε αἰσχρά· οἷον ὃ νῦν ἡμεῖς ποιοῦμεν, ἢ πίνειν, ἢ ᾄδειν, ἢ διαλέγεσθαι, οὐκ ἔστι τούτων αὐτὸ καθ' αὑτὸ καλὸν οὐδέν· ἀλλ' ἐν τῇ πράξει, ὡς ἂν πραχθῇ, τοιοῦτον ἀπέβη· καλῶς μὲν γὰρ πραττόμενον καὶ ὀρθῶς, καλὸν γίγνεται· μὴ ὀρθῶς δὲ, αἰσχρόν.* quæ vertit Gellius xvii. 20. At vero mors homini semper bonum est, numquam malum, ut in toto Phædone, et ubique a Platone docetur. Aliam scripturam præbet Simplic. in Epictet. p. 63. et contrariam eam suæ ipse sententiæ; ut non ab ipso ita posita, sed a librario mutata, videatur: *Ὁ δέ γε Πλάτων καὶ ὁ Πλάτωνος Σωκράτης, καὶ ἀγαθὸν αὐτὸν (τὸν θάνατον) εἶναι καὶ κρείττονα τῆς μετὰ τοῦ σώματος ζωῆς ἀποφαίνεται· οὐ τοῖς μὲν, τοῖς δ' οὔ· ἀλλ' ἁπλῶς πᾶσι. λέγει οὖν ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης* ‘*Ἴσως μὲν θαυμαστόν σοι φαίνεται, εἰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἁπλοῦν ἐστὶ, καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, ὅτε βέλτιον τεθνάναι ἢ ζῆν*’ nexus ipse disputationis flagitat in fine β. *ζῆν ἢ τεθνάναι, numquam homini melius est vivere, quam mori: ὅτε* autem nihili est solum, ut appareat conjuncta excidisse. Nam profecto *ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς, nonnumquam quibusdam,* requiritur hoc loco, quod et Fischerus vidit, verbaque et recte interpunxit, et ab aliorum *παραδιορθώσεσι* vindicavit. Et sunt omnino hæ formæ in conjungendo verbo *εἶναι* cum pronomine *ὃς* et adverbio *ὅτε*, ut *ἐστὶν ὅτε*, et *ἐστὶν οἷς, ἐστὶν ὧν, ἐστὶν οὓς,* frequentiores, quam ut exemplis confirmari debeant. Cæterum ita plane extat in Vind. A et B, *ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς·* et item in versione Sicula expressum legitur *est quando et quibus.* Wytt.

ἁπλοῦν] I. e. *quod simpliciter, per se, ejusmodi quid est,* (vulgo dicunt *absolute*) *ut non aliter esse aut cogitari pos-*

---

in libro de Sui Ipsius et Aliorum Ignorantia, his verbis;—Est quoque in Bibliotheca Marciana Phædonis versio Latina Leonardi Arretini: quam et ipsam ineditam puto: neque tamen a Forstero aut Fischero ullam in partem vocatam fuisse video. Ex codicibus Græcis Platonis et Olympiodori quinam Parisios translati fuerint, quinam adhuc exstent, præsertim ex tomo primo Bibliothecæ meæ Manuscriptæ anno 1802. impresso, intelligis; memoria namque teneo, ut edidi, me illum ad te misisse: quod idem de Fragmentis Dionis Cassii, anno 1798. a me vulgatis feceram.—Superest adhuc in Bibliotheca Marciana codex Græcus Sæculi xii. qui Platonis quædam, et in his Phædonem cum Scholiis habet: quem si conferri velis, ut id fiat curabo.—Vale, vir præstantissime:—Venetiis vi. Kalend. Aprilis a. MDCCCVI.' Ex illis Excerptorum Venetorum speciminibus apparet interpretationem eamdem esse atque nostri exemplaris: exceptis locis omissis Excerptorum, qui in nostro exemplari, ut integro, adsunt: et paucis, quorum diversitas a librario venit: veluti in nostro est *Fedon: puppis laureata in navigii:* in fine, *modicum tempus intermittens: et homo revelavit eum:* postremo, *vicissim* et super scriptum *justissimi.* Neque minus ad rem pertinet, alius ex altera optimi viri epistola locus: ‘Quod ad Phædonem attinet, quidquid bonarum lectionum ex Codd. Marcianis haurire operæ pretium fuerit, ne tibi opportune desit curabo. De duplici versione Latina Sæc. xii. in Sicilia facta, nisi tu affirmares, vix ego crederem. Altera Henrici Aristippi Archidiaconi Cutanensis, cujus Hugo Falcandus meminit in Hist. Sicula, inter Scriptores Rerum Italicarum Muratorii t. vii. p. 281. innotuerat: altera se nunc primum offert. Prodiit ea forte ab ipso Menonis interprete, qui in Epistola scripsisse mihi videtur: *Rogatus item a Majone Magno Siciliæ Admirato, atque ab Hugone Panormitanæ sedis Archiepiscopo.* Idem tibi visurum puto, si Historiam Siculam Falcandi inspicias.’ In nostro quidem Lugd. exemplo ita legitur, ut exhibuimus; illud autem *archiponce* compendium esse vocabuli *archipontifice* videtur. Wytt.

εὖ ποιεῖν, ἀλλ' ἄλλον δεῖ[h] περιμένειν εὐεργέτην. [§. 16.] Καὶ ὁ Κέβης ἠρέμα ἐπιγελάσας Ἴττω[i] Ζεύς,[j] ἔφη, τῇ αὐ-

. ἰττίω
[i] ἰττιῶ 𝔄, εἰττίω ΠΦG, ἰττίω ΓΛΞΥELs, ἴττι ὦ C, ἰττὶ ὦ H, ἐν τῷ ὦ Δ.—[j] ζεῦ ΔΞ

sit, opponiturque ἀδιαφόρῳ, σχετικῷ, vel τῷ κατά τι. v. Olymp. ad §. 18. Cicero quidem has duas notiones eloquitur verbis *simpliciter* et *comparate*. (Top. xxii.) Gottl.

καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ] Loci mirum in modum ab intpp. vexati sensum unus perspexerat Stephanus, sic interpungens τἄλλα, ἐστὶν ὅτε καὶ οἷς β. Qua distinctione recepta, sententia hinc exit hujusmodi: *Fortasse tamen mirum tibi videbitur, si hoc unum de ceteris omnibus simpliciter verum sit et sine ulla exceptione* (sc. mori melius esse quam vivere), *neque unquam accidat, ut, quemadmodum in ceteris omnibus rebus, interdum et aliquibus hominum* (non semper neque omnibus) *satius sit mori, quam vivere: quibus autem satius est mori, mirabere fortasse, si iisdem nefas sit sibimet ipsis bene facere etc.* Pro τῷ ἀνθρώπῳ Aug. τῶν ἀνθρώπων, quod junctum sequenti ἐστὶν οἷς præferrem, ni intercederet ἐστὶν ὅτε. Heind.

ὥσπερ καὶ τἄλλα ἐστὶν, ὅτε] Mihi hic aliquid deesse videbatur. Reposui itaque ὥσπερ καὶ τἄλλα· Ἀλλ' ἔστιν ὅτε etc. Et certe nequaquam id vult Socrates, *homini*, uti vertit Serranus, *nunquam evenire posse, ut ei sit melius mori quam vivere*, (aliter enim de philosopho modo statuebat, idemque sæpius infra dicit) sed hoc quidem nonnunquam accidere posse concedit, at hoc tamen concesso, hominibus nihilominus sibi ipsis vim inferre nefas esse contendit. Alioqui nullus εὐεργέτῃ daretur locus, neque cur nosmet interficere non liceat, cuivis θαυμαστὸν aut ἄλογον videri posset. Et hunc quidem sensum lectio forsan vulgata quodammodo ferre queat; at melius, opinor, procedet oratio, si particulam ἀλλὰ (quæ propter vocem antecedentem facile excidisse poterat) mecum addideris. Forst.

καὶ τἄλλα] I. e. καὶ κατὰ τἄλλα. Schol. οἷον πλοῦτος, δόξας ξίφος· ἐπαμφοτερίζει γὰρ καὶ τἄλλα πάντα· θάνατος δὲ μόνως ἀγαθόν ἐστι. Simplic. in Epictet. x. p. 63. τὰ ἄλλα πάντα pro τἄλλα, ἐστὶν, unde fecerim ὥσπερ καὶ τἄλλα πάντα, ἔστιν ὅτε. Post βέλτιον forsan excidit ὄν. Conf. tamen not. ad Gorg. §. 124. Heind.

βέλτιον τεθνάναι] Tub. βέλτιον οὐ τεθνάναι. male. Ficinus, *Itaque mirum tibi forte videbitur*, ita, ut etiam hoc loco φανεῖται legisse videatur. Fisch.

μὴ ὅσιόν ἐστιν αὐτοὺς] E Par. ἐστὶ restitui. Heind.

§. 16. *ἐπιγελάσας*] Tub. ὑπογελάσας. At ἐπιγελᾶν est verbum hoc in genere proprium: et ἠρέμα ἐπιγελᾶν est *leniter arridere* (Cic. Somn. Scip. 2.) quod c. 37. uno verbo μειδιᾶν dicitur: ut c. 35. est ἐγέλασεν ἠρέμα· et c. 64. γελάσας ἡσυχῇ. Fisch.

Ἰττίω Ζεὺς] Patria vocabula malui retinere ad venustatem. Serran. At Steph. '*Noverit ipse Jupiter, inquit, sua lingua loquutus:* Leg. ἴττω, quod sit pro ἴστω.'

Ἴττω] Ald. Bas. 1. 2. etiam Aristippus: ἰττίω· Meibomius in marg. Bas. 2. ἰττὶ ὦ e Cod. vet. ut in Aug. scriptum est ἴττι ὦ ζεῦ. Unde Ficinus vertit simpliciter, *Proh Jupiter:* ut legitur in exemplo versionis ejus Ascensiano. nam Henninius inde laudat *Ittio Jupiter*. perperam. Stephanus recte edidit ἴττω, Cornarii auctoritate, ut diserte scriptum in Tub. Olympiodor. τὸ δὲ ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτείᾳ διαλέκτῳ· καὶ εἰκότως ἐγχωρίᾳ γλώττῃ ἐχρήσατο, ἐνδεικνύμενος τὸ φυσικὸν καὶ ἐγχώριον θαῦμα, ὃ εἶχε πρὸς τὸν Σωκράτην. Etymol. M. Ἴττω· ἀντὶ τοῦ ἴστω, Βοιωτικῶς. Phavorinus, nesciebam unde: Ἴττω Ἡρακλῆς· παρὰ τῷ Ἀριστοφάνει, ἀντὶ τοῦ ἴστω. Locus Aristophanis est Acharn. 860. sed ibid. 911. legitur etiam ἴττω Ζεὺς, ubi v. Kust. et Bergl. itemque Henninius epist. ad Blancardum t. ii. p. 664. Syl. Burm. Fisch.

Ἴττω Ζεὺς] Scholiastes rursus Olympiodori vestigia legit. Ad illius Scholion Ruhnkenius in Adversariis scriptis hæc notavit: 'Valckenar ad Eurip. Phœn. 1671. P. Petiti Miscell. Obs. iii. 31. Hemsterhus. ad Hesych. t. ii. p. 15. Forster. ad Phædon. p. 366.' Wytt.

Ἴττω Ζεὺς] Schol. τὸ ἴττω ἐπιχωριάζοντός ἐστιν ἄντι τοῦ ἴστω, τῇ Βοιωτίᾳ διαλέκτῳ. Plat. Epist. vii. p. 345. A. γέγονε δ' οὖν ὅπως, Ἴττω Ζεὺς, φησὶν ὁ Θηβαῖος. Aristoph. Ach. 910. Τὼ δ'

του[k] φωνῇ εἰπών.[l] Καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη[m] ὁ Σωκράτης, οὕτω[n] γ'[o] εἶναι ἄλογον· οὐ[p] μέντοι ἀλλ' ἴσως[q] ἔχει[r] τινὰ λόγον. ὁ μὲν οὖν ἐν ἀποῤῥήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λό- II. iii. 13.

ΠΦCGs cum corr Υ et mg Λ.—[k] ἑαυτοῦ Δs.—[l] φωνῇ αὐτοῦ εἰπὼν Λ.—[m] δόξοι ἐνέφη I.—[n] οὕτω ℌΓΔΛCEGIL.—[o] τε G: om HI.—[p] οὐ...λόγον om G.—[q] post ἴσως

ἐμὰ Θείβαθεν, Ἴττω Ζεύς. Qua formula quamvis liquidum sit Cebetem asseverare, miram sibi videri Socratici sermonis repugnantiam, tamen exortus est nuper qui loci planissimi et in quo egregie omnia cohærent, nescio quam obscuritatem deprehendens miserum in modum lacerari orationem voluerit, primum corrigendo *καὶ γὰρ ἂν δόξειεν, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὕτως γ' εἶναι ἄλογον*, ut hæc quoque Cebetis essent; tum Socrati hæc dando *οὐ μέντοι—λόγον*: deinde Cebeti illa *ὁ μὲν οὖν ἐν ἀποῤῥήτοις—οὐ ῥᾴδιος διϊδεῖν*: Socrati rursus hæc *οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε—*. Apposuimus hæc, ne viri docti in hunc librum conjecturas neglexisse putemur; reliqua silentio prætermittemus. Heind.

οὕτω γ' εἶναι] *οὕτω γε* [quod pro *οὕτως γε* Fischer restituit e Tub. et Aug.] est quod alias dicitur *ὡς οὑτωσὶ ἀκοῦσαι*, *sic primo adspectu, re nondum satis expensa.* Heind.

ἔχει] Ald. Bas. 1. 2. *ἔχειν*. male. Nam *οὐ μέντοι ἀλλὰ ἴσως* est *sed fortassis: verum fortassis tamen.* Fisch.

ἀποῤῥήτοις] Cf. Eurip. Rheso 943. *μυστηρίων τῶν ἀποῤῥήτων φάνας ἔδειξε.* Adi Bruck. Hist. Phil. Crit. t. i. p. 377. Gottl.

ἐν ἀποῤῥήτοις] Significatur doctrina interior, esoterica, sive Pythagoricorum, sive Socratis: non mysteria religiosa, sive Eleusinia, sive Bacchica, sive Orphica, quod nonnulli voluerunt; in his Forsterus: cujus notam primum apponamus, deinde dijudicemus: '*ἐν ἀποῤῥήτοις*: *in mysteriorum arcanis.* Ita suadente Proclo Comment. in Rempubl. Plat. p. 372. et Olympiodoro, qui hoc *μυθικὸν* et *Ὀρφικὸν ἐπιχείρημα* vocat, ac suffragante demum Dacierio, vertendum censui. Barbeyracium, qui locum hunc ad secretam Pythagoricorum doctrinam respicere contendit, optime refellit Warburton Div. Leg. i. 2. §. 4. p. 205.' At in Olympiodoro nil est ad hanc sententiam auctoritatis, qui omnia fere ab humana ratione ad divinam religionem refert; neque tamen hoc loco aliud quam fabulas Bacchicas, in Orphica doctrina celebratas, vult: veluti p. 1. *ἡ δὲ λέξις, ὡς εἴρηται, διὰ δύο ἐπιχειρημάτων κατασκευάζει ὅτι οὐ δεῖ ἐξάγειν ἑαυτούς (μυθικοῦ καὶ διαλεκτικοῦ)· καὶ ἔστι τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοιοῦτον. παρὰ τῷ Ὀρφεῖ τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται· αἱ* (legendum *α.* i. e. *ἡ πρώτη*) *μὲν ἡ τοῦ Οὐρανοῦ, ἣν Κρόνος διεδέξατο ἐκτεμὼν τὰ αἰδοῖα τοῦ πατρός· μετὰ δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσε ταρταρώσας τὸν πατέρα· εἶτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὅν φασι κατ' ἐπιβουλὴν τῆς Ἥρας τοὺς περὶ αὐτὸν Τιτᾶνας σπαράττειν, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἀπογεύεσθαι. Καὶ τούτους ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσε, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν ἀτμῶν τῶν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν ὕλης γενομένης, γενέσθαι τοὺς ἀνθρώπους. Οὐ δεῖ οὖν ἐξάγειν ἡμᾶς ἑαυτοὺς, ὡς τοῦ σώματος ἡμῶν Διονυσιακοῦ ὄντος· μέρος γὰρ αὐτοῦ ἐσμὲν, εἴγε ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν Τιτάνων συγκείμεθα γευσαμένων τῶν σαρκῶν τούτου. Ὁ μὲν οὖν Σωκράτης τὸ ἀπόῤῥητον δεικνὺς τοῦ μύθου οὐδὲν πλέον προστίθησι τοῦ ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμέν. οἱ δὲ ἐξηγηταὶ τὸν μῦθον προστιθέασι ἔξωθεν, καὶ ἔστιν ἡ τοῦ μύθου ἀλληγορία τοιαύτη, ὥσπερ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἔλεγε τὸν νοητὸν καὶ τὸν αἰσθητὸν* (adde *κόσμον*) *παρὰ μέρος γίνεσθαι—κ. τ. λ.* Deinde ad hæc Phædonis verba nil annotatur in nostro Olympiodori exemplo: et in principio ejus legitur id quod in edito Scholiaste est p. 8. Tum p. 24. rursus memorata Bacchi et Titanum fabula, hæc subjungit: *καὶ εὖγε τοῦ λόγου, διότι καὶ ἀπὸ θεοῦ ἤρξατο, ἡνίκα ἔλεγεν· 'ὁ μὲν ἐν ἀποῤῥήτῳ περὶ αὐτῶν λεγόμενος λόγος, ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμέν·' καὶ εἰς θεὸν κατέληξεν, ἐξ οὗ καὶ ἤρξατο· λέγω δὴ τὸν Διόνυσον.* In quibus omnibus nihil est, quod mysteria religiosa significet. Nec magis ex Procl. l. c. tale quid cogere licet, *καὶ ἡ μὲν δι' εἰκόνων μέθοδος τοῖς γνησίως φιλοσοφοῦσι προσήκει· ἡ δὲ δι' ἀποῤῥήτων συνθημάτων καὶ θείας οὐσίας ἔνδειξις τοῖς μυστικωτέρας ἡγεμόσι τελεσιουργίας· ἀφ' ἧς δὴ καὶ αὐτὸς ὁ Πλάτων πολλὰ τῶν οἰκείων δογμάτων ἀξιοπιστότερα καὶ ἐνεργέστερα δεικνῦναι* (f. addendum *φιλεῖ*, vel *εἴωθε*)· *δηλοῖ δὲ ἐν Φαίδωνι 'τόν τε ἐν ἀποῤῥήτοις λεγόμενον ὡς*

γος,[s] ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ[t] ἄνθρωποι καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν οὐδ᾽ ἀποδιδράσκειν, μέγας τέ[u] τίς μοι

omisi γ᾽ cum ΔΠΦs.—[r] ἔχειν ΔΥL.—[s] λόγος περὶ αὐτῶν s.—[t] ἐσμεν πάντες οἱ mg

ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν᾽ σιγῇ τῇ πρεπούσῃ σέβων, καὶ τὰς τελετὰς μαρτυρόμενος τῶν διαφόρων λήξεων τῆς ψυχῆς κεκαθαρμένης τε καὶ ἀκαθάρτου· καὶ τάς τε σχίσεις αὖ καὶ τὰς τριόδους ἀπὸ τῶν οὐσιῶν (ex Phædone p. 82. forte θυσιῶν) καὶ τῶν πατρικῶν θεσμῶν τεκμαιρόμενος. ἃ δὴ τῆς συμβολικῆς ἅπαντα θεωρίας ἐστὶ μεστὰ, καὶ τῶν παρὰ τοῖς ποιηταῖς θρυλλουμένων ἀνόδων τε καὶ καθόδων, τῶν τε Διονυσιακῶν συνθημάτων (f. παθημάτων) καὶ τῶν Τιτανικῶν ἁμαρτημάτων λεγομένων, καὶ τῶν ἐν ᾅδου τριόδων, καὶ τῆς πλάνης, καὶ τῶν τοιούτων ἁπάντων κ. τ. λ. quibus profecto, quæ μυστικὰ et τελεσιουργικὰ dicuntur, non magis ad religiosa et antiquitus tradita mysteria, quam ad sanctiorem et arcanam philosophi doctrinam pertinent. Quamquam Pythagoræ doctrina ex Orphica manasse ferebatur, ut a Proclo Tim. Plat. p. 291. ἃ γὰρ Ὀρφεὺς δι᾽ ἀποῤῥήτων λόγων μυστικῶς παραδέδωκε, πάντα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Λειβήθροις τοῖς Θρακικοῖς. Neque [magis tale quid liquet] ex eo, quem uterque secutus est, Plotino, auctore mysticæ rationis Platonicæ, Ennead. iv. l. viii. c. 1. p. 469. B. ὁ θεῖος Πλάτων—τὴν πρὸς τὸ σῶμα κοινωνίαν τῆς ψυχῆς μεμψάμενος, ἐν δεσμῷ τε εἶναι καὶ τεθάφθαι ἐν αὐτῷ τὴν ψυχὴν λέγει, καὶ τὸν ἐν ἀποῤῥήτοις λεγόμενον μέγαν εἶναι ὃς ἐν φρουρᾷ τὴν ψυχὴν φησὶν εἶναι· καὶ τὸ σπήλαιον αὐτῷ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλεῖ τὸ ἄντρον κ. τ. λ. Quæ secutus est Æneas Gazæus in Theophrasto p. 10. Ἀλλὰ νῦν μὲν ἐν Φαίδωνι Σωκράτης αὐτῷ τὸ αἰσθητὸν ἅπαν ἀτιμάσας καὶ τὴν πρὸς τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς κοινωνίαν μεμψάμενος δεσμῷ τινι καὶ οἷον σήματι θαπτομένην τῷ σώματι τὴν ψυχὴν ὀλοφύρεται· καὶ τὸν ἐν ἀποῤῥήτοις ἀποθαυματίζει λέγοντα ὡς ἔν τινι φρουρᾷ, ἐπειδὴ ἀφικόμεθα, γεγόναμεν. Καὶ τόδε τὸ πᾶν Ἐμπεδοκλῆς ἄντρον πεποίηκεν· ἐν Πολιτείᾳ δὲ Πλάτων σπήλαιον ὀνομάζει· ἀμέλει καὶ τῶν δεσμῶν λύσιν, καὶ τοῦ σπηλαίου φυγὴν, τὴν ἐνταῦτα (l. ἐντεῦθεν) τῆς ψυχῆς ἔφη πορείαν. Ergo hinc etiam liquet ἀπόῤῥητον λόγον nil aliud esse intelligendum, quam interiorem et arcanam doctrinam vel Pythagoricorum, de quibus hoc nomine utitur Aristot. apud Iamblich. Vit. Pythag. §. 31. ἱστορεῖ δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς περὶ τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, διαίρεσίν τινα τοιάνδε ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάνυ ἀποῤῥήτοις διαφυλάττεσθαι· τοῦ λογικοῦ ζώου τὸ μέν ἐστι θεὸς, τὸ δὲ ἄνθρωπος, τὸ δὲ οἷον Πυθαγόρας. Origenes contra Celsum i. p. 526. A. καὶ τῶν φιλοσόφων· παρ᾽ οἷς τινες μὲν ἦσαν ἐξωτερικοὶ λόγοι, ἕτεροι δὲ ἐσωτερικοί· καί τινες μὲν ἀκούοντες Πυθαγόρᾳ ὡς αὐτὸς ἔφα, ἄλλοι δ᾽ ἐν ἀποῤῥήτῳ διδασκόμενοι τὰ μὴ ἄξια φθάνειν εἰς ἀκοὰς βεβήλους καὶ μηδέπω κεκαθαρμένας· deinceps de mysteriis dicit, ut hæc ab interiore philosophorum doctrina distinguens: illic videndus Spencerus. Idem p. 342. de Judæorum ratione nomen Dei permutantium κατά τινα ἀπόῤῥητον λόγον· et p. 343. B. ὅταν δὲ περὶ ὀνομάτων τις δύνηται τὰ ἐν ἀποῤῥήτοις φιλοσοφεῖν. Plato Theæteto p. 118. E. de Protagora—: σοφός τις ἦν ὁ Πρωταγόρας καὶ τοῦτο ἡμῖν μὲν ᾐνίξατο τῷ πολλῷ συρφετῷ, τοῖς δὲ μαθηταῖς ἐν ἀποῤῥήτῳ τὴν ἀλήθειαν ἔλεγε. De ipso Socrate ita loquitur, eumque ita loquentem facit, quasi quædam secreto tradiderit discentibus: ibidem p. 120. A. citata Theodoreto Serm. i. p. 477. C. Ἄθρει δὴ περισκοπῶν, μή τις τῶν ἀμυήτων ἐπακούῃ· εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαβέσθαι, πράξεις δὲ καὶ γενέσεις καὶ πᾶν τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι ὡς ἐν οὐσίας μέρει. Lachete 255. A. οὐδεὶς γὰρ ἔκφορος λόγου. Nec nisi de sermonibus ad mores pertinentibus accipiendus Themist. Or. xxvi. p. 318. B. Σωκράτης τοὺς λόγους τούτους οὐκ ἐν ἀποῤῥήτῳ ἐποιεῖτο, οὐδὲ πρὸς μόνους τοὺς μαθητὰς, ἀλλὰ πρὸς πάντας ἀνθρώπους—. Sed et plerasque philosophorum sectas sua habuisse ἀπόῤῥητα, tradit Clemens Alexandr. Strom. v. p. 575. A. οὐ μόνον ἄρα οἱ Πυθαγόρειοι καὶ Πλάτων τὰ πολλὰ ἐπεκρύπτοντο, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐπικούρειοί φασί τινα καὶ παρ᾽ αὐτοῖς ἀπόῤῥητα εἶναι καὶ μὴ πᾶσιν ἐπιτρέπειν ἐντυγχάνειν τούτοις τοῖς γράμμασιν· ἀλλὰ καὶ οἱ Στωϊκοὶ λέγουσι Ζήνωνι τῷ πρώτῳ γεγράφθαί τινα, ἃ μὴ ῥᾳδίως ἐπιτρέπουσι τοῖς μαθηταῖς ἀναγινώσκειν μὴ οὐχὶ πεῖραν δεδωκόσι πρότερον, εἰ γνησίως φιλοσοφοῖεν· λέγουσι δὲ καὶ οἱ Ἀριστοτέλους τὰ μὲν ἐσωτερικὰ εἶναι τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν, τὰ δὲ ἐξωτε-

φαίνεται καὶ οὐ ῥᾴδιος διιδεῖν· οὐ μέντοι ἀλλὰ τόδε γέ μοι δοκεῖ, ὦ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεοὺς[v] εἶναι ἡμῶν τοὺς

Ξ.—[u] γέ HL.—[v] τὸ καὶ θεοὺς pr Δ.—[w] ἐπιμελομένους ΔΤL: ἐπιμελουμένους *ς.

ρικά. deinde et ipse de mysteriis tamquam alia re disserens. Pythagoreorum fuerunt θεῖοι, καὶ ἀπόῤῥητοι λόγοι, ut vocantur a Proclo in Tim. Plat. p. 92. Pythagoricum placitum hoc nomine afficit Plutarch. Sympos. viii. 8. p. 728. F. ὁ μὲν ἀληθὴς ἴσως λόγος καὶ νῦν ἀπόθετος καὶ ἀπόῤῥητος εἴη: Anaxagoræ, Nicia p. 538. E. οὔτε ὁ λόγος ἔνδοξος ἀλλ' ἀπόῤῥητος ἔτι, καὶ δι' ὀλίγων καὶ μετ' εὐλαβείας τινὸς ἢ πίστεως βαδίζων: Aristotelis, Alexandro p. 668. A. ἔοικεν δὲ Ἀλέξανδρος οὐ μόνον τὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν παραλαβεῖν λόγον, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποῤῥήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, ἃς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰς καὶ ἐποπτικὰς προσαγορεύοντες οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλοὺς, μετασχεῖν. Aristides Orat. de Paraphthegmate t. ii. p. 391. a mysteriis distinguit: δέδοικα μὲν οὖν μὴ παρὰ κωφὸν λέγω καί τινα τρόπον ἐξορχοῦμαι, δεικνὺς ἀμυήτῳ τὰ ἱερά· ὅμως δὲ, ὥσπερ ἐν μύθῳ τις ἀπόῤῥητος λόγος, τοῖς ἀκούειν δυνατοῖς εἰρήσεται. Proclus Theol. Plat. c. 1. p. 2. de magistro suo, τῆς τε ἄλλης ἁπάσης ἡμᾶς μετόχους κατέστησε τοῦ Πλάτωνος φιλοσοφίας, καὶ κοινωνοὺς τῶν ἐν ἀποῤῥήτοις (Leg. ὧν ἐν ἀπ.) παρὰ τῶν αὐτοῦ πρεσβυτέρων μετείληφε—· item iii. p. 50. Et Platonis doctrina cum mysteriis comparatur ab Augustino contra Academicos i. 37. t. i. p. 219. 'Hæc et alia hujusmodi mihi videntur inter successores ejus, quantum poterant, esse servata, et pro mysteriis custodita.' Et habuit ipse [Plato] placita, quæ nollet ad imperitos vulgari, ut scribit ad Dionysium Epist. ii. p. 707. F. indeque refert Theodoret. Serm. i. p. 482. D. Numenii fuit liber περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀποῤῥήτων· quem citat Eusebius Præp. Evang. xiii. 5. p. 650. D. Et ad idem genus pertinuerunt τὰ ἄγραφα Platonis, placita non perscripta, sed scholæ successione servata: quæ memorat Aristot. Physic. Auscult. iv. 2. Simplic. in Commentario p. 125. B. 126. A. Galen. de Nat. Hom. t. v. ed. Bas. p. 11. Procl. in Plat. Tim. iii. p. 205. med. Philopon. in Aristot. de Gener. i. p. 7. A. ii. p. 50. B. Ergo quum tot constet testimoniis ἀπόῤῥητα dici arcanam philosophorum doctrinam; cumque nil frequentius sit metaphora, qua *mysteria*, *orgia*, τελεταὶ, et similia ad artes, disciplinas, amores, eorumque perceptionem referuntur; nulla profecto ratio, immo contrarium rationi, sit, in hoc Platonis loco ἀπόῤῥητα de propriis mysteriis accipere. Neque dubium est, quin Plato, qui Socratem hæc continuo mentioni Philolai Pythagorici subjicientem inducit, scholam hanc significaverit; quippe cujus hoc placitum fuit: quod et aliunde colligitur, et diserte tradidit Clearchus apud Athen. iv. p. 157. C. Εὐξίθεος ὁ Πυθαγορικὸς—ὥς φησι Κλέαρχος ὁ Περιπατητικὸς ἐν δευτέρῳ Βίων ἔλεγεν, ἐνδεδέσθαι τῷ σώματι καὶ τῷ δεῦρο βίῳ τὰς ἁπάντων ψυχὰς, τιμωρίας χάριν, καὶ διείπασθαι τὸν θεὸν, ὡς εἰ μὴ μενοῦσιν ἐπὶ τούτοις, ἕως ἂν ἑκὼν αὐτοὺς λύσῃ, πλέοσι καὶ μείζοσι ἐμπεσοῦνται τότε λύμαις· quem Davisius apposuit ad Ciceronem eadem præcipientem Tusc. i. 30. Cui addatur Clemens Alexandr. Strom. iii. p. 434. A. Wytt.

ἐν ἀποῤῥήτοις] *In mysteriorum arcanis* recte vertit Forster secutus Proclum Comm. in lib. de Rep. p. 372. et Olympiodorum Ms. ex quo hæc protulit: καὶ τοῦτο ἡ μὲν λέξις δείκνυσι διὰ δύο ἐπιχειρημάτων, ἑνὸς μὲν μυθικοῦ καὶ Ὀρφικοῦ, ἑτέρου δὲ διαλεκτικοῦ καὶ φιλοσόφου. Eadem fere Schol. ad h. l. Pertinet huc imprimis locus Platonis e Cratylo §. 38. Δοκοῦσι μέντοι μοι μάλιστα θέσθαι οἱ ἀμφὶ Ὀρφέα τοῦτο τὸ ὄνομα (τὸ σῶμα) ὡς δίκην διδούσης τῆς ψυχῆς, ὧν δὴ ἕνεκα δίδωσι· τοῦτον δὲ περίβολον ἔχειν, ἵνα σώζηται, δεσμωτηρίου εἰκόνα· εἶναι οὖν τῆς ψυχῆς τοῦτο, ὥσπερ αὐτὸ ὀνομάζεται, ἕως ἂν ἐκτίσῃ τὰ ὀφειλόμενα, τὸ σῶμα. Heind.

ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, καὶ οὐ δεῖ δὴ ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν, οὐδ' ἀποδιδράσκειν] Prior sententiæ pars, *corpus esse animi carcerem*, fere proverbii celebritate fertur, ad Orphicos auctores refertur a Platone in Cratylo p. 264. C. Alteram partem attigimus supra §. 5. Universe sententiam ex hoc Platonis dicto, vel omisso vel addito ejus nomine retulerunt, Cicero Somn. Scip. iii. et Tusc. i. 30. 'Vetat enim dominans ille in nobis Deus injussu suo nos hinc demigrare: cum vero justam caussam Deus ipse dederit, ut tum Socrati, nunc Catoni, sæpe

ἐπιμελομένους[w] καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἓν τῶν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι. ἢ[x] σοὶ οὐ δοκεῖ οὕτως; Ἔμοιγ', ἔφη[y] ὁ

—[x] ἤ ΔΠΦs.—[y] φησιν 𝔄.—[z] σεαυτοῦ Δs.—[a] κτημάτων om ΓΛΕΗΙ et pr Υ.—

multis, næ ille, medius fidius, vir sapiens lætus ex his tenebris in lucem illam excesserit: nec tamen illa vincla carceris ruperit: leges enim vetant: sed tamquam a magistratu, aut ab aliqua potestate legitima, sic a Deo evocatus atque emissus exierit.' Liban. Or. de Vita sua t. ii. p. 45. D.—*ἐνενόησα τὸν τοῦ Πλάτωνος νόμον, καὶ ὡς αὐτὸν οὐ λυτέον τὴν τοιαύτην δὴ λύσιν.* Hierocles in Aur. Carm. p. 160.—*ὁ θεῖος κελεύει νόμος, ἐξάγειν αὑτὸν πειρᾶσθαι μὴ συγχωρῶν ἀλλὰ περιμένειν ἕως ἂν ὁ θεὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς.* Zacharias Mitylen. p. 174. *οὔτε γὰρ αὐτὸς συγχωρήσοιτο Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι διδάσκων, ὡς οὐ δεῖ ἀναπίμπλασθαι τῆς τοῦ σώματος φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύειν ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν αὐτὸς ὁ θεὸς ἀπολύσῃ ἡμᾶς.* Wytt.

ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμ.] Cicero Somn. Scip. 3. 'Nisi Deus is, cujus hoc templum est omne quod conspicis, istis te corporis custodiis liberaverit, huc tibi aditus patere non potest.—Quare et tibi—et piis omnibus retinendus est animus in custodia corporis, nec injussu ejus, a quo ille est vobis datus, ex hominum vita migrandum est, ne munus humanum assignatum a Deo defugisse videamini.' Cf. Gatak. ad Antonin. iii. 1. p. 63. Heind.

ἑαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν] Sc. *τινά.* Sic Codd. et Edd. atque *ἑαυτὸν* haud dubie Platonis est, neque quidquam tribuendum ei, quam protulit Victorius Var. Lectt. vi. 11. scripturæ, *αὐτοὺς* (imo *αὑτοὺς*) *ἐκ ταύτης ἐξάγειν.* *Ἐξάγειν* hoc sive Victorius sive alius finxit *εὐλόγου* illius Stoicorum *ἐξαγωγῆς* memor. Heind.

ἐξάγειν, quod pro *λύειν* in nonnullis libris est, fortassis ex aliis locis haustum est. Beck.

οὐδέ] In Theodoreti Cod. August. vet. et in codd. recentioribus August. Palat. itemque in exemplari Acciaoli, pro *οὐδὲ* erat *ἢ καί.* non male. Fisch.

ὁ μὲν—οὐδ' ἀποδιδράσκειν] Citat Clemens Alexand. Strom. iii. p. 434. et verba *οὐ δεῖ—ἀποδιδράσκειν* Theodoret. Θ. Π. viii. p. 118. Ab Aug. Platonis absunt verba *περὶ αὐτῶν λόγος·* quæ nec Proclus in Polit. p. 372. addidit, *δηλοῖ δὲ ἐν Φαίδωνι*, inquiens, *τόν τε ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενον, ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι.* Fisch.

ἐπιμελομένους] Mœris: *Ἐπιμέλου, παροξυτόνως, Ἀττικῶς· περισπωμένως, Ἑλληνικῶς.* Tho. Mag. *Ἐπιμέλομαι κάλλιον, ἢ ἐπιμελοῦμαι.* Sic apud Xen. Cyrop. ii. 1. 14. recte legitur in omnibus libris *ἐπεμέλετο*, præter Cod. Alt. in quo scriptum est *ἐπεμελεῖτο.* Fisch.

θεοὺς εἶναι ἡμῶν τοὺς ἐπιμελουμένους—πρὶν ἀνάγκην τινὰ ὁ θεὸς ἐπιπέμψῃ] Secutus est hæc Julianus Epist. ad Athenienses p. 276. B. *εἶτα σὺ μὲν ἀγανακτεῖς, εἴ τι τῶν σῶν κτημάτων ἀποστεροίη σε τῆς ἑαυτοῦ χρήσεως, ἢ καὶ ἀποδιδράσκει καλούμενον· κᾂν ἵππος τύχοι, κᾂν πρόβατον, κᾂν βοΐδιον· ἄνθρωπος δὲ εἶναι βουλόμενος, οὐδὲ τῶν ἀγελαίων, οὐδὲ τῶν συρφετῶν, ἀλλὰ τῶν ἐπιεικῶν καὶ μετρίων, ἀποστερεῖς ἑαυτοῦ τοὺς θεοὺς, καὶ οὐκ ἐπιτρέπεις ἐφ' ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι χρήσασθαί σοι.* Platonis geminum huic est effatum Leg. x. p. 671. D. *θεῶν γε μὴν κτήματα φαμὲν εἶναι πάντα ὁπόσα θνητὰ ζῶα, ὧνπερ καὶ τὸν οὐρανὸν ὅλον·—Ἤδη τοίνυν σμικρὰ ἢ μεγάλα τὶς φάτω ταῦτα εἶναι τοῖς θεοῖς· οὐδετέρως γὰρ τοῖς κεκτημένοις ἡμᾶς ἀμελεῖν ἂν εἴη προσῆκον, ἐπιμελεστάτοις γε οὖσι καὶ ἀρίστοις·* ubi in promtu est pro *ὧνπερ* scribere *ὥσπερ*, ut vertit Ficinus. Sed quum Eusebius Præp. Evang. xii. p. 632. D. det *θνητὰ ζῶα καὶ νοερὰ ὧνπερ*—forte hoc postremum natum fuerit ex *ὧν πλήρη*, et sensus sit—*omnia, quæcumque sunt animalia mortalia et intelligibilia, quorum plenum esse totum cœlum.*—Quod autem *θεὸς* dicitur, quum antea *θεοὶ* dicerentur, frigidam rationem adfert Olympiodorus cod. iii. cujus verba p. 6. 1. C. corrupta exstant, sed emendatius repetuntur p. 52. B. *ὅτι καὶ θεὸν ἔφη καὶ θεοὺς ὁ Κέβης, μιμούμενος τὸν διττὸν τοῦ Σωκράτους λόγον, τόν τε ῥητὸν καὶ τὸν ἀπόρρητον.* Atqui frequens est apud veteres variatio in numero hujus nominis, prouti vel universe Deorum genus, vel unus præcipue, vel summus Deus significatur. Veluti hoc loco ejusmodi ratio est: homines sunt in tutela et dominio Deorum, et quidem in sui quisque homo Dei: Dii et homines, in tutela summi Dei. Quæ opinio explicita exstat in Phædro, Timæo, Leg. x. aliisque Platonicis libris. Wytt.

ἐπιμελομένους] Sic pro *ἐπιμελουμένους*

Κέβης. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, καὶ σὺ ἂν τῶν σαυτοῦ[z] κτημάτων[a] εἴ τι αὐτὸ ἑαυτὸ ἀποκτιννύοι[b] μὴ σημήναντός σου ὅτι βούλει αὐτὸ[c] τεθνάναι, χαλεπαίνοις ἂν αὐτῷ, καὶ εἴ τινα ἔχοις[d] τιμωρίαν, τιμωροῖο[e] ἄν; Πάνυ γ', ἔφη. Ἴσως τοίνυν ταύτῃ[f] οὐκ ἄλογον μὴ πρότερον αὑτὸν[g] ἀποκτιννύναι δεῖν, πρὶν ἂν[h] ἀνάγκην τινὰ ὁ[i] θεὸς ἐπιπέμψῃ,[j] ὥς περ καὶ τὴν νῦν παροῦσαν ἡμῖν.[k] [§. 17.] Ἀλλ' εἰκός, ἔφη ὁ §. 7. W.
Κέβης, τοῦτό γε φαίνεται. ὃ[l] μέντοι νῦν δὴ[l] ἔλεγες, τὸ τοὺς φιλοσόφους ῥᾳδίως ἂν ἐθέλειν ἀποθνήσκειν, ἔοικε τοῦτο, ὦ Σώκρατες, ἀτόπῳ, εἴ περ[m] ὃ νῦν δὴ[n] ἐλέγομεν εὐλόγως ἔχει,[o] τὸ[p] θεόν τε εἶναι τὸν ἐπιμελούμενον[q] ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἐκείνου κτήματα εἶναι.[r] τὸ γὰρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμω-

οι
[b] ἀποκτιννύει ΓΞ, ἀποκτιννύει ΔΠΦ et pr Υ.—[c] αὐτὸ ὅτι βούλει I.—[d] ἔχεις AL.—[e] τιμωροῖς Γ.—[f] ταύτην s.—[g] ἑαυτὸν Δs.—[h] ἂν add Heindorfius.—[i] ὁ supra versum 𝔄.—[j] ἐπιπέμψοι G, ἐπιπέμψει ΔL.—[k] παροῦσαν ἡμῖν ΔΠΦGs : ἡμῖν παροῦσαν
ει
*s.—[l] μὲν τοίνυν δὴ ΦG et pr Γ.—[m] ηπερ Λ, ἥπερ I, ᾗπερ Υ, εἴπερ δὴ G.—[n] δὴ νῦν Is.—[o] ἔχειν 𝔄.—[p] τὸν pr Δ.—[q] ἐπιμελόμενον Δ.—[r] εἶναι om H.—[s] οἴτε Φ, εἴπερ

secundum Atticistarum præceptum Tub. et Par. HEIND.

ἓν τῶν κτημάτων τ. θ.] Pythagoreorum dogma, opinor, ex quo et de Legg. x. p. 906. A. ξύμμαχοι δὲ ἡμῖν θεοί τε ἅμα καὶ δαίμονες· ἡμεῖς δ' αὖ κτήματα θεῶν καὶ δαιμόνων. Inde deos δεσπότας, homines δούλους dicit in sententia coloris simillimi Phædr. §. 131. ubi scribere debebam: εὖ γὰρ δὴ ἄρα—φασὶν οἱ σοφώτεροι ἡμῶν, μὴ ὁμοδούλοις δεῖν χαρίζεσθαι μελετᾷν τὸν νοῦν ἔχοντα, ὅ,τι μὴ πάρεργον, ἀλλὰ δεσπόταις ἀγαθοῖς καὶ ἐξ ἀγαθῶν. HEIND.

ἔμοιγ' ἔφη] Tub. ἔμοιγε, φησίν. mox ab Aug. abest κτημάτων. FISCH.

μὴ σημήναντός σου] Simili modo ab Epicteto causa justa a vita recedendi exprimitur, nempe θεοῦ σημαίνοντος τὸ ἀνακλητικόν, *Deo receptui canente*. FORST.

ὅτι βούλει] Accuratius foret βούλοι' inter hæc ἀποκτιννύοι, χαλεπαίνοις, ἔχοις, τιμωροῖο. Non tamen sine libris corrigam. Gorg. §. 45. ὥστ' εἰ δέοι—διαγωνίζεσθαι—πότερος ἐπαΐει περὶ τῶν χρηστῶν—λιμῷ ἂν ἀποθανεῖν τὸν ἰατρόν. Atque ita sæpe apud Xenophontem imprimis optativum cum indicativo in hujusmodi structura permutatum memini. HEIND.

ταύτην] Nullo ferri modo potest ταύτην, quod tamen habent et præced. editiones: at ταύτῃ et ferri potest, et Fic. quoque ita legisse videtur. Quinetiam talem usum habet cum alibi, tum vero p. 72. A. ὁμολογεῖται ἄρα ἡμῖν καὶ ταύτῃ. item in p. 73. A. ὥστε καὶ ταύτῃ ἀθάνατόν τι ἔοικεν ἡ ψυχὴ εἶναι. STEPH.

ταύτῃ] Vulgo ταύτην. Quod reponendum jam Stephanus monuerat, dedit Aug. Ficin. *hoc modo*. HEIND.

ἀνάγκην τινὰ] Hoc nomine eum qui vel περιωδύνῳ ἀφύκτῳ προσπεσούσῃ τύχῃ ἀναγκασθεὶς, vel αἰσχύνης τινὸς ἀπόρου καὶ ἀβίου μεταλαχὼν, sibi vim intulerit, venia dignum censere videtur Noster de Leg. l. ix. p. 873. FORST.

πρὶν ἂν ἀνάγκην τ.] In his nihil cunctatus voculam ἂν inserui. Nam apud poetas Atticos πρὶν subjunctivo sæpius jungitur, ut Eurip. Orest. 1216. πρὶν τελευτηθῇ φόνος. 1351. πρὶν ἐτύμως ἴδω, eademque est ratio particularum ὅπου, ἕως, ὄφρα, ἐπεὶ, itemque relativi ὃς (v. ad Protag. §. 87.); apud prosæ scriptores corrigi hujusmodi omnia debent. Itaque et de Legg. ix. p. 872. E. scr. πρὶν ἂν φόνον φόνῳ—ἡ δράσασα ψυχὴ τίσῃ, et Lachet. p. 187. E. πρὶν ἂν ἐμπέσῃ εἰς τὸ διδόναι λόγον.—Ante proximum θεὸς articulum omittit Tub. HEIND.

τάτους ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπιόντας, ἐν ᾗ ἐπιστατοῦ-
σιν αὐτῶν οἵ περ[s] ἄριστοί εἰσι τῶν ὄντων ἐπιστάται, θεοί,
II. iii. 14. οὐκ ἔχει λόγον. οὐ γάρ που[t] αὐτός γε[u] ἑαυτοῦ[v] οἴεται
ἄμεινον[w] ἐπιμελήσεσθαι[x] ἐλεύθερος γενόμενος· ἀλλ' ἀνόη-
τος μὲν ἄνθρωπος τάχ' ἂν οἰηθείη ταῦτα, φευκτέον εἶναι
ἀπὸ τοῦ δεσπότου, καὶ οὐκ ἂν λογίζοιτο ὅτι οὐ δεῖ ἀπό γε
τοῦ ἀγαθοῦ φεύγειν ἀλλ' ὅτι μάλιστα παραμένειν, διὸ
ἀλογίστως ἂν φεύγοι· ὁ δὲ νοῦν ἔχων ἐπιθυμοῖ που ἂν ἀεὶ
εἶναι παρὰ τῷ αὐτοῦ[y] βελτίονι. καί τοι οὕτως, ὦ Σώκρα-
τες,[z] τοὐναντίον εἶναι εἰκὸς[a] ἢ ὃ νῦν δὴ ἐλέγετο·[b] τοὺς μὲν
γὰρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει, τοὺς δ'
ἄφρονας χαίρειν. [§. 18.] Ἀκούσας οὖν ὁ Σωκράτης
I. 63. ἡσθῆναί τέ μοι ἔδοξε τῇ τοῦ Κέβητος πραγματείᾳ, καὶ

I.—[t] που 𝔄ΔG: πω *s.—[u] γ' Υ, om E.—[v] αὑτοῦ 𝔄.—[w] ἄμεινον οἴεται Es.—[x] ἐπιμελήσεσθαι 𝔄ΔΠΦCGs: ἐπιμελεῖσθαι *s.—[y] ἑαυτοῦ Δs.—[z] ὦ σώκρατες om pr Π.—[a] εἰκὸς εἶναι Γ.—[b] νῦν δὴ ἐλέγετο 𝔄ΓΞΥΦCEGHIs, νῦν διελέγετο L, νῦν ἐλέ-

§. 17. *οἵπερ ἄριστοι—ἐπιστάται, θεοί*] Quem h. l. aliquis desiderabat articulum ante *θεοί*, nemo tamen absque Codd. intrudere voluerit mox §. 18. *ἡμᾶς ἀπολείπων καὶ ἄρχοντας ἀγαθοὺς, θεούς.* Ac sæpe *θεὸς*, *θεοὶ* pro *ὁ θεὸς*, *οἱ θεοὶ* dici monuit primarius Græcæ dictionis magister Schæfer in Meletem. Crit. p. 4. Heind.

οὐ γάρ πω—ἐπιμελεῖσθαι] Rectius dant *οὐ γάρ που—ἐπιμελήσεσθαι*, Olympiodor. Vindob. A B C: in *που* etiam adsentiunt, D E F G. Wytt.

που] Sic pro *πω* Cod. Par. Tum Tub. et Aug. *αὑτοῦ οἴεται ἄμεινον*. Heind.

ἐπιμελεῖσθαι] Est futurum Atticum: quæ forma sæpe mutata est, vel ab grammaticis, vel a librariis, in communem, etiam in libris divinis. Sic *ποιῶ* apud Aristoph. Plut. 1198. ab schol. Cod. Leid. recte explicatum est *ποιήσω*· sed hæc ipsa futuri forma Matth. xxvi. 18. in Cod. Cant. Bez. pro altera *ποιήσω* in ipso ordine extat: ut *καλέσεις* in Guelf. et Bodl. pro *καλεῖς* apud Xen. Cyrop. ii. 3. 10. apud quem Cyrop. iii. 2. 14. in Junt. et Ald. fortassis rectius legitur *πειρᾶσθαι ποιῆσαι*, quam in aliis libris *πειράσεσθαι ποιῆσαι*· ut iv. 2. 4. male scriptum est in Cod. Guelf. *ἐμπεδώσωσιν* pro *ἐμπεδῶσιν*· et Matth. xvi. 26. in Codd. nonnullis *ὠφεληθήσεται* pro *ὠφελεῖται* extat. Conf. ad Euthyph. 11. et ad Apol. 27. Fisch.

ἐπιμελήσεσθαι] E Tub. et Olymp. recepi pro *ἐπιμελεῖσθαι*, in quo futurum Atticum agnoscit Fischer. Futurum *ἐπιμελέσομαι* contrahi posset in *ἐπιμελοῦμαι*; *ἐπιμελήσομαι* non item. De subito autem in his sermonis a multitudinis numero ad singularem transitu vid. not. ad Plat. Gorg. §. 75. et Protag. §. 28. Heind.

οἰηθείη ταῦτα φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου] *Putaret hoc, fugiendum esse a dominis: in hac opinione esset.* Ne quis credat *ταῦτα* otiosum esse; sic est §. 14. *σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει, μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς ἐντεύξεσθαι φρονήσει.* Et sæpe alibi habet emphasin ac demonstrationem. Similiter *ἐκεῖνο*· v. c. Plutarch. de Aud. Poet. p. 26. A. *ἐκεῖνο μᾶλλον οἰέσθω, μίμησιν εἶναι τὴν ποίησιν.* Frequens etiam Latinis. Wytt.

αὐτοῦ] Ita Codd. et Edd. vett. quod non erat cur in *αὑτοῦ* mutaret Steph. Heind.

δὴ νῦν] Vindob. A B E G: Venet. A B *νῦν δή*· [Tub.] rectius. Vide notata §. 6. Wytt.

ἀγανακτεῖν] Etymol. M. Ἀγανακτεῖν. ἀντὶ τοῦ στένειν, παρὰ Πλάτωνι. Hesychius, et ex eo Phavorinus: Ἀγανακτεῖν· στένει· παρὰ Πλάτωνι. Fisch.

§. 18. *ἡσθῆναί τέ μοι*] Olympiodorus

ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς Ἀεί τοι,[c] ἔφη, ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾷ,[d] καὶ οὐ πάνυ εὐθέως[e] ἐθέλει[f] πείθεσθαι ὅ τι ἂν τις εἴπῃ.[g] Καὶ ὁ Σιμμίας Ἀλλὰ μήν, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[h] νῦν γε[i] δοκεῖ τί μοι[j] καὶ αὐτῷ λέγειν Κέβης·[k] τί γὰρ ἂν βουλόμενοι ἄνδρες σοφοὶ ὡς ἀληθῶς δεσπότας ἀμείνους αὐτῶν[l] φεύγοιεν[m] καὶ ῥᾳδίως ἀπαλλάττοιντο αὐτῶν;[n] καί μοι δοκεῖ Κέβης εἰς σὲ τείνειν τὸν λόγον, ὅτι οὕτω ῥᾳδίως φέρεις[o] καὶ ἡμᾶς ἀπολείπων[p] καὶ ἄρχοντας ἀγαθούς, ὡς[q] αὐτὸς ὁμολογεῖς, θεούς. Δίκαια, ἔφη, λέγετε. οἶμαι γὰρ
ὑμᾶς λέγειν ὅτι χρή με πρὸς ταῦτα[r] ἀπολογήσασθαι ὥς[s] II. iii. 15.
περ ἐν δικαστηρίῳ. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ[t] Σιμμίας. [§. 19.]
Φέρε δή, ἦ δ' ὅς, πειραθῶ πρὸς ὑμᾶς πιθανώτερον[u] ἀπολο- §. 8. W.
γήσασθαι ἢ πρὸς τοὺς[v] δικαστάς. ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, εἰ μὲν μὴ ᾤμην ἥξειν πρῶτον μὲν παρὰ

γετο Δ: δὴ νῦν ἐλέγετο ς.—[c] τι ΓΦCLs.—[d] ἐρευνᾷ Ε.—[e] εὐθέως om Δ.—[f] ἐθέλοι Δ.—[g] εἴπῃ ΆΓΛΞΠΥCGHI: εἴποι *ς.—[h] ὦ σώκρατες ἔφη Γ.—[i] τε Πs, om Φ.—[j] μοι δοκεῖ τι Ά, τι μοι δοκεῖ τε Φ.—[k] ὁ κέβης ΠΦs.—[l] αὐτῶν Ξ, ἂν αὐτῶν Φ: αὐ-
ε
τῶν *ς.—[m] φύγοιεν Gs.—[n] αὐτῶν ΓΞΠΥΦ.—[o] φέρω I.—[p] ἀπολίπών Ά.—[q] οὓς G.—[r] πρὸς ταῦτα add ΆΔΠΦCs: πρὸς αὐτὰ G.—[s] ὡς H.—[t] ὁ om E.—[u] πιθανώτερον

legit ἡσθῆναί μοι τέως. bene. Certe particula τέως est Platonica. Timæus, Τέως· πρὸ τοῦ, ἢ ἕως τινός. Fisch.

πραγματεία] Olympiodor. τὴν πραγματειώδη ἀπορίαν πραγματείαν ἐκάλεσεν ὁ Πλάτων· ἀνωτέρω δὲ ἡνίκα ὁ Σιμμίας ἠρώτα, ἀπορίαν μόνην ἐκάλεσε τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ. Sic πραγματεύεσθαι de *studio indagandæ veritatis*, in sequente parte p. 69. 79. *elaborare in aliqua re*, Apol. Socr. p. 360. G. Sæpe occurrit et nomen et verbum. Wytt.

ἀεί τοι] Hom. Il. E. 873. Αἰεί τοι ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν. Plat. Gorg. §. 117. Πάλαι τοί σου ἀκροῶμαι, ὦ Σώκρ. Sic ibi e Codd. rescribere debebam. Ibid. §. 31. Πάλαι γάρ τοι—ἐγὼ ἐπεδειξάμην.—Xenoph. Mem. i. 2. 46. Μάλα τοι, φάναι τὸν Περικλέα, ὦ Ἀλκιβιάδη, καὶ ἡμεῖς τηλικοῦτοι ὄντες δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἦμεν. Heind.

ὅ,τι ἂν τις εἴπῃ] Sic pro vulgato εἴποι Tub. Deinde idem lib. νῦν γέ μοι δοκεῖ τι καὶ α. Heind.

τί γὰρ ἂν βουλ.] Sententia est, *si sapientes mortem reformidant, ecquidnam aliud agant quam ut dominos se meliores fugiant!* Igitur, *fugere meliores dominos*, est illud quod absurde consequitur ex illo mortis metu: quam connexionis σκευωρίαν expressi, et instituti verborum Græcorum vestigiis. Serran. qui sic vertit, *quid enim aliud vellent viri sapientes, quum hæc agerent, quam ut dominos se meliores fugiant, et ab illis facile liberentur?'* Ita vero Steph. *Quid enim sibi vellent viri vere sapientes si dominos se meliores fugerent, et ab illis temere discederent?* Vel, *levem ob causam discederent.* Q. d. Quid enim moveret illos ad fugiendum, etc.

σοφοὶ ὡς ἀληθῶς] Hæc jungenda, ut §. 68. εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς. Cic. pro Milon. 30. 'Proposita invidia, morte, pœna, qui nihilo segnius rem publicam defendit, is vir vere putandus est,' ubi Ernestius malebat *vere vir*. Heind.

πρὸς ταῦτα ἀπολ.] Restitui in his omissa in Edd. hæc πρὸς ταῦτα e Tub. et Par. Hæc, vel ἐνταῦθα, vel πρὸς ὑμᾶς requiri propter subseqq. ὥσπερ ἐν δικαστηρίῳ, statim admonitus quisque sentiet. Heind.

Est glossema ταῦτα. Simpliciter dicendum erat: *se defendere*. Beck.

§. 19. ἐγὼ γὰρ ἔφη—τοῖς κακοῖς] Retulit Stobæus in Eclog. Phys. p. 134. Wytt.

θεοὺς[w] ἄλλους σοφούς τε καὶ[x] ἀγαθούς, ἔπειτα καὶ παρ' ἀνθρώπους τετελευτηκότας ἀμείνους τῶν ἐνθάδε, ἠδίκουν ἂν οὐκ ἀγανακτῶν τῷ θανάτῳ· νῦν δὲ εὖ ἴστε ὅτι παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεσθαι ἀγαθούς,—καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ δισχυρισαίμην· ὅτι[y] μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας πάνυ ἀγαθοὺς ἥξειν,[z] εὖ ἴστε ὅτι, εἴ πέρ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, δισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο. ὥστε διὰ ταῦτα οὐχ ὁμοίως ἀγανακτῶ,[a] ἀλλ' εὔελπίς εἰμι εἶναί τε τοῖς τετελευτηκόσι καὶ ὥς πέρ γε[b] καὶ πάλαι λέγεται, πολὺ[c] ἄμεινον τοῖς

πρὸς ὑμᾶς 𝔄.—[v] τοὺς om I.—[w] τοὺς I.—[x] καὶ om Γ.—[y] τὸ corr ΛG et, qui τὸ... δισχυρισαίμην rc in mg habet, Γ.—[z] ἀγαθοὺς ἥξειν πάνυ Φ.—[a] ἀγανακτῶν Λ.—

οὐκ ἀγανακτ.] Olympiod. *μὴ ἀγ.* In altero codd. cum Edd. vett. conspirant. *οὐκ ἀγανακτῶν* est *ego qui non indignor*, seu *quod non indignor*; *μὴ ἀγανακτῶν* foret *si non indignarer*. Heind.

Particulas *ὅτι* et *ὡς* sæpissime sequuntur infinitivi, loco indicativi, vel optativi, quum pendent a verbis, quibus addi recte poterant infinitivi simpliciter. Sic Act. xxvii. 10. *θεωρῶ ὅτι—μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν·* ubi v. Raphelius: et nosmet ipsi ea de re disputavimus nonnulla ad Palæphat. §. 3. Neque vero dubitamus, quin etiam apud Theophrastum Char. xxi. 4. pro *διηγήσασθαι—ὡς καθ' ὑπερβολὴν εὐημερεῖ*, ut Casaubonus edidit, rescribi debeat *διηγ.—ὡς κ. ὑ. εὐημερεῖν·* quæ est lectio Cod. Guelf. et exempli Camotiani. Atque sic de hoc loco Platonis judicavit etiam Abreschius Auctar. Thucyd. p. 243. Certe mallem *ὅτι* e Stobæo mutare in *τὸ*, quam contendere, infinitivum pendere a verbo *ἐλπίζω*. Fisch.

ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπ.] Ut in proxime prægressis, *καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ διϊσχυρισαίμην*, illud *τοῦτο* non ad præcedens *ἐλπίζω* refertur, sed ad verba *παρ' ἄνδρας ἀφίξεσθαι ἀγαθοὺς*, id enim affirmare se nolle dicit Socrates, ad bonos se viros venturum: ita in his *ὅτι μέντοι—ἥξειν* vix commode suppleas cum Forstero *ἐλπίζω*. Planior utique loci foret constructio, si legeremus *ὅτι μέντοι—ἥξω* (non, quod Mudgius voluit, *ἥξοιμι*) aut, ut scriptum apud Stob. *τὸ μέντοι ἥξειν*, nec tamen tentanda hæc tot firmata præsidiis scriptura, in qua *ὅτι*, ut sæpe, jungitur infinitivo *ἥξειν*. Alcib. i. p. 105. E. *ὥσπερ γὰρ σὺ ἐλπίδας ἔχεις ἐν τῇ πόλει ἐνδείξασθαι, ὅτι αὐτῇ παντὸς ἄξιος εἶ, ἐνδειξάμενος δὲ ὅτι οὐδὲν ὅ,τι οὐ παραυτίκα δυνήσεσθαι· οὕτω κἀγὼ* etc. ubi nulla opus correctione. Plat. de Legg. x. p. 892. D. *εἶπον ὅτι πρῶτον ἐμὲ χρῆναι πειραθῆναι κατ' ἐμαυτόν.* Charmid. §. 26. *οὐκ ἂν αἰσχυνθείην ὅτι μὴ οὐχὶ ὀρθῶς φάναι εἰρηκέναι μᾶλλον ἤ ποτε συγχωρήσαιμ' ἂν* etc. Xenoph. Cyrop. v. 4. 1. *ἐνόμισεν, ὅτι, εἴ τι οὗτος πάθοι, αὐτὸς ἂν λάβειν πάντα*: et mox ibid. *κελεύει τὸν ἰόντα—λέγειν τῷ Ἀσσυρίῳ, ὅτι, εἰ βούλοιτο ἐνεδρεῦσαι, λαβεῖν ἂν τὸν Γαδάταν.* Conf. Anab. v. 6. 19. vii. 4. 5. et quos laudat Valcken. in Annott. ad N. T. p. 390. Heind.

εἴπερ τι ἄλλο] Vellem *εἴπερ τι καὶ ἄλλο*. Heind.

οὐχ ὁμοίως] *Non perinde*, sc. atque dolerem illa spe destitutus.—*εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι.* Infra §. 91. *εἰ μηδέν ἐστι τελευτήσαντι.* Heind.

εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι] I. e. *vivere.* §. 14. *ὡς ἔστι ψυχὴ ἀποθανόντος ἀνθρώπου.* Cic. Epp. ad Div. vi. 3. 'nec enim, dum ero, angar ulla re—et, si non ero, sensu omni carebo.' Gottl.

πάλαι λέγεται—πολὺ ἄμεινον] Gorg. p. 332. Bas. 2. *ἦν νόμος ὅδε περὶ ἀνθρώπων ἐπὶ Κρόνου, καὶ ἀεὶ καὶ νῦν ἔτι ἐστὶν ἐν τοῖς θεοῖς, τῶν ἀνθρώπων τὸν μὲν δικαίως τὸν βίον διελθόντα καὶ ὁσίως, ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς μακάρων νήσους ἀπιόντα, οἰκεῖν ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ, ἐκτὸς κακῶν· τὸν δὲ ἀδίκως καὶ ἀθέως, εἰς τὸ τῆς τίσεώς τε καὶ δίκης δεσμωτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσι, ἰέναι.* cf. Pseudo-Orig. 120. Cæterum hanc, de vita meliori exspectanda, opinionem ab antiquissima Ægyptiorum doctrina, derivabat Michaelis in Epim. ad Lowthii Poes. S. Hebr. pt. i. 194. Orpheus commemorat *μακροβίους* (Ar-

ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς. [§. 20.] Τί οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώκρατες; πότερον[d] αὐτὸς[e] ἔχων τὴν διάνοιαν ταύτην ἐν νῷ[f] ἔχεις ἀπιέναι, ἢ κἂν ἡμῖν μεταδοίης;[g] κοινὸν γὰρ δὴ[h] ἔμοιγε δοκεῖ καὶ ἡμῖν εἶναι ἀγαθὸν[i] τοῦτο. καὶ ἅμα σοι ἡ[j] ἀπολογία ἔσται,[k] ἐὰν ἅ περ[l] λέγεις[m] ἡμᾶς πείσῃς.[n] Ἀλλὰ πειράσομαί γε,[o] ἔφη. πρῶτον δὲ Κρίτωνα τόνδε[p] §. 9. W.
σκεψώμεθα,[q] τί ἐστιν ὃ βούλεσθαι[r] μοι δοκεῖ πάλαι II. iii. 16.
εἰπεῖν. Τί δέ,[s] ὦ Σώκρατες, ἔφη ὁ Κρίτων, ἄλλο γε ἢ

[b] τε Φs, τις L.—[c] καὶ πολὺ Δ.—[d] πότερον om ΓΛCEHIL et pr Υ, supra versum posuit 𝔄.—[e] αὐτὸς οὕτως ΔΠΦGs, αὕτως mg 𝔄.—[f] ὦ Δ.—[g] μεταδωίης 𝔄, μεταδώης (οι) ΓΔΛΦCEGHIs.—[h] ἤδη E.—[i] ἀγαθὸν εἶναι Δ.—[j] ἡ om 𝔄.—[k] ἔσται ΔΠs: ἐστὶν *s.—[l] ἃ Φ.—[m] λέγεις 𝔄ΓΛΥCGHLs: om EI: λέγῃς *s.—[n] πείσεις Φ.—[o] γε add ΔΠΦG.—[p] τόνδε om I.—[q] σκεψόμεθα Δ.—[r] om I.—[s] δέ in mg 𝔄, δ' Δs.—[t] prius σοι

gon. 1105.) xii. chiliadas mensium, centenis annis constantium, viventes, diversos a Macrobiis, quorum meminit Mela. (iii. 9.) Juxta Acherontem dicitur Hermionia fundata, in qua habitent justissimi homines, quibus transvehendis post mortem navis una sufficiat (v. 1136.) ubi v. Gesn. Gottl.

§. 20. *πότερον*] Abest hoc *πότερον* ab Aug. et Tub. fortasse et a ceteris. Sic initio dial. *Αὐτὸς, ὦ Φαίδων*, etc. Sympos. p. 172. B. *πρότερον δέ μοι—εἰπὲ, σὺ αὐτὸς παρεγένου τῇ συνουσίᾳ ταύτῃ*; Cf. not. ad Gorg. §. 95. extr. *αὐτὸς* h. l. est *solus*. Heind.

μεταδοίης] Aug. *μεταδώης*. male. Mœris: *Δοίημεν, δοίητε, Ἀττικῶς· δῴημεν, δῴητε, Ἑλληνικῶς·* ubi v. Piersonus p. 117. Georgius Lecap. Exc. Gram. apud Matthæum Lect. Mosquens. vol. i. p. 59. *Ἀλοίη, δοίη, γνοίη, διὰ διφθόγγου δεῖ γράφειν κατὰ τοὺς Ἀττικοὺς, καὶ οὐχὶ ἀλῴη, δῴη, γνῴη.* Sed tota illa observatio jam in Phavorini Lexico v. *Ἀλοίη* legitur: e quo addi facile poterant ea quæ in Cod. Mosquensi deerant. Sic apud Xen. Cyrop. iii. 1. 20. pro *πόσα ἂν—δῴης* in Cod. Guelf. et Alt. melius legitur *πόσα ἂν—δοίης*. Fisch. Vind. A B C G. *μεταδῴης*. Wytt.

ἡ ἀπολογία ἔσται] Sic pro *ἐστὶ* Par. Qui omittitur in uno Tub. articulum *ἡ* tenendum puto propterea quod referuntur hæc ad superiora Socratis illa, *οἶμαι γὰρ ὑμᾶς λέγειν, ὅτι χρή με πρὸς ταῦτα ἀπολογήσασθαι* etc. *ἡ ἀπολογία* est igitur *ea quam dixisti* defensio.—*ἅπερ λέγεις*. Ita Aug. Vitiose vulgo *λέγῃς*. Heind.

τί δὲ—ἄλλο γε ἢ] Plat. Hipp. Maj. §. 2. *Σ. Τί ποτε τὸ αἴτιον ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι—φαίνονται ἀπεχόμενοι τῶν πολιτικῶν πράξεων; ἹΠ. Τί δ', οἴει, ὦ Σώκρ. ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ἦσαν* etc. Euthyd. §. 40. *Τί οὖν ἄρτι ἤρου ὅ,τι μοι νοοῖ τὸ ῥῆμα; Τί ἄλλο γε—ἢ ἐξήμαρτον διὰ τὴν βλακείαν.* Aristoph. Eccles. 769. *A. β. φυλάξομαι, Πρὶν ἄν γ' ἴδω τὸ πλῆθος ὅ,τι βουλεύεται. A. α. Τί γὰρ ἄλλο γ' ἢ φέρειν παρεσκευασμένοι Τὰ χρήματ' εἰσίν;* Lysipp. apud Athen. iii. p. 124. D. *Ἕρμων, τί ἐστι; πῶς ἔχομεν; B. Τί δ' ἄλλο γ' ἢ Ὁ πατὴρ ἄνωθεν ἐς τὸ φρεῖαρ, μοι δοκεῖν—καθεῖκέν ἑ;* Quibus locis omnibus sermonem ita explere possis, *τί ἄλλο γε (ἐστὶ, γίγνεται, συμβαίνει) ἢ τοῦτο ὅτι.* Nec dispar est ratio Xenoph. Mem. ii. 1. 17. *ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶδ' ὅ,τι διαφέρει τὸ αὐτὸ δέρμα ἑκόντα ἢ ἄκοντα μαστιγοῦσθαι ἢ ὅλως τὸ αὐτὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἑκόντα ἢ ἄκοντα πολιορκεῖσθαι· ἄλλο γε ἢ ἀφροσύνη πρόσεστι τῷ θέλοντι τὰ λυπηρὰ ὑπομένειν*, ubi ipse hæsit Ruhnkenius, corrigens *οὐ πολλή γε ἀφρ.* Salva est res, modo, quod fecit jam vir doctus, deleta distinctione post *πολιορκεῖσθαι*, hæc *ἄλλο γε ἢ* traxeris ad prægressum *ὅ,τι*, ut ante *ἀφροσύνη* intelligi possit *ὅτι*. Cognatumque his est tritum loquendi illud genus §. 65. *οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι.* Conf. not. ad Theætet. §. 127. Nec sejungi ab his poterit formula illa *ἄλλό τι ἤ*, de qua præter alios nuper egit Sluiterus Lectt. Andocid. p. 140. Male igitur Forster in Ind. sub v. Ellipsis h. l. post *τί ἄλλο γε ἢ* suppleri voluit *ὅ*. Heind.

πάλαι μοι λέγει ὁ μέλλων σοι[t] δώσειν τὸ φάρμακον, ὅτι χρή σοι φράζειν[u] ὡς ἐλάχιστα διαλέγεσθαι; φησὶ γὰρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον τοὺς[v] διαλεγομένους, δεῖν δὲ οὐδὲν τοιοῦτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ· εἰ δὲ μή, ἐνίοτε ἀναγκάζεσθαι καὶ δὶς καὶ τρὶς πίνειν τούς τι τοιοῦτον[w] ποιοῦντας. Καὶ ὁ Σωκράτης, Ἔα, ἔφη,[x] χαίρειν αὐτόν· ἀλλὰ μόνον τὸ ἑαυτοῦ παρασκευαζέτω ὡς καὶ δὶς δώσων, ἐὰν δὲ[y] δέῃ, καὶ τρίς. [§. 21.] Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι[z] ἤδη,[a] ἔφη ὁ Κρίτων·[b] ἀλλά μοι[c] πάλαι[d] πράγματα παρέχει. Ἔα αὐτόν, ἔφη.

om ΠΦs.—[u] φράζειν νοεῖν H, φροντίζειν (apposito in mg φράζειν) 𝔄.—[v] τοὺς add 𝔄ΔΠΦGs.—[w] τοιοῦτο ΓΞΥCEHIL.—[x] ἔφη ἔα L.—[y] δὲ om ΞΥCHL.—[z] μέντι ΓΛΥ CEG: μέντοι s.—[a] ἤδη Photius Lex. p. 50. libri ᾔδειν.—[b] ὁ κρίτων ἔφη Δ.—[c] με Π.—[d] πάλαι om s, ante πράγματα ponunt 𝔄ΔΠΦG, post πράγματα *s.—[e] ἤδη add

ὁ μέλλων σοι δώσειν] Non ex misericordiæ affectu hanc hominis admonitionem profectam, sed ex eo, quod moris fuerit, ut hic undecimvirorum minister sua pecunia cicutam emeret, et quidem duodecim drachmis, docuit P. Petitus Misc. Obss. i. c. 17. ex Plutarchi hoc loco in Phocione p. 758. E. πεπωκότων δὲ ἤδη πάντων, τὸ φάρμακον ἐπέλιπε, καὶ ὁ δημόσιος οὐκ ἔφη τρίψειν ἕτερον, εἰ μὴ λάβοι δώδεκα δραχμὰς, ὅσου τὴν ὁλκὴν ὠνεῖται. Χρόνου δὲ γενομένου καὶ διατριβῆς, ὁ Φωκίων καλέσας τινὰ τῶν φίλων καὶ εἰπὼν ὅτι μηδὲ ἀποθανεῖν Ἀθήνησι δωρεάν ἐστι, ἐκέλευσε τῷ ἀνθρώπῳ δοῦναι τὸ κερμάτιον. HEIND.

φράζειν] Tub. φραντίζειν. Mox vice μᾶλλον, Tub. πάλιν. FISCH.

θερμαίνεσθαι] Olympiodorus ἵνα μὴ ἐκ τῆς κινήσεως θερμανθῇς, καὶ πέψῃς τὸ κώνειον. Semini enim et foliis cicutæ natura frigida est, ita, ut calor eam vi privet et efficacia. Sic vini natura excalfactoria legitur remedio esse cicutæ prius, quam perveniatur ad vitalia. v. Plin. H. N. xiv. 5. xxv. 13. qui est locus de cicuta classicus. Conf. Dresigius Dissert. de Cicuta, pœna Atheniensium publica, §. 13. FISCH.

μᾶλλον διαλεγομένους] μᾶλλον est id q. μᾶλλον τοῦ δέοντος. Ficin. *nimium*. Protag. §. 88. ὥστε ἔτι μᾶλλον (*magis quam opus fuerit*) ψέγειν τε αὐτοὺς καὶ ἔχθρας ἑκουσίους πρὸς ταῖς ἀναγκαίαις προστίθεσθαι. Sic μεῖζον γέρας, *nimius honor*, Sophist. §. 35. Sed ante particip. διαλεγομένους fortasse requiritur art. τούς. HEIND.

τούς τι τοιοῦτον] Aug. τοὺς τοιοῦτο. FISCH.

ὡς καὶ δὶς δώσων, ἐὰν δὲ] Aug. ἐὰν δέῃ. Vulgata scriptura, cui Ficini quoque patrocinatur hæc versio, *tanquam bis et, si oportuerit, ter præbiturus*, aptior, opinor, Socrati est intempestiva Critonis interpellatione paullulum offenso. HEIND.

§. 21. ἀλλὰ—ᾔδειν] Olymp. Φησὶ καὶ ὁ Κρίτων εἰδέναι ὅτι τοῦτο μέλλει (adde λέγειν) ὁ Σωκράτης· διότι πεῖραν αὐτοῦ εἶχεν ἐν ὁμωνύμῳ διαλόγῳ, ὡς καταφρονητικῶς ἔχοντος περὶ τὸν θάνατον. FORST.

ἀλλὰ σχεδὸν μέντοι ᾔδειν — ἀλλὰ] Notetur iteratæ particulæ ἀλλὰ elegantia rationem explicantis, haud infrequens Platoni: v. c. Phædon. §. 41. 49. Min. p. 46. C. Euthyph. 48. D. Sympos. 311. F. 317. D. E. 323. C. 326. D. 329. F. 336. B. Crit. 372. F. Sic et Demosthenes Or. Pro Corona, 316. A. Epictet. Dissert. p. 663. Plutarch. Op. Mor. p. 110. D. 112. C. 177. B. Aristid. t. i. p. 196. Julian. Cæsar. p. 333. A. Epist. iii. p. 374. C. WYTT.

ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ἤδη] τι pro τοι recepi e Par. Sic, interjecta particula, σχεδὸν γάρ τι οἶδα Lachet. p. 192. C. ἤδη hic cum Fischero reposui pro ᾔδειν e Lex. Ms. [Photio] apud Pierson. ad Mœr. p. 173. ἤδη, ἀντὶ τοῦ ᾔδειν—τῷ περὶ ψυχῆς· Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τε ἤδη. HEIND.

παρέχει] Aug. παρέσχειν.—In seqq. ἀλλ' ὑμῖν ἤδη τοῖς δικ. e Tub. et Olympiod. ἤδη dedi pro vulgato δή. HEIND.

Ἀλλ' ὑμῖν δὴ[e] τοῖς δικασταῖς βούλομαι ἤδη τὸν λόγον ἀποδοῦναι, ὥς μοι φαίνεται εἰκότως ἀνὴρ τῷ ὄντι ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον θαῤῥεῖν[f] μέλλων ἀποθανεῖσθαι καὶ I. 64. εὔελπις εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἴσεσθαι[g] ἀγαθά, ἐπειδὰν τελευτήσῃ. πῶς ἂν οὖν[h] δὴ τοῦθ' οὕτως ἔχοι, ὦ Σιμμία τε[i] καὶ Κέβης; ἐγὼ πειράσομαι φράσαι. κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς[k] ἁπτόμενοι φιλοσοφίας, λεληθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι οὐδὲν ἄλλο[l] αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν[m] τε καὶ τεθνάναι. εἰ οὖν τοῦτο ἀληθές, ἄτοπον δή

𝔄ΔΠΦs.—[f] θαρρεῖ Ξ et pr Γ.—[g] οἴεσθαι E, οἴσεσθαι corr Γ.—[h] οὖν om E.—[i] τε om L.—[k] ὀρθῶς om E.—[l] ἄλλο om Δ.—[m] θνήσκειν EI.—[n] ἃ EGH.—[o] προεθυμοῦντο

θαῤῥεῖν] Tub. et Ald. Bas. 1. 2. *θαῤῥεῖ.* vitiose. Fisch.

κινδυνεύουσι γὰρ κ. τ. λ.] Olymp. *Ὅτι ἀδεῶς ἕξει περὶ τὸν θάνατον δὲ μελετήσει, νῦν δείκνυσι. δύο γὰρ ὄντων τοῦ τε ἐπιτηδεύειν ἀποθνήσκειν καὶ τοῦ ἐθέλειν ἀποθνήσκειν, τὸν μὲν προαιρετικὸν θάνατον καὶ τὸν χωρισμὸν τῶν παθῶν καὶ ἐπιτηδεύει καὶ ἐθέλει· τὸν δὲ σωματικὸν ἐθέλει μὲν, οὐ μὴν ἐπιτηδεύει.* Forst.

κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι] Quæ ad contemtum voluptatum, et studium veritatis pertinent, hinc collegit, et, additis aliis Platonicis de eodem argumento sententiis, retulit Iamblich. in Protrept. c. xiv. p. 69—84. Proxima hæc apposuit quoque Theodoret. Serm. vii. p. 601. C. *κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς ἁπτόμενοι φιλοσοφίας, λεληθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐπιτηδεύουσιν αὐτοὶ, ἢ ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι.* Clemens Alex. Strom. iii. p. 433. C. Wytt.

ἀποθνήσκειν] Hinc Cicero ad hoc Platonis dictum respiciens, ‘Tota,’ inquit, ‘philosophorum vita commentatio mortis est.’ Tusc. Disp. l. i. 30. ubi largam auctorum messem, qui hanc philosophiæ notionem mutuati sunt, collegit Davisius. Forst. Adde Seneca Consol. ad Marc. 23. ibique Lipsius p. 294. t. i. Gron. Macrobius in Somn. Scip. i. 13. Porphyrius sentent. n. 9. p. 221. Cant. Julianus Orat. vi. p. 190. C. et Ambrosius de Fide Resur. ii. 35. p. 1143. t. ii. Fisch.

ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι]. I. e. *mori et mortuum esse:* prius est transitus ad posterius. Olympiodorus sic ad sententiam Platonis accommodat Cod. iii. p. 8. *τὸ τεθνάναι τέλος ἐστί· διὸ καὶ διαφέρει τὸ ἀποθνήσκειν τοῦ τεθνάναι· ἀποθνήσκει μὲν γὰρ θάνατον μελετῶν ὁ καθαρτικὸς, καθαίρων ἑαυτὸν τῶν παθῶν· τέθνηκε δὲ ἤδη ὁ θεωρητικός· κεχώρισται γὰρ τῶν παθῶν·* et alia ratione p. 57. *διὰ τί ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι ἔφη; ἢ ὅτι διττὴ ἡ κάθαρσις, ἡ μὲν ἐν τῷ καθαίρεσθαι, ἡ δὲ ἐν τῷ κεκαθάρθαι· ἢ ἵνα καὶ τὸ τέλος ἀφορίσῃ ἄλλο ὂν παρὰ τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὴν ἐνέργειαν ἀτελῆ καὶ* (forte *οὐ*) *πρὸς τέλος ὁρῶσαν. οὐ γὰρ ἐπὶ πάσης* (f. addendum *ἐνεργείας*) *ἐνεργηκέναι βουλόμεθα, οἷον ἐπὶ τοῦ νοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ νοεῖν, οὐ μέντοι νενοηκέναι· ἐπὶ ταύτην* (f. *ταύτῃ*) *γὰρ οὐκ ἄλλο τὸ τέλος κ. τ. λ.* Plato in sequenti disputatione bis utrumque verbum conjungit p. 19. et 35. Ejus exemplum secutus est Philo Jud., Quod Deterior Potiori Insidiari Soleat, in fine p. 187. B. *ὥσπερ ἡ μεμυθευμένη Σκύλλα, κακὸν ἀθάνατόν ἐστιν ἀφροσύνη, τὴν μὲν κατὰ τὸ τεθνάναι τελευτὴν οὐχ ὑπομένουσα, τὴν δὲ κατὰ τὸ ἀποθνήσκειν πάντα ἐκδεχομένη τὸν αἰῶνα·* i. e. *quæ numquam mortua est, sed semper moritur.* De Vita Mosis i. p. 631. *τὴν μὲν γὰρ ἄπονον καὶ ταχεῖαν τοῦ βίου μετάστασιν, οὐδὲν ἀθανασίας διαφέρειν τοῖς εὖ φρονοῦσι· θάνατον δὲ ὡς ἀληθῶς εἶναι τὸν βραδὺν καὶ μετ' ἀλγηδόνων, οὐκ ἐν τῷ τεθνάναι τὸ φοβερὸν, ἀλλ' ἐν μόνῳ τῷ ἀποθνήσκειν ἐπιδεικνύμενον.* De Præmiis et Pœnis p. 921. B. *θανάτου γὰρ διττὸν εἶδος· τὸ μὲν κατὰ τὸ τεθνάναι, ὅπερ ἀγαθόν ἐστιν ἢ ἀδιάφορον· τὸ δὲ κατὰ τὸ ἀποθνήσκειν, ὃ δὴ κακὸν πάντως, καὶ ὅσῳ χρονιώτερον, βαρύτερον.* Ad priorem locum imitationem Platonicam ostendit Mangeius t. i. p. 225. Eodem referendum de Confus. Ling. p. 338. A. *ἀλλ' εἰσὶν ἀπόγονοι οὗτοι τῆς ἀεὶ μὲν ἀποθνησκούσης, μηδέποτε δὲ τεθνηκυίας*

II. iii. 17. που ἂν εἴη προθυμεῖσθαι μὲν ἐν παντὶ τῷ βίῳ μηδὲν ἄλλο ἢ τοῦτο, ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ ἀγανακτεῖν ὃ[n] πάλαι πρου-

μοχθηρίας. In hac verborum affinitate Sophistæ argutati sunt, teste Simplicio ad Aristot. Phys. vi. p. 129. B. διὰ τούτου δέ, φησιν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ τὴν λύσιν ἡμῖν ἐνεδείξατο τοῦ ὑπὸ τῶν σοφιστῶν ἐρωτωμένου λόγου· "ἐν ποίῳ χρόνῳ Δίων ἀπέθανε; ἢ γὰρ ὅτε ἔζη, ἢ ὅτε τέθνηκεν· ἀλλ' οὔτε ἐν ᾧ ἔζη, ἐν ἐκείνῳ γὰρ ἔζη· οὔτε ἐν ᾧ τέθνηκεν, ἐν παντὶ γὰρ τούτῳ τεθνήκει· εἰ οὖν μήτε ἐν ᾧ χρόνῳ ἔζη, μήτε ἐν ᾧ τέθνηκεν, ἀπέθανε ὁ Δίων, οὐκ ἀπέθανεν·" σημαίνει δὲ τὸ μὲν ἀπέθανε τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ ζῆν μεταβολήν· τὸ δὲ ὅτε τέθνηκε, τὸν χρόνον, ἐν ᾧ τεθνηκώς ἐστιν—." Plato, ut aliis in placitis, ita in his verbis distinguendis, fortasse auctorem habuit Epicharmum, cujus versum servavit Sextus Empir. Adv. Mathem. i. 273. ἀποθανεῖν ἢ τεθνάναι, οὔ μοι διαφέρει. quem reponens Grotius Excerpt. Comicorum p. 480. vertit, *Mori vel mortuum esse, nil differt mihi:* Cicero autem Tusc. i. 8. 'Emori nolo: sed me esse mortuum nihil æstumo;' ut aliam scripturam secutus videatur: quam restituere studens Davisius legit, ἀπῆ θανεῖν· ἢ τεθνάν' οὔ μοι διαφέρει· in quo an verum viderit, non statuimus. Porro nomen θάνατος, *mors*, quamquam sæpe promiscue usurpatur pro *mori* et pro *mortuum esse*, tamen ubi accuratius in hoc argumento loquuntur boni scriptores et philosopha ratione, intelligunt *mori*, transitum ex vita in statum mortui, *ad non vitam*, ut ita dicam, ἀζωΐαν. Et in illo decantato Epicuri decreto, Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· *Mors nihil ad nos pertinet; quia scilicet dissolutum sensu careat:* et inde facto Lucretiano iii. 842. 'Nil igitur mors est, ad nos neque pertinet hilum:' ab aliis requirebatur, prior significatio, *discessio ex hac vita*, omnino illa ad nos pertinens. Quam credo Epicurus ambiguitatem vitasset, si, quod ait Sextus Empiricus l. c. §. 273. decretum hoc ex illo Epicharmi satis diserto dicto sumsisset, τὸν δὲ θάνατον, ὅτι οὐδέν ἐστι πρὸς ἡμᾶς Ἐπίχαρμος αὐτῷ προμεμήνυκε εἰπών, ἀποθανεῖν κ. τ. λ.—vulgo perperam legitur προσμεμήνυκε. Cæterum comparatio hæc verborum ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι, primo sane obtutu obscuritatem habet, propter ambiguitatem temporis τεθνάναι, quæ non fuisset, si pro eo τεθνηκέναι poneretur. Nam τεθνάναι quasi *præsens* infinitivi, a verbo obsoleto τέθνημι repetit H. Stephanus Thes. L. Gr. Append. p. 195. C. D. et t. i. p. 574. E. sed usu et consuetudine, *præteriti* notionem obtinet, quo refert Caninius in Hellenismo p. 335. ducens per contractionem a τέθνηκα, τέθναα, τεθνάναι: utrumque tuetur Sylburg. ad Clenard. p. 552. 'τεθνάναι,' inquit, 'temporis est ambigui, vel præsentis a τέθνημι, vel præteriti a θνήσκω, per systolen et syncopen factum e τεθνηκέναι: quod idem de ἑστᾶναι potest dici, vide p. 199, 2.' Mihi Caninii sententia potior videtur, propterea, quia legitima forma talis verbi præsentis non τέθνημι sed τίθνημι debebat esse: et quia in τεθνάναι prima syllaba diserte augmentum temporis se esse fatetur: et quia verbi ἑστᾶναι eadem est ratio, quippe quod præsens habet ἱστάναι. Res dilucidior fiet, si ad rationem revocetur. A primo θάνω fit θνάω: cujus mutationis exempla satis multa posuimus in Bibliothecæ Crit. parte xii. p. 22. Jam θνάω secundum analogiam augetur accedente syllaba, vel in fine, vel in principio, vel utrobique, idque bifariam, θνάω, θνήσκω, τιθνήσκω· et θνάω, θνῆμι, τίθνημι. et sic in utraque forma eamdem regulam sequuntur cætera verba: βάω, βάσκω, βιβάσκω· βάζω, βιβάζω· βόω, βόσκω, βιβόσκω· βρόω, βρώσκω, βιβρώσκω· γνόω, γνώσκω, γιγνώσκω· δάω, δάσκω, διδάσκω· κλέω, κλήσκω, κικλήσκω· μνέω, μνήσκω, μιμνήσκω· πράω, πράσκω, πιπράσκω· τρόω, τρώσκω, τιτρώσκω· φάω, φάσκω, πιφάσκω, πιφαύσκω· item in altera forma: βάω, βῆμι, βίβημι· δέω, δῆμι, δίδημι· δόω, δῶμι, δίδωμι· ἕω, ἧμι, ἵημι· θέω, θῆμι, τίθημι· κλέω, κλῆμι, κίκλημι· λέω, λῆμι, λίλημι, λιλαίομαι· πλέω, πλῆμι, πίπλημι· πρέω, πρῆμι, πίπρημι· πτέω, πτῆμι, πίπτημι, ἵπταμαι· στάω, στῆμι, ἵστημι· φάω, φημί, πίφημι· χάω, χῆμι, κίχημι· χράω, χρῆμι, κίχρημι. Quorum si quædam in servatis libris non exstant, nihilominus potuerunt in perditis exstare, aut a poetis certe ut legitima usurpari. Neque in hac quidem productione ulla ad verbum τέθνημι vindicandum valent exempla verborum præposita ε productorum: v. c. θέλω, ἐθέλω, ἑστήκω, κεκράγω, κέκλομαι et aliorum quæ sunt apud Lennepium de Analog. L. Gr. p. 204. Nos enim diximus de verbis desinentibus in μι et σκω. Et de his in σκω hoc etiam animadvertendum, ea

θυμοῦντό[o] τε καὶ ἐπετήδευον.[p] [§. 22.] Καὶ ὁ Σιμμίας γελάσας Νὴ τὸν Δία, ἔφη, ὦ Σώκρατες, οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ[q] γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι. οἶμαι γὰρ ἂν δὴ[r] τοὺς πολλοὺς αὐτὸ τοῦτο[s] ἀκούσαντας δοκεῖν εὖ[t] πάνυ εἰρῆσθαι εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας καὶ ξυμφάναι ἄν, τοὺς μὲν[u] παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους καὶ πάνυ, ὅτι τῷ ὄντι οἱ φιλοσοφοῦντες θανατῶσι καὶ σφᾶς γε οὐ λελήθασιν ὅτι ἄξιοί εἰσι τοῦτο πάσχειν. Καὶ ἀληθῆ γ'[v] ἂν λέγοιεν, ὦ Σιμμία, πλήν γε §. 10. W.

𝔄Δs.—[p] ἐπιτήδευον Δ.—[q] δὲ I.—[r] δὴ add 𝔄ΔΠΦGs.—[s] τοῦτο om H.—[t] εὖ om Φ.

fere, ut Latina, habere vim *inchoandi et pergendi*: veluti γηράω, *sum senex*; γηράσκω, *fio senex*; ἡβάω, *adolescens sum*; ἡβάσκω, *adolescens fio*: eademque ratione, θνάω, *sum mortuus*; θνήσκω, ἀποθνήσκω, *fio mortuus, morior*. De origine ipsius verbi θάνω ejusque cognatione cum antiquiore δάνω, δανὸς, δάω, δαίω, δάπτω, cæt. diximus Plutarch. de Aud. Poet. p. 22. C. Wytt. qui sic in Addend. 'Hanc differentiam inter ἀποθνήσκειν καὶ τεθνάναι, sed aliis scriptorum locis, nec ex hoc Platonico usu, notat Marklandus ad Max. Tyr. Diss. xxiv. 9. p. 698.'

ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι] ἀποθνήσκειν h. l. ut semper, est *moriturum s. morti vicinum esse*, τεθνάναι *mortem ipsam* significat. Heind.

ἀγανακτεῖν, ὃ] Sincera sunt hæc, sive trajectum putetur verbum ἀγανακτεῖν, ut hic sit ordo verborum, ἥκοντος δὲ δὴ αὐτοῦ, ὃ πάλαι—ἐπετήδευον, ἀγανακτεῖν, (Lachet. p. 181. E. καὶ γὰρ τὸ μὴ ἄλλοθι διατρίβειν—ἀλλ' ἐν τούτῳ, εὖ ἔχει, ὅθεν καὶ τὸ σῶμα βέλτιον ἴσχειν ἀνάγκη, ubi ὅθεν pertinet ad τούτῳ), sive quarto illud casu junctum, ut Demosth. de Chersones. p. 103. καίτοι ἔγωγ' ἀγανακτῶ καὶ αὐτὸ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ τὰ μὲν χρήματα λυπεῖ τινας ὑμῶν etc. Id. adv. Conon. p. 1261. ἐγὼ δὲ—χαλεπῶς, ἐφ' οἷς πέπονθα, ἀνηνοχὼς οὐχ ἧττον τοῦτ' ἀγανακτήσαιμ' ἂν etc. Lysias p. 787. ὃ δὴ ἀγωνιῶ καὶ ἀγανακτῶ, εἰ ταύτῃ τῇ ἐλπίδι εἰς ὑμᾶς ἥκει πιστεύων. Heind.

ὃ] Abreschius Lect. Aristænet. p. 266. vulgatam lectionem ita tuebatur, ut pronomen αὐτῷ intelligendum doceret: recte. At sic non tollitur tamen plane insolentia structuræ verborum. Unde Stephan. in Thes. L. Gr. v. Ἀγανακτεῖν, hunc locum laudans, non temere, 'Rarior,' inquit, 'præcedentibus constructio est in eadem Phædonis Plat. p. 32. ubi accusativo rei jungitur.' Fisch.

§. 22. οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα ἐποίησας γελᾶν] Flosculum suavissimum hinc decerpserunt Eunap. in Iamblich. p. 22. οὔτι μάλα γελασείων ἐγέλασεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις Ἰάμβλιχος. Damasc. apud Suidam Γελασείω· ἐπιθυμητικῶς ἔχω τοῦ γελᾶν. Δαμάσκιος. Νῦν δὲ καὶ τῷ μὴ πάνυ γελασείοντι γέλωτα παρέξει γενναῖον ἡ τοῦ ἔργου διέξοδος. quod dudum notavimus in Epist. Crit. ad D. R. p. 41. Valckenar. ad Eurip. Phœn. 214. alia dedit. Wytt.

γελασείοντα] Schol. γελαστικῶς ἔχοντα, γελάσαι θέλοντα. Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 1214. Heind.

τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθρώπους] I. e. *Thebanos, Bœotios*. Perperam Dacierius ὑμῖν legit, vertens *Athenienses vestri*. Haud indigna est, quæ apponatur annotatio Olympiodori Cod. i. p. 9. εἰκότως· Θηβαῖος γὰρ ἦν ὁ Σιμμίας· παρ' οἷς καὶ ἡ βοιωτία ὗς· καὶ Θηβαίων παῖδες αὐλοῦσι, διαλέγεσθαι γὰρ οὐ μεμαθήκασι· καὶ ὁ ποιητὴς δὲ τὸν αὐλὸν δέδωκε τοῖς Τρωσὶν, οὐδαμοῦ δὲ τοῖς Ἕλλησιν· ἐμπόδιον γὰρ γίνεται οὐ μόνον τῷ διαλέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ τῷ ἀκούειν, καὶ ἁπλῶς πάσῃ λογικῇ ἐνεργείᾳ· διὸ καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, ἡ τῶν Ἀθηναίων πολιοῦχος, τῶν διαλέγεσθαι (μόνον f. delendum) ἐπισταμένων ἀπέῤῥιψε τοὺς αὐλούς· quæ fere ex Plutarcho manarunt, et comparanda cum ejus Gen. Socrat. p. 575. E. et Alcibiade p. 192. E. F. ubi plura de hoc argumento. Wytt.

τοὺς μὲν παρ' ἡμῖν ἀνθ.] *Thebanos*, alienos a philosophia homines. De vocula μὲν vid. notata ad Plat. Theæt. §. 130. Heind.

τοῦ[w] σφᾶς μὴ[x] λεληθέναι. λέληθε γὰρ αὐτοὺς ᾗ τε[y] θανατῶσι καὶ[z] ᾗ ἄξιοί εἰσι θανάτου καὶ οἵου θανάτου οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι. εἴπωμεν[a] γάρ, ἔφη, πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, χαίρειν εἰπόντες ἐκείνοις· ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι; Πάνυ γ', ἔφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμμίας. [§. 23.] Ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τὸ[b] τεθνάναι, χωρὶς[c] μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ[d] καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ[e] τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν αὐτὴν[f] καθ' αὐ-

—[u] γε Δ.—[v] τ' Φs.—[w] τοὺς CI.—[x] μὴ om L.—[y] τε om Δ.—[z] καὶ οἵου θανάτου add 𝔄ΔΠΦGs.—[a] εἴπομεν L.—[b] τὸ add ΓΠΦCGHs.—[c] χωρὶς...γεγονέναι om H.—

θανατῶσι] Vox *θανατᾷν*, non de mortis cupiditate (quamvis in ea significatione sæpe accipitur) sed de conditione quadam quasi morti obnoxia hic sumitur. q. d. philosophos in morte quodammodo versari: sic enim describitur *νέκρωσις* philosophica. Et sequentia illa verba videntur id innuere, *θανάτου ἄξιοί εἰσι.* Sic in x. Πολιτ. hoc vocabulum usurpatur: et apud Paulum, *θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν*, doctiss. interpres vertit, *occidimur*, id est, mortis periculum quotidie nobis impendet et ob oculos obversatur. Ita *θανατᾷν*, sumptum *ἀμεταβάτως*, lethalem conditionem denotaret. SERRAN.

θανατῶσι] Schol. *θανάτου ἐπιθυμοῦσι.* Conf. Valcken. Adnott. Crit. in N. T. p. 344. HEIND.

καὶ ᾗ ἄξιοί εἰσι θανάτου] Plenius Vind. A B C G addunt *καὶ οἵου θανάτου*: F, quamvis corruptus eodem tendit, præbens *καὶ ᾗ οὐ θανάτου.* Olympiorus Cod. iii. p. 9. *λέληθε γὰρ αὐτοὺς εἴτε θανατῶσι, καὶ εἰ ἄξιοί εἰσι θανάτου, καὶ οἵου θανάτου·* ut item ex codice Cizensi annotavit Muller. Versio Sicula: *et quali digni sunt morte, et quali morte:* perperam. WYTT.

καὶ οἵου θανάτου] Hæc, quæ non video qui addi a glossatore potuerint, omitti contra facillime potuere a librario, non dubitavi e Tub. Par. et Iamblich. in ordinem recipere. HEIND.

καὶ οἵου θανάτου] Est ab h. l. alienissimum glossema, judice etiam Wolf. BECK.

ἡγούμεθά τι τὸν θάνατον εἶναι;] Recte Ficinus, *putamusne aliquid esse mortem?* Versio Sicula: *existimamus aliquid mortem esse.* Minus recte Olympiodorus, Cod. iii. p. 10. in cujus exemplo Leidensi contextus quidem hujus loci Platonici cum vulgato consentit, sed annotatio dissentiens subjicitur hæc: *οὐ τοῦτο λέγει εἰ ἔστιν ὁ θάνατος· ὡμολόγηται γὰρ τοῦτο· ἀλλὰ τί ἡγούμεθα τὸν θάνατον εἶναι·* cui interpretationi repugnat nexus et sententia colloquii. In exemplo Cizensi, verba saltem Platonis congruentia isti interpretationi præposita sunt: *ἀλλὰ τί ἡγούμεθα τὸν θάνατον εἶναι.* Sed vulgata lectio unice vera, ab omnibus aliis libris confirmatur. Sensus est: *est ne mors aliquid, an nihil? est ne ejus notio aiens, an negans.* WYTT.

§. 23. *ἆρα μὴ ἄλλο τι—καθ' αὐτὴν εἶναι*] Citat Epiphan. t. i. Adv. Hæres. ii. 54. p. 580. B. sed partim, et ad nexum suæ ipse disputationis accommodans: *ἐν γοῦν τῷ Φαίδωνι ὁ Σωκράτης· ἆρα μὴ ἄλλό τι τὸν θάνατον ἡγούμεθα εἶναι, ἔφη, ἢ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγήν; καὶ εἶναι τοῦτο τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος;* Quo loco philosopham rationem reddit disjunctionis verborum *γεγονέναι* et *εἶναι* Olympiodorus ibid. p. 10. *ἐπὶ μὲν τῆς ψυχῆς τὸ εἶναι εἶπε, διότι ἀγέννητος αὕτη· ἐπὶ δὲ τοῦ σώματος τὸ γεγονέναι, γεννητὸν γὰρ τοῦτο.* Sane, quum frequentissima Platoni hæc sic oppositio, hoc etiam loco valere potuit. Quod autem pro *χωρὶς μὲν* præbet *χωρισμὸν*, magis interpretationem, quam ipsa verba Platonis, refert. Vulgatam autem et orationis structura et omnes libri tuentur. WYTT.

τὸ τεθνάναι] Art. *τὸ* vulgo omissum dedere Tub. et Iambl. HEIND.

τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώμ.] Etiam hoc

τὴν εἶναι; ἆρα μὴ ἄλλο τι ὁ[g] θάνατος[h] ἢ τοῦτο; Οὔκ, ἀλλὰ τοῦτο, ἔφη. Σκέψαι δή, ὦ 'γαθέ, ἐὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ[i] ἅ περ[j] καὶ[k] ἐμοί· ἐκ γὰρ τούτων μᾶλλον οἶμαι II. iii. 18.
ἡμᾶς[l] εἴσεσθαι περὶ ὧν σκοποῦμεν. Φαίνεταί σοι φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἐσπουδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε, οἷον σιτίων[m] τε[n] καὶ ποτῶν; Ἥκιστά γε,[o] ὦ

[d] αὐτὸ 𝔄Δ.—[e] ἀπὸ add 𝔄ΔΠΦGI.—[f] ἑαυτὴν ΔΞs.—[g] ὁ om 𝔄G.—[h] τι ὁ θάνατος Φs, τι ὁ θάνατος ἢ L: τι ἢ ὁ θάνατος *s.—[i] δοκῇ G.—[j] ὅπερ Δ.—[k] καὶ add 𝔄ΔΠΦ I Gs.—[l] ἡμᾶς om H.—[m] σίτων ΔΠ et pr G, σίτων 𝔄.—[n] τε om Φs.—[o] γε supra ver-

ἀπὸ e Tub. restitui. HEIND.

ἀπὸ τοῦ σώμ.] Sed ἀπὸ ex antecedd. fortassis repetitum est. Nec ἢ delendum, nec δέδοικας subintelligendum, sed conjunctivum necessarium esse docuit Wolf. BECK.

αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν] Hunc locum ante oculos habuit Plutarch. de Cons. ad Apoll. t. ii. p. 108. GOTTL.

ἆρα μὴ ἄλλο τι ἢ ὁ θάν. (Tub. ἢ θάν.)] Ut in præcedd. post ἆρα μὴ ἄλλο τι supplendum fuit ἡγούμεθα, ita h. l. post ἆρα μὴ ἄλλο τι aut ἐστὶν expectabam, aut, omisso verbo, ἆρα μὴ ἄλλο τι ὁ θάν. Nam ἆρα μὴ interrogandi vi præditum cum indicativo construitur. §. 120. ἆρα μή που, ὦ Κέβης, καὶ σέ τι τούτων ἐτάραξεν ὧν ὅδε εἶπεν; Parmen. §. 70. Τὸ δὲ μὴ ἔστιν ὅταν λέγωμεν, ἆρα μὴ ἄλλο τι σημαίνει ἢ οὐσίας ἀπουσίαν etc. de Rep. iii. p. 405. A. τῆς τε κακῆς—παιδείας—ἆρα μή τι μεῖζον ἕξεις λαβεῖν τεκμήριον etc. Hic tamen si genuinum est hoc ἢ, ante μὴ intelligi potest δεδοίκατε. Velut Xenoph. Mem. iv. 2. 12. Μὴ οὖν, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, οὐ δύνωμαι ἐγὼ τὰ τῆς δικαιοσύνης ἔργα ἐξηγήσασθαι; Καί, νὴ Δία, ἔγωγε τὰ τῆς ἀδικίας, ante μὴ intelligendum *vererisne*. Unde Aristoph. Eccles. 794. A. Χαρίεντα γοῦν πάθοιμ' ἄν, εἰ μὴ 'χοιμ' ὅποι Ταῦτα καταθείην. B. Μὴ γὰρ οὐ λάβοις ὅποι. Θάῤῥει, καταθήσεις, κἂν ἔνην ἔλθῃς, corrigendum Μὴ γὰρ οὐ λάβῃς ὅποι; Xenoph. Œcon. iv. 4. Ἡμῖν δὲ δὴ ποίαις (τέχναις) συμβουλεύεις, ὦ Σώκρ. χρῆσθαι; Ἆρα, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ αἰσχυνθῶμεν τὸν Περσῶν βασιλέα μιμήσασθαι, *Num verendum ne pudeat nos*, i. e. *Num pudebit nos Persarum regem imitari?* HEIND.

καὶ ἐμοὶ] καὶ hoc debetur libro Par. Idque constans prope Græcorum usus requirebat. Xenoph. Anab. ii. 1. 22. Καὶ ἡμῖν ταὐτὰ δοκεῖ, ἅπερ καὶ βασιλεῖ. Cyrop. i. 4. 18. Ὁ δὲ Κῦρος ὁρῶν ἐκβοηθοῦντας καὶ τοὺς ἄλλους πασσυδί, ἐκβοηθεῖ καὶ αὐτός. i. 6. 3. Μέμνημαι ἀκούσας—ὅτι εἰκότως ἂν καὶ παρὰ τῶν θεῶν πρακτικώτερος εἴη, ὥσπερ καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Andocid. de Myster. p. 2. ed. Reisk. εἰκότως ἂν καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα περὶ αὐτῶν γιγνώσκοιτε, ὅσα καὶ αὐτοὶ περὶ σφῶν αὐτῶν ἔγνωσαν, et ibid. statim post δίκαιοί ἐστε καὶ ὑμεῖς περὶ τούτων τοιαύτην ἔχειν τὴν γνώμην, οἵανπερ καὶ αὐτοὶ περὶ αὐτῶν ἔσχον. Lysias in Andocid. p. 234. αἱ συνθῆκαι καὶ αὐτῷ εἰσι, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀθηναίοις. in Alcib. p. 535. ἐπειδὴ γὰρ καὶ τῶν ἀπολογουμένων ἀποδέχεσθε λεγόντων—εἰκὸς ὑμᾶς καὶ τῶν κατηγόρων ἀκροᾶσθαι. Soph. Electr. 1301. Ἀλλ', ὦ κασίγνηθ', ὧδ', ὅπως καὶ σοὶ φίλον, Καὶ τοὐμὸν ἔσται τῇδε. Hom. Il. Z. 476. δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι Παῖδ' ἐμόν, ὡς καὶ ἐγώ περ, ἀριπρεπέα Τρώεσσι. Conf. quæ ex Platone attuli ad Parmen. §. 72. HEIND.

ἐκ γὰρ τούτων] Tub. ἐκ γὰρ τούτου, quasi præcessisset ὅπερ. HEIND.

ἡμᾶς εἴσεσθαι] Præferam hoc alteri lectioni ὑμᾶς εἴσεσθαι, quam Olympiodorus et Bass. edd. habent. WYTT.

περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε] Collocatio rarioris exempli fortasse errorem librarii prodere videatur, sic transponentis vetus et verum καλουμένας ἡδονάς· quamquam in vulgata omnes libri consentiunt, et hæc se idoneis exemplis tueri possit: v. c. Platonis in Theæt. p. 120. B. αἱ μὲν οὖν αἰσθήσεις τὰ τοιάδε ἡμῖν ἔχουσιν ὀνόματα, ὄψεις τε καὶ ἀκοαὶ καὶ ὀσφρήσεις, καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις, καὶ ἡδοναί γε δὴ καὶ λῦπαι, καὶ ἐπιθυμίαι καὶ φόβοι κεκλημέναι. Symp. p. 325. E. τὰς τοιάσδε ξυνόδους μετ' ἀλλήλων πάσας τιθεὶς ξυνιέναι, ἐν ἑορταῖς, ἐν χοροῖς, ἐν θυσίαις, γιγνόμενος ἡγεμών. Plutarchi Quæst. Gr. p. 297. E. πρὸς τὰ

Σώκρατες, ἔφη ὁ Σιμμίας. Τί[p] δαί;[q] τὰς[r] τῶν ἀφροδισίων; Οὐδαμῶς. [§. 24.] Τί δαί;[q] τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντίμους ἡγεῖσθαι ὁ τοιοῦτος; οἷον ἱματίων διαφερόντων[s] κτήσεις καὶ ὑποδημάτων

sum 𝔄.—[p] τί...οὐδαμῶς om Is.—[q] δαὶ ΓΦ : δὲ ς.—[r] τοὺς L.—[s] καὶ διαφερόντων 𝔄.

τοιαῦτα συμβόλαια, κ. τ. λ. Defect. Orac. p. 423. E. οὐδὲ τυγχάνει τῆς τοιᾶσδε προσηγορίας. Œnomaus apud Euseb. P. E. V. p. 225. B. αὐτόκλητος ἐπὶ τὰς τοιάσδε συνουσίας ἰών. Dio Chrys. Or. xxxiii. 395. C. ἡ μὲν οὖν τοιάδε ἀκρόασις. Quo in usu pronomen τοιόσδε fere abundans repetendæ significationi subjecti inservit: ut τὰ τοιαῦτα, de quo egimus ad Plutarchum de Aud. Poet. p. 15. B. Wytt.

σιτίων τε καὶ ποτῶν—ἀφροδισίων—καλλωπισμῶν] Hæc non temere, sed certa generum ratione habita, memorari, docet Olympiodorus p. 9. τριῶν οὐσῶν ἐνεργειῶν, ἢ φυσικῶν καὶ ἀναγκαίων, ὡς τὸ τρέφεσθαι καὶ καθεύδειν· ἢ φυσικῶν μὲν οὐκ ἀναγκαίων δὲ, ὡς τὸ ἀφροδισιάζειν· ἢ οὔτε φυσικῶν οὔτε ἀναγκαίων, ὡς καλλωπισμὸς, καὶ ὅσα τὰ τῆς ποικίλης ἐσθῆτος· αὗται γὰρ οὔτε φυσικαὶ οὔτε ἀναγκαῖαι, ὡς δηλοῦσι τὰ ἄλλα ζῶα, ταύταις μὴ χρώμενα· τριῶν οὖν οὐσῶν ἐνεργειῶν, ταῖς μὲν φυσικαῖς οὐκ ἀναγκαίαις, καὶ ταῖς οὔτε φυσικαῖς οὔτε ἀναγκαίαις, οὐ χρήσεται ὅλως ὁ φιλόσοφος, ἀλλὰ ἀπώσεται αὐτάς· ἀρκέσει γὰρ αὐτῷ πρὸς ἔκκρισιν τοῦ σπέρματος τὸ ὀνειρώττειν· ταῖς δὲ πρώταις ἐπ' ὀλίγον χρήσεται ἀφοσιωτικῶς, ὡς μὴ ἐμφορεῖσθαι αὐτῶν. Quod e triplici distributione voluptatum fluxit Epicuri, unde eam refert Cicero de Finibus i. 13. ii. 9. Diog. L. x. 127. 130. et κυρίων δοξῶν, λα ibidem 149. ubi de hoc argumento agit Menagius. Wytt.

σιτίων] Tub. et Iamblich. σίτων. Aug. cum Edd. σιτίων. Quorum utrum verum sit, in tanta scripturæ varietate dijudicent alii. Sic σιτία ubi jungitur cum ποτοῖς, scriptum Sophist. §. 19. de Rep. i. p. 332. C. ii. p. 380. E. iv. 445, A. Protag. §. 13. §. 61. Gorg. §. 100. 129. Xenoph. Cyrop. ii. 4. 32. Anab. i. 10. 18. Contra σῖτα Politic. p. 272. C. Hipp. Maj. §. 42. Xenoph. Cyrop. iv. 2. 34. et 37. conf. §. 41. vii. 5. 59. 78. viii. 2. 2. 24. Œcon. xiii. 9. Anab. ii. 3. 27. iii. 2. 28. vii. 1. 35. Heind.

τί δέ; τὰς τῶν ἀφροδ.] I. e. τί δέ; περὶ τὰς τῶν ἀφροδ. Ita non iterata præpositione de Rep. iv. p. 428. C. Οὐκ ἄρα διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ξυλίνων σκευῶν ἐπιστήμην βουλευομένη (l. βουλευομένην) ὡς ἂν ἔχῃ βέλτιστα, σοφὴ κλητέα ἡ πόλις; Οὐ μέντοι. Τί δέ; τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ χαλκοῦ ἤ τινα ἄλλην τῶν τοιούτων; Οὐδ' ἡντινοῦν, ἔφη. Neque enim h. l. ut alias, ita per se positus est post τί δὲ accusativus, ut subaudiri commode queat λέγομεν. Heind.

§. 24. ἱματ. διαφερ.] Tub. ἱματίων καὶ διαφερόντων. Ἱμάτια διαφέροντα sunt *pallia magnifica*; nam pallia philosophorum erant fere sordida et detrita, quæ τρίβωνες, et τριβώνια, dicebantur. Socratis pallium Xen. Memor. i. 6. 2. vocat ἱμάτιον φαῦλον, et Apuleius Metam. i. p. 104. Elmenh. *scissile palliastrum*. v. Ferrarius de Re Vestiaria ii. 4. 14. Cæterum οἱ ἄλλοι καλλωπισμοὶ οἱ περὶ τὸ σῶμα sunt *cætera*, alia, *corporis lenocinia*. (Cic. N. D. ii. 58.) Gloss. vett. Καλλωπισμὸς, *lenocinium*. nam verbum καλλωπίζεσθαι ponitur de iis, qui corpus ornant nimis exquisite, qui in cultu et ornatu corporis sectantur, non elegantiam, sed munditiem affluentem. Isocr. ad Demonic. p. 12. εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής·—καλλωπιστοῦ δὲ τὸ περίεργον. Fisch.

καὶ ὑποδημάτων] Summus in calceis non mulierum solum, sed et delicatulorum hominum luxus fuit. Sic ab Athenæo xii. p. 534. C. Alcibiadis notantur calcei. Idemque in alio vituperat Ælian. V. H. ix. 3. ubi vide Perizon. qui etiam iii. 19. περίεργον Aristotelis philosophi memorat ὑπόδεσιν. Varias calceorum pretiosorum species enumerat Pollux vii. 22. Conf. Meurs. ad Lycophr. Alexand. 635. Casaub. ad Theophrast. Charact. c. 10. p. 97. Bochart. Hieroz. part. i. l. ii. p. 599. Forst.

ὑποδημάτων] Scita est Forsteri animadversio, Socratem nominatim calceorum meminisse, quod eorum ornatui et formæ magnopere Græci studerent, ipse autem discalceatus degere soleret. De Socratis hac consuetudine loci sunt Platonis Sympos. p. 335. B. Phædro, 337.

καὶ τοὺς ἄλλους καλλωπισμοὺς τοὺς περὶ τὸ σῶμα πότερον τιμᾷν[t] σοι δοκεῖ[u] ἢ ἀτιμάζειν, καθ' ὅσον[v] μὴ πολλὴ[w] ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν; Ἀτιμάζειν ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη, ὅ γε[x] ὡς ἀληθῶς φιλόσοφος. Οὐκοῦν ὅλως δοκεῖ σοι, ἔφη, ἡ τοῦ[y] τοιούτου πραγματεία οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθ' ὅσον δύναται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετράφθαι;[z] Ἔμοιγε. Ἆρ' οὖν πρῶτον μὲν ἐν τοῖς τοιούτοις δῆλός ἐστιν ὁ φιλόσοφος ἀπολύων ὅτι μάλιστα τὴν ψυχὴν i. 65.
ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας διαφερόντως τῶν ἄλλων

—[t] *δοκεῖν τιμᾶν* L.—[u] *σοι δοκεῖ* ΔΠΦGs: *δοκεῖ σοι* *r.—[v] *καθόσον...ἀτιμάζειν* om pr Π.—[w] *πολὺ* Υ.—[x] *ὅγε...ἔφη* om pr ΠG.—[y] *τοῦ* om ΔΗ.—[z] *τετράφθαι...ψυχὴν*

F. Xenoph. Mem. Socr. i. 6. 2. Aristoph. Nub. 103. Epist. Socrat. vi. p. 13. *ἐμοὶ μὲν οὖν ἀπαρκεῖ τροφῇ τε χρῆσθαι τῇ λιτοτάτῃ, καὶ ἐσθῆτι θέρους τε καὶ χειμῶνος τῇ αὐτῇ· ὑποδήμασι δὲ πάμπαν οὐ χρῶμαι*—' ubi videatur Leo Allatius. Wytt.

ἀπολύων—ψυχὴν] Utitur Plato in simili re *τῷ λύειν*. Hanc *ἀπόλυσιν* ipse explicat: *χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν, καὶ ἐθίσαι αὐτὴν καθ' αὑτὴν—ἐκ τοῦ σώματος συναγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι* etc. (§. 12.) Hesych. Miles. vit. Plat. p. 36. *τάδ' αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην*. Has Platonicas formas interpretatur Cic. Tusc. i. 30. 'Quid—tum agimus, nisi animum ad se ipsum advocamus, secum esse cogimus, maximeque a corpore abducimus? Secernere autem a corpore animum, nec quicquam aliud est mori discere.' Antiquorum fere omnium doctrina, animus diffusus est per corpus. cf. Tertull. de Anim. c. 8. et 14. et August. de Cogn. veræ Vitæ c. 26. Corpus vero illis est animi carcer, in quo tanquam vinculis tenetur, ut hebescat et verum non videat. Hinc animæ 'metuunt, cupiuntque, dolent gaudentque, neque auras Dispiciunt clausæ tenebris et carcere toto.' Virg. Æn. vi. 733. Sed philosophia his malis medetur. Pulchre Horatius, ex Platonis disciplina, de Democrito: (Ep. i. 12. v. 13.) 'dum peregre est animus sine corpore velox.' In Theæteto enim (§. 24. ed. Fisch.) ait, *corpus esse in urbe, animum vero peregrinari.* cf. Tertull. de An. c. 18. p. 272. In Phædro (p. 203.) menti alas tribuit propter hanc *λύσιν* (*πτεροῦται ἡ τοῦ φιλοσόφου διάνοια*), ad quem locum alludit Plutarchus (An Seni ger. sit, Resp. p. 786.), ubi hæ alæ vocantur: *Πλατωνικὰ ἐκεῖνα καὶ οὐράνια πτερά*. In Quæst. Plat. Plutarchus (p. 1004.) quærit, cur Plato vim ratiocinandi et intelligendi *πτερὸν* dixerit, respondetque: *ὡς τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν ταπεινῶν καὶ θνητῶν ἀναφέρουσαν*. Seneca de Sapientis Mente (ep. 57.), 'animum cogi sibi intentum esse, nec avocari ad externa, omnia licet foris resonent, dum intus nil tumultus sit, dum inter se non rixentur cupiditas et timor:' it. ep. 65. 'Corpus hoc animi pondus ac pœna est, premente illo urgetur, in vinculis est, nisi accessit philosophia.' Sic Phædo §. 33. *ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ἡ ψυχὴ ὑπὸ σώματος*. Gottl. qui sic in Addend. 'Ad verbum *ἀθροίζεσθαι*, quo utitur Plato, quod animum per totum corpus diffusum putaret, cf. Nemes. de Nat. Hom. p. 30. Antverp. *ἡ ψυχὴ διόλου διήκουσα τοῦ σώματος*. it. Iambl. Delit. Anim. p. 9. *ἡ ψυχὴ χωρεῖ διὰ παντὸς τοῦ σώματος*. Cudworth. Syst. Int. p. 1031. et Moshem.'

ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος] Perperam Aug. *ἀπὸ τοῦ σώμ.* Nam ubi aliquo inter se modo juncta duo nomina pariter aut definita sunt aut indefinita, articulum Græci aut præfigunt utrique, aut in utroque omittunt. Plat. de Rep. i. p. 332. C. *ἡ σώμασι φάρμακα—ἀποδιδοῦσα τέχνη*, et ibid. statim post *ἡ τοῖς ὄψοις τὰ ἡδύσματα*. p. 354. A. *Οὐδέποτ' ἄρα λυσιτελέστερον ἀδικία δικαιοσύνης*, ubi mox *λυσιτελέστερον ἡ ἀδικία τῆς δικαιοσύνης*. Sophist. §. 49. *καὶ μὴν οὔτε δίκαιόν γε οὔτε ὀρθὸν φαμεν, ὂν ἐπιχειρεῖν μὴ ὄντι προσαρμόττειν*, ubi Steph. malebat *τὸ ὄν*. Contra ibid. §. 55. *τῷ μὴ ὄντι τὸ*

ἀνθρώπων; Φαίνεται. [§. 25.] Καὶ δοκεῖ γέ[a] που, ὦ
Σιμμία, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις,[b] ᾧ μηδὲν ἡδὺ τῶν τοιού-
των μηδὲ μετέχει[c] αὐτῶν, οὐκ[d] ἄξιον εἶναι ζῆν, ἀλλ' ἐγ-
γύς τι[e] τείνειν τοῦ τεθνάναι ὁ μηδὲν[f] φροντίζων τῶν ἡδονῶν
II. iii. 19. αἳ διὰ τοῦ σώματός εἰσιν. Πάνυ μὲν οὖν ἀληθῆ[g] λέγεις.
§. 11. W. Τί δαὶ[h] δὴ[i] περὶ αὐτὴν τὴν[j] τῆς φρονήσεως[k] κτῆσιν, πότερον

om pr Δ.—[a] δή 𝔄.—[b] ἀνθρώποις 𝔄ΔΛΞΦCHILs: ἀνθρώπων ς.—[c] μετέχειν ΓΛΠΦ CEGHILs.—[d] οὐδ' corr G.—[e] τι om G.—[f] μὴ Ξ.—[g] ἀληθῆ ante πάνυ ponit Γ.—[h] δαὶ ΠΦ: δὲ ς.—[i] δεῖ I.—[j] τὴν add 𝔄ΓΛΠΥΦCEIs et rc Ξ.—[k] σωφροσύνης Λ.—

ὃν προσάπτειν ἡμᾶς πολλάκις ἀναγκάζεσθαι (φήσει). Heind.

§. 25. καὶ δοκεῖ γέ που] Aug. καὶ δοκεῖ σοί γέ που. Tub. καὶ δοκεῖ γε δήπου, ὦ Σιμμία. Fisch.

τοῖς πολλοῖς ἀνθρώπων, ᾧ μηδὲν ἡδὺ τῶν τοιούτων, μηδὲ μετέχει αὐτῶν] Vindob. A B C D E F G. Venet. B. Versio Sicula, ἀνθρώποις. Mox in μετέχει est usitata enallage constructionis: cujus ordinaria ratio postulabat μέτεστι, *cui—neque adest horum quid:* μετέχειν dant Vindob. A B G. Tub. Versio Sicula: quod fortasse ortum sit ex μετέχων. Wytt.

ἀνθρώποις] Sic pro vulgato ἀνθρώπων, quod natum ex præcedd. τῶν ἄλ. ἀνθρώπων, Tub. Aug. Parisienses omnes, Bas. 2. et Iambl. οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων ne Græcum quidem est; contra ad οἱ πολλοὶ sæpe additur ἄνθρωποι. §. 68. ὥς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. §. 94. ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις. Euthyphr. p. 4. E. οὐδέ τῳ ἂν διαφέροι Εὐθύφρων τῶν πολλῶν ἀνθρώπων. Heind.

μηδὲ μετέχει αὐτῶν] I. e. καὶ ὃς μὴ μετέχει αὐτῶν, quod tamen Græcum non foret. De constanti et legitima hac loquendi ratione, jam inde ab Homero frequentata (Il. A. 78. Od. Ξ. 86.) notavi aliqua ad Plat. Hipp. Maj. §. 22. Heind.

ἐγγύς τι τείνειν κ. τ. λ.] Locus illustris exstat Platonis in Philebo p. 76. E. hominem expertem voluptatis, ζῆν οὐκ ἀνθρώπου βίον, ἀλλά τινος πλεύμονος, ἢ τῶν ὅσα θαλάττια μετ' ὀστρείων ἔμψυχά ἐστι σωμάτων· quem citat Athen. iii. p. 97. C. imitatur Synes. de Regno p. 14. D. μόνας ἡδομένους τὰς τοῦ σώματος ἡδονὰς, καὶ τούτων γε τὰς ὑλικωτάτας, ὅσας ἁφή τε καὶ γεῦσις πορίζουσι, βίον ζῶντας θαλαττίου πνεύμονος. vid. Petav. Alexidis et Menandri, in eodem voluptatis laudandæ argumento, versus reprehendit Plutarchus de Aud. Poet. p. 21. C. quos malumus ibi legi, quam huc transscribere. Wytt.

ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθν.] Cf. de Rep. viii. p. 548. D. Τίς οὖν ὁ κατὰ ταύτην τὴν πολιτείαν ἀνήρ;—Οἶμαι μὲν—ἐγγύς τι αὐτοῦ (l. αὐτὸν τοῦ) Γλαύκωνος τουτουῒ τείνειν ἕνεκά γε φιλονεικίας. Ἴσως—τοῦτό γε· ἀλλά μοι δοκεῖ τάδε οὐ κατὰ τοῦτον πεφυκέναι. Ergo ἐγγύς τι τείνειν ἀνθρώπου τινὸς est εἶναι κατά τινα, *similem esse alicujus;* ἐγγύς τι τείνειν τοῦ τεθνάναι, est *prope mortuum esse, similem esse mortuo.* Gemina est dictio τείνειν πρός τινα Theætet. §. 67. τι ad ἐγγὺς pertinet, ut dicitur ὁμοῦ τι, πάνυ τι, μεταξύ τι etc. V. Toup. ad Longin. p. 395. Ad sententiam denique apposite huc attulit Forsterus Soph. Antig. 1179. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον, ἀλλ' ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. Heind.

τί δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν] Exemplum hoc ponit interrogationis responsionem negantem continentis Ammonius Hermiæ Fil. in Aristot. de Interpret. fol. F. p. 5. A. ὥσπερ ἐν Φαίδωνι 'τὸ δὲ δὴ περὶ αὐτὴν τὴν τῆς φρονήσεως κτῆσιν, πότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὔ·" πρὸς ὃ καὶ μάλιστα βλέπων ὁ μέγας Ἰάμβλιχος ἀποφαίνεται, ὅλην τὴν ἀντίφασιν ἐν τῇ διαλεκτικῇ ἐρωτήσει περιλαμβάνεσθαι. Indidem Plotin. Enn. ii. p. 215. G. ἀκηκόασι Πλάτωνος πολλὰ μεμψαμένου τῷ σώματι, οἷα ἐμπόδια παρέχει τῇ ψυχῇ· iv. p. 386. C. ἐμπόδιον γὰρ τοῦτο εἴ τις αὐτῷ ἐν ταῖς σκέψεσι προσχρῷτο. Vertit et explicat Tertullian. de Anima xviii. p. 271. 'Ait enim (Plato) in Phædone, " Quid tum erga ipsam prudentiæ possessionem? utrum ne impedimentum erit corpus an non; si quis illud socium assumserit in quæstionem? Tale quid dico: habet ne veritatem aliquam visio et auditio homi-

ἐμπόδιον τὸ σῶμα ἢ οὔ, ἐάν τις αὐτὸ ἐν τῇ ζητήσει κοινωνὸν συμπαραλαμβάνῃ;[l] οἷον τὸ τοιόνδε λέγω· ἆρα ἔχει[m] ἀλήθειάν τινα ὄψις τε καὶ ἀκοὴ τοῖς ἀνθρώποις, ἢ τά γε

[l] συγκοινωνον παραλ. G.—[m] ἆρά γε ἔχει Φ.—[n] ἀεὶ post ἡμῖν ponunt ℵΔΠGL, ante

nibus, an non? An non etiam poetæ hæc nobis semper obmussant, quod neque audiamus certum, neque videamus?" Meminerat quippe et Epicharmi Comici "animus cernit, animus audit, reliqua surda et cæca sunt."' Olympiodorus Cod. i. p. 13. ποιητὰς λέγει Παρμενίδην, Ἐμπεδοκλέα, Ἐπίχαρμον· οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβὲς λέγουσιν εἰδέναι τὴν αἴσθησιν· καθάπερ Ἐπίχαρμός φησι 'Νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει, τὰ δὲ ἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά.' Καὶ οἱ ποιηταὶ δέ φασι περὶ τοῦ Διομήδους, ὅτι 'ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλεν ἣ πρὶν ἐπῆεν, Ὄφρ' εὖ γινώσκοι' εἰ μὴ γὰρ ἔτυχε τῆς Ἀθηνᾶς, οὐκ ἂν ἑώρα τὸ ἀκριβές· et p. 64. ὅτι οἱ μὲν τὰς αἰσθήσεις ἀκριβεῖς εἶναί φασι πρὸς ἀλήθειαν, οἱ δὲ ἀτιμάζουσιν ὡς οὐκ ἀληθεῖς· οὗτοι μὲν, Παρμενίδης, Ἐμπεδοκλῆς, Ἀναξαγόρας· ἐκεῖνοι δὲ Πρωταγόρας, Ἐπίκουρος. ὁ δὲ Πλάτων ἀμφότερα δοκεῖ λέγειν· αἴτιον δὲ ὅτι πολλοὺς εἶναι τίθεται βαθμοὺς τῆς ἀληθείας ἑκατέρας καὶ τῆς τῶν γνωστῶν, καὶ τῆς τῶν γνώσεων, κατὰ τὴν ἐν Πολιτείᾳ γραμμὴν διῃρημένην. De Epicharmi dicto, quod Plutarch. memorat de Fortuna p. 98. B. et de Alexandri Virt. et Fortun. p. 336. B. ad hunc locum hæc annotavimus: 'Multis celebratum. Ex Stob. Flor. iv. p. 54. ubi in novissima editione apponitur Κερκίδας ἐν Μελιάμβοις, nec nisi exordium præponitur Νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει· plenius refert Grotius in Excerpt. ex Stob. p. 33. Νοῦς ὁρῇ, καὶ νοῦς ἀκούει· τἄλλα κωφὰ καὶ τυφλά. Memorant Porphyr. Vit. Pythag. §. 46. ibique illustrat Rittershusius, Iamblich. Vit. Pythag. §. 228. Julian. Or. viii. p. 247. A. Plinius formam imitatur. H. N. xi. 54. "Animo autem videmus, animo cernimus." Attigimus et supra ad Plutarch. de Fortuna p. 98. B.' Xenophanes iisdem in poetis numerandus est: cujus de hoc argumento versus retulerunt Plutarch. de Aud. Poet. p. 17. E. Sext. Empir. Adv. Mathem. vii. 49. 110. Diog. L. ix. 72. Empedoclis dictum in hanc rem exstat apud Plutarch. ibidem: et Sextum Empir. eodem libro §. 122—124. Diog. L. ix. 73. Parmenidis apud eumdem Plutarch. Adv. Colot. p. 1114. D. Sext. Emp. vii. 111. Diog. L. ix. 22. Procl. in Tim. Plat. i. p. 42. Simplic. in Physic. Aristot. i. p. 25. A. Cicero universe hos ut antiquissimos dubitatores memorat Acad. ii. 5. 'Empedoclem, Anaxagoram, Democritum, Parmenidem, Xenophanem, Platonem etiam et Socratem profertis—. Et tamen isti physici raro admodum, cum hærent aliquo loco, exclamant, quasi mente incitati: Empedocles quidem, ut interdum mihi furere videatur, abstrusa esse omnia, nihil nos sentire, nihil cernere, nihil omnino, quale sit, posse reperire.' Hæc ex Luculli persona contra Academicos: cui pro Academicis respondet Cicero, 23. 'Furere tibi Empedocles videtur: at mihi dignissimum rebus iis, de quibus loquitur, sonum fundere. Num ergo is excæcat nos, aut orbat sensibus, si parum magnam vim censet in iis esse ad ea, quæ sub eos subjecta sunt, judicanda? Parmenides, Xenophanes, minus bonis quamquam versibus, sed tamen illis versibus, increpant eorum arrogantiam, quasi irati, qui, cum sciri nihil possit, audeant se scire dicere. Et ab his aiebas removendum Socratem et Platonem. Cur? an de ullis certius possum dicere? Vixisse cum his equidem videor: ita multi sermones perscripti sunt, e quibus dubitari non possit, quin Socrati nihil sit visum sciri posse. Excepit unum tantum 'scire se, nihil se scire:' nihil amplius. Quid dicam de Platone? qui certe tam multis libris hæc persecutus non esset, nisi probavisset: ironiam enim alterius, perpetuam præsertim, nulla fuit ratio persequi.' Wytt.

αὐτὴν τὴν] Omissum in Edd. vett. et Steph. articulum τὴν præbuerunt Iamblichi codices et Platonis Aug. et Tub. Heind.

ἐμπόδιον τὸ σῶμα] Virgil. vi. 730. πλατωνίζων, 'Igneus est ollis vigor et cœlestis origo Seminibus, quantum non noxia corpora tardant, Terrenique hebetant artus, moribundaque membra.' Gottl.

ὄψις τε καὶ ἀκ.] Aug. cum Olympiod. ἡ ὄψις. Articulo præfixo sic scribi debuit, ἥ τε ὄψις καὶ ἡ ἀκοή. Heind.

τοιαῦτα καὶ οἱ ποιηταὶ ἡμῖν ἀεὶ[n] θρυλοῦσιν,[o] ὅτι οὔτ' ἀκούομεν ἀκριβὲς[p] οὐδὲν[q] οὔτε ὁρῶμεν; καί τοι εἰ αὗται τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσὶ μηδὲ σαφεῖς,[r] σχολῇ αἵ γε[s] ἄλλαι· πᾶσαι γάρ που[t] τούτων φαυλότεραί εἰσιν. ἢ σοι οὐ δοκοῦσιν;[u] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 26.] Πότε οὖν, ἡ δ' ὅς, ἡ ψυχὴ τῆς ἀληθείας ἅπτεται; ὅταν μὲν γὰρ μετὰ τοῦ σώματος ἐπιχειρῇ τι[v] σκοπεῖν, δῆλον ὅτι τότε ἐξαπατᾶται ὑπ' αὐτοῦ. Ἀληθῆ λέγεις. Ἆρ' οὖν οὐκ[w] ἐν τῷ λογίζεσθαι, εἴ πέρ που ἄλλοθι, κατάδηλον αὐτῇ γίγνεταί τι τῶν ὄντων; Ναί. Λογίζεται δέ γέ που[x] τότε κάλλιστα,[y] ὅταν μηδὲν τούτων αὐτὴν[z] παραλυπῇ,[a] μήτε

ὅτι Φ, ante ἡμῖν *s.—[o] θρυλοῦσιν �AΔ: θρυλλοῦσιν *s.—[p] ἀκριβῶς E.—[q] οὐδὲν om G.—[r] σοφοῖς H.—[s] αἵ γε ꝀΓΔΛΞΠΤΦCGHILs: γε αἱ *s.—[t] που om G.—[u] δοκεῖ E.—[v] τις corr Π et pr Γ.—[w] οὐκ om pr G.—[x] που τοῦ Ꝁ.—[y] κάλλιστα τότε Φs, τότε καὶ μάλιστα G.—[z] μηδὲν τούτων αὐτὴν ΔΠΦGs: αὐτὴν τούτων μηδὲν *s.

Manus librariorum etiam aliis in locis subjecta temere orbarunt articulo. Sic apud Xen. Cyrop. iii. 1. 17. pro ὁ νομίζων, librarius Cod. Alt. scripsit νομίζων. Fisch.

οἱ ποιηταὶ ἀεὶ ἡμῖν] Tub. ἡμῖν ἀεί. Olympiod. Ποιητὰς λέγει Παρμενίδην (v. Diog. L. ix. 27. ibiq. Menag.) Ἐμπεδοκλέα, (v. Cic. Acad. ii. 5. ibiq. Davis.) Ἐπίχαρμον. Οὗτοι γὰρ οὐδὲν ἀκριβὲς λέγουσιν εἰδέναι τὴν αἴσθησιν, καθάπερ Ἐπίχαρμός φησι, Νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει· τὰ δ' ἄλλα πάντα κωφὰ καὶ τυφλὰ (imo νοῦς ὁρῇ καὶ νοῦς ἀκούει· τἆλλα κωφὰ καὶ τυφλά. Qui Epicharmi versus aliunde satis est notus.) Tum Tub. et Iamb. σχολῇ αἵ γε ἄλ. Heind.

οὔτ' ἀκούομεν ἀκριβὲς, οὔτε ὁρῶμεν] Proclus in Plat. Tim. ii. p. 105. καὶ ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης πολλὰ κατηγορεῖ τῆς αἰσθήσεως, 'οὔτε ἀκούομεν ἀκριβῶς οὐδὲν, οὔτε ὁρῶμεν.' quomodo igitur per sensuum visa ad rerum cognitionem perveniamus convenienter quidem Platonicæ doctrinæ, deinceps ostendere studet. Platonicam vero corporis reprehensionem minus recte interpretantes Gnosticos se ipsos decepisse pronunciat Plotin. Ennead. ii. 9. p. 215. F. G. Wytt.

αἰσθήσεων] αἰσθήσεις ἀκριβεῖς καὶ σαφεῖς sunt 'sensus, quorum judicia clara sunt et certa,' ut loquitur Cicero Acad. iv. 7. Fisch.

§. 26. *ἐν τῷ λογίζεσθαι*] Olympiod. p. 13. οἰκεῖον τὸ λογίζεσθαι τῇ ψυχῇ, διακεκριμένως γινωσκούσῃ τὰ πράγματα, καὶ οὐχ ἡνωμένως καθάπερ ὁ νοῦς· τὸ γὰρ λογίζεσθαι διακρίνειν ἐστίν· ἐν δ' ἡμέας λέγε κήτεσι, ὁ ποιητής· (scilicet φησὶ Odyss. Δ. 452.) ὁ γὰρ ἀριθμὸς πρὸς τὸ διωρισμένῳ ἐστίν. εἰ δὲ καὶ ἐν τῷ Τιμαίῳ φησὶ τὸν δημιουργὸν λογίζεσθαι, ἀλλὰ κατ' αἰτίαν λογίζεται. Hæc in exemplum apposuimus, quo Platonis amatores moneantur, ne falsæ subtilitatis commentis se a grammatica et vera sententia abduci patiantur. Olympiodorus λογίζεσθαι accipit pro *computare*, quod sane ad *numerum* refertur, ut λέγειν, συλλέγειν, καταλέγειν, est singillatim congregare: et numerus ipse est διακεκριμένον τι, aliquid *discretum, quantitas discreta*: et homo ἔστι πρὸς τῷ διωρισμένῳ, *versatur in rebus singularibus*: ut ψυχὴ, quæ est inferior animi nostri pars, non in ἡνωμένοις, *unitis*, i. e. *ad unitatem redactis, universalibus*, in quibus versatur νοῦς. Atqui hoc loco λογίζεσθαι a Platone dicitur animi cogitatio et indagatio veri, quæ fit sine corporis sensuumque adjumento; quam facultatem, λόγον appellatam, habet ὁ νοῦς. Hæc facultatis actio, sive caussis quærendis, sive in quocumque veri genere imitando, occupata, dicitur λογίζεσθαι; cui respondet Latinum *ratiocinari*. Wytt.

ὅταν αὐτὴν τούτων κ. τ. λ.] Ita verti, *Quum ipsum nullus corporis sensus offenderit*, Ciceronis utens verbis. Serran.

ἀκοὴ μήτε ὄψις μήτε ἀλγηδὼν μή[b] τέ τις ἡδονή, ἀλλ' ὅτι
μάλιστα αὐτὴ καθ' αὑτὴν γίγνηται[c] ἐῶσα χαίρειν τὸ σῶ-
μα, καὶ καθ' ὅσον δύναται μὴ κοινωνοῦσα αὐτῷ μηδ' ἁπ-
τομένη ὀρέγηται[d] τοῦ ὄντος. Ἔστι ταῦτα. Οὐκοῦν καὶ
ἐνταῦθα ἡ τοῦ φιλοσόφου ψυχὴ μάλιστα ἀτιμάζει τὸ II. iii. 20.
σῶμα καὶ φεύγει ἀπ' αὐτοῦ, ζητεῖ δὲ αὐτὴ καθ' αὑτὴν
γίγνεσθαι; Φαίνεται. [§. 27.] Τί δὲ δὴ[e] τὰ[f] τοιάδε,[g] §. 12. W.
ὦ Σιμμία; φαμέν τι εἶναι δίκαιον[h] αὐτὸ ἢ οὐδέν; Φαμὲν
μέντοι[i] νὴ Δία. Καὶ αὖ[j] καλόν γέ τοι[k] καὶ ἀγαθόν;

—[a] παραλίπῃ L.—[b] μὴ δέ 𝔄.—[c] γίγνεται Δ.—[d] ὀρέγεται Λ et pr Ξ.—[e] δαὶ Υ.—[f] τὰ om H.—[g] τοιαῦτα ΠG.—[h] δίκαιον εἶναι Π.—[i] μέντοι 𝔄, τοι ΓΔΛΞΠCEGHI, om L : τι *ς.—[j] αὖ Ficinus : om ΔΠΦGs et corr Γ : οὐ *ς.—[k] γέ τοι Π, γέ τι 𝔄Δ

παραλυπῇ] *παραλυπεῖν* explicatur ab ipso Platone paulo inferius verbis *ταράττειν καὶ οὐκ ἐᾷν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν*. Stephanus in marg. vertit, *ipsi nullus corporis sensus molestus est*, vel *negotium facessit*. Fisch.

οὐκοῦν—καθ' αὑτὴν γίγνεσθαι] Citat Clemens Alexandr. Strom. iii. p. 433. Fisch.

§. 27. *τί δὲ δὴ τὰ τοιάδε*] Desunt *τὰ τοιάδε* in Olymp. Forst.

δίκαιον] Olympiodorus *αὐτὸ δίκαιον καλεῖ τὴν ἰδέαν·* h. e. formam, *speciem*, justi, quæ semper eadem est, solaque mente cernitur; justum, quod semper tale est, non justum, quatenus inest, vel rebus, vel personis. v. Tertullian. de Anima c. 18. p. 247. t. iv. Seml. cujus verba quamvis barbara, tamen, quia valent ad intelligendum hunc aliosque dialogi locos, apponenda visa sunt: 'vult enim Plato esse quasdam substantias invisibiles, incorporales, supermundiales, divinas, et æternas: quas appellat *ideas*: id est, formas exemplares, et caussas naturalium istorum manifestorum, et subjacentium corporalibus sensibus, et illas quidem esse veritates, hæc autem imagines earum.' Fisch.

φαμέν τι, νὴ Δία] Olymp. Ὁ *Σιμμίας ἑτοίμως συγκατατίθεται τῷ περὶ τῶν ἰδεῶν λόγῳ, ὡς συνήθης Πυθαγορείοις*. Forst.

φαμέν τι, νὴ Δία] Opportune nobis cod. Tub. lectionem præbet *φαμὲν μέντοι, νὴ Δία·* ut ex ea germanam reponere possimus *φαμέν τι μέντοι, νὴ Δ.* Est hic elegans particulæ *μέντοι* in responsione atque affirmatione usus. Infra p. 68. B. Οὐ *πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη—; Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία.* p. 73. D. *Καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία μέντοι, νὴ Δία.* p. 81. D. *Εἰκός γε, ὦ Σώκρατες. Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης.* p. 93. C. *Καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μέντοι.* Euthyd. 287. C. *Ἦ καὶ δίκαιον; Δίκαιον μέντοι.* Ibid. 298. A. *Οὐκοῦν ἕτερος εἶ τοῦ λίθου; Ἕτερος μέντοι.* Alcib. i. 145. E. *Ἦ πολλοῦ φήσομεν ἐνδεῖν; Πολλοῦ μέντοι, νὴ Δία.* Charm. 154. A. *Οἶσθά που σύ γε, ἔφη (ἀλλ' οὔπω ἐν ἡλικίᾳ ἦν πρὶν σὲ ἀπιέναι) Χαρμίδην τὸν τοῦ Γλαύκωνος τοῦ ἡμετέρου θείου υἱόν, ἐμὸν δὲ ἀνεψιόν. Οἶδα μέντοι, νὴ Δία.* Sic enim hæc interpungenda. Sed satis jam exemplorum. Ex eodem cod. pro *καὶ οὐ καλὸν* omnino recipiendum *καὶ καλὸν γέ τι κ. α.* Heusd.

φαμὲν μέντοι νὴ Δία] Sic non cunctanter mutavi quod in Edd. legitur, *φαμέν τι, ν. Δ.* secutus Codd. Tub. et Paris. in quibus *τοι* scriptum pro *τι*. §. 35. *Οὐ πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη—; Πολλὴ μέντοι, νὴ Δία.* §. 49. *Καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη; Μυρία μέντοι, νὴ Δία.* Quanquam exemplis in re ubivis obvia nihil est opus. In vulgata lectione offendit e prioribus iteratum *τι*. Heind. Male H. *φαμὲν μέντοι—*, nam præcesserat *τι ἢ οὐδέν*. Igitur respondendum erat *τί*. Beck.

καὶ αὖ καλόν γέ τι καὶ ἀγαθόν;] Ald. Steph. *καὶ οὐ καλὸν* [Bas. 2. *καλῶν*] *καὶ ἀγαθόν*; pro incommodo *οὐ* ex Ficini versione *Rursus ipsum pulchrum ipsumque bonum aliquid esse?* [post Fischerum] substitui *αὖ*, voculas *γέ τι* e Tub. et Par. revocavi.—*Ἤδη οὖν.* Tub. *Τί δὴ οὖν.* Heind.

Πῶς δ' οὔ; Ἤδη[l] οὖν πώποτέ τι[m] τῶν τοιούτων τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Οὐδαμῶς, ἦ δ' ὅς. Ἀλλ' ἄλλῃ τινὶ αἰσθήσει τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφήψω αὐτῶν; λέγω δὲ[n] περὶ πάντων, οἷον μεγέθους πέρι, ὑγιείας,[o] ἰσχύος, καὶ τῶν ἄλλων ἑνὶ λόγῳ ἁπάντων[p] τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκαστον ὄν· ἆρα διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν τἀληθέστατον[q] θεωρεῖται, ἢ ὧδ' ἔχει· ὃς ἂν μάλιστα ἡμῶν[r] καὶ ἀκριβέστατα παρασκευάσηται αὐτὸ ἕκαστον διανοηθῆναι περὶ οὗ σκοπεῖ, οὗτος ἂν ἐγγύτατα[s] ἴοι τοῦ γνῶναι ἕκαστον; Πάνυ μὲν οὖν. [§. 28.] Ἆρ' οὖν ἐκεῖνος ἂν τοῦτο ποιήσειε[t] καθαρώτατα,

ΦCs: om *ς.—[l] τί δὴ 𝔄, apposito in mg ἤδη.—[m] τι om G.—[n] δὴ ΛΦ.—[o] ὑγείας ΓΙ.—[p] ἄλλων ἁπάντων Ι.—[q] αὐτῶν τἀληθέστατον ΓΔΛΦGs, αὐτῶν τὸ ἀληθέστατον 𝔄, αὐτῶν ἀληθέστατον Π: τἀληθέστατον αὐτῶν *ς.—[r] ἡμῶν om pr Ξ.—[s] ἐγγυ-

τῶν τοιούτων] Abest ab Aug. Ficinus, *horum aliquid*. legit *τούτων*. Fisch.

ἁπάντων τῆς οὐσίας] Ἔστιν οὖν δὴ (inquit in Timæo p. 27. 28.) *κατ' ἐμὴν δόξαν πρῶτον διαιρετέον τάδε· τί τὸ ὂν μὲν ἀεί, γένεσιν δὲ οὐκ ἔχον· καὶ τί τὸ γιγνόμενον μέν, ὂν δὲ οὐδέποτε. τὸ μὲν δὴ νοήσει μετὰ λόγου περιληπτόν, ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὄν· τόδ' αὖ δόξῃ μετ' αἰσθήσεως ἀλόγου, δοξαστόν, γιγνόμενον καὶ ἀπολλύμενον, ὄντως δὲ οὐδέποτε ὄν.* Unde vero hanc rerum distributionem hauserat Plato, hæc discipulus ipsius Aristoteles, Ἐκ *νέου τε γὰρ* (Plato) *συγγενόμενος πρῶτον Κρατύλῳ καὶ ταῖς Ἡρακλειτείοις δόξαις, ὡς ἁπάντων τῶν αἰσθητῶν ἀεὶ ῥεόντων, καὶ ἐπιστήμης περὶ αὐτῶν οὐκ οὔσης, ταῦτα μὲν ὕστερον οὕτως ὑπέλαβε. Σωκράτους δὲ περὶ μὲν τὰ ἠθικὰ πραγματευομένου, περὶ δὲ τῆς ὅλης φύσεως οὐδέν, ἐν μέντοι τούτοις τὸ καθόλου ζητοῦντος καὶ περὶ ὁρισμῶν ἐπιστήσαντος πρώτου τὴν διάνοιαν· ἐκεῖνον ἀποδεξάμενος, διὰ τὸ ζητῆσαι περὶ τῶν καθόλου, τοιοῦτον ὑπέλαβεν, ὡς περὶ ἑτέρων τοὺς ὁρισμοὺς τούτους γιγνομένους, καὶ οὐ περὶ αἰσθητῶν τινός. ἀδύνατον γὰρ εἶναι τὸν κοινὸν ὅρον τῶν αἰσθητῶν τινός, ἀεί γε μεταβαλλόντων. οὗτος οὖν τὰ μὲν τοιαῦτα* (forsan *τὰ μὲν νοητὰ*) *τῶν ὄντων ἰδέας προσηγόρευσε, τὰ δ' αἰσθητὰ παρὰ ταῦτα καὶ κατὰ ταῦτα λέγεσθαι πάντα. κατὰ μέθεξιν γὰρ εἶναι τὰ πολλὰ τῶν συνωνύμων ὁμώνυμα τοῖς εἴδεσι.* Metaphys. l. i. 6. idemque ibid. l. ii. c. 4. quibus adde Eth. Nicom. l. i. c. 6. Hæc vero *νοητὰ εἴδη* (ut alia ipsorum nomina, quæ non sunt hujusce loci, omittam) quod eorum natura certa esset ac definita, *ἀεὶ κατὰ ταυτὰ οὖσα*, (cum ea interim, quæ sensibus subjecta sunt, ita continenter laberentur ac fluerent, ut nihil unquam eorum unum esset, constans, et idem) *οὐσίας* ideo sive essentiæ nomine appellavit Plato. At de ideis Platonicis multa multi. Ex antiquis, qui de iis egerunt, nonnullos enumerat Davisius ad Cic. Tusc. Disp. l. i. 24. idemque ad Academic. l. i. 9. 10. Forst.

τῆς οὐσίας, ὃ τυγχάνει ἕκ. ὄν.] Addita, ut h. l. voci *οὐσίᾳ* explicatione et Menon. p. 72. B. *μελίττης περὶ οὐσίας, ὅ, τι ποτ' ἐστί.* de Rep. ii. p. 377. E. *Ὅταν εἰκάζῃ τις κακῶς οὐσίαν τῷ λόγῳ περὶ θεῶν τε καὶ ἡρώων, οἷοί εἰσιν.* Unde conjicias, vocabulum, alias *τὸ εἶναι* significans, hac vi Platonis ætate nondum fuisse vulgatum. Heind.

ἔχει] Ald. Bas. 1. 2. *ἔχειν.* male. Mox Iamblich. *ἀλλ' οὓς ἂν—παρασκευάζηται—περὶ οὗ ὁ σκοπός.* Fisch.

αὐτὸ ἕκαστον] *Unumquodque τῶν εἰδῶν νοητῶν si per se ipsum spectetur.* Heind.

§. 28. *ἆρ' οὖν ἐκεῖνος—κοινωνῇ*] Hæc item reddidit Tertullian. l. l. de Anima xviii. 'Itaque rursus illum ergo ait supersapere, qui mente maxime sapiat, neque visionem proponens, neque ullum ejusmodi sensum attrahens animo, sed ipsa mente sincera utens in recogitando ad capiendum sincerum quodque rerum, si egressus potissimum ab oculis et auribus, et, quod dicendum sit, a toto corpore, ut turbante, et non permittente animæ possidere veritatem et pruden-

ὅς τις ὅτι μάλιστα αὐτῇ[u] τῇ διανοίᾳ ἴοι ἐφ' ἕκαστον, μήτε[v]
τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι μή τέ τιν'[w] ἄλ-
λην[x] αἴσθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετὰ τοῦ λογισμοῦ, ἀλλ' I. 66.
αὐτῇ καθ' αὑτὴν εἰλικρινεῖ[y] τῇ διανοίᾳ χρώμενος αὐτὸ καθ'
αὑτὸ εἰλικρινὲς[z] ἕκαστον ἐπιχειροίη[a] θηρεύειν τῶν ὄντων,
ἀπαλλαγεὶς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ ὤτων καὶ ὡς[b]
ἔπος εἰπεῖν ξύμπαντος[c] τοῦ σώματος, ὡς ταράττοντος καὶ II. iii. 21.
οὐκ ἐῶντος τὴν ψυχὴν κτήσασθαι ἀλήθειάν τε καὶ φρόνησιν,
ὅταν κοινωνῇ; ἆρ' οὐχ οὗτός[d] ἐστιν, ὦ Σιμμία, εἴ πέρ τις καὶ[e]
ἄλλος, ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος; [§. 29.] Ὑπερφυῶς, ἔφη

τάτω [ειε] G.—[t] ποιήσηι 𝔄.—[u] αὐτῆς L.—[v] μήποτε Φs et pr Π.—[w] τινα add 𝔄ΔΠΦs.—[x] αὐτὴν καὶ G.—[y] εἰλικρινῆ I.—[z] εἰλικρινὲς 𝔄.—[a] ἐπιχειρυίη Γ, ἐπιχειροῖ [η] 𝔄, ἐπιχειροῖ ΔΠΥCGHs: ἐπιχειρεῖ s.—[b] ὡς om pr Γ.—[c] παντὸς Π.—[d] οὕτως ΛΗΙ et

tiam, quando communicat.' Quod *παρατιθέμενος* vertit *proponens*, videri possit legisse *προτιθέμενος*· utrumque commodum sensum facit: hoc est, *sequens tamquam ducem præeuntem*: illud, *apponens sibi, adhibens ut comitem ac socium*, probabilius etiam est, et ab omnibus libris firmatum. Wytt.

παρατιθέμενος] Clemens Alex. Strom. v. p. 580. A. huc respexit, Ὁ γὰρ *μήτε τὴν ὄψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοεῖσθαι, μήτε τινὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων ἐφελκόμενος, ἀλλ' αὐτῷ καθαρῷ τῷ νῷ τοῖς πράγμασιν ἐντυγχάνων, τὴν ἀληθῆ φιλοσοφίαν μέτεισι*. Fisch.

μήτε ἄλλην] Tub. et Par. *μήτε τινὰ ἄλλην*, quod non statim rejecerim. Lysias pro Polystr. p. 679. *οὐδεὶς τοίνυν ἂν εἴποι τις ὅπως τῶν ὑμετέρων ἔχει*. Atque sic sæpe reperitur *οὐδέν τι, nihil quidquam*. Heind.

εἰλικρινὲς ἕκαστον] Plut. de Cons. ad Apoll. p. 108. *πᾶν τὸ εἰλικρινὲς ὁρῶντες, τοῦτο δέ ἐστι τὸ ἀληθές*. Cicero vertit: *sincerum*, jungitque *vero* et *simplici*, (Offic. i. 4.) *quod verum, simplex sincerumque sit, id esse hominis naturæ aptissimum*. Tertull. de Anim. 41. *τὸ εἰλικρινὲς* vertit *germanum*. Gottl.

ἐπιχειροίη] Edd. *ἐπιχειρεῖ*, quod ferri post *ἴοι* non potest. Ut Turneb. ediderat, *ἐπιχειροῖ* habent Aug. et Tub. *ἐπιχειρῇ* Olymp. Atticam formam *ἐπιχειροίη* Iamblichus præbet. Heind.

θηρεύειν] Olymp. *Οἰκεῖον τὸ θηρεύειν ἐπὶ τῶν νοητῶν, διότι ἀφανεῖ δυνάμει τῆς ψυχῆς γινώσκεται ταῦτα, καθάπερ καὶ οἱ θηραταὶ ἀφανεῖς σπεύδουσιν εἶναι τοῖς θηράμασιν*. Forst.

ἀπαλλαγεὶς] Cic. Acadd. iv. 46. 'Plato autem omne judicium veritatis, veritatemque ipsam, abductam ab opinionibus, et a sensibus, cogitationis ipsius, et mentis, esse voluit.' Fisch.

εἴπέρ τις ἄλλος] Vindob. A. B. versio Sicula, Aristipp. *εἴπέρ τις καὶ ἄλλος*. Wytt.

εἴπερ τις καὶ ἄλλος—καὶ] Quo carent Edd. *καὶ* accessit e Tub. Sic supra *εἴπερ τις πώποτε καὶ ἄλλος*. de Legg. ii. p. 663. D. *εἴπερ τι καὶ ἄλλο ἐτόλμησεν ἂν*—. Demosth. in Timocrat. p. 701. Ἐγὼ δὲ, *εἴπερ τινὶ τοῦτο καὶ ἄλλῳ προσηκόντως εἴρηται, νομίζω*. Xenoph. Cyrop. v. 1. 6. *εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνὴρ, καὶ ὁ Κῦρος*—. Anab. i. 3. 15. *ὥς τις καὶ ἄλλος μάλιστα ἀνθρώπων*. Aristoph. Nub. 355. *Χαίρετέ τοι νῦν, ὦ δέσποιναι, καὶ νῦν, εἴπερ τινὶ κἄλλῳ, Οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν*. Heind.

ὁ τευξόμενος τοῦ ὄντος] *Qui rerum naturam*, i. e. *veritatem* (segregans animum a corpore) *intelliget*. Τὸ ὂν antea *ἀλήθειαν* vocat. Veri forma semper est eadem et manet. Unde et veteres *τὸ ὂν verum* dicebant, quod esset et idem maneret. Scire præterea, quid quæque res sit, illud ipsum est, quod verum dicimus. v. Parmenid. p. 152. ed. Bas. 2. Hæc vis videtur *ἀπὸ τοῦ ὄντος ἀεὶ*, ab omnium rerum auctore atque opifice, derivari posse, ut Deus vocatur in Timæo p. 27. 28. Steph. Gottl.

§. 13. W. ὁ Σιμμίας, ὡς ἀληθῆ λέγεις, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν ἀνάγκη, ἔφη, ἐκ πάντων τούτων παρίστασθαι δόξαν τοιάνδε τινὰ[f] τοῖς γνησίως[g] φιλοσόφοις, ὥστε καὶ πρὸς ἀλλήλους τοιαῦτ'[h] ἄττα[i] λέγειν, ὅτι[j] Κινδυνεύει[k] τοι[l] ὥς περ ἀτραπός τις[m]

pr Γ.—[e] καὶ add 𝔄ΠΦGs.—[f] τινα τοιάνδε G.—[g] γνησίοις Δ.—[h] τοιαῦτ' s.—[i] ἄττα om Δ.—[j] καὶ Δ.—[k] κινδυνεύοι ΔL.—[l] γε corr Δ, om ΓG.—[m] τις add 𝔄ΔΠΦs.—

§. 29. ὑπερφυῶς—ὡς ἀληθῆ λέγεις] *Mirifice quantum vera dicis:* in hac enim formula ὡς habet eamdem vim quam ὅσον in aliis, v. c. οὐράνιον ὅσον, μυρία ὅσα, et similibus. Est autem Platoni propria. Sic infra §. 50. Symp. p. 315. E. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω. Protag. p. 212. G. ὑπερφυῶς ἐδόκει ἅπασιν ἀληθῆ εἶναι τὰ εἰρημένα. Wytt.

δόξαν] Olympiodor. Οὐ τὴν κάτωθεν δεχομένην (f. ἐρχομένην) ἀλλὰ τὴν διανοίας οὖσαν ἀποτελεύτησιν· διττὴ γὰρ ἡ δόξα. Forst.

γνησίως φιλοσόφοις] Olymp. Γνησίοις φιλοσόφοις εἶπε διὰ τοὺς πολιτικούς. Forst.

γνησίως φιλοσόφοις] *Veros genuinosque philosophos* dicit, ut eos a civilibus viris (πολιτικοῖς) i. e. qui civiles virtutes, veluti temperantiam et justitiam, sectentur ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ, discernat. Gottl.

γνησίως] γνησίοις Iambl. et Olympiod. Heind.

ὅτι κινδυνεύει κ. τ. λ.] *Videtur tamen quasi semita nos ope rationis in hac quæstione ad exitum ducere.* Olympiodorus nugatur quidem, nec indocte tamen: Εἶτα καί φησιν, ὅτι ταύτην τὴν ἄτραπον ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον, τούτεστι, καθαρῶς ζητέον· ἄτραπος γὰρ ἡ ὁδὸς, τούτεστι ἡ κάθαρσις ἡ ἐπὶ τὴν θεωρίαν ἄγουσα· οὐ τὴν λεωφόρον δὲ δεῖ ἰέναι, τούτεστι τὴν τῶν πολλῶν. Καὶ Πυθαγόρειον γὰρ ἦν παράγγελμα, 'φεύγειν τὰς λεωφόρους·' ὥσπερ τὸ 'Τὰ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν·' καὶ ''Ετέρων δ' ἴχνια μὴ καθομᾶ * * *.' Ταῦτα ἔχει ἡ θεωρία. De priore præcepto Pythagorico disseruit Lilius Gyraldus, de Symbol. Pythag. p. 103. in editione Hieroclis de Provid. et Fato, Lond. 1673. cujus in Symboli explicatione, ut alibi, Olympiodorum citans, ne verbum quidem de postremo dicto dicit: quod an usquam apud alium veterem scriptorem exstet, nescio: sic tamen fere emendantium puto: Τὰ δὲ μὴ πατέουσιν ἅμαξαι, τὰ στείβειν· 'Ετέρων δ' ἴχνια μὴ καθομίλει· reliquiæ enim anapæstos produnt. Neque vero ἄτραπον necesse erat ex Pythagorico præcepto repetere; nil enim frequentius est comparatione disputationis cum via et itinere, ut ostendit noster Heusdius in Specim. Critico p. 130. ubi diserte ἄτραπος adhibetur a Platone in Politico p. 170. D. τὴν οὖν πολιτικὴν ἄτραπον πῇ τις ἂν εὑρήσει; Wytt.

κινδυνεύει τις] Vulgo τοι, pro quo τις posui e Par. et Tub. ac Iambl. Ms. Pro ὅτι κινδ. Codd. Pariss. duo καὶ κινδ. Vellem, utroque omisso,—λέγειν· κινδυνεύει—. Nam quum hoc ὅτι pendeat a præcedente λέγειν, continuo autem illatum in his ὅτι ἕως ἂν τ. σ. ἔ. significet *propterea quod*, offendit paullum sic statim diversum in modum repetita vocula. Obscuriori huic loco lucis aliquid affert Olympiodori Scholion: φησὶν ὅτι ταύτην τὴν ἀτραπὸν ἰτέον, οὐ τὴν λεωφόρον· τοῦτ' ἔστι, καθαρτικῶς ζητέον· ἀτραπὸς γὰρ ἡ ὁδὸς, τοῦτ' ἔστιν ἡ κάθαρσις ἡ ἐπὶ τὴν θεωρίαν ἄγουσα· οὐ τὴν λεωφόρον δὲ δεῖ ἰέναι, τοῦτ' ἔστι, τὴν τῶν πολλῶν. Καὶ Πυθαγόρειον γὰρ ἦν παράγγελμα, φεύγειν τὰς λεωφόρους. (V. Ruhnken. ad Callim. Fragm. p. 541. et Perizon. ad Ælian. V. H. iv. 17.) Hoc igitur dicere philosophus videtur: *in investiganda veritate non regia via s.* ea, quam vulgus ingrediatur, *sed semita quadam esse incedendum*, h. e. veritatem indagaturis non, ut vulgus faciat, corpus adhibendum esse ejusque sensus, sed solam sequendam rationem ab omni corporis contagione sejunctam; *propterea quod, quamdiu corporis vinculis teneamur, ne possimus quidem pro eo atque velimus satis rerum percipere naturam, sed plena perfectaque veri cognitio post mortem demum contingere queat.* Quo magis enitendum esse sapienti, ut sit a corporis societate quam maxime remotus ἐγγυτάτω τοῦ εἰδέναι. Sic ἀτραπὸν quo sensu dixerit, satis apparet. ἐκφέρειν autem h. l. eadem potestate usurpatum qua apud Soph. Aj. 7. εὖ δέ σ' ἐκφέρει Κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Id. Œd. C. 1424. 'Ορᾷς τὰ τοῦδ' οὖν ὡς ἐς ὀρθὸν ἐκφέρει (sic Codd.) μαντεύματα

ἡμᾶς ἐκφέρειν[n] μετὰ τοῦ[o] λόγου ἐν τῇ σκέψει, ὅτι ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν καὶ[p] ξυμπεφυρμένη ᾖ ἡμῶν[q] ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ[r] τοιούτου κακοῦ, οὐ μή ποτε κτησόμεθα[s] ἱκανῶς οὗ[t] ἐπιθυμοῦμεν· φαμὲν δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ἀληθές. μυρίας μὲν γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφήν· ἔτι δὲ ἄν τινες νόσοι προσπέσωσιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν· ἐρώτων δὲ[u] καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν καὶ φλυαρίας ἐμπίπλησιν

[n] ἡμᾶς ἐκφέρειν ΔΠΦG8: ἐκφέρειν ἡμᾶς *ς.—[o] τοῦ om E.—[p] καὶ om L.—[q] ἡμῶν om Ξ.—[r] τοῦ om Δ, supra ponit 𝔄.—[s] κτησόμεθα Φ8: κτησώμεθα *ς.—[t] ὃ corr Γ.

etc. Μετὰ τοῦ λόγου est *præeunte et ducente ratione*, si sequimur rationem, λογισμὸν, ut ante appellavit hanc mentis agitationem. Demosth. Leptin. §. 90. παρὰ τῶν πολιτῶν λόγῳ μετὰ τῶν νόμων τὰ δίκαια λαμβάνοντες, ubi Wolfius μετὰ τῶν νόμων expl. *ducentibus, præeuntibus legibus*. Atque hæc μετὰ τοῦ λόγου omitti sane poterant; addita me quidem non offendunt hoc sensu, *qui ratione duce rerum naturam contemplari velint, eos declinantem a vulgi via semitam eo quo velint ducere*, sc. κάθαρσιν illam, quantam humana fert facultas §. 31. Ita verba hæc pertinent ad seqq. ἐν τῇ σκέψει, atque μετὰ τοῦ λόγου ἐν τῇ σκέψει est idem fere quod ἐν τῇ μετὰ τοῦ λόγου σκέψει. Heind.

ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν κ. τ. λ.] Hujus disputationis partem, hinc ad πᾶν τὸ εἰλικρινὲς, Latine retulit Claudius Mamertus de Statu Animæ ii. 7. p. 130. ed. Barth. quem correxit A. Schottus in Nodorum Cic. iii. 12. Plutarch. in Consolat. ad Apollon. p. 108. inde a μυρίας γὰρ ἡμῖν ἀσχολίας —ad μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ: Iamblichus in Protreptico p. 72. Clemens Alexan. Strom. iii. p. 433. Wytt.

κτησώμεθα] Scaliger in marg. Protrept. Iambl. p. 73. corrigi jussit κτησόμεθα. Fisch.

κτησώμεθα] Librorum edd. et Mss. fide firmatum hoc κτησώμεθα non sum ausus ex Dawesii præcepto mutare in κτησόμεθα. cf. de Rep. x. p. 609. A. τὸ ξυμφυτὸν ἄρα κακὸν ἑκάστου καὶ ἡ πονηρία ἕκαστον ἀπόλλυσιν· ἢ, εἰ μὴ τοῦτο ἀπολεῖ, οὐκ ἂν ἄλλο γε αὐτὸ ἔτι διαφθείρειεν. Οὐ γὰρ τό γε ἀγαθὸν μήποτέ τι ἀπολέσῃ, οὐδὲ αὖ τὸ μήτε κακὸν μήτε ἀγαθόν. Xenoph. Anab. iv. 8. 13. ἤν τέ πῃ εἰς δυνηθῇ τῶν λόχων ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀναβῆναι, οὐδεὶς μηκέτι μείνῃ τῶν πολεμίων. Quibus locis quis temere pro ἀπολέσῃ substituat ἀπολεῖ, pro μείνῃ μενεῖ? Heind.

μυρίας μὲν γὰρ κ. τ. λ.] Olymp. Τοῦτο οὖν αὐτὸ διὰ παραδειγμάτων ἐκτραγῳδοῦσιν ἀφηγούμενοι τὰ συμβαίνοντα ἐμπόδια τῇ ψυχῇ ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ κατὰ φύσιν ἔχοντος ἐν ταῖς ἀναγκαίαις τροφαῖς, καὶ παρὰ φύσιν ἐν ταῖς νόσοις. Forst.

μυρίας—ἡμῖν ἀσχολίας] Recte Olympiodorus ad h. l. τοῦτο αὐτὸ ἐκτραγῳδοῦσιν ἀφηγούμενοι τὰ ἐμπόδια τῇ ψυχῇ ἀπὸ τοῦ σώματος, i. e *tragice exaggerant*, s. *tragœdias excitant in describendis impedimentis, quæ fiunt animo a corpore*. De verbo τραγῳδεῖν v. Victor. V. L. xxi. 14. p. 566. Dionys. Hal. ii. 103. de triumphi pompa: εἰς πλούτου μᾶλλον ἐπίδειξιν ἐπιτραγῳδουμένη. Gottl.

μυρίας μὲν γὰρ] Omissum μὲν a Plutarcho hæc proferente Consol. ad Apoll. p. 108. A. Mox idem ἐμποδίζ. ἡμῖν pro ἡμῶν. Non male. Pro altero tamen stant Aug. et Tub. cum Edd. vett. Heind.

ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ ὄντος θήραν] Vindob. E F. Plutarch. ἡμῖν: versio Sicula in aliud omne abit, *impediunt nostram ejus aucupationem*. Θήρα, ut p. 16. θηρεύειν, frequentissima Platoni est metaphora ad veritatis indagationem, notata nobis in Epistola Critica ad D. R. p. 41. Wytt.

ἐρώτων δὲ] Vulgo τε pro δὲ, quod præbent Tub. Par. Iambl. Ms. et Plutarch. Heind.

καὶ φλυαρίας] Olympiod. φλυαρίαν καλεῖ ὁ Πλάτων πᾶν τὸ περιττὸν, οὐ μόνον τὸ ἐν λόγοις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἔργοις. Quasi hoc proprium esset Platonis. Aristoph. Lysistr. 159. Φλυαρία ταῦτ' ἐστὶ τὰ μεμιμημένα. Xenoph. Cyrop. i. 4.

ἡμᾶς πολλῆς, [§. 30.] ὥστε τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐ-

11. ὦ παῖδες, ὡς ἄρα ἐφλυαροῦμεν ὅτε τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἐθηρῶμεν.—Statim post πολλῆς deest apud Plutarch. et Iambl. Heind.

§. 30. ὥστε, τὸ λεγόμενον ὡς ἀληθῶς, τῷ ὄντι ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονῆσαι ἡμῖν ἐγγίγνεται οὐδέποτε οὐδὲν] Sic Græca exempla omnia. Versio Sicula ad verbum, sed nullo cum sensu, *ut dicitur quam vere revera ab eo neque sapere nobis advenit umquam nullatenus.* Claudius Mamertus l. c. circumcisis his particulis: *ut præ illo ne sapere quidem ulla in re possimus.* Impedita sententia ita expedienda videtur: *ut, quod vero proverbio dicitur, omnino ne sapere quidem umquam quidquam propter corpus possimus.* Dictio, οὐδὲ φρονῆσαι τι ἐγγίνεται, *neque cogitare quidquam licet,* quasi proverbium accipitur. Illud τὸ λεγόμενον significare, *quod proverbio dicitur, secundum proverbii sententiam,* pro κατὰ τὸ λεγόμενον, neminem fugit. Sed nondum satis vulgo cognitum, ὡς ἀληθῶς, et item τὸ ὄντι, citatis locis addi. Prius ita occurrit in Phædone §. 50. 62. apud Plutarch. de Adulatore et Amico p. 68. F. ἀλλ' ὡς ἀληθῶς ἐν ταῖς τοιαύταις μεταβολαῖς 'Εἰς ὄμματ' εὔνου φωτὸς ἐμβλέψαι γλυκύ·' Œnomaus apud Euseb. P. E. v. p. 233. D. Τρὶς γάρ, ὡς ἀληθῶς, μυρίοι εἰσὶν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ—. Diogenianus apud eumdem vi. p. 262. D. καὶ γὰρ ὡς ἀληθῶς παντὶ γεννητῷ ζώῳ θανεῖν καθείμαρται. Nec minus frequens hoc usu sensuque est τῷ ὄντι, et ὄντως: v. c. in Platone Leg. v. p. 609. D. πρώτη μὲν τοίνυν πόλις τέ ἐστι, καὶ πολιτεία καὶ νόμοι ἄριστοι, ὅπου τὸ πάλαι λεγόμενον ἂν γίγνηται κατὰ πᾶσαν τὴν πόλιν ὅτι μάλιστα. λέγεται δὲ ὡς ὄντως ἐστὶ κοινὰ τὰ φίλων. xii. p. 686. G. παρθένος γὰρ αἰδοῦς Δίκη λέγεταί τε καὶ ὄντως εἴρηται. ibid. p. 692. F. ὄντως ἐπικεκλωσμέναι. Epinom. 703. E. τὸ λεγόμενον γὰρ ὄντως αὐτὸ αὑτὸ ἀγνοοῖ· i. e. *nam, quod dici solet, revera accideret, ipse se ipsum ignoraret.* Restituendum Xenophonti in Symposio iv. 8. ὄψον μὲν γὰρ δὴ οὕτως ἔοικεν εἶναι, ὡς κρόμμυόν γε οὐ μόνον σῖτον, ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει· ut scribatur, ὄψον μὲν γὰρ δὴ ὄντως ἔοικεν εἶναι τὸ κρομμύον, ὅ γε οὐ μόνον σῖτον ἀλλὰ καὶ ποτὸν ἡδύνει· i. e. *allium enim revera (secundum Homeri effatum) videtur obsonium esse; quippe quod non modo cibum, sed et potum, suaviorem reddat.* Animadvertendum in Aristotelico libro de Mundo cap. vi. Sylburg. t. ii. p. 22. ἄλλα δὲ ἄλλοις ἐνεργούμενα κατὰ μίαν πρόσταξιν, ἢ νόμιμον ἐξουσίαν, σώζει τὸ τοῦ ποιήσαντος ὄντως, Πόλις ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, 'Ομοῦ δὲ παιάνων καὶ στεναγμάτων· *alia autem ab aliis in hoc mundo tractata secundum unum mandatum aut legitimam potestatem, demonstrant et verum esse ostendunt illud poetæ dictum cæt.* scilicet Sophoclis Œdip. Tyr. 4. Clitomachus apud Stob. Floril. xcvi. p. 534. βραχὺς γὰρ ὄντως ὁ βίος, ἡ δὲ τέχνη μακρή—. Plutarchus Op. Moral. p. 62. C. 104. A. 107. F. 109. E. ἄλγος γὰρ ὄντως οὐθὲν ἅπτεται νεκροῦ· ubi versui interjectum ὄντως sententiam aliunde sumtam significat: item 113. E. 917. C. 920. E. J. Chrysostom. Homil. de Fato et Providentia t. i. p. 725. D. ὄντως θάνατός ἐστι ἐν τῷ λέβητι. Et quod hoc in Phædonis loco est τῷ ὄντι, item est in Gorg. p. 300. A. οὐ γὰρ ἂν θαυμάζοιμ' ἂν εἰ Εὐριπίδης ἀληθῆ ἐν τοῖσδε λέγει, λέγων, 'Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν, Τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν'—καὶ ἡμεῖς τῷ ὄντι ἴσως τεθνᾶμεν. Rep. iv. p. 448. ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ ὕδραν τέμνουσι. Rep. vi. p. 474. F. καί, τὸ λεγόμενον, τὰ καλὰ τῷ ὄντι χαλεπά· *et, quod in proverbio dicitur, verum est, pulcra sunt difficilia.* Plutarch. vii. Sap. Conv. p. 159. B. Apophth. Lacon. p. 213. F. Alcib. p. 193. C. τὸ μὲν Σωκράτους ἡγήσατο πρᾶγμα τῷ ὄντι θεῶν ὑπηρεσίαν εἰς νέων ἐπιμέλειαν εἶναι καὶ σωτηρίαν· refertur enim ad Platonis dictum, sic definientis amorem, *ministerium diis præstitum ad curandos et servandos juvenes.* Dio Chrys. Or. vii. p. 120. A. ἵνα μὴ παρέχωμεν τῷ ὄντι καθ' Ὅμηρον τὰς πόλεις εὖ ναιεταώσας. xi. p. 180. D. τῷ ὄντι ὡς ἐν ὀνείρατι μάχην διηγούμενος. Musonius apud Stob. Floril. liv. p. 371. ταῦτα γὰρ δὴ τῷ ὄντι ἱκανὰ καταρτίψαι βίον ἀνθρώπου ἐστί. significat hæc referri ad nobile dictum Socratis apud Xenoph. Mem. Socr. iv. 7. 3. et 6. ἔφη δὲ ταῦτα ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον καταρτίβειν, καὶ ἄλλων πολλῶν τε καὶ ὠφελίμων μαθημάτων ἀποκωλύειν. Teles apud Stob. xcvi. p. 524. fin. τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον, καὶ πήρας, καὶ θέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν· refertur ad exemplum Cratetis. Hæc observatio valet ad

δέν. καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις καὶ μάχας[v] οὐδὲν ἄλλο παρέχει ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυμίαι. διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων[w] κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι ἡμῖν[y] γίγ- II. iii. 22.
νονται, τὰ δὲ χρήματα ἀναγκαζόμεθα κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα, δουλεύοντες τῇ τούτου θεραπείᾳ· καὶ ἐκ τούτου

—[u] δὲ 𝔄ΔΠΦGs: τε *s.—[v] μάχας καὶ στάσεις Π.—[w] κτημάτων ΦG.—[x] χρήσεις G.—[y] ἡμῖν add 𝔄ΔΠΦGs.—[z] πάντα ταῦτα 𝔄ΓΔΞΠΥΦCGHL: ταῦτα πάντα *s.—

latentes adhuc in scriptoribus locos antiquiorum deprehendendos. Wytt.

§. 30. *τὸ λεγόμενον*] Hic, ubi non vulgaris quædam, sed propria vere philosophorum sententia profertur, interpositum hoc *τὸ λεγόμενον*, quo proverbia, certe vulgo frequentata loquendi genera indicantur, non ad ipsam refertur sententiam, sed ad locutionem hanc *οὐδὲ φρονῆσαι ἐγγίγνεται*. Heind.

ὡς ἀληθῶς τῷ ὄντι] Hæc ἐκ παραλλήλου posita. Similiter de Rep. i. p. 347. D. *ὁ τῷ ὄντι ἀληθινὸς ἄρχων οὐ πέφυκε τὸ αὑτῷ συμφέρον σκοπεῖσθαι.* Lachet. p. 183. D. *τοῦτον—ἐγὼ κάλλιον ἐθεασάμην ἐν τῇ ἀληθείᾳ ὡς ἀληθῶς ἐπιδεικνύμενον.* Heind.

καὶ γὰρ πολέμους καὶ στάσεις κ. τ. λ.] Apparet hinc ductus color in Ciceronis disputatione, qua Epicureus Torquatus utens inducitur Fin. i. 13. 'Cupiditates enim sunt insatiabiles: quæ non modo singulos homines, sed universas familias evertunt: totam etiam labefactant sæpe rempublicam. Ex cupiditatibus odia, dissidia, discordia, seditiones, bella nascuntur: nec hæ sese foris solum jactant, nec tantum in alios cœco impetu incurrunt: sed intus etiam in animis inclusæ, inter se dissident atque discordant; ex quo vitam amarissimam necesse est effici; ut sapiens solum, amputata circumcisaque inanitate omni et errore, naturæ finibus contentus, sine ægritudine possit et sine metu vivere.' Platonica sententia quasi ex fonte late in aliorum scripta manavit: ejusque communio reperitur etiam in Epistola Jacobi iv. 1. ad quem versum quum Pricæus, ut solet, multum doctrinæ adferret, mirum quod Platonis non meminit. Wytt.

τούτου] Plutarch. *ἀπὸ τούτου*, non male. Mox Iamblich. *χρησίμων*: male. Dein Aug. *γίνονται*. Plutarch. *ἐγγίνονται*, sine justa caussa. Fisch.

διὰ γὰρ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίγνονται] Hæc in nostro Olympiodori exemplo Cod. iii. bis, diversis locis, animadvertuntur. Primum p. 17. *τί φῄς; διὰ τὴν τῶν χρημάτων κτῆσιν πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται; οὐ γίνονται οὖν πόλεμοι διὰ κάλλος, ὡς ὁ Τρωϊκὸς διὰ τὴν Ἑλένην; Τινές φασιν, ὅτι ἄνευ χρημάτων πόλεμος οὐ γίνεται· δεῖ δὲ χρημάτων καὶ ἄνευ τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων. Ἀλλ' οὐ τοῦτό φησιν ἡ λέξις, ἀλλ' ὅτι διὰ τὰ χρήματα οἱ πόλεμοι γίνονται. Ἄλλοι φασὶν ὅτι χρήματα καλεῖ Πλάτων πάντα τὰ κτήματα· πάντες οὖν οἱ πολέμοι διὰ τῶν κτημάτων γίνονται· κτῆμα δὲ καὶ ἡ γύνη. Πρὸς οὓς φαμεν, ὅτι ἀλλὰ γινέται πόλεμος καὶ διὰ τὸ μὴ δουλεῦσαι.* Quorum illa pars *δεῖ δὲ χρημάτων—δεόντων*, est Demosthenis ex Olynth. i. p. 3. C. Altera Olympiodori annotatio est p. 69. *πῶς διὰ τὰ χρήματα πάντες οἱ πόλεμοι γίνονται; πολλοὶ γὰρ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας ἐγένοντο· Ῥητέον οὖν ὡς μὲν Ἁρποκρατίων, ἢ ὅτι ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἢ ὅτι καὶ ἡ τῶν λαφύρων ἐλπὶς ἐπιτείνει τὸν πόλεμον· ὡς δὲ Λογγῖνος, τὰ ἐκτὸς πάντα χρήματα καλεῖ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐξηγηταὶ, ἐπειδὴ ὀργάνοις χρῶνται τοῖς χρήμασι πάντες οἱ πολεμοῦντες. Κάλλιον δὲ πόλεμον ἀκούειν τὸν ἀναγκαῖον· διὸ ἀναγκαζόμεθα προσέθηκε. κ. τ. λ.* Ex his unus Longinus verum vidit. Ejusque caussa hunc locum Ruhnken. posuit in Dissert. de Longino §. 6. p. 8. Harpocration a Suida memoratur, indeque Fabricio B. G. vol. ii. p. 61. citatur etiam ab Hermia in Comment. Ms. in Phædrum p. 50. et 183. Attici Interpretes, ab Olympiodoro ibidem p. 85. Wytt.

καὶ ἐκ τούτου—διὰ ταῦτα πάντα] I. e. *et ex hac corporis caussa, propter has cupiditates, et negotia, otium tractandæ philosophiæ nobis intercipitur.* Differentiam inter *διά τι*, *propter aliquid*, et *διά τινος*, *per aliquid*, quorum hoc *instrumenti*, illud *propositi* significationem

ἀσχολίαν ἄγομεν φιλοσοφίας πέρι διὰ πάντα ταῦτα.[z] τὸ δ᾽ ἔσχατον πάντων, ὅτι ἐάν τις ἡμῖν καὶ σχολὴ γένηται ἀπ᾽[a] αὐτοῦ καὶ τραπώμεθα πρὸς τὸ σκοπεῖν[b] τι, ἐν ταῖς ζητήσεσιν αὖ[c] πανταχοῦ παραπῖπτον[d] θόρυβον παρέχει[e] καὶ ταραχὴν καὶ ἐκπλήττει, ὥστε μὴ δύνασθαι ὑπ᾽ αὐτοῦ καθορᾶν τἀληθές. ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται ὅτι εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι εἴσεσθαι,[f] ἀπαλλακτέον αὐτοῦ

[a] ὑπ᾽ L.—[b] ζητεῖν G.—[c] ἂν pr Γ.—[d] περιπίπτον Λ.—[e] παρέξει ΓΛΥCEHI.—[f] οἴσ-

habet confusa nonnullis, reprehendit Olympiodorus in annotatione modo apposita. Hanc autem partem *καὶ γὰρ πολέμους—τὸ δ' ἔσχατον πάντων*, omisit Claudius Mamertus l. c. Wytt.

φιλοσοφίας πέρι] *Quod ad philosophiam attinet.* Frustra corrigi Salvinius Obss. Misc. ii. p. 273. voluit *φιλοσοφίαν πέρι*. Sic, quod apte huc attulit Fisch., Euthyphr. p. 3. B. *καινοτομοῦντός σου περὶ τὰ θεῖα*, contra p. 5. A. *καινοτομοῦντα περὶ τῶν θείων*. Heind.

διὰ πάντα ταῦτα] Ita pro *ταῦτα πάντα* Aug. Tub. Iambl. Heind.

τὸ δ' ἔσχατον πάντων] Hanc et proximam sententiam mutatis fere verbis citat Philoponus in Aristot. de Anima lib. i. p. 2. indeque Suidas in Νοῦς, ut monet Kuster. Indidem profectus Simplic. in Aristot. Phys. i. p. 1. B. *εἰ δὲ καὶ τὴν χωριστὴν ὑπεροχὴν τῆς ψυχῆς ἐννοῶν, πρὸς τὰς ἀπὸ τοῦ σώματος γενομένας ἀσχολίας αὐτὴν (τὴν φυσιολογίαν) παραβάλλοι, τότε ἂν τελέως ἀγαπήσοι τὸν θάνατον.* Formula principii, quam ille item immutavit, Atticæ est elegantiæ; annotata Vigerio et Hoogeveenio de Idiotismis p. 11. Plutarch. Sulla p. 455. F. *τὸ δὲ πάντων μέγιστον, ἐξ ἀνεφέλου καὶ διαίθρου τοῦ περιέχοντος ἤχησε φωνὴ σάλπιγγος.* i. e. *quod autem omnium maximum erat, hoc erat, quod e sudo et sereno aere insonuit vox tubæ.* Lucullo p. 514. D. Aristid. Panathenaico t. i. p. 161. *τὸ δὲ πάντων μέγιστον, ὅτι καὶ τῆς πολιτείας κινηθείσας—κατεστήσαντο μὲν τὰ οἴκοι—*. Variatur subinde, pro *τὸ* posito *ὃ*, aut *γὰρ* pro *ὅτι*, ut ad Plutarchum notabimus. Wytt.

παρέχει] Aug. et Bas. 2. *παρέξει*. male. Certe sequitur *ἐκπλήττει*. *Παραπίπτειν* ea dicuntur, quæ *interveniunt casu* et fortuito, atque adeo *tempore alieno* neque opportuno. Fisch.

ἀλλὰ τῷ ὄντι ἡμῖν δέδεικται] Rursus vis formulæ *τῷ ὄντι* cernitur: quæ refertur ad id quod initio hujus §. dictum erat; est enim hic exitus quæstionis, quem *ostendebat ἡ ἄτραπος, semita.* Itaque *δέδεικται* hic opportune dicitur: ut, si recte memini, alibi apud Platonem, certe apud Plotin. qui totus ab illo pendet, Ennead. iv. lib. v. p. 451. A. *καὶ εἰ μὲν αὐτάρκως δέδεικται· εἰ δὲ μή, καὶ δι' ἄλλων δεικτέον·* lib. vii. p. 464. A. Plutarch. de Vitand. Ære Alieno p. 827. E. *ἆρα δέδεικται περὶ χρημάτων εἶναι νόμος·* quamquam lectio est suspecta. Aristid. Orat. Leuctr. iii. p. 454. *πᾶσι δέδεικται· omnibus cognitum et ostensum est.* Xenoph. Cyrop. ii. p. 52. D. *νῦν δέ φημι ἡμῖν καὶ δέδεικται ἡ μάχη· ostenditur, offertur nobis occasio pugnandi.* Aristot. de Generat. et Corrupt. ii. 10. *demonstratum nobis est.* Procl. in Tim. Plat. p. 117. 329. Instit. Theol. p. 478. Et sic passim apud multos. Wytt.

δέδεικται] H. l. est *manifestum est et exploratum*, ut Isocr. Paneg. ed. Mor. p. 95. *δέδεικται γάρ, ὅταν τις πολεμῇ πρὸς ἀνθρώπους ἐκ πολλῶν συλλεγομένους τόπων, ὅτι δεῖ μὴ περιμένειν, ἕως ἂν ἀθροισθῶσιν, ἀλλ' ἔτι διεσπαρμένοις αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν.* Id. Orat. ad Nicocl. Steph. p. 16. E. *Καὶ μὴν ἐκεῖνό γε φανερόν, ὅτι δεῖ τοὺς ταῦτα δυνησομένους—μὴ ῥαθυμεῖν, ἀλλὰ σκοπεῖν, ὅπως φρονιμώτερον διακείσονται τῶν ἄλλων. Δέδεικται γάρ, ὅτι τοιαύτας ἕξουσι τὰς βασιλείας οἵασπερ ἂν τὰς αὐτῶν γνώμας παρασκευάσωσι.* Ita si h. l. capias verbum *δέδεικται*, non ut ipsi, qui loquentes hic inducuntur, philosophi, quid *sibi demonstratum* sit, narrent, non opus erit cum Heusdio Specim. Crit. p. 16. emendare *δέδοκται*. Heind.

ἀπαλλακτέον] H. *l.* ut apud Lysiam in Andoc. p. 202. *ἢ τοὺς νόμους ἐξα-*

καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον[g] αὐτὰ τὰ πράγματα· καὶ
τότε, ὡς ἔοικεν, ἡμῖν ἔσται οὗ ἐπιθυμοῦμέν τε καί φαμεν
ἐρασταὶ εἶναι, φρονήσεως, ἐπειδὰν τελευτήσωμεν, ὡς ὁ λόγος
σημαίνει, ζῶσι δὲ οὔ. [§. 31.] Εἰ γὰρ μὴ οἷόν τε μετὰ
τοῦ σώματος μηδὲν καθαρῶς[h] γνῶναι, δυοῖν θάτερον, ἢ οὐ-
δαμοῦ[i] ἔστι κτήσασθαι τὸ εἰδέναι ἢ τελευτήσασι· τότε γὰρ
αὐτὴ καθ' αὐτὴν ἔσται ἡ ψυχὴ[j] χωρὶς τοῦ σώματος, πρό- I. 67.
τερον δ' οὔ. καὶ ἐν ᾧ ἂν ζῶμεν, οὕτως, ὡς ἔοικεν,[k] ἐγγυτά-
τω[l] ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι, ἐὰν ὅτι μάλιστα μηδὲν ὁμιλῶμεν
τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν, ὅ τι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, μηδὲ II. iii. 23.
ἀναπιμπλώμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν[m]
ἀπ' αὐτοῦ, ἕως ἂν[n] ὁ θεὸς αὐτὸς[o] ἀπολύσῃ[p] ἡμᾶς. καὶ οὕ-
τω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι[q] τῆς τοῦ σώματος[r] ἀφρο-

εσθαι IL.—[g] θετέον Δ.—[h] καθαρῶς μηδὲν G.—[i] οὐδαμῶς G.—[j] ἔσται ἡ ψυχὴ ΔΦGs et corr 𝔄: ἡ ψυχὴ ἔσται *ς.—[k] ὡς ἔοικεν om GL.—[l] ἐγγυτάτως s.—[m] καθαριεύωμεν ΛΕΙ, καθαρεύσωμεν s.—[n] ἂν om pr Ξ.—[o] αὐτὸς om pr Π, ante ὁ ponit Ξ.—

λειπτέον ἐστὶν, ἢ ἀπαλλακτέον τοῦ ἀνδρὸς, ductum ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι, non ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττειν. §. 28. ἀπαλλαγεὶς ὅτι μάλιστα ὀφθαλμῶν τε—καὶ ξύμπαντος τοῦ σώματος. Ita ἀνδριστέον usurpatum §. 90. συνεθιστέον de Rep. vii. p. 520. C. ἀποδυτέον ibid. v. p. 457. A. παρασκευαστέον Gorg. §. 135. ubi frustra desiderabam ἑαυτόν. περικαλυπτέα Aristoph. Nub. 724. ἡττητέα Lysistr. 450. φυλακτέον Xenoph. Œcon. vii. 36. Ita πειστέον, obediendum, ubivis. HEIND.

οὗ ἐπιθυμοῦμεν—φρονήσεως] Iambl. φρόνησις, quod probavit Fischerus, notatus propterea a F. A. Wolfio ad Demosth. Leptin. §. 15. de Rep. vii. p. 533. B. αἱ δὲ λοιπαὶ (τέχναι), ἃς τοῦ ὄντος τι ἔφαμεν ἐπιλαμβάνεσθαι, γεωμετρίαν τε καὶ τὰς ταύτῃ ἑπομένας, ὁρῶμεν ὡς ὀνειρώττουσι μὲν περὶ τὸ ὂν etc. Eurip. Hipp. 101. Πῶς οὖν σὺ—οὐ προσεννέπεις —Τήνδ', ἣ πύλαισι σαῖς ἐφέστηκεν Κύπρις. Conf. Plat. Hipp. Maj. §. 2. HEIND.

τε καί φαμεν] Plutarch. καὶ οὗ φαμεν ἔρωτα εἶναι, φρονήσεως. male. Iamblich. φρόνησις. non male: ita, ut hoc nomen cohæreat cum verbis ἡμῖν ἔσται. FISCH.

ὁ λόγος σημαίνει] Intell. ea quæ hactenus dicta sunt de impedimentis corporis, ejusque sensuum: ut c. 12. ὅπερ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται. FISCH.

§. 31. ὁμιλῶμεν] Vind. F. ὁμολογῶμεν. Versio Sicula, confatemur. WYTT. Claudianus totum locum ita vertit, 'Eo autem tempore, quo vivimus, ita demum appropinquabimus, applicabimurque, scientiæ, si quam minimum corpore utamur, neque in societate ejus, nisi quatenus necesse est, animum dimittamus. Ita enim minime replebimur vitiosa turbulentaque natura corporis, sed puri a contagione ejus, in quantum facere possumus, erimus.' FISCH.

ὅ,τι μὴ] Sic Edd. vett. pro ὅτι, quod cum Steph. posteriores dederunt. Schol. τὸ ὅ,τι ἴσον τῷ καθόσον (ut supra καθόσον μὴ πολλὴ ἀνάγκη μετέχειν αὐτῶν, infra §. 73. ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι·) λείπει δὲ τὸ κοινωνεῖν αὐτοῦ, ὅπερ δὴ νοεῖται καὶ συνυπακούεται. Quæ apposuit h. l. Fischer. e Critone p. 52. B. οὔτ' ἐπὶ θεωρίαν πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ εἰς Ἰσθμὸν, οὔτε ἄλλοσε οὐδαμόσε εἰ μή ποι στρατευσόμενος, in his ὅτι μὴ fere idem est quod subsequens εἰ μὴ, nisi, præterquam. HEIND.

ἀναπιμπλώμεθα] I. e. μολυνώμεθα, inquinemur. V. Tim. Lex. p. 30. ibiq. Ruhnk. HEIND.

ὁ θεὸς αὐτὸς] Omittit αὐτὸς Tub. HEIND.

σύνης, ὡς τὸ εἰκός, μετὰ τοιούτων τε[s] ἐσόμεθα καὶ γνωσόμεθα δι' ἡμῶν αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινές· τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως τἀληθές.[t] μὴ[u] καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ. Τοιαῦτα οἶμαι,[v] ὦ Σιμμία, ἀναγκαῖον εἶναι πρὸς ἀλλήλους λέγειν τε[w] καὶ δοξάζειν πάντας[x] τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς. ἢ οὐ δοκεῖ σοι οὕτως; Παντός γε μᾶλ-

[p] ἂν ἀπολύσῃ pr Ξ.—[q] ἀπαλλαττώμεθα pr Φ, ἀπαλλαττόμεθα s et rc Φ.—[r] τῆς τοῦ σώματος ante ἀπαλλαττ. ponit L.—[s] τε om G.—[t] τἀληθὲς I : τὸ ἀληθὲς *ς.—[u] οὐ Δ.—[v] ἡμῖν E, om G.—[w] τε add ΔΠΦGs.—[x] πάντως ς.—[y] ὦ om Δ.—[z] ἔγωγέ G.

ὡς τὸ εἰκὸς, μετὰ τοιούτων τε ἐσόμεθα] I. e. *ut consentaneum est, et cum talibus versabimur*. Scilicet, cum Diis et bonis hominibus: quod affirmaverat supra §. η. Olympiodorus p. 18. *ὡς τὸ εἰκός. οὐκ ἐνδιάζων* (l. *ἐνδοιάζον*) *τὸ εἰκὸς, ἀλλὰ τούτεστι τὸ ἐοικός. ἐπάγει δὲ τὸ 'ἴσως τὸ ἀληθὲς γνωσόμεθα' διὰ εὐλάβειαν· ἐπεὶ αὐτός ἐστι ὁ λέγων ὅτι ἀδαμαντίνοις δεσμοῖς δεῖ ταῦτα ἔχοντα κατιέναι εἰς ᾅδου.* quorum postrema referuntur ad Platonis dictum in Rep. x. p. 520. F. *ἀδαμαντίνως δεῖ δὴ ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα εἰς ᾅδου ἰέναι.* Quod autem Platoni tribuitur *εὐλάβεια*, i. e. *religio et cautio in affirmando de rebus divinis*, fuit hæc peculiaris ejus et Socratis et omnino Academiæ laus, ut vidimus apud Plutarch. de S. N. V. p. 549. E. Et vero *ἴσως*, *fortasse*, sexcenties apud Platonem est *probantis*, nec dubitantis, ut sit probabile, nec tamen plane certum, et ab *ὄντως* differat: ut Leg. xii. p. 695. G. ΚΛ. Ἴσως. ΑΘΗΝ. *Οὐκ ἴσως, ἀλλ' ὄντως, ὦ δαιμόνιε, ταύτης οὐκ ἔστι σοφωτέρα μέθοδος ἀνθρώπων οὐδενί.* Denique dictio *ὡς τὸ εἰκός*· vel elliptice vel abundanter accipi potest. Elliptice subaudiatur *ἐστὶ* vel *ἔχει*, et *τὸ εἰκὸς* sit quasi substantivum, *ut verisimilitudo se habet*, ut plene dixit Aristid. Or. t. i. p. 253. *ὡς τὸ εἰκὸς ἔχει.* Abundanter, ut *τὸ* addatur: ut in *τὸ νῦν*, aliis multis: veluti Xenoph. Cyrop. i. p. 6. A. *ἄριστον ἔχοντες πλεῖον μὲν ὡς τὸ εἰκὸς τῶν παίδων.* Anabas. iii. p. 196. D. *ἀγωνοθέται δ' οἱ θεοί εἰσιν, οἳ σὺν ἡμῖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἔσονται.* item alibi. Wytt. Claudianus vertit, 'Et si ita fecerimus, incorrupti sincerique digredientes ad omnia incorrupta sinceraque veniemus.' Fisch.

τοῦτο δ' ἐστὶν ἴσως] Atticæ loquendi modestiæ proprium hoc *ἴσως* in re certa apertaque esse constat. Heind.

μὴ καθαρῷ—θεμιτὸν ᾖ] Hæc laudantur a Synesio Epist. p. 32. et 86. etiam a Clem. Alex. Strom. v. p. 555. C. et a Theodoreto Θ. Π. i. p. 15. Fisch.

μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ] Hinc acceptum alii multi celebrarunt. Plutarch. de Is. et Os. p. 352. D. *καθαροῦ γὰρ, ᾗ φησιν ὁ Πλάτων, οὐ θεμιτὸν ἅπτεσθαι μὴ καθαρῷ.* Synesius Dione p. 50. A. *τῷ μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ, Πλάτωνος ἀπεδεξάμεθα·* Hierocl. in Aur. Carm. p. 6. *μὴ καθαρῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν ᾖ*: iterum p. 334. Æneas Gaz. in Theophrasto fin. p. 83. operarum vitium habet in edit. Barth. *μὴ θεμιτῷ γὰρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι οὐ θεμιτὸν εἶναι νομίζεται.* Plura dedit H. Junius ad Erasmi Adag. p. 451. Wytt.

καθαρῷ] Tub. *καθαρόν*. Vulgatum præfero. Apolog. Socr. p. 30. C. *οὐ γὰρ οἶμαι θεμιτὸν εἶναι ἀμείνονι ἀνδρὶ ὑπὸ χείρονος βλάπτεσθαι.* Heind.

λέγειν καὶ δοξάζειν πάντας τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς] *Dicere et existimare omnes, qui doctrinæ recte student.* A duplici notione nominis *δόξα*, activa, *opinione*, et passiva, *gloria*, verbum *δοξάζειν* duas item habet notiones; nam pure scribentibus est *opinari, existimare*: aliis, in primis Judæis et Ecclesiasticis, *celebrare*, vulgo *glorificare*. Illud de Philosophis frequens, nonnumquam cum *λέγειν* jungitur v. c. apud Plutarch. de Superstit. p. 170. D. *ἆρ' οὖν τὸ μὲν λέγειν τὰ φαυλὰ περὶ τῶν θεῶν ἀνόσιον, τὸ δὲ δοξάζειν οὐκ ἀνόσιον.* Xenoph. Mem. i. 1. 13. *τοὺς μέγιστον φρονοῦντας ἐπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν, οὐ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις.* Habet etiam aliquid novitatis *τοὺς ὀρθῶς φιλομαθεῖς*· quod quis pu-

λον, ὦ Σώκρατες. [§. 32.] Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ §. 14. W. ταῦτ' ἀληθῆ, ὦ[y] ἑταῖρε, πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένῳ οἷ ἐγὼ[z] πορεύομαι, ἐκεῖ ἱκανῶς,[a] εἴ πέρ που ἄλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο οὗ ἕνεκα ἡ πολλὴ πραγματεία ἡμῖν[b] ἐν τῷ παρελθόντι[c] βίῳ γέγονεν,[d] ὥστε ἥ γε ἀποδημία ἡ νῦν ἐμοὶ[e] προστετα-

—[a] ἐκεῖ ἱκανῶς 𝔄Π: ἱκανῶς ἐκεῖ *s.—[b] ἡμῖν om L.—[c] παρελθόντι 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCG ILs: παρόντι s.—[d] ἐπιγέγονεν I.—[e] μοι 𝔄 et pr Π.—[f] ἀγαθῆ τῆς ἐλπίδος Φ.—

taverit dicendum fuisse *τοὺς ὀρθῶς φιλομαθοῦντας*, ut §. 14. *οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες·* et §. 9. *ὀρθῶς ἁπτόμενοι φιλοσοφίας.* Sed sic infra quoque §. 32. *οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι·* ubi quis item maluisset, *οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες*, vel *οἱ ὄντως φιλόσοφοι.* In Eurip. Herc. F. 1345. *Δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἔστ' ὄντως θεὸς, Οὐδενός·* Clemens Alex. Strom. v. p. 691. citans dedit *ὀρθῶς·* quod in *ὄντων* mutantem Spanhem. ad Callimach. p. 26. recte refellit Valcken. ad Phœn. 86. sed in neutram partem *ὀρθῶς* attingit: quod tamen cum nomine jungi, non ab Euripidis ratione abhorrere videtur: qui similiter locutus est, Hipp. 1169. *Ὦ θεοὶ, Πόσειδόν θ', ὡς ἄρ' ἦσθ' ἐμὸς πατὴρ Ὀρθῶς, ἀκούσας τῶν ἐμῶν κατευγμάτων.* Androm. 376. *Φίλων γὰρ οὐδὲν ἴδιον, οἵτινες φίλοι Ὀρθῶς πεφύκασ', ἀλλὰ κοινὰ χρήματα.* Alc. 639. *Οὐκ ἦσθ' ἄρ' ὀρθῶς τοῦδε σώματος πατήρ.* Ergo neque hic *ὀρθῶς* movendum; neque pro *φιλομαθεῖς* quærendum *φιλόσοφοι·* siquidem hæc apud Platonem fere idem significant, ut ostendemus ad §. 32. Wytt.

λέγειν τε καὶ δοξ.] Hoc *τε* dedit Tub. Heind.

οὕτως] Sic libri omnes, non *οὕτω*, quod posuit Fisch. ego hic in fine sententiæ, ubi inhibenda paullulum vox legentis, invitis Codd. reponere nolui. Heind.

παντός γε] Steph. *πάντως γε.* Sed Aug. Tub. et Ald. Bas. 1. 2. *παντός γε*, et Aristippus; cf. infr. 37. 36. et Theæt. 23. Politic. 44. vid. ad Euthyphr. 10. et ad Apol. 24. Itaque nec nos dubitavimus idem facere. Suidas: *Παντὸς μᾶλλον· ἀντὶ τοῦ πάντως.* Fisch.

§. 32. *πολλὴ ἐλπὶς—ἐκ δεσμῶν*] Apponit Nicephorus in Schol. ad Synesium de Insomniis p. 386. Wytt.

κτήσασθαι] Pro vulgari consuetudine post *ἐλπίς ἐστι* legitimum fuerit *κτήσεσθαι* aut *κτήσασθαι ἄν*: non tamen post verba *sperandi* et similia infrequens est simplex aoristus apud vinctæ solutæque orationis scriptores. §. 33. *ἐλπίς ἐστιν οὗ διὰ βίου ἤραν τυχεῖν.* Sympos. p. 193. D. *ὃς—εἰς τὸ ἔπειτα ἐλπίδας μεγίστας παρέχεται καταστήσας ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχαίαν φύσιν καὶ ἰασάμενος μακαρίους καὶ εὐδαίμονας ποιῆσαι.* Xenoph. Anab. vi. 3. 17. *καὶ τούτους οἶδ' ὅτι, ἐπιόντων μὲν ἡμῶν, οὐδ' ὑμεῖς ἐλπίζετε δέξασθαι ἡμᾶς.* Pindar. Pyth. i. 82. *ἄνδρα δ' ἐγὼ κεῖνον αἰνῆσαι μενοινῶν ἔλπομαι μὴ χαλκοπάραον ἄκονθ' ὡσεὶ τ' ἀγῶνος βαλεῖν ἔξω παλάμᾳ δονέων.* iv. 432. *Ἤλπετο δ' οὐκέτι οἱ κεῖνόν γε πράξασθαι πόνον.* Aristoph. Ran. 553. *οὐμενοῦν με προσεδόκας, Ὁτιὴ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι;* Plat. Protag. §. 19. *τοῦτο δὲ οἴεταί οἱ μάλιστα γενέσθαι*, ubi vid. not. Similiter Thucyd. v. 22. *οἱ δὲ τῇ αὐτῇ προφάσει, ᾗπερ καὶ τοπρῶτον ἀπεώσαντο, οὐκ ἔφασαν δέξασθαι (τὰς σπονδάς).* Lysias adv. Agorat. p. 454. *οὐκ ἔφασαν ἐπιτρέψαι ταῦτα γενέσθαι*, ubi Marclandus *ἂν* inseri voluit. Atque ita cum infinitivo aoristi sine vocula *ἂν* jungitur *ὑπισχνεῖσθαι* Xenoph. Anab. i. 2. 2. ii. 3. 20. Œcon. vii. 8. et alibi. Conf. Hemsterh. Misc. Obss. v. tom. iv. p. 286. Heind.

παρόντι] Invenitur scriptum et *παρελθόντι*: quam scripturam et Fic. agnoscit. Sed quamvis una, præsens, altera præteritum tempus declaret, ferri utraque potest: ut hæc respiciat ad eos qui jam ex hac vita migrarunt, illa ad eos qui nondum. In fine autem hujus pag. eadem de re loquens dicit, *εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν οἷ ἀφικομένοις ἐλπίς ἐστιν οὗ διὰ βίου ἤρων τυχεῖν.* Steph.

ἐν τῷ παρόντι βίῳ] Vindob. A B C D E F G. Venet. A B. Tub. Versio Ficini et Sicula, *παρελθόντι.* Equidem vulgatam, cum Fischero, præferam. Wytt.

ἐν τῷ παρελθόντι βίῳ] Hoc jam Fischer e Tub. Aug. et Bas. itemque Ficino, qui vertit *in superiori vita*, dederat pro eo, quod ceteræ Edd. habent, *ἐν τῷ παρόντι β.* Cui subjunxisset Plato

γμένη μετὰ ἀγαθῆς ἐλπίδος[f] γίγνεται καὶ ἄλλῳ ἀνδρὶ ὃς ἡγεῖταί οἱ παρεσκευάσθαι[g] τὴν διάνοιαν ὥς περ κεκαθαρμένην.[h] Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας. Κάθαρσις δὲ εἶναι ἆρα[i] οὐ τοῦτο ξυμβαίνει ὅ περ πάλαι ἐν τῷ λόγῳ λέγεται, τὸ χωρίζειν ὅτι μάλιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχὴν καὶ ἐθίσαι[j] αὐτὴν[k] καθ' αὑτὴν πανταχόθεν ἐκ τοῦ
II. iii. 24. σώματος συναγείρεσθαί[l] τε καὶ ἀθροίζεσθαι, καὶ οἰκεῖν κατὰ τὸ δυνατὸν καὶ ἐν τῷ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ ἔπειτα μό-

σαι
[g] παρασκευάσασθαι ΑΦGs.—[h] ἐκκαθαρμένην s.—[i] ἄρα εἶναι ΞL.—[j] ἐθίζειν C.—[k] ἑαυτὴν Δs.—[l] συνεγείρεσθαί IL, καὶ συναγείρεσθαι Δ.—[m] ἐκ δεσμῶν om s, ἐκ so-

non γέγονε, sed γίγνεται. Heind.

ὥστε ἥγε ἀποδ.] Ficinus: *hanc ergo migrationem, in præsentia mihi injunctam, bona cum spe suscipio: similiterque quivis alius qui etc.* Quasi legerit καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλῳ. Sed de se ipso id supra asseveraverat Socrates §. 19. ὥστ' εὔελπίς εἰμι εἶναί τι τοῖς τετελευτηκόσι, καὶ—πολὺ ἄμεινον τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τοῖς κακοῖς. Nunc postquam omnium omnino vere philosophorum proprium hoc esse docuit, ut a corporis vinculis solvi se cupiant, id ipsum ex hac colligit argumentatione, alium quoque, qui a corporis contagione liberare se studuerit, libenter bonaque cum spe ex hac vita discessurum. Heind.

παρεσκευάσθαι] Schol. ad Synes. παρασκευάσασθαι. perperam. Fisch.

ὃς ἡγεῖταί οἱ παρεσκευάσθαι τὴν διάνοιαν ὥσπερ κεκαθαρμένην] *Qui putat sibi mentem præparatam esse, quippe purgatam.* Sic ὥσπερ accipiendum, pro ὡς, aut ἅτε, *ut, tamquam, veluti, utpote, quippe.* Hujusmodi est in Epinom. p. 702. E. καὶ μὴν οὐδ', ὧν ὁ πάτριος νόμος εἴρηκε, περὶ θυσιῶν ἀποκωλύσει, μηδὲν τὸ παράπαν εἰδώς· ὥσπερ οὐδ' ὂν δυνατὸν εἰδέναι τῇ θνητῇ φύσει τῶν τοιούτων πέρι. Similis est ratio in Aristid. t. ii. p. 310. ὥσπερ οὐ καὶ δούλους τοῖς δεσπόταις ὑπ' ὀδόντα πολλάκις καταρωμένους· *quasi non etiam servi dominos sæpe intra dentes exsecrentur.* Ita hoc in loco ad κεκαθαρμένην subaudiatur οὖσαν, et pro accusativo consequentiæ accipiatur. Et cæteroquin ὥσπερ solet cum ἔοικε, δοκεῖ, fere abundare, certe vim adferre: quod et hic apud ἡγεῖται valere potest: v. c. Plato Hipp. Min. p. 283. G. ἔοικεν ὥσπερ κακουργοῦντι. Apolog. p. 362. G. ἔοικε γὰρ ὥσπερ αἴνιγμα ξυντιθέντι. Rep. ii. p. 427. F. ἡ μὲν οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι ἣν διεληλύθαμεν, ὥσπερ ὑγιής τις. iv. p. 448. A. ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ ὄντι ὥσπερ ὕδραν τέμνουσι· Julian. Epist. xxvii. p. 399. B. λίθοι ὥσπερ ἐπίτηδες ἐῤῥιμμένοις ἐοικότες. At Olympiodorus rationem adfert e longinquo petitam, et ab hujus disputationis perspicuitate abhorrentem: οἰκεία ἡ διάνοια τῇ καθαρτικῇ ζωῇ, ὥσπερ ὁ νοῦς τῇ θεωρητικῇ· τὸ δὲ ὥσπερ εἶπε, διὰ τὸν θεωρητικὸν βίον· ἐκεῖνος γὰρ κατὰ ἀλήθειαν ἐστὶν κεκαθαρμένος. Wytt.

κάθαρσις δὲ εἶναι] Iamblich. ἡ καθ. δὲ τούτῳ συμβαίνει—τῷ χωρίζειν. Κάθαρσις εἶναι συμβαίνει τοῦτο dictum pro συμβαίνει κάθαρσιν εἶναι τοῦτο, ut dixit §. 50. Ἆρ' οὖν συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων etc. Illo modo Parmenid. §. 16. ἑκάστη ἡ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη τῶν παρ' ἡμῖν ὄντων ἑκάστου ἂν ἐπιστήμη συμβαίνοι εἶναι. de Rep. iv. p. 438. E. ἐπιστήμη—ποιά δή τις συνέβη καὶ αὐτὴ γενέσθαι. Heind.

συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι] Olymp. Τί βούλεται ὁ ἐπαναδιπλασιασμὸς τῶν λέξεων τούτων; οὐ γὰρ μάτην εἴρηνται, οὐδὲ ἐπίδειξιν λέξεως νῦν σκοπὸν ἔχει ποιήσασθαι ὁ Πλάτων· ἀλλὰ διὰ τοῦ μὲν συναγείρεσθαι, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς σωματοειδοῦς ζωῆς ἐπιστρέφεσθαι· διὰ δὲ τοῦ ἀθροίζεσθαι, τουτέστιν, ἀπὸ τῆς δοξαστικῆς. Forst.

συναγείρεσθαί τε καὶ ἀθροίζεσθαι] Formam hanc Homericam putem, Il. Θ. 240. Hector ἐσαγείρατο θυμὸν, ubi Scholiastes: νοῦν ἠθροίζετο. Transtulit formam Plato ad Philosophi mentem. Sic Socrates, audita Protagoræ ratione, ait: μόγις πως ἐμαυτὸν, ὡσπερεὶ συναγείρας, in Protag. p. 290. Gottl.

Digitized by Google

νην καθ' αὑτήν, ἐκλυομένην ὥς περ ἐκ δεσμῶν[m] ἐκ τοῦ σώματος; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 33.] Οὐκοῦν τοῦτό γε θάνατος[n] ὀνομάζεται, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς[o] ἀπὸ σώματος;[p] Παντάπασί γ', ἦ δ' ὅς. Λύειν δέ γε αὐτήν, ὥς φαμέν, προθυμοῦνται ἀεὶ μάλιστα καὶ μόνοι οἱ φιλοσοφοῦντες ὀρθῶς, καὶ τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς[q] ἀπὸ σώματος.[r] ἢ οὔ; Φαίνεται. Οὐκοῦν ὅ περ ἐν ἀρχῇ ἔλεγον, γελοῖον ἂν εἴη ἄνδρα παρασκευάζονθ' ἑαυτὸν ἐν τῷ βίῳ ὅτι ἐγγυτάτω

lum om 𝔄ΔΦ.—[n] θάνατος τοῦτό γε ΔΦGs.—[o] ψυχῆς om pr Π, in mg habet 𝔄.—[p] ἀπὸ τοῦ σώματος ΞΥΙ.—[q] τῆς ψυχῆς 𝔄Π.—[r] ἀπὸ σώματος 𝔄ΓΔΛΦCEGHs: ἀπὸ

ὥσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος] Cf. §. 72. *ἀναγκαζομένην ὥσπερ δι' εἱργμοῦ διὰ τούτου σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα.* §. 147. *ὥσπερ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν εἰρημένα—ζῆν.* Male Tub. et Par. prius *ἐκ* omittunt. HEIND.

§. 33. *οὐκοῦν τοῦτο κ. τ. λ.*] Interrogatione minime sum usus, ad exemplum probatorum autorum. Cicero, 'Cadit in virum bonum mentiri, falleres?' &c. Item, 'Possunt utiles cuiquam esse angores, solicitudines, diurni et nocturni metus, vita periculorum insidiarumque plenissima?' &c. Crebra sunt hujusmodi exempla. SERRAN.

οὐκοῦν τοῦτό γε—ἀπὸ σώματος] Hæc laudantur a Stob. Eclog. Eth. c. 117. p. 600. Gesn. FISCH.

ψυχῆς ἀπὸ σώματος] Vox *ψυχῆς* abest a Tub. et h. l. et in iisdem mox verbis, ubi cum eod. libro et Aug. et Iambl. inculcatum vulgo art. *τοῦ* ante *σώματος* expunxit jam Fisch. v. not. ad §. 24. HEIND.

προθυμοῦνται] Unus Olympiodorus legit *προμηθοῦνται·* credo, ut Prometheum nobis adducat. Sic autem habet: *ὅτι μόνοι οἱ φιλοσοφοῦντες ὀρθῶς, ὅ ἐστιν ἀκλινῶς τε καὶ καθαρτικῶς, οὗτοι μάλιστα καὶ ἀεὶ λύειν προμηθοῦνται· τὸ μὲν προμηθεύεσθαι παρὰ τοῦ Προμήθεως ἔχοντες· τὸ δὲ ἀεὶ καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ Ἡρακλέους· τὸ γὰρ ἀδιάλειπτον καὶ σύντονον ἰσχυροποιεῖ τὴν λύσιν.* Hæc Cod. iii. p. 74. similia *μυθικώτερα* et *μυστικώτερα* p. 22. quæ referre nil attinet. WYTT.

οὐκοῦν—γελοῖον ἂν εἴη κ. τ. λ.] Omnino Platonicam habebit formam interrogatio, si reponamus, quam Ficinus expressit, lectionem: *Οὐκοῦν γελοῖον ἂν εἴη—ἀγανακτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον;* Sæpissime sic N intercepit H, quod multis ostensurus est Wyttenbach. ad Plutarchum. Similiter absorbuit TI Phædro 240. D. *Ὁρῶντι μὲν ὄψιν πρεσβυτέραν καὶ οὐκ ἐν ὥρᾳ.* Scribe: *οὐκετι ἐν ὥρᾳ.* Abiit item Π in N in illo Aristoxeni apud Stob. Serm. x. p. 130. *Περὶ δὲ ἐπιθυμίας τάδε ἔλεγεν· εἶναι τὸ πάθος τοῦτο ποικίλον καὶ πολύπονον καὶ πολυειδέστατον.* Lege *πολύτροπον.* *τρ* facillime in *π*[υ] immutari potuit. In primis vero H, Π, I, Γ, et similes literæ cum aliis literis permutatæ sunt. Cujus permutationis nonnulla hic exempla apponere juvat, quæ hac opportunitate et emendemus et illustremus. Et primum quidem binis illud locis deprehendimus in Platonis Symposio, altero p. 216. E. *Ἴσθε ὅτι οὔτ' εἴ τις καλός ἐστι μέλει αὐτῷ οὐδὲν, ἀλλὰ καταφρονεῖ τοσοῦτον, ὅσον οὐδ' ἂν εἷς οἰηθείη· οὔτ' εἴτις πλούσιος, οὔτ' εἰ ἄλλην τινὰ τιμὴν ἔχων τῶν ὑπὸ πλήθους μακαριζομένων· ἡγεῖται δὲ πάντα τὰ κτήματα οὐδενὸς ἄξια, καὶ ἡμᾶς οὐδὲν εἶναι·* Emendo—*καὶ τιμὰς οὐδὲν εἶναι.* Altero p. 219. E. *Ὁπόταν γοῦν ἀναγκασθείημεν, ἀπολειφθέντες που, οἷα δὴ ἐπὶ στρατείας, ἀσιτεῖν, οὐδὲν ἦσαν οἱ ἄλλοι πρὸς τὸ καρτερεῖν.* Pro *ἀπολειφθέντ*ΕΣ ΠΟΥ malim *ἀπολειφθέντ*ΟΣ ΣΙΤΟΥ. Themist. Orat. ii. p. 25. C. *Ἀλλ' οὐδὲν θαυμαστὸν, οὐδ' ἐμῆς μοχθηρίας σημεῖον, εἰ καὶ ὀφλήσας ποτὲ ἀνδρὶ πλουσίῳ, χαλέπως τὰ δίκαια* ΠΟΙΗΣ*αιμι καὶ ὑπὲρ τὸν συγκείμενον χρόνον.* Lego—*τὰ δίκαια* ἈΠΟΤ*ίσαιμι κ. υ. τ. σ. χ.* Xenoph. Sympos. c. ii. §. 9. *Καὶ ὁ Σωκράτης εἶπεν· ἐν πολλοῖς μὲν, ὦ ἄνδρες, καὶ ἄλλοις δῆλον, καὶ ἐν οἷς δὲ ἡ παῖς ποιεῖ, ὅτι ἡ γυναικεία φύσις οὐδὲν χείρων τῆς τοῦ ἀνδρὸς οὖσα τυγχάνει, γνώμης δὲ καὶ ἰσχύος δεῖται.* Nolim

ὄντα τοῦ τεθνάναι οὕτω ζῆν,[s] κἄπειθ' ἥκοντος αὐτῷ[t] τούτου[u] ἀγανακτεῖν; οὐ γελοῖον; Πῶς δ' οὔ; Τῷ ὄντι ἄρα, ἔφη,[v] ὦ Σιμμία, οἱ[w] ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι ἥκιστ' αὐτοῖς[x] ἀνθρώπων[1] φοβερόν. ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει. εἰ γὰρ διαβέβληνται μὲν πανταχῇ[y] τῷ σώματι,

τοῦ σώματος *s.—[s] ζῆν οὕτως s.—[t] αὐτὸ G.—[u] τοῦτο G et pr Π.—[v] ἔφη ἄρα L.—[w] οἱ om pr Π.—[x] αὐτοῖς ἥκιστα Φ.—[1] ἀνθρώπων om Φs.—[y] πανταχοῦ L.—[z] τὴν ψυ-

equidem ambitiose inquirere, an revera fœminæ non tantum corporis viribus, sed ingenii etiam efficacia universe viris cedant. Illud intelligi velim, si bene dixerit Socrates, fœminas viris non deteriore esse conditione, nisi quod *γνώμῃ* et robore inferiores sint, non satis apte eum subjungere: *ὥστε εἴ τις ὑμῶν γυναῖκα ἔχει, θαῤῥῶν διδασκέτω, ὅ, τι βούλοιτ' ἂν αὐτῇ ἐπισταμένῃ χρῆσθαι·* nec vero convenienter ad ea respondere Antisthenem *πῶς οὖν, ὦ Σώκρατες, οὕτω γιγνώσκων, οὐ καὶ σὺ παιδεύεις Ξανθίππην, ἀλλὰ χρῇ γυναικὶ τῶν οὐσῶν, οἶμαι δὲ καὶ τῶν γεγενημένων, καὶ τῶν ἐσομένων χαλεπωτάτῃ;* Si enim fœminæ non ita magnopere mente valent, quomodo quis eas, quidquid velit, docere possit, et Xanthippen instituere Socrates debeat? Sed non videtur *γνώμης* a Xenophontis manu profectum, sed, mutato P in Γ et injecto N, ex germano *ῥώμης* corruptum. Similiter *ἰσχὺς* et *ῥώμη* conjungit Plato de Legg. ix. p. 863. C. *Μετὰ μὲν ἰσχύος καὶ ῥώμης ἑπομένης.* Et similiter idem de fœminis statuit Rep. vii. et alibi. HEUSD.

οὕτω ζῆν] In tali constructione *οὕτω* eleganter abundat, et eam habet vim, quæ magis sentiri, quam verbis reddi possit. Exempla sunt multa apud optimos scriptores: v. c. Herodot. i. 196. *ἐγγυητὰς χρῆν καταστήσαντα, ἦ μὴν συνοικήσειν αὐτῇ, οὕτω ἀπάγεσθαι·* quem locum in hujus usus animadversione, cum aliis aliorum, excitavit Taylor. ad Demosth. in Mid. p. 628. ed. Reisk. Et nos alios multos ad Plutarchum annotavimus. WYTT.

οὕτω ζῆν] *οὕτω* respicit ad præcedd. *ὅτι ἐγγυτάτω ὄντα τοῦ τεθν.* v. not. ad Gorg. §. 135. HEIND.

κἄπειθ' ἥκοντος—οὐ γελοῖον;] Ficino duce, qui ita hæc reddidit: *Quamobrem —ridiculum foret si vir qui se in vita sic comparavit, ut quam proxime ad mortem accederet, ea deinde adveniente perturbaretur. Nonne ridiculum?* sic distinxit Fischerus: *ἀγανακτεῖν. Οὐ γελοῖον;* Heusdius conjecit, *ἀγανακτεῖν; ἢ οὐ γελοῖον;* Elegans sane, imo vera conjectura; quod si legeretur *παρασκευάζειν*, eadem in his foret orationis conformatio quæ in Xenoph. Œcon. viii. 17. *ἔλεγον τῇ γυναικὶ, ὅτι πάνυ ἂν ἡμῶν εἴη βλακικὸν, εἰ οἱ μὲν ἐν τοῖς πλοίοις καὶ μικροῖς οὖσι χώρας εὑρίσκουσι—· ἡμεῖς δὲ καὶ διῃρημένων ἑκάστοις θηκῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ μεγάλων—εἰ μὴ εὑρήσομεν καλὴν—χώραν ἑκάστοις αὐτοῖς, πῶς οὐκ ἂν πολλὴ ἡμῶν ἀσυνεσία εἴη;* Mem. ii. 1. 8. *Καὶ γὰρ πάνυ μοι δοκεῖ ἄφρονος ἀνθρώπου εἶναι τὸ, μεγάλου ὄντος τοῦ ἑαυτῷ τὰ δέοντα παρασκευάζειν, μὴ ἀρκεῖν τοῦτο—καὶ ἑαυτῷ μὲν πολλὰ—ἐλλείπειν, τῆς δὲ πόλεως προεστῶτα, ἐὰν μὴ πάντα —καταπράττῃ, τούτου δίκην ὑπέχειν, τοῦτο πῶς οὐ πολλὴ ἀφροσύνη ἐστί;* Plat. Alcib. i. p. 108. E. *Ἀλλὰ μέντοι αἰσχρόν γε, εἰ μέν τίς σε λέγοντα—περὶ σιτίων—ἐρωτήσειε, τί τὸ ἄμεινον λέγεις —περὶ μὲν τούτων ἔχειν εἰπεῖν—· περὶ δὲ οὗ προσποιῇ ἐπὶ ἡμῶν εἶναι—τούτου δὲ—περὶ ἐρωτηθεὶς ἐὰν μὴ ἔχῃς εἰπεῖν, οὐκ αἰσχύνῃ; ἢ οὐκ αἰσχρὸν φανεῖται;* Nec dissimili modo in interrogationem exit sermo de Legg. xi. p. 931. C. *μὴ δή τις ἀτιμαζομένῳ μὲν διαφερόντως πατρὶ πρὸς παίδων—θεὸν ἐπήκοον ἐν εὐχαῖς ἡγείσθω γίγνεσθαι κατὰ φύσιν· τιμωμένῳ δὲ ἄρα καὶ περιχαρεῖ σφόδρα γενομένῳ καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἐν εὐχαῖς λιπαρῶς εἰς ἀγαθὰ τοῖς παισὶ παρακαλοῦντος θεοὺς οὐκ ἄρα τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ἐξ ἴσου καὶ νέμειν ἡμῖν αὐτοὺς ἡγησόμεθα;* HEIND.

ἀποθνήσκειν—τὸ τεθνάναι] Vid. ad §. 9. Sententiam inde a *τῷ ὄντι ἄρα* refert Stobæus Floril. i. p. 24. et ab *οἱ ὀρθῶς κ. τ. λ.* ix. 98. WYTT.

διαβέβληνται μὲν πανταχῇ τῷ σώματι] *Ab omni parte inimici sunt corpori, infensi; corpus ut inimicum suspicantur et oderunt.* Sic *διαβάλλεσθαί τινι* optimis scriptoribus frequens est: ut ostendimus ad Plutarch. de Aud. Poet. p. 37. D. WYTT.

αὐτὴν δὲ καθ' αὐτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν[a] ἔχειν,[a] τούτου
δὲ γιγνομένου εἰ[b] φοβοῖντο καὶ ἀγανακτοῖεν, οὐ πολλὴ ἂν
ἀλογία εἴη, εἰ μὴ ἄσμενοι ἐκεῖσε ἴοιεν[c] οἷ ἀφικομένοις ἐλ-
πίς ἐστιν, οὗ διὰ βίου ἤρων, τυχεῖν· ἤρων δὲ φρονήσεως· ᾧ s. 68.
τε διαβέβλητο,[d] τούτου ἀπηλλάχθαι ξυνόντος[e] αὐτοῖς; II. iii. 25.
[§. 34.] ἢ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ υἱέων
ἀποθανόντων πολλοὶ δὴ[f] ἑκόντες ἠθέλησαν εἰς Ἅιδου ἐλθεῖν,[g]
ὑπὸ ταύτης ἀγόμενοι τῆς ἐλπίδος τῆς τοῦ[h] ὄψεσθαί τι[i] ἐκεῖ
ὧν ἐπεθύμουν καὶ ξυνέσεσθαι· φρονήσεως δὲ ἄρα τις τῷ ὄντι

χὴν ἐπιθυμοῦσιν Ξ.—[a] εἶναι ΔΦs.—[b] εἰ add 𝔄ΔΠΦGs.—[c] ἴοι ἐκεῖσεεν s.—[d] διαβέβλητο ΓCE: διεβέβλητο *s.—[e] ξ. ΔΞΥΦGHLs et corr 𝔄.—[f] δὲ δὴ G, γὰρ E.—[g] μετελθεῖν Γ et mg 𝔄.—[h] τούτου Δ.—[i] τε ΞΠ: om L.—[j] αὐτόθι Φ.—[k] οἴσει ΛΕΙ,

εἰ γὰρ διαβέβληνται] Schol. ἀντὶ τοῦ διαβεβλημένως ἔχουσι πρὸς τὸ σῶμα. διαβεβλῆσθαι h. l. significatum habet τοῦ εἰς ἔχθρὰν ἐλθεῖν, *infensum esse* (v. Wessel. ad Diod. i. 93.) ex eo quod διαβάλλειν interdum est *disjungere amicos, invisum, inimicum reddere.* V. Steph. Thes. t. i. p. 675. HEIND.

γιγνομένου εἰ] In his εἰ, quo carent Edd. recepi e Tub. Quod quanquam repeti e superiori membro potest, tamen, quum in optativos transeat oratio priusque εἰ sonet h. l. magis *quandoquidem*, alterum *si*, vix videtur a librario adjectum. Protag. §. 41. εἰ οὕτω μὲν ἔχει, οὕτω δ' αὐτοῦ πεφυκότος οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς, τοῦτο δὲ μή, σκέψαι ὡς θαυμασίως γίγνονται οἱ ἀγαθοί. Post protasin autem hanc εἰ φοβοῖντο καὶ ἀγανακτοῖεν denuo inseruntur hæc εἰ μὴ ἄσμενοι etc. eodem modo quo Apolog. p. 20. C. Οὐ δήπου, σοῦ γε οὐδὲν τῶν ἄλλων περιττότερον πραγματευομένου, ἔπειτα τοσαύτη φήμη τε καὶ λόγος γέγονεν, εἰ μή τι ἔπραττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοί. Conf. Charmid. §. 52. ibiq. not.—Mox pro διεβέβλητο Cod. Aug. διαβέβλητο. HEIND.

οἷ] Tub. οἷς. Ald. Bas. 1. ἢ ἀφικομένοις. Bas. 2. ὁ ἀφικομένοις· sed Meibom. in marg. e Cod. vet. οἷ· ut Ficinus, *quo cum pervenerint.* FISCH.

§. 34. ἢ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν] Olympiodorus p. 22. τὸ ἄλλο ἐπιχείρημα, ὅτι οἱ παρ' ἡμῖν ἀνθρωπίσκοι ἐθέλουσιν ἀποθνήσκειν· καθάπερ ἡ Εὐάδνη ἐν πυρκαιᾷ ἐνέβαλεν ἑαυτὴν διὰ τὸ οἴεσθαι συνεῖναι τῷ ἀνδρὶ τελευτήσαντι. Gemina sunt Platonis in Sympos. p. 317. H. καὶ μὴν ὑπεραποθνήσκειν γε μόνοι ἐθέλουσιν οἱ ἐρῶντες, οὐ μόνον ὅτι ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες· tum exempla Alcestidis, Orphei, Achillis, adferuntur. WYTT.

ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν] ἀνθρωπίνων, quod non expressit Ficinus, olim in ἀνθρωπίων mutandum putabam, ut *homunciones* hi deinde declararentur epexegesi hac, παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ υἱέων. Nunc præclare dictum video ἀνθρώπινα παιδικὰ, quatenus his opponuntur τὰ θεῖα παιδικὰ, i. e. ἡ φρόνησις, ἡ φιλοσοφία. Gorg. §. 82. τὴν φιλοσοφίαν, τὰ ἐμὰ παιδικὰ, παῦσον ταῦτα λέγουσαν. Atque παιδικὰ interdum usurpari omnino de re *cara et amata*, animadvertit ad Tyr. Max. Diss. xxxv. 1. Marcl. ubi præter alios Synesium laudat p. 22. ed. Turneb. philosophiam et eruditionem παιδικὰ sua vocantem. HEIND.

ὄψεσθαί τε] τε pro τι editum jam a Fisch. e Tub. ut vel sine codice corrigi debebat. HEIND.

φρονήσεως δὲ ἄρα τ.] Aug. ἆρα. Alterum legitimum est h. l. Menon. p. 91. D. τέρας λέγεις, εἰ οἱ μὲν τὰ ὑποδήματα ἐργαζόμενοι τὰ παλαιὰ καὶ τὰ ἱμάτια ἐξακούμενοι οὐκ ἂν δύναιντο λαθεῖν τριάκονθ' ἡμέρας μοχθηρότερα ἀποδιδόντες ἢ παρέλαβον—ἀλλὰ—ταχὺ ἂν τῷ λιμῷ ἀποθάνοιεν· Πρωταγόρας δὲ ἄρα ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἐλάνθανε διαφθείρων τοὺς συγγιγνομένους—πλέον ἢ τετταράκοντα ἔτη. Phileb. p. 30. B. Οὐ γάρ που δοκοῦμέν γε, ὦ Πρώταρχε, τὰ τέτταρα ἐκεῖνα—πᾶσαν καὶ παντοίαν σοφίαν ἐπικαλεῖσθαι· τῶν δ' αὐτῶν τούτων ὄντων ἐν ὅλῳ τε οὐρανῷ—ἐν τούτοις δ' οὐκ ἄρα μεμηχανῆσθαι τὴν τῶν καλλίστων καὶ τιμιωτάτων φύσιν. Conf. de Legg. xi. p. 931. C. Protag. p. 325. C. HEIND.

ἐρῶν, καὶ λαβὼν σφόδρα τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα, μηδαμοῦ ἄλλοθι ἐντεύξεσθαι αὐτῇ ἀξίως λόγου ἢ ἐν Ἅιδου, ἀγανακτήσει τε ἀποθνήσκων καὶ οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε;[j] οἴεσθαί[k] γε χρή, ἐὰν[l] τῷ ὄντι γ'[m] ᾖ, ὦ ἑταῖρε, φιλόσοφος· σφόδρα γὰρ αὐτῷ ταῦτα δόξει,[n] μηδαμοῦ ἄλλοθι καθαρῶς[o] ἐντεύξεσθαι φρονήσει ἀλλ' ἢ ἐκεῖ. εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ὅπερ ἄρτι ἔλεγον, οὐ πολλὴ ἂν[p] ἀλογία εἴη εἰ φοβοῖτο τὸν θάνατον ὁ τοιοῦτος; Πολλὴ μέντοι[q] νὴ Δία, ἦ δ' ὅς. [§. 35.]

§. 15. W. Οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον, ἔφη,[r] τοῦτο ἀνδρὸς ὃν ἂν ἴδῃς ἀγανακτοῦντα μέλλοντα[s] ἀποθανεῖσθαι, ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φι-

[j] οἴσεται H.—[l] καὶ ἂν L.—[m] γ' add 𝔛Π.—[n] δόξειν ΓΛΞΕΗΙL.—[o] ἄλλοθι δυνατὸν εἶναι καθαρῶς γρ 𝔛.—[p] ἂν om Λ.—[q] μὲν L.—[r] ἦ δ' ὃς Φs.—[s] μέλλοντος I.—[t] δή

τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα] *Eandem hanc spem*, sc. quam habuere, qui mortua uxore aut filio in Orcum descendere voluerunt. Negligentius Ficinus: *in hanc ipsam spem adductus.* Heind.

οἴεσθαί γε χρή] *Omnino sic existimandum est*: subaudiendum ex antecedentibus πολλὴ ἂν ἀλογία εἴη. Formula Platonica, quæ antecedentia cum sequentibus nectit: v. c. Protag. p. 199. E. ταῦτα ἄρα οὐ διδάσκονται; οὐδ' ἐπιμελοῦνται πᾶσαν ἐπιμέλειαν; οἴεσθαί γε χρή, ὦ Σώκρατες, ἐκ παίδων σμικρῶν ἀρξάμενοι, μέχρις οὗπερ ἂν ζῶσι, καὶ διδάσκουσι καὶ νουθετοῦσι. Gorg. p. 312. B. ΣΩΚΡ.—ὁπόσον οἴει ἀεὶ ἀναβοῆσαι τοὺς τοιούτους δικαστάς; οὐ μέγα. ΚΑΛΛ. Ἴσως οἴεσθαί γε χρή. Critone p. 374. D. οὐκ οἴει ἄσχημον φανεῖσθαι τὸ τοῦ Σωκράτους πρᾶγμα; οἴεσθαί γε χρή: simplex οἴεσθαι χρὴ est infra, in Phædone p. 38. B. Restituendum erat Xenophonti ex Stobæo, Mem. Socr. ii. 1. 19. ut idem loquitur, iii. 11. 7. et Hellenic. vi. 4. 23. Plutarch. Erotic. p. 756. D. Aristid. t. ii. p. 228. et 247. Wytt.

τῷ ὄντι γε] Voculam γε servavit Tub.—*δόξειν.* Vulgo δόξει e Stephani, opinor, correctione. Nam δόξειν habent Aug. et Par. (de Tub. tacet Fisch.) itemque Edd. Ald. et Bass. atque ita legit Ficinus quum vertit: *Arbitrari quidem—oportet, si vere philosophus sit, magnopere apud ipsum hanc opinionem valere* etc. Recte autem hæc pendent a præcedd. οἴεσθαί γε χρή. Heind.

ἄρτι ἔλεγον] Stephanus recte animadvertit, verba ὅπερ ἄρτι ἔλεγον pertinere ad sequentia, non ad verba εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, ut Serranus credidit. Fisch.

ἄρτι] Aug. ἀρτίως, quod nescio cur probaverit Fischer. Nam etsi hoc interdum apud Platonem quoque legitur, ut Politic. p. 282. C. p. 291. A. de Rep. iv. p. 440. E. Phileb. p. 15. A. Alcib. i. p. 129. D. longe tamen frequentius huic est alterum. Heind.

§. 35. *οὐκοῦν ἱκανόν σοι τεκμήριον—οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς*] Totam disputationem retulit Stobæus Floril. ix. p. 98. 99. Wytt.

τοῦτο ἀνδρὸς] In his τοῦτο explicatur verbis subseqq. ὃν ἂν ἴδῃς ἀγαν. Xenoph. Œcon. iv. 19. Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἡγοῦμαι μέγα τεκμήριον ἄρχοντος ἀρετῆς εἶναι, ᾧ ἂν ἑκόντες ἕπωνται καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς παραμένειν θέλωσι. Heind.

ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι—οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλά τις φιλοσώματος] Conferenda gemina huic distinctio infra §. 32. In hoc autem loco prioris sententiæ ratio apparet: *qui mortem ægre fert, non est sapientiæ, sed corporis, amans*: at non item alterius ratio sententiæ in promtu est, *eumdem corporis amantem, esse item gloriæ et pecuniæ amantem: aut utriusque, aut alterius.* Ratio repetenda est e doctrina Platonis. Philosophus morti studet: nec est corporis amans: idemque ex tribus partibus, quibus animus constat, obtinet præstantissimam λόγον, *imperantem*: duarum reliquarum, magisque cum corpore conjunctarum, partium, meliorem θυμὸν habent magistratus et ministri civitatis, quorum est proprium φιλοτιμία et φιλαρχία, *studium honorum et magistratuum*: deteriorem, ἐπιθυμίαν, habet plebs, pecuniæ dedita et lucro contenta. Primum genus hominum dicitur φιλόσο-

λόσοφος ἀλλά τις φιλοσώματος; ὁ αὐτὸς δέ[t] που οὗτος τυγχάνει ὢν καὶ φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος, ἤτοι τὰ ἕτερα τούτων ἢ[u] καὶ ἀμφότερα. Πάνυ γ',[v] ἔφη, ἔχει[w]

C.—[u] καὶ post ἢ add Δ.—[v] γ' add ΔΦs et rc Π.—[w] ἔχει om Δ.—[x] ἀνδρία ΛΞCHI:

φον καὶ φιλομαθές· alterum φιλόνεικον καὶ φιλότιμον· tertium φιλοχρήματον καὶ φιλοκερδές· horum unumquodque suas sibi propriasque habet voluptates. Sed φιλότιμος idem potest esse φιλοχρήματος, et vicissim, estque ἤτοι τὰ ἕτερα τούτων, ἢ ἀμφότερα· at neuter potest esse φιλόσοφος; sed uterque est φιλοσώματος. Hæc sparsim sæpe significantur, et diserte declarantur Republ. ix. p. 506. A—E. Itaque nulla caussa erat cur interpretes rationem, quare ὁ φιλήδονος omissus esset, e longinquo peterent: quod ab iis factum esse discimus ex Olympiodoro, Cod. iii. cujus de hac quæstione disputationem partim certe, historiæ caussa, apponere juvat, p. 20. Διὰ τί τὸ φιλήδονον παρῆκε; Ὁ μὲν Ἁρποκρατίων ἀπορήσας οὐκ ἐπελύσατο· ὁ δέ γε Πρόκλος φησὶν, ὅτι φιληδόνου οὐκ ἐμνημόνευσε, διότι ἀνωτέρω εἶπεν, ὅτι δεῖ φεύγειν τὰς ἡδονάς· οὐδὲν δὲ πρὸς τὸ προκείμενον. Διὰ τί γὰρ φιληδόνου οὐκ ἐμνημόνευσε; Ὁ δέ γε φιλόσοφος Ἀμμώνιος φησὶν, ὅτι ἐπειδὴ σκοπὸς αὐτῷ διακρίνειν οὐ φιλόσοφον ἀπὸ μὴ φιλοσόφου, ἀλλὰ ἀπὸ προσποιουμένου εἶναι φιλοσόφου· ὁ δὲ τοιοῦτος καὶ φιλήδονος, ἢ συγκρύψει μὲν τὰς ἡδονὰς καὶ προσποιήσεται σωφρονεῖν, τὸ δὲ φιλοχρήματον οὐ συγκρύψει ἴσως οὐδὲ τὸ φιλότιμον, ἀλλὰ προφασίσεται εὐλόγους τινὰς αἰτίας· καθάπερ καὶ Ζήνων ἔλεγε λαμβάνειν ἐκ τῶν μαθητῶν, ἢ ἐθίζων αὐτοὺς καταφρονεῖν μισθοῦ, ἢ διὰ τὸ μεταδιδόναι τοῖς ἀπορωτέροις· φιλοτιμίας δέ φησιν ἀντέχεσθαί διὰ τὸ εἰς ζῆλον κινῆσαι τοὺς μαθητάς. Καὶ ταῦτα μὲν ἔχει ἡ θεωρία. Alia etiam addit p. 75. Διὰ τί παρέλιπε τὸ φιλήδονον· ὁ γὰρ φιλοσώματος εἴη ἂν καὶ φιλήδονος· ἢ ὅτι ὁ φιλοσώματος οὗτός ἐστι· προτίθενται δὲ καὶ οἱ ἄλλοι (?)· ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν ἀπεσκευάσατο, νῦν δὲ παρατίθεται τοὺς τότε παραλειφθέντας· οὕτω μὲν Ἁρποκρατίων ἐξηγεῖται. Ὁ δὲ Πατέριος ἐκφεύγει τὴν ἀπορίαν λέγων, τὸν φιλοσοφεῖν προσποιούμενον ἢ διὰ τιμὴν ἢ διὰ κέρδος προσποιεῖσθαι, οὐδεὶς δὲ δι' ἡδονὴν, διὰ τὸ σεμνὸν τῆς φιλοσοφίας· τὸ οὖν αὐτὸς οὐ τὸν φιλοσώματον, ἀλλὰ τὸν πλαστὸν φιλόσοφον νοητέον. Διαφεύγει δὲ αὕτη ἡ ἐξήγησις καὶ ἄλλην ἀπορίαν· πῶς γὰρ φιλοσώματος ὁ φιλότιμος; προΐεται γὰρ τὸ σῶμα διὰ τιμήν· ἣν ἐπιλύεται μαλακώτερον, ὡς ἐπιλαθόμενος τῆς Πατερίου ἐξηγήσεως, ἢ ἣν δευτέρα· ἡ γὰρ πρώτη πρὸς ἣν αἱ ἀπορίαι Ἁρποκρατίωνος. κ. τ. λ. Rectius ipse Olympiodorus hæc genera distinguit in Commentario Ms. ad Gorgiam p. 9. Καὶ ἄξιον ζητῆσαι πῶς φιλόσοφος ἀγοράζει; δεῖ γὰρ ἡσύχιον βίον ἄγειν. φαμὲν, καί τι καὶ ὁ φιλήδονος ἀγοράζει, καὶ ὁ φιλοχρήματος, καὶ ὁ φιλότιμος, καὶ ὁ φιλόσοφος· ἀλλ' οὐχ ὁμοίως πάντες· ὁ μὲν γὰρ φιλήδονος ἀγοράζει ὀπιπεύων κόρας καλὰς ἵνα ἀπατήσῃ· ὁ δὲ φιλοχρήματος περιβλεπόμενος εἰ δυνηθείη πωλούμενόν τι ὠνήσασθαι καλῶς καὶ κερδάναι· ὁ δὲ φιλότιμος διὰ τὸ πάντας αὐτῷ προσέχειν ὡς κάλλος ἔχοντι καὶ σῶμα μέγα· ὁ δὲ φιλόσοφος ἵνα νέους πλανωμένους ἐπιστρέφοι καὶ πρὸς τὸ κάλλιον φέροι· οὕτω καὶ Θεαίτητον σωφρονίζει καὶ Χαρμίδην καὶ Ἀλκιβιάδην· ἀμέλει φιλόσοφός τις διψήσας εἰσῆλθεν εἰς τὸ καπηλεῖον, καὶ ἔπιεν ὕδωρ· εἶτα ἐξιόντι αὐτῷ ἀπήντησέ τις ἀπὸ ἱεροῦ ἐξερχόμενος καὶ λέγει αὐτῷ, ὅτι φιλόσοφος ὢν ἀπὸ τοῦ καπηλείου ἐξέρχῃ; ὁ δέ φησιν, ὅτι ἐγὼ μὲν ἀπὸ τοῦ καπηλείου ἐξέρχομαι ὡς ἀπὸ ἱεροῦ, σὺ δὲ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ὡς ἀπὸ καπηλείου. Ἡ πολιτεία οὖν διακρίνεται, οὐχ ἡ διατριβή. Conferatur idem p. 185. et 186. vere Platonica ratione, trium hominum differentiam ex tribus animi partibus tribusque civitatis generibus ducens. Hunc Phædonis locum item spectavit Aristides Orat. Platon. p. 312. τούς γε ἄλλους φιλοσωμάτους, ἀλλ' οὐ φιλοσόφους καλοίη τις ἂν ἐν τῇ Πλάτωνος φωνῇ. Ut formæ ejusdem generis, vel conjunguntur vel disjunguntur φιλοσώματος et φιλήδονος· veluti apud Plutarchum conjunguntur Erotic. p. 766. B. δυσόνειρα φαντασμάτια φιληδόνων καὶ φιλοσωμάτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν—. distinguuntur de Sanit. Tuenda p. 140. B. οἱ φιλόμουσοι τῶν βασιλέων πολλοὺς μουσικοὺς ποιοῦσιν, οἱ φιλολόγοι λογίους, οἱ φιλαθληταὶ γυμναστικούς· οὕτως ἀνὴρ φιλοσώματος καλλωπίστριαν γυναῖκα ποιεῖ, φιλήδονος ἑταιρικὴν καὶ ἀκόλαστον, φιλάγαθος καὶ φιλόκαλος σώφρονα καὶ κοσμίαν. Wytt.

ὅτι οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος] Non ad

οὕτως ὡς λέγεις. Ἆῤ οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία, οὐ καὶ ἡ ὀνο-
II. iii. 26. μαζομένη ἀνδρία[x] τοῖς οὕτω διακειμένοις μάλιστα προσή-
κει; Πάντως δή που, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ[y] ἡ[z] σωφροσύνη, ἣν
καὶ[y] οἱ πολλοὶ[a] ὀνομάζουσι σωφροσύνην,[b] τὸ περὶ τὰς
ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως,

ἀνδρεία ς.—[y] καὶ om Δ.—[z] ἡ om Φς.—[a] οἱ πολλοὶ καὶ Γ.—[b] σωφρόνην Δ.—[c] ἐθέ-

præteritam hujusmodi hominis vitam refertur imperf. ἦν, sed hoc junctum cum vocula ἄρα ibi poni solet, ubi pro Latini sermonis usu præsens potius ἐστὶν expectes. Atque hoc loco *οὐκ ἄρ' ἦν φιλόσοφος* explicari possit, *non erat philosophus tum quum esse videbatur*, similisque adhiberi explicatio iis fere locis, ubi adest negatio οὐ, ut Aristoph. Av. 280. Τί τὸ τέρας τουτί ποτ' ἐστίν; οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ. Eurip. Hipp. 360. Κύπρις οὐκ ἄρ' ἦν θεὸς, 'Αλλ' εἴ τι μεῖζον ἄλλο γίγνεται θεοῦ, Ἣ τήνδε κἀμὲ καὶ δόμους ἀπώλεσεν. Theogn. 519. Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε, Πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος. Adde Hesiod. Ε. κ. Η. 11. At non itidem Aristoph. Vesp. 451. Οὐκ ἀφήσεις οὐδὲ νυνί μ' ὦ κάκιστον θηρίον—Οὐδ' ἀναμνησθεὶς, ὅθ' εὑρὼν—κλέπτοντά σε—'Εξέδειρ' εὖ—, σὺ δ' ἀχάριστος ἦσθ' ἄρα. Ni velis hæc exponere: quum gratum te putarem, eras qualem te nunc geris, ingratus. 821. Ὦ δέσποθ' ἥρως, ὡς χαλεπὸς ἄρ' ἦσθ' ἰδεῖν, ubi sermo de re præsente. Eqq. 382. ἦν ἄρα πυρός γ' ἕτερα θερμότερα καὶ λόγων ἐν πόλει τῶν ἀναιδῶν ἀναιδέστεροι· καὶ τὸ πρᾶγμ' οὐκ ἄρ' ἦν φαῦλον ὧδε. Pace 22. Οὐδὲν γὰρ ἔργον ἦν ἄρ' ἀθλιώτερον, Ἢ κανθάρῳ μάττοντα παρέχειν ἐσθίειν. 566. Νὴ Δί', ἡ γὰρ σφύρα λαμπρὸν ἦν ἄρ' (sic recte pro ἂν Cod. Rav.) ἐξωπλισμένη, Αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον. 819. Ὡς χαλεπὸν ἦν ἐλθεῖν ἄρ' εὐθὺ τῶν θεῶν. Soph. Œd. C. 150. ἒ, ἔ, ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων, μακραίων θ', ὡς ἐπεικάσαι. 1697. πόθος καὶ κακῶν ἄρ' ἦν τις. Philoclet. 978. Οἴ μοι, πέπραμαι, κἀπόλωλ'. ὅδ' ἦν ἄρα Ὁ ξυλλαβών με κἀπονοσφίσας ὅπλων. Eurip. Iph. A. 944. Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' 'Αργείων ἀνὴρ, 'Εγὼ τὸ μηδὲν—Εἴπερ φονεύει τοὐμὸν ὄνομα σῷ πόσει, ubi temere Marcl. conjecit ἦν ἂν et deinde φονεύοι. Xenoph. Œcon. i. 20. ἀνωφελεῖς ἀνθρώπων ὁμιλίαι, αἳ προϊόντος τοῦ χρόνου καὶ αὐτοῖς τοῖς ἐξαπατηθεῖσι καταφανεῖς γίγνονται ὅτι λῦπαι ἄρα ἦσαν ἡδοναῖς περιπεπεμμέναι, αἳ διακωλύουσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὠφελίμων ἔργων κρατοῦσαι. Plat. de Rep. ii. p. 362. A. γνώσεται, ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον, ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν, τὸ δὲ τοῦ Αἰσχύλου πολὺ ἦν ἄρα ὀρθότερον λέγειν κατὰ τοῦ ἀδίκου κ. τ. ἄ. Plura congessi, ut in re nondum, quod sciam, a quoquam animadversa; de singulis quidquid statuatur, illud certum puto, his locis omnibus præsens quoque poni potuisse; usurpari autem ἦν ἄρα pro ἐστὶν ibi fere ubi contra quam expectaverit aliquis, rem habere se reperit. Heind.

ἀμφότερα] Hoc ita dictum est, ut apud Homer. Il. γ'. 178. s. Οὗτός γ'—'Αμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. Fisch.

ἢ καὶ ἀμφότερα; Πάνυ γ', ἔφη] In his καὶ et γε debentur libro Par. Heind.

σωφροσύνην] Cf. de Legg. iv. p. 710. A. σωφροσύνην μοι δοκεῖ φράζειν, ὦ Μέγιλλε, δεῖν εἶναι τὴν ξυνεπομένην ὁ ξένος· ἦ γάρ; 'Αθ. Τὴν δημώδη γε, ὦ Κλεινία, καὶ οὐχ ἥν τις σεμνύνων ἂν λέγοι φρόνησιν, προσαναγκάζων εἶναι τὸ σωφρονεῖν. Ne vulgarem quidem, quam vulgus intelligat, σωφροσύνην (cf. §. 71.) in alio quoquam quam in philosophis reperiri ait; vulgi nullam esse. Heind.

τὸ περὶ] Stobæus Eclog. Eth. v. p. 76. Gesn. locum hunc ita citat: ἄριστον δὲ τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι, ἀλλ' ὀλιγώρως ἔχειν καὶ κοσμίως: idem in c. 8. p. 98. Gesn. ubi Trincav. παρὰ τὰς ἐπιθ. μὴ ἐμπρῆσθαι. Fisch.

ἐπτοῆσθαι] Verbo πτοεῖσθαι significatur *summa cupiditas, maximum desiderium*, cujus signum fere est trepidatio, quia fere conjunctum est cum timore, ut assequaris, ut satis cito assequaris, rem petitam. Suid. Ἐπτοημένος· θαυμάζων. Sic infra (§. 131.) περὶ ἐκεῖνο πολὺν χρόνον ἐπτοημένη. et Sympos. §. 25. πτοίησις περὶ τὸ καλὸν, ut recte correxit pro ποίησις Abresch. Diluc. Thuc. p. 420. Legi de verbo πτοεῖσθαι possunt Gataker. ad Antonin. iv. 19. p. 104. Upton. ad Dionys. Halic. περὶ συνθ. 1. p. 7. Ernestius ad Callim. H. in Dian. 191. Fisch.

ἆρ' οὐ τούτοις μόνοις προσήκει τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὀλιγωροῦσί τε καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν; Ἀνάγκη, ἔφη. [§. 36.] Εἰ γὰρ ἐθέλεις,[c] ἦ δ' ὅς, ἐννοῆσαι τήν γε[d] τῶν ἄλλων ἀνδρίαν[e] τε καὶ σωφροσύνην, δόξει σοι[f] εἶναι ἄτοπος.[g] Πῶς δή,[h] ὦ Σώκρατες; Οἶσθα,[i] ἦ δ' ὅς, ὅτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγάλων[j] κακῶν εἶναι;[k] Καὶ μάλα, ἔφη. Οὐκοῦν φόβῳ μειζόνων κακῶν ὑπομένουσιν αὐτῶν οἱ ἀνδρεῖοι τὸν θάνατον, ὅταν ὑπομένωσιν; Ἔστι ταῦτα. Τῷ δεδιέναι ἄρα καὶ δέει ἀνδρεῖοί εἰσι πάντες πλὴν οἱ φιλόσοφοι. καί τοι ἄτοπόν[l] γε δέει τινὰ[m] καὶ[n] δειλίᾳ[o] ἀνδρεῖον εἶναι. Πάνυ μὲν οὖν. Τί δαί,[p] οἱ κόσμιοι αὐ-

λεις ΓCHI et pr Π: ἐθελήσεις cum *s corr Υ.—[d] τε 𝔄ΔΠΥΕ.—[e] ἀνδρίαν 𝔄.—[f] σοι om Δ.—[g] ἄτοπον L.—[h] δὲ I.—[i] ἦσθα Ξ.—[j] μεγάλων 𝔄Π: μεγίστων *s.—[k] εἶναι om pr Π.—[l] ἄλογον, in mg posito ἄτοπον, 𝔄.—[m] τινὶ pr Γ.—[n] καὶ 𝔄ΓΔΞΠΨGs:

§. 36. *εἰ γὰρ ἐθέλεις κ. τ. λ.*] Qui in his nuper verbum *σωφροσύνην* a librario profectum suspicabatur, non reputavit, hoc omisso, verborum *ἣν καὶ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσι* sensum hunc fore; *quam* (i. e. quod vocabulum) *vulgus quoque usurpat*. V. notat. ad Cratyl. §. 1. Heind.

ἐθέλεις] Sic Aug. et Tub. Stob. Gesn. et Iambl. pro vulgato *ἐθελήσεις*. Stob. Trincav. *ἐθέλῃς*, unde natum, quod vulgo legitur. Cratyl. §. 110. *ἐπεὶ—εἰ ἐθέλεις ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν ἐλθεῖν, πόθεν οἴει ἕξειν ὀνόματα ὅμοια ἑνὶ ἑκάστῳ τῶν ἀριθμῶν ἐπενεγκεῖν* etc. Protag. §. 30. *εἰ γὰρ ἐθέλεις ἐννοῆσαι τὸ κολάζειν, ὦ Σώκρ. τοὺς ἀδικοῦντας, τί ποτε δύναται, αὐτό σε διδάξει—*. Ibid. §. 81. *εἰ γὰρ ἐθέλει τις Λακεδαιμονίων τῷ φαυλοτάτῳ συγγενέσθαι, τὰ μὲν πολλὰ ἐν τοῖς λόγοις εὑρήσει αὐτὸν φαῦλόν τινα φαινόμενον*, ubi Steph. malebat *ἐθέλοι*. Menon. p. 71. A. *εἰ γοῦν τινα ἐθέλεις οὕτως ἔρεσθαι τῶν ἐνθάδε, οὐδεὶς ὅστις οὐ γελάσεται καὶ ἐρεῖ—*. Alcib. i. p. 122. B. *εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι καὶ τρυφὰς καὶ ἐσθῆτας—αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σαυτῷ*—ubi quæ sequuntur *εἰ δ' αὖ ἐθελήσεις εἰς σωφροσύνην ἀποβλέψαι* etc. in his vereor ne *ἐθελήσεις* ortum sit ex vitioso *ἐθέλῃς εἰς*. Atque Lysid. §. 31. scribendum nunc puto *εἰ γοῦν ἐθέλομεν ἐννοῆσαι τὸ ὑγιαῖνον σῶμα, οὐδὲν ἰατρικῆς δεῖται*, ubi legitur in Edd. *θέλοιμεν*. Heind.

τὴν τῶν ἄλλων ἀνδρείαν τε καὶ σωφροσύνην] Has simulatas et verarum virtutum imitatrices virtutes postea exagitavit Epicurus, cujus de hoc argumento doctrinam a Cicerone expositam de Finibus i. 10. 14. 15. ii. 14. 15. cum hac Socratis disputatione comparare, operæ pretium est. Wytt.

μεγάλων] Recepi hanc scripturam e Tub. et Par. Stob. et Iambl. Edd. *μεγίστων*, idemque, omisso articulo, Aug. cui non convenit quod sequitur, *οὐκοῦν φόβῳ μειζόνων κακῶν* etc. Heind.

εἶναι] Abest a Tub. et Rigalt. Iamblich. etiam a Stob. Trinc. ut Ficinus, *mortem unum ex maximis malis existimare*. Fisch.

ἄτοπόν γε] Stob. et Iambl. *ἄλογόν γε*. Ex iisdem et Aug. in proximis *δέει τινὰ καὶ δειλίᾳ* substitui *καὶ* pro *ἤ*, quod præter Fischerum nemo tueri velit. Heind.

δειλίᾳ ἀνδρεῖον εἶναι] Spectavit huc Plutarch. Vit. Romul. p. 37. D. *ὁ δὲ* (scil. Romulus) *δουλείας φυγῇ παρούσης καὶ τιμωρίας ἐπιφερομένης, ἐκεῖνο τὸ τοῦ Πλάτωνος, ἀτεχνῶς ὑπὸ δέους ἀνδρεῖος γενόμενος—*. Eodem pertinet Platonis disputatio Leg. i. p. 565. G. 568. F. G. vi. p. 628. F. Rep. iv. p. 449. A—G. *ὁ γὰρ ἑαυτοῦ κρείττων, καὶ ἥττων δήπου ἂν αὑτοῦ εἴη· καὶ ὁ ἥττων κρείττων*. Wytt.

κόσμιοι] *Homines moribus compositis, temperantiæ et munditiei studiosi*. §. 34. *κόσμιοι* et *ἀνδρεῖοι* junguntur. *Κόσμιος* et *αἰδήμων* Plato fuisse dicitur apud Laert. l. iii. Apud Stobæum quoque Serm. v. p. 66. jungitur *βίῳ κοσμίῳ σώφρων*. Gottl.

τῶν[q] οὐ ταὐτὸν τοῦτο[r] πεπόνθασιν; ἀκολασίᾳ τινὶ σώφρονές εἰσι; καί τοι φαμέν γέ που[s] ἀδύνατον εἶναι, ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τούτῳ[t] ὅμοιον εἶναι[u] τὸ πάθος[v] τὸ περὶ ταύτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην· φοβούμενοι γὰρ ἑτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται ὑπ' ἄλλων

II. iii. 27. κρατούμενοι.[w] καί τοι καλοῦσί[x] γε ἀκολασίαν τὸ ὑπὸ

I. 69. τῶν ἡδονῶν ἄρχεσθαι,[y] ἀλλ' ὅμως ξυμβαίνει[z] αὐτοῖς κρατουμένοις ὑφ'[a] ἡδονῶν[b] κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. τοῦτο δ' ὅμοιόν ἐστιν ᾧ[c] νῦν δὴ ἐλέγετο,[d] τῷ τρόπον τινὰ δι' ἀκολασίαν αὐτοὺς σεσωφρονίσθαι.[e] Ἔοικε γάρ.[f] [§. 37.] Ὦ μακάριε Σιμμία, μὴ γὰρ οὐχ αὕτη[g] ᾖ[h] ἡ[i] ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγή,[j] ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς καὶ λύπας πρὸς λύπας

ἢ s.—[o] δειλίᾳ om Φ.—[p] δαὶ Γ.—[q] τούτων Φs.—[r] τούτῳ L.—[s] που om Π, supra γε ponit 𝔄.—[t] τοῦτο G et corr Γ.—[u] εἶναι om pr 𝔄Π.—[v] πάθος τῷ corr 𝔄ΓG.—[w] κρατούμενοι ὑπ' ἄλλων ΔΦGs.—[x] καίτοι γε L.—[y] ἄρξεσθαι Δ.—[z] ξ. ΔΦGs et corr 𝔄.—[a] ὑπὸ τῶν L.—[b] ἡδονῆς pr Γ.—[c] ἃ Φ, ἃ s.—[d] διελέγετο L.—[e] σεσωφρονῆσθαι ΔΛCEH, σεσωφρονεῖσθαι IL.—[f] γαρ add 𝔄ΠΦGs.—[g] οὐκ αὐτὴ G.—[h] ᾖ om 𝔄.—[i] ἡ soli cum s ΔΞ et rc Υ.—[j] ἀλλαγὴ add ΔΠΦCs. in G erasum nonnihil post ἀρε-

πεπόνθασιν· ἀκολασίᾳ] Vix dignum memoratu, quod a Turnebo editum in margine adscripsit Steph. *καὶ ἀκολασίᾳ*. §. 49. *οἱ ἐρασταὶ—πάσχουσι τοῦτο· ἔγνωσάν τε τὴν λύραν* etc. Politic. p. 291. B. *καὶ γὰρ δὴ καὶ νῦν αὐτὸς τοῦτο ἔπαθον ἐξαίφνης· ἠμφιγνόησα κατιδὼν τὸν—χορόν*. Aristoph. Vesp. 1459. *καίτοι πολλοὶ ταὔτ' ἔπαθον· ξυνόντες γνώμαις ἑτέρων μετεβάλοντο τοὺς τρόπους*. Conf. ad §. 50. Proximo *που* carent Tub. et Stob. Heind.

καίτοι—ἄρχεσθαι] Hæc extant apud Stob. Eclog. Eth. c. 6. p. 78. Gesn. Fisch.

ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβ.] H. e. *ἀλλ' ὅμως, ὃ αὐτοῖς συμβαίνει, τὸ πάθος τὸ περὶ ταύτην—σωφροσύνην τούτῳ ὅμοιόν ἐστι*. Quam sententiam mox ita repetit: *ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν. Τοῦτο δ' ὅμοιόν ἐστι* etc. Scripturam in his dedi e Tub. Iambl. Ms. et Edd. Stob. vulgo post *ὅμοιον* insertum legitur *εἶναι*, tali sensu: *sed tamen accidit iis, ut huic similis sit ineptæ hujus temperantiæ affectus*. Quod qui præferunt, omissum verbum sibi restituant. Heind.

κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν] Hæc in Tub. non leguntur. Sed Iamblichi libri editi habent *τῶν ἄλλων*. Fisch.

κρατουμένοις ὑφ' ἡδονῶν, κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν] Concinna sententiæ figura utitur Plutarch. Alexandro p. 688. C. *τοῦ κρατεῖν πέρας ἡμῖν ἐστὶ τὸ μὴ τὰ αὐτὰ ποιεῖν τοῖς κεκρατημένοις*. Antonio p. 931. F. Æneas Gaz. Theophr. p. 63. *ὥσπερ εἰς ποταμὸν ἐμπεσόντες τῇ καὶ τῇ φέροιντο, κρατούμενοι μᾶλλον ἢ κρατοῦντες*. Wytt.

§. 37. *μὴ οὐχ αὕτη ᾖ*] Aliquid hic desiderari putet quispiam: quum tamen nihil desideretur, sed ellipsis sit illi similis quæ occurrit paulo post, *μὴ σκιαγραφία τις ᾖ ἡ τοιαύτη ἀρετή*. Occurrunt certe et alibi frequenter: pro loco autem exponere oportet, *Videndum ne*, vel *Animadvertendum ne*: aut *Cavendum ne*. Steph.

μὴ οὐχ αὕτη ᾖ ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς—καταλλάττεσθαι] *Vide ne hæc non sit recta ad virtutem via, voluptates cum voluptatibus—commutare*. Sic omnes libri, nec specie male; quippe vocis *ὁδὸς* usitata est ellipsis. Res tamen non *viam ad virtutem*, sed ipsam *virtutem* requirit; ut ab auctore scriptum putem, *ἡ ὀρθὴ ἀρετὴ, ἡδονὰς πρὸς ἡδονὰς κ. τ. λ.* præsertim quum *πρὸς* ex sequentibus, et *ἀρετὴν* ex *ἀρετὴ* per proximam literam *η* nasci potuerit: qui est frequens librariis lapsus, ut osten-

καὶ φόβον πρὸς φόβον καταλλάττεσθαι, καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω, ὥς περ νομίσματα, ἀλλ' ᾖ[k] ἐκεῖνο μόνον τὸ νόμισμα ὀρθόν, ἀνθ' οὗ[l] δεῖ ἅπαντα ταῦτα[m] καταλλάττεσθαι, φρόνησις, καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου[n] ὠνούμενά τε καὶ πιπρασκόμενα τῷ ὄντι ᾖ, καὶ ἀνδρία[o] καὶ σω-

την: 𝔄 ἀλλὰ ἡ.—[k] εἰ Δ.—[l] ἀνθ' οὗ Γ, ἀνθ' ὅτου Φs et corr Π, ἂν ᾖ οὗ G: ἀντὶ οὗ ς.—[m] ἅπαντα ταῦτα 𝔄Π, ταῦτα πάντα I: πάντα ταῦτα *ς.—[n] τούτῳ Δ.—[o] ἀνδρία

dimus ad Plutarch. de Amicor. Multitud. p. 96. A. Verbum καταλλάττεσθαι in simili argumento fortitudinis posuit Aristot. Ethic. Nicomach. iii 9. ἕτοιμοι γὰρ οὗτοι πρὸς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται. Ælian. Nat. An. viii. 1. θάνατον δὲ ὑπὲρ τῆς ἀνδρείας ἠλλάξατο. Wytt.

μὴ γὰρ οὐχ αὕτη ᾖ] Revocavi voculam γὰρ h. l. aptissimam e Tub. Par. et Stob. ἡ ὀρθὴ sc. ὁδὸς, ut ἡ συντομωτάτη Xenoph. Cyrop. viii. 5. 13. ἡ εὐθεῖα Lucian. Hermot. §. 4. et centies alias. Heind.

καὶ μείζω πρὸς ἐλάττω] *Omninoque majora permutare minoribus velut numismata*, quid majus sit, quid minus, quærere, quæ quæstio in virtutes non cadit. Sic meo quidem judicio optime habet hoc καὶ, quod omissum in Edd. Stob. et Iambl. probabat Fisch. Heind.

ἀλλ' ᾖ ἐκεῖνο] Ita pro ἀλλ' ἡ, quod ex conjectura corrigi debebat, legendum viderat Forsterus, scriptum exhibet Stob. Gesn. unde recepit jam Fisch. In ipsa hac loci sententia, *vide ne hæc sit non recta via ad virtutem, voluptates permutare voluptatibus—velut numismata, sed ne sit unum hoc rectum verumque numisma, quo hæc omnia permutari debeant, sapientia*, egregie cohærent omnia, nec displicebit cuiquam, quod a recta *via* ad verum *numisma* transit oratio, quum interposita sint hæc καταλλάττεσθαι—ὥσπερ νομίσματα. Sed dubitationis tamen aliquid injicit librorum diversitas. Quippe apud Iambl. post verba πρὸς ἀρετὴν insertum legitur ἀλλαγὴ, idemque in duobus Codd. Paris. comparet, atque inde natum videtur in Tub. ἀλλὰ ἡδονὰς, in Stob. Trinc. ἀλλ' ἀντὶ ἡδονάς. Glossatoris fortasse interpretamentum, nec tamen sic statim spernendum, donec scripturam loci plurium librorum firmet consensus. Unum in hoc ἡ ὀρθὴ πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγὴ, *recta ad virtutem adipiscendam permutatio*, offendit paullulum, quod πρὸς statim post itidem verbo καταλλάττεσθαι junctum alia tamen vi ponitur. Vulgatæ lectioni suffragatur Ficinus: *ne hæc haudquaquam recta sit ad virtutem via*. Heind.

νόμισμα ὀρθὸν] Hinc Philo Jud. de Somniis p. 1120. C. τὸ τῆς ψυχῆς νόμισμα, παιδείαν, ἐξιστάντες καὶ κατακερματίζοντες οἰκτρῶς ἀναλίσκουσιν. Wytt.

ἀντὶ οὗ δεῖ] Aug. οὗ δεῖ. certe scribendum ἀνθ' οὗ. Tum Tub. ἅπαντα ταῦτα. Heind.

καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενα] Compositio non satis respondens sententiæ disputationis; quippe ὠνούμενα ad τούτου, id est, ad φρονήσεως, referri nequit. Etenim, si quid emimus prudentia, prudentiam ut pretium pro emta re damus, quam rem emtam accipimus in locum prudentiæ. Quod repugnat præcepto Socratis, jubentis prudentiam omni modo acquirere. Itaque hujusmodi vel collocatio, vel certe interpretatio, requiritur, quasi scriptum sit, καὶ τούτου μὲν πάντα τε πιπρασκόμενα καὶ μετὰ τούτου ὠνούμενα· i. e. *et si hac omnia vendantur, et cum hac* (i. e. prudenter) *omnia emantur, tum revera constat et fortitudo, et temperantia, et justitia, et summatim vera virtus, quæ sine prudentia esse nequit*. Participia autem pro infinitivis accipienda; quod frequens esse jam ostenderunt Viger. et Hoogeveen. de Idiotism. p. 338. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 151. Wytt.

καὶ τούτου μὲν πάντα] *Vereorque ne quæ hoc numismate emantur venduntur que, ea omnia sint re vera, tum fortitudo, tum temperantia, tum justitia, omninoque vera virtus sit cum sapientia conjuncta* etc. Verbum ὠνεῖσθαι passivo significatu ita est insolens vel potius inauditum, ut ob hoc ipsum de scripturæ integritate magnopere dubitem. Jam quum Aug. sic scripta hæc præbeat ὠνούμεθά τε καὶ πιπρασκόμεθα, a Platone profectum suspicor καὶ μετὰ τούτου ἃ ὠνούμεθά τε καὶ πιπράσκομεν, τῷ ὄντι ᾖ. In quibus μετὰ τούτου ἃ ὠνούμεθα positum pro ἃ μετὰ τούτου ὠνούμεθα. Vid.

φροσύνη καὶ δικαιοσύνη,[p] καὶ ξυλλήβδην ἀληθὴς ἀρετὴ ᾗ[q] μετὰ φρονήσεως, καὶ[r] προσγιγνομένων καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἡδονῶν καὶ φόβων καὶ τῶν ἄλλων πάντων[s] τῶν τοιούτων· χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ[t] ἀλλαττόμενα[u] ἀντὶ

𝔄.—[p] καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη Δs.—[q] ᾗ Heindorfius, ἡ ΠG, καὶ Δ : om *s. —[r] καὶ om Δ.—[s] ἁπάντων Δ.—[t] καὶ om pr Π.—[u] ἀπαλλαττόμενα Δ.—[v] ἄλλων

not. ad §. 84. Heind.

ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη] Hic locus, opinor, est fundus distinctionis Ciceronianæ de virtute, quam l. i. Offic. 5. tanquam fundamentum omnis veræ honestatis posuit. 'Omne quod honestum est, id quatuor partium oritur ex aliqua: aut enim in perspicientia veri sollertiaque versatur, aut in hominum societate tuenda, tribuendoque suum cuique, et rerum contractarum fide: aut in animi excelsi atque invicti magnitudine ac robore: aut in omnium quæ fiunt, quæque dicuntur, ordine et modo, in quo inest modestia et temperantia.' Has virtutes h. l. vocat: *σωφροσύνην, δικαιοσύνην, ἀνδρείαν, φρόνησιν.* Commemorat et eas in Sympos. p. 189. it. in iv. Reip. p. 406. de Legg. i. p. 513. cf. et Laert. iii. 57. Gottl.

ξυλλήβδην] *Summatim*, hac ratione philosophis usitatum notavimus ad Plutarch. de Educ. Puer. p. 7. D. Wytt.

ἀληθὴς ἀρετὴ μετὰ φρονήσεως] Prudentiam quasi virtutum omnium summam et fundamentum in se continere similiter in Menone p. 88. statuit Socrates. Qua de re ita Aristoteles, *Σωκράτης τῇ μὲν ὀρθῶς ἐζήτει, τῇ δ' ἡμάρτανεν. ὅτι μὲν γὰρ φρονήσεις ᾤετο εἶναι πάσας τὰς ἀρετὰς, ἡμάρτανεν· ὅτι δ' οὐκ ἄνευ φρονήσεως, καλῶς ἔλεγε.* Eth. Nicom. l. vi. 13. Forst.

ἀρετὴ ᾗ] Necessarium ad justam sermonis structuram ᾗ interposui e Tub. ubi ἡ scriptum. Utrumque forsan dederat Plato: *ἀρετὴ ᾗ ἡ μετὰ φρ.* Heind.

χωριζόμενα δὲ φρονήσεως καὶ ἀλλαττόμενα] *Disjungere autem hæc a prudentia, et invicem commutare, vide ne sit adumbratio quædam virtutis.* Iterum participium pro infinitivo. Comparatione *σκιαγραφίας* item utitur Rep. ii. p. 424. F. *ἐπειδὴ τὸ δοκεῖν, ὡς δηλοῦσί μοι οἱ σοφοὶ, καὶ τὰν ἀλήθειαν βιᾶται, καὶ κύριον εὐδαιμονίας, ἐπὶ τοῦτο δὴ τρεπτέον ὅλως; πρόθυρα μὲν καὶ σχῆμα κύκλῳ περὶ ἐμαυτὸν σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον τὴν δὲ τοῦ σοφωτάτου Ἀρχιλόχου ἀλώπεκα ἑλκτέον ἐξόπισθεν κερδαλέαν καὶ ποικίλην.* Numenius apud Euseb. P. E. xiv. p. 730. A. de Arcesilao, *ὑπὸ σκιαγραφίας τῶν λόγων παντοδαπὸς πεφαντασμένος·* Plutarch. adv. Epicur. p. 1091. D. *Πλάτων—ἀπηγόρευε τὰς λυπῶν καὶ πόνων ἀπαλλαγὰς ἡδονὰς μὴ νομίζειν, ἀλλ' οἷόν τινα σκιαγραφίαν ἢ μίξιν οἰκείου καὶ ἀλλοτρίου, καθάπερ λευκοῦ καὶ μέλανος·* Pompeio p. 635. D. *ἔλεγε τραγῳδίαις καὶ σκιαγραφίαις πεπολεμηκέναι βασιλικαῖς τὸν Λούκουλλον.* Iamblich. Protrept. p. 52. *ὅπως κτήσεται ταύτην τὴν φρόνησιν, ἥτις γνώσεται τὴν ἀλήθειαν· γνοίη δ' ἄν τις αὐτὸ καὶ ἀπὸ τούτων εἰ θεωρήσειεν ὑπ' αὐγῆς* (leg. *αὐγὰς* ex codd. Memmiano et Regio.) *τὸν ἀνθρώπινον βίον· εὑρήσει γὰρ τὰ δοκοῦντα εἶναι μεγάλα τοῖς ἀνθρώποις πάντα ὄντα σκιαγραφίαν.* Sopater apud Stob. Flor. xliv. p. 313. *ἀπόδειξον δὲ σαυτὸν τῆς ἀρχῆς πρέποντα κόσμον, ἀλλὰ μὴ ταῖς ἔξωθεν καὶ ἐφημέροις σκιαγραφίαις καλλωπίζου.* Sext. Empir. Adv. Mathem. vii. 88. *Ἀνάξαρχον δὲ καὶ Μόνιμον, ὅτι σκιαγραφίᾳ ἀπείκασαν τὰ ὄντα, τοῖς τε κατὰ ὕπνους ἢ μανίαν προσπίπτουσι ταῦτα ὡμοιῶσθαι ὑπέλαβον·* ubi Fabricius perperam posuit *σκηνογραφίᾳ*, itemque in hoc Phædonis loco poni vult. Verbum *σκιαγραφεῖν* eodem sensu, *simulandi vana specie veritatem*, aliquoties ponitur a Platone v. c. Rep. ix. p. 507. A. *ἡ τῶν ἄλλων ἡδονὴ πλὴν τῆς τοῦ φρονίμου, οὐδὲ καθαρὰ ἀλλ' ἐσκιαγραφημένη τις·* quod Plutarchus modo citatus dixit *σκιαγραφίαν·* ibidem Plato p. 508. C. *ἡδοναῖς ξυνεῖναι μεμιγμέναις λύπαις, εἰδώλοις τῆς ἀληθοῦς ἡδονῆς καὶ ἐσκιαγραφημέναις.* Leg. ii. p. 580. B. *ἐσκιαγραφημένα τὰ δίκαιά ἐστι καὶ ἄδικα.* Parmen. p. 71. E. *οἷον ἐσκιαγραφημένα, ἀποστάντι μὲν ἓν πάντα φαινόμενα—προσελθόντι δέ γε πολλὰ καὶ ἕτερα.* Wytt.

χωριζόμενα δὲ φρον. καὶ ἀλαττόμ.] In Tub. deest καὶ, neque expressit Ficinus: *sin autem a sapientia segregata invicem commutantur.* Heind.

ἀλλήλων,[v] μὴ σκιαγραφία τις ᾖ[w] ἡ τοιαύτη[x] ἀρετὴ καὶ τῷ ὄντι ἀνδραποδώδης τε καὶ οὐδὲν ὑγιὲς[y] οὐδ' ἀληθὲς ἔχῃ,[z] τὸ δ' ἀληθὲς τῷ ὄντι ᾖ κάθαρσίς[a] τις τῶν τοιούτων[b] πάντων,[c] καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ[d] δικαιοσύνη καὶ ἡ[e] ἀνδρία καὶ αὐτὴ[f] ἡ φρόνησις μὴ καθαρμός[g] τις[h] ᾖ. [§. 38.] Καὶ

pr 𝔄Π.—[w] εἴη G.—[x] τοσαύτη C.—[y] ὑγιὲς εἶναι 𝔄.—[z] ἔχουσα ΔΦGs et γρ Π, ἔχειν L.—[a] κάθαρσις ᾖ ΔΦGs et corr 𝔄.—[b] ἁπάντων G.—[c] καὶ post πάντων om Δ.—[d] ἡ ante δικαιοσύνη om E.—[e] ἡ om 𝔄.—[f] αὐτὴ 𝔄ΓΛΠΦCGs, αὐτὴ δὲ Δ : αὕτη s.—[g] καθαρισμὸς Δ.—[h] τι G.—[i] κινδυνεύουσι ΔG et pr Π, κινδυνεύσουσι H : κινδυ-

μὴ σκιαγραφία κ. τ. λ.] Platonicæ dictionis γλαφυρότης melius et rotundius exprimi videtur per particulam *ne* quam per longiorem periphrasin. Cic. 'Ne fuerit ille vir bonus.' Et καθαρμὸν verti *purgationem*, quo nomine Cicero utitur. Jam vero non videtur posse sine pulcherrimi loci ruina demi negatio μή. Loci nimirum istius hæc est sententia : Vult Plato docere quodnam sit verum virtutis fundamentum, quod ait esse Sapientiam, sine qua omnes virtutes politicæ sint meræ larvæ. Jam et illius quoque sapientiæ ἐντελέχειαν docet, videlicet Veritatem, quam omnium virtutum κάθαρσιν esse affirmat : ac proinde negat, politicas virtutes, videlicet Temperantiam, fortitudinem, ipsam denique civilem sapientiam esse καθαρμόν. quam doctrinam illustrat variis in locis, Theæteto, Alcibiade primo, Timæo, Gorgia, 6. De Republ. 7. Epist. etc. Serran.

σκιαγραφία τις ᾖ] Eleganter a pictoribus et statuariis, qui adumbrant, transfert ad virtutem, quæ adumbrata est, si speciem quidem habet, nec tamen est. Cic. pro M. Cœl. (5.) 'habuit ille maximarum non expressa signa, sed adumbrata virtutum.' Tusc. Qu. iii. 2. 'consectatur nullam eminentem effigiem virtutis, sed adumbratam imaginem gloriæ.' Ejusmodi virtutem adumbratam et Cicero *simulacrum virtutis* vocat. (Off. i. 15.) ex Platone, qui habet in Sympos. (190.) εἴδωλα ἀρετῆς. Εἴδωλον enim est fictum, opponiturque τῷ ἀληθεῖ. Theæt. §. vii. p. 111. Fisch. ψευδῆ καὶ εἴδωλα περὶ πλείονος ποιησάμενοι τοῦ ἀληθοῦς. Gottl.

καὶ οὐδὲν ὑγιὲς οὐδ' ἀληθὲς ἔχῃ] Tub. habet καὶ οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι οὐδ' ἀληθὲς ἔχει. Schol. γρ. καὶ οὐδ' ἀληθὲς ἔχουσα. Et præstat sane hoc ἔχουσα propter præcedens τε, ni aliud hic vitium delituisse ex scriptura Cod. Tub. suspicere. Heind.

τὸ δ' ἀληθὲς κ. τ. λ.] *Revera autem certo purgatio talium omnium, et temperantia, et justitia, et fortitudo : atque ipsa prudentia vide ne sit purgatio.* Nunc singula deinceps notemus. Primum, τὸ δ' ἀληθὲς, idem est quod κατὰ δὲ τὸ ἀληθὲς, *secundum veritatem.* Huic subjungitur τῷ ὄντι, ut supra §. 13. quod significat notum aliquid vel jam dictum, ad quod præsens disputatio referatur, scilicet κάθαρσιν supra dictam §. 14. de qua jam exposuimus. Olympiodori, mystica subtilitate distinguentis verba apponere, nil attinet. Melius et ad verborum fidem versio Sicula, *utique enim et certissime.* Deinde τῶν τοιούτων spectat ad proxime antecedens τῶν τοιούτων. Porro, animum virtutis studio, i. e. philosophia purgari, præceptum est et aliorum philosophorum, et in primis Platonis, non modo in Phædone dialogo proditum, sed per totam ejus doctrinam diffusum : et diserte pronunciatum in Theæt. p. 128. D. F. Sophist. p. 153. A. Gorg. p. 312. Rep. vii. 488. A. Hinc sæpe καθαρτικαὶ virtutes ac disciplinæ, non modo apud Platonicos, sed et Aristotelem Poet. 16. et Politic. viii. 7. Denique solemnem hanc virtutis in quatuor istas partes distributionem Plato subinde tradit, veluti Rep. iv. p. 449. Leg. i. p. 567. D. et alibi, et apud Diog. Laert. iii. 80. sumtam ex Pythagoreorum doctrina, ut apparet in eorum fragmentis apud Stob. Flor. i. v. c. Theagis p. 8. Metopi p. 7. Cliniæ p. 8. Sumsit indidem Aristoteles, dissentiens tamen a Platonis ratione : quam postea sibi asseruerunt et celebrarunt Stoici : quos secutus est Cicero de Officiis, de Finibus, et alibi. Cæterum pro αὕτη recepimus αὐτή, ut jam Fischerus posuerat ex Stob. Iambl. Fic. secutus Forsterum : accedunt Vind. A B C. versio Sicula. Wytt.

καὶ αὐτὴ ἡ φρόν.] Sic Iambl. Stob. et Fic. vertens *ipsa prudentia.* Vulgo αὕτη. Heind.

II. iii. 28. κινδυνεύουσι[i] καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες οὐ φαῦλοί τινες[j] εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι ὅτι ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἅιδου ἀφίκηται, ἐν[k] βορβόρῳ κείσεται, ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε[l] καὶ τετελεσμένος

νεύωσι *s.—[j] τινες om pr 𝔄Π.—[k] ἐν om s.—[l] τε om ΦEs.—[m] θεὸν Δ.—[n] δὴ ὡς

καθαρμός τις] καθαρμὸς erat prima pars μυήσεως, *initiationis*, fiebatque ad Ilissum flumen, ita ut initiandus, in pelle victimæ Jovi immolatæ a daducho collocatus, aqua adspergeretur. V. Theo Smyrn. Μαθημ. Πλατ. c. 1. p. 18. et Meurs. Eleusin. c. 7. p. 18. Ceterum pertinet ad hunc locum Scholion Olympiodori a Casaubono Exercitatt. Antibar. p. 392. editum: ἐν τοῖς ἱεροῖς ἡγοῦντο μὲν αἱ πάνδημοι καθάρσεις· εἶτα ἐπὶ ταύταις αἱ ἀπορρητότεραι· μετὰ ταύτας συστάσεις· καὶ ἐπὶ ταύταις μυήσεις· ἐν τέλει δ' ἐποπτεῖαι. Ἀναλογοῦσιν αἱ ἠθικαί τε καὶ πολιτικαὶ ἀρεταὶ τοῖς ἐμφανέσι καθαρμοῖς· αἱ δὲ καθαρτικαὶ, ὅσαι ἀποσκευάζονται πάντα τὰ ἐκτὸς, τοῖς ἀπορρητοτέροις· αἱ δὲ περὶ τὰ νοητὰ θεωρητικαὶ ἐνέργειαι ταῖς συστάσεσιν· αἱ δὲ τούτων συναιρέσεις εἰς τὸ ἀμέριστον ταῖς μυήσεσιν· αἱ δὲ ἁπλαῖ τῶν ἁπλῶν εἰδῶν αὐτοψίαι ταῖς ἐποπτείαις. Fisch.

§. 38. καὶ κινδυνεύουσι] Sic Par. et Stob. (a quo scriptum ὡς κινδυνεύουσι.) Vulgo κινδυνεύωσι, quod quamvis recte pendeat a præced. μὴ, vereor tamen ut recte dicatur μὴ κινδυνεύῃ τοῦτο ἀληθὲς εἶναι, vide ne *fortasse* hoc verum sit. Heind.

κινδυνεύωσι] Hæc nobis esse suspecta videntur. Nam neque ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ita potest pendere conjunctivus, ut referatur, quæ est quorundam opinio, ad præcedentem particulam μὴ, quoniam repugnat orationis series: nec Stobæi lectio, ὡς κινδυνεύουσι, satis placet, cum sequens infinitivus εἶναι non habeat unde pendent. Quapropter forte legi debet aut καὶ τοι κινδυνεύουσι, aut, quod melius est, κᾂν κινδυνεύωσι. Zeun.

καὶ οἱ τὰς τελ. ἡ. οὗτοι καταστ.] Hæc laudantur a Clemente Alexandr. Strom. iii. p. 433. sed ita, ut post τελετὰς in editis quidem libris addita legatur particula δέ. male. Fisch.

οὗτοι] H. l. est *noti illi*. V. Boeckh. in Plat. Min. p. 55. Aristoph. Ran. 429. Καὶ Καλλίαν γέ φασι Τοῦτον τὸν Ἱπποβίνου Κύσθου λεοντῆν ναυμαχεῖν ἐνημμένον, ubi glossa in Cod. τοῦτον expl. ὃν πάντες ἴσασι δηλονότι. Conf. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 63. p. 295. et de eodem usu pronominis *hic* Bentl. ad Terent. Adelph. v. 8. 23. Heind.

καταστήσαντες] Eurip. Bacch. 21. Κἀκεῖ χορεύσας καὶ καταστήσας ἐμὰς Τελετὰς—ἐς τήνδε—ἦλθον—πόλιν. Similiter οἱ τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας καταστήσαντες Isocrat. Paneg. init.—Statim post τινὲς abest a Tub. et Edd. Stob. Heind.

ἀμύητος] Apud Suidam, qui v. Πλάτων hunc locum usque ad verba μετὰ θεῶν οἰκήσει laudat, est ὁ μὲν ἀτέλεστος καὶ ἀκάθαρτος—ἀφικόμενος—τετελεσμένος καὶ κεκαθαρμένος ἐκεῖ μεταχωρήσας. Sed scriptura librorum Theodoreti Θ. Π. i. p. 19. a scriptura librorum Platonis nihil discrepat. Fisch.

βορβόρῳ] Apud Aristoph. Ran. 146. Baccho ad inferos eunte, Xanthias comes ait, se videre σκότος καὶ βόρβορον. Gottl.

ἐν βορβόρῳ κείσεται] Orphicum dictum multi post Platonem vel memorarunt vel imitati sunt: quos annotavimus ad Plutarchi Fragm. de Anima, libro de S. N. V. subjectum p. 137. quibus addatur Theodoret. Serm. i. p. 483. C. Suid. in Πλάτων, et in Lactantio Inst. Div. vii. 7. animadvertatur error, a quo pro Platone vel alio ponitur Zeno Stoicus, qui hoc dictum celebraverit. Wytt.

ἐν βορβόρῳ κείσεται] Hymn. in Cerer. 485. Ὄλβιος, ὃς τάδ' ὄπωπεν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων· Ὃς δ' ἀτελὴς, ἱερῶν ὅς τ' ἄμμορος, οὔποθ' ὁμοίων Αἶσαν ἔχει, φθίμενός περ, ὑπὸ ζόφῳ εὐρώεντι, ubi Platonis hunc locum proferens Ruhnkenius laudavit Meurs. Eleusin. c. 18. et Casaub. Exerc. xvi. adv. Baron. p. 546. Ab Orpheo, id est, ex Orphicorum disciplina, sumpta hæc esse, auctor est Olympiod. cujus Scholion legitur in Fragm. Orph. p. 509. Herm. διόπερ καὶ παρᾳδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ᾅδου. Plato de Rep. ii. p. 363. D. Μουσαῖος—καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ—τοὺς ἀνοσίους καὶ ἀδίκους εἰς πηλόν τινα κατορύττουσιν ἐν ᾅδου et ibid. deinde pag. seq.

ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν[m] οἰκήσει. εἰσὶ γὰρ δή, φασὶν[n] οἱ περὶ τὰς τελετάς, ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ τε[o] παῦροι·[p] οὗτοι δ' εἰσὶ κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν οὐκ ἄλλοι ἢ οἱ πεφιλοσοφηκότες ὀρθῶς. ὧν δὴ καὶ ἐγὼ[q] κατά γε[r] τὸ δυνατὸν οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ προὐ-

φασιν ΔΠΦs et rc G.—[o] γε s, om L.—[p] παῦροι δέ τε βάκχοι s.—[q] ἐγὼ ℨΠ: ἔγωγε

E. Βίβλων ὅμαδον παρέχονται (οἱ μάντεις) Μουσαίου καὶ Ὀρφέως—καθ' ἃς θυηπολοῦσι πείθοντες—ὡς ἄρα λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων διὰ θυσιῶν καὶ παιδιᾶς ἡδονῶν εἰσὶ μὲν ἔτι ζῶσιν, εἰσὶ δὲ καὶ τελευτήσασιν, ἃς δὴ τελετὰς καλοῦσιν, αἳ τῶν ἐκεῖ κακῶν ἀπολύουσιν ἡμᾶς· μὴ θύσαντας δὲ δεινὰ περιμένει. Inde Diog. Cynicus apud Laert. vi. 39. γελοῖον εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπαμινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ διάξουσιν, εὐτελεῖς δέ τινες μεμυημένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται. Conf. Wyttenb. ad Plut. Fragm. post librum de S. N. V. p. 137. Brodæus ad Crinag. Epigr. Anthol. p. 56.—οἰκήσει Stob. οἰκήσεται. Heind.

ὁ δὲ κεκαθαρμένος—μετὰ θεῶν οἰκήσει] De felicitate initiatorum multa leguntur apud veteres. Sophocles apud Plutarch. de Aud. Poet. c. 4. ὡς τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μολῶσ' εἰς ᾅδου. Adde Aristoph. Ran. 346. Æsch. in Axioch. §. 20. Cur hæc τέλη initia dicta sint v. Cic. Verr. v. 72. Gottl.

φασὶν οἱ περὶ τὰς τελετὰς] Includenda parenthesi censui hæc verba quod proverbium hoc τοῖς περὶ τὰς τελετὰς familiare fuisse verisimile sit: at vero οἱ περὶ τὰς τελετὰς cum ναρθηκοφόροι non apte jungatur: præsertim quum in versu proverbiali suis constante numeris nulla τελετῶν mentio fiat cum voce ναρθηκοφόροι. Est enim hic, Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, βάκχοι δέ γε παῦροι, vel δέ τε παῦροι: aut παῦροι δέ τε βάκχοι. Steph.

φασὶν] Tub. Stob. et Iambl. ὥς φασιν. Heind.

ναρθηκοφόροι] E Platone Pollux x. 177. v. Casaubonus de Satyr. p. 57. et Salmasius Hyl. Iatric. p. 5. Clemens quidem Alexandrinus contulit istud Orphei carmen cum voce Christi (Matth. xx. 16. xxii. 14.) Πολλοί εἰσι κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί. Fisch.

ναρθηκοφόροι μὲν πολλοὶ, βάκχοι δέ γε παῦροι] Olympiodorus p. 24. παρῳδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι, ὅστις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται· τελετὴ γάρ ἐστι ἡ τῶν ἀρετῶν βακχεία· καί φησι 'Πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι' ναρθηκοφόρους, οὐ μὴν βάκχους τοὺς πολιτικοὺς καλῶν· ναρθηκοφόρους δὲ βάκχους, τοὺς καθαρτικούς. Versus Orphicus proverbii instar habet. Videantur Zenob. v. 77. Erasm. Adag. p. 1668. Antholog. Gr. i. 3. 6. Clemens Alex. Strom. i. p. 315. C. et v. p. 554. A. Theodor. Serm. xii. p. 668. B. Marinus Vita Procli p. 52. Wytt.

βάκχοι] Schol. Aristoph. Equit. 406. βάκχον οὐ τὸν Διόνυσον ἐκάλουν μόνον, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς τελοῦντας τὰ ὄργια βάκχους ἐκάλουν. Casaub. de Satyr. Poes. i. p. 57. 'Proprie βάκχοι sunt orgiastæ et ministri. Clem. Alex. Διόνυσον Μαινόλην ὀργιάζουσι βάκχοι. Orpheus in hymno Sileni Ναΐσι καὶ βάκχοις ἡγούμενε κιττοφόροισι. Sic accipiendum in proverbio, πολλοὶ μὲν ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι. In Dionysiacis solennibus, puta in phallagogiis, sacris trietericis, Iacchi exagoge, similibusve pompis multi arrepto thyrso aut ferula προσκαίρους se præbebant Liberi patris orgiastas: nec solum viri, sed etiam honestæ matronæ ac virgines. Lege Diodorum Sic. libro iii. 73. sed hi θυρσοφόροι aut ναρθηκοφόροι solum appellabantur: at qui orgia jugiter et legitime curabant neque a suscepto ministerio recedebant, hi non solum narthecophori dicebantur, sed ναρθηκοφόροι βάκχοι etc.' Heind.

δέ γε] In ipso versu recte scriptum δέ τε; h. l. ubi versum dissolvit Plato, unice verum puto, quod est in Tub. et Ald. atque inde in Edd. vulgatis, δέ γε, quum δέ τε exhibeant Aug. Bas. 2. aliique, qui hæc laudant, scriptores. Heind.

κατά γε τὸ δ.] Ita Tub. et Clem. Alex. Ceteri libri γε non habent. Aristoph. Eccl. 70. Νὴ τὴν Ἑκάτην, καλόν γ' ἔγωγε τουτονί, ut vere ibi lib. Rav. Forsteri autem in his suspicionem conjectantis ἀπελιπόμην recte elevavit Fischerus, verba οὐδὲν ἀπέλιπον respondere monens verbis παντὶ τρόπῳ προὐθυμήθην, genit. ὧν cu-

θυμήθην[s] γενέσθαι. εἰ δὲ ὀρθῶς προὐθυμήθην καί τι[t] ἠνυσάμην,[u] ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφὲς[v] εἰσόμεθα,[w] ἐὰν[x] θεὸς ἐθέλῃ, ὀλίγον[y] ὕστερον, ὡς ἐμοὶ[z] δοκεῖ.

§. 39. Ταῦτ' οὖν ἐγώ, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ἀπολογοῦμαι, ὡς εἰκότως ὑμᾶς τε ἀπολείπων[a] καὶ τοὺς ἐνθάδε δεσπότας οὐ χαλεπῶς φέρω οὐδ' ἀγανακτῶ, ἡγούμενος κἀκεῖ οὐδὲν ἧττον ἢ[b] ἐνθάδε δεσπόταις τε ἀγαθοῖς ἐντεύξεσθαι καὶ ἑταίροις·[c] τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπιστίαν παρέχει. εἴ τι οὖν ὑμῖν πιθανώτερός εἰμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθηναίων δικασταῖς, εὖ ἂν ἔχοι.

*ς.—[r] γε add ℭΔΠΦGs.—[s] προυθυμούμην ς: προυθ.... ὀρθῶς om s.—[t] καί τι καὶ τε Γ.—[u] ἠνυσάμην cod. Aug. ἠνύσαμεν *ς.—[v] εἰσόμεθα τὸ σαφὲς ἐκεῖσε ἐλθόντες Φ.—[w] οἰσόμεθα I.—[x] ἂν ℭ.—[y] ὀλίγῳ Φs.—[z] ἔμοιγε Φ.—[a] ἀπολιπὼν ℭΠ: ἀπολεί(αι)πω ς.—[b] ἢ om Δ.—[c] ἑτέροις Δ, ἑτεροις ℭ.—[d] δὲ Δ.—[e] ἔμοιγε δοκεῖ ℭΠ, δοκεῖ

hærere cum infinit. *γενέσθαι*. Sensus est: *quorum unus ut fierem, nihil, quantum in me fuit, in vita intentatum reliqui, sed omnibus modis studui.* οὐδὲν ἀπολείπειν est *nihil reliqui facere*, omnia experiri. Sic προθυμίας οὐδὲν ἀπολείπειν Menon. p. 77. A. HEIND.

προυθυμούμην] Præferem προυθυμήθην, quod omnes Vindob. et Veneti dant. WYTT.

προὐθυμήθην] Ita pro vulgato προὐθυμούμην ex Aug. Tub. et Clem. Alex. in ordinem cum Fischero recepi. HEIND.

καί τι ἠνυσάμην] Absone Edd. post προὐθυμήθην exhibent multitudinis numero ἠνύσαμεν. Verum ἠνυσάμην unus præstat Aug. Cf. Aristoph. Plut. 196. Κἂν ταῦτ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται. Æsch. Prom. 706. Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα Κούφως. Soph. Trach. 996. οἵαν ἀνθ' οἵων θυσιῶν ἐπί μοι μελέῳ χάριν ἠνύσω, ubi invitis libris Brunckius edidit ἤνυσας, eorum immemor quæ ipse scripserat ad Eurip. Bacch. 131. Theocrit. xviii. 16. ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι—ὡς ἀνύσαιο, ubi vid. Valckenar. HEIND. At ipse cum sociis hoc effecerat, et sequitur ἐλθόντες, quod non potuerit dici, nisi pluralis præcessisset. BECK.

ἐκεῖσε ἐλθόντες τὸ σαφὲς εἰσόμεθα] Olympiodorus p. 25. Οὐχ ὅτι ἠγνόει ὁ Σωκράτης καὶ διστάζων ταῦτα λέγει, ἀλλὰ τοῦτο διὰ φιλόσοφον εὐλάβειαν· φορτικὸν γὰρ τὸ ἑαυτὸν ἐπαινεῖν· οὕτω δὴ καὶ ἀκοτέρω ἔλεγεν, ὅτι παρὰ δεσπότας ἀγαθοὺς ἄπειμι, ἀκριβῶς οἶδα· εἰ δὲ παρ' ἀνδράσιν ἀγαθοῖς, οὔπω δῆλον. Τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἀμφιβάλλει ὁ Πλάτων εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχή, διὸ ταῦτα λέγει ὁ Σωκράτης. Ὁ δέ γε φιλόσοφος Ἀμμώνιος μονόβιβλον ἔγραψεν εἰς τὸ χωρίον ἀπολογούμενος ὑπὲρ αὐτοῦ. Πῶς δὲ ἀμφιβάλλει ὁ ἐφεξῆς δι' ἀῤῥαγῶν τὴν ψυχὴν δεικνὺς ἀΐδιον, καὶ ὁ ἀλλαχοῦ εἰπών, ὅτι δεῖ ἀδαμαντίνοις δεσμοῖς ταῦτα ἔχοντα κατιέναι εἰς ᾅδου. Conferenda sunt hæc cum supra allatis ad §. 13. Novum est, quod hinc discimus, Ammonium in hunc Platonici Phædonis locum singulare scriptum composuisse. Neque vero mutandum ἀῤῥαγῶν, *per infragilia, inconcussa, argumenta*, quod mutare tentabat Forster legendo ἐναργῶν pro ἀῤῥγῶν (sic). WYTT.

§. 39. ἀπολείπω] Sic unus, ut videtur, Stephanus dedit; omnes enim alii Forstero et Fischero consulti habent ἀπολείπων, quod vel constructio loci postulat. Et sic quoque Vind. A B C D E F G H. Venet. A B. et versio Sicula. WYTT.

ἀπολείπων] Operarum vitio, opinor, una Steph. Ed. ἀπολείπω. Participium habent cum Aug. et Tub. veteres Edd. idque ipsa sermonis structura requirit. Sensus est: *Hanc igitur ego defensionem affero, quam recte et convenienter, dum et vos et qui hic sunt dominos relinquo, id non ægre feram neque indigner* etc. HEIND.

κἀκεῖ] Sic pro καὶ ἐκεῖ Tub.—τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπ. παρ. *quod tamen vulgo*

Εἰπόντος δὴ[d] τοῦ Σωκράτους ταῦτα ὑπολαβὼν ὁ Κέβης §. 16. W.
ἔφη Ὦ Σώκρατες, τὰ μὲν ἄλλα δοκεῖ ἔμοιγε[e] καλῶς λέ- II. iii. 20.
γεσθαι, τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀπιστίαν παρέχει I. 70.
τοῖς ἀνθρώποις, μὴ ἐπειδὰν ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος οὐδαμοῦ[f] ἔτι ᾖ, ἀλλ' ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διαφθείρηταί τε[g] καὶ ἀπολλύηται[h] ᾗ ἂν[i] ἄνθρωπος[j] ἀποθάνῃ,[k] εὐθὺς[l] ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος, καὶ ἐκβαίνουσα, ὥς περ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα,[m] οἴχηται διαπτομένη[n] καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ, ἐπεὶ εἴ περ εἴη που αὐτὴ[o] καθ' ἑαυτὴν ξυνηθροισμένη[p] καὶ ἀπηλλαγμένη τούτων τῶν κακῶν ὧν σὺ νῦν δὴ[q] διῆλθες, πολλὴ ἂν ἐλπὶς εἴη καὶ καλή,[r] ὦ Σώκρατες, ὡς ἀληθῆ ἐστὶν ἃ σὺ λέγεις. [§. 40.] Ἀλλὰ τοῦτο δὴ ἴσως[s] οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ὡς ἔστι

ἐμοὶ Φ.—[f] οὐδαμοῦ...σώματος om I.—[g] τι Λ.—[h] ἀπολύηται ΞΦ, ἀπόλλυται pr Γ.—[i] ἂν om pr Π.—[j] ἄνθρωπος Π: ὁ ἄνθρωπος *s.—[k] ἀποθνήσκει pr 𝔄Π, ἀποθνήσκῃ corr.—[l] εὐθὺς om s.—[m] διασκευασθεῖσα ΛΙ.—[n] διαπτομένη 𝔄ΓΛΠCEIs, διαπτωμένη G, διιπταμένη Φ, διαττομένη HL: διαπταμένη s.—[o] αὐτὴν 𝔄.—[p] ξ. ΔΓΛΞΥΦCGHI Ls.—[q] δὴ add 𝔄.—[r] καὶ καλὴ om pr Γ.—[s] δὴ σαφῶς ἴσως ΠΦs.—[t] τι E.—[u] ἢ add

incredibile est. παρέχει sc. αὐτὸ s. τὸ πρᾶγμα. Vid. not. ad Gorg. §. 72. Heind.

εἰπόντος δὴ τοῦ Σωκράτους—περὶ αὐτῶν] Habet Stobæus Eclog. Phys. p. 94. Wytt.

ἔμοιγε δοκεῖ] Ita Tub. Par. et Stob. Vulgo δοκεῖ ἔμοιγε.—Mox Tub. ἀποθνήσκῃ pro ἀποθάνῃ. Heind.

εὐθὺς] Videri possit legendum καὶ εὐθὺς, ut jam Zeunius p. 118. suspicatus est. Certe Ficinus vertit, *statimque sejuncta a corpore.* Fisch.

εὐθὺς ἀπαλλαττ.] *Statim ut discedit a corpore.* Hæc jungenda præcedentibus, illa καὶ ἐκβαίνουσα etc. aliud incipiunt periodi membrum. Heind.

ὥσπερ πνεῦμα ἢ καπνὸς διασκεδασθεῖσα οἴχηται ἀποπταμένη] Eadem comparatio repetitur §. 24. 25. 34. a nobis tractata est ad Plutarch. de S. N. V. p. 560. C. (edit. vet. p. 80.) Quibus addantur Homeri Il. Ψ. 100. ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς Ὤιχετο τετριγυῖα, Epicuri in Epist. ad Herodotum apud Diog. L. x. 65. Versum a Plutarcho citatum de Isid. et Osir. p. 360. C. Empedoclis esse, testatur Sext. Empiric. adv. Mathem. vii. 123. Wytt.

διαπτομένη] In Aug. repertum hoc ut Ἀττικώτερον prætuli vulgato διαπταμένη. Heind.

οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ] *Nil amplius usquam sit, omnino nihil sit, funditus perierit.* Dicitur et infra §. 34. et in consuetudine pro *nullo loco*, nullo in *numero esse:* quod attigit Ruhnk. ad Xenoph. Mem. Socr. i. 2. 52. laudans Eurip. Iph. T. 115. δειλοὶ δ' εἰσὶν οὐδὲν οὐδαμοῦ· cui addatur Demosth. Pro Corona p. 357. C. ὑμῶν δὲ οὐδεὶς ἦν οὐδαμοῦ· ubi tamen alia quadam ratione est, *nemo vero vestrum ullo in numero erat.* Similiter apud Plutarch. in Demosth. p. 852. C. οὐδὲν οὐδαμοῦ χείρων ἔδοξε τοῦ Ἐφιάλτου· ubi Palatini codd. duo et Mosq. dant μηδαμῇ. Apud philosophos item conjunctim et separatim dicuntur, pro οὐκ εἶναι, quandoquidem *esse* et *nusquam* esse repugnant. A Græco exemplo ducta sunt Latina: Ciceronis de Senect. 22. 'Nolite arbitrari, o mihi carissimi filii, me, cum a vobis discessero, nusquam aut nullum fore:' nam in Xenoph. Cyrop. viii. p. 236. D. unde positum est, ὡς οὐδὲν ἔσομαι ἐγὼ ἔτι. Plauti Cistell. iv. 2. 18. 'Nulla est, neque ego sum usquam; perdita perdidit me.' Wytt.

ὧν σὺ νῦν διῆλθες] Malim ὧν σ. νῦν δὴ διῆλ. cum Fischero. Heind.

§. 40. παραμυθίας δεῖται] *Consolatione*

τε[t] ἡ[u] ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου καί τινα δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις, ὁ Σωκράτης, ὦ Κέβης. ἀλλὰ τί δὴ ποιῶμεν; ἢ περὶ αὐτῶν τούτων[v] βούλει διαμυθολογῶμεν, εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν εἴτε μή;[w] Ἔγωγ' οὖν, ἔφη ὁ[x] Κέβης, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι ἥν τινα[y] δόξαν ἔχεις[z] περὶ αὐτῶν. Οὔκουν[a] γ' ἂν οἶμαι, ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης, εἰπεῖν τινὰ νῦν ἀκούσαντα, οὐδ' εἰ κωμῳδοποιὸς[b] εἴη, ὡς ἀδο-

𝔄ΔΠΦCGs.—[v] τοῦτο Δ.—[w] ἢ μή Φ.—[x] ὦ L.—[y] ἥντινα pr Γ.—[z] ἔχῃς pr Γ.—[a] οὐκουν Δ.—[b] κωμῳδιοποιὸς 𝔄ΔΞΠΥCH et corr Λ.—[c] δοκεῖ χρὴ 𝔄ΔΠΦCEGHIs,

opus habet: ut item a Latinis *consolatio timoris*, ratio, qua timor ex animo eximitur et vanus esse ostenditur. Græcum *παραμυθία* non solum est consolatio animi, sed etiam judicii confirmatio, qua sententia difficilis et incredibilis ad probabilitatem explicatur. Sic sæpe Plutarch. v. c. De Pyth. Orac. p. 395. F. *οὐ παντάπασιν ἀπορήσομεν ἐπῳδῆς καὶ παραμυθίας πρὸς τὴν ἀπορίαν.* Defect. Orac. p. 428. E. *τοῦτο μὲν ἔστω παραμυθία τοῦ θαυμάζοντος—.* De Vultu in Orbe Lunæ p. 929. F. *ὃ δὲ ἰσχυρότατόν ἐστι τῶν ἀντιπιπτόντων, πότερον ἔτυχε τινὸς παραμυθίας, ἢ παρῆλθεν ἡμῶν τὸν ἑταῖρον.* De Animi Procreat. In Plat. Timæo, p. 1012. B. hoc argumentum ait propter difficultatem, *τὸν λόγον τοῦτον οὔτε ἄλλως εὐμεταχείριστον ὄντα, καὶ διὰ τὸ τοῖς πλείστοις τῶν ἀπὸ Πλάτωνος ὑπεναντιοῦσθαι δεόμενον παραμυθίας.* Adv. Colotem p. 1123. E. Longin. de Subl. iv. fin. p. 12. Simplic. in Aristot. de Cœlo p. 101. a. l. 14. WYTT.

παραμυθίας] H. l. est *persuasio*. Cf. Plutarch. de Anim. Procr. p. 1014. A. *πρῶτον ἣν ἔχω περὶ τούτων διάνοιαν ἐκθήσομαι πιστούμενος τῷ εἰκότι καὶ παραμυθούμενος ὡς ἔνεστι τὸ ἀληθὲς τοῦ λόγου καὶ παράδοξον.* HEIND.

ὡς ἔστι τε ἡ ψυχὴ] Articulum in his e Tub. et Stob. inserui cum Fischero. HEIND.

δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν] Olymp. *Τινὰ ζωὴν ἔχει καὶ γνωστικὴν ἐπιστήμην. ἡ μὲν γὰρ δύναμις τὴν ζωτικὴν ἐνέργειαν δηλοῖ, ἡ δὲ φρόνησις τὴν ἐπιστημονικήν.* FORST.

τί δὴ ποιῶμεν;] Tub. *ποιοῦμεν;* ut de Rep. v. p. 461. E. *ἢ πῶς ποιοῦμεν;* Ibid. vii. p. 530. D. *ὡς—ἡμεῖς συγχωροῦμεν· ἢ πῶς ποιοῦμεν;* HEIND.

διαμυθολογῶμεν] Olymp. *Τί οὖν μῦθος τὰ λεγόμενα ὑπὸ Σωκράτους; ἢ τὴν ἐξ ἑπομένου πίστιν μυθολογίαν ἐκάλεσεν ὁ Σωκράτης, οἷός ἐστιν ὁ προκείμενος λόγος; κατασκευάζει γὰρ τὴν μὲν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, οὐκ ἐκ τῆς οὐσίας ὁρμώμενος, ἀλλ' ἔκ τινος ἑπομένου τοῦ μεταβάλλειν τὸν θάνατον καὶ τὴν ζωὴν εἰς ἄλληλα. ταύτην οὖν μυθολογίαν εἶπεν.* FORST.

ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης] An glossema est? FISCH. At vide p. 73. B. *ἔφη—ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης.* BECK. [Immo p. 61. F. *ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης.*]

οὐδ' εἰ κωμῳδοποιὸς εἴη] Socratem a Comicis in scena traductum, in primis ab Aristoph. in Nub. neminem fugit: ab Amipsia item inductam ejus personam, narrat Diog. L. ii. 28. et ab Eupolide reprehensum, eoque spectare hic Platonem annotat Olympiodorus: *τί βούλεται ἐνταῦθα τῷ Πλάτωνι ἡ μνήμη τῶν κωμῳδοποιῶν; ἢ τὸ λεγόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι οὐ δώσω χώραν τοῖς κωμῳδοποιοῖς διαλοιδορεῖσθαί μοι· ὁ γὰρ Εὔπολίς φησι περὶ τοῦ Σωκράτους, Τί δῆτα ἐκεῖνον τὸν ἀδολέσχην καὶ πτωχὸν, ὅ τ' ἄλλα μὲν πεφρόντικεν, ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου κατημέληκε·* qui versus fortasse hoc modo scripti fuerint: *Τί δῆτ' ἐκεῖ τιν' ἀδολέσχην πτωχὸν οἶσθ'; Ὅς τ' ἄλλα μὲν πεφρόντιχ'· ὅθεν φαγεῖν δ' ἔχοι, Τούτου κατημέληκε.* Alia de hoc argumento videantur apud Ruhnken. ad Xenoph. Mem. Socr. i. 2. 31. Cæterum Vind. D E. *κωμῳδιοποιός·* qua de forma alibi dicemus. WYTT.

κωμῳδοποιὸς] Olympiod. *ὁ Εὔπολίς φησι περὶ τοῦ Σωκράτους, τί δῆτα ἐκεῖνον τὸν ἀδολεσχὴν καὶ πτωχὸν, ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν· ὁπόθεν καταφαγεῖν ἔχοι, τούτου δὲ κατημέλητικε.* (Buttm. conj. *τί δῆτ' ἐκεῖνον—πτωχὸν, Ὃς τἄλλα μὲν πεφρόντικεν, Πόθεν δὲ καταφαγεῖν ἔχοι, Τούτου κατημέληκεν,* ut primus versus sit scazon, duo seqq. iambici dimetri, extremus dimeter catalecticus.) Com-

λεσχῶ καὶ οὐ περὶ προσηκόντων τοὺς λόγους ποιοῦμαι. εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ[c] διασκοπεῖσθαι. σκεψώμεθα δ'[d] αὐτὸ τῇδέ πῃ, εἴτε ἄρα ἐν Ἅιδου εἰσὶν αἱ ψυχαὶ τελευτησάντων τῶν ἀνθρώπων εἴτε καὶ οὔ. παλαιὸς μὲν οὖν ἔστι τις λόγος,[e] II. iii. 30. §. 17. W.

δοκεῖ χρῆναι corr Γ, δοκεῖ χρήσιμα Φ: δοκεῖ καὶ χρὴ *s.—[d] δὲ add ℵΠΦGs.—[e] τις

mune hoc in omnes omnino philosophos convicium τῆς ἀδολεσχίας περὶ τῶν μετεώρων a vulgo sumebant Comici. Vid. not. ad Cratyl. §. 39. HEIND.

εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ] Ita Codd. Aug. Tub. Paris. De Rep. ii. p. 328. B. Ἀλλ' εἰ δοκεῖ, οὕτω χρὴ ποιεῖν. Vulgo εἰ—δοκεῖ καὶ χρή. HEIND.

σκεψώμεθα—εἴτε ἄρα ἐν ᾅδου κ. τ. λ.] Olymp. Ὁ σκοπὸς τῷ προκειμένῳ λόγῳ δεῖξαι, οὐκ ἀθάνατον τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἐπιδιαμένουσαν χρόνον τινὰ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος, καὶ οὐ καθάπερ Ἰάμβλιχος οἴεται ἕκαστον λόγον δεικνῦναι τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς.—οὐδὲ γὰρ ὁ ἐρωτῶν τοῦτο ἠρώτησε τὸ πρόβλημα, οὔτε ὁ ἀποκρινόμενος ἔδειξε τὴν ψυχὴν ἀθάνατον. ὁ μὲν γὰρ Κέβης ἠρώτησεν, εἰ δυνατὸν τὴν ψυχὴν χωρισθεῖσαν ἀπὸ τοῦ σώματος ἐπιδιαμένειν, καὶ μὴ δίκην πνεύματος διασκορπίζεσθαι. καὶ ὁ Σωκράτης δείκνυσιν ὅτι ἐπιδιαμένει χρόνον τινὰ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος, οὐ μὴν ὅτι καὶ ἀεὶ, ἔδειξε. FORST.

σκεψ. δὲ αὐτὸ] αὐτὸ explicatur verbis εἴτε ἄρα ἐν ᾅδ. atque τῇδέ πῃ refertur ad seqq. παλαιὸς μὲν οὖν etc. HEIND.

καὶ οὔ] καί που Aristippus. FORST.

παλαιὸς μὲν κ. τ. λ.] πρῶτοι δὲ (inquit Herodotus lib. ii. cap. 123.) καὶ τόνδε τὸν λόγον Αἰγύπτιοί εἰσι εἰπόντες, ὡς ἀνθρώπου ψυχὴ ἀθάνατός ἐστι. τοῦ σώματος δὲ καταφθίνοντος, ἐς ἄλλο ζῶον αἰεὶ γινόμενον ἐσδύεται· ἐπεὰν δὲ περιέλθῃ πάντα τὰ χερσαῖα καὶ τὰ θαλάσσια καὶ τὰ πτηνὰ, αὖτις ἐς ἀνθρώπου σῶμα γινόμενον ἐσδύνειν.—τούτῳ τῷ λόγῳ εἰσὶ οἳ Ἑλλήνων ἐχρήσαντο, οἱ μὲν πρότερον, οἱ δὲ ὕστερον, ὡς ἰδίῳ ἑωϋτῶν ἐόντι· τῶν ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὐνόματα, οὐ γράφω. Pythagoricos vero hic potissimum respicere Herodotum, cuivis facile patet. Quam arcte præexistentia animæ apud antiquos philosophos cum ejus post mortem existentia erat connexa, notavit Cudworthus in System. Intell. Univ. p. 38. et seq. Quid denique de hac re sensit Aristoteles, videre est in ejus l. i. de Anim. c. 3. in fine. FORST.

παλαιὸς μὲν κ. τ. λ.] Empedoclis versiculos Cyrill. c. Julian. vii. p. 243. D. ita exhibet Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κούρη τε, κόρος τε, Θάμνος τ', οἰωνός τε, καὶ εἰν ἁλὶ φαίδιμος ἰχθύς· et in Philosophum Origen. c. 3. p. 50. Ἤτοι μὲν γὰρ ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε, κόρη τε, Θάμνος τ', οἰωνός τε, καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπορος ἰχθύς· ubi v. Wolfius. add. Ælianus H. A. xii. 7. FISCH.

παλαιὸς μὲν οὖν ἐστί τις ὁ λόγος] Habet Stob. Eclog. Phys. p. 95. Principium notat Tertullian. de Anima, xxiii. p. 275. 'Illius (Platonis) est enim in Phædone, quod animæ hinc euntes sint illuc, et inde huc.' Olympiodorus p. 20. κατασκευάζει ἡ λέξις ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν· ἀπὸ Ὀρφέως φησὶ λέγοντος 'Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες καὶ υἱέες ἐν μεγάροισι, Ἠδ' ἄλοχοι σεμναὶ κεδναί τε θύγατρες.' Πανταχοῦ γὰρ ὁ Πλάτων παρῳδεῖ τὰ Ὀρφέως· οὕτω γοῦν καὶ ἀνωτέρω ἔλεγεν·—Ἀλλὰ μὴν καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἔφη, 'Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε, Θαμνός τ' οἰωνός τε καὶ εἰν ἁλὶ νήχυτος ἔξαλλα ἄμφορος ἰχθύς.' Ὁ δέ γε Πρόκλος, ἤτοι ὁ Συριανὸς κατασκευάζει ὅτι τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὼς ἐξ ἀλλήλων· ὅτι ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος σύγκρισις καὶ διάκρισις· ταῦτα δὲ ἐναντία· τὰ δὲ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἄλληλα κ. τ. λ. Orphei versus hinc in ed. Gesner. transscripti p. 409. Empedoclei varia lectione interpolati, rectius, quamquam diverse, exstant apud Diog. L. viii. 77. Athen. viii. p. 365. E. et Argumentum hoc, contraria e contrariis fieri et in contraria perire, longam habet tractationem in Olympiodori Cod. i. p. 1—41. ex Iamblichi et Syriani interpretationibus ductam. Comparandus est hæc attingens Aristot. Phys. Ausc. i. 7. de Generat. et Corrupt. ii. 10. illic Simplic. et de Cœlo i. p. 83. A. fin. Metaphys. vii. 5. de Metempsychosi multi multa: nos in Disputatione de Placito Immortal. Anim. §. ii. Cæterum παλαιὸς λόγος dicitur idem immortalitatis placitum Platoni Epist. vii. p. 716. B. πείθεσθαι δ' οὕτως ἀεὶ χρὴ τοῖς παλαιοῖς τε καὶ ἱεροῖς λόγοις, οἳ δὴ μηνύουσιν ἡμῖν ἀθάνατον ψυχὴν εἶναι. Comparetur Menon. p. 16. G. WYTT.

οὗτος[f] οὗ μεμνήμεθα, ὡς εἰσὶν ἐνθένδε ἀφικόμεναι[g] ἐκεῖ[h] καὶ πάλιν γε[i] δεῦρο ἀφικνοῦνται καὶ γίγνονται ἐκ τῶν τεθνεώτων. [§. 41.] Καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πάλιν γίγνεσθαι ἐκ τῶν ἀποθανόντων τοὺς ζῶντας, ἄλλο τι εἶεν[j] ἂν ἡμῶν αἱ ψυχαὶ[k] ἐκεῖ; οὐ γὰρ ἄν που πάλιν ἐγίγνοντο μὴ οὖσαι, καὶ τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτ' εἶναι, εἰ τῷ ὄντι φανερὸν γένοιτο[l] ὅτι οὐδαμόθεν ἄλλοθεν γίγνονται οἱ ζῶντες ἢ ἐκ τῶν τεθνεώτων. εἰ δὲ μή ἐστι τοῦτο, ἄλλου ἄν του δέοι λόγου. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων, ἦ δ' ὅς, σκόπει μόνον τοῦτο, εἰ βούλει ῥᾷον[m] μαθεῖν, ἀλλὰ καὶ[n] κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν,[o] καὶ ξυλλήβδην ὅσα περ ἔχει[p] γένεσιν, περὶ[q] πάντων ἴδωμεν,[r] ἆρ' οὑτωσὶ[s] γίγνεται ἅπαντα,[t] οὐκ[u] ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, ὅσοις τυγχάνει ὂν τοιοῦτόν τι, οἷον τὸ κα-

λόγος 𝔄ΓΠΦΥLs : τις ὁ λόγος *s.—[f] οὗτος om 𝔄Πs.—[g] ἀφικνούμεναι Δ.—[h] ἐκεῖσε L.—[i] γε om ΦIs.—[j] τι εἶεν pr Π, τι δὴ ἢ εἶεν Δ : τι ἢ εἶεν *s.—[k] αἱ ψυχαὶ ἡμῶν 𝔄Π.—[l] γένοιτο ΔΦs : γίγνοιτο *s.—[m] ῥᾶον 𝔄Π : ῥάδιον *s.—[n] primum καὶ om pr Γ.—[o] φοιτῶν Δ.—[p] ὅσα παρέχει s.—[q] περὶ om G.—[r] ἴδωμεν Φ et pr Γ : εἰδῶμεν *s.—[s] οὕτω Φ, οὕτως Δs.—[t] πάντα 𝔄ΔΠΦs et pr G.—[u] καὶ οὐκ ΔC.—[v] τὸ H.—

παλαιὸς ὁ λόγος] Olymp. in Fragm. Orph. p. 510. ed. Herm. Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Plato Menon. p. 81. B. καὶ Πίνδαρος καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὅσοι θεῖοί εἰσιν—φασὶ—τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀθάνατον, καὶ τότε μὲν τελευτᾷν, ὃ δὴ ἀποθνήσκειν καλοῦσι, τοτὲ δὲ πάλιν γίγνεσθαι, ἀπόλλυσθαι δὲ οὐδέποτε κ. τ. λ.—ὁ λόγος οὗτος. οὗτος deest in Tub. Heind.

§. 41. οὕτως ἔχει, πάλιν γίγνεσθαι] Expectabam πάλιν γίγνονται—οἱ ζῶντες, vel certe ὡς aut ὥστε πάλ. γίγνεσθαι, ut de Rep. v. p. 477. A. εἰ δὲ δή τι οὕτως ἔχει, ὡς εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι, οὐ μεταξὺ ἂν κέοιτο τοῦ εἰλικρινῶς ὄντος etc. Eurip. Med. 308. Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι—Ὥστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἐξαμαρτάνειν. Nunc structura sermonis sic procedit, quasi scripsisset εἰ τοῦτ' ἀληθές ἐστι. Tum Tub. αἱ ψυχαὶ ἡμῶν. Heind.

τοῦ ταῦτ' εἶναι] Sic omnes nostri: mihi tamen nexus requirere videtur, καὶ τούτου ἱκανὸν τεκμήριον τοῦτ' ἂν εἴη—. Wytt.

τοῦ ταῦτ' εἶναι] I. e. τοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκεῖ εἶναι. Ex Aristippi versione Ms. pro ταῦτα Forsterus profert αὐτὰς, quam scripturam, suffragantibus Codd. ego quoque præferrem. Heind.

ῥᾷον] Vulgo ῥᾴδιον. Alterum e Tub. et Stob. receperat jam Fisch. Eodem vitio liberandus locus de Rep. ii. p. 370. Ἀλλ' ἴσως, ὦ Σώκρατες, οὕτω ῥᾴδιον ἢ κείνως. et, ut monet Buttmannus, Menon. p. 94. E. ὡς ἴσως μὲν καὶ ἐν ἄλλῃ πόλει ῥᾴδιόν ἐστι κακῶς ποιεῖν ἀνθρώπους ἢ εὖ, ἐν τῇδε δὲ καὶ πάνυ. Contra de Legg. iii. p. 676. B. δοκεῖς ἄν ποτε κατανοῆσαι χρόνου πλῆθος ὅσον γέγονε. Κλ. Οὔκουν ῥᾷόν γε οὐδαμῶς, vide ne scribi debeat ῥᾴδιον. Heind.

κατὰ ζώων πάντων καὶ φυτῶν] Olymp. Τινὲς ἐκ τούτου τοῦ ῥισιδείου (ῥησιδίου) ἀπατηθέντες, ᾠήθησαν τὸν Πλάτωνα πᾶσαν ψυχὴν ἀθανατίζειν...ἄμεινον δὲ ὁ φιλόσοφος Ἀμμώνιος ἐξηγήσατο τὸ χωρίον τοῦτο, λέγων ὅτι τοῦτό φησι πρὸς τὸ ἐφεξῆς ἐπιχείρημα, τὸ κατασκευάζον ὅτι τὰ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἄλληλα. Forst.

ἴδωμεν] Sic Stob. et Vind. B. Vulgo et cæteri, εἰδῶμεν, quod est *sciamus*, nec sententiæ congruit. Wytt.

ἴδωμεν] *Videamus.* Sic pro vulgato εἰδῶμεν Stob. et Olympiod. Heind.

ἐκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία] Olymp. Ὅτι γὰρ τὰ ἐναντία μεταβάλλει εἰς ἀλ-

λὸν τῷ[v] αἰσχρῷ ἐναντίον που καὶ δίκαιον[w] ἀδίκῳ, καὶ ἄλ-
λα δὴ μυρία οὕτως ἔχει. [§. 42.] Τοῦτ' οὖν[x] σκεψώ-
μεθα, ἆρα[y] ἀναγκαῖον ὅσοις[z] ἔστι τι[a] ἐναντίον, μηδαμόθεν
ἄλλοθεν αὐτὸ[b] γίγνεσθαι ἢ ἐκ τοῦ αὐτῷ ἐναντίου. οἷον ὅταν
μεῖζόν τι[c] γίγνηται, ἀνάγκη που ἐξ ἐλάττονος ὄντος πρό-
τερον ἔπειτα[d] μεῖζον γίγνεσθαι; Ναί. Οὐκοῦν κἂν ἔλατ- II. iii. 31.
τον γίγνηται, ἐκ μείζονος ὄντος πρότερον ὕστερον ἔλαττον I. 71.
γενήσεται; Ἔστιν, ἔφη, οὕτως.[e] Καὶ μὴν ἐξ ἰσχυροτέρου
γε[f] τὸ ἀσθενέστερον καὶ ἐκ βραδυτέρου τὸ θᾶττον; Πάνυ
γε. Τί δαί;[g] ἄν τι χεῖρον[h] γίγνηται, οὐκ[i] ἐξ ἀμείνονος,
καὶ[j] ἐὰν[k] δικαιότερον, ἐξ[l] ἀδικωτέρου; Πῶς γὰρ οὔ; Ἱκα-
νῶς οὖν,[m] ἔφη, ἔχομεν τοῦτο, ὅτι[n] πάντα οὕτω γίγνεται,[o] ἐξ

οὖν
[w] τὸ δίκαιον τῷ Γ.—[x] τοῦτο οὖν add ꝘΔΠΦGs.—[y] ὅτι Γ.—[z] ὅσον L.—[a] τι om ΔΦs.—[b] ἑαυτῷ ΔΦGs, om L.—[c] τι μεῖζον Γ.—[d] ἔπειτα...201, 7. πρότερον om I: ἔπειτα μεῖζον γίγνεσθαι in mg rc E, omissis 201, 6. ναὶ...πρότερον.—[e] οὕτω ἔφη ꝘΠ.—[f] γε om ꝘΔΠΦGs.—[g] δαὶ ΓΞΤCH: δέ s.—[h] χεῖρον om I et pr E.—[i] οὐκ om pr E.—[j] κἂν Ꝙ.—[k] ἂν Ꝙs, ἄν τι Δ.—[l] ἐξ ꝘΓΛΠΥCEHIL: οὐκ ἐξ s.—[m] γοῦν ΔΦs.—[n] ὅτι

ληλα, δείκνυσιν ἡ λέξις τριχόθεν. πρῶτον μὲν, ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς. παρατίθεται γὰρ πολλὰ ἐναντία, ἃ δείκνυσι μεταβάλλοντα εἰς ἄλληλα. δεύτερον, ἐκ τῶν γενεσέων αὐτῶν καὶ τῶν ὁδῶν. εἰ γὰρ αἱ ὁδοὶ μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλας, οἷον ἡ λεύκανσις εἰς τὴν μέλανσιν, πολλῷ μᾶλλον καὶ τὰ τέλη μεταβάλλουσιν εἰς ἄλληλα, οἷον τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν. τρίτον, ὅτι χωλεύοι ἡ φύσις, εἰ ἓν μὲν τῶν ἐναντίων μεταβάλλει εἰς τὸ ἄλλο, ἓν δὲ οὐ μεταβάλλει. καὶ τῷ χρόνῳ ἐπιλείποι θάτερον τῶν ἐναντίων, καὶ οὐδὲν ἐναντίον ἔσται, τὸ λοιπὸν μηδὲν ἔχον εἰς ὃ μεταβαλεῖ. Hæc autem de rerum contrariarum ex contrariis generatione doctrina, teste in Physicis, l. i. c. 6. Aristotele, omnium quodammodo philosophorum communis erat. FORST.

οἷον τὸ καλὸν τῷ αἰσχ.] Aug. *τῷ καλῷ τὸ αἰσχρόν*. Bene, si sequeretur *καὶ δικαίῳ ἄδικον*. HEIND.

§. 42. *ἆρα ἀναγκαῖον*] Forsan *ἄρα εἰ ἀναγκαῖον*. MUDG. Idemque legisse videntur Aristip. et Cornar. FORST.

ἆρα ἀναγκαῖον] *An necesse sit.* Novum accidit *ἆρα* pro *εἰ*. Melius interpungitur in Stob. p. 95. *τοῦτο οὖν σκεψώμεθα, ἆρα ἀναγκαῖον—; hoc ergo consideremus: an necesse est—?* Vind. G. dat *οὖν εἰ* pro *ἆρα*. WYTT.

ἆρα ἀναγκ.] Fischerum secutus dedi scripturam Codd. Tub. Par. et Stob. pro vulgata *ἆρα ἀναγκαῖον* etc. in qua male desideratur particula copulans. Lach. p. 190. D. *Τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἐπιχειρήσωμεν—εἰπεῖν, ἀνδρία τί ποτ' ἐστιν*, atque ita Plato sexcenties alibi. Hoc igitur *τοῦτ' οὖν* si a scriptoris manu profectum est, (a librario additum mihi quidem non videtur): correctoris est lectio in Aug. *σκεψώμεθα οὖν εἰ*. Absque codicibus illis amplecterer Mudgii conjecturam. HEIND.

αὐτὸ γίγν.] Accuratius scripsisset *αὐτῶν ἕκαστον γίγνεσθαι.* Par est ratio de Legg. ii. p. 667. B. *Οὐκοῦν πρῶτον μὲν δεῖ τόδε γε ὑπάρχειν ἅπασιν ὅσοις συμπαρέπεταί τις χάρις, ἢ τοῦτο αὐτὸ μόνον αὐτοῦ τὸ σπουδαιότατον εἶναι, ἤ τινα ὀρθότητα, ἢ τὸ τρίτον ὠφέλειαν,* ubi *αὐτοῦ* pro *αὐτῶν ἑκάστου*. HEIND.

ἔφη, οὕτω] Tub. *οὕτω, ἔφη*. Ab eodem abest proximum *γε*.—*ἐξ ἀδικωτέρου*. Præfixum his vulgo *οὐκ* cum Aug. Tub. Par. et Ficino expunxi. HEIND.

ἱκανῶς—ἔχομεν τοῦτο] *Hoc satis percipimus.* Sic infra §. 52. *ἔχω παρ' ἐμαυτῷ.* Theæteto p. 119. C. *ἔχεις τοῦτο ἰσχυρῶς; an hoc firmiter percepisti, statuis.* Leg. iv. p. 598. D. *ἔχετε γὰρ ὃ λέγω που.* WYTT.

ἱκανῶς οὖν—ἔχομεν] *Satisne hoc scimus persuasumque nobis habemus?* §.

ἐναντίων τὰ ἐναντία πράγματα; Πάνυ γε. Τί δ' αὖ;
ἔστι[p] τι καὶ τοιόνδε ἐν αὐτοῖς οἷον μεταξὺ ἀμφοτέρων πάν-
των[q] τῶν ἐναντίων δυοῖν ὄντοιν δύο γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ
ἑτέρου ἐπὶ τὸ ἕτερον, ἀπὸ[r] δ' αὖ τοῦ ἑτέρου πάλιν ἐπὶ τὸ
ἕτερον; μείζονος μὲν[s] γὰρ πράγματος καὶ ἐλάττονος με-
ταξὺ αὔξησις καὶ[t] φθίσις, καὶ καλοῦμεν οὕτω τὸ μὲν αὐ-
ξάνεσθαι, τὸ δὲ φθίνειν; Ναί, ἔφη. [§. 43.] Οὐκοῦν καὶ
διακρίνεσθαι καὶ συγκρίνεσθαι, καὶ ψύχεσθαι καὶ θερμαί-
νεσθαι, καὶ πάντα οὕτω, κἂν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς ὀνόμασιν
ἐνιαχοῦ, ἀλλ' ἔργῳ γοῦν πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον,
γίγνεσθαί τε αὐτὰ ἐξ ἀλλήλων γένεσίν τε εἶναι ἑκατέρου
§. 18. W. εἰς[u] ἄλληλα; Πάνυ γ',[v] ἦ δ' ὅς. Τί οὖν; ἔφη, τῷ ζῆν
ἔστι τι ἐναντίον, ὥς περ τῷ ἐγρηγορέναι[w] τὸ καθεύδειν;
H. iii. 32. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Τί;[x] Τὸ τεθνάναι, ἔφη. Οὐκοῦν ἐξ
ἀλλήλων τε[y] γίγνεται ταῦτα, εἴ περ ἐναντία ἐστί, καὶ αἱ[z]
γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν[a] μεταξὺ δύο δυοῖν ὄντοιν; Πῶς γὰρ
οὔ;[b] Τὴν μὲν τοίνυν ἑτέραν συζυγίαν ὧν νῦν δὴ ἔλεγον,

...πράγματα om G.—[o] γίγνηται Δ.—ἔστι γε rc Π.—[p] ἔτι ΔΦs et mg 𝔄.—[q] τούτων L.—[r] ἀπὸ...ἕτερον om Δ.—[s] μὲν add 𝔄ΔΠΦGs.—[t] καὶ ante φθίσις om L.—[u] εἶναι ἐξ ἑκατέρων εἰς 𝔄ΔΠΦG, ἐξ ἑκατέρων εἶναι εἰς s.—[v] μὲν οὖν 𝔄Π.—[w] τὸ ἐγρηγορέναι Δ.—[x] τί...ἔφη om Φ.—[y] τι Δ, om G.—[z] αἱ om pr Λ.—[a] αὐτοῖν 𝔄ΔΠΦGs: αὐ-

113. *Τοῦτο δὲ ἁπλῶς—ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἐκείνου τοῦ καλοῦ—παρουσία.* de Rep. v. p. 477. A. *Ἱκανῶς οὖν τοῦτο ἔχομεν κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῦμεν, ὅτι τὸ μὲν παντελῶς ὂν παντελῶς γνωστόν.* Heind.

τί δ' αὖ; ἔστι τι κ. τ. λ.] Olymp. *Ἐντεῦθεν τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα, τὸ ἐκ τῶν ὁδῶν, ὅτι αἱ ὁδοὶ ἐναντίαι εἰσὶ καὶ μεταβάλλουσιν εἰς ἀλλήλας, πολλῷ μᾶλλον καὶ τὰ τέλη.* Forst.

δυοῖν ὄντοιν δύο γενέσεις] Perperam vulgo distinguunt *δυοῖν ὄντοιν· δύο γεν.* Heind.

μείζονος μὲν] Loco vulgati *γὰρ* recepi *μὲν* e Tub. et Par. Ficinus: *sane inter majus atque minus* etc. Heind.

§. 43. *γίγνεσθαι—γένεσίν τε εἶναι*] Olymp. *Οὐκ ἀδολεσχεῖ ὁ Πλάτων, ἀλλὰ τὸ μὲν γίγνεσθαι αὐτὰς ἐξ ἀλλήλων περὶ τῶν ὁδῶν εἴρηται, τὸ δὲ γένεσιν εἶναι ἑκατέροις, περὶ τῶν τελῶν.* Forst.

ἑκατέρου] Olymp. *ἑκατέροις*, quæ quidem optima videtur lectio. Forst.

ἑκατέρου] Male Tub. *ἐξ ἑκατέρου.* Nam §. 44. *ἐκ τῶν τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας αὕτη*, alia est ratio. Hic post *ἐξ ἀλλήλων* in altero membro *ἐξ ἑκατέρου* inferri non debuit. Statim post Tub. *Πάνυ μὲν οὖν* pro *Πάνυ γε.* Heind.

τί οὖν;] Excerpsit hunc locum usque ad verba *τὸ ἀναγκαῖον οὕτως ἔχειν* c. 16. extr. Stobæus Ecl. Phys. i. p. 95. Fisch.

ἐξ ἀλλήλων τε γίγνεται ταῦτα] Jo. Philoponus explicans Aristot. Phys. Auscult. i. 5. statuentem *contraria e contrariis fieri*, fol. C. p. 12. et 15. hunc Platonis locum significans *μετ' ἄλληλα* legisse videtur: *ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι κυριώτερον ὠνόμασε μετ' ἄλληλα αὐτὰ εἰρηκώς.* quæ sane lectio nexui disputationis Platonicæ repugnat, et temeritatis Philoponum arguit. Wytt.

αὐτοῖν] Ita pro *αὐτῶν* scripsi e Tub. et Stob. Heind.

συζυγίαν, ὧν νῦν] Olymp. *συζυγίαν ὡς νῦν.* Forst.

ἑτέραν συζυγίαν] Latini *συζυγίαν* interpretantur: *dissidentium conjunctio-*

ἐγώ σοι, ἔφη, ἐρῶ, ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτὴν καὶ τὰς γενέσεις· σὺ δέ[c] μοι τὴν ἑτέραν. λέγω δὲ τὸ μὲν καθεύδειν, τὸ δὲ[d] ἐγρηγορέναι,[e] καὶ[f] ἐκ τοῦ καθεύδειν τὸ ἐγρηγορέναι γίγνεσθαι καὶ[g] ἐκ τοῦ ἐγρηγορέναι τὸ[h] καθεύδειν, καὶ τὰς γενέσεις αὐτοῖν τὴν μὲν καταδαρθάνειν εἶναι, τὴν δὲ ἀνεγείρεσθαι.[i] [§. 44.] Ἱκανῶς σοι, ἔφη,[j] ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν. Λέγε δή μοι καὶ σύ,[k] ἔφη, οὕτω[l] περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. οὐκ ἐναντίον μὲν[m] φῂς τῷ[n] ζῆν τὸ τεθνάναι εἶναι;[o] Ἔγωγε. Γίγνεσθαι δὲ ἐξ ἀλλήλων; Ναί. Ἐξ οὖν τοῦ ζῶντος τί τὸ γιγνόμενον; Τὸ τεθνηκός, ἔφη. Τί δαί,[p] ἦ δ' ὅς, ἐκ

τῶν *s.—[b] γὰρ οὐ om L.—[c] δή L.—[d] δὴ τὸ ΦL, δὴ τὸ δὴ τὸ s.—[e] δὲ τὸ ἐγρηγορέναι pr Π.—[f] καὶ...καθεύδειν in mg ponit 𝔄.—[g] καὶ...ἐγρηγορέναι om pr Γ.—[h] τὸ... καθεύδειν om Δ.—[i] ἀναγείρεσθαι Δ.—[j] ἔφη ΞΠΦCEHIs et pr ΓG: ἔφην s.—[k] μοι καὶ σὺ 𝔄Π: καὶ σύ μοι *s.—[l] οὕτω om G.—[m] μὲν om E.—[n] τὸ Δ.—[o] εἶναι om G.

nem seu *conjugata*, quæ sunt ejusmodi notiones, quæ quodammodo affectæ sunt ad id, de quo quæritur. (Cic. Top. 3.) Contendit inter se bina paria contrariorum, quorum alterum τὸ καθεύδειν et ἐγρηγορέναι, alterum τὸ ζῆν et τεθνάναι; quarum notionum altera ad alteram affecta est. Gottl.

τὴν μὲν τοίνυν ἑτέραν συζυγίαν] De hujus decreti temerario usu monuimus in Disputat. de Placit. Immortal. Anim. §. 5. Est autem συζυγία sensu dialectico, *copulatio disjunctorum, par contrariorum*: v. c. aliquid, nihil: vita, mors: somnus, vigilia: cæt. Harum consequentiam Plutarch. de Solert. Animal. ita reprehendit, ut ex hoc Platonis loco aliquid coloris traxisse videatur p. 960. B. ἐδόκει γάρ τι πραγματικῶς οἷον ἀντηχεῖν ἐκ τῆς Στοᾶς, ὡς τῷ θνητῷ τὸ ἀθάνατον ἀντίκειται, καὶ τῷ φθαρτῷ τὸ ἄφθαρτον, καὶ σώματί γε τὸ ἀσώματον· οὕτως ὑπάρχοντι τῷ λογικῷ χρῆναι τὸ ἄλογον ἀντικεῖσθαι καὶ ἀνθυπάρχειν, καὶ μὴ μόνην ἐν τοσαῖσδε συζυγίαις ἀτελῆ τήνδε λείπεσθαι καὶ πεπηρωμένην·—εἰ δέ τις ἀξιοῖ μὴ κολοβὸν εἶναι τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν ἔμψυχον φύσιν ἔχειν τὸ μὲν λογικόν, τὸ δὲ ἄλογον· ἕτερος ἀξιώσει τὴν ἔμψυχον φύσιν ἔχειν τὸ μὲν φανταστικόν, τὸ δὲ ἀφαντασίωτον. Sequitur, ut invictum, Philo Jud. de Mund. Incorrupt. p. 957. A. τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἐναντίων ἀμήχανον, τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μή· λευκοῦ γὰρ ὄντος, ἀνάγκη καὶ μέλαν ὑπάρχειν, καὶ μεγάλου βραχύ, καὶ περιττοῦ ἄρτιον, καὶ γλυκέος πικρόν, καὶ ἡμέρας νύκτα, καὶ ὅσα τούτοις ὁμοιότροπα. Columella de R. R. ii. 2. 2. 'Recurrendum est igitur ad qualitatum inter se dissidentium quasi quasdam conjunctiones, quas Græci συζυγίας ἐναντιοτήτων, nos *discordantium comparationes*, tolerabiliter dixerimus.' Nomen χωλὸς eleganter dicitur de rebus, quæ in duarum partium altera deficiunt: et ex hoc loco annotavit Suidas in Χωλός. ἀντὶ τοῦ ἀτελής· περὶ ψυχῆς Πλάτων. Ἀλλ' εἰ ταύτῃ ἔσται χωλὴ ἡ φύσις. Simile est Plutarchi Cimone p. 489. C. παρακαλῶν μήτε τὴν Ἑλλάδα χωλήν, μήτε τὴν πόλιν ἑτερόζυγα περιιδεῖν γεγενημένην· *adhortans, ne sinerent Græciam claudam, et urbem Athenarum altera sua pari Lacedæmone orbari.* Sic et verbum χωλεύειν usurpatur, quod illustravimus ad Pseudo-Plutarch. de Educatione p. 2. B. Wytt.

σὺ δέ μοι τὴν ἑτέραν] Sc. ἐρεῖς. de Legg. vii. p. 821. D. ταῦτ' οὖν ὡς ἔχοντα ἔσθ' οὕτω, πειρῶ σὺ μὲν ἐξηγεῖσθαι πάντως· ἡμεῖς δὲ ξυνέπεσθαί σοι μανθάνοντες (sc. πειρασόμεθα). Heind.

λέγω δὲ] Aug. λέγω δή. Mox in eodem libro et Ficin. post καταδαρθάνειν omissum εἶναι. Heind.

§. 44. ἱκανῶς σοι, ἔφη] Cf. Menon. p. 75. B. ἔστω—ἡμῖν τοῦτο τὸ σχῆμα, ὃ μόνον τῶν ὄντων τυγχάνει χρώματι ἀεὶ ἑπόμενον. Ἱκανῶς σοι; ἢ ἄλλως πως ζητεῖς; Unde h. l. ἔφη scripsi cum Aug. Vulgo Ἱκανῶς σοι ἔφην, ἢ οὔ;—καὶ σύ μοι. Tub. μοι καὶ σύ. Heind.

τοῦ τεθνεῶτος;[q] Ἀναγκαῖον, ἔφη, ὁμολογεῖν ὅτι τὸ ζῶν. Ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα, ὦ Κέβης, τὰ ζῶντά τε[r] καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται; Φαίνεται, ἔφη. Εἰσὶν ἄρα,[s] ἔφη,[t] αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐν Ἅιδου. Ἔοικεν. Οὐκοῦν καὶ τοῖν γενεσέοιν τοῖν[u] περὶ[v] ταῦτα ἥ γ' ἑτέρα[w] σαφὴς οὖσα τυγχάνει; τὸ[x] γὰρ ἀποθνήσκειν σαφὲς δή που. ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν,
II. iii. 33. ἔφη. Πῶς οὖν, ἦ δ' ὅς, ποιήσομεν; οὐκ ἀνταποδώσομεν[y] τὴν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλὰ ταύτῃ[z] χωλὴ ἔσται ἡ φύσις; ἢ ἀνάγκη ἀποδοῦναι τῷ ἀποθνήσκειν ἐναντίαν τινὰ γένεσιν; Πάντως που, ἔφη. Τίνα ταύτην; Τὸ ἀναβιώσκεσθαι. Οὐκοῦν,[a] ἦ δ' ὅς, εἴ περ ἔστι τὸ ἀναβιώσκεσθαι, ἐκ[b] τῶν
I. 72. τεθνεώτων ἂν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶντας αὕτη, τὸ ἀναβιώσκεσθαι; Πάνυ γε. Ὁμολογεῖται[c] ἄρα ἡμῖν[d] καὶ ταύτῃ τοὺς ζῶντας ἐκ τῶν τεθνεώτων γεγονέναι[e] οὐδὲν[f] ἧττον ἢ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν ζώντων. τούτου δὲ ὄντος ἱκανόν που ἐδόκει[g] τεκμήριον εἶναι ὅτι ἀναγκαῖον τὰς[h] τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναί που, ὅθεν δὴ[i] πάλιν γίγνεσθαι.[j] [§. 45.] Δοκεῖ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐκ τῶν ὡμολογημένων[k] ἀναγκαῖον
§. 12. W. οὕτως ἔχειν. Ἰδὲ τοίνυν, ἔφη,[l] ὦ[m] Κέβης, ὅτι οὐδ'[n] ἀδί-

—[p] δαὶ ΓΛCΗΙ: δὲ ς.—[q] τεθνηκότος G.—[r] τε om G.—[s] ἄρα εἰσὶν 𝔄Π.—[t] ἔφη om G.—[u] τοῖν γενεσέοιν τοῖν ΓΞΠΦς et pr 𝔄G, τοι γενεσέοιν τὴν Δ: ταῖν γενεσέοιν ταῖν (α) *ς.—[v] πρὶν Η.—[w] ἑτέρῳ Η.—[x] τί Λ.—[y] ἀποδώσομεν ΛΕ.—[z] ταῦτα Δ.—
[a] Οὐκοῦν...ἀναβιώσκεσθαι om ς.—[b] ἐκ...ἀναβιώσκεσθαι om Η.—[c] ὁμολογεῖται Υ, ὡμολόγηται Δ (ὡμολόγηται).—[d] ἡμῖν ἄρα ΔΦG: ἡμῖν om ς.—[e] γεγονέναι om pr G.—[f] οὐδὲν...ζώντων om G.—[g] ἐδόκει add 𝔄ΔΠΦCGς.—[h] τὰς...ἀναγκαῖον om Δ.—[i] δεῖ ΞC et corr Π.—[j] γίγνονται pr G.—[k] ὁμολογημένων Ι.—[l] τοίνυν οὕτως ἔφη 𝔄Π.—[m] ὁ L.

ἐκ τῶν τεθνεώτων ἄρα τὰ ζῶντά τε καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται] Hoc argumentum nulla cum reprehensione memorat Alexander Aphrodis. in Aristot. Topica ii. p. 89. A. *οὕτω καὶ Πλάτων ἐν μὲν τῷ Φαίδωνι βουλόμενος δεῖξαι τὰς ψυχὰς ἐν ᾅδου οὔσας καὶ σωζομένας, ἔλαβεν, ᾧ τοῦτο ἕπεσθαι ᾤετο, τὸ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς ζῶντας γίνεσθαι· τοῦτο δὲ κατεσκεύασε διὰ τοῦ τὰ ἐναντία ἐκ τῶν ἐναντίων γίνεσθαι, ἐναντία δὲ εἶναι τὸ ζῆν καὶ τὸ τεθνάναι.* Wytt.

τοῖν γενεσέοιν τοῖν] Sic e Cod. Tub. pro *ταῖν γεν. ταῖν* rescripsit jam Fisch. Pro *γενεσέοιν*, quod h. l. libri scripti editique exhibent, grammaticorum norma requirit *γενέσεων*; sed itidem de Legg. x. p. 898. A. *Τούτοιν δὴ τοῖν κινησέοιν τοῖν ἐν ἑνὶ φερομένοιν.* Heind.

ἀναβιώσκεσθαι] In Pythagorea sententia *περὶ μετεμψυχώσεως* et *ἀναμνήσεως* quædam sunt scintillæ primigeniæ veritatis, quæ in illis tenebricosis commentis maligna quasi luce animadvertuntur: at quæ his de rebus collegi, placuit referre in meos comment. de doctr. suo nimirum et opportuno loco: ne genera permisceam. Serran.

ἱκανόν που ἐδόκει] Verbum *ἐδόκει*, quo carent Edd. præbuit Tub. cum Stob.—*ὅθεν δὴ πάλιν γίγνεσθαι.* An *ὅθεν δεῖ π. γ.*? Alioquin expectabam *ὅθεν δὴ πάλιν γίγνονται.* Heind.

§. 45. *ἰδὲ τοίνυν*] Tub. *ἰδὲ τοίνυν οὕ-*

κως ὡμολογήκαμεν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ. εἰ[o] γὰρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα, ὡσπερεὶ[p] κύκλῳ περιιόντα,[q] ἀλλ' εὐθεῖά τις εἴη ἡ[r] γένεσις ἐκ τοῦ ἑτέρου μόνον εἰς τὸ καταντικρὺ καὶ μὴ[s] ἀνακάμπτοι[t] πάλιν ἐπὶ[u] τὸ ἕτερον μηδὲ καμπὴν[v] ποιοῖτο,[w] οἶσθ' ὅτι πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἂν[x] σχοίη[y] καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἂν πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενα; Πῶς λέγεις; ἔφη. Οὐδὲν χαλεπόν, ἦ δ' ὅς, ἐννοῆσαι[z] ὃ λέγω· ἀλλ' οἷον εἰ τὸ[a] καταδαρθάνειν μὲν εἴη, τὸ δ' ἀνεγείρεσθαι μὴ ἀνταποδιδοίη II. iii. 34.

—[n] οὐκ ΞΥΔ.—[o] εἰ om pr Γ.—[p] ὡς περὶ H.—[q] περιόντα Γ.—[r] ἦν Δ.—[s] μὴ om I.—[t] ἀνακάμποι C: ἀνακάμπτη Eς.—[u] εἰς Γ.—[v] καμπτὴν s, καμπτὸν Υ.—[w] ποιοῖ (οῖ) ΓΛΞΗL et pr ΥG, ποιῇ E, ποιεῖ I.—[x] ἂν σχῆμα Λ.—[y] εἴη I.—[z] ἐννοήθητι (ut videtur) pr Π, ἐννόησον Λ, ἐννοήσασιν 𝔄.—[a] τὸ post εἰ om pr G.—[b] πάντα om Λ.—

τως, ἔφ. quod placeret, præfixo καὶ, ἰδὲ τοίνυν καὶ οὕτως, ut infra §. 66. ὅρα δὴ καὶ τῇδε, ὅτι etc. Nam novum infertur argumentum. Heind.

ὅτι οὐδ' ἀδίκως ὡμολογήκαμεν] *Nos non temere consensisse et statuisse.* Sic ἀδικεῖν et ἀδίκως de *temere disserendo ac statuendo* a Platone usurpatur: v. c. Theæt. p. 125. A. μὴ ἀδίκει ἐν τῷ ἐρωτᾷν· quod, quale sit, deinceps declaratur. Jone p. 148. B. Socratic. Epist. xxiii. p. 49. ἡμῖν δὲ οὐ τοσαύτη ἐστὶ σοφία, ἀλλ' ὁπόση μὴ ἀδικῆσαί τινας ἐν τῇ συνουσίᾳ. Wytt.

ἀνταποδιδοίη τὰ ἑτέρα τοῖς ἑτέροις] *Responderent altera alteris, debitas vices redderent.* Ut modo proprie et active ponebatur, sic nunc passive, seu neutre: cujus usus hoc unum exemplum prodidit Viger. de Idiotism. p. 186. In Platone alibi simplex ἀποδιδόναι hac notione occurrit: v. c. Theæt. p. 128. D. πάλιν αὖ τὰ ἀντίστροφα ἀποδίδωσιν· *rursus et vicissim contrarias pœnas pendit.* Phædro p. 341. A. τὸ εἰκὸς ἀποδιδόασιν· *in consentaneam pœnam incidunt.* Decompositum est Rep. viii. 499. E. τὸ ἄγαν τὶ ποιεῖν μεγάλην φιλεῖ εἰς τοὐναντίον μεταβολὴν ἀνταποδιδόναι· *vehementer quid agere in magnam contrariam commutationem vertitur:* et apud Plutarch. de Exilio p. 608. F. πολλαπλασίας ταῖς ἡδοναῖς ἐκείναις λύπας ἀνταποδιδόναι· *in multo plures voluptatibus illis calamitates incidere.* Wytt.

ἀνταποδιδοίη] ἀνταποδοῦναι hic ut paullo post positum οὐδετέρως significatu *respondendi.* Heind.

κύκλῳ περιϊόντα] Similiter Noster in Timæo, τοῦτο ἅμα πᾶν οἷον τροχοῦ περιαγομένου γίγνεται. Heracliti aliorumque philosophorum de perpetua rerum quasi in orbem revolutione sententias vide apud Gatak. in Antonin. p. 167. 301. Forst.

ὡσπερεὶ κύκλῳ περιϊόντα—μηδὲ καμπὴν ποιοῖτο] Locus totus est elegantissimus. Socrates it probatum, contraria fieri ex contrariis, ut, si horum alterum gignat alterum, hoc iterum sit principium alterius, ut hæc disjuncta quasi in orbem eant, non autem linea recta procedant. Utitur verbis ex curriculo Græcorum desumtis. Currus non cursum directum habebat, sed circa metas flectebatur. Unde καμπὴ vel καμπτὴρ, non modo metam, sed, quod flecteretur ad metas currus, flexum ipsum notat. Quæ omnia, pulchre transfert ad rem præsentem Plato. De καμπῇ et κάμπτειν qui plura velit, præsertim de usu vario harum vocum, adeat Salmas. ad Solin. 437. et 642. Cæterum hæc sententia non ex Socratica schola, sed potius Heracliti, desumta videtur: hic enim perpetuam rerum revolutionem in orbem statuebat. v. Pseudo-Orig. p. 54. et quos laudat Wolfius. Gottl.

ἀνακάμπτοι] Sic pro vitioso ἀνακάμπτῃ, Aug. Tub. et Bas. 2. ἀνακάμπτει, qui *circa metam currum flectit;* καμπὴν ποιεῖται, qui *retro deinde stadium recurrit.*—οἶσθ' ὅτι. Budæum hic et paullo post legentem ἴσθ' ὅτι (Comm. Gr. L. p. 516.) fefellerat formulæ usus, de quo dixi ad Gorg. §. 91. Heind.

γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος, οἶσθ' ὅτι τελευτῶντα πάντ'[b] ἂν[c] λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα[d] ἀποδείξειε καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο, διὰ τὸ καὶ τἆλλα[e] πάντα ταὐτὸν ἐκείνῳ[f] πεπονθέναι,

[c] ἂν libris deest.—[d] ἐνδυμίων H.—[e] τἄλλα ꝤΛ.—[f] ἐκεῖνο Δ.—[g] ξ. ΔΦG.—[h] δια-

τελευτῶντα πάντα λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε, καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο] Ad verbum: *tandem omnia fabulam Endymionis nugas esse ostenderent, et nusquam apparerent.* Duplex est dictio exquisita: nam τελευτῶντα in tali constructione, *tandem*, *denique*, significare, satis notum est; quamquam hoc loco aliquantulum subest notionis *moriendi*, quod Cornarius reddidit *desinentia*. Prior dictio λῆρόν τι ἀποδεικνῦναι, *aliquid nugas ostendere, aliquid ita superare, ut nugæ et nihil esse videatur*, et hoc loco, et aliis aliorum locis, non satis interpretes ceperunt. Dion. Chrys. Or. xxxii. p. 384. D. αὐτὸν γὰρ οἶμαι τὸν Ἰξίονα λῆρον ἀποφαίνετε, τὸν ἐν τῷ τροχῷ παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἐνδεδεμένον καὶ κολαζόμενον διὰ ταύτην (l. τοιαύτην) τινὰ ἀσέβειαν. Et vero λῆρος πρός τι eleganter in comparatione ponitur: v. c. a Platone Leg. iii. p. 693. F. λῆρος πρὸς χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἐστὶν ἑκάστοτε τὰ λεγόμενα τίμια καὶ καλὰ κατὰ πόλιν. Xenoph. Anab. vii. 7. 24.—Ἡρακλείδῃ λῆρος πάντα ἐδόκει εἶναι πρὸς τὸ ἀργύριον ἔχειν ἐκ παντὸς τρόπου. Antiphanes apud Stob. Flor. lxxxix. p. 502. Ἆρ' ἔστι λῆρος πάντα πρὸς τὸ χρυσίον; Aristides Panathen. p. 195. λῆρος ἅπαντα τὰ ἄλλα πρὸς ἐκείνους ἦν. De Myster. v. p. 359. εὖ δὲ ᾔδειν ὅτι πάντα λῆρος πρὸς τὸ πείθεσθαι θεῷ. Ælian. Nat. Animal. vii. 20. πρὸς γὰρ τὸ μὴ πεινᾶν πάντα λῆρον ἥγηνται, ὡσπεροῦν οἱ τῶν ἀνθρώπων κακοὶ πρὸς τὸ ἀργύριον. Sed verbum ἀποδεικνῦναι simili potestate assumit nomen χρυσόν: v. c. apud Plutarch. in Sertorio p. 570. D. τῶν περὶ Κίνναν καὶ Μάριον ἐμφορουμένων ὕβρεως τε καὶ πικρίας ἁπάσης, ὥστε χρυσὸν ἀποδεῖξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακά. Timoleonte p. 241. B. φάσκοντες ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἥκειν καὶ καταλύειν τοὺς μονάρχους, χρυσὸν ἔδειξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφορὰς, καὶ μακαριωτέρους δοκεῖν ἐποίησαν τοὺς καταστρέψαντας ἐν τῇ δουλείᾳ τῶν ἐπιδόντων τὴν αὐτονομίαν· Plato Epist. viii. p. 712. A. ὁρῶν δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Eurip. Troad. 436. Ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι. Alia etiam de hac dictione annotarunt Kusterus ad Suidam v. Ἐπέκλυσε, et Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. t. i. p. 460. Similes hujus, et verbi ἀποφαίνειν, sunt usus aliis juncti nominibus: v. c. apud Platon. Leg. iv. p. 661. G. τὸν δὲ Ἡσίοδον οἱ πολλοὶ σοφὸν ἀποφαίνουσι, λέγοντα—Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα κ. τ. λ. Plutarch. Fab. Maximo p. 187. D. ἐκεῖνον ἄνδρα πρᾳότητι καὶ φιλανθρωπίᾳ θαυμαστὸν ἀποδείξας. De Superstit. p. 169. E. ἀποδείκνυσι τὸν Πυθαγόρου λόγον φλυαρὸν, εἰπόντος ὅτι βέλτιστοι γινόμεθα πρὸς τοὺς θεοὺς βαδίζοντες. Sulla p. 453. B. ἡ μὲν οὖν ἔχθρα—ἀπέδειξε τὸν Εὐριπίδην σοφὸν ἄνδρα καὶ πολιτικῶν ἐπιστήμονα νοσημάτων, διακελευσάμενον φυλάττεσθαι τὴν φιλοτιμίαν ὡς ὀλεθριωτάτην καὶ κακίστην δαίμονα τοῖς χρωμένοις· significat Euripideam sententiam in Phœn. 537. Lucullo p. 517. B. Numa p. 77. E. C. Graccho p. 835. B. ἀπέδειξε τοὺς ἄλλους ῥήτορας παίδων μηδὲν διαφέροντας. Philopœmene p. 363. E. Dione p. 960. D. οὕτω διελέχθη περὶ τῶν συμφερόντων πρὸς τὸν καιρὸν ὁ Δίων, ὥστε ἄλλους ἅπαντας τῇ μὲν φρονήσει παῖδας ἀποδεῖξαι, τῇ δὲ παῤῥησίᾳ δούλους. Sic Aristides Or. Platon. i. t. ii. p. 31. ὁ Ἱπποκράτης, ὁ Δημοσθένης—παῖδας τοὺς πρὸ αὑτῶν ἀπέδειξαν. Ejusdem generis est forma in Platon. Epist. iv. p. 710. C. παρασκευάζου τόν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον ἀρχαῖον ἀποδείξων καὶ τὸν Κῦρον: cui simile est Luciani in Nigrino §. 3. t. i. p. 42. τὸν Ὁμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι· ubi annotationibus L. Bosii et Hemsterhusii addatur Ælian. Nat. Animal. i. 25. de Hyæna sexum deinceps mutante: Οὐκοῦν τὸν Καινέα καὶ τὸν Τειρεσίαν ἀρχαίους ἀπέδειξε τὸ ζῶον τοῦτο, οὐ κόμποις, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις αὐτοῖς. Altera hujus loci dictio οὐδαμοῦ φαίνεσθαι, *nusquam apparere, alteri comparatum evanescere, pro nihilo haberi*, item optimis placuit scriptoribus: v. c. Platoni Gorg. p. 284. A. εἰ δέοι λόγῳ διαγωνίζεσθαι ἐν ἐκκλησίᾳ ἢ ἐν ἄλλῳ τινὶ συλλόγῳ, ὁπότερον δεῖ αἱρεθῆναι ῥήτορα ἢ ἰατρὸν, οὐδαμοῦ ἂν φανῆναι τὸν ἰατρὸν, ἀλλ' αἱρεθῆναι ἂν τὸν εἰπεῖν δυνατὸν, εἰ βούλοιτο. Demosthenes, quasi decla-

καθεύδειν· κἂν εἰ ξυγκρίνοιτο[g] μὲν πάντα, διακρίνοιτο[h] δὲ μή, ταχὺ[i] ἂν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου[j] γεγονὸς εἴη, ὁμοῦ πάντα χρήματα. [§. 46.] Ὡσαύτως δέ, ὦ φίλε Κέβης,

κρίναιτο 𝔄.—[i] τάχα s et corr Π.—[j] ἐξαγόρου Δ.—[k] καὶ om 𝔄 et pr Π.—[l] ἀποθνή-

rans vim dictionis, Or. pro Corona p. 356. C. τούτων γὰρ ἁπάντων ἦν ἐν τοῖς ἄνω χρόνοις ἐξέτασις· καὶ ἔδωκεν ὁ παρελθὼν χρόνος πολλὰς ἀποδείξεις ἀνδρὶ καλῷ τε καὶ ἀγαθῷ· ἐν οἷς οὐδαμοῦ σὺ φανήσῃ γεγονώς, οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, οὐ τρίτος, οὐ τέταρτος, οὐ πέμπτος, οὐχ ἕκτος, οὐχ ὁποστοσοῦν· significat Oraculum Megarensibus datum. Dio Chrys. Or. xxx. p. 308. A. τοῦτο δὲ εὐθὺς ἐξίτηλον γίγνεσθαι, καὶ μηδαμοῦ φαίνεσθαι. Plutarchus Quæst. Rom. p. 270. B. ταῦτα δὲ ὁ Θεμιστοκλῆς πρὸς τοὺς αὖθις ἔλεγε στρατηγοὺς τῶν Ἀθηναίων, ὡς οὐκ ἂν οὐδαμοῦ φανέντες, εἰ μὴ τὴν πόλιν αὐτὸς ἔσωσεν· ubi pro φανέντες ex Venet. et Voss. legendum φανέντας, et cæterum locus ita restituendus ex conjectura, ὡς οὐδὲν οὐδαμοῦ φανέντας κ. τ. λ. de qua formula diximus ad §. 16. Aristides Panathen. p. 127. Ξέρξης—ὑπεριδὼν δὲ τῆς πόλεως καὶ τῶν Ἑλλήνων ὡς οὐδαμοῦ φανησομένων. Or. de Pace t. i. p. 404. οὐδαμοῦ τὰ νῦν ἐγκλήματα πρὸς τὰς ἀνδραγαθίας τὰς τότε φανήσονται. Simplex οὐδαμοῦ εἶναι hoc sensu usurpatum, legimus a Soph. Antig. 188. Xenoph. Mem. Socr. ii. 1. 52. Menandr. apud Stob. Flor. xcv. p. 518. Τῆς μερίδος ὢν τῆς οὐδαμοῦ τεταγμένης. Simile est Aristidis t. i. οὐδαμοῦ θεῖναί τι· de quo Abreschius Animadv. Æschyl. iii. p. 91. Wytt.

τὸν Ἐνδυμίωνα] Haud alienum est a nostro proposito annotationem Olympiodori apponere, p. 29. Ἐλέγετο δὲ οὗτος ἀεὶ καθεύδειν, διότι ἀστρονομῶν ἐπ' ἐρημίας διέτριβε· διὸ καὶ φίλος τῇ Σελήνῃ· ὃ δὴ καὶ περὶ Πτολεμαίου φασίν· οὗτος γὰρ ἐπὶ μ ἔτη ἐν τοῖς λεγομένοις πτεροῖς τοῦ Κανώβου ᾤκει ἀστρονομίᾳ σχολάζων· διὸ καὶ ἀνεγράψατο τὰς στήλας ἐκεῖ τῶν εὑρημένων αὐτῷ ἀστρονομικῶν δογμάτων. Quæ verba item protulit et explicuit eruditissimus unus Mathematicorum Ismael Bullialdus ad Ptolemæum de Judicandi Facultate p. 205. Wytt.

ἀποδείξειε] Suspicabar, excidisse particulam ἂν· hæc enim fere comes esse solet formæ illius aoristi, omissa a librariis loco non uno librorum veterum. Sic apud Xen. Cyrop. iv. 3. 3. recte legitur in libris, et editis, et scriptis manu, plerisque, οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε· sed ab Codice Guelferbytano abest particula ἂν perperam. Fisch.

ἀποδείξειε] Tub. ἀποδείξειεν. Scribendum ἀποδείξειεν ἄν, quæ vocula in priore hoc propositionis membro potius requiritur, quam deinde post οὐδαμοῦ. Velut paullo ante καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἂν πάθοι καὶ παύσαιτο γιγνόμενα. Sensum verborum recte expressit in marg. Stephanus: *omnia tandem facerent, ut, quæ de Endymione dicuntur, nugæ esse viderentur.* Quippe tum non unus Endymion per longam annorum seriem dormivisset (in monte Cariæ Latmo a Luna consopitus, v. Cic. Tusc. i. 38. ibiq. Davis. et Schol. Apollon. Rhod. ad iv. 57.) sed omnes homines animaliaque omnia æterno premerentur sopore. Ita vix digna est memoratu Cornarii correctio λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνος.—καὶ οὐδαμοῦ ἂν φαίνοιτο sc. ὁ Ἐνδυμίων. Sic subito mutatur subjectum et Euthyd. §. 10. φοβούμεθα περὶ αὐτοῦ—μή τις φθῇ ἡμᾶς ἐπ' ἄλλο τι ἐπιτήδευμα τρέψας αὐτοῦ τὴν διάνοιαν, καὶ διαφθαρῇ (sc. αὐτός.) et sæpius alias.—οὐδαμοῦ φανῆναι est *nullo loco numerari, nihili putari.* Vid. adscripta ad Gorg. §. 25. Heind.

τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονὸς εἴη ὁμοῦ πάντα χρήματα] Pervulgata sententia Anaxagoræ, memorata Diogeni L. ii. 6. πάντα χρήματα ἦν ὁμοῦ, εἶτα νοῦς ἐλθὼν αὐτὰ διεκόσμησε: Plutarcho, qui dicitur, de Placit. Philosoph. i. 7. et aliis multis, quos laudat Valckenar. in Diatribe de Eurip. Fragm. p. 40. Wytt.

§. 46. ὡσαύτως δὲ] ὡσαύτως δὲ refertur ad prægressum οἷον, velut οὕτως δὲ, (non δὴ) inferri solet post ὥσπερ. Sophist. §. 94.—δεῖ—λέγειν, ὅτι τὸ μὴ ὂν βεβαίως ἐστὶ τὴν αὑτοῦ φύσιν ἔχον, ὥσπερ τὸ μέγα ἦν μέγα—οὕτω δὲ καὶ τὸ μὴ ὂν κατὰ ταυτὰ ἦν τε καὶ ἔστι μὴ ὄν. Cratyl. §. 24. ὥσπερ ἡμῖν τὰ τῶν ἰατρῶν φάρμακα χρώμασι καὶ ὀσμαῖς πεποικιλμένα ἄλλα φαίνεται τὰ αὐτὰ ὄντα, τῷ δέ γε ἰατρῷ—τὰ αὐτὰ φαίνεται—· οὕτω δὲ ἴσως καὶ ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων τὴν δύναμιν αὐτῶν σκοπεῖ etc. ubi male edidi δή. Ibid. §. 89.—προειπόντες, ὥσπερ

καὶ[k] εἰ ἀποθνήσκοι[l] μὲν πάντα ὅσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι ἐν[m] τούτῳ τῷ σχήματι τὰ τεθνεῶτα καὶ μὴ πάλιν ἀναβιώσκοιτο, ἆρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα τεθνάναι καὶ μηδὲν ζῆν; εἰ[n] γὰρ ἐκ μὲν τῶν ἄλλων τὰ ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δὲ ζῶντα[o] θνήσκοι,[p] τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι; Οὐδὲ μία μοι[q] δοκεῖ, ἔφη[r] ὁ Κέβης, ὦ Σώκρατες, ἀλλά μοι δοκεῖς παντάπασιν ἀληθῆ[s] λέγειν. Ἔστι γάρ, ἔφη, ὦ Κέβης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω, καὶ ἡμεῖς αὐτὰ[t] ταῦτα οὐκ ἐξαπατώμενοι ὁμολογοῦμεν, ἀλλ' ἔστι τῷ[u] ὄντι καὶ τὸ[v] ἀναβιώσκεσθαι καὶ ἐκ τῶν τεθνεώτων τοὺς[w] ζῶντας γίγνεσθαι καὶ τὰς τῶν τεθνεώτων ψυχὰς εἶναι, καὶ ταῖς μέν γ'[x] ἀγαθαῖς ἄμεινον εἶναι, ταῖς δὲ κακαῖς κάκιον.

II. iii. 35. §. 20. W. §. 47. Καὶ μήν, ἔφη ὁ Κέβης ὑπολαβών, καὶ κατ'

σκει ΔΦGHL.—[m] ἀποθάνοιμεν ἐν I.—[n] εἰ...δὲ om pr Γ.—[o] γίγνοιτο τὰ δὲ ζῶντα om Δ.—[p] θνήσκει corr Γ.—[q] μοι om EHI et pr Γ, post δοκεῖ ponit L.—[r] δοκεῖ post ἔφη ponit G.—[s] ἀλήθειαν Δ.—[t] ἡμεῖς αὐτὰ 𝔄Π : ἡμεῖς τὰ αὐτὰ *ς.—[u] ἔστι τῷ ΓΔΠΦ GH, ἔτι καὶ τῷ I : ἔστι καὶ τῷ *ς.—[v] τῷ ΛI et pr EH.—[w] τοὺς...τεθνεώτων om L.

ὀλίγον πρότερον τοῖς θεοῖς, ὅτι—περὶ αὐτῶν εἰκάζομεν, οὕτω δὲ καὶ νῦν αὖ εἰπόντες—ἴωμεν—Soph. Antig. 423. Ἡ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύει πικρᾶς Ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον, ὡς ὅταν κενῆς Εὐνῆς νεοσσῶν ὀρφανὸν βλέψῃ λέχος· Οὕτω δὲ χ' αὕτη—γόοισιν ἐξῴμωξεν. Electr. 25. Ὥσπερ γὰρ ἵππος εὐγενὴς—Ἐν τοῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὖς ἵστησιν· ὡσαύτως δὲ σὺ Ἡμᾶς τ' ὀτρύνεις etc. Similiterque *οὕτω δὲ*, non prægresso *ὥσπερ* s. *οἷον*, positum Ion. p. 533. E. de Rep. i. p. 345. D. Protag. §. 92. §. 100. Xenoph. Sympos. ii. 26.—Καὶ εἰ ἀποθν. καὶ non legitur in Tub. HEIND.

ἐκ μὲν τῶν ἄλλων] *Ex ceteris*, non ex iis, quæ postquam vixere aliquamdiu, deinde mortua sunt. Ex illis igitur si viventia nascerentur, hæc autem perirent, fieri non posset, quin ad extremum omnia in interitum abirent; quippe quæ viventia ex se gignendo tandem consumerentur. Explicui propter Dacerii suspicionem conjectantis εἰ γὰρ ἐκ μ. τ. ἄλ. τὰ ζῶντα μὴ γίγνοιτο. HEIND.

πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι] Et Epicurus postea sic decretum suum posuit, in Epist. ad Herodot. apud Diog. L. x. 39. καὶ εἰ ἐφθείρετο δὴ τὸ ἀφανιζόμενον εἰς τὸ μὴ ὄν, πάντα ἂν ἀπολώλει τὰ πράγματα, οὐκ ὄντων τῶν εἰς ἃ διελύετο. WYTT.

αὐτὰ ταῦτα] Vulgatæ scripturæ τὰ αὐτὰ ταῦτα, *eadem hæc*, aptiorem hanc prætuli e Tub. Par. et Ficino, qui dedit *hæc ipsa*. Aptius etiam meo judicio legeretur *αὖ ταῦτα*, *hæc rursus*, quemadmodum de priore rei argumento ante consenserant §. 44. HEIND.

ἀλλ' ἔστι τῷ ὄντι] Vulgo καὶ τῷ ὄντι. Voculam, quæ huc irrepsit, omisi cum Aug. Tub. Par. Proximus art. τὸ pertinet etiam ad seqq. γίγνεσθαι et εἶναι. HEIND.

ταῖς μὲν ἀγαθ.] Tub. τ. μέν γε ἀγ. Cf. de Rep. iii. p. 406. E. Καὶ τῳ τοιούτῳ μέν γε—δοκεῖ πρέπειν etc. V. p. 461. C. Καὶ ταῦτα μέν γ', ἔφη, μετρίως λέγεται. p. 475. E. Καὶ τοῦτο μέν γ', ἔφη, ὀρθῶς. HEIND.

§. 47. καὶ μὴν, ἔφη ὁ Κέβης κ. τ. λ.] Olymp. Δείξας ὁ Σωκράτης ἐκ τοῦ ζῶντος καὶ τοῦ τεθνεῶτος ὅτι ἐπιδιαμένει ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν χωρισμὸν τοῦ σώματος, τοῦτ' ἔστιν, ὅτι μεθυπάρχει, δείκνυσι διὰ τοῦ προκειμένου λόγου ὅτι καὶ προϋπάρχει τοῦ σώματος, ἐκ τοῦ τὰς μαθήσεις ἀναμνήσεις εἶναι, ὡς (forsan ὥστε) ἐξ ἀμφοτέρων τῶν

ἐκεῖνόν γε τὸν λόγον, ὦ Σώκρατες, εἰ ἀληθής[y] ἐστιν, ὃν σὺ εἴωθας θαμὰ λέγειν,[z] ὅτι ἡμῖν ἡ μάθησις οὐκ ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις τυγχάνει οὖσα, καὶ κατὰ τοῦτον[a] ἀνάγκη που ἡμᾶς ἐν προτέρῳ τινὶ χρόνῳ μεμαθηκέναι ἃ νῦν ἀναμιμνησκόμεθα. τοῦτο δὲ ἀδύνατον, εἰ μὴ ἦν που ἡμῶν[b] ἡ ψυχὴ πρὶν ἐν τῷδε[c] τῷ ἀνθρωπίνῳ εἴδει γενέσθαι· ὥστε καὶ ταύτῃ i. 73.
ἀθάνατόν τι ἔοικεν ἡ ψυχὴ εἶναι.[d] Ἀλλ', ὦ Κέβης, ἔφη ὁ Σιμμίας ὑπολαβών, ποῖαι[e] τούτων αἱ ἀποδείξεις; ὑπό-

—[x] γ' add 𝔄ΔΠΦGs.—[y] ἀληθές L.—[z] λέγειν θαμὰ G.—[a] τοῦτον 𝔄ΔΞΠΦs: τοῦτο *s.—[b] ἡμῖν 𝔄.—[c] τῷδε om Ξ.—[d] ἡ ψυχή τι ἔοικεν εἶναι Π.—[e] ποῖαί εἰσιν 𝔄s.—

λόγων συνάγεσθαι ὅτι πολυχρονιωτέρα ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος, εἴ γε καὶ προϋπάρχει αὐτοῦ καὶ μεθυπάρχει. καὶ τρεῖς ἐνδοχαὶ φέρονται τῶν δύο τούτων λόγων. ὁ μὲν γὰρ Ἰάμβλιχος οἴεται ἑκάτερον λόγον καθ' αὑτὸν δεικνῦναι τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. εἰ γάρ, φησί, τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὸς ἐξ ἀλλήλων, ἀΐδιος ἄρα ἡ ψυχή· ἀλλὰ μὲν αἱ μαθήσεις ἀναμνήσεις, ἀΐδιος ἄρα καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἡ ψυχή. ἄλλοι δὲ δι' ἄμφω τῶν λόγων ἐρανίζονται τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς. ὁ μὲν γὰρ πρῶτος λόγος, ὁ δεικνὺς ὅτι ἡμῶν εἰσὶν αἱ ψυχαὶ ἐν ᾅδου, δείκνυσιν αὐτὴν ἄφθαρτον· ὁ δέ γε παρὼν λόγος, ὁ ἐκ τῶν ἀναμνήσεων, ἀγέννητον· ὥστε εἰ συνθῇς ἄμφω τοὺς λόγους, ἀγέννητον συνάξει τὴν ψυχὴν καὶ ἄφθαρτον. ταῦτα δέ φησιν ὁ φιλόσοφος οὐκ οἰκεῖα τῇ λέξει. οἰόμεθα γὰρ μηδένα τῶν λόγων μηδὲ ἄμφω δεικνῦναι αὐτὴν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ προϋπάρχουσαν χρόνον τινὰ καὶ μεθυπάρχουσαν. διὸ καὶ ὁ Πλάτων αἰσθόμενος ὅτι οὔπω ἱκανῶς τὸ προκείμενον ἀπέδειξεν, ἐπάγει καὶ ἄλλους λόγους τοὺς (forsan τοῦ) αὐτοῦ κατασκευαστικούς. καὶ μόνος ὁ πέμπτος, ὁ ἐκ τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς, κυρίως τὴν ἀθανασίαν αὐτῆς δείκνυσι. Forst.

Olympiodori locus, quem Forsterus huc attulit, nil pro sua longitudine novi habet: alius brevior potius adhibeatur, a nobis editus in Fragmentis Plutarchi t. v. p. 490.=p. 739. Wytt.

μάθησις—ἀνάμνησις] Hoc de ἀναμνήσει dogma, licet ipsum a Pythagoricis potius desumpsisse videatur, Socrati non solum hic sed et in Menone, itemque in Phædro tribuit Plato. De eo ex professo agit Max. Tyr. Diss. 16. Meminit item Cic. de Senect. c. 21. et in Tusc. Disp. I. i. 24. ubi Patrum nonnullos qui contra hanc opinionem disputarunt, recenset Davisius, quibus addas quos Tertulliani ad Lib. de Anim. c. 24. enumerant editores. Primum denique, ut id obiter notem, quo in Menone p. 80. hanc notionem Socrates confirmat, argumentum breviter perstringit Aristoteles in Poster. Analyt. l. i. c. 1. et fusius adhuc Themistius, Comm. ad loc. sub init. Forst.

ἡ μάθησις οὐκ ἄλλό τι ἢ ἀνάμνησις] Notum Platonis decretum, in Menone dialogo explicitum p. 16. indeque Ciceroni Tusc. i. 24. a nobis memoratum in Disp. de Placito Immort. §. 5. Habent et Olympiodori Excerpta ex Plutarcho edita a nobis t. v. l. c. Augustinus de Immortalit. §. 6. t. i. p. 290. D. De Quantitate Anim. §. 34. p. 310. D. Epist. vii. 2. t. ii. p. 6. E. De Trin. xii. 24. t. viii. p. 654. E. Wytt.

καὶ κατὰ τοῦτον] Sic optime post illa κατ' ἐκεῖνόν γε τὸν λόγον Tub. Vulgo τοῦτο. Tum Aug. ἐν προτέρῳ πού τινι. Ac deinde Tub. ἡμῖν ἡ ψυχή. Heind.

πρὶν ἐν τῷδε] Hoc est, interprete Cicerone Tusc. i. 24. 'nisi animus ante, quam in corpus intravisset, in rerum cognitione viguisset.' Fisch.

ἀθάνατον] Tub. ἀθ. ἡ ψυχή τι ἔοικεν. Olympiodorus ad h. l. Ἰδού, τί ἀθάνατον, καὶ οὐχ ἁπλῶς. Fisch.

ποῖαί εἰσι τούτων αἱ] Alia est hujus loci lectio, eodem tamen sensu, ποῖαι σοὶ τούτων etc. In Ald. autem manifesto errore scriptum est, ποιῆσαι τούτων. Steph.

ποῖαι τούτων αἱ] Ald. ποιῆσαι. Bass. ποῖαί σοι τ. Quod inde a Steph. vulgatum est ποῖαί εἰσι τ. ex Cornarii correctione fluxit, cui cum Fischero anteposui lectionem librorum Aug. Tub. Par. consensu firmatam. Ab hac nescio cur discedendum judicarit Heusdius p. 19. corrigens ποῖαι ἦσάν σοι τ. α. ἀ. in qui-

μνησόν με· οὐ γὰρ σφόδρα ἐν[f] τῷ παρόντι μέμνημαι. [§. 48.] Ἑνὶ μὲν[g] λόγῳ, ἔφη ὁ Κέβης, καλλίστῳ,[h] ὅτι ἐρωτώμενοι[i] οἱ ἄνθρωποι, ἐάν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγουσι πάντα ᾗ ἔχει· καί τοι εἰ μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη ἐνοῦσα[j] καὶ ὀρθὸς λόγος, οὐκ ἂν οἷοί τ' ἦσαν τοῦτο ποιεῖν.[k] ἔπειτα ἐάν τις ἐπὶ τὰ διαγράμματα ἄγῃ ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχει. Εἰ δὲ μὴ ταύτῃ γε, ἔφη, πείθει, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης, σκέψαι ἐὰν[l] τῇδέ πῄ σοι[m] σκοπουμένῳ συν-

[f] ἔνι H.—[g] μὲν om G.—[h] καὶ καλλίστω Φ, κάλλιόν σοι Δ.—[i] ἐρωτῶμεν Δ.—[j] ἐπιστημονοῦσα (η) H.—[k] ποιήσειν 𝔄Π, ποιεῖν corr G, ποιεῖν ἦσαν pr Δ.—[l] ἂν 𝔄Δs.—

bus σοι aptum esset tum, si Socratem, hujus argumenti auctorem, interrogaret h. l. Simmias, non Cebetem. Sophist. §. 74. Ξ. σκόπει δὴ—εἰ ταῦτα νῦν ξυνομολογοῦντες δικαίως ἂν ἐπερωτηθείημεν ἅπερ αὐτοὶ τότε ἠρωτῶμεν—Θ. Ποῖα, ὑπόμνησόν με. Deinde post σφόδρα Olympiod. addit γε; vellem et Codd. adderent. Heind.

§. 48. ἑνὶ μὲν λόγῳ] *Ut uno rem complectar argumento, eoque pulcherrimo.* ἑνὶ λόγῳ tritissima est formula *summatim loquentium.* Heind.

εἰ μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἐπιστήμη κ. τ. λ.] τίς ἂν οὖν (inquit Max. Tyr. Diss. xvi. 8.) ἀποκρίνηται, ἃ μήπω οἶδε; πλὴν εἰ μὴ καὶ τὸν βαδίζοντα χειραγωγοῦντος ἑτέρου φήσει τις μὴ βαδίζειν αὐτόν. Τί τοίνυν διαφέρει ὁ χειραγωγῶν τοῦ ἀνερωτῶντος, καὶ τί διαφέρει ὁ βαδίζων τοῦ ἀποκρινομένου; ὁ μὲν γὰρ ἑαυτῷ παρέχει τὴν ἐνέργειαν, ὁ δὲ ἐκείνῳ τὴν ἀσφάλειαν. ἀλλ' οὔτε ὁ χειραγωγούμενος μανθάνει βαδίζειν, οὔτε ὁ ἀνερωτώμενος ἀποκρίνεσθαι μανθάνει· ἀλλ' ἑκάτερος, ὁ μὲν βαδίζει, δύναται γάρ· ὁ δὲ ἀποκρίνεται, οἶδε γάρ· ξυνεπιλαμβάνουσι δὲ πρὸς ἀσφάλειαν ἑκατέρῳ ἑκάτερος. Forst.

καὶ ὀρθὸς λόγος] Hæc absunt ab Aug. Ficinus vertit, *rectaque ratio, quum quis eorum, quæ dicit, rationes novit et tenet.* Fisch.

οὐκ ἂν οἷοίτε ἦσαν τ. π.] Tub. οἷοίτε τοῦτο ποιήσειν. Aug. ἠδύναντο τοῦτο ποιεῖν. Heind.

ἔπειτα ἐάν τις] Hæreo in verbo ἔπειτα (*porro*), quo quum novum, aliud certe, argumentum indicari videatur, exemplo potius aliquo res declaratur. Significat enim Plato haud dubie illud, quod in Menone p. 82. exhibuerat, exemplum, ubi Socrates puerum, descripto in pulvere quadrato, de quadrati dimensione interrogat aptisque interrogationibus eo perducit gradatim, ut idem respondeat puer, quod si geometrica didicisset. Aptius igitur mihi quidem videretur ἐπεί τοι, quanquam ne minima quidem affertur scripturæ e libris varietas. Heind.

διαγράμματα] *Descriptiones*, ut vocantur a Cicerone Tusc. i. 17. h. e. *formæ, figuræ, geometricæ.* Legitur vocabulum hoc sensu apud Xenoph. Mem. iv. 7. 3. ubi Socrates dicitur noluisse quenquam geometriam attingere μέχρι τῶν δυσξυνέτων διαγραμμάτων· et verbum *describere* ita extat apud Cic. Cat. M. 14. de C. Gallo in studio dimetiundi cæli et terræ versante. Fisch.

κατηγορεῖ] I. e. *Ostendit, apparet.* Xenoph. Cyrop. i. 4. 3. ἐμφαίνεταί τι αὐτοῖς νεαρὸν, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν. Lucian. Nigrino t. i. p. 59. πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν· *multam in se prodentes insolentiam.* Ælian. N. A. i. 5. ὁ ἰχθὺς ὁ τρώκτης, τούτου μὲν κατηγορεῖ τὴν φύσιν καὶ τὸ ὄνομα—. ii. 12. 18. τούτων δὲ τῶν σοφισμάτων ἡ φύσις οὐδὲν ἐδεῖτο· καὶ κατηγορεῖ ὁ ἐλέφας. x. 2. 13. Var. Hist. iii. 19. xii. 12. Conferatur Abresch. ad Æschyl. p. 273. Wytt.

κατηγορεῖ] *Arguit, declarat,* ἐλέγχει, sc. ὁ ἄγων ἐπὶ τὰ διαγράμματα, *is qui aliquem ducit ad figuras geometricas;* nisi forte κατηγορεῖ h. l. impersonaliter positum est, velut passim occurrunt ἐδήλωσε, προσημαίνει, δείξει, et id genus alia. Heind.

σοι σκοπουμ.] Tub. σοι ἂν σκοπ. An ἀνασκοπουμένῳ? Tum idem liber ἀπιστῶ μέν σοι ἔγ. Heind.

δόξῃ. ἀπιστεῖς γὰρ δὴ πῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστιν; Ἀπιστῶ μὲν[n] ἔγωγ', ἦ δ' ὃς ὁ Σιμμίας,[o] οὔ, αὐτὸ δὲ τοῦτο, ἔφη,[p] δέομαι παθεῖν[q] περὶ οὗ ὁ λόγος, ἀνα- II. iii. 36.
μνησθῆναι· καὶ[r] σχεδόν γε ἐξ ὧν Κέβης ἐπεχείρησε λέγειν ἤδη μέμνημαι καὶ πείθομαι, οὐδὲν μέντ'[s] ἂν ἧττον ἀκούοιμι νῦν σὺ πῇ[t] ἐπεχείρησας λέγειν. Τῇδε[u] ἔγωγε, ἦ δ' ὅς.

μ
[m] σοι ἂν ΆΠ.—[n] μέν σοι ΆΠ.—[o] ὦ ταμία Η.—[p] ἔφη om s.—[q] παθεῖν Heindorfius: libri μαθεῖν.—[r] καὶ om pr Γ.—[s] μέντ' ΔΦGLs et rc ΆΓΠ: μὲν ς.—[t] σὺ πῇ ΔΦG et corr Ά: πῇ σὺ ς.—[u] τί δὲ ΔΞΥCHIL et pr Γ, τῇδ' Δs.—[v] αὐτὸ Δ.—[w] γε om Π.—

ἀνάμνησις] Marsilius Ficinus non percepit mentem Platonis, ut ex ipsa re perspicuum esse potest. Egerat hactenus Plato de *ἀναμνήσεως* doctrina, et suo quidem more, primum *παχυμερῶς*: hanc modo accuratius retractat. Dixit igitur Simmias se a Socrate audiisse sæpenumero doctrinam illam *ἀναμνήσεως*: cui quidem fidem minime deroget, optet tamen nosse rationes quibus illa doctrina stabiliatur. Sunt enim diserta verba, *ἀπιστῶ μὲν ἔγωγ' οὔ*. et, *ποῖαί εἰσι τούτων αἱ ἀποδείξεις ὑπόμνησόν με*. Quod aliis verbis continuo explicat, et quidem eleganter, alludens ad institutum *ἀναμνήσεως* sermonem, *αὐτὸ δὲ τοῦτο δέομαι περὶ οὗ ὁ λόγος ἀναμνησθῆναι*. quod nos vertimus, *in memoriam revocari*. Accipitur enim passive ab activo *ἀναμνᾷν*, quod idem est quod *ὑπομνᾷν*, apud hunc auctorem tam frequens quam quod frequentissimum. Non posse autem pro ipsa *ἀναμνήσεως* doctrina intelligi, et universa sententia et ipsa verba ostendunt. dixisset enim, *τὸ ἀναμνησθῆναι*, cum articulo. *μαθεῖν* irrepsit in contextum scioli cujusdam opera, Platonis mentem minime intelligentis. SERRAN.

δέομαι μαθεῖν] Difficultas hujus compositionis, quam alii aliter expedire tentarunt, mihi sic tollenda videtur, ut ante *περὶ* ponatur *ἢ*, quod facillime ab antecedenti litera *ν* absorberi potuit; ut ad Plutarchi Moralia p. 99. A. monuimus. Itaque locum in hanc sententiam interpretor: *hoc autem ipsum* scil. *πῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἐστιν*, *desidero discere, aut reminisci, de quo nunc loquimur*. Formulam *δέομαι μαθεῖν*, si et ipse recte memini, Plato subinde usurpat. Et sic Plutarchus de S. N. V. p. 553. E.—*οἶσθα δήπουθεν*—Μὰ Δί', *εἶπεν*, *ἀλλὰ δέομαι μαθεῖν*. WYTT.

δέομαι παθεῖν] Libri scripti editique *μαθεῖν*, quod alienum esse ab hoc loco, primus vidit homo non alias perspicacissimus, Serranus. Nam in Stephani interpretatione hac, *velim scire, nimirum quid sit reminisci*, male deest art. *τὸ* ante *ἀναμνησθῆναι*, neque hoc sensu jejunius quidquam inferri potuit. Sed idem Serranus quum verbum expungi voluit tanquam a sciolo profectum, vide quam futilem fecerit ignavamque sententiam: *cupio reminisci id ipsum, de quo sermo est*. Nam *αὐτὸ τοῦτο* non potest tanquam pro *αὐτοῦ τούτου* positum trahi ad *δέομαι*, sed necessario penderet a seq. *ἀναμνησθῆναι*. Videlicet tum illud *αὐτὸ τοῦτο*, tum seqq. verba *καὶ σχεδόν γε*—*ἤδη μέμνημαι* declarant, Simmiam ad prægressum *ἀνάμνησιν* respicere, hoc dicentem: *non equidem dubito, sed id ipsum cupio, de quo sermo est: reminisci cupio* (quæ fuerint rei hujus argumenta): *quamquam vel ex iis, quæ Cebes dixit, reminiscor jam*. Quod assecutus Forsterus *μαθεῖν* in *μᾶλλον* mutandum conjecit, *αὐτὸ δὲ τοῦτο* in *αὐτοῦ δὲ τούτου*: nostræ scripturæ veritas satis per se evidens magis etiam apparebit, si compares illa mox §. seq. ubi itidem agitur de recordatione, *Οὐκοῦν*—*τὸ τοιοῦτον ἀνάμνησίς τίς ἐστι, μάλιστα μέντοι, ὅταν τις τοῦτο πάθῃ περὶ ἐκεῖνα, ἃ ὑπὸ χρόνου*—*ἤδη ἐπελέληστο*; Eademque prorsus sermonis structura §. 50. *ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προπάσχειν, ἐννοεῖν* etc. ubi vid. not. HEIND.

οὐδὲν μὲν ἂν ἧττον ἀκούοιμι] Pro *μὲν ἂν* legendum *μέντ' ἂν* ex Vind. A B F. Tum *ἀκούοιμι* germana vi optativi, i. e. optandi, accipiendum: *nihilo tamen minus audire velim*. Julian. Epist. vi. p. 376. B. *οὐδὲν οὕτως ἴδοιμι· nil libentius videre velim*. WYTT.

μέντ' ἂν ἧττον] Vulgo *μὲν ἄν*. Aug. *μὴν* pro *μέν*. *μέντ' ἂν* dedit Par. Post *ἧττον* autem vereor ne exciderit *ἡδέως*, expressum a Ficino: *Nihilominus tamen*

ὁμολογοῦμεν γὰρ δή που, εἴ τίς τι ἀναμνησθήσεται, δεῖν αὐτὸν[v] τοῦτο πρότερόν ποτε ἐπίστασθαι. Πάνυ γε,[w] ἔφη. [§. 49.] Ἆρ' οὖν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν, ὅταν ἐπιστήμη παραγίγνηται τρόπῳ τοιούτῳ, ἀνάμνησιν εἶναι; λέγω δέ τινα[x] τρόπον τοῦτον· ἐάν τίς τι[z] ἕτερον[a] ἢ ἰδὼν[b] ἢ ἀκούσας ἤ τινα ἄλλην[c] αἴσθησιν λαβὼν μὴ μόνον ἐκεῖνο[d] γνῷ, ἀλλὰ καὶ ἕτερον ἐννοήσῃ, οὗ μὴ ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη ἀλλ' ἄλλη,[e] ἆρ' οὐχὶ τοῦτο δικαίως λέγομεν[f] ὅτι ἀνεμνήσθη οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβεν; Πῶς λέγεις; Οἷον τὰ τοιάδε· ἄλλη που ἐπιστήμη ἀνθρώπου καὶ λύρας. Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν οἶσθα ὅτι οἱ ἐρασταί, ὅταν ἴδωσι λύραν ἢ ἱμάτιον ἤ τι ἄλλο[g] οἷς τὰ παιδικὰ αὐτῶν εἴωθε χρῆσθαι, πάσχουσι τοῦτο· ἔγνωσάν τε τὴν λύραν καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ ἔλαβον τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς οὗ ἦν ἡ λύρα; τοῦτο δ' ἐστὶν ἀνάμνησις· ὥς πέρ γε[h] καὶ

πρότερον
[x] τίνα ΔEs. τόνδε 𝔄Π.—[z] τι om ΞG.—[a] ετερον C, πρότερον 𝔄ΔΠΦGs.—[b] τι ἰδὼν ΛΞΥCEHI, ἰδὼν L et pr Γ.—[c] ἄλλην τινα Ξ.—[d] ἐκεῖνον G.—[e] ἄλλως H.—[f] ἐλέγομεν 𝔄Π.—[g] ἄλλο τι 𝔄Π.—[h] γε om Π, supra ponit 𝔄.—[i] κέβητος ἀνεμνήσθη

et a te—perlibenter audirem.—γε post πάνυ abest a Tub. HEIND.

§. 49. τινὰ τρόπον τοῦτον] Aug. et Bass. τίνα. Quæ interrogatio h. l. asperi aliquid habet et molesti. Tub. τόνδε pro τοῦτον. An τοιόνδε? Forster τοιοῦτον vult. HEIND.

ἐάν τίς τι ἕτερον] Tub. τι πρότερον. Recte habet vulgatum. §. 36. φοβούμενοι ἑτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται. §. 51. ἕως γὰρ ἂν ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς. Protag. §. 53. ἐδόξατέ μοι φάναι τῆς ἀρετῆς μόρια εἶναι οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα, ὡς οὐκ εἶναι τὸ ἕτερον αὐτῶν οἷον τὸ ἕτερον. HEIND.

ἤ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβὼν] Ficin. *si—vel alio perceperit sensu.* Nec spernerem a codice oblata hæc ἤ τινι ἄλλῃ αἰσθήσει λαβών. Sic tamen et §. 55. αἰσθόμενόν τι, ἢ ἰδόντα ἢ ἀκούσαντα ἤ τινα ἄλλην αἴσθησιν λαβόντα.—Pro λέγομεν Tub. ἐλέγομεν. Sed loco interjecti τοῦτο vide an præstet τοῦτον. HEIND.

οἱ ἐρασταὶ ὅταν ἴδωσι λύραν ἢ ἱμάτιον] Imitatur Maximus Tyr. Diss. xvi. 7. p. 185. ἤδη τις καὶ λύραν ἰδὼν ἐμνήσθη τῶν χρησαμένων τῇ λύρᾳ· κοῦφον γάρ τι χρῆμα ἀνάμνησις καὶ εὔκολον. J. Chrysostom. Homil. ad Antioch. xxii. t. i. p. 249. D. τῶν φιλουμένων καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ πρόσωπα, καὶ τὰ ὑποδήματα, καὶ οἱ στενωποί, πτεροῦσιν ἡμᾶς εὐθέως ὀφθέντες· cui geminum legitur in Sententiis Maximi et Antonii p. 718. WYTT.

ἤ τι ἄλλο] Tub. ἢ ἄλλο τι. τὰ παιδικὰ h. l. ut semper, de uno puero intelligere debebat Fischer. HEIND.

ἔγνωσαν τὴν λύραν] Cf. de Rep. v. p. 462. C. ὅταν που ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ—πᾶσα ἡ κοινωνία ἡ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη—ᾔσθετό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνήλγησε. vi. p. 495. B. Οὗτοι μὲν δὴ—αὐτοί τε βίον οὐ προσήκοντα οὐδ' ἀληθῆ ζῶσι, τὴν δὲ (φιλοσοφίαν) ὥσπερ ὀρφανὴν ξυγγενῶν ἄλλοι ἐπεισελθόντες ἀνάξιοι ᾔσχυνάν τε καὶ ὀνείδη περιῆψαν. Ibid. p. 508. D. ὅταν μὲν, οὗ καταλάμπει ἀλήθειά τε καὶ τὸ ὄν, εἰς τοῦτο ἀπερείσηται (ἡ ψυχή), ἐνόησέ τε καὶ ἔγνω αὐτὸ καὶ νοῦν ἔχειν φαίνεται. ix. p. 586. A. οἱ ἄρα φρονήσεως καὶ ἀρετῆς ἄπειροι—κάτω—φέρονταί τε καὶ ταύτῃ πλανῶνται διὰ βίου· ὑπερβάντες δὲ τοῦτο πρὸς τὸ ἀληθὲς ἄνω οὔτε ἀνέβλεψαν πώποτε οὔτε ἠνέχθησαν—ἀλλὰ βοσκημάτων δίκην κάτω ἀεὶ βλέποντες—βόσκονται etc. Phædr. §. 75. πορεύεσθον ἀγομένω εἴξαντε καὶ ὁμολογήσαντε ποιήσειν τὸ κελευόμενον, καὶ πρὸς αὐτῷ τ' ἐγένοντο καὶ εἶδον τὴν ὄψιν τὴν τῶν παιδικῶν ἀστράπτουσαν. HEIND.

Σιμμίαν τις ἰδὼν πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη,[i] καὶ ἄλ- II. iii. 37.
λα που μυρία τοιαῦτ' ἂν εἴη. Μυρία[j] μέντοι νὴ Δί', ἔφη ὁ
Σιμμίας. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον[k] ἀνάμνησίς τίς
ἐστι;[l] μάλιστα μέντοι ὅταν τις τοῦτο πάθῃ[m] περὶ ἐκεῖνα
ἃ ὑπὸ χρόνου καὶ τοῦ μὴ ἐπισκοπεῖν ἤδη ἐπιλέληστο;[n]
Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. [§. 50.] Τί δαί;[o] ἦ δ' ὅς· ἔστιν ἵπ-
πον γεγραμμένον ἰδόντα καὶ[p] λύραν γεγραμμένην ἀνθρώ-
που ἀναμνησθῆναι, καὶ[q] Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον Κέ-
βητος ἀναμνησθῆναι; Πάνυ γε. Οὐκοῦν καὶ Σιμμίαν
ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ[r] Σιμμίου ἀναμνησθῆναι; Ἔστι[s] I. 74.
μέντοι, ἔφη. Ἆρ' οὖν οὐ κατὰ πάντα ταῦτα ξυμβαίνει[t]
τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν[u] ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ[v] καὶ[w] ἀπ'
ἀνομοίων; Ξυμβαίνει. Ἀλλ' ὅταν γε[x] ἀπὸ τῶν ὁμοίων
ἀναμιμνήσκηταί τίς[y] τι, ἆρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προσπάσ-
χειν, ἐννοεῖν εἴ τέ τι ἐλλείπει τοῦτο[z] κατὰ τὴν[a] ὁμοιότητα

πολλάκις Δ, ἀνεμνήσθη πολλάκις κέβητος s.—[j] lacuna in H.—[k] τοιοῦτο (ν supra) 𝔄.—[l] ἐστί τις Φ, τι ἐστὶ s.—[m] πάθοι Δ.—[n] ἐπιλέληστο ΠΙ: ἐπελέληστο *s.—[o] δαὶ ΓΦ.—[p] ἢ Δ.—[q] καὶ...ἀναμνησθῆναι om pr Γ.—[r] αὖ τοῦ ΓΞΗΙ.—[s] σίτι H.—[t] ξ. ΔΦGs.—[u] τὴν μὲν Es.—[v] τὴν δὲ Es, om G.—[w] καὶ om pr Γ.—[x] γε om G.—[y] τις om ΛΕΙ.

ὥσπερ γε καὶ] Deest γε in Tub. Male. Lach. p. 183. A. *πλεῖστ' ἂν ἐργάζοιτο χρήματα, ὥσπερ γε καὶ τραγῳδίας ποιητὴς παρ' ἡμῖν τιμηθείς.* Aristoph. Nub. 669. *ὥσπερ γε καὶ Κλεώνυμον.* Xenoph. Cyrop. ii. 3. 9. *ὥσπερ γε καὶ τἄλλα ζῶα ἐπίσταταί τινα μάχην ἕκαστα*, ubi nescio cur particula displicuerit Schneidero. Conf. ibid. vi. 2. 21. Heind.

§. 50. *Κέβητος ἀναμνησθῆναι*] His qui *καὶ* præfigi voluit nuper Ficini abusus auctoritate, nescio cur non idem ex eodem deinde ante *αὐτοῦ Σιμμίου* intrudi jusserit, loco multo opportuniore. Adjecta vocula placeret h. l. si præcessissent, non sequerentur illa *Οὐκοῦν καὶ Σιμμίαν ἰδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ Σιμμίου ἀναμνησθῆναι.* Nunc ne potuit quidem adjici. Heind.

αὐτοῦ Σιμμίου] Aug. *αὖ τοῦ.* Sed Simmiæ pictæ imagini opponitur h. l. *ipse Simmias.* Art. *τοῦ* post *αὐτοῦ* inserere sine libris non ausim. Xenoph. Anab. i. 2. 21. *αὐτοῦ Κύρου.* i. 5. 13. *αὐτὸν Μένωνα*, ubi nulla codicum varietas. Conf. not. ad Plat. Parm. §. 47. Atque ut dicitur et *Σιμμίας* et *ὁ Σιμμίας*, ita utrumque rectum videtur, et *αὐτὸς Σιμμίας* et *αὐτὸς ὁ Σιμμίας.* Heind.

πάντα ταῦτα] Aug. *ταῦτα πάντα.*—*εἶναι μὲν ἀφ' ὁμοίων, εἶναι δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων.* Codicum Aug. Tub. Paris. auctoritate hæc anteposui vulgatis *εἶναι τὴν μὲν ἀφ' ὁμοίων, τὴν δὲ καὶ ἀπ' ἀνομοίων*, in quibus certe *τὴν μὲν* suo more Plato omisisset. V. not. ad Theætet. §. 96. Heind.

τόδε προσπάσχειν, ἐννοεῖν] §. 62. *Ἆρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι—προσήκει τοῦτο πάσχειν, διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗπερ συνετέθη;* Charmid. §. 30. *Καὶ νῦν δὴ οὖν ἔγωγε φημὶ τοῦτο ποιεῖν, τὸν λόγον σκοπεῖν.* Aristoph. Lysist. 1219. *εἰ δὲ πάνυ δεῖ τοῦτο δρᾶν, Ὑμῖν χαρίζεσθαι, ταλαιπωρήσομεν.* Conf. allata ad §. 36. Aliena sunt quæ huc attulit Forsterus ad refutandam Stephani opinionem art. *τὸ* ante *ἐννοεῖν* requirentis. Jam, opinor, sententiam mutabit, qui nuper judicavit *ἐννοεῖν* librario deberi, et pro *τόδε* linguæ usum postulare *τῷδε.* Heind.

τοῦτο κατὰ τὴν ὁμοιότητα] Hæc pertinent ad pronomen *τι*, ejusque vim magis definiunt, *idque ad similitudinem pertinens:* sed ab iis etiam verba *ἐκείνου, οὗ ἀνεμνήσθη*, pendent. Fisch. Mira sane

εἴτε μὴ ἐκείνου οὗ ἀνεμνήσθη; Ἀνάγκη, ἔφη. Σκόπει[b] δή, ἦ δ' ὅς, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει. φαμέν πού τι εἶναι ἴσον,[c] οὐ ξύλον λέγω[d] ξύλῳ οὐδὲ λίθον λίθῳ οὐδ' ἄλλο τῶν[e] τοιούτων οὐδέν, ἀλλὰ παρὰ[f] ταῦτα πάντα[g] ἕτερόν τι, αὐτὸ[h] τὸ[i] ἴσον, φῶμέν τι[j] εἶναι ἢ μηδέν; Φῶμεν μέντοι[k] νὴ Δί',[l] ἔφη ὁ Σιμμίας, θαυμαστῶς γε. [§. 51.] Ἦ καὶ ἐπι-
II. iii. 38. στάμεθα αὐτὸ ὃ[m] ἔστιν; Πάνυ[n] γε, ἦ δ' ὅς. Πόθεν λαβόντες αὐτοῦ[o] τὴν ἐπιστήμην; ἆρ' οὐκ ἐξ ὧν νῦν[p] δὴ ἐλέγομεν, ἢ ξύλα ἢ λίθους ἢ ἄλλ' ἄττα ἰδόντες[q] ἴσα, ἐκ τούτων ἐκεῖνο ἐνενοήσαμεν,[r] ἕτερον ὂν[s] τούτων; ἢ οὐχ ἕτερόν

—[z] τοῦτον Δ.—[a] κατὰ τὴν] lacuna in H.—[b] lac H.—[c] ἴσον εἶναι s.—[d] ξύλω λέγω Eς, ἐγὼ ξύλω H.—[e] ἄλλο τι τῶν 𝔄ΔΦGs et rc Π.—[f] πολλὰ H.—[g] ταῦτα πάντα 𝔄ΠG : πάντα ταῦτα *ς.—[h] αὐτῶ ΛHI et pr E.—[i] τε pr 𝔄.—[j] φαμέν τι Γ.—[k] μέντοι 𝔄ΔΠΦGs et corr Γ : τοίνυν *ς.—[l] νὴ δί'] ἤδη Λ.—[m] ὧ Δ.—[n] ἔστιν πάνυ pr 𝔄Π et corr G : ἔστιν ἴσον πάνυ *ς.—[o] αὐτὴν L.—[p] νῦν om s.—[q] ἰδόντες ἴσα 𝔄ΔΠΦGs : ἰδόντες τὰ ἴσα *ς.—[r] ἐννενοήσαμεν Ξ.—[s] ὂν om s.—[t] δὴ Φs.—[u] ταὐτὰ 𝔄ΔΦs : τὰ

grammatici ratio. *τοῦτο ἐλλείπει τι ἐκείνου* est *hoc nonnihil ab illo distat, illo inferius est.* Alcib. i. p. 122. B. *εἰ δ' αὖ ἐθέλεις εἰς πλούτους ἀποβλέψαι—τήν τε ἄλλην ἁβρότητα τὴν Περσῶν, αἰσχυνθείης ἂν ἐπὶ σαυτῷ αἰσθόμενος ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις.* et mox ibid. D. *εἰ ἐθέλεις τοὺς Λακεδαιμονίων πλούτους ἰδεῖν, γνώσῃ ὅτι πολὺ τἀνθάδε τῶν ἐκεῖ ἐλλείπει.* Heind.

φαμέν που τὶ εἶναι ἴσον] Disputat h. l. de duplici *ἴσῳ, παχυμερῶς* sumto, sensu crasso, ut in vulgari consuetudine loquendi dicimus, æquale quid esse alicui rei, cum vere non sit. *Τὸ ἀκριβὲς ἴσον* alterum est genus, quod mente separamus, et quod ideale vocant. In rerum natura vero nil prorsus simile est alii rei, ut et hic patet. 'Tantam enim,' ut ait Quinctilianus, (I. O. l. x. 11.) 'difficultatem habet similitudo, ut ne ipsa quidem natura in hoc ita evaluerit, ut non res, quæ simillimæ videantur, discrimine aliquo discernantur.' Ex quibus intelligitur, hanc recentiorum philosophorum agitatam quæstionem, de rebus indiscretæ similitudinis, veteribus non ignotam fuisse. Gottl.

οὐ ξύλον ξύλῳ λέγω κ. τ. λ.] Olymp. *Τὸ ἐνταῦθα ἴσον οὐκ ἀκριβές ἐστι. πῶς γὰρ ἀκριβῶς ἴσον τὸ καὶ ψαμμίου μεγέθους ἀφαιρεθέντος ἢ προστιθέντος ἴσον μεῖναν. οὐδὲ γὰρ ὁρῶμεν οὐδὲν ἀκριβές, οὐδὲ ἀκούομεν κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον. ἀπὸ οὖν τοῦ παχυμεροῦς ἴσου ἐπὶ τὸ ἀκριβὲς ἴσον ἔρχεται.* Forst.

οὐ ξύλον ξύλῳ λέγω] Aug. et Tub. *λέγω ξύλῳ.* Tum Tub. *παρὰ ταῦτα πάντα.—ἀλλὰ παρὰ πάντα—μηδέν;* Ita hæc distinguenda videbantur. Heind.

παρὰ πάντα ταῦτα ἕτερόν τι] Notandum est, idem, quod hic Noster *ἕτερόν τι παρὰ πάντα ταῦτα* vocat, hoc Aristotelem, Analyt. Poster. l. i. c. 11. *τὸ καθόλου* sive *ἓν κατὰ πολλῶν* nominare; qui et se ipsum hac in re cum Socrate convenire contendit: is enim *τὰ καθόλου οὐ χωριστὰ ἐποίει, οἱ δὲ* (nempe Platonici) *ἐχώρισαν, καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ὄντων ἰδέας προσηγόρευσαν.* Metaph. l. xi. c. 4. et similiter ibid. c. 12. Forst.

αὐτὸ τὸ ἴσον] *Idea æqualitatis*: ut supra §. 12. *τὸ δίκαιον αὐτό.* Wytt.

φῶμεν τοίνυν νὴ Δί', ἔφη] Olymp. *Ὁ δὲ Σιμμίας ἑτοίμως* (adde *ἔχει*) *τῷ εἶναι τὰ εἴδη. διὸ καὶ ὅρκον ἐπάγει καί φησιν ὅτι θαυμασίως πέπεισμαι, ὡς συνήθης τῶν Σωκρατικῶν δογμάτων.* Forst.

φῶμεν μέντοι, νὴ Δία] Sollemne in affirmatione respondentis *μέντοι* præbuit Tub. loco vulgati *τοίνυν.* Heind.

§. 51. *αὐτὸ ὃ ἔστιν*] Vulgo his additum *ἴσον*, quod irrepsit huc ex illis §. 52. *ὥσπερ αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον*, omisi cum optimis libris, Aug. et Tub. Quum præcesserit *αὐτὸ τὸ ἴσον*, quid hujusmodi opus erat repetitione? Nec magis dubitavi mox in his *ἢ ἄλλ' ἄττα ἰδόντες ἴσα* cum Tub. expungere articulum *τὰ* ante *ἴσα* in Edd. positum. Heind.

σοι φαίνεται; σκόπει δὲ[t] καὶ τῇδε. ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι καὶ ξύλα ἐνίοτε ταὐτὰ[u] ὄντα τοτὲ[v] μὲν ἴσα φαίνεται, τοτὲ[w] δ' οὔ; Πάνυ μὲν οὖν.[x] Τί δαί;[y] αὐτὰ τὰ ἴσα ἔστιν ὅτε ἄνισά σοι ἐφάνη, ἢ ἡ[z] ἰσότης ἀνισότης; Οὐδεπώποτέ[a] γε, ὦ Σώκρατες. Οὐ ταὐτὸν ἄρ' ἐστίν, ἦ δ' ὅς, ταῦτά τε[b] τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον. Οὐδαμῶς μοι[c] φαίνεται, ὦ Σώκρατες. Ἀλλὰ μὴν ἐκ τούτων γ', ἔφη, τῶν ἴσων, ἑτέρων ὄντων ἐκείνου τοῦ ἴσου, ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην

αὐτὰ *ς.—[v] τότε G, ποτὲ L, τὸ Δ, τῷ pr 𝔄Π.—[w] τότε G, ποτὲ L, τῷ (τῶ) pr Π.—[x] ὅταν οὖν ἄλλο γρ Υ.—[y] δαὶ ΓΦ: δὲ ς.—[z] ἡ om ΛEG.—[a] οὐδέποτε ΛEIL, οὐδεπωποτεγωγε vel οὐδεπωποτεμοιγε pr Δ: γ' s.—[b] τε καὶ Γ.—[c] -αμῶς μοι] lacuna in

ἆρ' οὐ λίθοι μὲν ἴσοι] Hæc ut scripta sunt, a Socrate illud quæritur, *annon interdum lapides, qui sint inter se æquales lignaque* (itidem inter se æqualia), *quanquam sint eadem, tamen aliquando æqualia esse videantur, aliquando inæqualia* (ut qui hodie putet æqualia esse, eidem eadem alio tempore videantur inæqualia). Verum non hic agitur, opinor, de hominum judicio, quod si falsum fuerit, metiendo facile corrigi queat; de rebus ipsis agitur, neque convenit huic sensui vocabulum φαίνεται, quod aliud longe est quam δοκεῖ. Sensum potius ego hujusmodi requiri arbitror: *eosdem lapides eademque ligna alii lapidi lignove æqualia apparere, alii inæqualia: contra æquale ipsum, αὐτὸ τὸ ἴσον, semper esse æquale, nunquam inæquale.* Qui sensus ut hinc prodeat, pro ἴσοι (Aug. εἰσὶ) reponendum σοι conjicio; tum pro τοτὲ μὲν—τοτὲ δὲ, quæ post ἐνίοτε parum sunt apta, e Tub. Par. recipiendum τῷ μὲν—τῷ δὲ, quam scripturam Scholiastes quoque annotavit: γρ. καὶ, τῷ μὲν—τῷ δέ. In his igitur, ἆρ' οὐ λίθοι μέν σοι καὶ ξύλα ἐνίοτε, τὰ αὐτὰ ὄντα, τῷ μὲν ἴσα φαίνεται, τῷ δ' οὔ; pertinebit σοι ad φαίνεται, illa τῷ μὲν—τῷ δὲ ad ἴσα. Heind.

φαίνεται] Aug. φαίνονται, male; uti apud Xen. Cyrop. iii. 3. 14. τὰ στρατεύματα ἐγίγνοντο Cod. Guelf. pro ἐγίγνετο. Fisch.

τὰ αὐτὰ ὄντα ἴσα φαίνεται, τοτὲ δ' οὔ] Veluti, *quum lapides plures sunt inter se æquales, et ligna plura inter se æqualia, nec mutantur ipsa, sed eadem manent; tamen nonnumquam alias videntur æqualia, alias inæqualia:* scilicet hoc fit, quando non amplius cum æqualibus, sed cum inæqualibus, comparantur. Wytt.

αὐτὰ τὰ ἴσα] Ponitur hoc loco ut αὐτὸ τὸ ἴσον, *idea æqualitatis*, non ab uno animo cogitata, quod est in singulari, sed a pluribus, quod est in plurali αὐτὰ τὰ ἴσα. Sic Olympiodorus Cod. i. ex Plutarcho, quem locum in fragmentis edidimus t. v. p. 741. Ὅτι ποτὲ μὲν ἴσον, ποτὲ δὲ αὐτὰ ἴσα λέγει· ἢ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀποβλέπων νόας, ὧν ἐν ἑκάστῳ τὸ αὐτὸ ἴσον· ἢ τὸ μὲν ἓν τῷ νῷ ἀποδοτέον, τὸ δὲ πεπληθυσμένον τῇ ψυχῇ· ἐνταῦθα γὰρ τὸ ἓν πολλὰ, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ πρὸς ἑαυτὴν ὑπόβασιν. Prior ratio, ut grammatica, unice vera est: quamquam alteram Olympiodorus probat loco inedito, in eodem Cod. i. p. 178. καὶ πληθυντικῶς ὀνομάζει αὐτὰ τὰ ἴσα· τὸ οἷον διάστημα τῶν ψυχικῶν εἰδῶν ἐνδεικνύμενος· ἐνδείκνυται δὲ ὅτι καὶ εἰς τὰ νοητὰ γίγνεταί τις μετάβασις ἀπὸ τούτων, λέγων ποτὲ καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον ἑνικῶς. Wytt.

αὐτὰ τὰ ἴσα] Pro αὐτὸ τὸ ἴσον, ut Parmenid. §. 7. Εἰ μὲν γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοιά τις ἀπέφαινεν ἀνόμοια γιγνόμενα ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἂν, οἶμαι, ἦν· εἰ δὲ τὰ τούτων μετέχοντα ἀμφοτέρων ἀμφότερα ἀποφαίνει πεπονθότα, οὐδὲν ἔμοιγε—ἄτοπον δοκεῖ. Multitudinis numerus adhiberi in his potuit, quoniam æqualitatis vel similitudinis notio non unum continet, sed ad duo certe refertur. Heind.

οὐ ταὐτὸν ἄρ' ἐστὶν, ἦ δ' ὅς, ταῦτά τε τὰ ἴσα, καὶ αὐτὸ τὸ ἴσον] Bene ad verbum reddidit Ficinus, *non idem sunt hæc æqualia, atque ipsum æquale:* ταῦτα demonstrative dicitur, de *individuis, rebus singularibus*. Sic proxime ἐκ τούτων—τῶν ἴσων. Wytt.

ἐννενόηκάς[d] τε καὶ εἴληφας; Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις.[e] Οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος[f] τούτοις[g] ἢ ἀνομοίου; Πάνυ γε. Διαφέρει δέ γ', ἦ δ' ὅς,[h] οὐδέν. ἕως[i] γὰρ[j] ἂν[k] ἄλλο ἰδὼν ἀπὸ ταύτης τῆς ὄψεως ἄλλο ἐννοήσῃς,[l] εἴτε ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον,[m] ἀναγκαῖον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι.[n] Πάνυ μὲν οὖν. [§. 52.] Τί δαὶ[o] τόδ';[p] ἦ δ' ὅς. ἦ πάσχομέν τι τοιοῦτον περὶ τὰ ἐν τοῖς ξύλοις τε[q] καὶ οἷς νῦν δὴ[r] ἐλέγο-
II. iii. 30. μεν τοῖς ἴσοις;[s] ἆρα φαίνεται ἡμῖν οὕτως[t] ἴσα εἶναι ὥς[u] περ αὐτὸ ὃ ἔστιν ἴσον,[v] ἢ ἐνδεῖ τι[w] ἐκείνου τῷ μὴ[x] τοιοῦτον εἶ-

H.—[d] ἐνενόηκας I et rc H, ἐνενόησας pr Γ, ἐνενόητον pr H, ἐκνενόηκας fortasse pr Δ.—[e] ἀλήθειαν ἔφης λέγει Δ.—[f] lacuna in H.—[g] ἀνάμνησις Δ.—[h] ἦ δ' ὅς om Δ.—[i] ὅταν Δ: in H lacuna.—[j] γὰρ om ΔΠ, delet G, supra ponit 𝔄.—[k] ἂν om Π; οὖν Δ.—[l] ἐννοήσαις ΔΦs.—[m] ὅμοιον εἴτε ἀνόμοιον 𝔄ΔΠΦGs: ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον *s.—[n] ἀνάμνησιν εἶναι γεγονέναι H.—[o] δὲ ΓΔΛΠCEGHILs.—[p] τόδ' om 𝔄ΔΠΦG.—[q] τε om Π.—[r] δὴ νῦν Γ.—[s] ἐλέγομεν ἴσοις Δ, ἐλέγομεν τοῖς ἴσοις corr Υ: ἐλέγομεν ἐν τοῖς ἴσοις *s.—[t] οὔτε Δ.—[u] τό Π, τὸ ὃ G, τὸ ᾧ ΔΦ et corr Υ.—[v] ἴσον om 𝔄Π.—[w] τῷ 𝔄 et pr Π et corr Υ, τι τῷ Ξ.—[x] μὴ om 𝔄ΓΛΞΦEGHIL et pr ΠΥs.—

ἕως γὰρ ἂν] Non *ἕως ἂν*, *quamdiu*, sed potius *ὅταν*, *quando*, sententia requirit. A Tub. abest *γὰρ*, unde conjiciat aliquis, *ὡς, ἐὰν ἄ.* *nam, quando aliud conspicatus* etc. Quanquam ne *ἐὰν* quidem satisfacit, aptissimumque foret *ὅταν γὰρ* vel *ὅταν γοῦν*.—*εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον.* Tub. *εἴτε ὅμ. εἴτε ἀνόμ.* Infra §. 55. *ᾧ τοῦτο ἐπλησίαζεν ἀνόμοιον ὂν ἢ ᾧ ὅμοιον.* Heind.

ἀναγκαῖον, ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι] Vertit Ficinus: *necesse est, hinc reminiscentiam provenire*, ut pro *αὐτὸ* legisse *αὐτῷ* videatur. Sed neutra lectio probabilem sensum habet, certe non eum, quem argumentationis hujus nexus et ratio requirit. Equidem legendum putem *αὐτοῦ* idque referendum ad præced. *ἄλλο, εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον.* Heusd.

αὐτὸ ἀνάμν. γεγονέναι] *αὐτὸ*, sc. *τὸ ἄλλο ἰδόντα—ἄλλο ἐννοῆσαι.* Ab Heusdio commendatum *αὐτοῦ* vel propterea displicet, quod quum ad posterius *ἄλλο* hoc pertineat, accurata stili ratio *τούτου* h. l. flagitaret. Heind.

§. 52. *τί δαὶ τόδε;*] Aug. *τί δὲ τόδε;* Tub. *τί δέ;* Heind.

ἐν τοῖς ἴσοις] Delendum haud dubie hoc *ἐν*. Heind.

ἐν τοῖς ἴσοις] Postremum hoc *ἐν τοῖς ἴσοις*, pro simplici *ἴσοις* positum, ex redundantia Platonica interpretandum est. Aut, deleto commate, reddendum, *quæ modo in rebus æqualibus numeravimus*: ut v. c. Dion. Chrys. Or. xxxvii. p. 466. A. *τὸν αὐτὸν ἄνδρα νῦν μὲν ἐν θεοῖς λέγειν, νῦν δ' οὐδ' ἐν ἀνθρώποις.* Wytt.

ἴσον] Abest a Tub. Fisch.

τῷ μὴ] Plerique libri omittunt *μή*, Venet. A. Vind. A B C D E F G. Quo omisso, pro *τῷ* ratio requirat *τοῦ*. Ergo vetus varietas hoc loco fuisse videtur, *τοῦ τοιοῦτον εἶναι*, et *τῷ μὴ τοιοῦτον εἶναι*. Singularis *τοιοῦτον*, solita enallage ponitur pro plurali *τοιαῦτα*, qui hic requirebatur. Wytt.

ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου τῷ μὴ] Hæc accuratius expendens eodem redire sermonem intelliges, ac si scriptum legeremus *ἢ ἐνδεῖ τι ἐκείνου (τοῦ ἴσου) τῷ ἐνδεῖν τι αὐτοῦ.* Nam qui, quæso, aliter *ἐνδεῖ τι τοῦ ἴσου*, quam eo quod non est *τοιοῦτον οἷον τὸ ἴσον*? Tum *ἐνδεῖν τινος*, *egere aliqua re*, satis est tritum; quem in modum h. l. positum est vocabulum, vix alias usquam usurpatum reperias. Denique incerta hæc est a libris Mss. lectio, quum Aug. et Tub. *μὴ* omittant. Quo omisso, Platonis manum videor mihi restituisse corrigendo: *ἢ ἐνδεῖ τι ἐκεῖνα τοῦ τοιοῦτον εἶναι οἷον τὸ ἴσον.* de Rep. i. p. 345. D. *ἐπεὶ τά γε αὐτῆς, ὥστε εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται, ἕως γ' ἂν μηδὲν ἐνδέῃ τοῦ ποιμενικὴ εἶναι.* Quanquam istud *μὴ* si alii codd. præstarent, non ego temere tentarem perinde adhibitam h. l. voculam atque de Rep. i. extr. *οὐκ ἀπεσχόμην τοῦ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν ἀπ' ἐκείνου*, et centenis aliis locis. Heind.

ναι[y] οἷον τὸ ἴσον, ἢ οὐδέν; Καὶ[z] πολύ γε,[a] ἔφη, ἐνδεῖ.
Οὐκοῦν ὁμολογοῦμεν, ὅταν τίς τι ἰδὼν ἐννοήσῃ ὅτι βούλε-
ται μὲν τοῦτο, ὃ νῦν ἐγὼ ὁρῶ, εἶναι οἷον ἄλλο τι τῶν ὄντων,
ἐνδεῖ δὲ καὶ[b] οὐ δύναται τοιοῦτον[c] εἶναι οἷον[d] ἐκεῖνο, ἀλλ'
ἔστι[e] φαυλότερον, ἀναγκαῖόν που τὸν τοῦτο[f] ἐννοοῦντα τυ-
χεῖν[g] προειδότα ἐκεῖνο ᾧ φησιν αὐτὸ[h] προσεοικέναι μέν, ἐν-
δεεστέρως[i] δὲ ἔχειν; Ἀνάγκη. Τί οὖν; τὸ[j] τοιοῦτον πε-
πόνθαμεν καὶ ἡμεῖς, ἢ οὔ, περί[k] τε τὰ ἴσα καὶ αὐτὸ τὸ
ἴσον;[l] Παντάπασί γε. Ἀναγκαῖον ἄρα ἡμᾶς προειδέναι[m]
τὸ ἴσον πρὸ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ὅτε τὸ πρῶτον ἰδόντες τὰ 1. 75.
ἴσα ἐνενοήσαμεν[n] ὅτι ὀρέγεται[o] μὲν πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον
τὸ ἴσον, ἔχει[p] δὲ ἐνδεεστέρως. Ἔστι ταῦτα.[q] [§. 53.]
Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν,[r] μὴ ἄλλοθεν αὐτὸ ἐν-
νενοηκέναι μηδὲ δυνατὸν εἶναι ἐννοῆσαι ἀλλ' ἢ[s] ἐκ τοῦ ἰδεῖν
ἢ[t] ἅψασθαι ἢ ἔκ τινος ἄλλης τῶν αἰσθήσεων· ταὐτὸν δὲ
πάντα ταῦτα[u] λέγω. Ταὐτὸν γάρ ἐστιν, ὦ Σώκρατες, πρός

[y] αὐτὰ εἶναι Δ, εἶναι αὐτὰ rc Υ.—[z] καὶ add 𝔄ΓΔΞΠΥΦCGHLs.—[a] γε om G.—[b] καὶ om pr Γ.—[c] τοιοῦτον om I.—[d] libri ἴσον οἷον.—[e] ἀλλ' ἀλλό ἐστι mg 𝔄.—[f] τούτου L.—[g] τυγχάνειν ΦGs et mg 𝔄, τυγχάνει Δ.—[h] φῇς ἑαυτὸ H.—[i] ἐνδεέστερον I.—[j] τὸ om ΔΠΦs, delet G.—[k] περί...ἴσον om L.—[l] τὸ ἴσον αὐτὸ G.—[m] προδιδόναι pr Λ.—[n] ἐννενοήσαμεν I, ἐννενοήκαμεν E.—[o] παράγεται H.—[p] ἔχειν Δ.—[q] τοῦτο H.—[r] ὡμολογοῦμεν corr Φ.—[s] ἢ om Π.—[t] ἰδεῖν καὶ L, ἰδεῖν H.—[u] ταύτῃ γε πάντα

πολύγε] Vindob. A B C D E F. Venet. A B. καὶ πολύγε. Wytt.

καὶ πολύ γε] Recepta jam a Fischero ex Aug. et Tub. particula καὶ in Edd. excidit.—τοιοῦτον εἶναι οἷον ἐκ. Post εἶναι interjectum in libris scriptis editisque ἴσον hic ubi in universum Socrates, non singulatim de æquali loquitur, adeo manifestum est fraudis, ut id ne Fischer. quidem ferre in textu potuerit. Eadem de re §. 53. προθυμεῖται μὲν πάντα τοιαῦτα εἶναι οἷον ἐκεῖνο, ἔστι δὲ αὐτοῦ φαυλότερα. Et quisusquam dixit τοιοῦτον ἴσον pro οὕτως ἴσον? Expungendum verbum primus monuit Mudgius. Heind.

ἴσον οἷον ἐκεῖνο] Mudgium probo delentem ἴσον. Græca quidem exempla omnia habent: at non habuisse videtur codex unde Sicula Versio facta est, quæ ita reddit: *deficit autem, et nequit tale esse quale illud, immo est deterius.* Wytt.

ἀναγκαῖον — τυχεῖν προειδότα ἐκεῖνο κ. τ. λ.] Olymp. Ὅτι γὰρ δευτέρα ἐστὶ γνῶσις, δηλοῖ αὐτὴ ἡ μετάβασις. εἰ γὰρ πρώτη ἦν, οὐδὲν προστιθέναι ὅλως ἠδυνάμεθα, οὐδὲ μετάβασις ἐγίγνετο. ὁ γὰρ τὴν εἰκόνα Σωκράτους θεασάμενος, μὴ πρότερον δὲ τὸν Σωκράτην θεασάμενος, ἵσταται μέχρι τοῦ εἰκόνος. Forst.

ἀναγκαῖόν που] Si suppleas εἶναι, nulla hic erit sermonis ἀνακολουθία. Heind.

τὸ τοιοῦτον πεπόνθαμεν] *An sic afficimur.* Vel, *An tale quid nobis contingit*, i. e. animo nostro. Sic paulo ante, ubi est ἢ πάσχοιμέν τι τ. Steph.

τί οὖν; τὸ τοιοῦτον] Cod. Tub. τί οὖν; τοιοῦτ. — In his πάντα ταῦτ' εἶναι οἷον τὸ ἴσον Stephanus conjecit πάντα τοιαῦτ' εἶναι; alius conjiciat πάντα ταῦτα τοιαῦτ' εἶναι e Ficini versione, *agnovimus conari quidem hæc omnia talia evadere, quale est ipsum* etc. mihi vulgata integra prorsus videntur. Heind.

§. 53. ταὐτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω] Quod inter hæc singula, τὸ ἰδεῖν, τὸ ἅψασθαι, τὰς ἄλλας αἰσθήσεις, discriminis est, id se nihil h. l. curare dicit, sed cuncta sibi eodem redire. Menon. p. 75.

γε ὃ βούλεται δηλῶσαι ὁ λόγος. Ἀλλὰ μὲν δὴ ἔκ γε[v] τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι ὅτι πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν
ıı. iii. 40. ἐκείνου τε[w] ὀρέγεται τοῦ[x] ὅ[y] ἔστιν ἴσον,[z] καὶ αὐτοῦ ἐνδεέστερά ἐστιν. ἢ πῶς λέγομεν;[a] Οὕτως. Πρὸ τοῦ ἄρα[b] ἄρξασθαι[c] ἡμᾶς ὁρᾷν καὶ ἀκούειν[d] καὶ[e] τἄλλα αἰσθάνεσθαι τυχεῖν ἔδει που εἰληφότας ἐπιστήμην αὐτοῦ τοῦ ἴσου, ὅ τι ἔστιν, εἰ ἐμέλλομεν τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα ἐκεῖσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται μὲν πάντα[f] τοιαῦτα[g] εἶναι οἷον

Δ.—[v] τε 𝔄Π.—[w] γε ΓΔΦGs.—[x] τοῦ 𝔄ΔΠΦCGs et corr Γ: τοῦθ' *ς.—[y] ᾧ Γ.—[z] ἴσον...ἐστιν om pr Γ.—[a] λέγωμεν ς.—[b] πρὸ τοῦ ἄρα 𝔄ΔΠΦGs et corr Γ: πρὸ γὰρ τοῦ *ς.—[c] ἄρξεσθαι s.—[d] καὶ ἀκούειν 𝔄Π: ἢ ἀκούειν *ς.—[e] εἰ pr Γ, ἢ corr Γ.—

D. τελευτὴν καλεῖς τι τοιόνδε λέγων οἷον πέρας καὶ ἔσχατον; πάντα ταῦτα ταυτόν τι λέγω. Ἴσως δ' ἂν ἡμῖν Πρόδικος διαφέροιτο etc. Heind.

ἀλλὰ μὲν δὴ] Sexcenties sic junctis particulis hisce nescio cur offensus Fischerus hic et ubique in Platone alias reposuerit Ἀλλὰ μὴν δή. Nusquam sic δὴ positum post μὴν reperias. Heind.

τοῦθ' ὅ ἐστιν ἴσον] Vox τοῦθ' esse supervacanea videtur: præsertim quum absque illa eandem sententiam habeamus quam et in principio hujus paginæ, unde hæc manarunt. Steph.

Verba τοῦθ' ὅ ἐστιν ἴσον, ut glossema, e contextis ejicienda voluit Forster: cujus sententiam assensione comprobavit Vir doctus in Actis Erudit. Lipsiensibus A. 1749. p. 21. Ego vero non assentior. nam verba ὅ ἐστιν ἴσον nullo modo debent induci, quum Socrates sic perspicuitati consuluerit, ita, ut intelligeretur magis, quo spectaret ἐκεῖνο· ut supra ἐκείνου, τοῦ ἴσου. Sed pro τοῦθ' ex Aug. reposuimus τοῦ. nam τὸ ὅ ἐστι idem est quod τὸ ὄν, atque adeo τοῦ ὅ ἐστιν ἴσον idem declarat quod τὸ ὂν ἴσον, vel αὐτὸ τὸ ἴσον. Sic c. 20. τὸ ὅ ἐστι est τὸ ὄν· et c. 41. ἡ οὐσία τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὅ ἐστιν, h. e. τὴν τοῦ ὄντος. Cæterum pro ἴσον Tub. habet τως· an librarius scribere voluit τέως, h. e. πρότερον? Fisch.

τοῦθ' ὅ ἐστιν] Rectius Vind. A B F G. pro τοῦθ' dant τοῦ· G, præterea ᾧ pro ὅ. Attamen verius est ὅ· quippe continet periphrasin pro ὄντως ὄν, in hac sententia usurpatam: veluti, in postera parte Phædonis §. 22. τοῦτο, ὅ ἐστι. §. 44. ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὅ ἐστιν: in Phædro p. 345. C. καθορᾷ δὲ ἐπιστήμη, οὐχ ᾗ γένεσις πρόσεστιν· οὐδ' ᾗ (legendum ἥ) ἐστί που ἑτέρα ἐν ἑτέρῳ οὖσα, ὧν ἡμεῖς νῦν ὄντων καλοῦμεν· ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὖσαν—: Theæt. p. 132. E. Olympiodorus Cod. i. p. 62. Ὅτι τὸ ὅ ἐστι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ὄντως ὄν, δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀπηλλαγμένον τῶν ἐν τῇ γενέσει περιφυομένων. Wytt.

τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον] I. e. τοῦ ὄντως ἴσου. Ut §. 54. οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστι, i. e. τὸ ὄντως ὄν. Ita ὃ ἔστιν ἓν Parmen. §. 7. opponitur τοῖς τοῦ ἑνὸς μετέχουσιν. Ibid. §. 15. αὐτοῦ δούλου, ὃ ἔστι δοῦλος. et §. 16. Ἑκάστη τῶν ἐπιστημῶν, ἣ ἔστιν, ἑκάστου τῶν ὄντων, ὃ ἔστιν, εἴη ἂν ἐπιστήμη. Ἡ δὲ παρ' ἡμῖν ἐπιστήμη, etc. In verbis his τοῦ ὃ ἔστιν ἴσον vitiosam in Edd. scripturam τοῦθ' ὃ ἐ. ἴ. emendaverat jam e Cod. Aug. Fischer. Tum Paris. ἢ πῶς λέγομεν; Recte, opinor. V. not. ad Theætet. §. 78. Heind.

πρὸ τοῦ ἄρα] Hanc e Tub. et Par. lectionem loco vulgatæ πρὸ γὰρ τοῦ ἄρ. flagitat argumentationis tenor, si quidem hæc conclusionem faciunt e prægressis. Aug. πρὸ ἄρα τοῦ ἄρξ. unde nata editionum scriptura. Ex eodemque Tub. pro ἢ ἀκούειν reposui καὶ ἀκ. Sic paullo post ἑωρῶμέν τε καὶ ἠκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν, Aug. ἢ καὶ τὰ ἄλ. αἰσθ.—Tum Tub. εἰληφέναι pro εἰληφότας. Heind.

ἐκεῖσε ἀνοίσειν, ὅτι προθυμεῖται] ἀνοίσειν h. l. βραχυλόγως positum pro ἀναφέροντες ἐνθυμεῖσθαι. Similiter de legg. iii. p. 686. E. ἐννοῶ γε μήν, ὡς πᾶς, ὃς ἂν ἴδῃ τι μέγα καὶ δύναμιν ἔχον πολλὴν καὶ ῥώμην, εὐθὺς ἔπαθε τοῦτο, ὡς εἴπερ ἐπίσταιτο ὁ κεκτημένος αὐτῷ χρῆσθαι—θαυμάστ' ἂν καὶ πολλὰ κατεργασάμενος εὐδαιμονοῖ. Xenoph. Anab. ii. 6. 8. ἱκανὸς δὲ καὶ (ἦν) ἐμποιῆσαι τοῖς παροῦσιν,

ἐκεῖνο, ἔστι δὲ αὐτοῦ φαυλότερα.[h] Ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων, ὦ Σώκρατες. Οὐκοῦν γενόμενοι εὐθὺς ἑωρῶμέν τε[i] καὶ ἠκούομεν καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις εἴχομεν;[j] Πάνυ γε. Ἔδει δέ γε, φαμέν, πρὸ τούτων[k] τὴν τοῦ ἴσου ἐπιστήμην εἰληφέναι; Ναί. Πρὶν γενέσθαι ἄρα, ὡς ἔοικεν, ἀνάγκη ἡμῖν αὐτὴν[l] εἰληφέναι. Ἔοικεν. [§. 54.] Οὐκοῦν[m] §. 22. W.
εἰ μὲν[n] λαβόντες αὐτὴν πρὸ τοῦ γενέσθαι ἔχοντες ἐγενόμεθα, ἠπιστάμεθα καὶ[o] πρὶν γενέσθαι καὶ εὐθὺς γενόμενοι οὐ μόνον τὸ ἴσον καὶ τὸ μεῖζον καὶ τὸ ἔλαττον ἀλλὰ καὶ ξύμπαντα τὰ τοιαῦτα; οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἴσου νῦν ὁ λόγος ἡμῖν μᾶλλόν τι ἢ[p] καὶ περὶ αὐτοῦ[q] τοῦ καλοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου καὶ ὁσίου, καὶ ὅ περ λέγω, περὶ ἁπάντων οἷς ἐπισφραγιζόμεθα[r] τοῦτο, ὃ ἔστι, καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσεσιν ἐρωτῶντες καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσεσιν ἀποκρινόμενοι.

[f] πάντα om G.—[g] ante τοιαῦτα omisi τὰ cum 𝔄ΔΠΦGs.—[h] φαυλότερον ΑΙ.—[i] που ου Φs.—[j] ἔχομεν Η.—[k] τούτων 𝔄, τούτου ΔG.—[l] αὐτὴν om Φs.—[m] οὐκοῦν om pr Π.—[n] μὴ Ε.—[o] ἠπιστάμεθα ἂν καὶ corr Φ.—[p] ἢ om 𝔄 et pr Π.—[q] καὶ περὶ αὐτοῦ G.

ὡς πειστέον εἴη Κλεάρχῳ. Conf. notata ad Lysid. §. 41.—πάντα τοιαῦτα εἶναι. πάντα sc. τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ἴσα. Inculcatum in his τὰ ante τοιαῦτα, quod manifesto ad οἷον refertur, omisi cum Tub. HEIND.

§. 54. οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο, ὃ ἐστι] *Quibus essentiæ signum imprimimus, quæ nomine essentiæ insignimus.* Sic Phileb. p. 78. F. ἐπισφραγισθέντα τῷ τοῦ μᾶλλον καὶ ἐναντίου γένει, ἓν ἐφάνη· *insignita genere pluris et contrarii, unum apparuerunt.* Politic. p. 107. D. δεῖ γὰρ αὐτὴν ἀνευρεῖν, καὶ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἰδέαν αὐτῇ μίαν ἐπισφραγίσασθαι. Leg. xii. p. 692. D. ἀκίνητα οὕτως ἐπισφραγισαμένους, χρῆσθαι τὸν ἅπαντα βίον. Himerius Or. xxiii. p. 804. τῷ ῥείθρῳ τὴν ἐπωνυμίαν ἐπεσφραγίσατο. Eadem, qua hoc loco, sententia dixit Plato Thæet. p. 132. E. ᾧ τὸ ἔστιν ἐπονόμαζεις, καὶ τὸ οὐκ ἔστιν. Frequens est ἐπισφραγίζεσθαι, *obsignandi, confirmandi, absolvendi, perficiendi,* notione: de qua alibi. WYTT.

οἷς ἐπισφραγ. τοῦτο ὃ ἔστι] Ita cum Edd. et Tub. Sed Aug. τοῦ ὃ ἐστι. Iamblich. Protrept. p. 72. τὸ ὃ ἐστι, i. e. τὸ ὄντως ὄν. Quod verum puto, ni Plato scripserat τοῦτο τὸ ὃ ἔστι. Sensus est: *quibus quasi notam quandam signumque imprimimus nomen* τοῦ ὄντως εἶναι. HEIND.

καὶ ἐν ταῖς ἐρωτήσ.] Infra §. 62. αὐτὴ ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι. Intelligitur τὸ διαλέγεσθαι, philosophica disputandi ratio, qualis Socratis fuit. HEIND.

ἐρωτῶντες, καὶ—ἀποκρινόμενοι] Sic mox §. 26. ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι· i. e. in disserendo, quod fit interrogando et respondendo. Theæt. p. 125. D. ἐμὲ καὶ σὲ δεῖ ἐρωτῶντάς τε καὶ ἀποκρινομένους ἀλλήλοις, σπουδάσαι αὐτοῦ περὶ τὸν λόγον. Hinc *interrogare*, ἐρωτᾷν, est *argumentari*: de quo nomine et officio Gellius tradit xvi. 2. In Plutarch. Adv. Stoic. p. 1083. A. ὁ περὶ αὐξήσεως λόγος —ἠρώτηται ὥς φησι Χρύσιππος ὑπ' Ἐπιχάρμου· ubi perperam εὕρηται corrigere tentavi ad S. N. V. p. 75. Sic idem de Stoic. Repugn. p. 1034. E. 1041. C. Teles apud Stob. Flor. xcv. p. 522. 34. et reddendum Phavorino apud eundem xxviii. p. 601. 51. Θεόδωρος μὲν γὰρ ὁ Κυθηραῖος (f. Κυρηναῖος) οὐδεμίαν ἱκανὴν πρόφασιν ἔφασκεν εἶναι τῷ σοφῷ πρὸς τὴν τοῦ βίου κατάλυσιν· καὶ τό, τε ἀκόλουθον οὕτως ἑώρα· τὸ γὰρ καταφρονοῦν-

II. iii. 41. ὥστε ἀναγκαῖον ἡμῖν[s] εἶναι[t] τούτων ἁπάντων[u] τὰς ἐπιστήμας πρὸ τοῦ γενέσθαι εἰληφέναι. Ἔστι ταῦτα. Καὶ εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε[v] ἐπιλελήσμεθα,[w] εἰδότας[x] ἀεὶ[y] γίγνεσθαι καὶ ἀεὶ διὰ βίου εἰδέναι· τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἐστί, λαβόντα του[z] ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀπολωλεκέναι. ἢ οὐ τοῦτο λήθην λέγομεν, ὦ Σιμμία,[a] ἐπιστή-

—[r] περισφραγιζόμεθα L, ἐπιφραζόμεθα pr Γ.—[s] ἡμῶν post εἶναι ponunt ΥL.—[t] εἶναι om Π, supra ponit 𝔄.—[u] ά πάντων 𝔄, πάντων Π.—[v] ἑκάστοτε μὴ 𝔄Π.—[w] ἐπελελήσμεθα ΔΦΥCs.—[x] εἰδότας ΓΠCG, εἰδότας ε 𝔄H : an εἰδότας ἔδει mg E : εἰδότες *s.—[y] ἀεὶ om pr Π.—[z] τὴν corr Γ.—[a] ὦ σιμμία add 𝔄ΔΠΦGs.—[b] παντελῶς ΔΦGs

τα κ. τ. λ. legendum, καὶ τό γε ἀκόλουθον οὕτως ἠρώτα· *et consequentiam hujus placiti hac argumentatione conficiebat*—. In Epicteti Diss. ii. 18. p. 279. 9. p. 282.—ubi Uptonus non satis dilucide vertit. In Xenoph. Mem. Socr. i. 4. 8. ἐρώτα γοῦν, καὶ ἀποκρινοῦμαι· aliunde invectum, alio in disputationis nexu ferri poterat: veluti simile Platonis Theæt. p. 131. G. ἐρώτα οὖν, καὶ ἀκούσῃ. Parmen. 56. A. ἐρώτα, ὡς ἀποκρινουμένου δή. WYTT.

εἰ μὴ ἑκάστοτε ἐπιλελήσμεθα] Animum ante hanc conjunctionem cum corpore nihil scientiæ habuisse, et Lucretius impugnat iii. 672. 'Cur super anteactam ætatem meminisse nequimus? Nec vestigia gestarum rerum ulla tenemus? GOTTL.

καὶ εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε] *Ac si, postquam percepimus, non semper obliti sumus, necesse est nasci nos scientes semper, et per totam vitam scire.* Id hercule credo, si non obliti illa sumus, scire nos ea perpetuo. Talem sententiam quis imputet Platoni? Atque hoc ἑκάστοτε quonam pertinet, ad prioremne vitam an ad hanc, quam nati degimus? Neque ante ortum (τὸ γίγνεσθαι) neque post eum, sed in *ipso ortu, dum nascimur*, illam a nobis amitti scientiam, deinde sensuum ope revocari atque ita recordatione quadam recuperari, subsequens demonstrabit Socratis disputatio. Quem argumentationis nexum qui penitus perspexerit, tum sequentia illa expenderit his manifesto opposita, εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὶν γενέσθαι, γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ αὐτὰ ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν ἐπιστήμας, ἅς ποτε καὶ πρὶν εἴχομεν, ἆρ' οὐχ, ὃ καλοῦμεν μανθάνειν, οἰκείαν ἂν ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη, quæ ipsam Platonis hac de re sententiam continent: huic, opinor, eadem, quæ nobis, orietur suspicio, ut in textu aliquid intercidisse existimet. Fallor aut scripserat philosophus: Καὶ εἰ μέν γε λαβόντες μὴ ἑκάστοτε γιγνόμενοι ἐπιλελήσμεθα, εἰδότας ἀεὶ γίγνεσθαι etc. Jam ἑκάστοτε ad γιγνόμενοι pertinens suam habet vim, recteque ex his εἰ μὴ ἑκάστοτε γιγνόμενοι ἐπιλελήσμεθα colligitur τὸ εἰδότας ἀεὶ γίγνεσθαι, justaque his redditur deinde oppositio, εἰ δέ γε, οἶμαι etc.—Pro μὴ ἑκάστοτε Tub. ἑκαστ. μή. Tum pro ἐπιλέλησμεθα Cod. Aug. ἐπελελήσμεθα, quod receptum a Fischero et ipse præfero, modo deinceps scribatur εἰδότας ἂν γίγνεσθαι. Certius est, quod loco vulgati εἰδότες e Tub. reposui, εἰδότας [quod conjecerat jam Zeunius]. Sed male in cod. libro ἀεὶ deest ante διὰ βίου. Phileb. p. 21. B. ἀεὶ μὲν διὰ βίου—χαίροις ἄν. ibid. p. 22. B. οὕτως ἀεὶ διὰ βίου ζῆν. de Legg. ii. p. 664. A. ταυτὸν—φθέγγοιτ' ἀεὶ διὰ βίου παντός. Politic. p. 295. B. ἀεὶ διὰ βίου παρακαθήμενος. Demosth. Leptin. §. 121. διὰ παντὸς ἀεὶ τοῦ χρόνου. Statim post Suid. v. Εἴδησις. τοῦτ' ἐστὶ, τὸ λαβόντα—quo articulo nihil est opus. Supra §. 23. εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρὶς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὲν αὐτὸ καθ' αὑτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, et conf. not. ad Cratyl. §. 5. Totumque ibi parum accurate sic profert Lexicographus: τὸ λαβόντα τὴν ἐπιστήμην ἔχειν καὶ μὴ ἀποβεβλῆσθαι. HEIND.

τὸ γὰρ εἰδέναι τοῦτ' ἔστι—μὴ ἀπολωλεκέναι] Habet Suidas in Εἴδησις, ex Philopono in Aristot. de Anima i. fol. 5. 2. notante Kustero, ultimum verbum mutans in ἀποβεβλῆσθαι. Idem Comment. in Aristot. Phys. i. p. a. ii. a. fin. ἐν γὰρ τῷ Φαίδωνι φησὶ "τὸ γὰρ εἰδέναι

μης ἀποβολήν; Πάντως[b] δή που, ἔφη, ὦ Σώκρατες.[c] [§. 55.] Εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὶν γενέσθαι γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, ὕστερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα[d] ἐκείνας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστήμας ἅς ποτε[e] καὶ πρὶν εἴχομεν, ἆρ' οὐχ, ὃ καλοῦμεν μανθάνειν, οἰκείαν ἂν[f] ἐπιστήμην ἀναλαμβάνειν εἴη; τοῦτο δέ που[g] ἀναμιμνήσκεσθαι λέγοντες ὀρθῶς ἂν λέγοιμεν; Πάνυ γε. Δυνατὸν γὰρ δὴ τοῦτό γ' ἐφάνη, αἰσθόμενόν[h] τι[i] ἢ ἰδόντα ἢ i. 76.
ἀκούσαντα ἤ τινα ἄλλην[j] αἴσθησιν λαβόντα ἕτερόν τι ἀπὸ

et mg 𝔄.—[c] ὦ σώκρατες ἔφη Φs.—[d] ταῦτα ΔΦGs et mg 𝔄: αὐτὰ *ς.—[e] τότε corr 𝔄.—[f] ἂν ante εἴη ponunt 𝔄ΔΠΦG, post ἐπιστήμην s.—[g] δέ που τοῦτο I.—[h] αἰσθα-

τοῦτό ἐστι, λαμβάνοντα τὸ (leg. τὴν) ἐπιστήμην ἔχειν, καὶ μὴ ἀποβεβληκέναι." Wytt.

Mihi quidem, ingenue fateor, ob verba λαβόντα ἔχειν magis placebat Suidæ lectio ἀποβεβλῆσθαι. At potuit ab grammaticis adjici, quia sequitur ἀποβολή? recte. at sequitur mox etiam ἀπωλέσαμεν? Itaque retinuimus ἀπολωλεκέναι, quod etiam in Tub. et Aug. reperimus. Fisch.

ἀπολωλεκέναι] Opponitur λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν, memoria quid *tenere*, τῷ ἀπολωλεκέναι memoria *perdere*, oblivisci. Eadem vi utitur Soph. in Œd. T. 318. verbo διόλλυμι. Ita quoque Horat. Epist. ii. 1. 84. 'Vel quia turpe putant parere minoribus et quæ Imberbes didicere, senes *perdenda* fateri.' Faehse.

ἢ οὐ] Vind. A B F G. pro ἢ rectius dant ἦ, *an?* Versio Sicula post λέγομεν habet *o Simmia:* itemque Vind. A B. Hanc λήθης definitionem significat Hermias in Phædrum p. 40. ἡ δὲ λήθη ἀποβολή τις ἔστι καὶ στέρησις τῆς εἰδήσεως. Alia est in Phileb. p. 81. F. ἔστι γὰρ λήθη μνήμης ἔξοδος; Sympos. p. 330. A. λήθη γὰρ ἐπιστήμης ἔξοδος· unde sua habet Nemesius de Nat. Hom. cap. xiii. ubi p. 166. λήθη δέ ἐστι μνήμης ἀποβολή. Wytt.

ἢ οὔ] Sic pro ἢ οὐ Aug. Quod post λέγομεν sequitur, ὦ Σιμμία, in ordinem e Tub. recepimus. Heind.

πάντως δήπου] Vind. A B. παντελῶς δήπου. Wytt.

§. 55. ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ ταῦτα] Ficinus: *deinde vero freti sensibus circa ipsas scientias, illas, quas ante habueramus, recipimus*, quasi αὐτὰς legerit, quod ut absonum est, ita ne illud quidem, quod vulgo legitur, αὐτὰ locum hic habet. Neque enim referri hoc potest nisi, quo voluit Fischerus, ad præcedd. illa οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστι, ad ea autem adhiberi sensus (αἱ αἰσθήσεις) non possunt, quoniam τῶν κατὰ ταυτὰ ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἐστὶν ἀειδῆ τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρᾶται §. 63. potius, dum sensibus utimur in percipiendis iis, quæ illorum simulacra quædam sunt, in mentem revocantur illæ τῶν ὄντως ὄντων notiones. Itaque, quod conjeceram, ταῦτα i. e. τὰ ἐνταῦθα, *ea quæ in hac vita sensibus nostris subjiciuntur*, a Cod. Par. firmatum suo loco reposui. Prorsus ita idem positum Phileb. p. 58. E. Ἆρ' οὖν ἐννοήσας τὸ τοιόνδε εἴρηκας, ὃ λέγεις νῦν, ὡς αἱ πολλαὶ τέχναι καὶ ὅσαι περὶ ταῦτα πεπόνηνται, πρῶτον μὲν δόξαις χρῶνται—οὐκοῦν οὐ περὶ τὰ ὄντα ἀεὶ—ὁ τοιοῦτος ἀνῄρηται τὸν πόνον, ubi ταῦτα in prægressis nihil habet quo spectet. Itemque τάδε Phædr. §. 63. ἀναμιμνήσκεσθαι ἐκ τῶνδε ἐκεῖνα (τὰ ὄντα) οὐ ῥᾴδιον ἁπάσῃ (ψυχῇ), ubi frustra nuper vir præclarus requirebat ἐκ τῶν τῇδε. Heind.

περὶ αὐτὰ ἐκείνας] Legendum, quod dant Vind. A B E περὶ ταῦτα ἐκείνας: sententiaque sic accipienda—*postea vero sensibus utentes, in his sensuum usis tractandis illas scientias recuperavimus*—ταῦτα sunt res singulares, individua, quæ per sensus cognoscuntur; ut animadvertimus §. 21. Ficinus αὐτὸς reddidit. Wytt.

οἰκείαν ἂν ἐπιστ. ἀναλ.] Tub. ἐπιστ. ἀναλαμβ. ἄν. Mox idem lib. αἰσθανόμενον male pro αἰσθόμενον. Heind.

τούτου ἐννοῆσαι ὃ ἐπελέλησто,[k] ᾧ τοῦτο ἐπλησίαζεν ἀνό-
μοιον ὂν[l] ἢ ᾧ ὅμοιον. ὥστε ὅ περ λέγω, δυοῖν θάτερον,[m]
ἤτοι ἐπιστάμενοί τε[n] αὐτὰ γεγόναμεν καὶ ἐπιστάμεθα
διὰ βίου πάντες, ἢ ὕστερον οὓς φαμεν μανθάνειν, οὐδὲν
ἀλλ' ἢ ἀναμιμνήσκονται οὗτοι καὶ ἡ μάθησις ἀνάμνη-
II. iii. 42. σις ἂν εἴη. Καὶ μάλα[o] δὴ οὕτως ἔχει, ὦ Σώκρατες.
§. 23. W. [§. 56.] Πότερον οὖν αἱρεῖ, ὦ Σιμμία; ἐπισταμένους
ἡμᾶς γεγονέναι, ἢ ἀναμιμνήσκεσθαι ὕστερον ὧν πρότερον
ἐπιστήμην εἰληφότες ἦμεν; Οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ
παρόντι ἑλέσθαι. Τί δέ; τόδε[p] ἔχεις ἑλέσθαι, καὶ πῇ σοι

νόμενόν ΔΦs et pr G.—[i] τε H.—[j] ἄλλην om L.—[k] ἐπιλέλησται Φs.—[l] ὂν om pr E. —[m] τὰ ἕτερα 𝔄 et pr Π.—[n] τε Heindorfius: libri γε.—[o] μᾶλλα Δ.—[p] τόδε add

ἢ ᾧ ὅμοιον] Sc. ὂν τοῦτο ἐπλησίαζεν. Prætermitti hoc ᾧ a librario facile potuit, non item intrudi; itaque nolui unius Cod. Aug. auctoritate cum Fischero abjicere. Atque, omisso hoc, Plato sine dubio scripsisset ἢ ἀνόμοιον ὂν ἢ ὅμοιον, ut §. 51. οὐκοῦν ἢ ὁμοίου ὄντος τούτοις ἢ ἀνομοίου, vel, quod expressit h. l. Ficinus quum vertit *sive simile id sit sive dissimile*, εἴτε ἀνόμοιον ὂν εἴτε ὅμοιον. Velut ibid. ἕως ἂν—ἄλλο ἐννοήσῃς εἴτε ἀνόμοιον εἴτε ὅμοιον.—Pro θάτερον Tub. τὰ ἕτερα. —ἐπιστάμενοί τε. Vulgo γε, quod in Tub. omissum permutavi cum γε. Heind.

πάντες] Aristip. παντός. male. Nam latet jam in formula διὰ βίου notio vocabuli παντός. Hesychius: Διὰ βίου· διὰ παντὸς, ἀεί. Gloss. vett. Διὰ βίου, *perpetuo, sempiterne*. Sic ἀρχιερεὺς διὰ βίου est *Pontifex M. perpetuus* apud Murator. Inscrip. t. i. p. 137. et apud Gruter. Inscrip. p. 313. 10. δι' ἡμέρης est *per totum diem*, δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, apud Herodot. i. 173. et δι' ἐνιαυτοῦ apud Antiphont. valet idem, quod δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. v. Harpocr. et Suid. et Phavor. v. δι' ἐνιαυτοῦ. Et Plato ipse sic διὰ βίου dixit innumeris in locis: ut Phileb. 10. 23. 36. 39. Sympos. 16. Plene dixit Lucian. Parasit. t. 2. p. 260. Græv. δι' ὅλου τοῦ βίου. Accedit, quod Plato scribere debuisset, e linguæ legibus, διὰ παντὸς τοῦ βίου· ut certe alibi scripsit. vid. Apol. 2. Criton. 5. Phileb. 23. Sympos. 23. Sic apud Ælian. V. H. i. 32. est δι' αἰῶνος· sed Xen. Cyrop. ii. 1. 7. dixit διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος. Conf. Casaubonus ad Athen. vii. 1. p. 474. Fisch.

Forsterum corrigere tentantem δ. β. παντὸς, recte refellit Fischer. Wytt.

διὰ βίου πάντες] Nihili est allatum a Forstero ex Aristippi sui versione παντός; non quo per se offenderet hoc διὰ βίου πάντες pro διὰ παντὸς τοῦ βίου, positum et de Legg. ii. p. 664. A. ταυτὸν—φθέγγοιτ' ἀεὶ διὰ βίου παντὸς, quo uno exemplo tota concidit Fischeri ad h. l. animadversio; sed quod manifestam hæc inter se oppositionem habent, ἤτοι—πάντες, et ἢ—οὓς φαμεν μανθάνειν—οὗτοι—. Et cur h. l. adjecerit πάντες, statim post declaratur seqq. ἦ καὶ δοκοῦσί σοι πάντες ἔχειν δοῦναι λόγον περὶ τούτων ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν; Ficinus: *scimusque per omnem vitam omnes*. Heind.

οὐδὲν ἄλλ' ἢ] Intell. ποιοῦσι· quod verbum sic fere semper omitti solet: ut apud Xenoph. Cyrop. i. 4. 24. μόνος ἐκεῖνος οὐδὲν ἄλλο ἢ τοὺς πεπτωκότας περιελαύνων ἐθεᾶτο. Memor. ii. 3. 17. Τί γὰρ ἄλλο ἢ κινδυνεύσεις; Fisch. Prorsus sic Latini *nihil aliud quam*. Vid. Duker. ad Flor. iii. 23. 3.—οὕτως, ὦ Σώκρ. ἔχει. Sic Tub. Vulgo, οὕτως ἔχ., ὦ Σώκρ. Heind.

§. 56. οὐκ ἔχω, ὦ Σώκρατες, ἐν τῷ παρόντι ἑλέσθαι] Formulam a Platone sumsit scriptor dialogi, qui Æschinis nomine fertur, de Virtute, in principio: Οὐκ ἔχω εἰπεῖν ἐν τῷ παρόντι, ὦ Σώκρατες. Wytt.

τί δὲ ἔχεις ἑλέσθαι] Rectius Vind. A B F τί δέ; τόδε ἔχεις ἑλέσθαι· quacum lectione Aristippi versio congruit: et ita sequens αὐτοῦ habet, quo referatur. Wytt.

τί δὲ ἔχεις ἑλέσθαι] Aug. in quo desunt hæc τί δὲ ἔχ. ἑλέσθαι, deinde habet καὶ τί σοι δοκ. Ficinus: *Quid vero?*

δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; ἀνὴρ ἐπιστάμενος περὶ ὧν ἐπίσταται ἔχοι ἂν δοῦναι λόγον ἢ οὔ; Πολλὴ ἀνάγκη, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Ἦ καὶ δοκοῦσί σοι[q] πάντες ἔχειν διδόναι λόγον περὶ τούτων ὧν νῦν[r] δὴ ἐλέγομεν; Βουλοίμην μέντ' ἄν, ἔφη ὁ Σιμμίας· ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον φοβοῦμαι μὴ αὔριον τηνικάδε οὐκέτι ᾖ ἀνθρώπων οὐδεὶς ἀξίως οἷός τε τοῦτο ποιῆσαι. Οὐκ ἄρα δοκοῦσί σοι ἐπίστασθαί γε, ἔφη, ὦ Σιμμία,[s] πάντες αὐτά; Οὐδαμῶς. Ἀναμιμνήσκονται ἄρα ἅ ποτε[t] ἔμαθον; Ἀνάγκη. Πότε λαβοῦσαι αἱ ψυχαὶ ἡμῶν τὴν[u] ἐπιστήμην αὐτῶν;[v] οὐ γὰρ δὴ ἀφ' οὗ[w] γε[x] ἄνθρωποι γεγόναμεν. Οὐ δῆτα. Πρότερον[y] ἄρα. Ναί. Ἦσαν ἄρα, ὦ Σιμμία, αἱ ψυχαὶ καὶ πρότερον, πρὶν[z] εἶναι ἐν[a] ἀνθρώπου εἴδει,[b] χωρὶς[c] σωμάτων,[d] καὶ φρόνησιν εἶχον. [§. 57.] Εἰ μὴ ἄρα ἅμα[e] γιγνόμενοι λαμβάνομεν, ὦ Σώκρατες, ταύτας τὰς ἐπιστήμας· οὗτος γὰρ λείπεται ἔτι ὁ[f] χρόνος.

ΔΦs et rc Π.—[q] σοι om ΛΙ.—[r] νῦν om Ι.—[s] ὁ σιμμίας Δ.—[t] ἅ ποτε ϨΔΠΦs et corr G : ποτε ἃ *s.—[u] τὴν om ΛΕΙ.—[v] αὐτῶν add ϨΔΠΦGs.—[w] ὅτε Δ.—[x] γε om G, post δὴ ponit Δ.—[y] πότερον L et pr Γ.—[z] πρὶν ἂν ΔΦs.—[a] ἐν om Δ.—[b] εἰ δ' εἶεν pr Δ.—[c] ἄνευ Δ.—[d] σώματος Λ.—[e] ἅμα add ΔΦCs et pr Π.—[f] ὁ om ΔGs.—

potesne eligere, quid de hoc videatur tibi? quasi legerit τί δέ: ἔχεις ἑλέσθαι, τί σοι δοκεῖ περὶ τούτου; Sed inauditum hoc est genus loquendi. Integra hæc ego existimarem, si pro αὐτοῦ legeremus τούτου vel τοῦδε (nam αὐτὸ pro τοῦτο non alias ponitur, nisi ubi subsequitur pronom. ὅ); nunc Platonis manum fuisse suspicor: Τί δέ; τόδε ἔχεις ἑλέσθαι καὶ πῇ σοι δοκεῖ περὶ αὐτοῦ; Idque reddidisse videtur Aristippus, e cujus versione lectionem hanc attulit Forsterus τί δέ; τοῦτο ἔχεις ἑλ. a Fischero in textum receptam. τόδε hoc apparet quam facile exciderit.—Tum Cod. Aug. ἔχει pro ἔχοι. An ἔχειν, quod pendeat a δοκεῖ? HEIND.

ἢ καὶ δοκ.] Vind. A C D E F G, ἦ καὶ δοκ. Rectius: et hanc rationem constanter fere sequuntur. WYTT.

αὔριον τηνικάδε] *Cras hac hora.* Versio Sicula, *cras tunc temporis.* Cornarius, *cras hic*, minus recte. Videatur Thom. M. in Πηνίκα. WYTT.

πάντες αὐτὰ] Suspicor addendam voculam τὰ ante αὐτά: quæ voculæ adjectio aliam sententiam, et quidem aptiorem (meo judicio) affert: ut dicat Simmiæ Socrates, ‘Non igitur tibi eadem omnes scire videntur.’ Nam et sine interrogatione legendum esse puto hunc locum. STEPH.

Posteriori Stephani emendationi lubens concesserim: minime vero priori. Ad ea enim quæ supra in hac ipsa pagina, ἤτοι ἐπιστάμενοί γε αὐτὰ γεγέναμεν etc. dixerat, respicit; et per αὐτὰ utrobique intelligit hæc de quibus locutus erat, nempe αὐτὸ τὸ ἴσον, τὸ μεῖζον, et similia. FORST.

πάντες αὐτὰ] Perperam Steph. volebat π. τὰ αὐτά· confutatus ideo a Forstero et Fischero; refertur enim ad antecedens περὶ τούτων. WYTT.

οὐκ ἄρα—πάντες αὐτὰ] Sc. περὶ ὧν νῦν δὴ ἐλέγομεν, αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλὸν etc. Stephani commentum τὰ αὐτὰ conjectantis peperit egregii viri in recognoscendo Platonis textu festinatio. HEIND.

ἅ ποτε ἔμαθον] Sic recte Tub. Vulgo ποτὲ ἃ ἔμαθον, in quo ποτὲ necessario pertinet ad ἀναμιμνήσκονται. Ex eod. libro post ἐπιστήμην inserui αὐτῶν. HEIND.

§. 57. ἄρα ἅμα] Præbuit nobis hoc ἅμα lib. Par.—ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρ. sc. ἢ ἐν τῷ τοῦ γίγνεσθαι. Ab Aug. abest ἄλλῳ. HEIND.

II. iii. 43. Εἶεν, ὦ ἑταῖρε· ἀπόλλυμεν δὲ αὐτὰς ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ; οὐ γὰρ δὴ ἔχοντές γε αὐτὰς[g] γιγνόμεθα, ὡς ἄρτι ὡμολογήσαμεν. ἢ ἐν τούτῳ[h] ἀπόλλυμεν ἐν[i] ᾧ περ καὶ λαμβάνομεν;[j] ἢ ἔχεις ἄλλον τινὰ εἰπεῖν χρόνον; Οὐδαμῶς, ὦ Σώκρατες, ἀλλ' ἔλαθον ἐμαυτὸν οὐδὲν εἰπών. Ἆρ' οὖν οὕτως, ἔφη, ἔχει ἡμῖν,[k] ὦ Σιμμία; εἰ μὲν ἔστιν ἃ θρυλοῦμεν[l] ἀεί, καλόν τε καὶ[m] ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη[n] οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα[o] ἀναφέρομεν,

ἂν ω

g αυτὰ L.—h τόπῳ H.—i ἐν ante ᾧ add 𝔄ΔΠΦs.—j καὶ λαμβάνομεν 𝔄.—k ἔφη ἔχει ἡμῖν ΓΦ, ἔφη ἡμῖν ἔχει ΓΔs: ἔχει ἔφη ἡμῖν *s.—l θρυλοῦμεν 𝔄ΔΠCH: θρυλλοῦμεν s.—m τε καὶ Π et pr 𝔄: τέ τι καὶ *s.—n ταύτη L.—o αὐτῶν πάντα 𝔄.—

ἀπόλλυμεν δὲ αὐτὰς ἐν ποίῳ ἄλλῳ χρόνῳ—χρόνον] Argumenti nexus ita habet: *Non possumus istas notiones accipere nascentes; quia nascentes eas perdimus: nec potes aliud tempus excogitare, quo eas perdamus.* Huc pertinent Olympiod. Excerp. Cod. i. p. 62. *Ὅτι ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει ἡ σφοδροτάτη μεταβολή ἐστιν· αὕτη δὲ ἐκπλήσσει τὴν μνήμην καὶ ταράττουσα λήθην ποιεῖ· τότε ἄρα οὐκ ἂν ἐλάβομεν ἐπιστήμην· πρότεροι ἄρα τοῦ σώματος· ἤτοι δὲ προσεχῶς, ὡς ἐπὶ τῶν νεοτελῶν ἢ τῶν ἐκ φιλοσοφίας, ἢ καὶ ἐκ προγενεστέρων ἔτι βίων—.* quibus in verbis ἢ post *νεοτελῶν*, ut ex antecedente *ν* ortam, deleatur. Conferri potest alia ejusdem annotatio p. 178. Wytt.

οὐ γὰρ δὴ ἔχοντές γε αὐτ.] Quoniam *οὐ πάντες αὐτὰ ἐπίστανται* §. 56. Heind.

ᾧπερ καὶ λαμβάνομεν] Tub. *ἐν ᾧπερ.* Vulgatum præfero. Xenoph. Sympos. 4. 1. *ἐγὼ γὰρ ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ ὑμῶν ἀκούω ἀπορούντων, τί τὸ δίκαιον, ἐν τούτῳ δικαιοτέρους τοὺς ἀνθρώπους ποιῶ.* Hellen. i. 6. 11. *ὑπισχνοῦμαι δὲ ὑμῖν ἀντὶ τῶν ξυμβάντων ἡμῖν ἀγαθῶν ἐν τῷ χρόνῳ ᾧ ἂν ἐκεῖνα προσδεχώμεθα, χάριν ἀξίαν ἀποδώσειν.* Notatis hac de re ad Plat. Gorg. §. 153. exemplis adde de Rep. iii. p. 402. A. de Legg. ii. p. 659. A. Ion. p. 531. C. Xenoph. Hieron. i. 11. Mem. iii. 7. 3. de Rep. Laced. 12. 2. ubi nugatur Zeun. Soph. Œd. C. 749. Lysias in Andoc. p. 255. in Poliuch. p. 611. Cic. de Nat. Deor. i. 12. extr. Pro Rosc. Amer. c. 44. init. ad Q. Fr. i. 4. Heind.

ἢ ἔχεις] Sic Vind. A B D E F G. et Bas. 2. Stephanus cum Ald. frequenti errore, ᾗ. Wytt.

ἔλαθον—οὐδὲν εἰπὼν] Ut in illo *λάθε βιώσας*, ita ubique aoristo *λαθεῖν* non præsentis, sed aoristi participium adjungitur. Protag. §. 31. *ἔλαθεν αὐτὸν καταναλώσας τὰς δυνάμεις.* Demosth. Leptin. §. 104. *ἵνα μὴ λάθητε ἐξαπατηθέντες.* Aristoph. Thesm. 607. *ἢν γὰρ μὴ λάθῃ δράσας ἀνόσια.* Pac. 647. *ἡ δ' Ἑλλὰς ἂν Ἐξερημωθεῖσ' ἂν ὑμᾶς ἔλαθε.* Xenoph. Anab. iii. 1. 17. *βουλοίμην δ' ἂν—λαθεῖν αὐτὸν ἀπελθών.* Atque par est ratio in verbo *φθάνειν*. Heind.

καλόν τε καὶ ἀγαθὸν] Ita Tub. Aug. Vulgo *καλόν τέ τι κ. ἀ.* Sed non quæritur h. l. sitne omnino pulchrum aliquid s. pulchra quædam res, sed an sit *καλὸν καὶ ἀγαθὸν* i. e. *αὐτὸ τὸ καλὸν*, ut mox §. seq. *τὸ πάντα τὰ τοιαῦτα εἶναι ὡς οἷόντε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθόν.* Art. *τὸ* ante *καλὸν καὶ ἀγαθὸν* omissus h. l. perinde atque Hipp. Maj. §. 31. *τὸ τοιόνδε σκόπει εἴ σοι δοκεῖ καλὸν* (*pulchritudo*) *εἶναι*, ubi vid. adscripta. Heind.

πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία] I. e. *αὐτὸ ἕκαστον, ὅ ἐστι τὸ ὄν.* Intelligit ideam, quam et ita definit Parmenide p. 141. Sic variat §. 25. ubi de eadem re sermo: *αὐτὴ ἡ οὐσία, ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι.* §. 20. *περὶ καλοῦ—ὁσίου, καὶ περὶ ἁπάντων, οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὅ ἐστι.* Paullo post hæ notiones, de bono, pulchro, etc. quas Plato vere exsistere volebat, (§. 50.) *οὐσία* vocantur. *Εἶναι τήν τε ψυχὴν—καὶ τὴν οὐσίαν, ἣν σὺ νῦν λέγεις.* cf. §. 49. Sic *οὐσία* in Theæt. 12. Fisch. *τὸ ἀόρατον οὐκ ἀποδεχόμενοι, ὡς ἐν οὐσίας μέρει.* In Parmen. p. 152. *καὶ μὴ οὐσία ἄρα, εἴπερ μὴ ἔστι.* cf. Theæt. §. 39. Alcib. ά. p. 225. Gottl.

ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθησ.] H. e. *et ad harum essentiarum notiones ea, quæ sensibus percipiuntur, omnia referimus.* Scilicet in formulis ex articulo et

ὑπάρχουσαν[p] πρότερον ἀνευρίσκοντες[q] ἡμετέραν οὖσαν,[r] καὶ ταῦτα ἐκείνῃ ἀπεικάζομεν, ἀναγκαῖον, οὕτως[s] ὥς περ καὶ ταῦτα ἔστιν, οὕτω καὶ[t] τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς· εἰ δὲ μὴ ἔστι[u] ταῦτα, ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη; ἆρ'[v] οὕτως ἔχει,[w] καὶ ἴση ἀνάγκη §. 24. W.
ταῦτά τε[x] εἶναι καὶ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς πρὶν καὶ ἡμᾶς γεγονέναι, καὶ εἰ μὴ ταῦτα, οὐδὲ τάδε; [§. 58.] Ὑπερφυῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[y] ὁ Σιμμίας, δοκεῖ μοι ἡ αὐτὴ ἀνάγκη εἶναι, καὶ εἰς καλόν γε καταφεύγει ὁ λόγος, εἰς τὸ ὁμοίως εἶναι τήν τε ψυχὴν ἡμῶν πρὶν[z] γενέσθαι ἡμᾶς, I. 77.
καὶ τὴν οὐσίαν ἣν σὺ νῦν[a] λέγεις. οὐ γὰρ ἔχω ἔγωγε οὐδὲν οὕτω μοι ἐναργὲς ὂν ὡς τοῦτο, τὸ πάντα[b] τὰ τοιαῦτα εἶναι[c] ὡς οἷόν τε μάλιστα, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ τἆλλα II. iii. 44.
πάντα ἃ σὺ νῦν δὴ[d] ἔλεγες· καὶ ἔμοιγε[e] ἱκανῶς ἀποδέδεικται.[f]

Τί δὲ δὴ[g] Κέβητι;[h] ἔφη ὁ Σωκράτης· δεῖ γὰρ καὶ

[p] οὖσαν Γ.—[q] ἀνευρίσκομεν G.—[r] ὑπάρχουσαν Γ.—[s] οὕτως om Δ.—[t] καὶ om Φ.—[u] ἔσται Π.—[v] ἆρ' οὖν ΔC.—[w] ἔχει om s.—[x] τε om s, τε...ταῦτα om H.—[y] ἔφη ὦ σώκρατες ΔΦGs: ὦ Σώκρατες ἔφη *s.—[z] πρὶν om Δ.—[a] νῦν om pr ΓΞΦ, post λέγεις ponit Δ.—[b] ἁ πάντα 𝔄, ἅπαντα ΔΦGs.—[c] εἶναι om I.—[d] δὴ νῦν L.—[e] καί μοιγε ἱκανῶς ΔΦ, καὶ μοὶ ἐδόκει ἱκανῶς 𝔄Π et corr G.—[f] ἀποδεδεῖχθαι γρ Π.—[g] δὴ om

nominibus, quibus præpositio aliqua præmissa est, compositis ea ponitur præpositio, quam poni jubet ingenium et natura verborum, quæ formulis illis addita sunt, ut Apolog. p. 32. B. τοὺς οὐκ ἀνελομένους τοὺς ἐκ τῆς ναυμαχίας. Phædon. 58. (§. 134.) οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες. Xenoph. Cyrop. ii. 1. 2. τοὺς δὲ ἀπὸ Φρυγίας—συμβαλεῖν φασι Γαβαῖον. vii. 2. 2. ἁρπασόμενοι τὰ ἐκ τῶν οἰκιῶν. vii. 5. 9. φεύγειν ταχὺ τοὺς ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Aristoph. Plut. 858. ἀπολωλεκὼς ἅπαντα τἀκ τῆς οἰκίας. Conf. Dorvill. ad Chariton. p. 703. et ad c. 57. 19. Fisch. Constans et perpetua est hæc ratio in præpositionibus motum alicunde significationibus, ἀπὸ, ἐκ, παρά; nec tamen aliena ab aliis. Plat. Tim. init. Οὐκοῦν σὸν τῶνδέ τε ἔργον καὶ τὸ ὑπὲρ τοῦ ἀπόντος ἀναπληροῦν μέρος. Eodemque pertinere videtur loquendi illud genus τὰ περί τινος πυθέσθαι, de quo dixi supra ad §. 2.—ἡμετέραν οὖσαν. Bas. 2. οὐσίαν, quod inventus est qui verissimum judicaret. Heind.

οὕτως ὥσπερ—οὕτω] An ὡσαύτως ὥσπερ—οὕτω? Sed nihil dubito, quin sincera sint hæc atque ita bis positum οὕτω aliis quoque locis extet.—ἄλλως, *frustra*. Heind.

καὶ ταῦτά ἐστιν] Quandoquidem ταῦτα et proxime antecessit, et supra positum est demonstrative pro rebus *singularibus, individuis*, §. 21. hoc loco malim αὕτη pro ταῦτα: et sic sane orationis diligentia postulat: οὕτως ὥσπερ καὶ αὕτη ἐστὶν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς· εἰ δὲ μή ἐστιν αὕτη, ἄλλως ἂν ὁ λόγος οὗτος εἰρημένος εἴη· ἆρ' οὕτως ἔχει, καὶ ἴση ἀνάγκη ταύτην τε εἶναι, καὶ τὰς ἡμετέρας ψυχὰς, πρὶν καὶ γεγονέναι· καὶ εἰ δὲ μὴ ταύτην, οὐδὲ τάσδε. Huc refert Simmias, quæ dicit §. 44. Wytt.

§. 58. εἰς καλόν γε] *Opportune, recte*, ut dicitur εἰς καλὸν εἶπας. In his ἣν σὺ νῦν λέγ. vocula νῦν caret Aug. Neque rectius deinde sine art. Tub. πάντα τοιαῦτα—καὶ ἔμοιγε ἱκ. ἀποδέδ. Tub. ἐμοὶ δοκεῖ ἱκ. Quod fluxit ex ea, quam habet unus de Codd. Pariss. lectione καὶ ἔμοιγε δοκεῖ ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι. Heind.

Κέβητα πείθειν. Ἱκανῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὥς ἔγωγε[i] οἶμαι· καί τοι[j] καρτερώτατος ἀνθρώπων ἐστὶ πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις. ἀλλ' οἶμαι οὐκ ἐνδεῶς τοῦτο πεπεῖσθαι αὐτόν, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς[k] ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή· εἰ μέντοι καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν ἔτι ἔσται, οὐδ' αὐτῷ[l] μοι δοκεῖ,[m] ἔφη,[n] ὦ Σώκρατες, ἀποδεδεῖχθαι,[o] ἀλλ' ἔτι ἐνέστηκεν, ὃ νῦν[p] δὴ Κέβης ἔλεγε, τὸ τῶν πολλῶν, ὅπως μὴ ἅμα[q] ἀποθνήσκοντος τοῦ ἀνθρώπου διασκεδάννυται[r] ἡ ψυχὴ καὶ αὐτῇ τοῦ εἶναι τοῦτο τέλος[s] ᾖ. [§. 59.] Τί γὰρ κωλύει γίγνεσθαι μὲν αὐτὴν καὶ ξυνίστασθαι ἁμόθεν[t] ποθὲν καὶ[u] εἶναι πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπειον[v] σῶμα ἀφικέσθαι, ἐπειδὰν δὲ ἀφίκηται καὶ ἀπαλλάττηται τούτου, τότε καὶ αὐτὴν τελευτᾶν καὶ διαφθείρεσθαι; Εὖ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Κέβης. φαίνεται γὰρ ὥς περ ἥμισυ ἀποδεδεῖχθαι οὗ δεῖ, ὅτι πρὶν γενέσθαι ἡμᾶς ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή· δεῖ[w] δὲ προσαποδεῖξαι ὅτι[x] καὶ[y] ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, οὐδὲν ἧττον ἔσται[z]

G.—[h] κέβης τί H.—[i] ἐγὼ G.—[j] καίτοιγε Γ.—[k] ἡμᾶς om ΥΗ.—[l] αὐτό I.—[m] δοκεῖ om ΔΦLs.—[n] ἔφη om ΔΦs, ante ὦ ponunt 𝔄Π, post Σώκρατες *s.—[o] ἀποδέδεικται Δ.—[p] νῦν om I, post δὴ ponit s.—[q] ἅμα om ΠG et pr 𝔄Ξ.—[r] διασκεδάννύται (η supra) 𝔄.—[s] τοῦτο τὸ τέλος pr Γ.—[t] libri ἄλλοθεν.—[u] καὶ om pr Γ.—[v] ἀνθρώπινον (ειον supra) Ξ, ἀνθρώπειον L.—[w] δεῖ 𝔄ΔΠΦGs: δεῖν *s.—[x] ὅτι 𝔄: ἔτι *s.—[y] καὶ Π, καὶ ὡς G: εἰ καὶ

ἔτι ἐνέστηκεν] *Adhuc obstat.* Demosth. adv. Callicl. p. 1274. εἰσπίπτον (τὸ ὕδωρ) ἐνίοτε εἰς τὴν ὁδὸν, ᾗ μὲν ἂν εὐοδῇ, φέρεται κάτω κατὰ τὴν ὁδόν· ᾗ δ' ἂν ἐνστῇ τι, τηνικαῦτα τοῦτ' εἰς τὰ χωρία ὑπεραίρειν ἀναγκαῖον ἤδη. Heind.

ὅπως μὴ—διασκεδάννυται ἡ ψυχὴ] Requiritur διασκεδαννύηται, propter sequens ᾖ: nam absque eo esset, ut vulgatum ferri posset: ὅπως tali sensu cum indicativo jungitur a Platone Leg. xii. p. 593. B. ὅπως ὅτι δικαιότατος ὢν καὶ ὁσιώτατος ἔζη τε ζῶν, καὶ τελευτήσας ἀτιμώρητος ἂν κακῶν ἁμαρτημάτων ἐγίγνετο. Et cum ὅπως μὴ Aristophanes Ach. 342. præsens indicativi jungit, 'Αλλ' ὅπως μὴ 'ν τοῖς τρίβωσιν ἐγκάθηνταί που λίθοι· quæ tamen compositio Hoogeveenio de Particul. p. 855. suspecta est: temere, puto. Dio Chrys. Or. xiv. p. 234. D. ὅπως ἐπίσημά ἐστι. Reiskius tamen edidit ἔσται. Hoc sane frequentius est: v. c. in Plutarchi Moral. p. 825. A. 987. A. Wytt.

ὅπως μὴ—διασκεδάννυται] Notanda hæc subjunctivi forma pro διασκεδαννύηται; notabilior etiam, quæ mox §. 60. occurret, διασκεδάννυσι pro διασκεδαννύῃ, mire quam illa a legitima ratione abhorrens. Atque ejusdem generis est, quod legitur §. 77. διάκειμαι in verbis φοβεῖσθε, μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι. et quod §. 95. vere forsan pro συγκέηται Bas. 2. habet, συγκεῖται, itemque ἀποκτίννυμεν Gorg. §. 53. si recte ibi eadem Bas. 2. Οὐκοῦν καὶ ἀποκτίννυμεν, ὅταν ἀποκτίννυμεν. Nam vulgo εἴ τινα ἀποκτ. Heind.

§. 59. δεῖν δὲ] Tub. δεῖ. Cum reliquis tamen libris Ficinus: *oportere.* Porro idem lib. ὅτι pro ἔτι εἰ, unde conjicio προσαποδ. ἔτι, ὅτι καὶ ἐπ. Nam εἰ post ἀποδεικνύναι pro ὅτι positum alias reperire me non memini.—Tum idem Cod. ἔχειν pro ἕξειν. Heind.

ἔτι, εἰ] Ne quem offendat εἰ, quum præcesserit ὅτι, et item εἰ in ὅτι mutandum putet; differunt enim aliquantum;

ἢ πρὶν γενέσθαι, εἰ μέλλει[a] τέλος ἡ ἀπόδειξις ἕξειν.[b] Ἀπο- §. 25. W.
δέδεικται μέν, ἔφη,[c] ὦ Σιμμία τε καὶ[d] Κέβης, ὁ Σωκράτης, II. iii. 45.
καὶ νῦν, εἰ θέλετε συνθεῖναι τοῦτόν[e] τε[f] τὸν λόγον εἰς ταὐτὸν καὶ ὃν πρὸ τούτου ὡμολογήσαμεν, τὸ γίγνεσθαι πᾶν τὸ ζῶν ἐκ τοῦ τεθνεῶτος. εἰ γάρ ἐστι μὲν[g] ἡ ψυχὴ καὶ πρότερον, ἀνάγκη δ' αὐτῇ εἰς τὸ ζῆν ἰούσῃ τε καὶ γιγνομένῃ μηδαμόθεν ἄλλοθεν[h] ἢ ἐκ[i] θανάτου καὶ[j] τοῦ[k] τεθνάναι γίγνεσθαι, πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτῇ[l] καὶ[m] ἐπειδὰν ἀποθάνῃ εἶναι, ἐπειδή γε[n] δεῖ[o] αὖθις αὐτὴν[p] γίγνεσθαι; [§. 60.] ἀποδέδεικται μὲν οὖν, ὅ περ λέγετε,[q] καὶ νῦν· ὅμως δέ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σιμμίας ἡδέως ἂν καὶ τοῦτον[r] διαπραγματεύσασθαι[s] τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον, καὶ δεδιέναι τὸ τῶν παίδων, μὴ ὡς ἀληθῶς ὁ ἄνεμος[t] αὐτὴν ἐκβαίνουσαν ἐκ τοῦ σώματος[u] διαφυσᾷ[v] καὶ διασκεδάννυσιν, ἄλλως[w] τε καὶ ὅταν τύχῃ τις μὴ ἐν νηνεμίᾳ ἀλλ' ἐν μεγάλῳ τινὶ πνεύ-

*s.—[z] ἧττόν γε ἔσται Δ.—[a] μέλλοι Ξ.—[b] ἔχειν ⅩΔΠΦGs.—[c] ἔφη om L, post κέβης ponit s.—[d] καὶ ante νῦν om Δ.—[e] συνθεῖναι εἰς τοῦτον Δ.—[f] τε om Φ.—[g] μὲν add ⅩΠ.—[h] ἄλλοθεν om Φs.—[i] ἐκ τοῦ Φs.—[j] θανάτου καὶ ⅩΔΠΦGs: θανάτου τε καὶ *s.—[k] καὶ τοῦ Φ: καὶ ἐκ τοῦ *s.—[l] αὐτῇ ΔΦGs: αὐτὴν *s.—[m] καὶ om Δ.—[n] ἐπειδή γε δεῖ ⅩΔΠΦGs, ἐπειδὴ δὲ δεῖ I: ἐπειδὴ δεῖ *s, sed in Λ erasum quippiam post ἐπειδή.—[o] δεῖ om Δ.—[p] αὐτὴν αὖθις ΔΦGs.—[q] λέγετε E: λέγεται *s.—[r] καὶ διὰ τοῦτον E (α supra).—[s] διαπραγματεύσεσθαι H.—[t] ἄνομος L.—[u] στόματος Φs.—[v] διαφυσᾷ

siquidem ὅτι certum quid significat, εἰ autem dubium: *videtur enim quasi dimidium demonstratum esse propositæ quæstionis, illud scilicet, animam nostram fuisse antequam nasceremur: oportere autem præterea demonstrare an, etiam quum mortui fuerimus, nihilominus futura sit anima, quam anteaquam nasceremur*—. Quam differentiam harum particularum diligenter distinxit Hougeveen. de Particular. p. 329. Alia etiam exempla videantur in Plutarch. Moral. p. 1063. B. 1089. A. Vitar. p. 377. B. 380. C. 390. F. 459. C. 48. A. 587. A. Wytt.

καὶ νῦν εἰ θέλετε] Separanda sunt καὶ νῦν, εἰ θέλετε—. Nam καὶ νῦν refertur ad ἀποδέδεικται, ut ex responsione apparet. Wytt.

ἔστι μὲν ἡ] Particula μὲν sermonem auxi e Tub. Indidemque deinde rescripsi ἐκ θανάτου καὶ τοῦ τεθνάναι. Vulgo ἐκ θανάτου τε καὶ ἐκ τοῦ τεθ. In proximis malim πῶς οὐκ ἀνάγκη αὐτῇ. Heind.

τεθνάναι] *Status hominis mortui:* at θάνατος, *transitus ex vita in illum statum:* distinguuntur: de qua proprietate diximus ad §. 9. Wytt.

ἐπειδή γε δεῖ] Sic Tub. quum γε absit ab Edd. Heind.

§. 60. διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον] *Pertractare quæstionem.* §. 102. ὅλως γὰρ δεῖ περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι.—τὸ τῶν παίδων, *id quod pueri dixerint*, ut τὸ τοῦ λόγου, τὸ τοῦ Ὁμήρου. Heind.

ὁ ἄνεμος αὐτὴν—διαφυσᾷ] Comparationis repetitio suaviter variatur. v. §. 34. et 16. ubi vid. nostra annotatio. Wytt.

ἄλλως τε καὶ ὅταν] Aug. μάλιστα καὶ ὅταν. Quod natum e glossemate (Hesych. Ἄλλως τε· μάλιστα) recte judicat Fischerus. Heind.

μὴ ἐν νηνεμίᾳ] Hoc est, *non tum, quum fuit ventorum pax, sed tum, quum venti vehementer sævierunt.* Suidas ex Alex. Aphrodis. v. Ταὐτόν·—Νηνεμία, καὶ γαλήνη, ἡ αὐτή· ἡ γὰρ γαλήνη ἐν θα-

ματι ἀποθνήσκων. Καὶ ὁ Κέβης ἐπιγελάσας Ὡς δεδιότων, ἔφη, ὦ Σώκρατες, πειρῶ ἀναπείθειν· μᾶλλον δὲ μὴ ὡς[x] ἡμῶν δεδιότων, ἀλλ' ἴσως ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅς τις[y] τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. τοῦτον οὖν πειρώμεθα πείθειν[z] μὴ δεδιέναι τὸν θάνατον ὥς περ τὰ μορμολύκεια.[a] Ἀλλὰ χρή, ἔφη[b] ὁ Σωκράτης, ἐπᾴδειν αὐτῷ ἑκάστης ἡμέρας, ἕως

τε G, διαφυσσᾷ (ει) ΓΞ.—[w] μάλιστα γρ Π.—[x] οὐχ G.—[y] ὃς G.—[z] πειρῶ μεταπείθειν Δ.—[a] μορμολυκια Ξ, μορμολύκια ΛΥΕΙ et pr Γ.—[b] ἔφην Δ.—[c] ἐξεπάσητε pr Υ, ἐξε-

λάσσῃ, τοῦτο νηνεμία ἐν ἀέρι. Hesychius: Νηνεμία· γαλήνη ἀνέμων· *Windstille.* v. Casaubon. ad Strabon. i. p. 92. Almelou. Sic c. 64. ἐν τῇ ταφῇ est *tum, quum sepelior, tempore sepulturæ.* Fisch.

ἀναπείθειν] Vind. A B F μεταπείθειν· quæ est interpretatio exquisitioris formæ; siquidem ἀνὰ item ut μετὰ verbis notionem mutandi addit. Hoc autem ἀναπείθειν, *aliam cui sententiam persuadere,* docte illustravit Abresch. Dilucid. Thucyd. Auctario, p. 258. Wytt.

ἔνι τις καὶ ἐν ἡμῖν παῖς ὅστις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται] Primum quidem et ita subito legenti videatur aliquis ex præsentibus, in primis Apollodorus, significari: at nexum et rationem disputationis attendenti mox planum fit, ad interiorem cujusque animum, ejusque partem puerilem et irrationalem hæc referri. Et sic veteres hunc locum, et τὸν ἐν ἡμῖν παῖδα, *puerum intus in animo nostro abditum,* interpretati sunt. Veluti Porphyr. de Abstin. i. 41. p. 69. πανταχοῦ γὰρ τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς ἦν ταῦτα τὰ πάθη. Themist. Or. i. p. 13. D. ἔστι γάρ τις ἐν ἡμῖν, οὐ παῖς, ὥς φησιν ὁ Πλάτων, ἀλλ' οἷόν τις εὐγενὴς νεανίας, φιλόνεικός γε ὑπεροχῆς ἐραστής. Simplic. in Epictet. c. x. p. 70. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι κυρίως τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς ὑπὸ τοῦ ἐν ἡμῖν παιδαγωγοῦ ἐπανόρθωσις· καὶ παῖς μὲν ἡ ἐν ἡμῖν ἀλογία, τὸ μὲν ὠφέλιμον μὴ δρῶσα, πρὸς δὲ τὸ ἡδὺ τεταμένη μόνον, ὥσπερ οἱ παῖδες· παιδαγωγὸς δὲ, ὁ λόγος ῥυθμίζων καὶ μετρῶν τὰς ἀλόγους ἐν ἡμῖν ὀρέξεις, καὶ πρὸς τὸ ὠφέλιμον ἀπευθύνων αὐτάς. Hierocles de Provid. p. 72. παῖδα γὰρ εἶναι τὴν αἴσθησιν, καὶ τὸ ἐν αἰσθήσει καλὸν, ὡς πρεσβύτην καὶ παιδαγωγὸν τῆς αἰσθήσεως τὸν νοῦν. Æneas Gaz. in Theophrasto, p. 30. Οὐκ ἄρα τῷ (vulgo τὰ) ἐν ἡμῖν παιδὶ τὴν ἀρχὴν ἐπιτρεπτέον· ἢ μὴ θαυμάζειν εἰ πάντα ἄνω καὶ κάτω γένοιτ' ἂν τὰ ἡμέτερα —. Zacharias Mitylen. Dial. p. 234. κάτω που ὑπὸ τοῦ τῆς κάκης ἵππου καὶ τῶν ἐν ἡμῖν παιδίων φερομένας—εἰς τὸ τῆς τίσεως ἱερὸν δεσμωτήριον ἰέναι· qui totus locus ex Platonicis centonibus conflatus est. In simili argumento eadem comparatione usus est Plato in Theæt. p. 125. D. ἐνενόησάς που ἄρτι λέγοντος τοῦ Πρωταγόρου καὶ ὀνειδίζοντος ἡμῖν, ὅτι πρὸς παιδίον τοὺς λόγους ποιούμενοι, τῷ τοῦ παιδὸς φόβῳ ἀγωνιζόμεθα εἰς τὰ ἑαυτοῦ—. Wytt. qui sic in Addend. 'Ms. Commentarius in Aristotelis Categorias, nuper a nobis repertus in Bibliotheca Lugd. Bat. item hoc Platonis effatum significat, p. 12. ἀπαίδευτος οὐχ ὁ μηδὲν εἰδὼς, ἀλλ' ὁ τὸν ἐν αὐτῷ παῖδα μὴ καταστείλας. ἔστι γὰρ παῖς ἐν ἡμῖν καὶ γέρουσιν οὖσιν· τουτέστιν ἡ ἄλογος ψυχὴ, ἣν δεῖται (f. δεῖ) παιδεύειν· ὅθεν καὶ παιδεία εἴρηται ἡ ἀναγωγή· ὡς τοῦ ἐν ἡμῖν παιδὸς οὖσα καταστολή.'

πειρώμεθα πείθειν] Legerim πειρῶ μεταπείθειν. Heind.

τὰ μορμολύκεια] μορμολύκεια sunt *personæ deformes: formidines, terriculæ,* puerorum: de quibus separatim scripsit Gesnerus ante hos sex et triginta annos. Ab Antonino Philos. xi. 23. dicuntur παίδων δείματα· ab Æschine Socr. iii. 8. νηπίων φόβητρα· qui idem c. 2. usus est formula μορμολύττεσθαι τὸν θάνατον, hoc est, δεδιέναι τὸν θάνατον, ὥσπερ μορμολύκεια. Hanc vero loquendi formam imitatus est Clemens Alex. Strom. vi. p. 655. A. Οἱ πολλοὶ δὲ, καθάπερ οἱ παῖδες τὰ μορμολύκεια, οὕτω δεδίασι τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Fisch.

τὰ μορμολύκεια] Huc refertur Timæi glossa: Μορμολυκεῖα· τὰ φοβερὰ τοῖς παισὶ προσωπεῖα· item proxima: Μορμορύττει καὶ μορμολύττει· ad quas Ruhnkenius, quidquid doctrinæ veteris pertinebat, contulit. Wytt.

ἂν ἐξεπᾴσητε.[c] Πόθεν οὖν, ἔφη, ὦ[d] Σώκρατες, τῶν τοιού- I. 78.
των[e] ἀγαθὸν ἐπῳδὸν[f] ληψόμεθα, ἐπειδὴ σύ, ἔφη, ἡμᾶς ἀπο- II. iii. 46.

τή
τάσητε L, ἐξεπάσηται G, ἐξεπαΐσηται Φs et γρ Π, ἐξαπάσητε corr Λ, ἐξαπασητε H,
ιασηται
ἐξευπάσηται I, ἐξευπάσηται E, ἐξιάσητε C, ἀξιάσηται Δ: ἐξιάσηται ς.—[d] ὁ L.—[e] τὸν τοιοῦτον ΔΦs et pr G.—[f] ἐπωδεῖν s.—[g] verbi ἀπολείπεις extremas litteras

ἐπᾴδειν—ἕως ἂν ἐξιάσηται] Ἰστέον ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεράπεια. Ὅμηρος, Παῦεν δ' ἐπαοιδῇ αἷμα κελαινόν· καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς. Etym. M. in v. Ἐπαοιδή. Vide Odyss. xix. 457. et Pindar. Pyth. iii. De incantationibus autem veterum multa multi, ubi alia auctorum loca isthuc spectantia passim videre est. De Pythagora vero tradit Porphyrius quod κατεκήλει δὲ ῥυθμοῖς καὶ μέλεσι καὶ ἐπῳδαῖς τὰ ψυχικὰ πάθη καὶ τὰ σωματικά. Vit. Pythag. c. 30. Ad ἐπῳδὰς demum hasce similiter alludit Noster in Charmide sub finem, et Horat. in l. i. epist. i. 33. 34. Forst.

ἐπᾴδειν] Videtur usus hac voce, propter μορμολύκεια. Ægrotat animus, quando mortem tanquam larvas lemuresque timet: quo morbo liberandus est, rationibus eum commoventibus. Unde utitur Plato elegantissime verbo ἐπᾴδειν, quod medicorum videtur Græcorum fuisse proprium, ut ἐπῳδαῖς quandoque uterentur; ut intelligi potest ex Charmide. (p. 243.)—ἐπῳδὴ δέ τις ἐπὶ τῷ φαρμάκῳ εἴη. ἣν εἰ μέν τις ἐπᾴδοι ἅμα καὶ χρῷτο, παντάπασιν ὑγιᾶ ποιεῖ τὸ φάρμακον· ἄνευ δὲ τῆς ἐπῳδῆς, οὐδὲν ὄφελος εἴη τοῦ φύλλου.—Paullo post, (p. 244.) ratione horum hominum in curandis hominibus reprehensa, quod non cum corpore et animum sanarent, ἐπῳδὴν explicat: Θεραπεύεσθαι τὴν ψυχὴν ἐπῳδαῖς τισι· τὰς δὲ ἐπῳδὰς ταύτας, τοὺς λόγους εἶναι τοὺς καλούς· ἐκ δὲ τῶν τοιούτων λόγων ἐν ταῖς ψυχαῖς σωφροσύνην ἐγγίγνεσθαι, ἧς ἐγγινομένης—ῥᾴδιον ἤδη εἶναι τὴν ὑγίειαν—. Lectu dignus est totus locus, et finis dialogi p. 251. Ejusmodi ἐπῳδαῖς præcipue utebatur μαιευτικῇ sua Socrates, de qua pulchre disserit in Theæt. §. 6. 7. 12. Fisch. ut enim obstetrices διδοῦσαι φαρμάκια καὶ ἐπᾴδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας, καὶ μαλθακωτέρας ὧν ἂν βούλωνται ποιεῖν; ita animo parturienti dolores quasi excitabat, obstetricem agens, iisque homines liberabat, indaganda veritate. Plato eleganti utitur verbo βασανίζειν; (§. 7. ejusdem dial. p. 111.) jucunde torquebat ingenia Socrates, ad inveniendum verum. cf. Lachet. p. 255. Bas. 2. quam elegantiam imitatus Horatius, (iii. 21. 13.) de vino 'Tu lene tormentum ingenio admoves Plerumque duro.' Conferendus ad hunc in Charmide locum Max. Tyr. Diss. xviii. p. 190. Dav. Socrates Xenophonteus eadem pulchritudine verbi ἐπᾴδειν et ἐπῳδοῦ utitur, (l. ii. Mem. 6.) de conciliandis amicis, et omnino sequaces Socraticæ elocutionis. v. c. Max. Tyr. Diss. vii. p. 76. εἴ τις ἄλλη παλαιὰ μοῦσα ποιητική, κατεπᾴδειν ἱκανὴ τὰς τῶν νέων ψυχὰς καὶ δημαγωγεῖν. Intelligitur, ἐπᾴδειν nos res, quæ nos suaviter demulceant et ad suas partes trahant. Vult itaque Plato, animum, pueriliter fluctuantem et ægrotantem, rationibus idoneis, tanquam carminibus et incantationibus deliniendum et sanandum esse. Quæ remedia et commendat Horatius ex disciplina Platonis: (l. i. ep. i. 34.) 'Sunt verba et voces, quibus hunc lenire dolorem Possi, et magnam morbis deponere partem.' Gottl.

ἐξιάσηται] Postremum hoc verbum a Platone scriptum videtur ἐξᾴσεται, *excantabitur*, ut reddidit Augustinus huc spectans Soliloq. ii. 26. t. i. p. 283. C. 'Quem credo jam otio Transalpino perfecisse carmen, quo mortis metus excantatus effugiat —.' Rarius hoc sensu verbum, tamen habet Lucian. in Philopseud. §. 16. t. iii. p. 43. ἐγὼ γοῦν ἡδέως ἂν ἐροίμην σε, τί περὶ τούτων φῄς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάττουσι τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξᾴδοντες καὶ τὰ φάσματα. Audaciore tralatione posuit pro, *aliquem cantandi facultate privare*, Synes. Dione, p. 55. D. βούλοιντο μὲν ἂν αὐτὸν ἐξᾷσαι· γελῷεν γὰρ ἄν· quamquam aliter reddidit interpres, et codex Augustanus dat ἐξῶσαι. Et in hoc Platonis loco veteres libri variant. Scholiastes Ruhnkenii habet ἐξεπᾴσεται, ἐξιάσεται pro varia lectione annotat. Codd. Vind. A B ἐξεπιάσηται, et in margine γρ. καὶ ἐξιάσηται: D. ἐξιάσηται eraso

λείπεις;[g] [§. 61.] Πολλὴ μὲν ἡ Ἑλλάς, ἔφη,[h] ὦ Κέβης, ἐν ᾗ ἔνεισί[i] που ἀγαθοὶ ἄνδρες, πολλὰ δὲ καὶ τὰ τῶν βαρβάρων γένη, οὓς πάντας χρὴ διερευνᾶσθαι ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδόν, μήτε χρημάτων φειδομένους μήτε πόνων, ὡς οὐκ ἔστιν εἰς ὅ τι ἂν εὐκαιρότερον[j] ἀναλίσκοιτε[k] χρήματα. ζητεῖν δὲ χρὴ[l] καὶ αὐτοὺς μετ' ἀλλήλων· ἴσως γὰρ ἂν οὐδὲ ῥᾳδίως εὕροιτε μᾶλλον ὑμῶν[m] δυναμένους τοῦτο ποιεῖν.

octo rc ante lacunam totidem litterarum capacem Δ.—[h] ἔφη om Φ.—[i] εἰσί Φs, πολλοί [οι] εἰσί Δ.—[j] ἀναγκαιότερον (omisso ἂν) 𝔄ΔΠΦGs.—[k] ἀναλίσκητε Λ, ἀναλίσκητε I.—[l] χρὴ δὲ ζητεῖν Γ.—[m] ἡμῶν G : om ΛΕ.—[n] ἔφη ὑπάρξει 𝔄Π : ὑπάρξει ἔφη *s.

vetere ἐξεπᾳάσηται: Venet. A ἐξαπαίσητε, et eadem manu in margine ἐξιάτητε. Alterum ἐπᾴδειν, *incantare*, consolandi, monendi, docendi, notione frequens Platoni: v. c. infra §. 92. Theæt. p. 117. C. Leg. ii. p. 580. H. viii. p. 646. D. Iamblich. Vit. Pythag. §. 114. Propria significatione Lucian. loco corrupto de Morte Peregrini t. iii. p. 361. Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι (leg. ἐπᾴσεσθαι), τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπιπτήσεσθαι. Olympiodorus, cujus commentarii in Phædonem pars ad hunc et multos alios locos in nostro exemplo desideratur, huc spectavit in commentario Ms. ad Gorgiam p. 165. λέγει ἐν Φαίδωνι, ὅτι δεῖ πολλάκις τὰ αὐτὰ λέγειν· ἡ γὰρ συνεχὴς χρῆσις τῶν ἀγαθῶν λόγων κατεπᾴδει τὰ πάθη· et iterum p. 174. ἐν τῷ Φαίδωνι τελευτῶν ὁ Σωκράτης εἶπε τοῖς ἑταίροις αὐτοῦ· ὅτι τούτοις τοῖς λόγοις συνεχῶς κατεπᾴδετε ἑαυτούς, ἵνα μὴ κρατήσωσιν ὑμῶν τὰ πάθη· τῶν δὲ εἰπόντων ὅτι καὶ τίς ὁ κατεπᾴδων σοῦ ἀπιόντος, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὅτι μεστὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς, μεστὴ δὲ τῶν βαρβάρων ἡ χώρα· μὴ κατοκνήσητε οὖν καὶ χρήματα ἀναλῶσαι πρὸς τὸ ὠφεληθῆναι· καλὸν γὰρ τὸ ἐν καιρῷ ἀναλίσκειν. Wytt.

ἐξιάσηται] Aoristum hunc mediæ formæ vim aor. passivi habere, non temere quisquam credet Fischero, nec aliter defendi verbum hoc potest nisi ut subaudiatur τις, quæ non rara est pronominis ellipsis. Exempla simillima dedi ad Gorg. §. 26. Corruptelæ tamen vestigia exhibet scripturæ varietas. Nam Aug. ἐξαπατήτε, cui superscriptum γρ. ἐξιάσητε; in scholiis profertur ἐξεπᾴσηται. Hinc sponte suum Platoni redit, ἕως ἂν ἐξεπᾴσητε. Soph. Œd. Col. 1193. εἰσὶ χἀτέροις γοναὶ κακαὶ Καὶ θυμὸς ὀξύς, ἀλλὰ νουθετούμενοι Φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾴδονται φύσιν. Heind.

ἔφη—ἐπειδὴ σύ, ἔφη] Repetiti hoc modo ἔφη obvia passim sunt exempla. Xenoph. Œcon. viii. 15. Ὁ δ' εἶπεν, ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὦ ξένε, εἴ τι συμβαίνει γίγνεσθαι, πῶς κεῖται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ νηΐ, εἴ τι ἀποστατεῖ etc. Sueton. Cæsar. 32. 'Tunc Cæsar, Eatur, inquit, quo deorum ostenta et inimicorum iniquitas vocat. Jacta alea esto, inquit.' Ubi hæc e Platone attulit Wolfius. Heind.

§. 61. πολλὴ—γένη] Hæc verba citantur a Clemente Alexandr. Strom. i. p. 302. D. ubi legitur ἦ δ' ὅς, ἐν ᾗ εἰσι πάμπαν. Fisch.

πολλὴ μὲν ἡ Ἑλλὰς] Theocrit. Id. xxii. 154. Οὐχ οὕτω, φίλοι ἄνδρες, ἀριστήεσσιν ἔοικε Μναστεύειν ἀλόχους, αἷς νυμφίοι ἤδη ἑτοῖμοι. Πολλά τοι Σπάρτα, πολλὰ δ' ἱππήλατος Ἆλις—Ἔνθα κόραι τοκέεσσιν ὑπὸ σφετέροισι τρέφονται Μυρίαι etc. Heind.

εἰς ὅ, τι] εἰς ὃ Aug. Fisch.

εὐκαιρότερον] Tub. cum Bas. 2. ἀναγκαιότερον. Quod a glossatore profectum cum Fischero arbitror. Alterum præter Aug. et Edd. vett. firmat Ficinus vertens *commodius*. Heind.

ζητεῖν δὲ χρὴ καὶ αὐτοὺς] Post illa ζητοῦντας τοιοῦτον ἐπῳδὸν quis non h. l. ad ζητεῖν apud animum statim repetat τοιοῦτον ἐπῳδόν? Quo tamen intellecto, verba hunc habent sensum, *quærere autem et ipsos una vobiscum* (junctis studiis) *oportet*; non eum, quem et ratio flagitat et interpretes reddidere, *quærere* (talem) *et inter vosmet ipsos oportet*. Nam μετ' ἀλλήλων non sane est idem

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν δή, ἔφη, ὑπάρξει,[n] ὁ Κέβης· ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν,[o] ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστίν. Ἀλλὰ μὴν ἡδομένῳ γε· πῶς γὰρ οὐ μέλλει; Καλῶς, ἔφη, λέγεις. Οὐκοῦν τοιόνδε[p] τι, ἦ δ' ὅς[q] ὁ Σωκράτης, δεῖ ἡμᾶς ἀνερέσθαι[r] ἑαυτούς, τῷ ποίῳ τινὶ ἄρα προσήκει τοῦτο τὸ πά- §. 26. W.

—[o] ἀπελείπομεν ΓΔΦ.—[p] τοιόνδ' ἔτι I.—[q] ἔφη Δ, ἔφη ἦ δ' ὃς s.—[r] ἀνέρεσθαι G,

quod ἐν ἀλλήλοις, ἐν ἑαυτοῖς. Sed quamvis hoc ita accipi posset, incommodum tamen foret hoc καὶ αὐτοὺς, *et ipsos* (non alios tantum), omninoque ne hic quidem sensus diligenti satisfaceret lectori. Quid enim? Num uni alicui de discipulis suis munus hoc ἐπῳδοῦ proprium esse vult Socrates? Omnibus hanc ille facultatem statim promittit: ἴσως γὰρ ἂν οὐδὲ ῥᾳδίως εὕροιτε μᾶλλον ὑμῶν δυναμένους τοῦτο ποιεῖν. Ergo, quod miror in scriptore omnium tersissimo, denuo positum hoc ζητεῖν non ad proxime prægressum ζητοῦντας spectat nec supplendum est τοιοῦτον ἐπῳδὸν, sed τὸ πρᾶγμα, τὴν τοιαύτην ἐπῳδὴν, vel potius ζητεῖν h. l. in universum significat *operam dare rei indagandæ*, τὴν ζήτησιν τοῦ πράγματος ποιεῖσθαι. Heind.

ἔφη, ὑπάρξει, ὁ Κέβ.] Elegantiore hoc ordine Tub. Vulgo ὑπάρξει, ἔφ. ὁ Κέβ. §. 59. Εὖ λέγεις, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Κέβης. §. 62. δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν, ὁ Κέβης. Protag. §. 109. ἀλήθη, ἔφη, λέγεις, ὁ Πρωταγόρας. Euthyd. §. 31. Τί δὲ, ἔφη, ὦ Κτήσιππε, ὁ Εὐθύδημος. Xenoph. Œcon. i. 16. Καὶ τίνες δὴ, ἔφη, εἰσὶν οὗτοι, ὁ Κριτόβουλος, ubi nollem mutatam nuper e libris aliquot verborum seriem. Verba ταῦτα μὲν δὴ ὑπάρξει Fischero idem valere videbantur quod alibi formula καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα et vox εἶεν (*aber das mag seyn*). Mira sane interpretatio, quum in promptu sit sensus hic: *sed hæc non deerunt* (quærere conabimur). Quo sensu in familiari sermone et simplex ταῦτα usurpari solebat. Aristoph. Acharn. 816. Δ. Ὠνήσομαί σοι· περίμεν' αὐτοῦ. Μ. Ταῦτα δή. Pac. 374. Π. Οὐκοῦν ἕτερόν γ' ἔτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει Ἀνύσας τι; Κ. Ταῦτ', ὦ δέσποθ'. Π. Ἧκε νῦν ταχύ. Vesp. 142. Σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο. Σ. Ταῦτ', ὦ δέσποτα. 1008. Ἀλλ' εἰσίωμεν. Φ. Ταῦτα νῦν γ', εἴπερ δοκεῖ. Heind.

ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν] *Unde digressi sumus, redeamus.* Leg. iv. p. 603. G. ἐπὶ δὲ τὸν λόγον ἐπανέλθωμεν. ix. p. 637. E. πάλιν ἐπανελθόντες λέγωμεν. 661. E. ἐπανελθόντας ἤδη πάλιν ἐπὶ τοὺς νόμους· 656. D. ἴωμεν δὴ τὰ μετὰ ταῦτα ἐκεῖσε ὅθεν ἐξέβημεν. Epinom. 699. C. Demosth. pro Corona p. 341. B. ἐπανελθεῖν οὖν, ὅθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, βούλομαι. Aristid. t. ii. p. 108. Julianus Or. ii. p. 64. D. Liban. t. i. p. 212. A. ἐπάνειμι δὲ ὅθεν ἐξέβην. t. ii. p. 9. C. Cicero Nat. Deor. iii. 23. 'Sed eo jam, unde huc digressi sumus, revertamur.' Wytt.

σοι ἡδομένῳ ἐστὶν] Eleganter dictum est pro ἥδῃ· ut Cratyl. 1. εἴ σοι βουλομένῳ ἐστὶν, h. e. εἰ βούλει. Sophist. 39. ἂν ἔτι βουλομένοις ἡμῖν ᾖ, h. e. ἂν βουλώμεθα. Xen. Cyrop. iv. 5. 10. ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη. Ælian. V. H. xii. 1. εἴ σοι βουλομένῳ ἐστίν. Est forma loquendi Homerica. Il. ξ'. 108. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη, h. e. ἀσμένως ἔχω, interprete Eustathio: cujus verba digna visa sunt, quæ a nobis apponerentur (p. 970. Rom.) Τὸ δὲ, ἐμοὶ δὲ ἀσμένῳ εἴη περιφραστικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ χαίρω καὶ ἀσμένως ἔχω. Ἐξ Ὁμήρου μὲν ἀρξάμενον ἐλλειπτικῶς σχηματισθῆναι, διαβὰν δὲ καὶ εἰς τοὺς ὕστερον· τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ βουλομένῳ εἴη, καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ χαίροντί ἐστι τόδε τι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ab Græcis acceperunt Latini: ut Macrob. Saturn. vi. 1. vi. 6. vii. 13. *si volentibus vobis erit:* vii. 7. *si tibi volenti erit.* Conf. Leopard. Emendat. iv. 24. Dorvill. ad Charit. p. 440. Valquenar. ad Herodot. p. 666. Fisch.

εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστιν] *Si hoc tibi lubenti accidit, si tibi placet.* De hoc genere diximus in Epistola Critica ad D. R. p. 27. Wytt.

πῶς γὰρ οὐ μέλλει] *Quidni? Quare enim non gratium sit?* dictionem et Fischer. annotavit et laudatus ab eo Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 449. et nos ad Plutarchi Moralia p. 98. A. Wytt.

ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης] Nomen sic sæpe pronomini adjunctum extat apud Platonem: ut supra c. 18. [40.] ἦ δ' ὃς ὁ Σιμμίας. add. c. 14. [48.] Fisch.

καὶ τῷ ποίῳ τινὶ] Olymp. Φαίνεται ὁ

θος πάσχειν, τὸ διασκεδάννυσθαι,[s] καὶ ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς δεδιέναι μὴ πάθῃ[t] αὐτό, καὶ τῷ[u] ποίῳ τινὶ * οὔ;[v] καὶ μετὰ τοῦτο αὖ ἐπισκέψασθαι πότερον ψυχή[w] ἐστι, καὶ ἐκ τούτων[x] θαῤῥεῖν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς; Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. [§. 62.] Ἆρ' οὖν τῷ[y] μὲν ξυντεθέντι[z] τε καὶ ξυνθέτῳ[a] ὄντι φύσει προσήκει τοῦτο πάσχειν,

ἐρέσθαι 𝔄Π.—[s] τοῦ διασκεδάννυσθαι 𝔄Π.—[t] πάθοι Ξ.—[u] τῷ om pr Λ.—[v] οὔ add Heindorfius.—[w] ἡ ψυχή 𝔄Π.—[x] τούτου G.—[y] οὖν οὐ τῷ rc Γ.—[z] ξ. 𝔄ΔΦGs: συν-

Σωκράτης τρίτον τὸ αὐτὸ λέγων—ἢ οὐ τὸ αὐτὸ σημαίνει ἕκαστον τούτων. τὸ μὲν γὰρ περὶ τῶν πραγμάτων αὐτῶν λέγεται. ὅτι ποίῳ μέρει προσήκει τὸ διασκεδάννυσθαι, οἷον ὅτι τῇ ἐμψυχίᾳ, οὐ μὴν τῇ ψυχῇ, καὶ ὑπὲρ ποίου τινὸς δεδιέναι, τοῦτ' ἔστι, περὶ τίνος δεῖ ἡμᾶς κρίσιν ἔχειν ὡς τοῦτο πεισομένου, καὶ τίνας δεδιέναι ὡς τοῦτο πάσχοντας. διό φησιν, Τῷ ποίῳ τινί. τὸ μὲν οὖν λέγεται περὶ τῶν πραγμάτων, τὸ δὲ περὶ τῆς κρίσεως, τὸ δὲ περὶ τῶν προσώπων. Hæc tamen verba καὶ τῷ ποίῳ τινὶ, secundum Cornarium, redundant repetita. Forst. Cornarii rationem probabat Zeunius, sed ita tamen, ut primo pro καὶ τῷ ποίῳ τινὶ etiam τοῦτο τὸ πάθος legi posse putaret, deinde ante verbum δεδιέναι insereretur particula οὐ, aut μή. Ficinus vertit, *Cuinam, et quali, conveniat ea passio, per quam dissolvi possit, et cui qualique sit metuendum, ne id patiatur, et secundum quam qualemque ejus partem.* Verba τῷ ποίῳ τινὶ, et ὑπὲρ τοῦ ποίου τινὸς, et τῷ ποίῳ τινὶ, pertinent ad duplex illud rerum genus, quod deinceps a Socrate constituitur et proponitur. Fisch.

καὶ τῷ ποίῳ τινὶ] Hæc, ut perperam a librariis repetita, cum Cornario et Forstero delendum censeam. Wytt.

καὶ τῷ ποίῳ τινὶ] Hæc tanquam e prægressis huc intrusa deleri voluit Cornarius, neque sane, ut sunt scripta, teneri sine insulsissima ταυτολογίᾳ possunt. Sed præstant tamen ea tum Edd. vett. tum Tub. Aug. legitque Olympiodorus, in explicando additamento misere laborans. His igitur testimoniis stabilitam scripturam quis absque melioribus libris ejicere tentet, præsertim quum ne ejectis quidem verbis salva sit res? Nimirum proxime sequens πότερον quum nusquam non ad duo referatur, de uno dictum nusquam occurrat, non hoc poni, sed scribi a Platone oportebat εἰ τοιοῦτον ψυχή ἐστι. Hoc igitur ut habeat quo spectet, repone καὶ τῷ ποίῳ τινὶ οὔ, neque ulla jam supererit βαττολογία.—In his πότερον ψυχή ἐστι articulum ἡ ex uno Tub. inseruit Fisch. Eum nec leges linguæ nec usum Platonis requirere, centenis facile locis monstrare possemus. Heind.

§. 62. ἆρ' οὖν τῷ μὲν συντεθέντι τε καὶ συνθέτῳ] Hæc et deinceps omnia usque ad §. 47.—ἐξευρήσειν, habet Stobæus Eclog. Phys. p. 96—98. omissa tamen, per veteris librarii negligentiam, magna parte, quæ est inter verba §. 26. Ἐμοί γε δοκεῖ οὕτως· et mox Θῶμεν οὖν βούλει—. porro §. 28. τῷ νοητῷ καὶ μονοειδεῖ· et §. 45. πέφυκεν εἶναι ἑκάστη ἁρμονία, ὡς ἂν ἁρμοσθῇ, quæ in cod. August. exstant, indeque transscripta sunt in apographum Leidense locorum Stobæi in editione Canteriana desideratorum. Heerenii autem editio, ut solet Platonis locos nonnisi primis et postremis verbis notare, ita in hoc quoque paucis verbis defuncta est, t. i. p. 812. Nos ipsius hujus de animi simplicitate argumenti initium animadvertere debemus; eatenus quidem, quatenus hæc animadversio ad auctorem intelligendum pertinet. Protenus enim se offert dubitatio, quid συντεθὲν et σύνθετον ὂν differant? quid sit διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗπερ συνετέθη, *ita dividi prouti compositum erat?* Quod ad priorem attinet dubitationem, eam sic solvere se putat Olympiodorus, ut dicat p. 41. συντεθέντι δὲ, ἵνα εἴπῃ περὶ τῶν μερῶν· ταῦτα γὰρ συντίθεται· συνθέτῳ δὲ, ἵνα εἴπῃ τὸ ὅλον· τοῦτο γάρ ἐστι τὸ σύνθετον. Ergo sint synonyma, sed ita ut συντεθὲν magis ad partes, σύνθετον magis ad totum, referatur. Quæ ratio, ut fatear, subtilior quam verior, in usu non observatur: quo fere non nisi σύνθετον, vel συνθετὸν, usurpatur, ita ut universe notet *compositum.* Nam hæ formæ nominum verbalium pro-

διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗ περ ξυνετέθη·[b] εἰ δέ τι τυγχάνει ὂν ἀξύνθετον, τούτῳ μόνῳ προσήκει μὴ πάσχειν ταῦτα,[c] εἴ II. iii. 47.
πέρ[d] τῳ ἄλλῳ; Δοκεῖ μοι, ἔφη, οὕτως ἔχειν,[e] ὁ Κέβης.

τιθέντι L.—[a] ξ. 𝔄ΔGs.—[b] ξ. 𝔄ΔΦGs.—[c] ταῦτα 𝔄ΔΦs et rc G: τὰ αὐτὰ *ς.—

prie quidem notant id *quod potest fieri:* veluti ὁρατὸν, id *quod potest videri, visibile:* ἀκουστὸν, *quod audiri potest:* αἰσθητὸν, *sensibile:* et sic alia: sed porro transferuntur ad id, *quod est:* quod grammatici in quibusdam accentu distinxerunt, v. c. ut συνθετὸν sit id *quod componi potest,* σύνθετον autem *compositum:* διαλυτὸν *dissolubile:* διάλυτον, *dissolutum.* Et quandoquidem huic loco non congruit τὸ συνθετὸν, sed τὸ σύνθετον *compositum:* idque omnes libri habeant: at idem insignem non modo ambiguitatem, sed fere tautologiam adferat; equidem ejus diluendæ idoneam rationem nactus mihi hanc videor, interpungendo τῷ μὲν συντεθέντι καὶ συνθέτῳ ὄντι φύσει, προσήκει κ. τ. λ. i. e. *ei quod componendo factum est, et quod sua natura compositum est;* ut duo genera compositorum significentur; alterum συντεθὲν, *arte factum, nec ab initio sic ortum:* alterum *sic natum, et natura sua existens,* σύνθετον ὂν φύσει. Et huc referre videtur Plotinus quod dicit Ennead. v. ix. 3. p. 557. A. ὁρῶμεν δὴ τὰ λεγόμενα εἶναι πάντα σύνθετα, καὶ ἁπλοῦν οὐδὲ ἓν, ἅτε τέχνη ἐργάζεται ἕκαστα, ἅτε φύσει. Unus ex interpretibus, cæterum non acutissimus, Dacierius eamdem rationem ingressus est, ut φύσει cum συνθέτῳ ὄντι jungeret; neque tamen tautologiam vitavit, in hanc sententiam Gallice reddens, *rebus compositis, aut eam naturam habentibus ut compositæ esse possint.* Jam illud alterum, διαιρεθῆναι ταύτῃ ᾗπερ συνετέθη, hanc habet vim, ut totum dividatur in eas partes, ex quibus compositum est, et ea ratione, qua compositum est: veluti corpus in quatuor illa elementa, quibus constat, et dissolutis vinculis has partes continentibus. Spectat huc Plotinus Enn. iv. 7. 12. p. 466. B. πᾶν τε τὸ λυόμενον σύνθεσιν εἰληφὸς, ταύτῃ διαλύεσθαι πέφυκεν, ᾗ συνετέθη· ψυχὴ δὲ μία καὶ ἁπλῆ ἐνέργεια οὖσα ἐν τῷ ζῆν φύσις (f. φύσει ἐστί)· οὐ τοίνυν ταύτῃ φθαρήσεται· tum diversa compositionis ac dissolutionis genera recenset. Æneas Gaz. p. 66. διαλυόμενον δὲ τὸ σύνθετον, οὐκ εἰς ταῦτα πάλιν ἀναχωρεῖ ἐξ ὧν συνετέθη; Sunt enim cohæsionis corporum varia genera, postea a Stoicis celebrata: ut est apud Plutarchum Præcept. Conjug. p. 142. E. τῶν σωμάτων τὰ μὲν ἐκ διεστώτων λέγουσιν εἶναι, καθάπερ στόλον καὶ στρατόπεδον· τὰ δὲ ἐκ συναπτομένων, ὥσπερ οἰκίαν καὶ ναῦν· τὰ δὲ ἡνωμένα, καὶ συμφυῆ, καθάπερ ἐστι τῶν ζώων ἕκαστον· ubi plura in hanc rem dedimus. Ab hoc Platonis argumento profectus Plotinus immortalitatis rationes latius et subtilius persecutus est: ut ad hunc locum docuit Olympiodorus Cod. i. p. 63. et 185. Cod. iii. p. 38. et 40. quæ referre longum est. Sedes præcipua argumentationis Plotinianæ est Ennead. iv. lib. vii. sed partes ejus sparsim per alios libros occurrunt. Quod autem velint Platonici σύνθετον, compositum *ex partibus extra partes positis,* ut vulgo dicuntur, spatium implentes, extensas, intelligitur ex frequentia exemplorum. v. c. Plutarchi de An. Procreat. p. 1022. E. Adv. Stoic. p. 1085. C. Plotini p. 160. D. E. G. 161. C. D. 162. D. 163. E. 165. A. 166. E. 310. C. 313. E. 457. A. D. 466. A. C. 557. A. Albini Doctrin. Plat. p. 372. D. Æneæ Gaz. p. 59. 66. Zachar. Mityl. p. 175. Olympiodori in Phædon. Cod. iii. p. 40. et alibi sæpe: Cod. i. p. 63. 185. Alia est ratio, quum animam ex tribus partibus σύνθετον, *compositam,* dicunt, λόγῳ, θυμῷ, ἐπιθυμίᾳ, ut Hermias Ms. in Phædrum p. 437. aut totum hominem σώματι, ψυχῇ, νῷ, ut Plutarchus de Vultu Lunæ p. 943. A. WYTT.

ταῦτα] Sic Vindob. A B. Vulgo τὰ αὐτά. Stob. et Aristipp. ταῦτα et τοῦτο: versio Sic. *hoc:* quod malim; quia item modo erat. Jam Forster. et Fischer. ταῦτα suaserunt. WYTT.

τούτῳ μόνῳ προσήκ. μ. π. ταῦτα] ταῦτα pro τὰ αὐτὰ dedi cum Stob. et Tub. HEIND.

πάσχειν τὰ αὐτὰ, εἴπερ τῳ ἄλλῳ] Ficinus vertit, *eadem pati, quæ alii cuipiam*— ac si legisset ἅπερ. FAEHSE.

εἴπερ τῳ ἄλλῳ] Forstero Ficinus legisse videbatur τὰ αὐτὰ, ἅπέρ τῳ ἄλλῳ, non εἴπερ. certe Latina versio, quæ est in Francof. hoc nos cogit credere, in qua

Οὐκοῦν ἅ περ[f] ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει, ταῦτα μάλιστα εἰκὸς εἶναι τὰ ἀξύνθετα, τὰ[g] δὲ[h] ἄλλοτ' ἄλλως καὶ μηδέποτε κατὰ ταὐτά, ταῦτα δὲ[i] εἶναι[j] τὰ[k] ξύνθετα; Ἔμοιγε δοκεῖ οὕτως. Ἴωμεν δή, ἔφη, ἐπὶ ταὐτὰ ἐφ' ἅ περ ἐν τῷ ἔμπροσθεν λόγῳ. αὐτὴ[l] ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι καὶ ἐρωτῶντες καὶ[m] ἀποκρινόμενοι, πότερον ὡσαύτως ἀεὶ ἔχει[n] καὶ[o] κατὰ ταὐτὰ ἢ ἄλλοτ' ἄλλως; αὐτὸ τὸ ἴσον, αὐτὸ τὸ καλόν, αὐτὸ ἕκαστον ὃ ἔστι, τὸ ὄν, μή[p]

[d] ἤπερ G.—[e] ἔχειν οὕτως G.—[f] ὥσπερ G.—[g] τὰ...ξύνθετα om L.—[h] δ' Δ.—[i] δὲ om Ξ.—[j] εἰδέναι s, om pr 𝔄Π.—[k] τὰ om ΓΛCΕΗΙ et pr 𝔄Π.—[l] αὕτη ΦGs.—[m] καὶ ante ἀποκρινόμενοι om I.—[n] ἔχει om I, ante ἀεὶ ponit Δ.—[o] καὶ add cod. Aug.—

est, *huic soli convenit, non eadem pati, quæ alii cuipiam:* sed in Ascensiano exemplo leguntur ista, *huic soli potissimum nulla accidit dissolutio.* Fisch.

Post τούτῳ μόνῳ quum expectetur εἴπερ τῳ, non sane εἴπερ τῳ ἄλλῳ, (neque enim, si soli huic convenit, alii cuiquam convenire potest), ex vulgari dicendi consuetudine, qua plerumque formulæ εἴπερ τις adjicitur ἄλλος, h. l. ἄλλῳ additum, quo plenior fieret clausulæ sonus. Heind.

ἅπερ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ—ἔχει κ. τ. λ.] Ita in Parmenide p. 152. οἷόν τε, τὸ ἔχον πως, μὴ ἔχειν οὕτω, μὴ μεταβάλλον ἐκ ταύτης τῆς ἕξεως; οὐχ οἷόν τε. πᾶν ἄρα τὸ τοιοῦτον, μεταβολὴν σημαίνει, ὃ ἂν οὕτω τε καὶ μὴ οὕτως ἔχῃ. cf. Apul. de dogm. Plat. p. 252. τὰς οὐσίας, 'quas essentias dicimus, duas esse ait: per quas cuncta gignantur. Sed illa, quæ mentis oculis comprehenditur, semper et eodem modo et sui par, et sui similis invenitur, ut quæ vere sit.' (ὅ ἐστι τὸ ὄν.) Notandum, hunc locum non Socraticam, sed Pythagoricam prodere potius disciplinam. Bruck. Hist. Phil. t. i. p. 696. Gottl.

κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως] Ausus sum, meo judicio, pro vulgato ταυτὰ dare τὰ αὐτὰ, quod in hac philosophis trita formula solemne, aliquoties a librariis in ταυτὰ mutatum est. Dicitur de ideis aliisque constanter iisdem manentibus et immutabilibus naturis et essentiis: frequens in Phædone, sed et alibi v. c. Politic. p. 174. H. Tim. p. 526. D. 538. F. 531. B. Epinom. 701. C. Plutarcho Opp. Moral. p. 428. B. 443. F. 1001. D. 1007. F. 1013. A. 1015. F. 1022. E. 1122. E. 1116. C D. Vit. 169. A. Plotino p. 601. D. 661. B. 705. A. et passim. Sic et Atticus apud Euseb. P. E. xv. p. 815. D. Porphyrius Vit. Pyth. §. 47. Iamblichus ibid. 160. Simplicius Comm. in Aristot. Phys. viii. p. 311. item de Cœlo ii. p. 90 a. fin. Hermias Schol. in Phædr. p. 277. Olympiodorus in Phædon. Cod. i. p. 64. 65. 67. Conferatur Gatakerus ad M. Antonin. p. 339. Insigniter amplificavit Plato Leg. vii. p. 631. A. ταχθὲν μὲν γὰρ αὐτὸ καὶ μετασχὸν τοῦ τὰ αὐτὰ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἀεὶ τοὺς αὐτοὺς παίζειν κ. τ. λ. x. p. 669. G. τὸ κατὰ τὰ αὐτὰ δήπου, καὶ ὡσαύτως, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ, καὶ περὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ἕνα λόγον καὶ τάξιν μίαν—λέγοντες νοῦν—. Timæo p. 530. D. ἐν ταυτῷ κατὰ ταυτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τὰ αὐτὰ ἑαυτῷ διανοουμένῳ. Wytt.

τὰ δὲ ἄλλοτ' ἄλλως] Sc. ἔχοντα, quod petendum e præced. ἔχει. Hæc tamen adeo dura est ellipsis, ut scribendum arbitrer ἃ δὲ ἄλλ.—ταῦτα δέ. v. not. ad Protag. §. 11.—ἐπὶ ταυτὰ, ἐφ' ἅπερ. Correxi vulgatum ἐπὶ ταῦτα. Heind.

ἡ οὐσία ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι] *Essentia, quam definimus per esse:* seu, *essentia, cujus hanc definitionem damus, ut dicamus illam esse id quod sit.* Λόγος, *definitio* appellatur a Platone etiam Leg. x. p. 668. E. F. xii. p. 695. C. Aristotele Topic. i. 4. v. 2. Plutarcho subinde, et Defect. Orac. p. 422. B. ubi plura annotavimus. Wytt.

τοῦ εἶναι] Librorum nullus habet, quem ante hæc τοῦ εἶναι inseri voluit Mudgius articulum τόν. Huic locus esset, opinor, si præcederet τὸν λόγον, ut §. 94. ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ ὃ ἔστιν. λόγος h. l. est, ut sæpe, ὁρισμὸς, *definitio*. Heind.

ἐρωτῶντες καὶ ἀποκρινόμενοι] Gemina vidimus supra ad §. 22. Wytt.

ποτε μεταβολὴν καὶ[q] ἡντινοῦν ἐνδέχεται; ἢ ἀεὶ αὐτῶν ἕκαστον ὃ[r] ἔστι, μονοειδὲς ὂν αὐτὸ καθ' αὐτό, ὡσαύτως καὶ[s] κατὰ ταὐτὰ ἔχει[t] καὶ οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν

ει
[p] η mg 𝔄.—[q] καὶ om Δ.—[r] ὃ om pr Γ.—[s] καὶ add L.—[t] ἔχει ante κατὰ ponit Γ.

αὐτὸ ἕκαστον ὃ ἔστι, τὸ ὄν] Sic interpunxi, ut addito τὸ ὂν explicetur præcedens ὃ ἔστι. Parmen. §. 16. ubi de his εἴδεσιν agitur, αὐτὴ ὃ ἔστιν ἐπιστήμη, ac deinde ἑκάστη τῶν ἐπιστημῶν ἣ ἔστιν, ἑκάστου τῶν ὄντων, ὃ ἔστιν, εἴη ἂν ἐπιστήμη. Atque sic supra §. 54. περὶ ἁπάντων οἷς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο ὃ ἔστι (i. e. τὸ ὄντως ὄν). Heind.

μονοειδὲς ὄν] Latini vocant *simplex*, ὁμογενές. Cave putes Platoni esse *simplex*, quod nostris hominibus, qui huic verbo notionem immaterialitatis subjiciunt; significat enim, quod nil habet in se admistum, vel dispar sui atque dissimile, ut locus Ciceronis Acad. i. 8. docet. 'Earum qualitatum sunt aliæ principes, aliæ ex iis ortæ: principes sunt uniusmodi et simplices. Itaque aer et ignis et aqua et terra, prima sunt.' v. Cat. m. 21. Alio loco Cicero τὸ simplex ita describit: 'quod nil copulatum, nil coagmentatum, nihil duplex habet.' (Tusc. i. 29.) Ibidem c. 10. 'nec sit quidquam nisi corpus unum et simplex.' *Simplex* itaque opponunt *mixto*, et ex diversis elementorum generibus concreto, non ei, quod habet partes. v. Ernest. Clav. Cic. v. *simplex*. Hoc sensu Virgilius (vi. 747.) animum vocat: 'Ætherium sensum atque aurai simplicis ignem.' h. e. concreta exemta labe, ἀξύνθετον. v. Servium, qui vera falsis immixta habet. Hanc veram vim vocis esse, inde quoque apparet, quod rebus inanimatis tribuitur, veluti auro, quod vocat μονοειδὲς γένος, *uniforme*, in Timæo p. 59. Steph. saxo vel petræ: τὰ ἄντρα ὑπὸ πέτρας περιεχόμενα μονοειδοῦς, Porphyr. Ant. Nymph. p. 810. In Sympos. (p. 190. Bas. 2.) dicitur τὸ καλὸν, μονοειδὲς, i. e. εἰλικρινὲς, καθαρὸν, ἄμικτον, ut antea vocat. cf. et Phædon. §. 33. l. x. Reip. p. 469. Bas. 2. Quæ loca docent, τὸ μονοειδὲς esse ἄμικτον, sincerum, nihil alieni s. admixti habens, sed unius generis. Quibus ex notionibus immaterialitas, quam vocant, non evinci potest. Materia enim ὁμογενὴς, sensu veterum est μονοειδής. Potest res quædam μονοειδὴς esse ἀμερὴς, inde tamen non immaterialis reperitur. Et quis certe definire potest, an veteres animum habuerint subtilissimam materiam? (cf. Bruck. Hist. Phil. t. i. p. 714.) Sensu veterum ἀμερῆ sunt μονὰς, στιγμὴ, φθόγγος— v. Laert. iii. 73. quis ea dicat immortalia? Cæterum hunc locum ante oculos habuit Tertull. de Anim. §. 14. 41. Gottl.

μονοειδὲς ὄν] *Quatenus simplex est*, i. e. non ex diversis concretum elementis, sed *sincerum* nihilque habens alieni admixtum, velut aurum μονοειδὲς γένος appellatur in Tim. p. 59. B. Aliud est τὸ ἀσύνθετον. Heind.

ὡσαύτως κατὰ ταὐτὰ] Aug. ὡσαύτως καὶ κατὰ ταὐτά. non male, nec repugnante usu loquendi Platonico. Sic mox, ὡσαύτως—καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχειν. Phileb. 37. κατὰ ταὐτὰ δὲ καὶ ὡσαύτως ὄντα ἀεί. Tim. p. 1047. B. [p. 526. D.] πρὸς τὸ κατὰ ταὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχον. At Phileb. 36. περὶ τὸ ἀεὶ καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ἀμικτότατα ἔχον. Fisch.

ὡσαύτως κατὰ ταυτὰ] Aug. ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ, ut ante ἅπερ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχει. §. 66. ἀεὶ ὡσαύτως καὶ κατὰ ταυτὰ ἔχοντι ἑαυτῷ. Politic. p. 269. D. τὸ κατὰ ταυτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχειν ἀεὶ καὶ ταυτὸν εἶναι. Phileb. p. 61. E. Contra quemadmodum h. l. atque paullo ante ὡσαύτως ἀεὶ ἔχει κατὰ ταυτὰ, ita Sophist. §. 70. τὴν ὄντως οὐσίαν, ἣν ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχειν φατέ. §. 79. τὰ ὄντα κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχοντα. de Rep. v. p. 479. A. ἰδέαν —ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ὡσαύτως ἔχουσαν. Ibid. E. αὐτὰ ἕκαστα—ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ὄντα. Atque statim post in his 'Ωσαύτως—καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχειν etc. Tub. et Aug. καὶ omittunt. Hoc igitur a Platone ipso in hoc loquendi genere modo additum videtur, modo omissum. Heind.

οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀλλοίωσιν οὐδεμίαν ἐνδέχεται (Cod. Aug. δέχεται)] Animadvertatur Platonis copia in augenda negatione iterandis ejus particulis cognatis: v. c. Epinom. p. 700. G. οὐ γάρ ἐστιν ἀπώματον ὅ, τι ποτ' ἄλλο γίγνοιτ' ἂν, καὶ χρῶμα οὐδὲν οὐδαμῶς οὐδέποτ' ἔχον, πλὴν τὸ θειότατον ὄντως τῆς ψυχῆς γένος· Phileb. p. 75. F.=p. 19. B. οὐδεὶς εἰς οὐδὲν οὐδενὸς ἂν ἡμῶν

οὐδεμίαν ἐνδέχεται; Ὡσαύτως, ἔφη, ἀνάγκη, ὁ Κέβης, καὶ[u] κατὰ ταὐτὰ[v] ἔχειν, ὦ Σώκρατες. [§. 63.] Τί δὲ[w] τῶν πολλῶν καλῶν, οἷον ἀνθρώπων ἢ ἵππων ἢ ἱματίων ἢ ἄλλων ὡντινωνοῦν τοιούτων, ἢ[x] ἴσων[y] ἢ καλῶν ἢ πάντων τῶν ἐκείνοις

—[u] καὶ unus habet cum ϛ Ξ.—[v] ταὐτὰ 𝔄ΓΛ: τὰ αὐτὰ *ϛ.—[w] δαὶ Γ.—[x] ἢ post

οὐδέποτε γένοιτο ἄξιος· ibidem B. καὶ οὐκ ἐλλόγιμον οὐδ' ἐναρίθμιον, ἅτ' οὐκ εἰς ἀριθμὸν οὐδένα ἐν οὐδενὶ πώποτε ἀπιδόντα. Et in hac figura item litera δ frequentatur. Sophist. p. 162. F.=p. 251. E. μηδενὶ μηδὲν μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν. Politico p. 187. H. μήτε ἕνα μήτε πλῆθος μηδὲν μηδέποτε ἐᾶν δρᾶν μηδ' ὁτιοῦν. Leg. vii. p. 635. F. καθεύδων γὰρ οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος, οὐδὲν μᾶλλον τοῦ μὴ ζῶντος: quam sententiam posteri complures laudarunt. p. 642. A. μηδεὶς μηδέποτε ἐάσῃ μηδαμοῦ θηρεῦσαι. ix. p. 652. F. ἄτιμον δὲ παντάπασι μηδένα εἶναι μηδέποτε μηδ' ἐφ' ἑνὶ τῶν ἁμαρτημάτων μηδ' ὑπερορίαν φυγάδα. xii. p. 684. A. οὐ πρέπον ἐν εὐνόμων (leg. εὐνόμῳ) πόλει γίγνεσθαι τοιοῦτον οὐδὲν οὐδαμῇ οὐδαμῶς. Nam hoc quidem, μηδαμῇ μηδαμῶς, et πάντῃ πάντως, frequentius est, quam ut exempla desideret. Eurip. Cycl. 120. Νομάδες· ἀκούει δ' οὐδεὶς οὐδὲν οὐδενός. Demosthenes de Rhod. Lib. p. 80. A. οὐδενὸς αὐτοὶ δίκην δοῦναι δίκαιοι.—mox οὐ δυνηθέντων δημοσίᾳ διαλύσασθαι ταῦτα. Et literæ π, in affirmationibus, similis usus observatus est. Wytt.

οὐδέποτε οὐδαμῇ οὐδαμῶς—οὐδεμίαν] Quæ vocum negantium coacervatio et Nostro et tragicis aliisque scriptoribus Græcis solemnis. Cf. Sophista p. 249. B. Ξυμβαίνει δ' οὖν, ἀκινήτων τε ὄντων, νοῦν μηδενὶ περὶ μηδενὸς εἶναι μηδαμοῦ. Et p. 264. C. Διὰ τὸ μηδαμῶς μηδέποτε μηδαμοῦ ψεῦδος εἶναι. Faehse.

§. 63. τί δὲ τῶν πολλῶν] Forsan cum præpositione περὶ τῶν πολλῶν. Steph. Elliptice autem abesse verisimilius est, uti et in gemino plane loco, de Rep. v. p. 378. ubi tamen præpositionem hanc idem similiter adscribendam censet. Sic et supra in Apolog. §. 14. θεῶν, ὧν νῦν ὁ λόγος ἐστὶν, pro περὶ ὧν· et supr. §. 1. τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν. At revera tamen hujusce præpositionis dari ellipsin, satis confirmavit Stephanus ipse in Append. ad Lib. de Dial. Attic. p. 90. 93. Forst. Stephanus conj. τί δὲ περὶ τῶν πολλῶν· præeunte, credo, ut alias, versione Ficini, *quid autem dicemus de multis, quæ similiter pulchra dicuntur?* Locis a Forstero allatis addantur Xen. Memor. i. 3. 8. Œcon. xi. 11. et paulo ante erat, ἧς λόγον δίδομεν τοῦ εἶναι. Conf. Abresch. Auctar. Thucyd. p. 273. Fisch.

τί δὲ τῶν πολλῶν καλῶν—;] Quod Stephanus voluit περὶ τῶν πολλῶν, Forsterus autem hoc ipsum περὶ per ellipsin subaudiendum judicat, neutrum probamus; non quidem negantes ellipsin præpositionis περὶ aliis sæpe locis valere, sed in his certe verbis, aut ex proxime antecedenti αὐτῶν ἕκαστον, item subaudientes ἕκαστον· aut ex frequenti ellipsi sic supplenda interpretantes, quasi scriptum esset, Τί δὲ τὸ τῶν πολλῶν, aut plenius, Τί δ' ἐστὶ τὸ τῶν πολλῶν καλῶν πρᾶγμα; *Quodnam autem est negotium singularium rerum pulcrarum?* Wytt.

τί δὲ τῶν πολλῶν] Præp. περὶ in his interponendam putabat Stephanus, atque sic ea ponitur quum alias, tum Parmenid. §. 54. Ἔστι μὲν δὴ οὕτως ἔχον τε καὶ γεγονός· ἀλλὰ τί αὖ περὶ τοῦ γίγνεσθαι αὐτὸ πρεσβύτερόν τε καὶ νεώτερον τῶν ἄλλων καὶ τἆλλα τοῦ ἑνὸς, καὶ μήτε νεώτερον μήτε πρεσβύτερον γίγνεσθαι; ἆρα οὕτως etc. Sed genitivi hujus par est ratio Gorg. §. 139. Τί δὲ δὴ τοῦ ἀδικεῖν; πότερον ἐὰν μὴ βούληται ἀδικεῖν, ἱκανὸν τοῦτ' ἐστὶν etc. ubi vide quæ notavimus. Heind.

οἷον ἀνθρώπων κ. τ. λ.] Epicharmus item, unde Plato nonnulla sumpsisse dicitur, de eadem re disserens, eodem utitur exemplo νῦν ὅρη Καὶ τὼς ἀνθρώπως. ὁ μὲν γὰρ αὔξεθ', ὁ δέ γα μὰν φθίνει· Ἐν μεταλλαγᾷ δὲ πάντες ἐντὶ πάντα τὸν χρόνον. Ὁ δὲ μεταλλάσσει κα φύσιν, καὶ οὔποκ' ἐν ταυτῷ μένει· Ἀλλὰ δὴ ἕτερον εἴη κ' αὐτὸ τοῦ παρεξεστακότος. Καὶ τὸ δὴ κἀγὼ ἐχθὲς ἄλλοι, καὶ νῦν ἄλλοι τελέθομες, Κ' αὖθις ἄλλοι, κ' οὔποκ' αὐτοὶ καττὸν λόγον. Diog. Laert. l. iii. 11. Forst.

ἢ ἴσων ἢ καλῶν] Prius ἢ recepi e Tub. et Ficino: *quæ vel pulchra dicuntur vel æqualia.* Mox in his οὐδαμῶς κατὰ ταὐτά ἐστιν Tub. omittit ἐστίν. Heind.

ὁμωνύμων;[z] ἆρα κατὰ ταὐτὰ[a] ἔχει, ἢ πᾶν τοὐναντίον ἐκείνοις[b] οὔτε αὐτὰ αὑτοῖς οὔτε ἀλλήλοις οὐδέποτε[c] ὡς ἔπος II. iii. 48.
εἰπεῖν οὐδαμῶς κατὰ ταὐτά ἐστιν;[d] Οὕτως αὖ,[e] ἔφη, ταῦτα,[f] ὁ Κέβης· οὐδέποτε[g] ὡσαύτως ἔχει. Οὐκοῦν τούτων I. 79.
μὲν κἂν ἅψαιο κἂν ἴδοις κἂν ταῖς ἄλλαις αἰσθήσεσιν αἴσθοιο, τῶν δὲ κατὰ ταὐτὰ ἐχόντων οὐκ ἔστιν ὅτῳ ποτ' ἂν ἄλλῳ[h] ἐπιλάβοιο ἢ τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ, ἀλλ' ἔστιν ἀειδῆ[i] τὰ τοιαῦτα καὶ οὐχ ὁρᾶται;[j] Παντάπασιν, ἔφη, ἀληθῆ λέγεις. [§. 64.] Θῶμεν οὖν βούλει,[k] ἔφη, δύο[l]

τοιούτων add 𝔄ΔΞΠΦGs et rc Υ.—[y] ἴσως I.—[z] ὁμώνυμον H.—[a] ταὐτὰ 𝔄ΓΔΦs : τὰ
καὶ πω
αὐτὰ ς.—[b] ἐκείνοις καὶ οὔτε ΔΦGs, ἐκείνοις οὔτε 𝔄.—[c] οὐδεπώποτε ΔΦGs, οὐδέ ποτε 𝔄.—[d] ἐστιν supra versum 𝔄.—[e] οὖν ΕΛ, ἂν Δ, om Π et pr 𝔄.—[f] ταῦτα om Π et pr 𝔄.—[g] οὐδεπώποτε ΔΦs et pr G.—[h] ἄλλο ΔΛ. ἐπιλάβοις Δs.—[i] ἀηδῆ I.—[j] ὁρᾶτε
εἰ
Δ, ὁρατά 𝔄.—[k] οὖν εἰ βούλει ΔΦGs, οὖν βούλει 𝔄.—[l] δύ' s.—[m] τὸν μὲν...τὸν δὲ

οὕτως] Ita Tub. Aug. Ald. Steph. Sed Bas. 1. 2. *οὗτος*. male: ut apud Xen. Cyrop. iii. 1. 22. æque perperam in Cod. Alt. scriptum est *ἔλεξεν οὗτος* pro *ἔλεξεν οὕτως*. Fisch.

οὕτως αὖ, ἔφη, ταῦτα] *Sic contra, inquit, hæc.* Notetur *ταῦτα* non temere poni sed demonstrative de rebus singularibus: ut vidimus ad §. 21. Item *αὖ* usitatum in oppositione pro *contra*. Wytt.

οὕτως αὖ, ἔφη, ταῦτα] Utrumque et *αὖ* et *ταῦτα* abest e Tub. Verba *οὕτως αὖ* quum vix jungi queant cum seqq. *οὐδέπ. ὡσ. ἔχει*, sed hic, ut alias, per se intelligenda sint, suppleto *ἔχει* vel *οἶμαι*: vellem seqq. sic posita *ἔφη ὁ Κέβης· ταῦτα οὐδέπ. ὡσ. ἔχει*. cf. de Rep. v. p. 472. C. *ἢ ἀγαπήσομεν, ἐὰν ὅτι ἐγγύτατα αὐτῆς ᾖ καὶ πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐκείνης μετέχῃ; Οὕτως, ἔφη· ἀγαπήσομεν.* Hipp. Maj. §. 33. *ἢ, πᾶν τουναντίον, (ὁμολογήσομεν) ἀγνοεῖσθαι, καὶ πάντων μάλιστα ἔριν καὶ μάχην περὶ αὐτῶν εἶναι—; Ἱπ. Οὕτω μᾶλλον, ὦ Σωκρ. ἀγνοεῖσθαι.* Plenius de Rep. vii. p. 516. D. *Οὕτως, ἔφη, ἔγωγε οἶμαι· πᾶν μᾶλλον πεπονθέναι ἂν δέξασθαι ἢ ζῆν ἐκείνως.* Heind.

τῷ τῆς διανοίας λογισμῷ] *Ratiocinatione cogitationis.* Est autem *διάνοια* medium quid inter *νοῦν*, qui in abstractis et intelligibilibus versatur, et inter *δόξαν*, quæ in concretis et sensibilibus: secundum Platonem Rep. vi. fin. p. 480. A. B. ergo utrique materiæ communis est *διάνοια*, quod ad præsentem Phædonis locum pertinet; siquidem per sensibilia ad intelligibilia venimus, certe de his admonemur. Eamdem distinctionem secutus est Synesius in Dione p. 51. A. ubi eam attigit Petavius. Et Aristoteles de Anima ii. 3. *λογισμὸν καὶ διάνοιαν* junxit. Wytt.

§. 64. *θῶμεν οὖν βούλει κ. τ. λ.*] Olymp. *Διαιρεῖ καὶ τὴν ἡμετέραν σύστασιν εἰς ψυχὴν καὶ σῶμα, καὶ ζητεῖ τί μᾶλλον ἔοικε τοῖς ἀδιαλύτοις, πότερον ἡ ψυχὴ ἢ τὸ σῶμα, καὶ κατασκευάζει ὅτι ἡ ψυχὴ μᾶλλον ἔοικε τοῖς ἀδιαλύτοις διὰ τριῶν ἐπιχειρημάτων, ἐκ τοῦ ἀοράτου αὐτῆς, καὶ ἐκ τοῦ διανοητικοῦ αὐτῆς, καὶ ἐκ τοῦ δεσπόζειν τοῦ σώματος—ἐφ' οἷς συλλογίζεται τὸ προκείμενον οὕτως· ἡ ψυχὴ κατὰ πάντα μᾶλλον τοῦ σώματος ἔοικε τοῖς ἀδιαλύτοις· τὸ κατὰ πάντα ἐοικὸς μᾶλλον ἀδιάλυτόν ἐστιν· ἡ ψυχὴ μᾶλλον ἀδιάλυτός ἐστι· τὸ μᾶλλον ἀδιάλυτον πολυχρονιώτερόν ἐστι τοῦ σώματος· ἡ ψυχὴ ἄρα πολυχρονιωτέρα τοῦ σώματος· τὸ πολυχρονιώτερον ἐπιμένει καὶ μετὰ τὸν χωρισμόν· εἴγε οὐδὲ αὐτὰ τὰ σώματα εὐθέως φθείρεται, ἀλλ' ἐπιδιαμένει, καὶ μάλιστα ἂν τύχοι ταριχευθέντα, ὡς τὰ παρὰ Αἰγυπτίοις σώματα. ἡ ψυχὴ ἄρα ἐπιδιαμένει μετὰ τὸν χωρισμὸν, ὅπερ ἐζήτουν οἱ νεανίαι, μήποτε σκεδάννυται εὐθὺς καὶ διαλύεται ἐξελθοῦσα τοῦ σώματος.* Forst.

θῶμεν οὖν βούλει] Hæc deinceps ad §. 30. *οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη*, apponit Euseb. Præp. Evang. xi. 27. p. 551. D. ad

εἴδη τῶν ὄντων, τὸ μὲν[m] ὁρατόν, τὸ δὲ ἀειδές; Θῶμεν, ἔφη. Καὶ τὸ μὲν ἀειδὲς ἀεὶ[n] κατὰ ταὐτὰ[o] ἔχον, τὸ δὲ ὁρατὸν μηδέποτε κατὰ ταὐτά; Καὶ τοῦτο, ἔφη, θῶμεν. Φέρε δή, ἦ δ' ὅς, ἄλλο τι[q] ἡμῶν αὐτῶν τὸ[r] μὲν σῶμά ἐστι,[s] τὸ δὲ ψυχή; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη. Ποτέρῳ[t] οὖν ὁμοιότερον τῷ[u] εἴδει φαῖμεν[v] ἂν εἶναι[w] καὶ ξυγγενέστερον τὸ σῶμα; Παντί, ἔφη, τοῦτό γε δῆλον ὅτι τῷ ὁρατῷ. Τί δὲ ἡ ψυχή; ὁρατὸν ἢ ἀειδές; Οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων γε, ὦ Σώκρατες, ἔφη. Ἀλλὰ μὴν[x] ἡμεῖς γε τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ μὴ τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐλέγομεν.[y] ἢ ἄλλῃ τινὶ οἴει; Τῇ τῶν ἀν-

Δ.—[n] ἀεὶ post ἔχον ponit Δ.—[o] ταὐτὰ 𝔄ΓΔΦ : τὰ αὐτὰ *ς. ταυτὰ δὲ L.—[q] τι ἢ Δ.—[r] αὐτῶν τὸ ΔΛΠΥCHILs et pr 𝔄G : αὐτῶν ἢ τὸ *ς.—[s] ἐστι post ψυχή ponunt Φs.—[t] ποτὲ L.—[u] τῷ om Δ.—[v] φαῖμεν 𝔄ΠΦCs et rc E : φαμὲν ς.—[w] εἶναι ἂν Γ.—[x] μὴν om 𝔄G et pr Π.—[y] ἐλέγομεν φύσει ΔΦGs, φύσει λέγομεν 𝔄Π.—

p. 554. et indidem usque ad §. 29. quibusdam omissis, Theodoretus Serm. v. p. 550. B. Wytt.

θῶμεν οὖν, εἰ βούλει—ἀειδὲς] Ita Aug. Vulgo *θῶμεν οὖν βούλει—ἀειδές*; In qua scriptura aut abesse debebat hoc *βούλει*, aut scribi *βούλει οὖν θῶμεν*. Nam isto modo collocatum verbum nusquam reperies. Heind.

ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἔχον] Tub. *ταῦτα*, unde *ταυτὰ* pro vulgato *τὰ αὐτὰ* ob subsequens *ταυτὰ* scripsi. Heind.

ἄλλό τι ἡμῶν αὐτῶν, ἢ τὸ μὲν, σῶμά ἐστι, τὸ δὲ, ψυχὴ] *Nostrum autem ipsorum altera pars aliudne quid est quam corpus, altera autem anima?* In hac lectione ad sententiam nihil desideramus, ad auctoritatem requirimus librorum adsensum. Euseb. habet, *ἄλλο δή τι ἡμῶν αὐτῶν, τὸ μέν*. Theodor. *ἄλλό τι ἡμῶν αὐτῶν, τὸ μ.* et sic Vind. A. Venet. B. at Vind. F *ἄλλό τι ἢ ἡμῶν αὐτῶν τὸ μὲν* prouti communis usus ferebat: quum in vulgata lectione exquisitior sit transpositio particulæ *ἢ*. Quæ tamen lectiones ad usum et grammaticam rationem exactæ sunt omnes: de cujus formulæ varietate exposuit Hoogeveen. Doctr. Particul. p. 1264. Exempla omissæ particulæ *ἢ*, sunt etiam Leg. ii. p. 579. A. *ἄλλό τι παρ' ὑμῖν ἐν πάσῃ παιδείᾳ καὶ μουσικῇ τὰ λεγόμενα ἐστὶ τάδε*; Charmid. p. 244. E. *ἄλλό τι ἂν εἴη ὠφελίμη ἡμῖν*; *aliudne quid sit, quam nobis utilis.* Vid. Heusd. Specim. Crit. p. 59. Wytt.

ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ] Genitivus hic *ἡμῶν αὐτῶν* quum non ab *ἄλλο τι* pendeat, sed a seq. *τὸ μὲν*, interpositum *ἢ* post *αὐτῶν* aut cum Euseb. et Codd. Theodoret. expungendum videatur, aut transponendum post *ἄλλο τι*. Sed vid. not. ad §. 126. Heind.

φαμὲν] An *φαῖμεν*. Steph. qui sic in Not. 'Eadem emendatio annotatur et in p. 82. A.'

φαῖμεν ἂν] Sic pro *φαμὲν* rescripserat jam e Tub. Euseb. et Olympiod. Fischerus. Heind.

ἀλλὰ μὴν ἡμεῖς γε τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ μὴ, τῇ τῶν ἀνθρώπων φύσει ἐλέγομεν] *Atqui nos visibilia et invisibilia dicimus ea, quæ secundum humanam naturam sunt.* i. e. *quæ humanæ naturæ aut visibilia aut invisibilia sunt: ea ad humanæ naturæ vires exigimus, censemus.* Sententia perspicua; a qua tamen Olympiodorus ita discedit, ut aliud quid in suo codice legisse videatur. Sed juvat, ejus annotationem referre: *Δοκεῖ ὁ Κέβης τελειότερον τοῦ Σωκράτους ἐνταῦθα ἀποφαίνεσθαι· ἐρωτήσας γὰρ ὅτι ἡ ψυχὴ ὁρατὸν, φησὶν ὅτι οὐχ ὑπ' ἀνθρώπων· καὶ ἐπήγαγεν ὁ Σωκράτης, ὅτι τὸ μὴ ἀνθρώπῳ ὁρατὸν, οὐδενί ἐστιν ὁρατόν. καὶ δοκεῖ ψεῦδος εἶναι τὸ λεγόμενον· διὰ τὸ εἶναι ἄλλα ζῶα μάλιστα ἀπηκριβωμένα περὶ τὸ ὁρᾷν· ἢ* (f. *ᾗ*) *πολλαχῶς τὸ ὁρᾷν ἐστιν· ἢ γὰρ* (f. *καὶ γὰρ*) *συνεζευγμένον τοῦτο, καθὸ πάντες ὁρῶμεν, ἢ κατὰ φυσικὰ* (l. *φυσικὴν*) *τινα ἰδιότητα, καθὸ ὁ Λυγκεὺς ἑώρα τὰ πόῤῥω· ἢ τέχνῃ τινὶ, οἵαν Οὔαρος διδάσκει, διὰ τινῶν ἐγχρισμάτων τοὺς συνόντας ἀλλοίους ὁρᾷν· ἢ κατὰ ἐνθου-*

θρώπων. Τί οὖν περὶ ψυχῆς λέγομεν;[z] ὁρατὸν εἶναι ἢ οὐχ ὁρατόν;[a] Οὐχ ὁρατόν.[b] Ἀειδὲς ἄρα; Ναί. Ὁμοιότερον ἄρα ψυχὴ σώματός[c] ἐστι[d] τῷ ἀειδεῖ, τὸ δὲ τῷ ὁρατῷ; II. iii. 49.
Πᾶσα ἀνάγκη, ὦ Σώκρατες. [§. 65.] Οὐκοῦν καὶ τόδε §. 27. W.
πάλαι λέγομεν,[e] ὅτι ἡ ψυχὴ ὅταν μὲν τῷ σώματι προσχρῆται[f] εἰς τὸ σκοπεῖν[g] τι ἢ διὰ τοῦ ὁρᾶν ἢ διὰ τοῦ ἀκούειν ἢ δι᾽ ἄλλης τινὸς αἰσθήσεως—τοῦτο γάρ ἐστι τὸ διὰ τοῦ σώματος, τὸ[h] δι᾽ αἰσθήσεως[i] σκοπεῖν τι—, τότε[j] μὲν ἕλκεται ὑπὸ[k] τοῦ σώματος εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ[l] ταὐτὰ[m]

[z] λέγομεν pr Π, λέγωμεν corr E : ἐλέγομεν *s.—[a] ὁρατὸν ἢ ἀόρατν εἶναι 𝔄ΔΠΦGs, ὁρατὸν εἶναι ΛCI, ὁρατὸν οὖν ΥΗL.—[b] : οὐχ ὁρατόν : om pr Γ.—[c] σώματός τε ἐστὶ Δ.—[d] ἔσται G.—[e] λέγομεν Heindorfius : libri ἐλέγομεν.—[f] προσχῆται Δ.—[g] τι... σκοπεῖν om L.—[h] ἢ τὸ Υ.—[i] αἰσθήσεων Π et pr 𝔄.—[j] τὸ pr Π, τὸ τε 𝔄, ὅτε s.—

σιασμὸν καὶ θεωρητικῶς· ἐνθουσιᾷ γάρ ποτε ἡ ὄψις, ὥσπερ περὶ Ἀπολλωνίου λέγεται ὅτι ἐν Ῥώμῃ ὢν ἑώρα τὰ ἐν Αἰγύπτῳ ἐπιτελούμενα· τὸ οὖν μὴ ἀνθρώπῳ καθ᾽ ἕνα τῶν τρόπων ὁρατὸν, οὐδενί ἐστιν ὁρατόν. Wytt.

ἐλέγομεν ;] Tub. et Aristipp. λέγομεν. Alterum ferri poterit sic explicatum : *dicebamus modo*, quum duo rerum genera distinguebamus. Itaque retinui ; in proximis vero vulgo editum ἐλέγομεν in λέγομεν cum eod. Cod. ac Theodoret. et Stob. mutare jussit ratio. Nec magis dubitavi §. seq. init. rescribere πάλαι λέγομεν pro π. ἐλέγομεν. Heind.

ὁρατὸν εἶναι ἢ οὐχ ὁρ.] Tub. cum Euseb. et Theodoret. ὁρατὸν ἢ ἀοράτὸν εἶναι; A quibus discrepat sequens Cebetis responsio. Ab Aug. et Stob. absunt verba ἢ οὐχ ὁρατὸν, neque ea reddidit Ficinus : *Quid ergo de anima dicebamus? Numquid visibilem esse? Non visibilem.* Vulgata tamen scriptura Platonicæ consuetudini omnium optime respondet. Mox οὐχ ὁρατὸν est *quod cerni nequit* ; ἀειδὲς, *quod speciem formamve non habet*. Heind.

ἄρα ψυχὴ] Theodoret. οὖν ἄρα ἡ ψυχή. At ab Codd. Palat. et August. recentioribus aberat particula οὖν. recte. Fisch.

τὸ δὲ] Libri Theodoreti habent τὸ δὲ σῶμα· quod nomen haud dubie huc e margine profectum est. Ficinus, *corpus vero visibili*. Fisch.

§. 65. οὐκοῦν καὶ τόδε κ. τ. λ.] Olymp. Τὸ δεύτερον ἐπιχείρημα, ὅτι μᾶλλον ἔοικεν ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος τοῖς διαλύτοις (lege ἀδιαλύτοις) τοὺς τῆς γνώσεως (forsan τὸ ἐκ τῆς ἑλκύσεως) εἰς τὰ οὐδέποτε κατὰ τὰ αὐτὰ ἔχοντα. διττὴ γὰρ ἡ ἐνέργεια τῆς ψυχῆς, ἢ κατὰ φύσιν, ἥνικα οὐκ ἕλκεται ὑπὸ τοῦ σώματος, ἀλλὰ δεσπόζει αὐτοῦ· ἢ παρὰ φύσιν, ὡς ἐν ταῖς συμπαθείαις ταῖς πρὸς τὸ σῶμα. Forst.

πάλαι] *Dudum* apud Latinos, sæpe dici de spatio temporis præteriti quovis, eoque nonnunquam admodum brevi et exiguo. Photius Lex. v. Πάλαι· τὸ ἤδη λέγειν εἰώθασι Πάλαι—: Eustathius ad Il. θ΄. p. 702. et ex eo Phavorinus v. Πάλαι. Fisch.

ὅταν μὲν τῷ σώματι προσχρῆται] V. Laert. iii. 12. φησὶν δ᾽ Ἄλκιμος καὶ ταυτί· φασὶν οἱ σοφοὶ, τὴν ψυχὴν, τὰ μὲν διὰ τοῦ σώματος αἰσθάνεσθαι, οἷον ἀκούουσαν, βλέπουσαν· τὰ δ᾽ αὐτὴν καθ᾽ αὑτὴν ἐνθυμεῖσθαι, μηδὲν τῷ σώματι χρωμένην. Quæ verba Hesychius Miles. Vit. Platonis p. 36. tribuit Epicharmo. Gottl.

σκοπεῖν τι] Abest τι a Tub. non male. Mox Tub. τὸ δὲ δι᾽ αἰσθήσεων· ut Ficinus, *quia per sensus id agitur*. Dein Tub. et Stob. σκοπεῖν· τὸ μέν. male. Nam τότε respicit ad ὅταν. Fisch.

οὐδέποτε] Euseb. μηδέποτε pro οὐδέποτε. Quod præferat aliquis, quoniam hæc pendent a præcedd. τόδε πάλαι λέγομεν, ὅτι—· Sic tamen infra §. 93. ὅταν φῇς—εἶναι αὐτὴν ξυγκειμένην ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων. Scilicet si Latino dixeris, *quando dicis animum compositum esse ex iis, quæ nondum sunt*, Græce ponetur ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων ; sin *ex iis, quæ nondum sint*, ut τὸ οὔπω εἶναι ex alterius quasi mente et sententia proferatur, ponendum erit ἐκ τῶν μηδέπω

ἔχοντα, καὶ αὐτὴ πλανᾶται καὶ ταράττεται καὶ ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη; Πάνυ γε. Ὅταν δέ γε αὐτὴ καθ᾿ αὐτὴν[n] σκοπῇ, ἐκεῖσε οἴχεται εἰς τὸ καθαρόν τε καὶ ἀεὶ ὂν καὶ ἀθάνατον καὶ ὡσαύτως ἔχον, καὶ ὡς συγγενὴς οὖσα αὐτοῦ ἀεὶ μετ᾿ ἐκείνου τε[o] γίγνεται,[p] ὅταν περ αὐτὴ καθ᾿ αὐτὴν γένηται[q] καὶ ἐξῇ αὐτῇ, καὶ πέπαυταί[r] τε[s] τοῦ πλάνου καὶ περὶ ἐκεῖνα ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ὡσαύτως ἔχει, ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη; καὶ τοῦτο αὐτῆς τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται; Παντάπασιν, ἔφη,

[k] ἀπὸ ΛΕΙ.—[l] κατ᾿ αὐτὰ Ε.—[m] ταὐτὸν C.—[n] ἑαυτὴν Δ.—[o] τε om Π.—[p] ἐγγίνεται Π.—[q] γίγνηται ΔΦs et mg 𝔄.—[r] παύεταί Γ.—[s] γε ΔΦCGIs.—[t] ἀληθῶς ΔΠGIs.

ὄντων. Rem pluribus locis primus aperuit grammaticorum in patria φιλοσοφώτατος, G. Hermannus. Heind.

ἰλιγγιᾷ ὥσπερ μεθύουσα] Pleraque hinc sumsit Albinus de Doctrin. Plat. cap. xxv. p. 370. *Εἰ δὲ ἀθάνατον ἡ ψυχὴ, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη· ἀσώματος γάρ ἐστιν οὐσία, ἀμετάβλητος κατὰ τὴν ὑπόστασιν, καὶ νοητὴ, καὶ ἀειδὴς, καὶ μονοειδής· οὐκοῦν ἀσύνθετος, ἀδιάλυτος, ἀσκέδαστος· τὸ δὲ σῶμα πᾶν τοὐναντίον, αἰσθητὸν, ὁρατὸν, σκεδαστὸν, σύνθετον, πολυειδές· καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡ ψυχὴ διὰ μὲν τοῦ σώματος πρὸς τῷ αἰσθητῷ γενομένη ἰλιγγιᾷ καὶ ταράττεται καὶ οἷον μεθύει· πρὸς δὲ τῷ νοητῷ αὐτὴ καθ᾿ αὐτὴν γινομένη καθίσταται καὶ ἠρεμεῖ· πρὸς ᾧ δὲ γινομένη ταράττεται, τούτῳ οὐκ ἔοικεν· ὥστε μᾶλλον τῷ νοητῷ ἔοικε· τὸ δὲ νοητὸν ἀσκέδαστον τῇ φύσει καὶ ἀνώλεθρον.* Olympiodorus Cod. iii. p. 42. *τὸ μὲν τῆς πλάνης ὄνομα κοινῶς καὶ ἐπὶ ζωῆς καὶ γνώσεως φέρεται· τὸ δὲ ταράττεται, ἐπὶ ζωῆς μόνης· τὸ δὲ ἰλιγγιᾷ, ἐπὶ γνώσεως μόνης· καλῶς δὲ τὸ ἰλιγγιᾷ· ὥσπερ γὰρ οἱ τοιοῦτοι διὰ τὴν ἔνδοθεν αὐτοῖς δίνην καὶ τὰ ἔξω τοιαῦτα νομίζουσιν, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ διὰ τὸ μόνα τὰ αἰσθητὰ ὁρᾶν, πάντα νομίζει ῥευστὰ καὶ ἐν κινήσει εἶναι.* Macrobius Somn. Scip. i. 12. 'hoc est, quod Plato notavit in Phædone: animam in corpus trahi nova ebrietate trepidantem: volens novum potum materialis alluvionis intelligi, quo delibuta et gravata deducitur.' Alia de hoc verbo alibi dabimus: de quo jam egerunt Pierson. ad Mœr. p. 196. et Lennep. ad Phalarin p. 35. Wytt.

ἅτε τοιούτων ἐφαπτομένη] *τοιούτων* sc. *πλανωμένων καὶ ἐν ταραχῇ ὄντων.* Heind.

τὸ πάθημα φρόνησις κέκληται] Mirum accidit Olympiodoro, qua ratione *prudentia* *πάθημα* dicatur, ac ter animadvertit: Cod. i. p. 69. *Πῶς πάθος ἡ φρόνησις; καίτοι συνάπτουσα πρὸς τὰ νοητά· ἢ ὅτι οὐ μόνον ἐνέργεια τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ καὶ πεπονθυῖα τὸν νοῦν κατ᾿ ἀφομοίωσιν.* Et p. 194. *Πῶς πάθημα τὴν φρόνησιν ἔφην; ἢ ὅτι μέθεξίς ἐστιν τῆς αὐτοφρονήσεως· καὶ γὰρ τὸ μετέχειν πεπονθέναι λέγει πολλάκις ὁ Πλάτων· μήποτε δὲ καὶ ὡς διάθεσιν οὖσαν ἐν οὐσίᾳ τῇ ψυχῇ.* Tum Cod. iii. p. 44. similia dat. Poterat nos ablegare ad §. 15. *καὶ αὐτὴ ἡ φρόνησις μὴ καθαρμός τις ᾖ.* Neque huc opus est confugere; nam si quæritur de *agendo* aut *patiendo*, una omnium virtutum præcipue in agendo cernitur *prudentia*; quippe quæ ceteras gubernat, ipsas *τὰ πάθη* gubernantes. Ratio ante oculos in modo dictis: *πέπαυται τοῦ πλάνου κ. τ. λ.* indeque et sensu quietis et perceptione veritatis suaviter afficitur et bene patitur, *εὐπαθείᾳ* fruitur, *εὐπαθεῖ·* quod dictum, sic legendum in Phædro p. 345. B. *ἡ γὰρ ἀχρώματός τε καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφὴς οὐσία ὄντως οὖσα, ψυχῆς κυβερνήτῃ μόνῳ θεατῇ νῷ χρῆται, περὶ ἣν τὸ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης γένος τοῦτον ἔχει τὸν τόπον· ἅτ᾿ οὖν θεοῦ διανοίᾳ νῷ τε καὶ ἐπιστήμῃ ἀκηράτῳ τρεφομένη—ἰδοῦσα διὰ χρόνου τὸ ὂν, ἀγαπᾷ τε καὶ θεωροῦσα τἀληθῆ τρέφεται καὶ εὐπαθεῖ. κ. τ. λ.* Wytt. qui sic in Addend. 'Alia ratione Xenoph. Cyrop. *πάθημα* et *μάθημα* invicem opponit, iii. 1. 10. *πάθημα ἄρα σὺ λέγεις τῆς ψυχῆς εἶναι τὴν σωφροσύνην, ὥσπερ λύπην, οὐ μάθημα·* quod comparandum cum ejusdem disputatione, in eodem libro prodita, iii. 23. Plato *πάθημα* et *ποίημα*

καλῶς καὶ ἀληθῆ[t] λέγεις, ὦ Σώκρατες. Ποτέρῳ οὖν αὖ
σοι δοκεῖ τῷ εἴδει καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν[u] καὶ ἐκ τῶν νῦν
λεγομένων ψυχὴ ὁμοιότερον εἶναι καὶ ξυγγενέστερον;
[§. 66.] Πᾶς ἂν ἔμοιγε[w] δοκεῖ,[x] ἦ δ᾽ ὅς,[y] ξυγχωρῆσαι,[z]
ὦ Σώκρατες, ἐκ ταύτης τῆς μεθόδου, καὶ ὁ δυσμαθέστατος, II. iii. 50.
ὅτι ὅλῳ καὶ παντὶ ὁμοιότερόν ἐστι ψυχὴ[a] τῷ ἀεὶ ὡσαύτως
ἔχοντι μᾶλλον ἢ τῷ μή. Τί δὲ[b] τὸ σῶμα; Τῷ ἑτέρῳ.
Ὅρα δὲ[c] καὶ τῇδε, ὅτι ἐπειδὰν ἐν τῷ αὐτῷ ὦσι ψυχὴ καὶ §. 28. W.
σῶμα, τῷ μὲν δουλεύειν καὶ ἄρχεσθαι ἡ φύσις προστάττει, I. 80.
τῇ δὲ ἄρχειν καὶ δεσπόζειν· καὶ κατὰ ταῦτα[d] αὖ πότερόν
σοι δοκεῖ ὅμοιον τῷ θείῳ εἶναι καὶ πότερον τῷ θνητῷ; ἢ οὐ
δοκεῖ σοι τὸ μὲν θεῖον οἷον ἄρχειν τε[e] καὶ ἡγεμονεύειν πε-

—[u] ἔμπροσθεν 𝔄Π : πρόσθεν *s.—[w] μοι pr 𝔄Π.—[x] δοκῇ pr Γ et corr Λ. τῷ om Δ. —[y] ἦ δ᾽ ὃς om G.—[z] ξυγχωρῆσαι 𝔄G, συγχωρῆσαι ΓΛΥΦCHL : συγχωρήσαι *s.— [a] ἐστιν ἡ ψυχὴ E.—[b] δὴ L.—[c] δὲ ΔΦGs : δὴ *s.—[d] κατ᾽ αὐτὰ pr 𝔄Π.—[e] ἄρχειν

distinguit Leg. ix. p. 654. E. 668. B. Aristot. Anim. iii. 2. πάθησιν et ποίησιν. 'Quatenus in sapientia sit voluptas, in φρονήσει πάθημα, disputat Plato in Philebo : ubi notiones sensibus corporis acceptæ dicuntur παθήματα p. 83. F.'

καλῶς καὶ ἀληθῆ λέγεις] Par. ἀληθῶς. Protag. §. 104. Καλῶς γε, ἔφην ἐγὼ, σὺ λέγων καὶ ἀληθῆ. Ion. p. 538. E. σκέψαι ὡς ῥᾳδίως τε καὶ ἀληθῆ ἐγώ σοι ἀποκρινοῦμαι. Terent. Adelph. iv. 3. 18. 'Et recte et verum dicis,' Heind.

πρόσθεν] Tub. ἔμπροσθεν. Euseb. ἐκ τῶν πρόσθεν εἰρημένων. Atque statim post unus Euseb. ἡ ψυχὴ, idem tamen articulum in proximis ὁμ. ἐστὶ ψυχὴ cum reliquis libris omittens. Heind.

§. 66. συγχωρῆσαι] Ita Aug. Vulgo συγχωρήσαι. Heind.

ὅλῳ καὶ παντὶ] Proverbii vim habet. Simile Platonis Alcib. i. p. 27. E. ἀλλὰ μὴν τοῦτόγε διαφέρει ὅλον καὶ πᾶν. Leg. xii. p. 687. B. διαφέρει δὲ ὅλον που καὶ τὸ πᾶν· *penitus et totum quantum differt.* Proprie distinguuntur in Theæt. p. 140. E. τὸ δὲ δὴ πᾶν καὶ τὸ ὅλον, πότερον ταυτὸν καλεῖς ἢ ἕτερον ἑκάτερον. Rerum universitas aliter dicitur ὅλον, aliter πᾶν, secundum scriptorem libri Plutarchei de Plac. Phil. ii. 1. Junguntur ab Hippodamo apud Stob. Flor. ci. p. 555. Olympiodoro in Phædon. Cod. i. p. 9. ἴσα γε τῷ παντὶ καὶ ὅλῳ. Wytt.

ὅρα δὴ καὶ τῇδε κ. τ. λ.] Olymp. Τὸ τρίτον ἐπιχείρημα, τὸ ἐκ τῆς ζωῆς, ὅτι ἡ ψυχὴ δεσπόζει τοῦ σώματος. τὸ γὰρ χρώμενον τοῦ ὀργάνου δεσπόζει. Forst.

ὅρα δὴ] Stob. ὅρα δέ. Fischer. conj. ὅρα δὲ δή. Heind.

τῷ μὲν δουλεύειν κ. τ. λ.] Idem argumentum adfertur in Tim. p. 528. C D. Leg. x. p. 668—669. ut monuimus in Disput. de Placito Imm. An. p. xxiv. Attingit Olympiodorus in Phædon. Cod. i. 63. 67. 71. 185. 187. Albinus Doctrin. Plat. cap. xxv. p. 370. καὶ μὴν ἡγεμονεύει ἡ ψυχὴ φύσει· τὸ δὲ δὴ φύσει ἡγεμονικὸν τῷ θείῳ ἔοικεν. Wytt.

θεῖον οἷον ἄρχειν] 'Deum te igitur scito esse; siquidem Deus est, qui viget, qui sentit, qui meminit, qui providet, qui tam regit et moderatur et movet id corpus cui præpositus est, quam hunc mundum ille princeps Deus : et ut mundum ex quadam parte mortalem ipse Deus æternus, sic fragile corpus animus sempiternus movet.' Somnium Scip. c. 8. Forst.

οἷον ἄρχειν] V. Apul. de Dogm. Plat. p. 255. 'animam—imperare et regere ea, quorum curam fuerit diligentiamque secuta—.' Gottl.

τὸ μὲν θεῖον οἷον ἄρχειν] Ut οἷον hic male abest ab Aug. et Euseb. ita idem in libris nostris excidisse deinde post θνητὸν suspicor, ubi id accurata certe stili ratio requirit. Mox in his Σκόπει δὴ e Par. et Stob. δὴ posui pro δέ. Ficinus : *Animadverte jam.* Heind.

φυκέναι, τὸ δὲ θνητὸν ἄρχεσθαί τε[f] καὶ δουλεύειν; Ἔμοιγε. Ποτέρῳ οὖν ἡ ψυχὴ ἔοικεν; Δῆλα δή, ὦ Σώκρατες, ὅτι ἡ μὲν ψυχὴ τῷ θείῳ, τὸ δὲ σῶμα τῷ θνητῷ. Σκόπει δή,[g] ἔφη, ὦ[h] Κέβης, εἰ ἐκ πάντων τῶν εἰρημένων τάδε ἡμῖν[i] ξυμβαίνει, τῷ μὲν θείῳ καὶ ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ[j] καὶ μονοειδεῖ καὶ ἀδιαλύτῳ καὶ ἀεὶ[k] ὡσαύτως καὶ[l] κατὰ ταὐτὰ ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον εἶναι ψυχήν,[m] τῷ δ' ἀνθρωπίνῳ καὶ θνητῷ καὶ ἀνοήτῳ καὶ πολυειδεῖ[n] καὶ διαλυτῷ[o] καὶ μηδέποτε κατὰ[p] ταὐτὰ[q] ἔχοντι ἑαυτῷ ὁμοιότατον αὖ[r] εἶναι σῶμα.[s] ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα[t] ἄλλο[u] λέγειν, ὦ φίλε
§. 29. W. Κέβης, ὡς[v] οὐχ οὕτως ἔχει; Οὐκ ἔχομεν. [§. 67.] Τί οὖν; τούτων[w] οὕτως ἐχόντων ἆρ' οὐχὶ σώματι μὲν ταχὺ
II. iii. 51. διαλύεσθαι προσήκει, ψυχῇ δὲ αὖ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ

οἷόν τε Φs.—[f] τε om Δ.—[g] δὲ G.—[h] ὁ ΛΙ.—[i] ὑμῖν Π.—[j] καὶ νοητῷ om Ι.—[k] καὶ ἀεὶ...διαλυτῷ om Δ.—[l] καὶ ante κατὰ om 𝔄ΠΦGs.—[m] ψυχή 𝔄ΛΠΦCEGHs.—[n] πολυειδεῖ καὶ ἀνοήτῳ 𝔄Π.—[o] εὐδιαλύτῳ Φs et rc Π.—[p] κατὰ...αὖ om pr Γ.—[q] ταὐτὰ ΔΦs, ταῦτα 𝔄, αὐτὰ pr Ξ: τὰ αὐτὰ *ς.—[r] ἂν Δ.—[s] σῶμα εἶναι Φ.—[t] παρὰ ταῦτα ἄλλο om H.—[u] ἄλλο τι s.—[v] ἢ 𝔄, ἢ ΔΠΦCGs, ἢ ὡς Γ.—[w] πάντων s, πάντως Φ,

ξυμβαίνει] Animadvertatur usus dialecticus verbi *ξυμβαίνει*, *contingit*, pro *efficitur, concluditur ex ante disputatis*: ut infra p. 58. Rep. i. p. 414. E. apud Aristot. Topic. viii. 22. *θέντες γὰρ τὰ πλεῖστα, ἐπὶ τέλους τερθρεύονται, ὡς οὐ συμβαίνοντος ἐκ τῶν κειμένων·* i. e. *quum plurima posuerunt, in fine argutantur, quasi non consequatur ex positis*: ibidem, 1. 5. 10. 20. et sæpe. Plutarchus Adv. Stoic. p. 1057. C. 1078. B. Aristides t. i. p. 569. Pro *ὁμοιότατον* utroque loco dat *ὁμοιότερον* Stobæi apographum Augustinianum. Postremum comparetur cum gemino Phædri p. 340. C. *φίλτατος εἶ—εἴ με οἴει λέγειν ὡς—οἷόν τε δὴ παρὰ ταῦτα πάντα ἄλλα εἰπεῖν.* Neque hoc negligendum, pro *οὕτω* ultimo esse *οὕτως* in Stobæo, Eusebio, Vindob, A B D E F G. Venet. A B. Wytt.

ἀθανάτῳ καὶ νοητῷ] Olympiodorus in Schol. ad Phædon. Cod. iii. 38. c. *νοητῷ* active, *intelligente*, interpretatur: *ὅτι γὰρ νοητὸν λέγει ἐνταῦθα ὁ Πλάτων τὸν νοῦν, οὐ μὴν νοούμενον, δῆλός ἐστιν ἀντιτάξας αὐτῷ τὸ ἀνόητον· ἀνόητον γὰρ λέγεται οὐ τὸ μὴ νοούμενον, ἀλλὰ τὸ μὴ νοοῦν· οὕτω δὲ καὶ Ἀριστοτέλης τὸ αἰσθητὸν αἰσθητικὸν ἐκάλεσεν.* Et in Excerptis Cod. i. p. 65. *Ὅτι νοητά ἐστι ὡς νοητικά· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἀντικείμενον τοῖς γιγνομένοις ὑπάρχων* (l. *ὑπάρχον*) *τὸ ἀνόητον· εἴρηται δὲ καὶ ἐν Τιμαίῳ ἡ λέξις ἐπὶ τῆσδε τῆς σημασίας.* Sed et grammatica ratio repugnat, et Proclus in Tim. i. p. 90. *intelligibile* retinet: *τὸ νοητόν ποτε μὲν φέρουσι κατὰ πάσης τῆς ἀΐδους* (leg. *ἀειδοῦς*) *καὶ ἀοράτου φύσεως, ὥσπερ ὅταν καὶ τὴν ψυχὴν νοητὴν εἶναι λέγωσιν· ὡς ἐν Φαίδωνι Σωκράτης.* Wytt.

ἀνοήτῳ] Obversatum hunc locum esse menti Longini Toupius (p. 382. edit. 2.) putabat, qui *περὶ ὕψ.* c. 44. *ἡνίκα*, inquit, *τὰ θνητὰ ἑαυτῶν μέρη καὶ ἀνόητα ἐκθαυμάζοιεν.* sic enim rescripsit Toupius pro *κἀνόνητα*, ut vulgo legitur. Fisch.

εἶναι σῶμα] Aug. cum Euseb. præfixo art. *τὸ σῶμα*, quo arrepto Fischer. in præcedd. ante *ψυχὴν* sponte inseruit *τὴν*, idem mox articulum abesse passus in verbis seqq. *ἆρ' οὐχὶ σώματι—ψυχῇ δέ.* Heind.

ὡς οὐχ οὕτως ἔχει] Tub. *ἢ* pro *ὡς*, cui repugnat additum *οὐ.* Heind.

§. 67. *διαλύεσθαι*] Theodoret. *διαλυθήσεσθαι.* Fisch.

ἀδιαλύτῳ] Olymp. *Ἀδιάλυτόν ἐστιν, ὡς μὴ ἐκ μερῶν συγκείμενον. τὸ γὰρ διαλυόμενον εἰς οἰκεῖα μέρη διαλύεται.* Similiterque Cicero, ' Cum simplex animi natura esset, neque haberet in se quidquam admistum dispar sui atque dissi-

εἶναι ἢ ἐγγύς τι τούτου; Πῶς γὰρ οὔ; Ἐννοεῖς οὖν, ἔφη, ὅτι[x] ἐπειδὰν ἀποθάνῃ[y] ὁ ἄνθρωπος, τὸ μὲν ὁρατὸν αὐτοῦ, τὸ[z] σῶμα, καὶ ἐν ὁρατῷ κείμενον, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι,[a] οὐκ εὐθὺς τούτων οὐδὲν πέπονθεν ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον, ἐὰν μέν τις καὶ χαριέντως ἔχων τὸ σῶμα τελευτήσῃ καὶ ἐν τοιαύτῃ[b] ὥρᾳ,[c] καὶ πάνυ μάλα.[d] συμπεσὸν[e] γὰρ

οι
om ΛΕΙ.—[x] ὅτι om pr 𝔄Π.—[y] ἀποθάνῃ 𝔄.—[z] τὸ add 𝔄ΔΠΦs. in G erasum aliquid ante σῶμα.—[a] καὶ διαπνεῖσθαι om pr 𝔄Π.—[b] τῇ αὐτῇ I.—[c] ἡμέρᾳ Π.—[d] μάλιστα

mile, non posse eum dividi: quod si non possit, non posse interire.' De Senect. c. 21. Forst.

τοπαράπ. ἀδιαλ.] Theodoret. τοπαρ. ἢ ἀδιαλ. Scribendum ἢ τοπαρ. ἀδιαλ. Heind.

ἐννοεῖς—ὅτι] Omissum est ὅτι in Tub. Heind.

αὐτοῦ σῶμα] Rectius Stob. Euseb. Tub. Vind. A B. αὐτοῦ, τὸ σῶμα· i. e. *visibilis ejus pars, nimirum corpus.* Sic mox ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα τὸ ἀειδές. Wytt.

πέπονθεν] Sc. postquam mortua est. Sic paullo post ἡ δὲ ψυχὴ—ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος εὐθὺς διαπεφύσηται καὶ ἀπόλωλε; Heind.

ἐπιεικῶς] Eustathius ad Il. A. 547. p. 148. Rom. Τὸ μέντοι ἐπιεικῶς ἐπίῤῥημα ἔστιν ὅτε, καὶ ἄλλό τι δηλοῖ· ἀντὶ τοῦ λίαν γὰρ λαμβάνεται ἐν τῷ ἐπιεικῶς ἄτοπον, καὶ τοῖς τοιούτοις. Etymol. M. et ex eo Suidas: Ἐπιεικῶς· τὸ ἐπίῤῥημα τοῦτο σημαίνει τὸ πάνυ—. Phavorinus: Ἐπιεικῶς· ἀντὶ τοῦ λίαν—. Unde apud Hesychium legi debet, Ἐπιεικῶς· πάνυ, λίαν, πρᾴως. Sic Criton. 1. ἐπιεικῶς πάλαι· atque adeo ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον est *perquam diu manet.* Fisch.

ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπ.] *Satis diu permanet, etiamsi quis formoso corpore mortuus sit, etiam in hujusmodi venustate prorsus utique.* Ita hæc inter se cohærent, male in Edd. disjuncta. Quod per aliquot dies integrum servatur corpus mortui, recte hic dici potuit *satis diu permanere*, ἐπιεικῶς συχνὸν χρόνον, quæ male explicuit Fisch. *perquam diu.* Nam medicatorum corporum in seqq. demum mentio fit. Neque rectius idem pro ἐν τοιαύτῃ ex Euseb. reposuit ἐν τῇ αὐτῇ, quod quum per se ineptum est, quoniam mortui corpus non sane in *eadem* prorsus pulchritudine permanet, tum in ista scriptura molestissimum foret præfixum καί. Heind.

ἐὰν μέν τις καὶ χαριέντως ἔχων κ.τ.λ.] *Si quidem quis etiam corpore florente et cæterum bene constituto mortuus fuerit, et simili tempestate.* Particula μὲν referenda est ad δὲ, quod sequitur in ἔνια δὲ μέρη—. Cæterum Dacierius hic tragœdias excitat: perperam ipse cum aliis pro *hac tempestate præsenti, tali temperamento cœli, quale nunc est*, demonstrative, accipit: tum eos reprehendit, qui hujus loci Platonici ignoratione statuerint, Socratem mense Julio obiisse, minime illo apto conservandis mortuorum corporibus. Forster. hæc merito ridens, suam tamen rationem non persuadet, ex Eusebio pro τοιαύτῃ legens τῇ αὐτῇ, ut Ficinus vertit, *in ea ipsa venustate permanere.* Atqui, nisi fallor, ὥρᾳ hic anni tempus, cœli temperiem, significat: in τοιαύτῃ autem ex proximo subaudiendum χαριέσσᾳ· quod nomen, ut hoc loco, ita alibi passim notat *bonum, commodum, peritum*, et similia in hunc sensum congruentia: videatur Plato Amator. p. 6. B. Theag. 11. G. Rep. ii. 411. C. iv. 44?. F. G. 448. A. x. 513. F. 515. B. Epist. xiii. p. 727. B. Plura ad Plutarchum dabimus: interea his adhibeantur Casaub. ad Athen. p. 4. ad Strab. p. 111. Wessel. ad Diodor. Sic. t. i. p. 470. Wytt.

ὥρᾳ] Tub. ἡμέρᾳ, ex verbi interpretatione ejusmodi, qualis est Dacerii, qui ὥραν de anni tempore accipiens Socratem hieme, non æstate obiisse hinc collegit. Quod Galli commentum animi causa protulimus. ὥρα, ut h. l. de *eximia juvenilis ætatis specie* Aristoph. Av. 1723. φεῦ, φεῦ τῆς ὥρας, τοῦ κάλλους. Xenoph. Mem. ii. 1. 22. —ἐσθῆτα ἐξ ἧς ἂν μάλιστα ἡ ὥρα διαλάμποι. iv. 1. 2. οὐ τῶν τὰ σώματα πρὸς ὥραν, ἀλλὰ τῶν τὰς ψυχὰς πρὸς ἀρετὴν εὖ πεφυκότων ἐφιέμενος. Heind.

τὸ σῶμα καὶ ταριχευθέν, ὥς περ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει ἀμήχανον ὅσον χρόνον. ἔνια δὲ μέρη τοῦ σώματος, καὶ ἐὰν[f] σαπῇ, ὀστᾶ τε καὶ νεῦρα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, ὅμως ὡς ἔπος εἰπεῖν ἀθάνατά ἐστιν. ἢ οὔ; Ναί. [§. 68.] Ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα, τὸ ἀειδές, τὸ εἰς τοιοῦτον τόπον ἕτερον οἰχόμενον, γενναῖον καὶ καθαρὸν καὶ ἀειδῆ, εἰς Ἅιδου[g] ὡς ἀληθῶς, παρὰ τὸν ἀγαθὸν καὶ φρόνι-

ΥL.—[e] ξ. Ꝟ.—[f] ἂν Ꝟ.—[g] ἀηδῆ L.—[h] καὶ ἐν τῇ Φ.—[i] ἰτὸν I.—[j] αὐτὴ G.—[k] δια-

καὶ πάνυ μάλα] Asseverantis sunt particulæ, quarum positus h. l. idem est qui Cratyl. §. 37. *Πολλαχῇ μοι δοκεῖ τοῦτό γε, ἂν μὲν καὶ σμικρόν τις παρακλίνῃ καὶ πάνυ.* Xenoph. Cyrop. vi. 1. 4. *Νῦν δὲ, ὥς σε σύμμαχον ἔλαβε, κρατεῖ ἡ ἀγαθὴ ψυχὴ καὶ πάνυ πολύ.* Heind.

συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα] Respexit ad h. l. Lactant. vi. 12. 6. 'Non enim simul interit, sed, anima discedente, integrum per dies multos manet, et plerumque medicatum diutissime durat;' nam *σῶμα ταριχευθὲν* est *corpus medicatum*, conditum sale, nitro, aromatis et odoribus, etiam gummi et cera, unde conditores ipsi et pollinctores dicti sunt *ταριχευταί*. V. Gataker. ad Antonin. iv. 48. p. 132. s. Et quia ante quam cadaver conditur, intestina eximuntur, facile apparet, *σῶμα συμπεσὸν* esse corpus *exenteratum*. Condire antem mortuos cœperunt Ægyptii et eos domi servare. Herodot. ii. 86. Diod. Sic. i. 91. Cic. Tusc. i. 45. Putabant enim, animas, corporibus dissolutis, in corpora bestiarum migrare, sed, exacto ter mille annorum spatio, tandem in corpora hominum remigrare. Conf. Lucian. Necyom. c. 15. p. 476. t. i. et ibi Hemsterh. Fisch.

συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα—ἀθάνατά ἐστιν] Hinc suo argumento colorem petiit Æneas Gaz. Theophr. p. 69. quæ comparare non injucundum sit. Corpus *συμπεσὸν*, *concidens*, *collapsum*, opponitur antecedenti *διαπίπτειν*, *dilabi*: estque item corporis vivi affectio, *σύμπτωσις*, de qua Fœsius Œcon. Hippocrat. in Vocc. Similis est doloris effectus in Aristippo, de quo prodit Plutarch. de Curios. p. 516. C. *οὕτως ἐμπαθῶς ἔσχεν ὥστε τῷ σώματι συμπεσεῖν.* Tale apud Herodot. iii. 52. *Περίανδρος ἀλουσίῃσι τε καὶ ἀσιτίῃσι συμπεπτωκότα οἴκτειρε.* In proximis *χρόνον* omittit Stob. quæ item est proba forma *ἀμήχανον ὅσον*. Deinde *ἐὰν σαπῇ*, accipiendum ut subaudiatur *τὸ ἄλλο σῶμα*, *reliquum corpus*, ut fere Ficinus. Wytt.

§. 68. *ἀειδῆ, εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς*] Vide quæ de connexione inter *ᾅδην* et vocem *ἀειδῆ*, ad quam hic videtur alludere, habet Noster in Cratylo, p. 403. Forst.

εἰς ᾅδου, ὡς ἀληθῶς—καὶ φρόνιμον θεὸν] Significatur in repetenda origine *ᾅδου*, *dei inferorum*, ab *ἀειδὴς*, hujus nominis utraque notio, *invisibilis*, et *omnia sciens*; quarum illa repudiata, hanc solam tuetur gemina huic laudatione dei *ᾅδου* in Cratylo p. 265. C. D. quo spectat Plutarch. de Superstit. p. 171. D. de Iside et Osir. p. 362. A. ubi quædam notavimus: ibidem D. et 382. F. simul ex hoc Phædonis loco proficiens: *ἀνθρώπων δὲ ψυχαῖς ἐνταυθοῖ μὲν ὑπὸ σωμάτων καὶ παθῶν περιεχομέναις οὐκ ἔστι μετουσία θεοῦ πλὴν ὅσον ὀνείρατος ἀμαυροῦ θιγεῖν νοήσει διὰ φιλοσοφίας· ὅταν δὲ ἀπολυθεῖσαι μεταστῶσιν εἰς τὸ ἀειδὲς καὶ ἀόρατον καὶ ἀπαθὲς καὶ ἁγνὸν, οὗτος αὐταῖς ἡγεμών ἐστι καὶ βασιλεὺς ὁ θεὸς κ. τ. λ.* ut item Julian. Or. iv. p. 136. A. Platonem cum Sarapide conciliaus: *ὅθεν μοὶ δοκεῖ καὶ Πλάτων οὐκ ἀπεικότως φρόνιμον θεὸν ᾅδην νομίσαι·* non, in Cratylo, ut in margine notatum est, sed in Phædone. Porphyrius de Styge apud Stob. Eclog. Phys. ed. Canteri p. 132. Heerenii t. i. p. 1034. *τούτων (τῶν παθῶν) ἐκλιπόντων καὶ ἡ κόλασις τῆς ψυχῆς πέπαυται, νοερᾶς μόνον οὔσης περὶ αὐτὴν καταστάσεως, καὶ παρὰ τῷ φρονίμῳ θεῷ διατριβούσης.* Wytt.

εἰς ᾅδου ὡς ἀληθῶς] *In eum, qui vere est ᾅδης. Verum ᾅδην* locum hunc dicit, quatenus ille in fabulis *ᾅδης* poetarum vel vulgi commentum est: huic loco, ubi sunt *τὰ ἀειδῆ, τὰ ὄντως ὄντα*, consentaneum est nomen *ᾅδου*, i. e. *τοῦ ἀειδοῦς*, tribuere. Heind.

*μον θεὸν, οἷ, ἂν θεὸς ἐθέλῃ, αὐτίκα καὶ τῇ[h] ἐμῇ ψυχῇ ἰτέ-
ον,[i] αὕτη[j] δὲ δὴ ἡμῖν ἡ τοιαύτη καὶ οὕτω πεφυκυῖα ἀπαλ-
λαττομένη τοῦ σώματος εὐθὺς διαπεφύσηται[k] καὶ ἀπόλω-
λεν, ὥς φασιν οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι;[l] πολλοῦ γε δεῖ, ὦ φίλε[m]
Κέβης τε καὶ Σιμμία, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον ὧδε ἔχει·* II. iii. 62.
*ἐὰν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται, μηδὲν τοῦ σώματος ξυνε-
φέλκουσα,[n] ἅτε οὐδὲν κοινωνοῦσα αὐτῷ ἐν τῷ βίῳ ἑκοῦσα
εἶναι, ἀλλὰ φεύγουσα αὐτὸ καὶ συνηθροισμένη αὐτὴ[o] εἰς
αὑτήν,[p] ἅτε μελετῶσα ἀεὶ τοῦτο,—τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο
ἐστὶν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα[q]
ῥᾳδίως. ἢ οὐ[r] τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Παντάπασί* I. 81.
*γε. Οὐκοῦν οὕτω μὲν ἔχουσα εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ ἀει-
δὲς[s] ἀπέρχεται, τὸ θεῖόν τε καὶ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον, οἷ[t]
ἀφικομένῃ[u] ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι[v] εἶναι, πλάνης καὶ*

πεφύσσηται ΓΞ.—[l] *πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων* Φs.—[m] *φίλε* add 𝔄ΓΞΠΥΦCHLs et rc Λ.—[n] *ξ.* 𝔄Π.—[o] *αὐτὴ εἰς ἑαυτὴν* in mg ponit 𝔄.—[p] *ἑαυτὴν* Δs.—[q] *μελετῶσα τεθνάναι* Γ.—[r] *οὐ* om pr Π.—[s] *ἀειδὲς* 𝔄ΓΔΞΠΦGs et corr ΛΕ: *θεῖον* *s.—[t] *οὗ* L.—

πολλοῦ γε δεῖ] Euseb. *γε καὶ δεῖ.* Cf. not. ad Gorg. §. 66. Heind.

φίλε] Exhibent omnes Vind. Venet. A et versio Sicula. Wytt.

ὦ φίλε Κέβ.] Receptum jam a Forstero *φίλε* cum Ficin. Bas. 2. [unde Steph. *γρ. ὦ φίλε*] et Stob. præbet Aug. Ita §. 71. *ὦ ἑταῖρε Σιμμία τε καὶ Κέβης.* Heind.

πολλῷ μᾶλλον] Alias *πολὺ μᾶλλον*, nec tamen illud insolitum. V. Aristoph. Plut. 101. 187. Nub. 1156. Xenoph. Cyrop. v. 5. 45. Heind.

αὐτὴ εἰς αὑτὴν] Absunt a Tub. Fisch.

φιλοσοφοῦσα—τεθνάναι] Huic pulchro loco similis est locus apud Philonem de Gig. p. 285. qui ad hunc videtur expressus. Animæ *τῶν ἄνωθεν φιλοσοφησάντων ἐξ ἀρχῆς ἄχρι τέλους μελετῶσαι τὸν μετὰ σωμάτων ἀποθνήσκειν βίον, ἵνα τῆς ἀσωμάτου καὶ ἀφθάρτου παρὰ τῷ ἀγεννήτῳ καὶ ἀφθάρτῳ ζωῆς μεταλάχωσιν.* In Tract. de Mundo pag. 1153. repetita sunt hæc verba. Gottl.

φιλοσοφοῦσα—ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου] Cicero Tusc. i. 30. 'Tota enim philosophorum vita, ut ait idem (Plato) commentatio mortis est:' ubi Davisius multorum hoc dictum celebrantium locos apposuit. Hermias Comment. Ms. in Phædrum p. 45. *καὶ ἡ φιλοσοφία οὐδὲν ἄλλό ἐστιν, ἀλλ' ἢ μελέτη θανάτου.* Wytt.

εἰς τὸ ὅμοιον αὐτῇ τὸ θεῖον ἀπέρχεται] Secundum Platonica placita, nobilissima modo animi pars, (in tres partes enim descripsit animum, v. Tim. 69. Steph.) *τὸ ἡγεμονικὸν*, quod est de ejusdem *ταυτῷ*, i. e. Dei natura, ut est apud Tim. Locr. p. 99. Vocatur et *νοερὸν καὶ λογικὸν μέρος*, et habitat, *ἐπ' ἄκρῳ τῷ σώματι*, s. *ἀκροπόλει*, ut caput pulchre in eodem Tim. p. 70. vocatur; quæ pars totum corpus regit, et sola est immortalis. cf. l. x. Reip. 469. Hunc locum repetiit, quoad sensum, Max. Tyr. D. 28. p. 298. Dav. cf. Phot. Bibl. p. 712. Hœsch. ubi quædam e vita Pythag. excerpta, quæ probant, hanc totam disputationem esse desumtam e disciplina Pythagorica. Gottl.

τὸ ἀειδὲς] Ita Tub. Aug. Par. cum Euseb. et Stob. Vulgo *τὸ θεῖον* pro *τὸ ἀειδὲς*, quod reposuit jam Fisch. Heind.

ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμονι εἶναι] Xenoph. Cyrop. ii. 1. 23. *ὑπῆρχε δὲ πᾶσι τούτοις τοῖς ἄρχουσι πρῶτον μὲν θεραπεύεσθαι ὑπὸ τῶν ἀρχομένων.* de Rep. Ath. ii. 14. *εἰ γὰρ νῆσον οἰκοῦντες θαλαττοκράτορες ἦσαν Ἀθηναῖοι, ὑπῆρχεν ἂν αὐτοῖς ποιεῖν μὲν κακῶς εἰ ἠβούλοντο, πάσχειν δὲ μηδὲν* etc. Quam in his scripturam profert

ἀνοίας[w] καὶ φόβων καὶ ἀγρίων ἐρώτων καὶ τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων[x] ἀπηλλαγμένη, ὥς περ δὲ λέγεται κατὰ[y] τῶν μεμυημένων, ὡς ἀληθῶς τὸν λοιπὸν χρόνον μετὰ θεῶν[z] διάγουσα;[a] οὕτω φῶμεν, ὦ Κέβης,[b] ἢ ἄλλως; Οὕ-
§. 30. W. τω νὴ Δί', ἔφη ὁ Κέβης. [§. 69.] Ἐὰν δέ γε, οἶμαι,

[u] ἀφικνουμένη I.—[v] εὐδαίμον H, εὐδαίμονα L.—[w] ἀγνοίας Gς.—[x] ἀνθρωπίνων ΞΠL.—[y] καὶ τὰ ΥL.—[z] μετὰ τῶν θεῶν ΆΓΠΦ.—[a] ἄγουσα Φ.—[b] ὦ κέβης om L.—[c] γε-

Stob. οἷ ἀφικομένη (sic et Edd. Ald. et Bass.) ὑπάρχει αὐτῇ εὐδαίμων εἶναι, in ea admodum offendit additum αὐτῇ, *ipsa*. Alioquin defendi ea posset atque etiam, si deinde scribatur casu recto ἀπηλλαγμένη, propter sequens διάγουσα præferri. Heind.

ἀνοίας—ἀνοίας] Meo quidem sensu aptius h. l. vulgato ἀγνοίας, dedi e Tub. et Par. Euseb. Stob. et Ficino, qui per *dementiam* expressit. Heind.

ἀγρίων ἐρώτων] Qui sint hi amores, ad Aristoph. Nub. 348. Ἀγριών τινα τῶν λασίων τούτων. Scholiastes tradit: ἀγρίους δὲ καὶ καλοποδιώκτας ἐκάλουν τοὺς τὰς ἀπηγορευμένας πράξεις ποιοῦντας· τοὺς παιδεραστάς· ubi videndi Kust. et Spanh. Harpocrat. Ἀγρίους· Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου τοὺς σφόδρα ἐπτοημένους περὶ τὰ παιδικὰ, καὶ χαλεποὺς παιδεραστάς φησι· quæ Æschinis verba sunt p. 178. A. Æneas Gaz. Theophr. p. 18. νῦν ὁ δεῖνα τῶν ἀγρίων ἐστι, καὶ νέων διαφθείρει τὴν ὥραν. In Platone præter hunc non nisi unus, quod quidem sciam, locus est, in quem hæc sententia cadere possit: nobile nimirum illud Sophoclis dictum, ἀφροδίσια—ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγών. Plutarch. de Solertia Animal. p. 972. D. ἔρωτες δὲ πολλῶν οἱ μὲν ἄγριοι καὶ περιμανεῖς γεγόνασιν, οἱ δ' ἔχοντες οὐκ ἀπάνθρωπον ὡραϊσμόν. Et Casaub. animadvertit hunc usum ad Athen. vii. 17. p. 542. Wytt.

ἀγρίους] Etsi proprie dixere τοὺς παιδεραστὰς (Vid. Schol. ad Aristoph. l. c.) hic tamen ἀγρίους ἔρωτας in universum potius de *effrenatis indomitisque cupiditatibus* acceperim. Sic optime ἀνοία per duo hæc perturbationum genera, metus cupidinesque, declaratur.—Pro ἀνθρωπείων Tub. ἀνθρωπίνων. Heind.

τῶν ἄλλων κακῶν τῶν ἀνθρωπείων] Cicero hinc multa duxit Tusc. i. 30. 'Ita enim censebat, itaque disseruit (Socrates): duas esse vias duplicesque cursus animorum e corpore excedentium. Nam qui se humanis vitiis contaminavissent, et se totos libidinibus dedissent, quibus cæcati vel domesticis vitiis atque flagitiis se inquinavissent, vel republica violanda fraudes inexpiabiles concepissent, his devium quoddam iter esse seclusum a concilio deorum: qui autem se integros castosque servavissent, quibusque fuisset minima cum corporibus contagio, seseque ab his semper sevocavissent, essentque in corperibus humanis vitam imitati deorum, his ad illos, a quibus essent profecti, reditum facilem patere.' Ubi quod Bentleius corrigit *dedidissent*, rectius est vulgato: idem, quod pro altero *vitiis*, vult *stupris*, verum esse, statuere nequeo: at *humanis*, quod in *immanibus* mutandum censet, retinendum judico; vel ipsa hujus Platonici loci auctoritate fretus: et similis infra §. 34. ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. Et Davisius docte vulgatam multis exemplis tuetur, acute idem ostendens *humana vitia* opponi *vitæ deorum*. Gemina fere huic est disputatio Junci apud Stob. Flor. cxvi. p. 598. ubi ἀνθρώπεια κακὰ dicuntur *libidines intemperantiæ*, a quibus senectus homines liberat: ἥτε ψυχὴ αὐτοῦ μελετᾷ ἤδη, ὥσπερ καθ' ἑαυτὴν γιγνομένη, τὰ μὲν ἀνθρώπεια κακὰ φεύγειν, συνεῖναι δὲ σωφροσύνῃ. Wytt.

μετὰ θεῶν διάγουσα] De hac animæ cum diis societate vide Hieroclem in duo ultima Aur. Carm. et alibi in isto opere passim. Max. Tyr. Diss. xv. 6. Sallust. de Mundo c. 21. Plotin. Enn. 4. l. iii. p. 390. Apuleium de Philos. p. 82. aliosque sectæ Pythagoricæ ac Platonicæ philosophos, quorum omnes hanc spem tanquam summum veræ philosophiæ præmium ubique commemorant. Forst.

διάγουσα] Durissime hoc sic statim post dativum ἀπηλλαγμένῃ illatum quum non possit anacoluthi nomine excusari, vel invitis libris reponendum judico διαγούσῃ.—Tub. μετὰ τῶν θεῶν. Vide ad §. 17. Heind.

μεμιασμένη καὶ ἀκάθαρτος τοῦ σώματος ἀπαλλάττηται, ἅτε τῷ σώματι ἀεὶ ξυνοῦσα καὶ τοῦτο θεραπεύουσα καὶ ἐρῶσα καὶ γεγοητευμένη[c] ὑπ' αὐτοῦ ὑπό τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἡδονῶν,[d] ὥστε μηδὲν ἄλλο δοκεῖν[e] εἶναι ἀληθὲς ἀλλ' ἢ τὸ[f] σωματοειδὲς οὗ τις ἂν ἅψαιτο καὶ ἴδοι καὶ φάγοι καὶ πίοι[g] καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια χρήσαιτο, τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι σκοτῶδες καὶ ἀειδές, νοητὸν δὲ καὶ φιλοσοφίᾳ αἱρετόν, τοῦτο δὲ εἰθισ- II. iii. 63.
μένη μισεῖν τε καὶ τρέμειν καὶ φεύγειν, οὕτω δὴ ἔχουσαν οἴει ψυχὴν[h] αὐτὴν[i] καθ' αὑτὴν εἰλικρινῆ ἀπαλλάξεσθαι;[j] Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη. Ἀλλὰ[k] διειλημμένην[l] γε οἶμαι ὑπὸ τοῦ σωματοειδοῦς, ὃ αὐτῇ[m] ἡ ὁμιλία τε[n] καὶ ξυνουσία τοῦ σώματος διὰ τὸ ἀεὶ ξυνεῖναι καὶ διὰ τὴν πολλὴν μελέτην ἐνεποίησε ξύμφυτον. Πάνυ γε. Ἐμβριθὲς δέ[o] γε, ὦ φίλε, τοῦτο[p] οἴεσθαι χρὴ[q] εἶναι καὶ βαρὺ καὶ γεῶδες

γοητευομένη ℵΠ.—[d] ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ΔΦGs.—[e] δοκεῖ ΛΙ.—[f] τὸ ℵ.—[g] φάγοι καὶ πίοι ΔΦGs: πίοι καὶ φάγοι *s.—[h] ψυχὴν οἴει G.—[i] ἑαυτὴν Δs.—[j] ἀπαλλάξασθαι ΠGL.—[k] ἀλλὰ καὶ ℵΠ.—[l] διειλημμένη ΠG.—[m] αὐτῇ ℵΓΛΞΠΦCEGHIs: αὐτὴ *s.—[n] τε om Φs.—[o] δέ om I, δέ γε om L.—[p] τοῦτο ὦ φίλε GL.—[q] οἴεσθαί γε χρὴ

§. 69. *ἐρῶσα*] Sc. *αὐτοῦ*. Pro *γεγοητευμένη*, quod præter Edd. habet Aug. Tub. et Euseb. *γοητευομένη*. (Stob. *γεγοητευομένη*.) Vulgatum præfero. *Capta et delinita* corporis illecebris *σύνεστι τῷ σώματι καὶ τοῦτο θεραπεύει*. Heind.

μηδὲν ἄλλο δοκεῖν εἶναι ἀληθὲς ἀλλ' ἢ τὸ σωματοειδὲς κ. τ. λ.] In hanc sententiam de diversis studiis rerum intelligibilium et corporearum, philosophantium et vulgi, Plato multis locis, sed in primis apposite in Theæteto p. 120. A. item Plotinus Ennead. v. 9. 1. p. 555. quod caput Nicephorus Scholiis ad Synesium interposuit p. 394. Wytt.

τὸ δὲ τοῖς ὄμμασι—τοῦτο δὲ] Recte habet repetitum *δέ*. §. 68. *ἡ δὲ ψυχὴ ἄρα—αὕτη δὲ δὴ—οὕτω πεφυκυῖα—εὐθὺς διαπεφύσηται—*. Phædr. §. 143. *Ὁ δέ γε ἐν μὲν τῷ γεγραμμένῳ λόγῳ περὶ ἑκάστου παιδιὰν ἡγούμενος πολλὴν ἀναγκαῖον εἶναι—οὗτος δὲ ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ κινδυνεύει, ὦ Φ. εἶναι* etc. Sed hoc quavis fere pagina occurrit. Heind.

διειλημμένην κ. τ. λ.] Hæc usque ad verba *ἢ τῷ φιλομαθεῖ* habet idem Nicephorus l. c. p. 381. Cæterum hoc loco *αὐτὴ* mutandum in *αὐτῇ* ex Vind. A B et versione Sic. In *διειλημμένην* valet vis *ligandi*, quam explicuimus ad Plutarchum de Progr. Virt. p. 85. D. et de S. N. V. p. 110. Sed et alia notio hic subest, quasi sit *distincta, intercepta, interligata:* de qua item ad Plutarchum dicemus. Wytt.

ἀλλὰ (καὶ Tub.) διειλημμένην] *Ita occupatam a corpore, ut id per eam dispersum quasi et dissipatum sit.* Velut dicuntur *λειμῶνες φυτοῖς διειλημμένοι, τείχη διειλημμένα πύργοις*. Heind.

ὃ αὐτῇ ἡ ὁμιλ.] Sic dandi casu ediderat recte Turnebus pro vulgato *αὐτή*, quod miror ab insequentibus editoribus retentum. Quod Forsterus conjecit *ᾧ αὐτή*, equidem non intelligo. Heind.

ἐμβριθὲς] Idem fere est, quod *βαρύ*. Hesych. *Ἐμβριθές· βαρὺ—*. Sap. Sal. ix. 15. *Φθαρτὸν γὰρ σῶμα βαρύνει ψυχήν, καὶ βρίθει τὸ γεῶδες σκῆνος νοῦν πολυφροντίδα.* v. Matthæus ad Isocrat. ep. i. p. 68. s. Fisch.

ἐμβριθὲς καὶ βαρὺ] Philo de Gigant. 288. *Πλατωνίζων: ὅσαι* (s. *ψυχαὶ*) *τῶν σαρκῶν φόρτον ἀχθοφοροῦσι, βαρυνόμεναι καὶ πιεζόμεναι, ἄνω μὲν βλέπειν εἰς τὰς οὐρανίους περιόδους ἀδυνατοῦσι, κάτω δὲ ἑλκυσθεῖσαι τὸν αὐχένα βιαίως, δίκην τετραπόδων, γῇ προσεῤῥίζωνται.* Hunc Platonis locum et ante oculos habuisse videtur Plut. Romul. p. m. 36. Gottl.

καὶ ὁρατόν· ὃ δὴ καὶ[r] ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ βαρύνεταί τε καὶ ἕλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, φόβῳ τοῦ ἀειδοῦς τε καὶ Ἅιδου, ὥς περ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη,[s] περὶ ἃ δὴ καὶ ὤφθη ἄττα ψυχῶν σκοτοειδῆ[t] φάσματα,[u] οἷα παρέχονται αἱ τοιαῦται

ΔΦGs et rc Π.—[r] καὶ post δὴ om ΔΦGHIs et pr Λ.—[s] κυλινδουμένη ℨΓΔΠΥΦCGHILs : καλινδουμένη s.—[t] σκοτοειδῆ G : σκιοειδῆ *s.—[u] φάσματα EG : φαντάσματα

περὶ τὰ μνήματα κ. τ. λ.] De hac veterum notione varia auctorum loca congesserunt Hieron. Magius in Miscell. l. iv. c. 12. et Elsnerus in Observ. Sacr. p. 47. Similem etiam Judæorum fuisse opinionem notavit Lightfoot ad Joan. c. 11. v. 39. et Vitringa in Synagog. Vet. l. i. p. 222. Forst.

μνήματα] Eadem de pœnis animorum impiorum habet Sallust. de Diis et mundo. §. 19. p. 106. πάντως δὲ μετὰ τῆς ἀλόγου ὑπομένουσι, μεθ' ἧσπερ καὶ ἥμαρτον· δι' ἣν καὶ τὸ σκιοειδὲς σῶμα ὑφίσταται, ὃ περὶ τοὺς τάφους, καὶ μάλιστα τῶν κακῶς ζησάντων ὁρᾶται. Qui locus verba Platonis seq. illustrat : οἷα παρέχονται— εἴδωλα. Εἴδωλον enim est ea pars animi, quæ ratione caret, et in orcum demittitur, cum piorum tum impiorum, ut ex Homero patet, ubi φρένες ad Superum concilium evolant, v. c. Il. Ψ. 104. Hanc rem ex instituto eruditissime tractavit Moshem. apud Cudworth. p. 1040. s. Gottl.

κυλινδουμένη] κυλινδεῖσθαι proprie est *volutari, versari*, ut h. l. deinde eleganter ponitur de *iis, qui versantur in re aliqua, in studio alicujus rei, qui alicui rei dediti sunt*, in utramque partem, sed maxime tamen in malam : ut apud Xen. Cyrop. i. 4. 5. ἐκυλινδεῖτο ἐν τῷ πειρᾶσθαι αὖθις βέλτιον ποιεῖν· sic enim, non ἐκαλινδεῖτο, legitur in Cod. Brem. et libris Stobæi. Fisch.

κυλινδουμένη] Dictio Platonica posteris multum trita. Sic Plutarch. Amator. p. 766. B. μετὰ τὴν τελευτὴν δεῦρο πάλιν στρεφόμενοι καὶ δραπετεύοντες ἐν θύραις νεογάμων καὶ δωματίοις κυλινδοῦνται. Lucian. Nigrino t. i. p. 69. ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυιάν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων· Origen. Adv. Celsum iii. p. 473. B. ἡ ἐν τοῖς δικαστηρίοις καλινδουμένη ῥητορική· iv. p. 572. C. δαίμονές τινες φαῦλοι—περὶ τὰ παχύτερα τῶν σωμάτων καὶ ἀκάθαρτα ἐπὶ γῆς καλινδούμενοι. vii. p. 696. F. ἡ μὲν καθαρὰ, καὶ μὴ βαρυνομένη ὑπὸ τῶν τῆς κακίας μολιβδίδων μετέωρος φέρεται ἐπὶ τοὺς τόπους τῶν καθαρωτέρων καὶ αἰθερίων σωμάτων, καταλιποῦσα τὰ τῇδε παχέα σώματα καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς μιάσματα· ἡ δὲ φαύλη καὶ ὑπὸ τῶν ἁμαρτάδων καθελκομένη ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ μηδ' ἀναπνεῦσαι δυναμένη, τῇδε φέρεται, καὶ καλινδεῖται ἡ μέν τις ἐπὶ τὰ μνήματα, ἔνθα καὶ ὤφθη σκιοειδῶν ψυχῶν φαντάσματα, ἡ δέ τις ἁπαξαπλῶς περὶ τὴν γῆν. Eunap. in Ædesio p. 78. de cultu Martyrum : καὶ προσεκαλινδοῦντο τοιούτοις καὶ κρείττους ὑπελάμβανον εἶναι μολυνόμενοι πρὸς τοῖς τάφοις. Proclus in Plat. Rep. p. 382. Καὶ διὰ τοῦτο ὅτε Σωκράτης ἐν τῷ Φαίδωνι τὰς τοιαύτας φησὶ περὶ τοὺς τάφους καλινδουμένας σκιοειδῆ παρέχεσθαι φαντάσματα· καὶ ὁ ποιητὴς σκιαῖς αὐτὰς παραπλησίως ἀΐσσειν ἱστόρησεν. Macrobius in Somn. Scip. i. 13. p. 70. Similiter alii illa ætate, quos citavit Valesius ad Ammian. Marcell. xxii. p. 230. Lactant. Instit. ii. 2. 6. ‘ vulgus existimat animas circa tumulos et corporum suorum reliquias oberrare.’ Æneas Gaz. Theophr. p. 33. σκιοειδῆ φαντάσματα καὶ ἐφήμερα (vulgo ἐφ' ἡμέρᾳ) p. 66. ἀλλ' ἀκούεις οἷα τὰ περὶ τὰ μνήματα σκιοειδῆ φαντάσματα; ταῦτά ἐστι τὰ ἀερώδη τῶν ψυχῶν σώματα, ἃ δὴ εἴδωλα καλοῦσιν. κ. τ. λ. Wytt.

κυλινδουμένη] Repertam in optimis libris, Codd. Aug. et Tub. ac Bas. 2. verbi formam cum Fischero prætuli vulgatæ καλινδουμένη. De vocabuli potestate et usu vid. Bergl. ad Alciphr. i. 23. Hemsterh. ad Lucian. Nigrin §. 30. Heind.

σκιοειδῆ φαντάσματα] Hinc Sallust. de Diis et Mundo, c. 19. πάντως δὲ μετὰ τῆς ἀλόγου ὑπομένουσι, μεθ' ἧσπερ καὶ ἥμαρτον· δι' ἣν καὶ τὸ σκιοειδὲς σῶμα ὑφίσταται, ὃ περὶ τοὺς τάφους καὶ μάλιστα τῶν κακῶς ζησάντων ὁρᾶται. Conf. item Casaub. in Persium, p. 465. qui ibi, et ad Sat. 3. p. 289. protulit ex Olympiodori commentariis ad h. l. particulam hanc : Ἐπὶ τῶν φιλοσωμάτων ψυχῶν χωρίζεται μὲν τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς, οὐ μὴν ἡ

ψυχαὶ εἴδωλα, αἱ μὴ καθαρῶς ἀπολυθεῖσαι[v] ἀλλὰ τοῦ ὁρατοῦ μετέχουσαι, διὸ καὶ ὁρῶνται. Εἰκός[w] γε, ὦ Σώκρατες. [§. 70.] Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης· καὶ[x] οὔ τί[y] γε τὰς[z] τῶν ἀγαθῶν ταύτας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων,

*ς.—[v] ἀπολειφθεῖσα Δ.—[w] εἰκὸς...κέβης om Υ.—[x] ὡς L.—[y] τι ΓΔΛΞΥCEGHILs,

ψυχὴ τοῦ σώματος, ἀλλὰ σχετικῶς ἔτι σύνηπται αὐτῷ κατὰ τὴν ἡμίσχετον σχέσιν, ἐξ ὧν καὶ τὰ σκιώδη (l. σκιοειδῆ) φαντάσματα περὶ τοὺς τάφους ἐνειλεῖται· ὡς καὶ ὁ ποιητὴς λέγει περὶ τῆς Πατρόκλου ψυχῆς. Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην (Il. Π. 857.). Ὡς καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ τῆς ψυχῆς λέγει, σκιοειδῆ φαντάσματα περὶ μνημεῖα τισὶ γεγονέναι τῶν ἤδη τεθνεώτων· et vii. p. 334. ἡ δὲ φαύλη—καλινδεῖται, ἡ μέν τις ἐπὶ τὰ μνήματα, ἔνθα καὶ ὤφθη σκιοειδῶν ψυχῶν φαντάσματα. Forst.

σκιοειδῆ φαντάσματα] Appulei Apol. p. 315. Elm. 'At tibi duat deus iste semper obvias species mortuorum; quicquid umbrarum est usquam, quicquid Lemurum, quicquid Manium, quicquid Larvarum, oculis tuis oggerat: omnia noctium occursacula, omnia bustorum formidamina, omnia sepulcrorum terriculamenta.' Pro φαντάσματα Stob. φάσματα. Heind.

εἴδωλα] Hæc apud inferos εἴδωλα ponit Homerus, Ὢ πόποι, ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν, Il. Ψ. 103. et similiter in Od. Λ. 600. Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην, Εἴδωλον. quod ab ipso Hercule, quem inter superos collocat, distinguit; quibus addas eundem ibid. Ω. 15. Hinc apud Lucret. i. 121. 'esse Acherusia templa Ennius æternis exponit versibus edens; Quo neque permanent animæ, neque corpora nostra; Sed quædam simulacra modis pallentia miris.' et in Æn. iv. 654. Dido moritura, 'Et nunc magna mei sub terras ibit imago.' ubi vide Servium ad locum. Conf. item Nostrum de Leg. xii. p. 959. Plutarch. t. ii. p. 944. et Porphyr. de Styge apud Stob. Ecl. p. 129. Forst.

§. 70. *οὔτέ γε τὰς*] Vera lectio est οὔτί γε τὰς, quam dant Vind. A C D E F G. Venet. A B. Wytt.

καὶ οὔτι γε] Quod est in Edd. οὔτε, e Cod. Aug. et Stob. in οὔτι recte mutavit Fischer. In Phædr. §. 44. Φ. λέγεταί γε δή. Σ. Οὔτι ὑπό γε Λυσίου. male conjeci οὔτοι. Protag. §. 21. ἡγοῦμαι αὐτοὺς οὔτι διαπράξασθαι ὃ ἐβουλήθησαν. Alcib. i. extr. ὀῤῥωδῶ, οὔτι τῇ σῇ φύσει ἀπιστῶν, ἀλλὰ τὴν τῆς πόλεως ὁρῶν ῥώμην. Aristoph. Pac. 316. Οὔτι καὶ νῦν ἐστιν αὐτὴν ὅστις ἐξαιρήσεται. Xenoph. Anab. vii. 6. 11. ἀπετραπόμην—οὔτι πυνθανόμενος ὑμᾶς εὖ πράττειν. Heind.

τὰς τῶν φαύλων—πλανᾶσθαι—ἐνδεθῶσιν κ. τ. λ.] V. Cic. Somn. Scip. ix. 'eorum animi, qui se corporis voluptatibus dediderunt—corporibus elapsi, circum terram ipsam volutantur.' Generatio altera χιλιοστῷ ἔτει fieri dicitur, ut est in Tim. p. 42. quamquam, notante Stephano, hæc non exstant in veteribus codd. nec a Cicerone, nec a Ficino versa sunt. cf. Phædr. p. 203. ubi vitæ gradus varii recensentur, ad quos animus, ex Adrasteæ lege, in corpora migrare existimatur. item Pomp. Mel. ii. 5. Phil. de mundo p. 1153. item de Somn. 586. de Gigant. 285. Suet. in Caio 59. 'satis constat, hortorum custodes umbris (εἰδώλοις) inquietatos.' Hanc sententiam de his erroribus animorum, quibus peractis iterum corporibus includantur, esse Orphicam et Pythagoricam, monet Olympiodorus ad h. l. (in Orpheo Gesneriano p. 410.) Græcos Ægyptiis in acceptis referre eam, constat ex Herod. ii. 123. et Laert. Prooem. §. 7. Plato in Tim. p. 42. Steph. hujus opinionis portentosæ facit mentionem. cf. l. x. Reip. 472. Plutarchus de S. N. V. in Fabula Thespesii p. 565. Diog. Laert. viii. n. 4. Max. Tyr. Diss. 28. p. 288. Tertull. de Anim. §. 28. Hor. Carm. i, 28. 10. Epod. xv. 21. Epp. ii. 1. 52. et Gesn. Ovid. xv. Met. 158. Phot. Bibl. p. 750. Timæus Locrus (p. 104.) hanc μετεμψύχωσιν fabulosam ideoque inventam putat, quo animi ad religionem informentur. Quam bene, ipse viderit. Plato quidem ipse nil tribuisse videtur huic figmento. Aliis enim locis, v. c. in Gorg. 332. 33. de Rep. x. 471. honestis bene, pravis vero male fore docet. In iis locis, quibus Pythagoricorum figmentorum immemor, ex Socratica ratione disputat, Plato plane egregius est. Cur puriori doctrinæ Socraticæ aliena et poeticis fabulis similiora, adsuerit, bene ex-

αἳ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς,[a] κακῆς οὔσης. καὶ μέχρι γε[b] τούτου πλανῶνται ἕως ἂν τῇ[c] τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ πάλιν ἐνδεθῶσιν[d] εἰς σῶμα. ἐνδοῦν-
II. iii. 54. ται δέ,[e] ὥς περ εἰκός, εἰς τοιαῦτα[f] ἤθη ὁποῖ' ἄττ' ἂν καὶ

τοι Φ: τε *s.—z γε τὰ s et fortasse Π.—a τροφῆς 𝔄, τρυφῆς ΓΥCEHIL.—b γε om Φ.—c τὴν Π.—d ἐνδυθῶσιν L.—e οὖν L.—f εἰς τοιαῦτα ΓΥCL et corr Λ: εἰς τὰ τοι-

plicat Brucker. in Hist. Philosoph. t. i. 632. 641. Gottl.

τῆς προτέρας τροφῆς] Scholiastes Synesii: τοῦ προτέρου βίου κακοῦ ὄντος· quæ lectio haud dubie extitit e glossemate. nam notio vocabuli τροφὴ, quum de *vita, ratione vitæ*, qua animus versatur in corpore, sequitur enim κακῆς οὔσης, et præcedit δίκην τίνουσαι, dicitur, paulo rarior est, neque adeo observata ab Stephano in Thesauro L. G. Sed τροφὴ κακὴ eo pertinet, quod animus sequitur corpus, ejusque sensus, libidines et voluptates, quod animo maxima cum corpore contagio est. Legitur hoc nomen eodem sensu, etiam de iis, quorum animus fugit corpus, ejusque sensus, libidines et voluptates, quorum animo minima cum corpore contagio est, infra c. 34. et 57. quo loco conjungitur cum nomine παιδεία, sed ita, ut ab eo etiam distinguatur. vid. ad c. 33. 31. Nam ponitur etiam de ipsa *educatione* et *disciplina*, quæ parit et conformat *rationem vitæ*. Etymol. M. Τροφὴ—λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἀγωγῆς καὶ παιδείας— : a quo sua mutuatus est Suidas v. τροφή· id quod fugit Kusteri diligentiam. Anonymus Atticista apud Villoisonum Anecd. Gr. t. ii. p. 83. Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, ἐπαιδεύθη καλῶς, ἀγωγῆς ἔτυχε καλῶς, ἢ τροφῆς, λέγουσιν· ἐπεὶ καὶ τροφὴ ἡ παιδαγωγία. Fisch.

καὶ μέχρι γε] Particula hæc, usque ad verba τὸ ἀνθρώπινον γένος citatur ab Euseb. Præp. Evang. xiii. 16. p. 696. Mox Schol. Synesii: μέχρις ἂν—. dein Euseb. τοῦ σώματ. τοῦ ξυνεπακολ. Stobæus: τοῦ σώματος εἴδους. male. Cod. Aug. τοῦ ξυνεπακολουθοῦντος σωματοειδοῦς. Fisch.

ἐνδοῦνται δὲ κ. τ. λ.] Similia de animæ humanæ in aliorum animalium corpora migratione fingit Noster in Timæo p. 42. 91. De Rep. l. x. sub finem, itemque in Phædro p. 249. Pythagoricorum, unde sua Plato, hac de re commenta vide apud Timæum Locrum de Anim. Mundi in fine. Quid autem senserunt recentiores disciplinarum harum sectatores, docebit Plotinus, Enn. 3. l. iv. p. 284. Hierocles, Comm. in Aur. Carm. ad v. 53. idemque apud Photium, Codd. 214. et 251. et Proclus ad Timæum l. v. p. 329. Forst.

ἐνδοῦνται] Pertinere ad h. l. videtur particula commentariorum Olympiodori, edita a Gesnero Fragm. Orph. p. 410. Ὅτι παλαιὸς λόγος, Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Atque huic particulæ addi debet illa, quam vulgavit Wyttenbachius ad Plut. S. N. V. p. 98. Sed legi etiam de hoc ipso Pythagoræ dogmate potest, præter Lucian. Auct. Vit. t. i. p. 373. Græv. Lactant. iii. 19. vii. 12. 30. vii. 23. 2. Epit. Institut. xxxvi. 7. in primisque Plotinus περὶ τῆς εἰς τὰ σώματα καθόδου τῆς ψυχῆς. Fisch.

ἐνδοῦνται] Adscriptum a Meibomio in marg. Bas. 2. ἐνδύονται, vix dignum memoratu, tamen post proximum ἐνδεθῶσι nuper aliquis præferre potuit, scilicet quod in seqq. infertur ἐνδύεσθαι. Heind.

εἰς τοιαῦτα ἤθη ὁποῖ' ἄττ' ἂν καὶ] Vulgo εἰς τὰ τοιαῦτα, in quibus articulum cum Cod. Paris. et Stob. ejeci. Indidemque recepi voculam καί. Pro ὁποῖ' ἄττα vulgo male ὁπ. ἄττα. Theodoret. οἷα ἄττα. Schol. Synesii ὁποῖά ποτ' ἄν.— De *sedibus* et *domiciliis*, quo significatu ἤθη h. l. accipi voluit Fischer. vocabulum usurpari constat a scriptoribus Ionicis (v. Gregor. ad Dial. ibiq. Koen. p. 236.), unde usum hunc mutuati sunt poetæ et posteriores interdum prosaici [e. g. Ælian. N. A. v. 13. τόποις συνηθέσι καὶ διατριβαῖς citatus a Fischero]; apud Atticos vix usquam sic ponitur, minime certe in his, ubi vel sequens μεμελετηκυῖαι *morum* significationem requirit. Igitur ἤθη τοιαῦτα sunt h. l. ζῷα τοιούτοις ἤθεσι χρώμενα. Heind.

μεμελετηκυῖαι τύχωσιν[g] ἐν τῷ βίῳ. Τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις, ὦ Σώκρατες; Οἷον τοὺς μὲν γαστριμαργίας[h] τε §. 81. W.

αὐτα *ς.—[g] τυγχάνωσιν G.—[h] γαστριμάργους L.—[i] φιλοποσίας ΧΓΔΛΞΠΦGs:

τύχωσιν] Schol. Synesii et Theodoret. τυγχάνωσιν. male. mox Theodoret. ἐν τῷδε τῷ βίῳ. Fisch.

τὰ ποῖα δὴ ταῦτα λέγεις;] *Metempsychosin*, quæ dicitur migratio animæ in alia corpora, potius μετενσωμάτωσιν dicendam fuisse; μετεμψύχωσιν enim, secundum grammaticam rationem, significare ejusmodi animarum migrationem, qua aliæ deinceps animæ in idem corpus migrent: recte monet Olympiodorus Cod. iii. p. 27. quod vero ibidem disputat contra hanc opinionem Platonis, animas non in brutorum corpora migrare statuens, sequitur sectam Porphyrii et Iamblichi; quum antiquiores Platonici, et ipse Plotinus, opinionem Platonis retinuissent: eoque pertinent, quæ in Excerptis Cod. i. p. 77. traduntur: Ὅτι τὴν εἰς τὰ ἄλλα εἴδη μετεμψύχωσιν οἱ μὲν παλαιότεροι Πλατωνικοὶ κατὰ συμπλήρωσιν ἐξηγοῦνται· οἷς πολλὰ μὲν οἱ ἀκριβέστεροι ἀντιλέγουσιν, ἐκεῖνο δὲ μέγιστον τεκμήριον ὅτι μὴ οὕτως εἴρηται τὸ εἰς θεῶν γένος ἀφικνεῖσθαί τινας· ὡς οὖν οὗτοι (οὐ addendum) συμπληροῦσι θεοὺς, οὐδὲ ἐκεῖναι τὰ ἄλλα ζῶα· οἱ δὲ τοῖς ἤθεσι κατὰ μεταφορὰν εἰδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ὄνους μὲν λεγομένους τοὺς ὀνώδεις, θεοὺς δὲ τοὺς θείους, καὶ τὰ ἄλλα γένη ὡσαύτως· οὓς διελέγχει εἰπὼν κατὰ συνήθειαν καὶ μελέτην τῆς ἐν ἀνθρωπείῳ ζωῆς μετεμψυχοῦσθαι εἰς τὰ ἄλλα γένη, τοὺς μὲν ὀνώδεις φέρε εἰς τοὺς ὄνους, ἀνάπαλιν ἢ ὡς οὗτοι λέγουσιν. Τρίτοι δὲ οἱ κατὰ ἐπακολούθησιν τὴν σὺν τοῖς ἄλλοις ζώοις ἔξωθεν γιγνομένην· ὧν τὴν δόξαν βεβαιοῖ τό τε ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ συνεῖναι βουλόμενον, καὶ τὸ οὕτω σαφῶς εἰς θεοὺς ἀπιέναι καὶ συνδιατρίβειν τοῖς θεοῖς οὕτως εἰρημένον πρότερον· καὶ εἰ περὶ τὰ μνήματα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι ὑπὸ τῆς δίκης, διὰ τί οὐχὶ καὶ περὶ τὰ ἄλογα ζῶα, εἰ καὶ ἀλλότρια, ὅμως καλλίω τῶν νεκρῶν σωμάτων. Luculentum est Nemesii testimonium de Nat. Hom. c. 2. p. 82. Oxon. Matthæi p. 115. Κοινῇ μὲν οὖν πάντες Ἕλληνες, οἱ τὴν ψυχὴν ἀθάνατον ἀποφηνάμενοι, τὴν μετενσωμάτωσιν δογματίζουσι· διαφέρονται δὲ περὶ τὰ εἴδη τῶν ψυχῶν· οἱ μὲν γὰρ ἓν εἶδος τὸ λογικὸν εἶναι λέγουσι, τοῦτο δὲ καὶ εἰς φυτὰ καὶ εἰς τὰ τῶν ἀλόγων σώματα μεταβαίνειν, οἱ μὲν κατά τινας ῥητὰς χρόνων περιόδους, οἱ δὲ, ὡς ἔτυχεν· ἄλλοι δὲ οὐχ ἓν εἶδος ψυχῶν, ἀλλὰ δύο, λογικόν τε καὶ ἄλογον· τινὲς δὲ πολλὰ, τοσαῦτα ὅσα τῶν ζώων τὰ εἴδη. Μάλιστα δὲ οἱ ἀπὸ Πλάτωνος περὶ τὸ δόγμα τοῦτο διηνέχθησαν· εἰπόντος γὰρ Πλάτωνος τὰς μὲν θυμικὰς καὶ ὀργίλους καὶ ἁρπακτικὰς ψυχὰς λύκων καὶ λεόντων σώματα μεταμφιέννυσθαι, τὰς δὲ περὶ τὴν ἀκολασίαν ἠσχολημένας, ὄνων καὶ τῶν τοιούτων ἀναλαμβάνειν σώματα· οἱ μὲν κυρίως ἤκουσαν τοὺς λύκους καὶ τοὺς λέοντας καὶ τοὺς ὄνους· οἱ δὲ τροπικῶς αὐτὸν εἰρηκέναι διέγνωσαν, τὰ ἤθη διὰ τῶν ζώων παρεμφαίνοντα. Κρόνιος μὲν γὰρ ἐν τῷ περὶ παλιγγενεσίας, οὕτω δὲ καλεῖ τὴν μετενσωμάτωσιν, λογικὰς πάσας εἶναι βούλεται· ὁμοίως δὲ καὶ Θεόδωρος ὁ Πλατωνικὸς ἐν τῷ ὅτι ἡ ψυχὴ πάντα τὰ εἴδη ἐστί· καὶ Πορφύριος ὁμοίως. Ἰάμβλιχος δὲ τὴν ἐναντίαν τούτοις δραμὼν, κατ' εἶδος ζώων ψυχῆς εἶδος εἶναι λέγει, ἤγουν, εἴδη διάφορα· γέγραπται γοῦν αὐτῷ μονόβιβλον ἐπίγραφον, ὅτι οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων εἰς ζῶα ἄλογα, οὐδὲ ἀπὸ ζώων ἀλόγων εἰς ἀνθρώπους αἱ μετενσωματώσεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ζώων εἰς ζῶα, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων εἰς ἀνθρώπους· καί μοι δοκεῖ μᾶλλον οὗτος, ἕνεκα τούτου, καλῶς κατεστοχάσθαι μὴ μόνον τῆς Πλάτωνος γνώμης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀληθείας αὐτῆς· κ. τ. λ. Eadem propemodum, et quæ cum his componere juvet, tradit Æneas Gaz. in Theophr. p. 16. Οἱ μὲν παλαιοὶ μυσταγωγοὶ τῶν λεγομένων μετεκίνησαν οὐδὲν, εὖ εἰδότες ὅτι τῶν Αἰγυπτίων ὁ Πλάτων μαθητὴς γενόμενος, καὶ παρ' ἐκείνων διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα ὡς ἡ τῶν ἀνθρώπων ψυχὴ πάντα ζῶα μεταβαίνει, πανταχοῦ τῶν λόγων διασπείρει τὸ δόγμα. Πλωτῖνος γοῦν καὶ Ἁρποκρατίων ἀμέλει καὶ Βοηθὸς καὶ Νουμήνιος τὸν τοῦ Πλάτωνος ἰκτῖνον παραλαβόντες, ἰκτῖνον ἀποδιδόασι, καὶ τὸν λύκον λύκον, καὶ τὸν ὄνον ὄνον, καὶ ὁ πίθηκος αὐτοῖς οὐκ ἄλλο ἢ τοῦτο, καὶ ὁ κύκνος οὐκ ἄλλος ἢ κύκνος νομίζεται· καὶ πρὸ τοῦ σώματος ἐμπίπλασθαι τὴν ψυχὴν, δυνατὸν εἶναι λέγουσι καὶ τοῖς ἀλόγοις ἐξεικάζεσθαι· ᾧ γοῦν ὡμοιώθη κατὰ τοῦτο φέρεται, ἄλλη ἄλλο ζῶον ὑποδῦσα. Ἐπιγενόμενοι δὲ Πορφύριος καὶ Ἰάμβλιχος, καὶ τοὺς πρὸ αὐτῶν σοφίᾳ περιφρονοῦντες, καὶ ἐρυθριῶντες τὸν Πλάτωνος ὄνον καὶ λύκον καὶ ἰκτῖνον, καὶ κατανοήσαντες ὡς ἄλλη μὲν

καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας[i] μεμελετηκότας καὶ μὴ διευλαβημένους[j] εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη καὶ τῶν τοιούτων θηρίων[k]

φιλοτησίας *s.—[j] διευλαβουμένους ΔΛΞΠΥΦCHLs et pr 𝔄.—[k] θηρίων om TCEHIL

λογικῆς ψυχῆς ἡ οὐσία, ἄλλη δὲ ἀλόγου, καὶ ὅτι οὐ μετανίσταινται, ἀλλ' ὡσαύτως ἔχουσιν αἱ οὐσίαι οἷαι τὸ πρῶτον προῆλθον· οὐ γὰρ τῇ ψυχῇ τὸ λογικὸν συμβεβηκὸς ὡς μεταχωρεῖν, ἀλλ' οὐσίας διαφορὰ βεβαίως ἱδρυμένη· καὶ ὅλως ἀδύνατον τὸν λόγον εἰς ἀλογίαν μετατίθεσθαι, εἰ μὴ καὶ τὸ ἄλογον φήσουσιν ὑφαρπάζειν τοῦ λόγου τὴν φύσιν. Ταῦτα ὀψέ ποτε διαλογισάμενοι, ὑπερπηδήσαντες τὰ ἄλογα τῶν ζώων μεταβαλόντες, οὐκ εἰς ὄνον φασὶν ἀλλ' ὀνώδη ἄνθρωπον. (f. leg.—ζώων, μετέβαλον αὐτὰς οὐκ εἰς ὄνου φύσιν, ἀλλ' εἰς ὀνώδη ἄνθρωπον.) Οὐ γὰρ τὴν φύσιν, ἀλλὰ τὴν τῶν σωμάτων μορφὴν, μεταμπίσχεσθαι· ὥσπερ οὖν ἐπὶ τῆς σκηνῆς οἱ τῆς τραγῳδίας ὑποκριταὶ, οἱ νῦν μὲν τὸν Ἀλκμαίωνα, νῦν δὲ τὸν Ὀρέστην ὑποκρίνονται. Cætera probabiliter vertit Barthius: non item ἐμπίπλασθαι, *posse vivere*: quod reddendum erat *contaminari*: quæ notio in compositis hujus verbi frequens est, ut vel ex Ruhnkenii annotatione ad Tim. p. 31. intelligitur. Plotinus quidem Platonis auctoritatem sequens, ex Timæo p. 552. hanc opinionem usurpat Ennead. iii. 4. p. 284. A. et suis ipse rationibus confirmat Ennead. iv. 3. p. 381—389. Et Porphyrium in eadem sententia mansisse, potius Nemesio credam, quam Æneæ Gazæo eum novatoribus annumeranti; licet item prodat Augustin. de Civitate Dei, x. 30. 'Platonem animas hominum post mortem revolvi usque ad corpora bestiarum scripsisse, certissimum est. Hanc sententiam Porphyrii doctor tenuit Plotinus: Porphyrio tamen jure displicuit.' Similia tradit xii. 20. xxii. 27. Quod, docti cæterum scriptoris, sed in Græcis non satis versati, παράκουσμα videtur. In Porphyrii quidem, quæ exstant, scriptis, et aliorum de eo proditis mentionibus, quod saltem sciam, nil hujusmodi diserte reperitur; quin de animarum migratione loquitur, quasi Platonis sententiam sequatur. Itaque in ejus fragmento apud Stob. Eclog. Phys. p. 140. quæ cum alio indidem retuli ad Plutarch. de S. N. V. p. 113. in his verbis de migratione animarum, ὧν μὲν γὰρ ἐν τῇ μεταβολῇ καὶ γενέσει τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐξανθοῦν ἐπικρατεῖ καὶ δυναστεύει, τούτοις ἴσον ὠθῇ καὶ σώματα καὶ βίους θολεροὺς καὶ ἀκαθάρτους ὑπὸ φιληδονίας καὶ γαστριμαργίας φησὶ γενέσθαι τὴν μεταβολήν· ubi Canteri correctio, pro vitioso ἴσον ὠθῇ legentis εἰς ὀνώδη, verisimilis plane esset, si constaret Porphyrium ex eorum numero fuisse qui, ut supra vidimus, statuerunt migrationem non fieri in *asinos*, sed in *asininos* homines; et nisi manifesto constaret, eum hoc loco Platonis sententiam interpretari et de veris animalibus accipere, cum ex ipso argumento disputationis, tum ex illis verbis p. 141. μὴ λάθῃ θηρίον γενομένη; et nisi tres veteres codices εἰς νωθῆ, i. e. *in tarda et inertia corpora*, præberent in ed. Heerenii vol. i. p. 1052. Iamblichus, ut aliis multis in placitis a Porphyrio dissensit, Proclo in Comment. ad Platon. Tim. passim hunc dissensum notante, sic hoc in argumento de Animarum migratione, ibidem i. p. 45. qui duas diversas illas priorum sententias, universe, nec sub auctorum nominibus, memorat v. p. 329. tum suam inter illas quasi mediam explicat, eamque cum Platonis doctrina, in Phædro, Timæo, Rep. x. et hoc Phædonis loco prodita, conciliare studet. Hæc autem Procli disputatio, longior quam quæ ipsius verbis referatur, Latine reddita cognoscatur apud Holsten. ad Porphyr. Vit. Pythag. §. 19. p. 24. 25. edit. Kusteri. Hierocles in opere de Providentia et Fato statuens migrationem non nisi ex humanis in humana corpora fieri p. 242. edit. Needhami, eamdem germanam Platonis sententiam esse affirmat, p. 250. Itemque statuit Hermes, qui dicitur, apud Stobæum Eclog. Phys. p. 129. Wytt.

φιλοτησίας] Kœhlero corrigendum videbatur φιλοτήσια· ut Hom. Od. Λ. 245. dixit φιλοτήσια ἔργα, h. e. Hesychio interprete, Ἀφροδίσια, τὰ συνουσιαστικά. At primo hoc nomen non est simile reliquis nominibus: deinde ὕβρεις sunt *stupra, flagitia*, atque adeo οἱ ὕβρεις μεμελετηκότες jam sunt *lascivi, libidinosi, flagitiosi*, Ἀφροδισίων ἥττονες Xenoph. Memor. i. 5. 1. ut Trojani ab Homero Il. ν'. 633. dicuntur ἄνδρες ὑβρισταὶ etiam propter libidinem et flagitia, Eustathio auctore: denique Socrates etiam supra c. 30. conjunxit verba, καὶ πίοι, καὶ φάγοι, καὶ πρὸς τὰ Ἀροδίσια χρή-

εἰκὸς ἐνδύεσθαι. ἢ οὐκ οἴει; Πάνυ μὲν οὖν εἰκὸς λέγεις. 1. 82.
Τοὺς δέ γε[l] ἀδικίας τε[m] καὶ τυραννίδας καὶ ἁρπαγὰς[n] προτετιμηκότας εἰς τὰ τῶν λύκων τε[o] καὶ ἱεράκων καὶ ἰκτίνων γένη. ἢ ποῖ ἂν ἄλλοσε φαῖμεν[p] τὰς τοιαύτας ἰέναι;[q] Ἀμέλει, ἔφη ὁ Κέβης, εἰς τὰ τοιαῦτα. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς,

et pr Λ.—[l] γε om ΔΦGs.—[m] τε om H.—[n] καὶ ἁρπαγὰς καὶ τυραννίδας Δ.—[o] τε om Φs.—[p] φαῖμεν G : φαμὲν *s.—[q] εἶναι ΠΦG et pr 𝔄.—[r] ἦ (οἶ) 𝔄 : ἦ *s.—[s] ἕκαστα

σαιτο, ita, ut nomen γαστριμαργίαι tantum de inexplebili et immani edendi aviditate accipi debeat. Fisch.

φιλοτησίας] *Propinationes benevolas, invitationes ad bibendum,* leniorem habet notionem quam pro hoc loco et pro reprehensis vitiis adjunctis γαστριμαργίας et ὕβρεις; igitur puto, alicui correctori deberi, elegantiam consectanti; et Platonem scripsisse φιλοποσίας, quod magno consensu præbent, et qui hunc locum citant veteres, Theodoret. Serm. xi. p. 651. C. Athen. xv. p. 659. A. Stob. Eclog. Phys. p. 135. Nicephor. Schol. ad Synes. p. 385. C. et codices Vind. A B C F G. Venet. A B. Tub. Nomen φιλοτησία diligenter exposuit H. Steph. T. L. Gr. t. iv. p. 156. A—D. cui adhibeatur Gataker ad M. Antonin. xi. 14. p. 326. Ipsum cicutæ poculum jam sumturos, id hoc nomine per urbanitatem appellasse Socratem et Phocionem, narrat Ælian. V. H. i. 16. xii. 49. Usitata notione dixit etiam Aristid. Or. in Bacchum in fine, t. i. p. 31. Himer. p. 222. et 496. Wytt.

φιλοποσίας] Edd. φιλοτησίας, *propinationes,* quibus non est hic locus. Illud ex Aug. Tub. Athen. Euseb. Theodoret. Stob. et Schol. Synes. substituimus. ὕβρεις hic, ut sæpe, de *stupris* et *flagitiis* intelligendum. Heind.

μεμελετηκότας] μελετᾶν verti *cogitare.* Ego aliquando verto *exercere.* Cicero, 'Cogitare proscriptiones, saxa, malas artes,' etc. Virgil. 'Meditari,' servatis vestigiis hujus verbi μελετᾶν. Serran.

καὶ μὴ διευλαβημένους] Aug. et Tub. cum Athen. et Stob. διευλαβουμένους, quod vel in omnibus libris repertum mutare ipsa cogeret ratio. Sed hoc ipsum καὶ μὴ διευλαβημένους dubito nonnihil an satis sincerum sit. Nam si accusativi γαστριμαργίας τε καὶ ὕβρεις καὶ φιλοποσίας, uti pendent a verbo μεμελετηκότας, ita ad διευλαβημένους quoque trahantur, ut, quod censebat Fischerus, οἱ μὴ διευλαβημένοι nihil fere differant ab iis quos dixit μεμελετηκότας: additamentum hoc dici non potest quam frigidum sit et jejunum. Rectius haud dubie intellexit Ficinus, quum verba sic reddidit: *qui ventri dediti per inertiam atque lasciviam vitam egerunt, neque quidquam pensi pudorisque habuerunt.* Hunc autem sensum planius certe præbet, quod apud Theodoretum legitur, καὶ μηδὲν εὐλαβουμένους, quod sic mutatum, καὶ μηδὲν διευλαβημένους, si ullus præstaret liber, vulgato ego anteponerem, διευλαβεῖσθαι legitur et Phileb. p. 23. C. τὴν —ἀρχὴν—διευλαβεῖσθαι πειρώμεθα τιθέμενοι, ac de Rep. vii. p. 536. A. ἡμῖν—πάντα τὰ τοιοῦτα διευλαβητέον. Heind.

εἰς τὰ τῶν ὄνων] Quam levia et misera supplicia, quæ ne pessimi quidem metuant. Tertull. de Anim. 33. 'Qui laboribus atque servitiis puniendi, in asinos utique et mulos recorporabuntur, quantum sibi de pistrinis et aquilegis rotis gratulabuntur, si metallorum ergastulorum—ipsorumque carcerum, licet otiosorum, recordentur.' Gottl.

καὶ τῶν τοιούτων] Theodoret. καὶ τὰ τῶν. Schol. Synesii: καὶ τῶν ὁμοίων. Fisch.

τοὺς τυραννίδας—εἰς τὰ τῶν λύκων κ. τ. λ.] Præclarius disserit in Gorgia (p. 332. 33.) ejusmodi tyrannos, ob gravissima delicta insanabiles, quod nunquam a labe flagitiorum purgari pœnisque liberari possint, exemplum esse apud inferos, quo prosint aliis, injustis vero, ad ea loca descendentibus, præbeant spectaculum. v. Stob. Eclog. Phys. p. 142. Gottl.

ἢ ποῖ—φαμὲν] φαμὲν Tub. Aug. cum libris editis, quod, quum ἂν h. l. commode trahi queat ad ἰέναι, ego non muto in φαῖμεν, quamvis id præbeat Euseb. et Theodoret. Heind.

δῆλα δὴ καὶ τἄλλα, οἷ[r] ἂν ἑκάστη[s] ἴοι κατὰ τὰς[t] αὐτῶν ὁμοιότητας τῆς μελέτης;[u] [§. 71.] Δῆλον δή, ἔφη· πῶς δ' οὔ; Οὐκοῦν εὐδαιμονέστατοι, ἔφη, καὶ τούτων εἰσὶ[v] καὶ εἰς βέλτιστον τόπον ἰόντες οἱ τὴν δημοτικήν[w] τε[x] καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν ἐπιτετηδευκότες, ἣν δὴ καλοῦσι σωφροσύνην τε καὶ δικαιοσύνην, ἐξ ἔθους τε[y] καὶ μελέτης γεγονυῖαν ἄνευ φιλοσοφίας τε καὶ νοῦ; Πῆ[z] δὴ[a] οὗτοι εὐδαιμονέστατοι; Ὅτι[b] τούτους εἰκός ἐστιν εἰς τοιοῦτον πάλιν ἀφικνεῖσθαι πολιτικόν τε[c] καὶ ἥμερον γένος, ἤ που[d] μελιττῶν ἢ σφηκῶν

𝔄ΠΦG cum corr E et rc Γ, ἕκαστρον Δ.—[t] αυτὰς I.—[u] μελλο ης Δ.—[v] εἰς om ΥΗ IL et pr E.—[w] δηλωτικήν Δ.—[x] τε om Π et pr 𝔄.—[y] τε om L.—[z] πῶς Ξ.—[a] δὲ Δ.—[b] ὅτι οὐ 𝔄Π.—[c] τε add 𝔄ΔΠΦGs.—[d] ἤ που...γένος om I.—[e] ἢ ante καὶ om

ᾗ ἂν ἑκάστη ἴοι κατὰ τὰς αὐτῶν ὁμοιότητας τῆς μελέτης] *Quocumque quæque iverit, iverit secundum similitudinem consuetudinis.* Est genus breviloquentiæ, ut in simili usu nominis ἕκαστος apud alios et Herodotum i. 114. ὡς ἑκάστῳ ἔργον προστάσσων, *opus cuique, ut conveniret, mandans:* de quo diximus ad Selecta Hist. Gr. p. 346. Vind. A B. ἕκαστα. Stobæus mendose, ᾗ ἂν ἕκαστα, ἐοικάτατας α. δ. τ. μ. Hoc loco sensui consulendum, ᾗ ἂν ἑκάστη inter duo commata ponendo. Wytt.

οἷ ἂν ἑκάστη] οἷ pro ᾗ ex Aug. dedit Fischer. Heind.

§. 71. καὶ τούτων] *Vel horum,* per se non felicium. Tum post δημοτικὴν particulam τε cum Tub. omittit Euseb. Heind.

πολιτικὴν ἀρετὴν—ἣν καλοῦσι σωφροσύνην κ. τ. λ.] Has virtutes absque philosophia, sed meditando et consuetudine comparari dicit, utramque, cum justitiam tum temperantiam, vocat πολιτικήν. In Symposio (p. 189.) prudentiam maximam virtutum habet. l. x. Reip. 473. fuisse, ait, unum de cœlestibus advenis, qui ante in republica bene constituta vixerit, ἔθει, ἄνευ φιλοσοφίας, ἀρετῆς μετειληφότα. Gottl.

εὐδαιμονέστατοι] Mirum accidit, hos popularis et civilis virtutis studiosos adjungi istis vitiosis et flagitiosis, et in commune genus τῶν φαύλων poni: qui omnes, sive meliores, sive pejores, distinguuntur a philosophis mox §. 32. initio. Hæc postea distinctio a Stoicis maxime celebrata est; omnes non σοφοὺς uno nomine φαύλους appellantibus. Sed et ab aliis ita factitatum: v. c. Plutarcho Sap. Conviv. p. 157. A. τοῖς μὲν σοφοῖς μέτρον ὁ νόμος δέδωκε, πρὸς δὲ τοὺς φαύλους ἐρῶ λόγον τῆς ἐμῆς θυγατρός—. Est autem *civilis virtus* infimo gradu; cum quatuor omnino sint virtutum gradus; ut quidem posteriores Platonici eos descripserunt, principe Plotino; Enn. i. lib. ii. unde profecti sequentes eas passim memorarunt: v. c. Porphyr. de Gradibus p. 34. Marinus Procli vitam ad eas exigens: Macrobius illum Plotini locum Latine vertens, de Somnio Scip. i. 8. 'Plotinus inter philosophiæ professores cum Platone princeps, libro de Virtutibus, gradus earum vera et naturali divisionis ratione compositos per ordinem digerit. Quatuor sunt, inquit, quaternarum genera virtutum: ex his primæ politicæ vocantur, secundæ purgatoriæ, tertiæ animi jam purgati, quartæ exemplares.'—cætera apud ipsum legantur, digna cognitu, longiora quam ut hic apponantur. Wytt.

τούτους] Stob. et Euseb. τούτοις. vitiose. Neque melius Scholiastes Synesii mox, ταυτό γε. Fisch.

εἰς τοιοῦτον] Declaratur τοιοῦτον hoc verbis seqq. πολιτικόν τε (Sic Tub. Vulgo deest τε) καὶ ἥμερον. Sic infra §. 90. παραγίγνεσθαι τοιουτοισὶ λόγοις τοῖς αὐτοῖς τοτὲ μὲν δοκοῦσιν ἀληθέσιν εἶναι, τοτὲ δὲ μή. de Legg. i. p. 625. A. ἐπειδὴ δὲ ἐν τοιούτοις ἤθεσι τέθραφθε νομικοῖς. Demosth. in Leptin. §. 12. τὸ μὲν τοίνυν τῆς πόλεως ἦθος—ἴδοι τις ἂν τοιοῦτον ἀψευδὲς καὶ χρηστόν. Et conf. not. ad Gorg. §. 105. Heind.

πολιτικὸν γένος—ἤ που μελιττῶν]

ἢ μυρμήκων, ἢ[e] καὶ εἰς ταὐτόν[f] γε πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γέ- II. iii. 55.
νος, καὶ γίγνεσθαι ἐξ αὐτῶν ἄνδρας μετρίους. Εἰκός. Εἰς §. 32. W.
δέ γε θεῶν γένος μὴ[g] φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῷ
ἀπιόντι οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἀλλ'[h] ἢ τῷ φιλομαθεῖ. ἀλλὰ

ΓΑΥCEHL.—[f] ταυτό L.—[g] γένος καὶ μὴ Δ.—[h] ἀλλ' G et pr 𝔄Π, οὐδ' ἄλλῳ Δ:

Apes vocantur *πολιτικὸν γένος*, quod rempublicam habent, consilia atque duces, cessantium inertiam notant, mox et morte puniunt. Et ita quoque Aristoteles apes vocat, Hist. Anim. i. 1. p. 471. Hinc Virgilius: (iv. Gorg. i.) ‘Admiranda tibi levium spectacula rerum, Magnanimosque duces, totiusque ordine gentis Mores et studia et populos et prœlia dicam.’ Quanta præmia Pythagorica disciplina temperantibus proposuerit hac migratione in ejusmodi animalcula, facile intelligitur. v. Tertull. de Anim. 33. Gottl.

μυρμήκων ἢ καὶ] Cod. Aug. *μυρμήκων, καί*. Theodoretus l. c. sententiam hujus loci verbis complexus est his: *Ἔστιν εὑρεῖν αὐτὸν* (Platonem) *λέγοντα, τῶν τὴν πολιτικὴν ἀρετὴν ἠσκηκότων τὰς ψυχὰς εἰς μελίττας μετενσωματουμένας, καὶ σφῆκας, καὶ μύρμηκας, καὶ εἴς γε τὸ ἀνθρώπειον γένος.* Fisch.

εἰς δέ γε θεῶν γένος κ. τ. λ.] Sic omnes libri, et Stob. Eclog. Phys. p. 135. Iamblich. Protrept. p. 78. Nicephor. Schol. Synes. p. 382. et quamquam trajectiones non abhorrent a Platonis consuetudine, tamen hoc loco potius librarii perturbatio, quam scriptoris compositio, exstare videtur. Quid enim audimus? *In deorum autem genus non philosophato nec plane puro abeunti, non fas est pervenire alii quam studioso doctrinæ.* Ergo potest aliquis, quamvis non plane purus nec philosophatus, in deorum genus pervenire, modo sit doctrinæ studiosus? Hæc ita cum a Platonis ratione, tum a sano sensu, aliena sunt, ut nil magis. Equidem Platonem scripsisse puto: *Εἰς δέ γε θεῶν γένος μὴ οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῶς ἀπιόντι·* i. e. *In deorum autem genus nefas est alii pervenire, quam doctrinæ studioso philosophato et plane puro abeunti.* Hierocles interpretatus est obiter, et mutatis verbis difficultatem vitans, in Aur. Carm. p. 310. *τοῦτο φιλοσοφίας ὁ τελεώτατος καρπὸς, τοῦτο τῆς ἱερατικῆς καὶ τελεστικῆς ἔργον τέχνης τὸ μέγιστον—ἐπειδὴ εἰς γένος θεῶν οὐ θέμις ἀφικνεῖσθαι ἄλλῳ ἢ τῷ κτησαμένῳ ἀλήθειαν μὲν καὶ ἀρετὴν ἐν ψυχῇ, καθαρότητα δὲ ἐν τῷ πνευματικῷ αὐτῆς ὀχήματι.* Est autem animadvertenda vis et consuetudo nominum *φιλομαθὴς* et *φιλόσοφος*, quæ subinde idem significant, cum *φιλομαθὴς* sit genus, *φιλόσοφος* species; omnis *φιλόσοφος* sit *φιλομαθὴς*, at non contra, omnis *φιλομαθὴς* idem sit *φιλόσοφος*. Quam consuetudinem secutus Cicero frequens *doctos* et *doctissimos* pro *philosophis* dixit. Platoni Phædone §. 13. prope finem *οἱ ὀρθῶς φιλομαθεῖς* sunt *philosophi*, item §. 33. et §. 34. Rep. v. p. 466. G. quo pertinet Procli Quæstio p. 422. *τίς ἡ τῶν φιλοσόφων φιλομαθία καὶ ἡ τῶν πολλῶν·* Rep. ix. p. 506. C. de optimo genere hominum, quod *φιλοκερδεῖ* et *φιλοτίμῳ* opponitur, *φιλομαθὲς δὲ καὶ φιλόσοφον καλοῦντες αὐτὸ, κατὰ τρόπον ἂν καλοῖμεν·* vi. p. 467. D. *τοῦτο μὲν δὴ τῶν φιλοσόφων φύσεων πέρι ὡμολογήσθω ἡμῖν, ὅτι μαθήματός γε ἀεὶ ἐρῶσιν, ὅσα ἂν αὐτοῖς δηλοῖ ἐκείνης τῆς οὐσίας τῆς ἀεὶ οὔσης καὶ μὴ πλανωμένης ὑπὸ γενέσεως καὶ φθορᾶς·—καὶ μὲν καὶ ὅτι πάσης αὐτῆς·* quod citat Plutarch. in Cicerone p. 861. E. *γενόμενος δὲ ὥσπερ ὁ Πλάτων ἀξιοῖ τὴν φιλομαθῆ καὶ φιλόσοφον φύσιν, οἷος ἀσπάζεσθαι πᾶν μάθημα κ. τ. λ.* Rep. vi. 471. E. *ὅγε ὄντως φιλομαθής·* ii. p. 429. B. *Ἀλλὰ μέντοι—τό γε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταυτόν.* Aristides Or. Plat. ii. t. ii. p. 311. *Πλάτων—φιλοσοφίαν τοῦτο εἰπὼν τό γ' ἑαυτοῦ καὶ Σωκράτους καὶ πρᾶγμα καὶ γράμμα, ὅμως κατ' ἀμφοτέρους πεποίηται τοὺς τρόπους αὐτῶν· τούς τε γὰρ φιλοκάλους καὶ φιλομαθεῖς ἐπιεικῶς εὕροι τις ἂν αὐτὸν φιλοσόφους ὀνομάζοντα, ἐγγύς τι τῆς τῶν πολλῶν κλήσεως· καὶ πάλιν που διαιρούμενος, τούτους ἰδίᾳ προσείρηκε φιλοσόφους, τοὺς περὶ τὰς ἰδέας πραγματευομένους, καὶ τῶν σωμάτων ὑπερορῶντας.* Himerius Or. xiv. 19. p. 642. *ἦν γὰρ δὴ καὶ πρὸς φιλοσοφίαν φιλομαθής·* ubi nil mutandum; philosophiæ enim tirocinium in fabulis ponendum esse, vetus est sententia Platonis et aliorum. Cæterum

τούτων ἕνεκα, ὦ ἑταῖρε[i] Σιμμία τε καὶ Κέβης, οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες[j] ἀπέχονται[k] τῶν κατὰ τὸ[l] σῶμα ἐπιθυμιῶν ἁπασῶν[m] καὶ καρτεροῦσι καὶ οὐ παραδιδόασιν αὐταῖς αὑτούς,[n] οὔ τι[o] οἰκοφθορίαν τε καὶ πενίαν φοβούμενοι ὥς περ

ἄλλῳ *s.—[i] ἑταῖρε om ΔΦGs, post σιμμία ponit I.—[j] φιλοσοφοῦντες 𝔄ΔΠΦGs: φιλόσοφοι *s.—[k] ἔχονται pr Π.—[l] τὸ om I.—[m] πασῶν ΔΦGs.—[n] ἑαυτοὺς 𝔄.—

eamdem sententiam ad amorem accommodavit Plato in Phædro p. 345. F. εἰς μὲν γὰρ τὸ αὐτὸ ὅθεν ἥκει ἡ ψυχὴ ἑκάστη οὐκ καθικνεῖται ἐτῶν μυρίων—πλὴν ἡ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀδόλως, ἢ παιδεραστήσαντος μετὰ φιλοσοφίας. Wytt.

ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ] Quidnam, quæso, hæc sibi volunt? In quibus ἄλλῳ tam arte cohæret cum prægresso dativo μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ—ἀπιόντι, ut non possint hæc nisi sic intelligi: *non alii, qui non sit philosophatus nec purus prorsus discedat, fas esse abire ad deos, nisi discendi cupido.* Quasi alius sit ὁ φιλοσοφήσας, alius ὁ φιλομαθής. Ἀλλὰ μέντοι, ut dicit de Rep. ii. p. 376. B. τόγε φιλομαθὲς καὶ φιλόσοφον ταυτόν, atque mox §. 73. ubi hæc leguntur, γιγνώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς, ὅτι οὕτω παραλαβοῦσα ἡ φιλοσοφία ἔχουσαν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἠρέμα παραμυθεῖται καὶ λύειν ἐπιχειρεῖ—. Ταύτῃ οὖν τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναντιοῦσθαι ἡ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχὴ κ. τ. λ. ibi luce clarius est, quos dixit φιλομαθεῖς, eosdem deinde dici ὀρθῶς φιλοσόφους. Recte igitur, qui hunc locum excerpsit, Schol. Synesii ad lib. περὶ ἐνυπν. p. 107. ed. Turneb. φιλομαθῆ δὲ τὸν φιλόσοφον λέγει ὡς φιλοπράγμονα καὶ ἐρευνητικὸν περὶ τὴν φύσιν τῶν ὄντων. Ac vitii manifestam lectionem librorum quoque labefactat diversitas. Nam Cod. Aug. et Ms. Iambl. ἀλλὰ ἢ τῷ φιλομαθεῖ. Tub. ἀλλ' ἢ τῷ φιλομ. Unde nihil proficias. Melius paullo Par. οὐδ' ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομ. quod tamen recipere dubitavi, ne ulcus emplastro obtegerem potius quam sanarem. Nam quum non unius tantum generis sint ὁ φιλοσοφήσας atque ὁ φιλομαθής, sed idem prorsus uterque, cur totum hoc addiderit scriptor tersissimus? An quod minus sit φιλομαθῆ εἶναι quam φιλοσοφῆσαι καὶ παντελῶς καθαρὸν ἀπιέναι? Hoc et per se improbabile est et accuratius Plato significasset haud dubie. Ergo quum nihil opis libri suppeditent, ipsius sententiæ ratio eo ducit, ut germanam scripturam fuisse hanc suspicemur: ἀλλὰ μόνῳ τῷ φιλομαθεῖ. Τούτων ἕνεκα etc. Nam Ficinus quidem, si quid hinc momenti conjecturæ accedit, posterius ἀλλὰ non expressit, hunc in modum verba transferens: *In deorum vero genus nulli fas est pervenire, præter eos qui discendi cupiditate flagrantes et philosophati sunt et puri penitus discesserunt. Horum quidem gratia* etc. Heind.

Mihi verba ἄλλῳ ἢ τῷ φιλομαθεῖ ex notatione antiqua duplicis scripturæ exstitisse videntur. Beck.

οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι κ. τ. λ.] Videtur expressisse hunc locum Horatius (Sat. I. ii. 7. 83.) 'Sapiens, sibi qui imperiosus, Quem neque pauperies, neque mors neque vincula terrent, Responsare cupidinibus, contemnere honores Fortis.' cf. Cic. Epp. v. 13. qui locus expressus est ex Plat. Epitaph. p. 369. Bas. 2. Gottl.

οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι] Notavimus §. 13. ad finem. Vind. A B F. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες. Wytt.

οἱ ὀρθῶς φιλόσοφοι] Tub. οἱ ὀρθ. φιλοσοφοῦντες. Ut in Phædro §. 61. ἡ τοῦ φιλοσοφήσαντος ἀδόλως ψυχή, in Sophist. §. 83. τῷ καθαρῶς τε καὶ δικαίως φιλοσοφοῦντι. Nec tamen dubito quin ὀρθῶς φιλοσόφους h. l. itidem dixerit, ut infra §. 75. οἱ δικαίως φιλομαθεῖς. Heind.

οἰκοφθορίαν] *Rei familiaris jacturam.* Explicuimus vocabulum ad Plutarchi Opp. Moral. p. 12. B. Wytt.

οὔτι οἰκοφθορ.] Vulgo οὔτε. Iambl. οὐχί, Aug. ὅτι. In quibus quod delituerat, οὔτι dedit Par. (conf. ad §. 70.) ut, quum in vulgata scriptura parum vincta esset oratio, nunc optime præcedentibus annectantur hæc οὔτι οἰκοφθορίαν—φιλοχρήματοι, sequentia autem οὐδὲ αὖ ἀτιμ. per se integram sententiam efficiant. Deinde post participium δεδιότες illatum ἔπειτα hic non, ut alias plerumque, *tamen* significat, sed redundat propemodum in hac sententia: *neque rursus ignominiam et inertiæ ignobilitatem metuentes, velut qui magistratuum honorumque cupidi sunt, ab iis abstinent.* Scilicet in hac structura verbum non per se usquam ponitur pro ὅμως, sed ibi concessivam sententiam participium continet;

οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι· οὐδὲ αὖ[p] ἀτιμίαν τε καὶ ἀδοξίαν[q] μοχθηρίας δεδιότες[r] ὥς περ οἱ[s] φίλαρχοί τε καὶ φιλότιμοι, ἔπειτα[t] ἀπέχονται αὐτῶν. Οὐ γὰρ ἂν[u] πρέποι, ἔφη, ὦ Σώκρατες,[v] ὁ Κέβης. [§. 72.] Οὐ μέντοι μὰ Δί', ἦ δ' ὅς. τοιγάρτοι τούτοις μὲν ἅπασιν, ἔφη,[w] ὦ[x] Κέβης, ἐκεῖνοι οἷς τι μέλει τῆς αὑτῶν[y] ψυχῆς ἀλλὰ μὴ σώματα[z] πλάττοντες ζῶσι, χαίρειν εἰπόντες οὐ κατὰ ταὐτὰ πορεύονται αὐτοῖς, ὡς οὐκ εἰδόσιν ὅπη ἔρχονται, αὐτοὶ δὲ

οι
[o] οὔτι 𝔄ΛΠCΗΙ et pr ΓG, οὔτι Φ, οὗτοι Ε: οὔτε *ς.—[p] ἂν Δ.—[q] ἀδοξίαν τε καὶ ἀτιμίαν Δ.—[r] δεδοικότες G.—[s] ὥσπερ καὶ οἱ Ι.—[t] ἔπειτ' Δs.—[u] ἂν om pr Ξ.—[v] ὦ σώκρατες ἔφη L.—[w] ἔφη om ΔΠ, in mg habet 𝔄.—[x] ὁ Ι.—[y] ἑαυτῶν 𝔄.—[z] σώματι
α

qui etsi frequentissimus particulæ usus est, tamen et ita, ut h. l. non raro usurpatam eam reperias. Lachet. p. 192. B. Πειρῶ δὴ καὶ σὺ, ὦ Λάχης, τὴν ἀνδρίαν οὕτως εἰπεῖν, τίς οὖσα δύναμις ἡ αὐτὴ ἐν ἡδονῇ καὶ ἐν λύπῃ καὶ ἐν ἅπασιν οἷς νῦν ἐλέγομεν αὐτὴν εἶναι, ἔπειτα ἀνδρία κέκληται. Xenoph. Cyrop. i. 3. 11. στὰς ἂν, ὥσπερ οὗτος, ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, ἔπειτα ὁπότε βούλοιτο εἰσιέναι ἐπ' ἄριστον λέγοιμ' ἂν etc. Hieron. vii. 9. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἄνδρα ἡγησάμενοι εὐεργετεῖν ἱκανὸν εἶναι καὶ ἀπολαύειν αὐτοῦ ἀγαθὰ νομίσαντες ἔπειτα τοῦτον ἀνὰ στόμα ἔχωσιν ἐπαινοῦντες—οἱ αὐτοὶ ἔμοιγε δοκοῦσι τιμᾷν τοῦτον ἀληθῶς. In his autem ἔπειτα non est *postea*, sed *tum*. V. not. ad Cratyl. §. 60. Heind.

φιλοχρήματοι—φιλότιμοι] Quare duo deteriora genera οἱ πολλοὶ καὶ φιλοχρήματοι, et alterum φίλαρχοι καὶ φιλότιμοι, meliori opponantur φιλομαθεῖ καὶ φιλοσόφῳ, diximus supra ad §. 15. Wytt.

ἔπειτα ἀπέχονται αὐτῶν] Particula ἔπειτα fere ex abundanti participiis subjungi solet: ut εἶτα frequentissime apud Ælianum: item hæc apud Plutarchum Opp. Mor. p. 550. A. Vit. p. 615. F. Vide et Hoogeven. Doctr. Partic. p. 391. Wytt.

§. 72. ἔφη, ὦ Κεβ.] ἔφη non habet Tub. Fisch.

σώματα πλάττοντες ζῶσι] *Sua quique corpora fingentes, vivunt quasi animum formare negligentes.* De anima corpus formante, dicitur in deteriorem partem a Plotino Enn. v. 3. p. 505. A. ἀφέλοις πρῶτον τὸ σῶμα—καὶ τὴν πλάττουσαν τοῦτο ψυχήν. Quod autem pluralis numerus σώματα singulari ψυχὴν subjungitur, videtur eo pertinere, quod una anima plura deinceps migrando corpora occupat. Dicitur πλάττειν σῶμα et ψυχὴν, *formare, fingere, ingenium et corpus*: ut ostendimus ad Plutarchi Opp. Mor. p. 3. E. Wytt.

σώματα πλάττοντες] Tub. et Par. σώματι. Me quidem quum pluralis σώματα, tum magis etiam offendit verbum πλάττειν, *artificiose fingere et formare*, quum h. l. vocabulum potius requiratur *colendi et fovendi* vi præditum. Tim. p. 42. D. τὸ δὲ μετὰ τὸν σπόρον τοῖς νέοις παρέδωκε θεοῖς σώματα πλάττειν θνητά. de Rep. ii. p. 377. τοὺς ἐγκριθέντας (μύθους) πείσομεν τὰς τροφούς τε καὶ μητέρας λέγειν τοῖς παισὶ καὶ πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσίν. Plutarch. Coriol. p. 229. D. τίς ἂν ἄλλος εἴη τρόπος ᾧ βοηθοῦσιν ἀνθρώποις καὶ συνεργοῦσιν (οἱ θεοί); οὐ τὸ σῶμα δήπου πλάττοντες ἡμῶν οὐδὲ τὰς χεῖρας ὡς δεῖ μετατιθέντες αὐτοὶ καὶ τοὺς πόδας, ἀλλὰ τῆς ψυχῆς τὸ πρακτικὸν—ἐγείροντες. Ergo quum Codd. aliquot dativum σώματι habeant, in πλάττοντες latere suspicor verbum significatu *serviendi blandiendique* præditum. An λατρεύοντες? Certe si πλάττειν h. l. alio significatu positum existimetur, τὸ σῶμα scribi pro σώματα debebit. Heind.

οὐκ εἰδόσιν ὅπη ἔρχονται] Hinc sua forsan Plotinus, γινομένων ἁπάντων ἀψόφῳ κελεύθῳ κατὰ δίκην, ἣν οὐκ ἔστι φυγεῖν οὐδενί· ἧς ἐπαΐει μὲν ὁ φαῦλος οὐδέν· ἄγεται δὲ οὐκ εἰδὼς οἷ δεῖ ἐν τῷ παντὶ φέρεσθαι. ὁ δ' ἀγαθὸς καὶ οἶδε, καὶ οὗ δεῖ ἄπεισι· καὶ γινώσκει πρὶν ἀπιέναι οὗ ἀνάγκη αὐτῷ ἐλθόντι οἰκεῖν· καὶ εὔελπις

ἡγούμενοι οὐ δεῖν ἐναντία τῇ φιλοσοφίᾳ πράττειν καὶ τῇ ἐκείνης[a] λύσει τε καὶ καθαρμῷ ταύτῃ τρέπονται, ἐκείνῃ
§. 33. W. ἑπόμενοι ᾗ ἐκείνη ὑφηγεῖται. Πῶς, ὦ Σώκρατες; Ἐγὼ ἐρῶ, ἔφη. γιγνώσκουσι γάρ, ἦ δ' ὅς, οἱ φιλομαθεῖς ὅτι πα-
II. iii. 56. ραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν[b] ψυχὴν ἡ[c] φιλοσοφία ἀτεχνῶς διαδεδεμένην[d] ἐν τῷ σώματι καὶ προσκεκολλημένην,[e] ἀναγκαζομένην δὲ ὥς περ δι' εἱργμοῦ διὰ τούτου[f] σκοπεῖσθαι τὰ ὄντα ἀλλὰ μὴ αὐτὴν δι' αὑτῆς, καὶ ἐν πάσῃ[g] ἀμαθίᾳ κυλινδουμένην,[h] καὶ τοῦ εἱργμοῦ τὴν δεινότητα κατιδοῦσα ὅτι δι'[i] ἐπιθυμίας ἐστίν, ὡς ἂν μάλιστα αὐτὸς ὁ δεδεμένος ξυλ-

𝔄, σώματι Π.—[a] ἐκεῖνοι L.—[b] αὐτὴν L.—[c] ἡ om Φs.—[d] δεδεμένην Δs.—[e] προσκεκωλυμένην s.—[f] τούτων C, τοῦτο H.—[g] μέσῃ L.—[h] κυλινδουμένην 𝔄ΓΔΛΠΦEGH

ἐστιν ὡς μετὰ θεῶν ἔσοιτο. Enn. 4. l. iv. p. 440. Forst.

λύσει] Nescio, an ad hunc locum referri debeat scholion Olympiodori, editum a Gesnero in Fragmentis Orphei p. 409. ὁ Διόνυσος λύσεώς ἐστιν αἴτιος. Διὸ καὶ Λυσεὺς ὁ θεός· καὶ Ὀρφεύς φησιν·—Ἄνθρωποι δὲ τεληέσσας ἑκατόμβας Πέμψουσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτῃσιν (Ms. alter, ἀμφιέτεσσιν) Ὄργια ἐκτελέσουσι, λύσιν προγόνων ἀθεμίστων Μαιόμενοι· σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, οὓς κ' ἐθέλῃσθα Λύσεις ἔκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρονος οἴστρου. Qua autem in re posita sit ἡ τῆς φιλοσοφίας λύσις τε καὶ καθαρμὸς, Socrates deinceps ipse ostendit c. 33. ubi pro ἐναντία ποιεῖν legitur ἐναντιοῦσθαι. Fisch.

παραλαβοῦσα—τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία] *Philosophia, quæ animum occuparit, ut rationi obediant cupiditates, ut mens, semota a corpore, res intueatur.* Quid possit ex mente veterum philosophia, præclare complexus est Cic. Tusc. ii. 5. et v. 2. Hæc forma videtur eadem esse, quam ἀντιλαμβάνει φιλοσοφία τινὸς, *complectitur, adjuvat philosophia* aliquem; in Parmen. p. 140. ed. Fisch. ubi Parmenides ad Socratem: Nec dum te philosophia complexa est, s. nondum exerces eam. Kœhlerus vertit: *philosophia, quæ animum corpori illigatum deprehendit*; quod vero est καταλαβοῦσα. Gottl.

δι' εἱργμοῦ] Sic cum Edd. Cod. Tub. Contra Cod. Aug. hic et deinde εἰργμοῦ, velut apud Hesych. Εἰργμός. κώλυσις. δεσμός. συνέχεσις. Sed bene Eustath. ad Odyss. A. p. 14. ed. Bas. τὸ εἴργω ἐπὶ μὲν τοῦ κωλύω ἐψίλουν οἱ Ἀττικοὶ, καὶ δῆλον ἐκ τοῦ ἀπεῖρξαν· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγκλείω ἐδάσυνον, ὡς δηλοῖ τὸ καθεῖρξαν, ὅθεν καὶ δασύνεται καὶ ἡ εἱρκτή. Heind.

κυλινδουμένην] Sic iterum pro vulgato καλινδουμένην libri optimi, Aug. Tub. Bas. 2. cum Iambl. Heind.

ὅτι δι' ἐπιθυμίας ἐστὶν, ὡς ἂν μ.] Tritum loquendi genus est εἶναι s. γίγνεσθαι διά τινος, modo activo, modo passivo sensu. H. l. quum εἱργμὸς ipse vix dici queat ἐπιθυμεῖν, passive capiendum τὸ δι' ἐπιθυμίας εἶναι, ut διὰ χαρίτων, διὰ σπουδῆς, διὰ μνήμης, δι' εὐχῆς τι εἶναι dicitur et id genus alia. Igitur in hoc ipso claustri hujus vis cernitur, quod appetitur ab eo, qui his constrictus vinculis tenetur. Heind.

ὡς ἂν] Pertinet hoc ἂν non ad ὡς, sed ad εἴη, positumque ὡς pro ὥστε, velut Aristoph. Thesm. 395. Πῶς δ' οὐχὶ διαβέβληχ' ὅπουπερ ἔμβραχυ Εἰσὶν θεαταὶ—Ὡς εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων Ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς etc. multisque aliis locis; ut idem ita exprimi potuerit, ὥστε ἂν μάλιστα τὸν δεδεμένον ξυλλήπτορα εἶναι τῷ δεδέσθαι. Sed dativus hic τῷ δεδέσθαι magnopere dubito an recte habeat. Quemadmodum enim verbum ξυλλαμβάνειν cum genitivo rei construitur, Phædr. §. 29. ξύμ μοι λαβέσθε τοῦ μύθου. Aristoph. Vesp. 733. νῦν δ' αὖ παρών τις—τῶν θεῶν ξυλλαμβάνει τοῦ πράγματος. Pace 437. Χὤστις προθύμως ξυλλάβῃ τῶν σχοινίων, et ubique alias: ita et ξυλλήπτωρ. Xenoph. Mem. ii. 2. 12. ἵνα—ἀγαθοῦ σοι γίγνηται συλλήπτωρ. ii. 2. 32. ἀγαθὴ συλλήπτρια τῶν ἐν εἰρήνῃ πόνων. Nam Demosth. de Cor. Reisk. p. 231. οὔτε χρήμασιν οὔτε σώμασιν οὔτ' ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων συνελάμβανον

λήπτωρ εἴη τῷ δεδέσθαι, [§. 73.] —ὅ περ οὖν λέγω, γι- I. 83.
γνώσκουσιν οἱ φιλομαθεῖς ὅτι οὕτω παραλαβοῦσα ἡ φιλοσοφία ἔχουσαν αὐτῶν[j] τὴν ψυχὴν ἠρέμα παραμυθεῖται καὶ λύειν ἐπιχειρεῖ, ἐνδεικνυμένη ὅτι[k] ἀπάτης μὲν μεστὴ ἡ διὰ τῶν ὀμμάτων[l] σκέψις, ἀπάτης[m] δὲ ἡ διὰ τῶν ὤτων[n] καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, πείθουσα δὲ[o] ἐκ τούτων μὲν ἀναχωρεῖν[p] ὅσον μὴ ἀνάγκη αὐτοῖς χρῆσθαι, αὐτὴν δὲ εἰς αὑτὴν ξυλλέγεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι παρακελευομένη, πιστεύειν δὲ μηδενὶ[q] ἄλλῳ ἀλλ' ἢ αὐτὴν αὑτῇ, ὅ τι ἂν νοήσῃ αὐτὴ καθ' αὑτὴν αὐτὸ καθ' αὑτὸ τῶν ὄντων· ὅ τι δ' ἂν δι' ἄλλων σκοπῇ ἐν ἄλλοις ὂν ἄλλο, μηδὲν ἡγεῖσθαι ἀληθές· εἶναι δὲ τὸ μὲν τοιοῦτον αἰσθητόν τε καὶ ὁρατόν, ὃ δὲ αὐτὴ ὁρᾷ, νοητόν τε καὶ ἀειδές. ταύτῃ οὖν[r] τῇ λύσει οὐκ οἰομένη δεῖν ἐναντιοῦσθαι ἡ τοῦ ὡς ἀληθῶς φιλοσόφου ψυχὴ οὕτως ἀπέ-
χεται τῶν ἡδονῶν τε καὶ ἐπιθυμιῶν[s] καὶ λυπῶν καὶ φόβων II. iii. 57.

Is: καλινδουμένην ς.—[i] δι' om Δ.—[j] αὐτὴν L.—[k] ὅτι om pr Γ.—[l] ὀνομάτων L.—[m] ἀπάσης L.—[n] ἀκοῶν ΔΦGs.—[o] δὴ H.—[p] ἀποχωρεῖν ΔΦGs.—[q] δὲ καὶ μηδενὶ Δ.—[r] δ' οὖν Φs, δὲ G.—[s] λυπῶν καὶ ἐπιθυμιῶν ΔΦGs.—[t] ἢ λυπηθῇ om pr ΆΠ, post

ἡμῖν dativi sunt instrumenti. Hic igitur corrigendum τοῦ δεδέσθαι. Heind.

§ 73. τῶν ὄντων] Rei vocabulum in re philosophica plane augustum volui retinere, ut exprimat τὸ ὄν. sicuti Cic. sæpe vertit ex hoc autore. Plinio philosophiam tractanti frequens est dicendi genus, 'Quicquid est rerum.' et Horat. 'Abdita rerum,' res abditas et abstrusas dixit. Serran.

ὅ, τι δ' ἂν δι' ἄλλων σκοπῇ, ἐν ἄλλοις ὂν ἄλλο] *Quidquid vero per alia consideret, (i. e. corporeum per sensus corporis), quum in aliis sensibus aliud appareat, nihil horum verum putare—.* dicitur et ad sententiæ veritatem, et ad figuræ concinnitatem. Similis caussa est in Phædro p. 345. C. καθορᾷ δὲ ἐπιστήμη, οὐχ ᾗ γένεσις πρόσεστιν· οὐδ' ἥ ἐστί που ἑτέρα ἐν ἑτέρῳ οὖσα, ὧν ἡμεῖς νῦν ὄντων καλοῦμεν· ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ ὅ ἐστιν ὂν ὄντως ἐπιστήμην οὖσαν—. Sympos. p. 331. C. item idea pulcri describitur,—οὐδέ που ὂν ἐν ἑτέρῳ τινί, οἷον ἐν ζώῳ, ἢ ἐν γῇ, ἢ ἐν οὐρανῷ, ἢ ἔν τῳ ἄλλῳ· ἀλλὰ αὐτὸ καθ' αὑτὸ μεθ' αὑτοῦ, μονοειδὲς ἀεὶ ὄν. Plotinus significat Enn. v. l. viii. p. 546. C. περὶ δὲ τῆς ἐκεῖ ἐπιστήμης, ἣν δὴ καὶ ὁ Πλάτων κατιδὼν φησίν, οὐδ' ἥτις ἐστὶν ἄλλη ἐν ἄλλῳ. Enn. vi. lib. vii. p. 727. C. ὥστε μήτε ἐν τόπῳ εἶναι, μήτε ἔν τῳ ἄλλῳ ἐν οἷς πέφυκεν ἄλλο ἐν ἄλλῳ εἶναι. οὐδὲ γὰρ αὐτός που· ὁ δὲ νοητὸς τόπος ἐν αὐτῷ, αὐτὸς δὲ οὐκ ἐν ἄλλῳ. Synesius Dione p. 48. A. de eadem re: οὐδὲ γάρ ἐστιν—οἷον ἄλλο ἐν ἄλλῳ. Iamblich. apud Stob. Eclog. Phys. p. 872. edit. Heerenii: Πλάτων μὲν οὖν οὐχ ὡς ἑτέρας τὰς δυνάμεις, ἐν ἑτέρᾳ τῇ ψυχῇ ἐνεῖναι ἡγεῖται, συμφύτους δ' αὐτὰς καὶ κατὰ μίαν ἰδέαν συνυφεστηκέναι λέγει διὰ τὴν ἀσύνθετον (vulgo σύνθετον) οὐσίαν τῆς ψυχῆς. Hermias in Platonis Phædrum p. 313. ὁ γὰρ ὁρῶν, ὡς ἄλλος ἄλλο ὁρᾷ· δεῖ δὲ ἕνωσιν γενέσθαι. Wytt.

οἰομένη—οὕτως ἀπέχεται] Quæ ratio est particularum εἶτα et ἔπειτα cum verbo post participium positarum, ut modo vidimus: eadem est ratio in hoc loco particulæ οὕτως, cujus usus multa annotavimus exempla ad Plutarchum: et quædam dedit Taylor. ad Demosth. Or. In Mid. vol. ix. p. 628. Reisk. Apud Platonem hæc et plura vidimus v. c. Hipparch. p. 3. B. καὶ τοὺς περιαλγήσαντας ταύτῃ τῇ ἀτιμίᾳ, οὕτως ἀποκτεῖναι τὸν Ἵππαρχον: Menone p. 16. E. αὐτὸς ἀπορῶν, οὕτω καὶ τοὺς ἄλλους ποιῶ ἀπορεῖν· Alcib. i. p. 32. B. 33. D: Alcib. ii. 37.

καθ' ὅσον δύναται, λογιζομένη ὅτι ἐπειδάν τις σφόδρα ἡσθῇ ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ[t] ἢ ἐπιθυμήσῃ, οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν[u] ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν ὅσον[v] ἄν τις οἰηθείη, οἷον ἢ νοσήσας ἤ τι ἀναλώσας διὰ τὰς ἐπιθυμίας, ἀλλ' ὃ πάντων[w] μέγιστόν τε κακὸν[x] καὶ ἔσχατόν ἐστι,[y] τοῦτο πάσχει[z] καὶ οὐ[a] λογίζεται αὐτό. Τί τοῦτο, ὦ Σώκρατες; ἔφη ὁ Κέβης. [§. 74.] Ὅτι ψυχὴ[b] παντὸς ἀνθρώπου ἀναγκάζεται ἅμα τε ἡσθῆναι ἢ λυπηθῆναι σφόδρα[c] ἐπί τῳ[d] καὶ ἡγεῖσθαι, περὶ ὃ ἂν μάλιστα τοῦτο πάσχῃ,[e] τοῦτο ἐναργέστατόν τε εἶναι καὶ ἀληθέστατον,[f] οὐχ οὕτως ἔχον. ταῦτα δὲ μάλιστα * τὰ[g] ὁρατά. ἢ οὔ; Πάνυ γε. Οὐκοῦν ἐν τούτῳ τῷ πάθει μάλιστα καταδεῖται ψυχὴ[h] ὑπὸ σώματος;[i] Πῶς

ἡσθῇ ponit rc Π : ἡσθῇ καὶ λυπηθῇ ΔΦGs.—[u] κακὸν τοσοῦτον Γ.—[v] ὧν 𝔄ΓΔΛΠΦC EGHIs.—[w] πάντων om L.—[x] κακὸν 𝔄ΔΠΦCGIs : κακῶν *s.—[y] ἐστι om ΔΦGs.—[z] πάσχοι (ει supra) 𝔄.—[a] οὐ om Δ.—[b] ὅτι ψυχὴ 𝔄ΓΔΠGs : ὅτι ἡ ψυχὴ *s.—[c] ἢ λυπηθῆναι (ἢ supra) σφόδρα om Γ : καὶ σφόδρα λυπηθῆναι G.—[d] ἐπί τῳ, ΓΔΞΥΦΕΗΙs : ἐπὶ τῷ *s.—[e] πάσχει (η supra) 𝔄, πάσχοι C.—[f] εἶναι καὶ ἀληθέστατον 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCGHIs : καὶ ἀληθέστατον εἶναι s.—[g] τὰ add Heindorfius.—[h] καταδεῖται ψυχὴ 𝔄ΓΔΞΠCGHL, καταδεῖ-

D. Protagor. 195. B. Wytt.

καὶ φόβων] Hæ voces a Cod. Iamblichi Rigalt. aberant. Fisch.

ἢ φοβηθῇ ἢ λυπηθῇ] Iambl. ἢ λυπηθῇ ἢ φοβηθῇ. Tub. omittit hæc ἢ λυπηθῇ. Heind.

κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν] Sc. τῶν ἡδονῶν καὶ ἐπιθυμιῶν etc. In his etsi scribi potuit ὑπ' αὐτῶν, ut Apolog. Socr. init. ὅ,τι—πεπόνθατε ὑπὸ τῶν ἐμῶν κατηγόρων, infra in hoc dial. §. 86. ὃ πεπόνθειμεν ὑπὸ τῶν λόγων. Cyrop. vi. 1. 36. οἷα πεπόνθασιν ὑπ' ἔρωτος, et sexcenties alias: probum tamen illud puto, ad quod suppleri potest γενόμενον. Heind.

ὅσον ἄ. τ.] Ald. ὅσων ἄν. Bas. 2. ὅσον ὧν. Iambl. ὧς ἄν. Tub. Aug. ὧν ἄν, quod ex scripturæ compendio natum. ὅσον ἂν recte Bas. 1. atque inde Steph. Tum Aug. Tub. et Iambl. κακὸν pro κακῶν. Heind.

§. 74. ὅτι ψυχὴ] Vulgo ἡ ψυχή. Sed articulum scripti libri, Aug. Tub. Par. non agnoscunt. Iambl. ὅτι δὴ ψυχή. Infra §. 75. οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου, ubi inculcatus a Fischero articulus ne in uno quidem libro comparet. Heind.

ἐπί τῳ, καὶ ἡγ.] Ita Tub. et Edd. vett. Vitiose Ed. Steph. ἐπὶ τῷ κ. ἡγ. Nam sensus est, *animum cogi simul et gaudere vel dolere magnopere de re quapiam et putare* etc. ἐπὶ τούτῳ Iambl. et Aristipp. Tum Tub. τοῦτο ἐναργ. τε εἶναι καὶ ἀληθ. Aug. εἶναι omittit. Heind.

ταῦτα δὲ μάλιστα τὰ ὁρατὰ] *Hæc autem potissimum ea sunt, quæ cerni possunt.* Sensu postulante art. τὰ a præcedente syllaba absorptum interjeci. Sed eundem statim post cum Tub. expunxi, ubi vulgo legitur καταδεῖται ἡ ψυχὴ ὑπὸ σώμ. Conf. not. ad §. 24. Heind.

ὑπὸ σώματος] σῶμα notat h. l. *cupiditates, quas corpus gignit et alit.* Mens ejusmodi cupiditatibus polluta, dicitur ἀναπλέα σώματος. Plutarch. Romul. (p. 36.) ejusmodi mentem πεφυρμένην σώματι et περίπλεων σώματος; quæ appellat, sunt Platonica. Conferri meretur locus in Timæo (p. 43. et 86. Steph.) ubi docet, hanc animi cum corpore contagionem, cui adjungit malam educationem, caussam morborum animi esse. v. Cic. de Invent. 13. 'ita totum animal movebatur illud quidem, sed immoderate et fortuitu—.' Gottl.

δή; Ὅτι ἑκάστη ἡδονὴ καὶ λύπη ὥς πεϱ ἧλον ἔχουσα
πϱοσηλοῖ αὐτὴν πϱὸς τὸ σῶμα καὶ πϱοσπεϱονᾷ καὶ ποιεῖ
σωματοειδῆ, δοξάζουσαν ταῦτα ἀληθῆ εἶναι ἅ πεϱ ἂν
καὶ[j] τὸ σῶμα φῇ. ἐκ γὰϱ τοῦ ὁμοδοξεῖν τῷ σώματι καὶ
τοῖς αὐτοῖς χαίϱειν ἀναγκάζεται,[k] οἶμαι, ὁμότϱοπός τε
καὶ ὁμότϱοφος[l] γίγνεσθαι καὶ οἷα[m] μηδέποτε καθαϱῶς εἰς
Ἅιδου[n] ἀφικέσθαι, ἀλλ' ἀεὶ τοῦ σώματος ἀναπλέα[o] ἐξιέ-
ναι, ὥστε ταχὺ πάλιν πίπτειν[p] εἰς ἄλλο σῶμα καὶ ὥς πεϱ ii. iii. 58.
σπειϱομένη ἐμφύεσθαι, καὶ ἐκ τούτων ἄμοιϱος εἶναι τῆς τοῦ[q]
θείου τε καὶ καθαϱοῦ καὶ μονοειδοῦς συνουσίας.[r] Ἀλη-
θέστατα, ἔφη, λέγεις, ὁ Κέβης, ὦ Σώκϱατες. [§. 75.] §. 34. W.
Τούτων τοίνυν ἕνεκα, ὦ Κέβης, οἱ δικαίως φιλομαθεῖς κόσ-
μιοί τ'[s] εἰσὶ καὶ ἀνδϱεῖοι,[t] οὐχ ὧν οἱ πολλοὶ ἕνεκά φασιν.
ἢ σὺ οἴει;[u] Οὐ δῆτα ἔγωγε. Οὐ γὰϱ ἀλλ' οὕτω λογί- i. 84.

ται ἡ ψυχὴ *ς.—[i] ὑπὸ τοῦ σώματος ΔΦGLs et rc 𝔄.—[j] καὶ om pr Γ.—[k] ἀναγκάζετο
β ο α
H.—[l] ὁμότροφός τε καὶ ὁμότροπος ΔΦGs, ὁμότροπός τε καὶ ὁμοίτροφος 𝔄.—[m] οἷα 𝔄ΞΥΦGI et corr Γ: οἷα *ς.—[n] καθαρῶς εἰς ᾅδου ΔΦGs: εἰς ᾅδου καθαρῶς *ς.—[o] τοῦ σώματος ἀναπλέα 𝔄Π, ἀνάπλεα τοῦ σώματος ΓΛΞΥCEHIL, ἀνάπλεω τοῦ σώματος Φ: ἀναπλέα τοῦ σώματος *ς.—[p] πίπτει pr Ξ.—[q] τοῦ om Δ.—[r] οὐσίας pr G.—[s] τε add ΔΦGs et rc 𝔄Π.—[t] ἀνδρεῖοι καὶ οὐχ ὧν καὶ οἱ Δ.—[u] οὐκ οἴει G.—[v] ψυ-

ἧλον ἔχουσα, κ. τ. λ.] Hujus sententiæ elegantiam posteris frequentatam ostendimus ad Plutarchum de S. N. V. p. 125. Quibus addatur Iamblich. Vit. Pythag. §. 228. *μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν παθημάτων καὶ προσπερονώντων ἐπιστρέφεσθαι·* ubi fontem imitationis notavit Kuster. Idem Iamblich. de Myster. Ægypt. ii. 6. p. 48.—*παθῶν πληροῖ προσηλούντων τοὺς θεωροῦντας τοῖς σώμασι.* Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 407. A. Proclus in Remp. Plat. p. 383. *αὗται γοῦν (αἱ ἡδοναὶ) καὶ ὁ Σωκράτης φησὶν, ὥσπερ ἧλον ἔχουσαι προσπερονῶσιν αὐτὰς καὶ προσηλοῦσι τοῖς σώμασι.* Attigit quoque Bentleius ad Horat. Serm. ii. 2. 79. Wytt.

ὁμότροπος] Pollux vi. 156. *καὶ Πλάτων ὁμότροπον—εἶπε.* Fisch.

ὁμότροπός τε καὶ ὁμότροφος] Simili paronomasia Lachet. p. 188. B. *ἐμοὶ μὲν οὖν οὐδὲν ἄηθες οὐδ' αὖ ἀηδές. ὁμότροφος,* quatenus non *τρέφεται ὑπὸ τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ θείου καὶ τοῦ ἀδοξάστου* §. 75. Heind.

καθαρῶς ἀφικέσθαι] Imo *καθαρὸς,* ut §. 31. *οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαττόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης.* §. 68. *ἐὰν μὲν καθαρὰ ἀπαλλάττηται.* §. 71. *μὴ φιλοσοφήσαντι καὶ παντελῶς καθαρῷ ἐπιόντι.* Heind.

τοῦ σώματος ἀναπλέα] *A corpore inquinata.* Vulgo *ἀναπλέα τοῦ σώμ.* Nostro ordine Tub. et Par. Pro *ἀναπλέα* Aug. *ἀνάπλεως.* Recte haud dubie, nec tamen illud movere placuit, quum in Xenoph. Cyrop. i. 3. 5. legatur *ὅτι καταπλέα (ἡ χεὶρ) σοι ἀπ' αὐτῶν ἐγένετο.* Sed et ibi Codd. Brem. et Guelf. *πλέα* habent. Scilicet simplex est *πλέως, πλέα, πλέων;* in compositis, ut solet, utriusque generis sunt *ἔκπλεως, κατάπλεως, ἀνάπλεως* etc. Nam Æliano, cujus hæc in v. Ἔκπλεα Suidas profert, *φιλοφροσύνης ἐκπλέας ἀπολαύσαντες,* nihil in his tribuendum. Heind.

§. 75. *οἱ δικαίως φιλομαθεῖς*] *Vere philosophantes, doctrinæ recte studentes: φιλομαθὴς* Platoni qui sit, diximus §. 32. *δικαίως,* hoc sensu intelligitur ex ejus contrario de quo diximus §. 19. cui annotationi addatur Taylor. ad Æschin. Or. Adv. Ctesiphont. p. 586. ed. Reisk. Wytt.

οὐ γάρ· ἀλλ' οὕτω] *Non profecto: sed*

σαιτ' ἂν ψυχὴ[v] ἀνδρὸς φιλοσόφου, καὶ οὐκ ἂν οἰηθείη τὴν μὲν φιλοσοφίαν[w] χρῆναι[x] ἑαυτὴν[y] λύειν, λυούσης δὲ ἐκείνης αὐτὴν παραδιδόναι ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις ἑαυτὴν[z] πάλιν αὖ[a] ἐγκαταδεῖν[b] καὶ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν, Πηνελόπης τινὰ ἐναντίως ἱστὸν μεταχειριζομένην·[c] ἀλλὰ γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα, ἑπομένη[d] τῷ λογισμῷ καὶ ἀεὶ[e] ἐν τούτῳ οὖσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ[f] ἀδόξαστον θεωμένη καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη, ζῆν τε οὕτως οἴεται δεῖν,[g] ἕως ἂν ζῇ,[h] καὶ ἐπειδὰν τελευτήσῃ, εἰς τὸ ξυγγενὲς καὶ εἰς τὸ τοιοῦτον ἀφικομένη ἀπηλλάχθαι τῶν ἀνθρωπίνων κακῶν. ἐκ δὲ[i] τῆς τοιαύτης τροφῆς οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ,

χὴν I.—[w] σοφίαν pr G.—[x] χρῆν I.—[y] αὐτὴν ΔΦL.—[z] λύπαις καὶ ἑαυτὴν G.—[a] αὖ om ΔΦGs.—[b] ἐπικαταδεῖν mg 𝔄.—[c] μεταχειριζομένην ΔΞs et rc G cum ς: ceteri μεταχειριζομένης.—[d] ἑπομένην ΥΕΗL, ἐπιγομέιη Δ.—[e] ἀεὶ καὶ Δ.—[f] τὸ ante ἀδόξαστον om Γ.—[g] οὕτως οἴεται δεῖν ΔΦGs, οἴεται οὕτω δεῖν 𝔄Π: οἴεται δεῖν οὕτως *ς.

sic.—Simpliciter sic accipiendum, ut Phædro p. 357. B. Οὐ γάρ· ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐν γράμμασι κήπους, ὡς ἔοικε παιδιᾶς χάριν σπερεῖ τε καὶ γράψει· Sic et Lucas Act. Ap. xvi. 37. Οὐ γάρ· ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν· *Non profecto! sed ipsi venientes nos educant:* ubi Wetstenius hanc formulam confundit cum altera frequentiore et item Attica, quæ et vulgo in hoc Phædonis loco legebatur, Οὐ γὰρ ἀλλ'—, in qua negandi vis minus diserte expressa exstat; unde viri complures docti, Οὐ γὰρ ἀλλὰ, pro simplici γὰρ *etenim,* acceperunt; in quo tamen negationem ad antecedentia referendam docuit Hoogeveen. Doctrin. Partic. p. 924. Wytt.

ἀνήνυτον ἔργον] *Irritum opus facere, quod nunquam ad exitum perduci queat.* De v. ἀνήνυτον vid. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 379. Hujusmodi opus mens facit, dum philosophiæ ope a corporis vinculis liberatur, mox, ubi liberata est, denuo corporis sensibus voluptatibusque et doloribus constringendam se tradit. Heind.

ἐναντίως ἱστὸν] Penelope enim retexebat, talis anima contexit rursus telam. Olympiodorus Cod. i. p. 79. Πῶς ἐναντίως τῇ Πηνελόπῃ ἱστὸν μεταχειρίζεται; ἢ ὅτι ἡ μὲν φιλοσοφία ἐν τῷ ἀφανεῖ συνυφαίνει αὐτὴν καὶ συναθροίζει, ἡ δὲ ἀμαθία διαλύει καὶ διασπᾷ ἐν τῷ ἀφανεῖ, τούτεστι ἐν τῇ γενέσει. Ἢ κάλλιον, λύειν μὲν τὴν φιλοσοφίαν, συνυφαίνειν δὲ τὴν ἀμαθῆ ζωήν· πῶς οὖν ἐναντίως τῇ Πηνελόπῃ; ἢ καὶ τοῦτο τῇ Πηνελόπῃ ἁρμόζει· καὶ γὰρ ἐκείνη πρὸς ἑαυτὴν ἐναντίως. Dicas hos homines subinde dedita opera cæcutire, nec simplicem et grammaticam rationem, quamvis in promtu positam, animadvertere velle. Comparationem observavit P. Victorius Var. Lect. v. 7. et in Adagia retulit Erasmus p. 795. Cæterum, quod Iamblichus Protrept. p. 81. Tub. et Vind. A B C D E F G habent μεταχειριζομένης, qui sic legerunt, videntur ἐναντίως pro ἄντικρυς *instar* accepisse, quasi dicatur, *instar Penelopæ tractantes telam.* At vulgata lectio præstat. Wytt.

μεταχειριζομένην] Male Aug. Tub. et Iambl. μεταχειριζομένης. Uti Penelope quam interdiu pertexuerat telam noctu retexebat, sic contra (ἐναντίως) soluta a corporis vinculis mens denuo corpori se illigat. Heind.

γαλήνην τούτων] Tub. τούτου. Certe τούτων non, quo putabat Fisch. ad verba ταῖς ἡδοναῖς καὶ λύπαις, sed pro τούτου positum refertur ad totum hoc quod præcessit τὸ ἀνήνυτον ἔργον πράττειν etc. Heind.

ἀεὶ ἐν τούτῳ οὖσα] *Sed semper in hoc occupata, ut verum—contempletur.* Sic Græce dixeris ἀεὶ ἐν τούτῳ εἰμὶ, τὸ ἀληθὲς θεῶμαι, nec τούτῳ ad λογισμὸν pertinet.—οὕτω δεῖν. Sic Tub. cum Iambl. Edd. δεῖν οὕτως. Heind.

ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς] Hæc est

ταῦτά γ'[j] ἐπιτηδεύσασα,[k] ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ὅπως[l] μὴ διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος ὑπὸ τῶν[m] ἀνέμων διαφυσηθεῖσα καὶ διαπτομένη[n] οἴχηται[o] καὶ οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ[p] ᾖ.

—[h] ζῆν Δ.—[i] δὲ Π: δὴ ς.—[j] γ' Stephanus: libri δ'.—[k] ἐπιτηδεύουσα Eς.—[l] εἴ-
α
πως G.—[m] τινῶν ς.—[n] διαπτομένη ΓΛΠCEIs, διαπτομενη 𝔄, διαπτωμένη G, διαπ-
οῦ
τομένη H, ἀποπταμένη L: διαπταμένῃ *ς.—[o] οἴχεται Υ.—[p] οὐδαμῶς I.—[q] ὡς mg

ergo ἀδόξαστος τροφή· cui opponitur δοξαστὴ τροφὴ animarum, quæ Deos in sublime cœli evectos, id est, Philosophiam, consequi non potuerunt, in Phædro p. 345. E. πᾶσαι δὲ πολὺν ἔχουσαι πόνον, ἀτελεῖς τῆς τοῦ ὄντος θέας ἀπέρχονται· καὶ ἀπελθοῦσαι τροφῇ δοξαστῇ χρῶνται. Inde p. 348. G. diversarum animarum diversa victus ratio: altera, τεταγμένη τε δίαιτα καὶ φιλοσοφία· altera, δίαιτα φορτικωτέρα τε καὶ ἀφιλόσοφος καὶ ἀφιλότιμος—. Est autem Platoni frequens reprehensio δόξης, *opinionis*, et τοῦ δοξαστοῦ, *opinabilis*, quod opponitur τῇ ἀληθείᾳ et τῷ ἀληθεῖ, estque *ideæ* ac *notionis intelligibilis;* quam illud *visibile corporeum, singulare*, sit: quorum differentia apposite ad hoc Phædonis argumentum ostenditur Rep. v. fin. p. 468. E—G. δοξαστὸν αὐτὸ, ἀλλ' οὐ γνωστὸν δεῖν λέγεσθαι.—Τοὺς ἄρα πολλὰ καλὰ θεωμένους, αὐτὸ δὲ τὸ καλὸν μὴ ὁρῶντας—καὶ πολλὰ δίκαια, αὐτὸ δὲ τὸ δίκαιον μὴ, καὶ πάντα οὕτω, δοξάζειν φήσομεν ἅπαντα, γιγνώσκειν δὲ ὧν δοξάζουσιν οὐδέν.—Τί δ' αὖ τοὺς αὐτὰ ἕκαστα θεωμένους καὶ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ὡσαύτως ὄντα, ἆρ' οὐ γιγνώσκειν, ἀλλ' οὐ δοξάζειν; Ἀνάγκη καὶ ταῦτα. Satis hoc ad nostrum propositum; nam reliqua horum generum comparatio latius patet per Philosophiam, et notata est nobis ad Plutarch. de S. N. V. p. 23. Compositio præsentis loci habet quid duri et impediti, quod sic lenias et expedias legendo: ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς, ταῦτά τ' ἐπιτηδεύσασα, οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ—ὅπως μὴ διασπασθεῖσα—κ. τ. λ. i. e. *Ex tali profecto nutritione, et quum hæc tractaverit, non est verendum, ne timeat—ne distracta in discessu a quibusdam ventis dispersa ac difflata evadat, nec quidquam amplius usquam sit.* Transpositionem, et τ' pro vetere γ', suasit necessitas: ἐπιτηδεύσασα dant Tub. Vind. omnes et Veneti. Denique οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ, ὅπως μὴ δ. *non est periculum, non est timendum, ne timeat,* non modo dilucidam sed et acutam adfert sententiam. Sic autem hæc formula οὐδὲν δεινὸν μὴ, *nullum est periculum, ne*, est apud Platonem Apol. Socr. p. 363. D. οὐδὲν δὲ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ· Rep. v. p. 462. F. οὐδὲν δεινὸν μή ποτε ἡ ἄλλη πόλις—διχοστατήσῃ. Herodot. i. 84. οὐ γὰρ ἦν δεινὸν κατὰ τοῦτο μὴ ἁλῷ κοτε. Xenoph. Hellen. ii. 1. 6. δεινὸν εἶναι εἰ περιόψεται τὴν λίαν ὕβριν τούτου. Andocides Or. iii. initio. Plotinus Enn. iv. 4. p. 471. A. οὐδὲν γὰρ δεινὸν μή ποτε περὶ σώματος προσδοκήσῃ τούτου· ita ex hac formula reddendum videtur. Cæterum οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ εἶναι spectavimus supra §. 16. Wytt.

ἐκ δὴ τῆς τοι.] Tub. et Iambl. δὲ pro δή. Sed aptius hoc δὴ in argumentationis conclusione. Heind.

οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ] *Non est periculum ne metuat.* Apolog. Socr. p. 28. B. οὐδὲν δὲ δεινὸν μὴ ἐν ἐμοὶ στῇ. Unde natum videtur illud οὐ μή. Heind.

ταῦτα δ' ἐπιτηδεύουσα] Non videntur debuisse hæc verba includi parenthesi. Hanc vero planam perspicuamque esse sententiam, quam ego sum sequutus, ex ipso loco judicaturos eruditos arbitror. Serran. qui sic vertit: *Ex hujusmodi nimirum educatione, nihil grave pertimescat: hac in re instituto quodam suo studiose elaborans, ne in ipso e corpore* &c. Ita vero Steph. '*Ex hujusmodi educatione periculum non est ne, his quidem utens institutis, pertimescat ne in ipso e corpore.* Et leg. ταῦτά γ' ἐπιτ.'

ταῦτ' ἐπιτηδεύσασα] Edd. exhibent ταῦτα δ' ἐπιτηδεύουσα, itemque Tub. nisi quod ἐπιτηδεύσασα habet, uti et Aug. Par. Adversativam particulam δὲ quum structuræ ratio non admittat, Fischer. de Stephani et Forsteri sententia reposuit ταῦτά γ' ἐπιτηδεύουσα. Nos e Cod. Aug. ταῦτ' ἐπιτηδεύσασα. Quæ tamen verba ne post illa ἐκ δὴ τῆς τοιαύτης τροφῆς moleste redundent, sequentibus illis ὅπως μὴ διασπ. ad quæ pertineant, cum vi

ii. iii. 59. §. 76. Σιγὴ οὖν ἐγένετο ταῦτα εἰπόντος τοῦ Σωκράτους
§. 35. W. ἐπὶ πολὺν χρόνον, καὶ αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν ὁ Σωκράτης, ὥς[q] ἰδεῖν ἐφαίνετο, καὶ ἡμῶν οἱ πλεῖστοι. Κέβης δὲ καὶ Σιμμίας σμικρὸν[r] πρὸς ἀλλήλω[s] διελεγέσθην. καὶ ὁ Σωκράτης ἰδὼν αὐτὼ ἤρετο, Τί, ἔφη,[t] ὑμῖν[u] τὰ λεχθέντα; μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδεῶς λελέχθαι; πολλὰς γὰρ δὴ[v] ἔτι ἔχει[w] ὑποψίας[x] καὶ ἀντιλαβάς, εἴ γε δή τις αὐτὰ μέλλει ἱκανῶς διεξιέναι. εἰ μὲν οὖν τι ἄλλο σκοπεῖσθον, οὐδὲν λέγω· εἰ δὲ περὶ[y] τούτων[z] ἀπορεῖτον, μηδὲν ἀποκνήσητε[a] καὶ αὐτοὶ εἰπεῖν καὶ διεξελθεῖν,[b] εἴ πῃ ὑμῖν φαίνε-

𝔄.—[r] *σμικρὸν* post ἀλλήλω ponit Π: *σμικρῷ* I, *μικρῷ* EL.—[s] ἀλλήλους Δ.—[t] ἔφ' Δ.—[u] ἡμῖν Γ.—[v] λελέχθαι 𝔄ΓΔΦCGs et γρ Λ: λέγεσθαι s.—[v] ἤδη Γ.—[w] ἔχει ἔτι (ου) L, ἔχει Γ, ἔτι pr Γ.—[x] *ὑποψίας* post δὴ ponit G.—[y] δέ τι περὶ 𝔄Δs.—[z] τούτω Λ,

aliqua præmissa puto: *ex hujusmodi vita non est periculum ne metuat, Simmia et Cebes, ne his usa institutis a ventis dissipetur. ὑπὸ τῶν ἀνέμων.* Sic Aug. Tub. Par. pro *ὑπὸ τινῶν ἀν.* Ex iisdemque deinde reposui Ἀττικώτερον διαπτομένη in locum vulgati διαπταμένη. Heind.

§. 76. *αὐτός τε πρὸς τῷ εἰρημένῳ λόγῳ ἦν*] *Ipseque habitam disputationem mente secum cogitabat.* Hoc dictionis genus attigimus ad Plut. de S. N. V. p. 21. Plura postea annotavimus loca: v. c. Plutarchi Opp. Mor. p. 40. A. 464. F. 718. F. 1118. C. Vit. p. 173. A. 256. D. 526. A. 692. E. 933. A. Dionis. Chrys. p. 487. B. Diog. L. vii. 20. Stob. Flor. 418. 25. Wytt.

πρὸς τῷ εἰρ. λόγῳ ἦν] *Ipse defixus erat in eorum, quæ disputata erant, contemplatione.* De loquendi hoc genere *εἶναι πρός τινι* vel *πρός τι* vid. nostra ad Phædr. §. 62. Heind.

λόγῳ ἦν] Bas. 2. *λόγῳ καί.* Fisch.

ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο] *Ut videbatur, ut visu apparebat.* Eodem pleonasmo dicitur in Timæo p. 535. F. *παντοδαπὴν ἰδεῖν φαίνεσθαι.* Leg. xii. p. 693. F. *ἡμῖν δ' ἔτι μοι φαίνεσθαι δοκεῖ τοῦτ' ἐλλεῖπον τοῖς νόμοις εἶναι.* Simile Alcib. i. p. 30. E. *Φαίνομαι, ὡς ἔοικα.* Magis abundat Politic. p. 175. D. Antipater apud Stob. Flor. lxvi. p. 418. *ἔοικε μέντοι δύσκολος ἐνίοις ὁ μετὰ γυναικὸς φαίνεσθαι βίος.* Iamblich. Myster. Ægyp. ii. 8. p. 50. *ὀλιγοδρανοῦσιν, ὡς ἰδεῖν φαίνονται.* Et *δοκεῖν* cum *φαίνεσθαι* jungitur: de quo alibi. Wytt.

ὡς ἰδεῖν ἐφαίνετο] Perperam *ἰδεῖν* h. l. Fischer. interpretatur *βλέπειν*, *vultum habere, vultum induere.* Passive positum hic *ἰδεῖν*, ut in *καλὸς ἰδεῖν*, *pulcher adspectu*, et similibus. Xenoph. Cyrop. v. 4. 11. *Ἐγὼ δέ γε, ναὶ μὰ τοὺς θεοὺς, σὲ ἐπαναθεασόμενος ᾖα, ὁποῖός τίς ποτε φαίνῃ ἰδεῖν ὁ τοιαύτην ψυχὴν ἔχων.* Aristoph. Av. 1710. *οἷος οὔτε παμφαὴς Ἀστὴρ ἰδεῖν ἔλαμψε χρυσαυγεῖ δόμῳ.* Heind.

τί, ἔφη, ὑμῖν] Hæc ita interpunxit Steph. *Τί; ἔφη· ὑμῖν τὰ λεχθέντα μῶν μὴ δοκεῖ ἐνδ. λέγεσθαι;* in qua distinctione neque *ὑμῖν* suo loco positum est, neque voculæ *μῶν μή.* Post hæc *τί ὑμῖν τὰ λεχθέντα* quod statim exspectabatur, *δοκεῖ*, id in repetita demum interrogatione infertur. Similiter Soph. Electr. 766. *Ὦ Ζεῦ, τί ταῦτα, πότερον εὐτυχῆ λέγω;* i. e. *τί ταῦτα λέγω, πότερον εὐτ.* Pro *δοκεῖ* Tub. *δοκεῖν.* Mihi scribendum aut *ἐδόκει*, aut *λελέχθαι* videtur. Heind.

μῶν μὴ δοκεῖ] Alibi feram hoc *μῶν μή*, pro *annon?* hic non item; quamquam explicando tueri student Hoogeveen. et ab eo citati in Doctr. Partic. p. 784. et seq. Putem verum esse *μῶν πῃ* *an aliquo modo.* Congruit sequens disputatio, mox, *εἴ πῃ ὑμῖν φαίνεται β. λ.* et §. 36. initio, *ᾗ οὐκ ἀποδέχεται. λζ. ὅπῃ —ταύτῃ—ᾗ.* Wytt.

εἰ δ' ἔτι περὶ] Sic bene Tub. Vulgo *εἰ δὲ περὶ τούτ. ἀπ.* A Platone vero scriptum haud dubie *εἰ δ' ἔτι τι—ἀπορεῖτον.* Tum Aug. et Tub. *διελθεῖν* pro *διεξελθεῖν.* Heind.

ται βέλτιον λεχθῆναι, καὶ αὖ[c] καὶ ἐμὲ ξυμπαραλαβεῖν, εἴ τι μᾶλλον οἴεσθε μετ' ἐμοῦ εὐπορήσειν.[d] Καὶ ὁ Σιμμίας ἔφη, Καὶ μήν, ὦ Σώκρατες, τἀληθῆ σοι ἐρῶ. πάλαι γὰρ ἡμῶν ἑκάτερος ἀπορῶν τὸν ἕτερον προωθεῖ καὶ κελεύει ἐρέσθαι[e] διὰ τὸ ἐπιθυμεῖν μὲν ἀκοῦσαι, ὀκνεῖν[f] δὲ ὄχλον παρέχειν, μή σοι[g] ἀηδὲς ᾖ διὰ τὴν παροῦσαν ξυμφοράν. [§. 77.] Καὶ ὃς ἀκούσας ἐγέλασέ τε ἠρέμα καί φησι, Βαβαί,[h] ὦ Σιμμία· ἦ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους πείσαιμι ἀνθρώπους[i] ὡς οὐ ξυμφορὰν ἡγοῦμαι τὴν παροῦσαν τύχην, ὅτε[j] γε μηδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν, ἀλλὰ φοβεῖσθε μὴ δυσκολώτερόν τι νῦν διάκειμαι ἢ ἐν τῷ πρόσθεν βίῳ. II. iii. 60.

τούτῳ CHI.—[a] ἀποκνήσετε L.—[b] διελθεῖν pr 𝔄 et mg Ξ.—[c] ἂν Δ.—[d] ἀπορήσειν ΛI.—[e] ἐρέσθαι Υ, ἔρχεσθαι Δ.—[f] ὀκνεῖ Δ.—[g] τοι E.—[h] βαβαῖ 𝔄.—[i] ἀνθρώπους om s, post πείσαιμι ponit Γ, ante πείσαιμι *ς.—[j] ὅτε ΓΔΞΠΥΦCGLs et corr Λ: ὅτι *ς.

εἴ πῃ ὑμῖν φαίνεται βέλτιον λεχθῆναι] *Si aliquo modo vobis videtur melius dici posse.* Nam ratio postulabat ἂν λεχθῆναι: sed particula ἂν quæ aliis etiam modis vim optativi et subjunctivi adfert, sæpe omittitur. Sic infra in Phædone §. 61. κατιδεῖν ἀνακύψαντα, Stephanus interponere volebat ἄν. Exempla ad Plutarchum dabimus. Nunc satis est laudasse scriptores de Ellipsi Gr. p. 144. Abresch. Dilucid. Thucyd. i. p. 159. 516. Hoogeveen. Doctrin. Particul. p. 93. Wytt.

εἴ πῃ ὑμῖν φαίν. βέλτ. λεχθῆναι] Recte Ficinus: *si qua in parte putatis melius dici posse:* in quo tamen sensu ἂν post βέλτιον desideres. Heind.

τὸν ἕτερον προωθεῖ] Hujus imaginis suavitatem in suam rem convertit Aristænetus Epist. i. 24. initio: Ἄρτι παρ' ἐμοὶ συναθροισθέντες οἱ κορυφαῖοι τῶν ἐμῶν ἐραστῶν, τὸ μὲν πρῶτον ἐσίγων· καὶ ἄλλος τὸν ἄλλον προώθει, κελεύων διεξελθεῖν πρὸς ἐμὲ τὰ μελετηθέντα πᾶσι κοινῇ. In aliud argumentum transtulit Damascius apud Suidam Voce Ἡραΐσκος, t. ii. p. 69. διετέλει προωθῶν ἀεὶ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον εἰς τοὺς ἐσχάτους κινδύνους. Wytt.

ὄχλον παρέχειν] Lex. Coislin. p. 483. Ὄχλος ἐπὶ τῆς ὀχλήσεώς φασι θετέον εἶναι, οὐκ ἐπὶ πλήθους. Phavorinus: Ὄχλος· ἡ ὄχλησις, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· παρὰ δὲ τῇ θείᾳ γραφῇ, καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι, τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ· quæ sunt verba Moschopuli. v. Piersonus ad Mœr. p. 290. Fisch.

ὄχλον παρέχειν] *Molestiam creare.* Heind.

§. 77. ἐγέλασέ τε—καί φησι] Xenoph. Anab. iv. 6. 22. Ἐπεὶ δὲ ἐδείπνησαν καὶ νὺξ ἐγένετο, οἱ μὲν ταχθέντες ᾤχοντο καὶ καταλαμβάνουσι τὸ ὄρος. v. 8. 6. Ἐνταῦθα δὴ ἀναγιγνώσκει τε αὐτὸν καὶ ἤρετο. Hellen. ii. 1. 15. προσβαλὼν πόλει—τῇ ὑστεραίᾳ προσβολῇ κατὰ κράτος αἱρεῖ καὶ ἐξηνδραπόδισε. Eurip. Iph. T. 16. Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε καὶ λέγει Κάλχας τάδε. Soph. Electr. 897. Ἰδοῦσα δ' ἔσχον θαῦμα καὶ περισκοπῶ. Trach. 767. Ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ καὶ προσπτύσσεται. Sic recte Erfurdt. [Wakefield.] Heind.

βαβαὶ κ. τ. λ.] Extat hæc ῥῆσις, usque ad τοῦ βίου ἀπαλλάττεσθαι, in Eclog. Eth. Stob. c. 119. p. 607. Gesn. Fisch.

ὅτε γε] Particulas ὅτι et ὅτε a librariis sæpissime permutatas inter se esse constat: ut apud Xen. Cyrop. i. 4. 11. ubi pro ὅτε τὰ ἐν τῷ π. Cod. Brem. exhibet ὅτι τὰ ἐν τῷ π. et iv. 1. 11. ubi pro ὅτι ἔφης, Leonclavius, et post eum Steph. recte reposuerunt, Brodæi admonitu, ὅτε ἔφη, quæ est scriptura Cod. Phil. Bodl. Guelf. Altorf. et alibi. Fisch.

ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς] Vulgo erat ὅτι pro ὅτε· hoc jam Forster in Stobæo Ms. Oxon. a se repertum probaverat: et nos secuti sumus, confirmatum a Vindob. omnibus, et versione Sicula sic reddente *quandoquidem.* Wytt.

ὅτε γε μηδ' ὑμᾶς] Vitiose vulgo ὅτι γε. Alterum ex Aug. Tub. et Stob. restituit jam post Forsterum Fischer. ὅτε h. l. est *quandoquidem.* Heind.

καὶ[k] ὡς ἔοικε, τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικήν, οἳ ἐπειδὰν αἴσθωνται ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν,[l]
i. 85. ᾄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα[m] ᾄδουσι, γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι, οὗ πέρ εἰσι θεράποντες. οἱ δὲ ἄνθρωποι διὰ τὸ αὑτῶν δέος τοῦ θανάτου καὶ τῶν κύκνων καταψεύδονται, καὶ φασὶν αὐτοὺς θρηνοῦντας τὸν θάνατον ὑπὸ λύπης ἐξᾴδειν,

—[k] καὶ om L.—[l] ἀποθανεῖν αὐτοὺς L.—[m] μέγιστα L.—[n] λυπῆται λύπην s.—[o] ἡ

μὴ διάκειμαι] Conf. not. ad §. 58. Heind.

τῶν κύκνων—ᾄδοντες] Habet et hoc Aristoteles H. A. viii. 11. p. m. 571. Ovidius eleganter (Heroid. vii. 1.) 'Sic ubi fata vocant, udis abjectus in herbis Ad vada Mæandri concinit albus olor.' Notum quoque Martial. Epigr. (xiii. 77.) Plutarchus (an seni ger. sit resp. p. 793.) *τὸ πράττειν καὶ λέγειν μᾶλλον ἀνθρώποις, ἢ κύκνοις τὸ ᾄδειν ἄχρι τελευτῆς, κατὰ φύσιν ἐστίν.* Gottl.

De cantu cygnorum, qui jam multis veterum fabulosus, v. Lucian. de Electro c. 5. Ælian. H. A. ii. 32. xi. 1. xiv. 13. Pausan. i. 30. p. 76. Eutecnius Paraphr. Ixeut. Oppian. p. 78. s. Eustathius ad Il. B. p. 254. Rom. aliique, qui a Jac. Thomasio laudati sunt in libello singulari de cantu cygnorum. Fisch.

οὗπέρ εἰσι θεράποντες] Vid. Petav. ad Themist. Or. vi. p. 578. Spanhem. ad Callim. h. in Apoll. 5. Davis. ad Cic. Tusc. Disp. i. 30. Ruhnk. Epist. Crit. ii. p. 160. De Cygnorum cantu eximia est poetarum eruditissimi, I. H. Vossii disputatio, Mythol. Br. t. ii. p. 98. Heind.

ἐξᾴδειν] Recte verti, *vehementius canere.* optimus enim suiipsius interpres est Plato. quod enim ἐξᾴδειν dixerat, mox exponit, ᾄδειν διαφερόντως. Budæus hunc locum interpretans, vertit *decantare*, vel *percantare*, id est, intenta voce cantare. ἐξ enim auget significationem in hoc verbo, sicuti in verbis ἐκδιδάσκειν, ἐξευρεῖν, ἐκσώζειν, ἐκπίνειν: quorum extant exempla apud hunc nostrum autorem: ut particula *de*, in verbis *de-canto*, *de-sævio*, *de-mano*, etc. Quod etiam annotavit Stephanus in Thesauro suo, hunc ipsum locum citans. Serran.

ἐξᾴδειν] Comparationis elegantiam haud pauci vel imitando vel memorando frequentarunt: v. c. Plutarch. Sap. Conviv. p. 161. C. Dio Chrys. Or. xii. p. 194. C. *ἀλλ' οὐδὲ τὸν κύκνον ἀσπάζεται διὰ τὴν μουσικὴν, οὐδὲ ὅταν ὑμνῇ τὴν ὑστάτην ᾠδὴν, ἅτε εὔγηρως, ἡδονῆς τε, καὶ λήθης τῶν ἐν τῷ βίῳ χαλεπῶν, εὐφημῶν ἅμα καὶ προπέμπων ἀλύπως αὐτὸν πρὸς ἄλυπον τὸν θάνατον.* Themist. Or. xviii. p. 223. D. *ὥστε οὐκ ἂν θαυμάσαιμι, εἰ οὕτως ἔχων μὴ ὑστάτην ὑμῖν ταύτην ᾄσαιμι τὴν ᾠδὴν, ὥσπερ οἱ κύκνοι ᾄδουσι πρὸ τοῦ θανάτου εἰς τὸν θεὸν οὗ εἰσὶ πρόπολοι καὶ ὑποφῆται.* Ælianus N. A. v. 34. totum illud caput hinc depingens, diserte hunc locum significat:—*ὁ κύκνος μελῳδεῖ τινα ἐπικήδειον αὑτῷ μοῦσαν, ἐφόδια διδοὺς τῆς ἀποδημίας ἢ θεῶν ὕμνους, ἢ ἔπαινον οἰκεῖόν τινα, μαρτυρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ ὁ Σωκράτης, ὅτι ᾄδει οὐ λυπούμενος, ἀλλ' εὐθυμούμενος μᾶλλον.* Proclus Comment. Hesiod. v. 566. p. 128. *Πλάτων δὲ οὐδὲ* (f. *οὐδὲν*) *ζῷον λυπούμενον ᾄδειν φησιν οὐδὲ αὐτὴν τὴν χελιδόνα καὶ τὴν ἀηδόνα καὶ τὸν ἔποπα·* fabulæ narrationem deinceps subjungens. Idem Comment. in Plat. Alcib. i. p. 3. *Αὕτη τοίνυν ἔστω καὶ φιλοσοφίας ἀρχὴ καὶ τῆς Πλάτωνος διδασκαλίας, ἡ αὑτῶν γνῶσις· προσήκει γὰρ οἶμαι τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ὀαριστὴν ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἄρχεσθαι τῆς τῶν ἀτελῶν τελειώσεως, ἀφ' οὗ* [*ὧν*] *καὶ αὐτὸς ὁ θεὸς παρακελεύεται· ἐπεὶ καὶ ὁ Σωκράτης ὃς τῶν κύκνων ὁμόδουλος εἶναι λέγεται, καὶ οὐχ ἧττον αὐτοῦ παρὰ τῶν θεῶν τὴν μαντικὴν λαβὼν, ἐντεῦθεν ἄρξασθαι λέγεται τῆς ἐπὶ φιλοσοφίαν ὁρμῆς, τῷ πυθικῷ γράμματι περιτυχὼν καὶ οἷον αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ταύτην εἶναι τὴν παρακέλευσιν ἡγησάμενος.* Olympiodorus ad purgatoriam vitam refert quod Socrates cygnorum conservum se appellat Cod. i. p. 80. *Ὅτι Ἀπολλωνιακὸς ὢν κατὰ τὴν καθαρτικὴν ζωὴν, εἰκότως ὁμόδουλος εἶναι λέγει τοῖς κύκνοις· ἤδη δὲ καὶ ὡς μουσικὸς καὶ ὡς ἰατρὸς τῶν ψυχῶν.* Duo quidem Socrates munera, *medicum* et *musicum*, subinde profitetur: sed et

καὶ οὐ λογίζονται ὅτι οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει ὅταν πεινῇ ἢ ῥιγοῖ ἤ τινα ἄλλην λύπην λυπῆται,[n] οὐδὲ αὐτὴ ἥ[o] τε ἀηδὼν καὶ ἡ χελιδὼν καὶ ὁ[p] ἔποψ, ἅ[q] δή φασι διὰ λύπην θρηνοῦντα ᾄδειν· ἀλλ' οὔτε ταῦτά μοι[r] φαίνεται λυπούμενα ᾄδειν οὔτε οἱ κύκνοι, ἀλλ' ἅτε, οἶμαι, τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντες μαντικοί τ' εἰσὶ καὶ προειδότες τὰ ἐν Ἅιδου ἀγαθὰ ᾄδουσί τε[s] καὶ τέρπονται ἐκείνην τὴν ἡμέραν διαφερόντως ἢ ἐν τῷ ἔμπροσθεν[t] χρόνῳ. [§. 78.] Ἐγὼ δὲ καὶ[u] αὐτὸς ἡγοῦ-

post καὶ add G.—[p] ὁ om Φs.—[q] ἃ 𝔄ΓΞΥΦCGHIL et corr Λ: ὃν *s.—[r] μοι ταῦτα Γ.—[s] τε om 𝔄Υ et pr ΞΠ.—[t] ἔμπροσθεν 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCILs: πρόσθεν *s.—[u] καὶ om

Jovis συγχορευτὴν in Phædro p. 346. D. se nominat. Cæterum et Cicero hunc Phædonis locum reddidit Tusc. i. 30. 'Itaque commemorat (Socrates), ut cygni, qui non sine caussa Apollini dicati sunt, (leg. sint) sed quod ab eo divinationem habere videantur, qua providentes quid in morte boni sit, cum cantu et voluptate moriantur; sic omnibus bonis et doctis esse faciundum.' Ubi observandum *doctos* eosdem dici quos *philosophos*. Wytt.

ἐξᾴδειν] Respexit huc Plutarch. Sympos. p. 161. C. ἔλεγεν Ἀρίων ὅτι ἔρημος ὢν βοηθείας καὶ ἀπορῶν ὁρμῇ τινι χρήσαιτο δαιμονίῳ τὸ μὲν σῶμα κοσμῆσαι καὶ λαβεῖν ἐντάφιον αὐτῷ τὸν ἐναγώνιον ἔτι ζῶν κόσμον, ἐξᾷσαι δὲ καὶ τὸν βίον τελευτῶν, καὶ μὴ γενέσθαι κατὰ τοῦτο τῶν κύκνων ἀγενέστερος. Vocabulum ἐξᾴδειν, quod Steph. hic explicat *extremum canere*, q. d. *cantandi arte defungi*, nescio an potius significet *cantando vocem emittere*. Eurip. Tro. 472. Πρῶτον μὲν οὖν μοι τἀγάθ' ἐξᾷσαι φίλον, ubi est *exponere*, *enarrare*. Heind.

οὐδὲν ὄρνεον ᾄδει] Eustathius ad Il. Π. p. 1078. Rom. ἐπεὶ καὶ κατὰ Πλάτωνα οὐδὲν ὄρνεον λυπούμενον ᾄδει· quæ ipsa repetiit ad Odys. K. p. 1655. Fisch.

ἢ ῥιγοῖ] Atticum fuisse ῥιγῷ, ostendit in Auctario ad Plat. Gorg. et Theæt. Buttmannus §. 155. Conf. ejusd. Gramm. Gr. p. 241. Heind.

αὐτὴ ἥτε ἀηδὼν καὶ ὁ ἔποψ] Ita Tub. omissis verbis καὶ χελιδών· quæ tamen alia manus in marg. adscripsit. Stob. Trincavel. αὐτὴ ἀηδὼν καὶ ἔποψ. Fisch.

ἀηδὼν καὶ χελιδὼν] Notum e fabulis, Terea, Thraciæ regem, in upupam, uxorem Procnen in lusciniam, hujusque sororem Philomelam in hirundinem esse conversam: quanquam in narratione variant veteres. V. Meurs. de Regn. Att. ii. 4. 5. Heind.

ἃ δὴ φ.] Sic jam Fischer. secundum Forsterum ex Bas. 2. et Stobæo Ms. Oxon. sic reponentem: accedit Tub. Vind. A B, Venet. A B, et Versio Sicula. Vulgo est ὃν δὴ φ. Wytt.

μαντικοὶ] Oppian. Cyneg. ii. 547. s. Οὐκ ἄρα τοι μούνοισιν ἐν ὀρνίθεσσιν ἔασι Κύκνοι μαντιπόλοι γόον ὕστατον ἀείδοντες. Æschyl. Agam. 1453. ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην, Τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον. Unde oratio et vox, quam quis morti propinquus emittit, dicitur κύκνειον ᾆσμα· v. Apostol. Parœm. xi. 64. et ibi Pantinus: Diogenian. v. 37. Append. Vatic. ii. 21. et *cycnea* apud Cic. Orat. iii. 2. Extat de avibus Apollinis, cygno et corvo, peculiaris dissertatio Corneri, edita Upsalæ a. 1725. Fisch.

ᾄδουσί τε καὶ] Omisit τε cum Tub. Stob.—Mox iidem ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρ. Ælian. V. H. i. 14. Πεπίστευται, ὅτι ᾄδει (ὁ κύκνος) καὶ λέγουσί γε, αὐτὸν μάλιστα ἐκεῖνον εἶναι τὸν χρόνον εὐφωνότατόν τε καὶ ᾠδικώτατον, ὅταν ᾖ περὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ βίου. Heind.

διαφερόντως ἢ] *Magis quam*, ut de rep. vii. p. 538. B. πείθεσθαι αὐτοῖς διαφερόντως ἢ πρότερον, καὶ ζῆν κατ' ἐκείνους. Alias genitivo verbum jungitur, velut de legg. iii. p. 685. D. ἡ τοῦ στρατοπέδου—κατασκευὴ—καλῶς ἐδόκει ἀνευρημένη καὶ κατακεκοσμημένη καὶ διαφερόντως τῆς ἐπὶ Τροίαν ἀφικομένης. Perinde atque verbum διαφέρειν, quod vulgo genitivum adsciscit, interdum et particulam ἢ comitem habet. Xenoph. Hellen. iii. 4. 14. ἐνόμισαν οὐδὲν διοίσειν τὸν πόλεμον ἢ εἰ γυναιξὶ δέοι μάχεσθαι. Anab. iii. 4. 33. πολὺ διέφερεν ἐκ τῆς χώρας ὁρμωμένους ἀλέξασθαι ἢ πορευομένους ἐπιοῦσι τοῖς πολεμίοις μάχεσθαι. Heind.

μαι[v] ὁμόδουλός τε[w] εἶναι τῶν κύκνων καὶ ἱερὸς τοῦ αὐτοῦ
θεοῦ, καὶ οὐ χεῖρον[x] ἐκείνων τὴν μαντικὴν ἔχειν παρὰ τοῦ
δεσπότου, οὐδὲ δυσθυμότερον αὐτῶν τοῦ βίου ἀπαλλάττεσ-
II. iii. 61. θαι. ἀλλὰ τούτου[y] γε ἕνεκα λέγειν τε[z] χρὴ καὶ ἐρωτᾶν ὅ
τι ἂν[a] βούλησθε,[b] ἕως ἂν[c] οἱ[d] Ἀθηναίων ἐῶσιν ἄνδρες ἕνδε-
§. 36. W. κα. Καλῶς, ἔφη, λέγεις, ὁ Σιμμίας· καὶ ἐγώ τέ[e] σοι
ἐρῶ ὃ ἀπορῶ, καὶ αὖ ὅδε, ᾗ οὐκ ἀποδέχεται τὰ εἰρημένα.
ἐμοὶ[f] γὰρ[g] δοκεῖ, ὦ Σώκρατες, περὶ τῶν τοιούτων ἴσως ὥς
περ καὶ σοί, τὸ μὲν σαφὲς εἰδέναι ἐν τῷ νῦν[h] βίῳ ἢ ἀδύνα-
τον εἶναι ἢ παγχάλεπόν[i] τι, τὸ μέντοι αὖ τὰ λεγόμενα[j]
περὶ αὐτῶν μὴ οὐχὶ[k] παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν καὶ μὴ[l] προα-
φίστασθαι πρὶν ἂν πανταχῇ[m] σκοπῶν ἀπείπῃ τις, πάνυ[n]

L.—[v] που οἶμαι ΠΦG et pr Δ.—[w] τε ΓΛΞCGHILs, om E: γε •ς.—[x] χείρων Δ.—[y] τούτων G.—[z] τι G.—[a] καὶ G.—[b] βούλησθε 𝔄ΓΛΞΠΦGLs et corr Υ: βούλοισθε •ς.—[c] ἂν add ΓΔΦEGHIs.—[d] οἱ add cod. Aug.—[e] ἐγώ τε Λ, ἔγωγέ 𝔄ΞΠΤΗ (γ superscr.).—[f] ἔμοιγε Δ.—[g] γε Π, delet G.—[h] νῦν om G.—[i] χαλεπόν ΔG.—[j] τὸ μέντοι τὰ λεγόμενα ΓCEGHIL et corr Δ, τὸ μέντι τὰ λεγόμενα Λ, τὸ δέ τοι αὖ τὰ λεγόμενα Φs, τὸ δὲ τοιαῦτα λεγόμενα (et δὲ quidem corr) Π.—[k] οὐ ΔGs.—[l] μὴ om ς.—[m] παντα-

§. 78. *αὐτὸς ἡγοῦμαι*] Tub. *αὐτός που οἶμαι*. Deinde post *ὁμόδουλος* pro *γε* ex Aug. et Bas. 2. *τε* jam dederat Fisch. *ὁμόδουλον* Atticum esse volunt Grammatici pro *σύνδουλον*. Vid. Mœr. Thom. Mag. et Pollux iii. 81. Heind.

ὁμόδουλος] Respexit ad hunc locum Plutarchus de Sollertia Animal. p. 975. B. t. ii. *ἰδίᾳ δέ φησιν ὁ Σωκράτης ὁμόδουλον ἑαυτὸν ποιεῖσθαι τῶν κύκνων·* itemque Porphyrius de Abst. Animal. iii. 16. p. 119. *Οὐδὲ Σωκράτης—οὐδὲ παίζων ὁμοδούλους αὐτοῦ ἔλεγε τοὺς κύκνους*. Fisch.

ὁμόδουλός τε] Sic Vind. C, Ven. A, et Forster ex Bas. 2. et Stobæo. Wytt.

οὐ χεῖρον ἐκείνων μαντικὴν ἔχειν] Antiquitas putabat, inesse morientibus præsagia, eaque habebat rata, ut in Hectore Homerico, (Il. X. 358.) prædicente interitum Achilli, apparet. Gottl.

ὅ,τι ἂν βούλησθε] Sic pro *βούλοισθε* Aug. et Tub.—*ἕως ἂν οἱ Ἀθην. ἐῶσ. ἕνδ.* Hæc quum vulgo sic legerentur *ἕως Ἀθηναίων ἐῶσιν ἄνδρες ἕνδεκα*, in quibus male deest art. *οἱ* et præter morem additur istud *ἄνδρες*, ea persanata dedit ex Aug. Fischer. pro *ἐμοὶ γὰρ* Tub. *ἔμοιγε*. Heind.

ἀδύνατον] Olymp. *Ἀδύνατον μὲν τοῖς πολλοῖς, παγχάλεπον δὲ τοῖς ἐλαχίστοις*. Forst.

τὸ μέντοι αὖ τὰ λεγ.] Edd. vett. *αὐτὰ λεγόμ.* quod Cornarii monitu in *αὖ τὰ* recte mutavit Steph. *αὖ* h. l. est *ex altera parte*. A Cod. Aug. vocula hæc abest. Heind.

προαφίστασθαι] Illud ipsum verbum verti *resilire*, eadem figura qua Cic. dicit, 'resilire ab instituto:' et apud jurisconsultos, 'resilire' dicitur is, qui pactis conventis minime stat. Mammæ etiam dicuntur 'resilire,' dum sterilescunt. Serran.

καὶ προαφίστασθαι] Secuti sumus Stephanum et Forsterum; quamvis cæteri fere omnes Ald. Bas. utraque, Ficin. Aristipp. item nostri omnes Vind. et Veneti, item Versio Sicula *καὶ μὴ προαφίστασθαι*: quam lectionem Fischer tuetur, quasi explanationem illius modo dicti *παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν·* quæ ratio probanda esset, si constaret Platonem sic scripsisse: nunc et scriptura et interpretatio repudianda videtur. Cæterum in grammatica arte Græca, locus de particularum negantium syntaxi, unus est ex iis locis, qui nondum ad certam rationem descripti sunt. Wytt.

καὶ μὴ προαφίστασθαι] In his librorum fere omnium, Aug. Tub. Par. Edd.

μαλθακοῦ εἶναι ἀνδρός·[o] δεῖν γὰρ περὶ αὐτὰ ἕν γέ τι τούτων διαπράξασθαι, ἢ[p] μαθεῖν ὅπῃ[q] ἔχει ἢ εὑρεῖν, ἢ εἰ[r] ταῦτα ἀδύνατον, τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων[s] λόγων[t] λαβόντα καὶ δυσεξελεγκτότατον,[u] ἐπὶ τούτου[v] ὀχούμενον, ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας[w] κινδυνεύοντα, διαπλεῦσαι τὸν βίον, εἰ μή τις[x] δύναιτο[y] ἀσφαλέστερον καὶ ἀκινδυνότερον ἐπὶ βεβαιοτέρου ὀχήματος ἢ[z] λόγου θείου τινὸς[a] διαπορευθῆναι.

χοῦ E.—[n] πάνυ μοι δοκεῖ μαλθακοῦ Φ.—[o] ἀνδρὸς εἶναι Φ.—[p] καὶ L.—[q] ὅποι C.—[r] εἰ om I.—[s] ἀνθρώπων Λ.—[t] λόγον Φs.—[u] δυσελεγκτότατον ΔΦI, δυσελεκτότατον s.—[v] τούτω C.—[w] σχεδὶ I.—[x] τε I.—[y] δύναται τὸ Δ.—[z] ἢ ὄντως ΞΥ.—[a] τινὸς

Ald. et Bass. suffragio munitum μὴ auctore Cornario ejecit Stephanus, recte postliminio revocavit Fischer. Explicantur his καὶ μὴ προαφ. πρὶν etc. præcedd. παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν, quibus sic quoque addi poterant, παντὶ τρόπῳ ἐλέγχειν μὴ προαφισταμένους πρὶν ἂν π. Heind.

ἢ μαθεῖν ὅπη ἔχει, ἢ εὑρεῖν] *Aut ab aliis discere, aut ipsum per se quærendo invenire.* Nam μανθάνειν dicuntur quidem subinde etiam quæ per nos ipsi cognoscimus, tamen propria notione refertur ad διδάσκειν, *docere:* et hæ tres censentur ad cognitionem viæ, *discere, invenire, divinitus accipere:* ut in illa Sophoclis sententia apud Plutarch. de Fortuna p. 98. A. Τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ' εὑρετὰ Ζητῶ· Τὰ δ' εὐκτὰ παρὰ θεῶν ᾐτησάμην. Wytt.

εἰ ταῦτα] Tub. ἢ ταῦτα Aug. ἢ εἰ ταῦτα ἀδύνατα. Parmenid. §. 64. ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη, ubi vid. not. Heind.

τὸν γοῦν βέλτιστον] Tub. τὸν γοῦν ταῦτα βέλτιστον, repugnante sententia. Mox Tub. δυσελεγκτότατον. Fisch.

ἐπὶ τούτου ὀχούμενον, ὥσπερ ἐπὶ σχεδίας] Imitatur Cicero Tusc. i. 30. 'Itaque dubitans, circumspectans, hæsitans, multa adversa reverens, tamquam ratis in mari immenso, nostra vehitur oratio.' Et hoc et alia notavit Davis. Metaphora ducta ex proverbio ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, quo usus est Plato Leg. iii. p. 594. C. ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχούμενοι ταύτης εὕρισκον καταφυγὴν αὐτοῖς εἰς αὐτοὺς μόνους εἶναι καὶ τοὺς θεούς· dicitur de Atheniensibus a Xerxe bello petitis: quod repetit Aristides Or. Plat. iv. p. 282. Plutarchus Adv. Epicur. p. 1003. E. quem locum tractat, plura dictionis exempla apponens, Valckenar. Diatrib. Fragm. Eurip. p. 240. Plutarch. de Exilio p. 606. D. οἱ ἀεὶ τοῦ μέλλοντος ἐκκρεμάμενοι καὶ γλιχόμενοι τῶν ἀπόντων, ὡς ἐπὶ σχεδίας διαφέρονται τῆς ἐλπίδος. Conferatur Schott. ad Proverb. Suid. Tale est Aristophanis fragm. Gerytadis apud Athen. xii. p. 551. C. Attigimus et nos Biblioth. Crit. Part. vi. p. 102. Wytt.

διαπλεῦσαι τὸν βίον] Dictionem attigerunt Wess. ad Herodot. v. 6. p. 422. et Toup. ad Suid. i. p. 20. Wytt.

ἢ λόγου θείου τινὸς διαπορευθῆναι] *Divinum argumentum, divina demonstratio,* simpliciter opponitur modo dictis *humanis rationibus:* nec quid arcani sub his verbis quærendum; quod voluerunt quidam, referentes id nomen ad *scriptam orationem divinam,* nec satis attendentes Græcum λόγον et *rationem* et *orationem* significare. Θεῖος λόγος jam ante Platonem dictus Heraclito, apud Sextum Emp. Adv. Math. vii. 126. s. explicito nobis ad Plutarchi Quæst. Plat. i. p. 999. D. in Biblioth. Crit. P. ix. p. 20. Indeque celebratur Stoicis v. c. Chrysippo apud Cic. Nat. Deor. i. 15. et Diog. L. vii. 134. In Orphico nobili Fragmento apud Clementem Alex. Protrept. p. 48. C. et Euseb. Præp. Evang. xiii. p. 685. Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τούτῳ προσέδρευε, Ἰθύνων κραδίης νοερὸν κύτος, εὖ δ' ἐπίβαινε Ἀτραπιτοῦ κ. τ. λ. et, quem laudavit Forster ad h. l. Platoni in Epinomide p. 702. G. Deus creator cognominatur λόγος ὁ πάντων θειότατος. Phædonis locum imitans Plutarchus similiter dixit θεῖον δόγμα, adv. Epicur. p. 1103. E. καίτοι νεὼς μὲν ἐκπεσὼν ἐπιβάτης διαλυθείσης, ἐλπίδος ὀχεῖταί τινος ὡς γῇ προσέξων τὸ σῶμα καὶ διανηξόμενος· τῆς δὲ τούτων φιλοσοφίας ἔκβασις "Οὔπη φαίνεθ' ἁλὸς πολιοῖο θύραζε" τῇ ψυχῇ, ἀλλ' εὐθὺς ἠφάνισται καὶ διέσπαρται, καὶ

[§. 79.] Καὶ δὴ καὶ νῦν ἔγωγε οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι ἐρέσθαι, ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις, οὐδὲ ἐμαυτὸν αἰτιάσομαι ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ ὅτι νῦν οὐκ εἶπον ἅ ἐμοὶ[b] δοκεῖ.[c] ἐμοὶ γάρ, ὦ Σώκρατες, ἐπειδὴ καὶ πρὸς ἐμαυτὸν καὶ πρὸς τόνδε σκοπῶ
ii. iii. 62. τὰ εἰρημένα, οὐ πάνυ φαίνεται ἱκανῶς εἰρῆσθαι. Καὶ ὁ
§. 37. W. Σωκράτης, Ἴσως γάρ, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, ἀληθῆ σοι φαίνεται· ἀλλὰ λέγε ὅπῃ δὴ[d] οὐχ ἱκανῶς. Ταύτῃ ἔμοιγε, ἦ δ' ὅς, ᾗ δὴ καὶ περὶ ἁρμονίας ἄν τις καὶ λύρας τε[e] καὶ χορδῶν τὸν αὐτὸν τοῦτον λόγον[f] εἴποι, ὡς ἡ μὲν ἁρμονία ἀόρατόν τι[g] καὶ ἀσώματον καὶ πάγκαλόν [τι] καὶ θεῖόν ἐστιν ἐν τῇ
i. 86. ἡρμοσμένῃ λύρᾳ, αὐτὴ δ' ἡ λύρα[h] καὶ αἱ χορδαὶ σώματά[i] τε καὶ σωματοειδῆ καὶ ξύνθετα[j] καὶ[k] γεώδη ἐστὶ καὶ[l] τοῦ θνητοῦ ξυγγενῆ.[m] ἐπειδὰν οὖν ἢ[n] κατάξῃ[o] τις τὴν λύραν ἢ

θείου s.—[b] ἐμοὶ ΆΞΠΥ: μοι ς.—[c] ἐδόκει ΔΦGs et mg Ά.—[d] ᾗ δὴ Forsterus: om L: ἤδη *ς.—[e] τε om G.—[f] λόγον τοῦτον ΔGs.—[g] τι om ΓΛCEHIL.—[h] δὴ ἄρα Δ.—[i] σώματά ΆΔΞΠΥΦGs: σῶμά *ς.—[j] ξ. ΞΠΥG.—[k] καὶ ΆΔΠΦ, γε καὶ L: τε καὶ
εστι
*ς.—[l] ἐστὶ καὶ ΆΓΔΛΞΠΥCHI, εἰσι καὶ L, εἰσι καὶ ΦGs: καὶ ἔστι *ς.—[m] θνητοῦ καὶ ξυγγενῆ Δ.—[n] ἢ om Φ.—[o] κατατάξῃ pr Δ, κατεάξῃ corr Δ.—[p] διατέμῃ ἢ καὶ

προαπόλωλε τοῦ σώματος· ὥστε ὑπερχαίρειν τὸ πάνσοφον τοῦτο δόγμα καὶ θεῖον παραλαβοῦσαν, ὅτι τοῦ κακῶς πράττειν πέρας ἐστὶν αὐτῇ τὸ ἀπολέσθαι καὶ φθαρῆναι καὶ μηδὲν εἶναι. Cujus loci initium si est ex Tragico sumtum, quod suspicatur Valckenarius Diatrib. p. 240. legendum tamen ἐπ' ἐλπίδος, ut dissoluto versu dictum suo stilo accommodaverit Plutarchus, aut in poetæ versu fuerit, Βάτης λυθείσης ἐλπίδ' ἐποχεῖταί τινι. Wytt.

ἢ λόγου θείου τινος] *Firmius* hoc *vehiculum* quum post illa τὸν γοῦν βέλτιστον τῶν ἀνθρωπίνων λόγ. nihil esse possit nisi λόγος θεῖός τις, in vitio certe est istud ἢ, nusquam apud Platonem similesve scriptores explicandi vi positum. Atque totum hoc ἢ λόγου θείου τινὸς fuit quum suspectum nobis de fraude videretur istiusmodi, qualis tanquam Orphei confinxit illa apud Clem. Alex. Admon. ad Gent. p. 48. Εἰς δὲ λόγον κ. τ. λ. Eam tamen suspicionem ipsum hoc τινὸς elevat, non sane a glossatore profectum, neque hæc explicatio, si expunxeris hoc ἢ, a Platonici stili perspicuitate abhorret. θεῖον λόγον autem h. l. a Simmia dici opinor θείᾳ μοίρᾳ προσγενόμενον, cujus ille Socratem suum compotem arbitrabatur, non, ut visum Forstero, e mysteriorum doctrina ductum. Heind.

διαπορευθῆναι] Sic cum Edd. Codd. Aug. Tub. pro quo sine idonea causa Fischer. e margine Bas. 2. a Meibomio adscriptum διαπορθμευθῆναι invexit, advocato διαπορθμεύειν in Platon. Sympos. §. 23. Heind.

§. 79. ἐπειδὴ καὶ σὺ ταῦτα λέγεις] Bene ad sensum Ficinus: *præsertim quum ad hoc ipse nos adhorteris.*—Ἐμοὶ μὲν γὰρ etc. Particula μὲν accessit ex Aug.—πρὸς τόνδε σκοπῶ. Nam supra Κέβης δὲ καὶ Σιμμίας σμικρὸν πρὸς ἀλλήλω διαλέγεσθαι dicti. Heind.

ᾗ δὴ καὶ περὶ ἁρμον.] Edd. et Codd. ἤδη. Illud ex certa Forsteri correctione Fischerus quoque recepit. ἀόρατόν τι καὶ ἀσ. Omittit τι Aug. Heind.

πάγκαλον] Pollux vi. 162. τὰ μέντοι ἐκ τοῦ παν σύνθετα—καὶ ὡς Πλάτων, παγκάλη, πάγκαλον. Fisch.

σώματά τε] Sic Forster. ex Bas. utraque et Ficino. Accedunt Vind. A B D E F. Tub. [Par.] Vulgo σῶμά τε. Versio Sicula, *corporee et corporea.* Wytt.

σώματά τε—ἐστὶ καὶ τοῦ] Ita cum Forstero Fisch. ex Aug. Tub. et Bas. 2. Ex Ald. et Bas. 1. Steph. ediderat καὶ ἔστι. Heind.

κατάξῃ] Par. κατεάξῃ. Ut Gorg. §.

διατέμη[p] ἢ καὶ διαῤῥήξῃ τὰς χορδὰς, εἴ τις διισχυρίζοιτο τῷ αὐτῷ[q] λόγῳ ὥς περ[r] σύ,[s] ὡς ἀνάγκη ἔτι εἶναι[t] τὴν ἁρμονίαν ἐκείνην καὶ μὴ ἀπολωλέναι· οὐδεμία γὰρ[u] μηχανὴ [ἂν] εἴη τὴν μὲν λύραν ἔτι[v] εἶναι διεῤῥωγυιῶν τῶν χορδῶν καὶ τὰς χορδὰς θνητοειδεῖς οὔσας, τὴν δὲ ἁρμονίαν ἀπολωλέναι τὴν τοῦ θείου τε καὶ ἀθανάτου ὁμοφυᾶ[w] τε καὶ ξυγγενῆ,[x] προτέραν τοῦ θνητοῦ ἀπολομένην·[y] ἀλλὰ φαίη ὡς[z] ἀνάγκη[a] ἔτι που εἶναι αὐτὴν τὴν ἁρμονίαν, καὶ πρότερον[b] τὰ[c] ξύλα καὶ[d] τὰς χορδὰς κατασαπήσεσθαι[e] πρίν τι ἐκεί-

Π, διατέμη ἢ ΓΛΦCEGHLs: διατέμη καὶ *ς.—[q] αὐτοῦ E.—[r] ὧπερ pr G et corr Γ.—[s] περ καὶ σὺ Γ.—[t] εἶναι ἔτι Ls.—[u] οὐδὲ γὰρ μία τις Γ.—[v] ἔστιν H, om E.—[w] ὁμοφυᾶ C, ὁμοφυῆ Φ: ὁμοφυῆ *ς.—[x] ξυμφυῆ Φ, ξυμφυῆ s.—[y] ἀπολλομένην ΦH, ἀπολυμένην Υ.—[z] ὡς add ΔC et rc Π.—[a] ἀνάγκην Π: om L.—[b] πρότερα Π.—[c] καὶ τὰ Ξ.—[d] τε καὶ ΔΞΥΦGs et supra versum 𝔄.—[e] κατασήπεσθαι L, καὶ κατασαπήσεσθαι

56. κατεαγῆναι. Lysias Apol. contr. Sim. p. 159. ed. Reisk. κατεάξαντες. Ibid. p. 156. κατεαγείς, ubi vid. Tayl. Ex uno tamen codice recipere dubitavi. Heind.

ἢ διαῤῥήξῃ] Vulgo καὶ διαῤ. quasi non satis sic alterutrum, τὸ διαῤῥηγνύναι aut τὸ διατέμνειν. In Aug. et Par. repertum ἢ expressit etiam Ficinus: *vel fides inciderit sive disruperit.* Heind.

εἴ τις διϊσχυρίζοιτο] Hæc usque ad verba πρίν τι ἐκείνην παθεῖν protasin continent, cui per parenthesin quasi quandam adjiciuntur deinde hæc καὶ γὰρ οὖν, ὦ Σώκρ.—ἢ κατασαπῇ: tum demum apodosis infertur §. seq. verbis ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγ. in quibus οὖν, ut solet, interruptum sermonem contexit. Sic optime, ut in sermone familiari, cohæret oratio. Heind.

ὥσπερ σὺ] Hic more suo audacior Fischer de Forsteri conjectura rescripsit ᾧπερ; ego, quum in ὥσπερ libri scripti editique conspirent, similiterque Lysid. §. 15. legatur τῷ γείτονι ἆρ' οὐχ ὁ αὐτὸς ὅρος, ὥσπερ τῷ πατρί; Sophocl. Electr. 532. οὐκ ἴσον καμὼν ἐμοὶ λύπης, ὅτ' ἔσπειρ', ὥσπερ ἡ τίκτουσ' ἐγώ. Lysias pro Aristoph. bon. p. 637. ἡγοῦντο καὶ τὰ ἐκεῖ ὅμως σφίσιν εἶναι ἴσα ὥσπερ καὶ τὰ ἐνθάδε, ubi male Reiskius ὥσπερ uncis inclusit, satius esse duxi vulgatum retinere. Heind.

οὐδεμία γὰρ μηχανὴ εἴη] Stephanus si scriptum legisset οὐδεμίαν γὰρ μηχανὴν εἶναι, non hæsisset in vocula γὰρ, quam in γε mutandam conjecit similium immemor locorum, ut Phileb. p. 58. A. Ἤκουον—Γοργίου πολλάκις, ὡς ἡ τοῦ πείθειν (δύναμις) πολὺ διαφέροι πασῶν τεχνῶν, πάντα γὰρ ὑφ' αὑτῇ δοῦλα δι' ἑκόντων, ἀλλ' οὐ διὰ βίας ποιοῖτο. Xenoph. Anab. vii. 3. 13. ἔλεγον πολλοὶ κατὰ ταὐτὰ, ὅτι παντὸς ἄξια λέγοι Σεύθης· χειμὼν γὰρ εἴη, καὶ οὔτε οἴκαδε ἀποπλεῖν τῷ βουλομένῳ δυνατὸν εἴη etc. Hellen. iii. 2. 23. Ἀποκριναμένων δὲ τῶν Ἠλείων, ὅτι οὐ ποιήσειαν ταῦτα· ἐπιληΐδας γὰρ ἔχοιεν τὰς πόλεις· φρουρὰν ἔφηναν οἱ ἔφοροι. Lysias Epitaph. p. 83. ed. Reisk. τοιαύτη δόξα παρειστήκει, ὡς, εἰ μὲν πρότερον ἐπ' ἄλλην πόλιν ἴωσιν (l. ἴασιν), ἐκείνοις καὶ Ἀθηναίοις πολεμήσουσι· προθύμως γὰρ τοῖς ἀδικουμένοις ἥξουσι βοηθήσοντες etc. Heind.

ἀλλὰ φαίη, ὡς ἀνάγκη ἔτι] In incerta loci scriptura, quod optimum videbatur, dedimus e Par. Vulgo ἀλλὰ φαίη, Ἀνάγκη ἔτι π. ε. in quibus durissime sermo in directam, quam dicunt, orationem abit. Aug. ἀλλὰ φαίη ἄν τις, ἔτι που εἶναι, quod a Ficino quoque expressum, qui ita hæc vertit, *ille vero diceret, adhuc esse alicubi harmoniam,* nimium tamen ab incepta periodi structura abhorret. Nisi quis hinc suspicetur a Platone sic scriptum fuisse: ἀλλὰ, φαίη ἄν τις, ἀνάγκη ἔτι π. ε. ut hinc deflectere ab initio scripturæ incipiat sermo liberiusque evagari, donec verbis illis infra ὅρα οὖν πρὸς τοῦτ. τὸν λόγον in ordinem quasi revocetur. Heind.

κατασήπεσθαι] Ald. Bas. 1. κατασαπήσεται. male. nam præcedit εἶναι. Fisch.

νην παθεῖν,— [§. 80.] καὶ γὰρ οὖν, ὦ Σώκρατες, οἶμαι
ἔγωγε καὶ αὐτόν σε τοῦτο[f] ἐντεθυμῆσθαι,[g] ὅτι τοιοῦτόν[h] τι
μάλιστα ὑπολαμβάνομεν τὴν ψυχὴν εἶναι, ὥς περ ἐντετα-
II. iii. 63. μένου τοῦ σώματος ἡμῶν καὶ ξυνεχομένου ὑπὸ θερμοῦ καὶ
ψυχροῦ καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ καὶ τοιούτων τινῶν, κρᾶσιν
εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων[i] τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἐπειδὰν

Υ.—[f] τοῦτο om L.—[g] ἐντεθυμεῖσθαι I.—[h] τοιοῦτό ς.—[i] πάντων I.—[j] μετρίως καὶ

§. 80. *καὶ γὰρ οὖν*] Caret particula *οὖν* Tub.—*ἐντεθυμῆσθαι.* Vitiose Aug. cum Edd. vett. *ἐντεθυμεῖσθαι,* unde Fischer. conjecit *ἐνθυμεῖσθαι.* Cratyl. §. 45. *οὐ φιλόσοφόν σοι δοκεῖ εἶναι καὶ εὖ ἐντεθυμημένου, ὅτι οὕτω μὲν ἂν κατέχοι αὐτούς.* Xenoph. Anab. iii. 1. 43. *ἐντεθύμημαι—καὶ τοῦτο, ὅτι, ὁπόσοι μὲν μαστεύουσι ζῆν ἐκ παντὸς τρόπου ἐν τοῖς πολεμικοῖς, οὗτοι κακῶς—ἀποθνήσκουσι.* —*τοιοῦτόν τι.* Sic pro *τοιοῦτό τι* Aug. et Tub. HEIND.

ὥσπερ ἐντεταμένου τοῦ σώματος] Cf. Aristot. de Anim. i. 4. Non certæ philosophorum scholæ propriam, sed vulgo potius communem tum hanc fuisse de animorum natura opinionem, quam deinde propriam sibi fecere Aristotelis auditores, Dicæarchus et Aristoxenus, intelligitur etiam ex eo, quod Simmias h. l. *ὑπολαμβάνομεν* dicit, non *ὑπολαμβάνουσί τινες*: clarius infra apparet, ubi idem Simmias hanc sibi natam dicit opinionem *ἄνευ ἀποδείξεως μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ εὐπρεπείας, ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖν ἀνθρώποις* §. 94. HEIND.

κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν] De hac sententia similiter Aristoteles, (*αἰνιττόμενος μὲν ἴσως καὶ τοὺς ἐν Φαίδωνι λόγους*, uti de eo notat Simplicius in Comm.) *Καὶ ἄλλη δέ τις δόξα παραδέδοται περὶ ψυχῆς, πιθανὴ μὲν πολλοῖς, καὶ οὐδεμιᾶς ἧττων τῶν λεγομένων· λόγους δὲ ὥσπερ εὐθύνας δεδωκυῖα καὶ ἐν τοῖς ἐν κοινῷ γινομένοις λόγοις· ἁρμονίαν γάρ τινα αὐτήν τινες λέγουσι· καὶ γὰρ τὴν ἁρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσίν τινα ἐναντίων εἶναι· καὶ τὸ σῶμα συγκεῖσθαι ἐξ ἐναντίων.* De Anim. l. i. 4. Cuinam vero philosophorum Platone antiquiorum hæc potissimum tribuenda sit sententia, minime liquet. Empedoclis enim, quem paulo infra in capite eodem reprehendit Aristoteles, alia, ut et Cudwortho videtur, erat harmonia, quippe quæ ex schola Pythagorica profecta, *ἀσώματον καὶ ἀμέριστον οὐσίαν τῇ τῶν στοιχείων μίξει* conjungebat. Imo hæc de qua hic agitur notio, Platonis ac Aristotelis ætate, vulgo potius hominum qui de anima disputabant, *τοῖς* nempe, uti loquitur Aristoteles, *ἐν κοινῷ γινομένοις λόγοις*, communis fuisse videtur, et a male intellecta Pythagoræ sententia (quod existimat Plotinus apud Euseb. Præp. Evang. p. 834.) ortum forsan duxisse, quam ulli philosophorum disciplinæ propria fuisse. Dicæarchus nempe et Aristoxenus Musicus, Aristotelis auditores, (hi enim non multum a se invicem dissensisse videntur) tanquam ipsius propemodum auctores a Cicerone, Plutarcho, aliisque celebrantur. Ipsam autem opinionem ita exprimit Lucretius, iii. 98. ' Multa quidem sapientum turba putarunt Sensum animi certa non esse in parte locatum; Verum Habitum quendam vitalem corporis esse, Harmoniam Graii quam dicunt; quod faciat nos Vivere cum sensu, nulla cum in parte siet Mens: Ut bona sæpe Valetudo cum dicitur esse Corporis, et non est tamen hæc pars ulla valentis: Sic Animi sensum non certa parte reponunt.' l. iii. v. 98.—105. Vide item Cicer. Tusc. Disp. i. 10. et Academ. ii. 39. auctoresque ibi a Davisio laudatos. FORST.

κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν—τὴν ψυχὴν] Animam esse *harmoniam* complures quidem statuerant, sed aliam alii, et diversa ratione, ut videbimus postea. Hanc autem hoc loco declaratam rationem tenuerant Parmenides et Zeno Eleates. Illius sententiam colligimus ex Aristot. Metaph. iv. 5. et Theophrasto citato apud Stephanum in Poesi Philos. p. 46. *Ὡς γὰρ ἑκάστῳ ἔχει κρᾶσις μελέων πολυπλάγκτων, Τὼς νόος ἀνθρώποισι παρέστηκεν·* dictione formata ad Homericum exemplum, *Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.* Zenonis disertum effatum est apud Diog. L. ix. 29. *γεγενῆσθαι δὲ τὴν τῶν πάντων φύσιν ἐκ θερ-*

ταῦτα καλῶς καὶ μετρίως[j] κραθῇ πρὸς ἄλληλα. εἰ οὖν τυγχάνει[k] ἡ ψυχὴ οὖσα ἁρμονία τις, δῆλον ὅτι[l] ὅταν χαλασθῇ[m] τὸ σῶμα ἡμῶν[n] ἀμέτρως ἢ ἐπιταθῇ[o] ὑπὸ νόσων καὶ ἄλλων κακῶν, τὴν μὲν ψυχὴν ἀνάγκη[p] εὐθὺς ὑπάρχει[q] ἀπολωλέναι, καί περ οὖσαν θειοτάτην, ὥς περ καὶ αἱ[r] ἄλλαι ἁρμονίαι αἵ[s] τ' ἐν τοῖς φθόγγοις καὶ αἱ[t] ἐν τοῖς τῶν δημιουργῶν ἔργοις πᾶσι, τὰ δὲ λείψανα τοῦ σώματος ἑκάστου[u] πολὺν χρόνον παραμένειν, ἕως[v] ἂν ἢ κατακαυθῇ ἢ κατασαπῇ. ὅρα οὖν πρὸς τοῦτον τὸν λόγον τί φήσομεν, ἐάν τις ἀξιοῖ κρᾶσιν οὖσαν τὴν ψυχὴν τῶν[w] ἐν τῷ σώματι ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ πρώτην ἀπόλλυσθαι.

§. 81. Διαβλέψας[x] οὖν ὁ Σωκράτης, ὥς περ τὰ πολλὰ §. 38. W.
εἰώθει, καὶ μειδιάσας Δίκαια μέντοι, ἔφη, λέγει[y] ὁ[z] Σιμ-

καλῶς ΔΦGs.—[k] τυγχάνει 𝔄ΓΔΞΥCGIL, τυγχάνοι Φ: τυγχάνῃ *s.—[l] ὅτι om G.—[m] ὑποχαλασθῇ CEHL.—[n] ἡμῶν om ΓCEHIL.—[o] ἐπιταθῇ C, ἐπὶ ὑποταθῇ H, ὑποταθῇ 𝔄ΓΠΥG.—[p] ἀνάγκην corr Λ: om Φs.—[q] ὑπάρχειν 𝔄ΓΛΞΠΥΦCEHILs.—[r] αἱ om HIL.—[s] αἵ om pr G.—[t] αἱ add 𝔄ΔΥ: ἡ rc G.—[u] ἑκάστῳ G.—[v] ὡς G.—[w] τῶν om Δ.—[x] διαβλέψας 𝔄ΓΛΠCEHIL et γρ Ξ: διαβλεψάμενος *s.—[y] λέγει post σιμ-

μοῦ καὶ ψυχροῦ, καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολήν· γενεσίν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι· καὶ τὴν ψυχὴν κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν προειρημένων κατὰ μηδενὸς τούτων ἐπικράτησιν. Hæc est κρᾶσις temperamentum, quam camdem Plato h. l. appellat ἁρμονίαν· ut postea in Dicæarchi opinione factum: v. c. apud scriptorem operis Plutarchei de Placitis Philos. iv. 2. Δικαίαρχος (τὴν ψυχὴν ἀπεφήνατο) ἁρμονίαν τῶν τεττάρων στοιχείων: Nemesium de Natura Hom. ii. p. 41. Δικαίαρχος δὲ ἁρμονίαν τῶν τεσσάρων στοιχείων· οὐ γὰρ τὴν ἐκ φθόγγων συνισταμένην, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ σώματι θερμῶν καὶ ὑγρῶν καὶ ψυχρῶν καὶ ξηρῶν ἐναρμόνιον κρᾶσιν καὶ συμφωνίαν βούλεται λέγειν. Lucretius a Forstero citatus, iii. 98. Nam alia fuit Pythagoreorum et Aristoxeni harmonia: de quibus mox dicemus. De Parmenide, Zenone, Dicæarcho, egimus in Disputat. de Placito Immortal. Anim. §. iii. p. xxix. et §. vi. p. lxvi. Wytt.

καὶ τοιούτων τινῶν κρᾶσιν εἶναι] A participiis ad infinitivum transit sermo, ut de rep. ii. p. 383. A. Συγχωρεῖς ἄρα, τοῦτον τύπον δεύτερον εἶναι, ἐν ᾧ δεῖ περὶ θεῶν καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν, ὡς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας (sic vere Cod. Par.) τῷ μεταβάλλειν ἑαυτοὺς, μήτε ἡμᾶς ψεύδεσι παράγειν. Heind.

τυγχάνει] Sic pro τυγχάνῃ Aug. Tum ἡμῶν post σῶμα ab eodem abest libro. Heind.

ἐπιταθῇ] Tub. ὑποταθῇ. male. Mox Tub. ὑπάρχειν. male. Fisch.

ὥσπερ καὶ αἱ ἄλ. ἁρμ.] Sc. ἀπόλλυνται.—Καὶ ἐν τοῖς τῶν δημ. Imo καὶ αἱ ἐν τοῖς τ. δ. quoniam præcessit αἵ τ' ἐν τ. φθ. non αἱ ἔν τε τ. φθ. Quanquam τε sic negligentius locatum sexcenties invenitur. Heind.

§. 81. διαβλεψάμενος—καὶ μειδιάσας] Imitatur Plutarch. Sympos. viii. 5. p. 735. C. διαβλέψας πρὸς τοὺς περὶ τὸν Αὐτόβουλον καὶ μειδιάσας, Ἀλλ' ὁρῶ, εἶπεν, ὑμᾶς. Simile est Platonis in Parmen. p. 53. H. τοὺς δὲ πάνυ γε αὐτῷ (Σωκράτει) προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ θαμὰ εἰς ἀλλήλους βλέποντας μειδιᾶν, ὡς ἀγαμένους τὸν Σωκράτην. Vind. C D, et Venet. A. Tub. διαβλέψας. Wytt.

διαβλέψας] Sic pro διαβλεψάμενος Aug. Tub. Par. Vulgatum non stabiliunt certe, quæ ex Novi Testam. scriptoribus attulit Fischer. περιβλεψάμενος et προσβλεψάμενος.—λέγ. Σιμμίας. Tub. λέγ. ὁ Σιμ.—τί οὐκ ἀπεκρίνατο, quidni respondet? Heind.

μίας. εἰ οὖν τις ὑμῶν εὐπορώτερος[a] ἐμοῦ, τί οὐκ ἀπεκρίνατο; καὶ γὰρ οὐ φαύλως ἔοικεν ἁπτομένῳ τοῦ λόγου. δοκεῖ μέντοι μοι χρῆναι πρὸ τῆς ἀποκρίσεως ἔτι πρότερον[b] Κέ-
II. iii. 64. βητος ἀκοῦσαι, τί αὖ[c] ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ, ἵνα χρόνου ἐγγενομένου[d] βουλευσώμεθα[e] τί ἐροῦμεν, ἔπειτα[f] ἀκούσαντας[g] ἢ[h] ξυγχωρεῖν[i] αὐτοῖς, ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν· ἐὰν δὲ μή, οὕτως ἤδη ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου. ἀλλ' ἄγε,[j] ἦ δ' ὅς, ὦ[k] Κέβης, λέγε[l] τί ἦν ὃ[m] σὲ αὖ θρᾶττον[n] ἀπιστίαν πα-

μίας ponunt ΔΦGs.—[z] ὁ add 𝔄ΞΠΥΦG.—[a] εὐπορέστερος ΛΙ.—[b] πρότερον om pr G.—[c] ἂν Δ, om L.—[d] ἐγγινομένου Γ.—[e] καὶ βουλευσώμεθα L.—[f] post ἔπειτα omisi δὲ cum ΓΔΛΦEGHILs.—[g] ἀκούσαντας corr Γ.—[h] ἢ delet Γ.—[i] ξ. 𝔄ΞΥ.—[j] ἀλλ' ἄγε Π : ἀλλά γε s.—[k] ὁ ΦC.—[l] λέγε...κέβης om pr G, τί...λέγω om Δ.—[m] ὃ L et

ἁπτομένῳ τοῦ λόγου] *ἅπτεσθαι τοῦ λόγου* alibi est *disputationem ingredi*, ut Xenoph. Sympos. iii. 2. *οὐκ αἰσχρὸν οὖν, εἰ μηδ' ἐπιχειρήσομεν συνόντες ὠφελεῖν τι ἢ εὐφραίνειν ἀλλήλους; Ἐντεῦθεν εἶπον πολλοί, σὺ τοίνυν ἡμῖν ἐξηγοῦ, ποίων λόγων ἁπτόμενοι μάλιστ' ἂν ταῦτα ποιοῖμεν.* Eurip. Ion. 514. *Φέρε, λόγων ἀψώμεθ' ἄλλων.* Androm. 663. *Καίτοι φέρ', ἅψασθαι γὰρ οὐκ αἰσχρὸν λόγου.* Hic tamen vel propter subsequentia *τί αὖ ὅδε ἐγκαλεῖ τῷ λόγῳ* accipiendum potius vocabulum *reprehendendi* et *impugnandi* potestate. Herodot. v. 92. 3. *ἑστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτοντο καταιτιώμενοι.* HEIND.

ἔπειτα ἀκούσαντας] Vulgo *ἔπειτα δὲ ἀκ.* Voculam cum Aug. abjeci constantem prope secutus sermonis usum. §. 88. —*ἡγήσασθαι παντάπασί γε ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιᾶ καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα ὀλίγον ὕστερον εὑρεῖν τοῦτον πονηρόν.* Protag. §. 74. *Καὶ ἐγὼ τὸ μὲν πρῶτον—ἐσκοτώθην τε καὶ ἰλιγγίασα—· ἔπειτα—τρέπομαι πρὸς τὸν Πρόδικον*, atque ita post *πρῶτον μὲν* ubivis reperias *ἔπειτα*, rarius longe *ἔπειτα δέ*. Eodemque modo *εἶτα* ponitur Xenoph. Mem. iv. 5. 3. *ἴσως γὰρ ἐλεύθερον φαίνεταί σοι τὸ πράττειν τὰ βέλτιστα, εἶτα τὸ ἔχειν τοὺς κωλύσοντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν ἀνελεύθερον νομίζεις.* Plat. Theætet. §. 22. *ἐὰν ἄρα σκοπούμενός τι ὧν ἂν λέγῃς ἡγήσωμαι εἴδωλον καὶ μὴ ἀληθές, εἶτα ὑπεξαίρωμαι καὶ ἀποβάλλω.* Quibus facile centena addi possent. HEIND.

προσᾴδειν] Idem est in hac sententia ac *λέγειν*, *si quid dicere, accinere, videantur*; ut frequens usurpatur *λέγειν τι*, *aliquid veri firmique dicere:* ita hoc loco tuetur se *προσᾴδειν* eodem sensu, propter argumentum cantilenæ §. 35. et §. 37. harmoniæ; et huc refertur illud p. 58. *οὗτος οὖν σοὶ ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνᾴσεται· καὶ μὴν—πρέπει γε, εἴπέρ τῳ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας·* quamquam non memini me alibi in eamdem verbi metaphoram incidere. Ficinus vertit *adferre;* ut *προσάγειν* legisse videatur. Versio Sicula in contextu plane omittens, in margine ab alia manu habet *concinere*. WYTT.

ἐάν τι δοκῶσι προσᾴδειν] *Si quid concinere videbuntur*, h. e. si quid attulerint, quod nostris concinat rationibus. Contrarium est *ἀπᾴδειν*, *aliena dicere* quæque alter probare non possit. Hesych. *Ἀπᾴδοντα, ἀλλότρια.* HEIND.

ὑπερδικεῖν] V. Casaub. ad Suet. Cai. p. 232. GOTTL.

ὑπερδικεῖν] Schol. *ἤγουν συνηγορεῖν. καὶ Ὑπέρδικοι, οἱ συνήγοροι.* HEIND.

ἀλλά γε δή] Potius, ni fallor, *ἀλλ' ἄγε δή*, uti legisse videntur Aristip. et Ficinus. FORST.

ἀλλ' ἄγε, ἦ δ' ὅς] Ita Aug. Ceteri libri *ἀλλά γε.* Quæ particulæ apud prosæ scriptores non aliter, nisi interposito aliquo verbo, usurpatæ reperiuntur, nec aliud significantes quam *at certe, at saltem*. HEIND.

τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον] Omnino cum Turneb. probante item Stephano, lege *τί ἦν ὃ σὲ αὖ θράττον* etc. nisi alteram Stephani conjecturam, *τί ἦν τὸ σὲ αὖ θράττον ὃ* etc. malis. FORST.

ὃ σὲ αὖ θρᾶττον] Sic ex Stephani correctione dedimus; nam libri omnes *τὸ* pro *ὃ* habent. Atticum *θράττειν*, pro *ταράττειν* dictum, illustravit Ruhnk. ad Tim. p. 93. WYTT.

ρέχει.[o] Λέγω δή,[p] ἦ δ' ὅς ὁ Κέβης. ἐμοὶ γὰρ φαίνε-
ται ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ ὁ λόγος εἶναι,[q] καὶ ὅ περ ἐν τοῖς
ἔμπροσθεν[r] ἐλέγομεν, ταὐτὸν ἔγκλημα ἔχειν. ὅτι μὲν
γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς τόδε[s] τὸ εἶδος ἐλθεῖν, I. 87.
οὐκ ἀνατίθεμαι[t] μὴ οὐχὶ πάνυ[u] χαριέντως, καὶ εἰ μὴ[v]
ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν, πάνυ ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι· ὡς δὲ
καὶ ἀποθανόντων ἡμῶν[w] ἔτι που ἔστιν,[x] οὔ μοι δοκεῖ τῇδε.

corr Π : τὸ *s.—[n] θρᾶττον H, θᾶττον pr E : θράττον *s.—[o] παρέχειν ΓG, παρέχον (addito rc καὶ ante ἀπιστίαν) E.—[p] δὴ 𝔄ΓΛΞΠΥΦCGHLs : om I : δὲ *s.—[q] εἶναι ὁ λόγος G.—[r] πρόσθεν ΓΛCEHI.—[s] τόδε om Δ.—[t] ἀνατίθεμαι Olympiodorus : libri ἀντιτίθεμαι.—[u] πάντως s.—[v] μὴ πάνυ rc Λ.—[w] ἡμῖν Δ.—[x] ἔσται 𝔄ΔGs.—[y] ξ. 𝔄

λέγε τί ἦν ὃ σὲ αὖ] Sic cum Turnebo rescribere malui, quam quod vitiose in Edd. et Tub. legitur, *τί ἦν τὸ σὲ αὖ θρᾶττον ἀπιστίαν παρέχει*, in textu relinquere. Quanquam aliis probabilius videbitur *τί ἦν ὅ,τι σὲ αὖ θρ. ἀπ. παρέχει*. In ea, quam ex Aug. Fischer recepit, lectione, *τί ἦν τὸ σὲ αὖ θρᾶττον, ἀπιστίαν παρέχειν*, infinitivus hic cum reliqua sermonis structura plane non cohæret. Heind.

λέγω δὴ] Sic Aug. Tub. Vulgo *δὲ* pro *δή*. *ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι*, quod alias dicitur *οὐ προκεχωρηκέναι*. Heind.

οὐκ ἀντιτίθεμαι] Frequentius quidem est, hoc in genere, verbum *ἀνατίθεσθαι* (v. Pollux vi. 115. Phrynichus p. 90.) in scriptis Atticorum (v. Xen. Memor. i. 2. 44. ii. 4. 4.) atque adeo ipsius Platonis (Suidas : *'Αναθέσθαι· τὸ μεταθέσθαι· ἀπὸ τῶν πεττευόντων καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων·—σημαίνει ἡ λέξις—τὸ μεταβουλεύεσθαι καὶ μεταγνῶναι. πολύ ἐστι παρὰ Πλάτωνι φιλοσόφῳ—*: ut Gorg. p. 315. C. D. Francof. Hipparch. p. 513. B.) sed ob auctoritatem tot librorum veterum, hoc est Tub. Aug. (in hoc tamen librarius scripsit *ἀντίθεμαι*) Ald. Bas. 1. 2. nulla hoc loco mutatione opus esse arbitrabamur : etsi non nescimus, apud Phavorin. *'Αντιτίθημι* legi, *'Αντιτίθεμαι οὐκ ἔστιν, οὐδέ γε μὴν εὕρηται παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς, ὥσπερ οὐδὲ τὸ παρατίθεμαι*. De usu verbi *ἀναθέσθαι*, et proprio, et tralato, v. Salmas. ad Script. H. Aug. p. 464. et ad Solin. p. 767. Gataquer. A. M. P. c. 29. p. 741. Alex. Morus ad Gal. ii. 2. Muretus Var. Lect. ii. 13. Hemsterh. ad Hesych. t. i. p. 322. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 504. et Auctar. Thucyd. p. 360. Fisch.

οὐκ ἀντιτίθεμαι] Probo Stephani conjecturam, *οὐκ ἀνατίθεμαι*, *non retracto* : quam, teste Forstero, confirmant Turnebus et Olympiodorus : nam hujus quidem in nostris exemplis hic locus desideratur. Verbum, monente Suida, frequens Platoni, in significanda mutatione sententiæ aut propositi : v. c. Men. p. 20. D. Protag. 211. E. Charm. 240. C. Gorg. 287. A. translatum a *πεττῶν*, *calculorum*, ludo, annotavit quoque Harpocration, ubi videatur H. Valesius p. 89. et Ernest. ad Xenoph. Mem. Socr. ii. 4. 4. Wytt.

ἀνατίθεμαι] Vulgo *ἀντιτίθεμαι*. Aug. *ἀντίθεμαι*. Nostrum a Turnebo jam editum suasit etiam Steph. et confirmat teste Forstero Olympiodorus. Menon. p. 89. D. *τὸ μὲν γὰρ διδακτὸν αὐτὸ εἶναι, εἴπερ ἐπιστήμη ἐστὶν, οὐκ ἀνατίθεμαι μὴ οὐ καλῶς λέγεσθαι*. De altero illo Phavorinus : *'Αντιτίθεμαι οὐκ ἔστιν, οὐδέ γε μὴν εὕρηται παρὰ τοῖς 'Αττικοῖς, ὥσπερ οὐδὲ τὸ παρατίθεμαι*. Heind.

εἰ μὴ ἐπαχθές ἐστιν εἰπεῖν] *Nisi dictu molestum et invidiosum sit*. Sic subinde usurpatur *ἐπαχθὴς* de nimia et intempestiva sui aliorumve laudatione, quæ ipsis iis, ad quos et de quibus fit, molesta et injucunda est. Sic Plutarch. de Sui Laude p. 543. F.—*τοὺς ἑαυτῶν ἐπαίνους—τινὰς ἐλλείψεις ἢ ἀποτεύξεις ἢ ἁμαρτίας ἐλαφρὰς ἐμβάλλοντες, ἀφαιροῦσι τὸ ἐπαχθὲς αὐτῶν καὶ νεμεσητόν*. De Discrim. Amici et Adul. p. 61. E. 64. A. B. 72. A. H. Steph. Thes. L. Gr. t. i. p. 615. H. quibus addatur Demosth. pro Coron. p. 331. B. *οὕτως ἐπαχθεῖς λόγους πορίσασθαι ὥσπερ ἐν τραγῳδίᾳ βοῶντα, ὦ γῆ καὶ ἥλιε καὶ ἀρετή—*. Wytt.

ἐπαχθὲς] Proprium est de *nimia et molesta laude* vocabulum. Vid. not. ad Plat. Lysid. §. 13. Heind.

ἔτι πού ἐστιν] Tub. *ἔσται* pro *ἐστίν*. Sed mox §. 84.—*θαῤῥεῖν, ὡς, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστι*, ubi

ὡς μὲν οὐκ ἰσχυρότερον καὶ πολυχρονιώτερον ψυχὴ σώμα-
τος, οὐ ξυγχωρῶ[y] τῇ Σιμμίου ἀντιλήψει· δοκεῖ γάρ μοι
πᾶσι τούτοις πάνυ πολὺ διαφέρειν. [§. 82.] Τί οὖν, ἂν
φαίη ὁ λόγος, ἔτι ἀπιστεῖς, ἐπειδή γε ὁρᾷς ἀποθανόντος τοῦ
ἀνθρώπου τό γε[z] ἀσθενέστερον ἔτι ὄν; τὸ δὲ πολυχρονιώτε-
ρον οὐ δοκεῖ σοι ἀναγκαῖον εἶναι ἔτι σώζεσθαι ἐν τούτῳ τῷ
χρόνῳ·[a] πρὸς δὴ τοῦτο[b] τόδε ἐπίσκεψαι εἴ τι λέγω· εἰκόνος
γάρ τινος, ὡς ἔοικε, κἀγὼ ὥς[c] περ[d] Σιμμίας[e] δέομαι. ἐμοὶ
γὰρ δοκεῖ ὁμοίως λέγεσθαι ταῦτα,[f] ὥς περ ἄν τις περὶ ἀν-
II. iii. 65. θρώπου ὑφάντου πρεσβύτου ἀποθανόντος λέγοι[g] τοῦτον τὸν
λόγον, ὅτι οὐκ ἀπόλωλεν ὁ ἄνθρωπος ἀλλ' ἔστι που ἴσως,

ΞΥ.—[z] γε om ΞΠΥ et pr Ɐ.—[a] post χρόνῳ pone ;—[b] τοῦτο om Δs.—[c] κἀγὼ ὡς ἔοικε G.—[d] ὥσπερ κἀγὼ pr Γ.—[e] ὁ Σιμμίας Ξs.—[f] ταῦτα om pr G.—[g] λέγῃ Φ.—

nulla librorum varietas.—δοκεῖ τῇδε. Supple ἱκανῶς ἀποδεδεῖχθαι. Heind.

ὡς μὲν οὐκ] Qui nusquam fere tolerare potuit asyndeton Stephanus h. l. conjecit ὡς μέντοι o. l. idque in textum recepit Fischer. Sed μὲν præter Edd. etiam Aug. Tub. habent, neque ego vinculi hic quidquam requiro. Heind.

§. 82. φαίη ὁ λόγος] *Dicat ratio.* Ita solet ὁ λόγος, propositum et consilium, et recta via institutæ disputationis, tamquam persona, induci; quod annotavimus ad Eunap. p. 1. ut in formula σημαίνει ὁ λόγος, de qua inferius dicemus. Wytt.

τί οὖν, ἂν φαίη ὁ λόγος] Ne existeret hyperbaton, ἂν φαίη ὁ λόγος pro φαίη ἂν ὁ λόγος, Fischer. cum ceteris editoribus ita hæc interpunxit, τί οὖν ἄν, φαίη ὁ λόγ. post ἂν indicativum ἀπιστεῖς recte inferri ratus, quia illud cum verbis τί οὖν cohæreret. Quasi dictum legisset usquam τί οὖν ἂν pro τί οὖν; Hyperbaton hoc, si quod est, ne quem posthac offendat, de innumeris hæc apponimus: infra §. 116. σὺ δ' εἴπερ εἶ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι, ἄν, ὡς ἐγὼ λέγω, ποιοῖς. Hipp. Maj. §. 45. Μανθάνω, ἂν ἴσως φαίη, καὶ ἐγώ. Andocid. de red. p. 77. ed. Reisk. ὧν ἕνεκα, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ ἀνθρωπίνως περὶ ἐμοῦ γιγνώσκοιτε, ἂν εἴητε ἄνδρες εὐδαιμονέστεροι. Soph. Œd. T. 937. τάχ' ἂν Ἥδοιο μέν, πῶς δ' οὐκ; ἂν ἀσχάλλοις δ' ἴσως. Sic ibi distinguendum. Heind. [Addas] Xenoph. Cyrop. iii. 1. 17. Fisch.

ὁ Σιμμίας] Articulus abest a Tub. Fisch.

ὁμοίως, ὥσπερ ἂν] Idem est quod apud Æsch. Socr. ii. 10. ὁμοίως, ὥσπερ εἰ, et iii. 14. ὅμοιον, ὡς εἰ· et apud Plutarch. Educ. Puer. vii. 11. παρόμοιον, ὥσπερ ἂν εἰ· et apud Cic. Off. i. 25. 'similiter, ut si.' vid. ad Apol. §. 9. Fisch.

Miro errore Fischer. ἂν pro εἰ positum accepit; vellem in Cod. repertum ὥσπερ ἂν εἰ, ut infra §. 108. post ὥσπερ ἂν omissum εἰ Codd. præbent; nec tamen ea non potest h. l. oratio carere. *Mihi enim hæc similiter dici videntur, velut de sene textore mortuo hæc aliquis dicere queat* etc. Heind.

ἀνθρώπου ὑφάντου] Ut apud Lysiam in Nicom. p. 804. ἄνθρωποι ὑπογραμματεῖς, Dio Chrysost. Or. iii. p. 103. ἄνθρωπος κόλαξ, quæque hujus generis quamplurima reperiuntur, in quibus, ubi certe singularis est numerus, v. ἄνθρωπος vix aliter quam cum contemptu aliquo ponitur. Vid. Valcken. Annot. Crit. in Nov. Test. p. 336. seq. Alius est generis apud Xenoph. Cyrop. viii. 7. 14. πολῖται ἄνθρωποι. Heind.

ἔστι που ἴσως] Potius ἔστι που σῶς. Forst. Vere, opinor. nam primo paulo inferius legitur ὅγε ἄνθρωπος σῶς ἐστιν, et mox verba ἀπόλωλε, et ἔστι σῶν, opponuntur inter se: deinde non putabam particulæ ἴσως hic, per sententiam orationis, locum esse posse. Rescripsimus igitur ita. Ficinus tamen expressit et ipse lectionem alteram: vertit, *sed forte alicubi superesse.* Σῶς autem, et σῶν, Attice dicuntur pro σῶος et σῶον. Mœ-

τεκμήριον δὲ παρέχοιτο[h] θοἰμάτιον ὃ ἠμπείχετο[i] αὐτὸς ὑφηνάμενος, ὅτι ἔστι σῶν καὶ οὐκ ἀπόλωλε, καὶ εἴ τις[j] ἀπιστοῖ[k] αὐτῷ,[l] ἀνερωτῴη[m] πότερον πολυχρονιώτερόν ἐστι τὸ γένος ἀνθρώπου[n] ἢ[o] ἱματίου[p] ἐν χρείᾳ τε ὄντος καὶ φορουμένου, ἀποκριναμένου[q] δέ[r] τινος ὅτι πολὺ τὸ τοῦ ἀνθρώπου, οἴοιτο ἀποδεδεῖχθαι ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὅ γε[s] ἄνθρωπος σῶς ἐστίν, ἐπειδὴ τό γε[t] ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλε. [§. 83.] Τὸ δ' οἶμαι, ὦ Σιμμία, οὐχ[u] οὕτως ἔχει· σκόπει γὰρ[v] καὶ σὺ ἃ λέγω. πᾶς γὰρ ἂν ὑπολάβοι ὅτι εὔηθες λέγει ὁ τοῦτο λέγων. ὁ γὰρ ὑφάντης οὗτος πολλὰ κατατρίψας τοιαῦτα ἱμάτια καὶ ὑφηνάμενος ἐκείνων μὲν ὕστερος[w] ἀπόλωλε πολλῶν ὄντων, τοῦ δὲ τελευταίου, οἶμαι, πρότερος, καὶ οὐδέν τι μᾶλλον τούτου ἕνεκα ἄνθρωπός ἐστιν

[h] παρέχοι corr Γ.—[i] ἠμπείχετο ꙊΔΞΠΥΦG et corr Λ, ἠπίχετο s: ἠμπίσχετο *ς.—[j] εἴτι L.—[k] libri ἀπιστῶν. præivit Heindorfius.—[l] αὐτὸ L.—[m] ἀνερωτῴη ꙊΔΞΠΥ ΦCEGs et corr Γ, ἀνερωτᾷ H: ἀνερωτῷ ς.—[n] γένος τοῦ ἀνθρώπου ΓΛΗ.—[o] ἢ τοῦ Λ.—[p] ἱμάτιον Φ.—[q] ἀποκρινομένου ΓΛΕΗΙL.—[r] δέ G: δή *ς.—[s] γε om L.—[t] τὸ Λς.—[u] οὐχ om pr Γ.—[v] γὰρ om ΓΔΛΦCEHILs et pr Π.—[w] ὕστερον ΠG.—[x] δὲ add

ris: Σᾶ, περισπωμένως, Ἀττικῶς, τὰ σῶα· ubi v. Pierson. p. 347. Fisch.

ἀλλ' ἐστί που ἴσως] Sic libri scripti editique, adstipulante Ficino, *sed forte alicubi superesse*. Aptissimumque est h. l. modeste loquenti tritum Atticis verbum ἴσως, neque quod mox in eadem sententia legitur, ὅτι παντὸς ἄρα μᾶλλον ὅ γε ἄνθρωπος σῶς ἐστιν, ἐπειδὴ τό γε ὀλιγοχρονιώτερον οὐκ ἀπόλωλεν, inde idem hic quoque positum a Platone colligas. Tamen sui hic dissimilis Fischer de Forsteri conjectura edidit ἀλλ' ἐ. π. σῶς. Potius conjecerim ἀλλ' ἐστὶν ἔτι που ἴσως, ut §. 75. ὅπως μὴ—οὐδὲν ἔτι οὐδαμοῦ ᾖ et §. 84. ὡς, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστι. Quamquam ne hoc quidem indigemus. Heind.

παρέχοιτο θοιμάτιον] Aug. παρέχοι τὸ θ' οἱμάτιον. Unde memini qui suspicaretur παρέχοι θοιμάτιον. Sed Græcum est παρέχεσθαι τεκμήριον. Sympos. p. 195. B. μέγα δὲ τεκμήριον τῷ λόγῳ αὐτὸς παρέχεται φεύγων φυγῇ τὸ γῆρας. Parmen. §. 4. τεκμήρια καὶ αὐτὸς πάμπολλα καὶ παμμεγέθη παρέχεται. Heind.

ἠμπίσχετο] Vind. A B C D F: Venet. A ἠμπείχετο· quod ad sensum nil differt, ad formam, non reticendum. Wytt.

ἀνερωτῴη] Legitur hæc forma in libris optimis scriptorum Atticorum. vid. Xen. Cyrop. ii. 4. 12. Memor. iii. 11. 9. iv. 3. 16. Apud Xen. Cyrop. iii. 3. 20. pro ἐπιχειροίη Cod. Alt. habet ἐπιχειροῖ. Fisch.

ἀνερωτῴη] Sic Vind. A B D F G: Venet. B et A. sec. m. Vulgo, Steph. Ald. Bas. 1. Venet. A pr. m. ἀνερωτῷ. Vind. C. ἀνερωτᾷ. Wytt.

καὶ εἴ τις ἀπιστοίη αὐτῷ, ἀνερωτῴη] Certa hæc persanavimus medela, quæ vulgo sic leguntur: καὶ εἴ τις ἀπιστῶν αὐτῷ ἀνερωτῷ—· ἀποκριναμένου (Aug. ἀποκρινομένου) δὴ τινος etc. Non profecto incredulus ille interrogat, utrum sit magis diuturnum, sed hoc illum is interrogat, qui suam de vita post mortem futura sententiam hoc ipso probare conatur argumento, quod sit τὸ γένος ἀνθρώπου πολυχρονιώτερον ἢ τὸ τοῦ ἱματίου.—ἀνερωτῴη pro ἀνερωτῷ e Bas. 2. dederat jam Forster. atque ita scriptum in Aug. et Tub. Heind.

τό γε ὀλιγοχρ.] In Edd. omissum γε addidi e Tub. Aug. τό τε ὀλ. Heind.

§. 83. πᾶς γὰρ ἂν] Aug. πῶς ἄν. Tub. πᾶς ἄν. Neque Ficinus hoc γὰρ expressit, quod tamen aptissimum h. l. Heind.

οὐδέν τι] Tub. τοι. male. nam οὐδέν τι μᾶλλον est *non magis, nihilo magis*. Sic apud Xen. Cyrop. ii. 4. 8. in Gu.

ἱματίου φαυλότερον οὐδ' ἀσθενέστερον. τὴν αὐτὴν δὲ[x] ταύ-
την,[y] οἶμαι, εἰκόνα δέξαιτ' ἂν ψυχὴ[z] πρὸς σῶμα, καί τις
λέγων αὐτὰ ταῦτα περὶ αὐτῶν[a] μέτρι' ἄν[b] μοι[c] φαίνοιτο
λέγειν, ὡς ἡ μὲν ψυχὴ[d] πολυχρόνιόν[e] ἐστι, τὸ δὲ σῶμα
ἀσθενέστερον καὶ[f] ὀλιγοχρονιώτερον. ἀλλὰ γὰρ ἂν φαίη[g]
II. iii. 66. *ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν,[h] ἄλλως*
τε καὶ εἰ[i] πολλὰ ἔτη[j] βιώη·[k] εἰ γὰρ ῥέοι τὸ σῶμα καὶ
ἀπολλύοιτο[l] ἔτι ζῶντος τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' ἡ[m] ψυχὴ ἀεὶ
τὸ κατατριβόμενον ἀνυφαίνοι,[n] ἀναγκαῖον μέντ'[o] ἂν εἴη,
ὁπότε ἀπολλύοιτο[p] ἡ ψυχή, τὸ τελευταῖον ὕφασμα τυχεῖν

𝔄ΓΔΛΠΦCEGHILs.—[y] *ταύτην* om 𝔄Π.—[z] *ἂν ἡ ψυχὴ* Ξs.—[a] *περὶ τῶν αὐτῶν* 𝔄ΞΠ et rc G.—[b] *ἂν* add 𝔄ΓΔΞΠΥΦCGs.—[c] *μοι...ἐστι* om Δ.—[d] *μὲν ψυχὴ* 𝔄ΞΠΥ: *ψυχὴ μὲν* *s.—[e] *πολυχρονιώτερόν* L.—[f] *τε καὶ* G.—[g] *φαίη* ΓΔΛΠΥΦCHL et corr Ξ: *φαίην* *s.—[h] *συγκατατρίβειν* I.—[i] *καὶ εἰ* 𝔄ΞΠΥ: *κἂν* corr Γ cum *s.—[j] *ἔτι* Δ.—[k] *βιώη* 𝔄ΔΠΥΦGs et pr ΓΞ: *βιῷ* *s.—[l] *ἀπολύοιτο* ΓL.—[m] *ἡ δὲ* corr Δ.—[n] *ἀνυφαί-*

Alt. Junt. Ald. recte legitur *οὐδέν τι·* quod Stephanus perperam mutavit in *οὐδέν τοι*. Fisch.

οὐδέν τι μᾶλλον] Male Tub. *τοι* pro *τι*. Protag. §. 27. *κἂν πάνυ καλὸς ᾖ καὶ πλούσιος—οὐδέν τι μᾶλλον ἀποδέχονται.* de Rep. vi. p. 487. C. *ἐπεὶ τό γε ἀληθὲς οὐδέν τι μᾶλλον ταύτῃ ἔχειν.* Xenoph. Cyrop. vii. 1. 6. *Κῦρος δὲ ὁρῶν ταῦτα οὐδέν τι μᾶλλον ἀφίστατο.* Atque ita innumeris locis. Heind.

τὴν αὐτὴν δὲ ταύτην] In locum suum hoc *δὲ* ex Aug. Tub. Par. rediit. Heind.

καὶ ψυχὴ πρὸς σῶμα] Vulgo *ἡ ψυχή*. In Tub. abest art. *ἡ*. Aug. *ἂν καὶ ἡ ψυχή*. Unde *καὶ* pro *ἡ* rescripsi. Nec magis dubitanter statim post *ταὐτὰ ταῦτα eadem hæc*, dedi pro *αὐτὰ ταῦτα, hæc ipsa.* —*μέτρι' ἄν μοι.* Sic pro *μέτριά μοι* Aug. Heind.

ὡς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρονιώτερον] Vulgo *ἡ ψυχὴ μέν*. Nostro ordine Tub. Pro vulgato autem *πολυχρόνιον* quod vel ex conjectura reponi debebat, *πολυχρονιώτερον* dedit Par. Heind.

ἂν φαίην] Sic Steph. et vulgo: sed legendum *ἂν φαίη*, ut jam Forster. edidit secutus interpretes Latinos, Aristippum, Ficinum, Cornarium: et item habent Vind. A B D F: Venet. A: et Versio Sicula. Wytt.

φαίη] Edd. *φαίην*, cui e Tub. et Par. substitui, quod etiam Ficinus expressit, *φαίη* sc. *ὁ λέγων ταὐτὰ ταῦτα περὶ αὐτῶν* (*ψυχῆς καὶ σώματος*). Qui si hoc tantum diceret, animum diuturniorem esse firmioremque quam corpus, non sane *eadem*, (*ταὐτὰ ταῦτα*) de corpore animoque diceret, quæ modo dicta sunt de textore pallioque. Hunc ipsum hæc quoque addere oportet, *ἑκάστην τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβειν* etc. Poterat hunc etiam in modum procedere oratio: *ὡς ἡ μὲν ψυχὴ πολυχρονιώτερόν ἐστι, τὸ δὲ σῶμα ἀσθενέστερον καὶ ὀλιγοχρονιώτερον· ἀλλ' ἑκάστη τῶν ψυχῶν πολλὰ σώματα κατατρίβει κ. τ. ἄ.* Heind.

βιῷ] Aug. et Tub. *βιώη*, quod jussu legum grammatices restituisse se ait Fischer. Fischeri quæ fuerit grammatice, ignoramus; nostra post *κἂν* i. e. *καὶ ἐὰν* non optativum *βιώη*, sed subjunctivum *βιῷ* postulat. Non tamen spernendum illud *βιώη*, quod et Par. præbet, neque dubito quin Platonis manum servarit Tub. *ἄλλως τε εἰ καὶ πολλὰ ἔτη βιώη.* *Καὶ* in formula hac plane, ut h. l. positum Xenoph. Mem. i. 2. 59. *ἄλλως τε ἐὰν πρὸς τούτῳ καὶ θρασεῖς ὦσι.* Heind.

ἀνυφαίνοι] *Rursus contexat.* Verbum in Lexicis desideratum. Dionys. Alexandr. apud Euseb. Præp. Evang. xiv. p. 774. A. posuit pro *ab initio texere: ἱμάτιόν τε γὰρ οὐ χωρὶς ἱστουργοῦ συνισταμένων τῶν στημόνων, οὐδὲ τῆς κρόκης αὐτομάτως παρεμπλεκομένης, ἀνυφαίνεται· εἰ δὲ κατατριβείη, τὰ λακισθέντα διαρρίπτεῖται λάκη.* In Plutarcho de Defectu Orac. p. 414. D. si pro *ἀναφεύγει* verum est *ἀνυφαίνει*, accipiendum pro *dissolvere:* et Græcum, item ut Latinum *retexere*, notabit bifariam, *textum dissolvere*, et *dissolutum rursus contexere.* Wytt.

αὐτὴν ἔχουσαν καὶ τούτου μόνου προτέραν[q] ἀπόλλυσθαι· ἀπολομένης[r] δὲ τῆς ψυχῆς τότ' ἤδη[s] τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας ἐπιδεικνύοι[t] τὸ σῶμα καὶ ταχὺ σαπὲν διοίχοιτο. [§. 84.] Ὥστε τούτῳ τῷ λόγῳ οὔπω[u] ἄξιον πιστεύσαντα θαῤῥεῖν, ὡς ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἔτι που ἡμῶν[v] ἡ ψυχὴ ἔστιν. εἰ γάρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγοντι ἢ ἃ σὺ λέγεις ι. 88.

οι ον
νει Φ.—[o] τ' om C.—[p] ἀπολύοιτο GL.—[q] προτεραν G, πρότερον Π.—[r] ἀπολομένης 𝔄ΓΔΞΠΥΦCHI, ἀπολλομένης ΛG, ἀπολυμένης L: ἀπολλυμένης *s.—[s] τόδ' ἤτοι L.—[t] ἐπιδεικνύοιτο σῶμα s.—[u] οὕτω H.—[v] ἡμῶν ante ἡ ponunt 𝔄ΞΠΥ, post ἔστιν s:

ἀπολομένης τε τῆς ψυχῆς] Sic recte Tub. Vulgo *ἀπολλυμένης*. Non dum exstinguitur animus, sed, extincto demum illo, corpus putrescere potest. Heind.

ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα] Vulg. *ἐπιδεικνύοιτο σῶμα·* perperam. Quod dedimus, [conjecit Zeunius, et] ipsa ratio jussit: et postea confirmatum vidimus a Vind. A B D E F G: Venet. A B. Nam Vind. C. habet *ἐπιδεικνύει*. Illud autem *τὴν φύσιν τῆς ἀσθενείας*, putet quis aut mutandum esse in *τὴν ἀσθένειαν τῆς φύσεως*, aut certe sic accipiendum *infirmitatem naturæ suæ ostenderet*: veluti Leg. v. p. 608. E. *ἄλλη δὲ οὐκ ἔστιν—τῆς τοιαύτης μηχανῆς διαφυγὴ* dicitur pro *μηχανὴ διαφυγῆς·* et viii. p. 649. G. *ἀδικήματα—τῶν ἐγκλημάτων, accusationes male factorum.* Plotinus Enn. ii. 1. p. 97. G. *πρόσφορον καὶ τὴν ὕλην πρὸς τὸ βούλημα τοῦ ἀποτελέσματος ὑπάρχειν προσήκει·* i. e. *materiam etiam accommodatam ad voluntatem effectionis esse oportet*: immo sententia est, *ad voluntatis effectionem πρὸς τὸ τοῦ βουλήματος ἀποτέλεσμα.* Similem genitivi cum casu regente permutationem ostendit Davisius ad Max. Tyr. xviii. 1. p. 566. Possit etiam hæc ratio valere, ut *φύσις ἀσθενείας* idem sit quod nudum *ἀσθένεια*; quippe haud infrequenter *φύσις* periphrasi inservit: v. c. Platoni in Epinom. p. 702. C. *θεοὺς γὰρ δὴ ὁρατοὺς—τὴν τῶν ἄστρων φύσιν λεκτέον·* dicitur pro *τὰ ἄστρα.* Leg. xii. 697. A. *ἐπιτήδειοι πρὸς τὴν φυλακῆς φύσιν·* idem est ac *πρὸς τὴν φυλακήν.* Timæo p. 552. C. *τὴν τῶν αἰδοίων φύσιν·* pro *τὰ αἰδοῖα.* Plutarch. Compar. Ignis et Aquæ p. 956. D. *πῦρ μὲν οὖν ὁρῶμεν* (sic lego pro *ῥᾷον*) *ὀλεθριώτατον, ἡ δὲ ὕδατος φύσις οὐδέποτε βλαβερά.* Placit. Philos. i. 4. p. 878. E. *αἱ ἄτομοι—τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν ἀπετέλουν·* i. e. *τοὺς ἀστέρας.* Dio. Chrys. Or. xii. p. 204. A. *οὐ κηρὸν ἐγχέαντες τοῖς ὠσὶν, ὥσπερ οἶμαι, φασὶ τοὺς Ἰθακησίους ναύτας ὑπὲρ τοῦ μὴ κατακοῦσαι τῆς τῶν Σειρήνων ᾠδῆς, ἀλλὰ μολίβδου τινὸς μαλθακὴν ὁμοῦ καὶ ἄτρωτον ὑπὸ φωνῆς φύσιν·* xxxv. p. 435. C. *εἰσὶ δὲ λειμῶνες αὐτόθι πάγκαλοι, καὶ φύσιν* (leg. *φύσις*) *ἀνθῶν τε καὶ δένδρων.* Plotin. Enn. ii. 1. 3. p. 98. A. *καὶ ἀὴρ οὐ μήποτ' ἐπιλείπει, οὐδ' ἡ ὕδατος φύσις.* Item Cicero Nat. Deor. ii. 54. 'cum alvi natura subjecta stomacho, cibi et potionis sit receptaculum:' dicitur ut simplex alvus. De Finibus, v. 11. 'hoc intelligant, si quando naturam hominis dicam, hominem dicere me; nihil enim hoc differt.' Wytt.

ἐπιδεικνύοι τὸ σῶμα] Ita Aug. et Par. Vulgo *ἐπιδεικνύοιτο σῶμα*, male omisso articulo, quum præcesserit *τῆς ψυχῆς*: neque apta est h. l. media verbi forma. Sed post *φύσιν* excidisse videtur *ἄν*. Heind. Pro *τὴν* velim legi *ἄν*. Zeun.

§. 84. *ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστιν*] Verba hoc ordine posui e Tub. Vulgo *ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐ.* Heind.

εἰ γάρ τις καὶ πλέον ἔτι τῷ λέγ.] Hæc, uti proxime prægressa, Cebes dicit conversus ad Simmiam, qui supra §. 79. quum animos humanos ante hanc vitam fuisse concessisset, deinde animum cum harmonia comparando illud negaverat, firmiorem eum diuturnioremque quam corpus esse. Verba *πλέον ἔτι* pertinent ad seq. *λέγοντι*, perinde ac si ita posita essent, *εἰ γάρ τις τῷ καὶ πλέον ἔτι λέγοντι ἢ ἃ σὺ λέγεις συγχωρήσειε.* Isocrat. Paneg. §. 38. *Ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι μὲν ταῦτα τοὺς λέγοντας οὐκ ἀποτρέπειν ἀλλ' ἐπισπεύδειν τὴν στρατείαν.* Xenoph. Mem. i. 6. 7. *ἐμὲ δὲ ἄρα οὐκ οἴει τῷ σώματι ἀεὶ τὰ συντυγχάνοντα μελετῶντα καρτερεῖν πάντα ῥᾷον φέρειν σοῦ μὴ μελετῶντος*; ubi perperam aliquis verba sic

ξυγχωρήσειε,[w] δοὺς αὐτῷ μὴ μόνον ἐν τῷ πρὶν καὶ[x] γενέσθαι ἡμᾶς χρόνῳ εἶναι ἡμῶν τὴν ψυχήν,[y] ἀλλὰ μηδὲν κωλύειν, καὶ[z] ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, ἐνίων ἔτι εἶναι καὶ ἔσεσθαι καὶ πολλάκις γενήσεσθαι καὶ ἀποθανεῖσθαι αὖθις· οὕτω γὰρ αὐτὸ[a] φύσει ἰσχυρὸν εἶναι, ὥστε πολλάκις γιγνομένην ψυχὴν[b] ἀντέχειν· δοὺς δὲ ταῦτα ἐκεῖνο μηκέτι[c] συγχωροίη,[d] μὴ οὐ[e] πονεῖν[f] αὐτὴν ἐν ταῖς[g] πολλαῖς γενέσεσι καὶ

ἡ ψυχὴ ἡμῶν *s.—[w] ξ. 𝔄Γ : συγχωρήσει Δ.—[x] ἢ Δ.—[y] τὰς ψυχὰς 𝔄ΠΥ.—[z] καὶ om pr Ξ.—[a] γὰρ καὶ αὐτὸ rc Λ.—[b] γιγνομένην τὴν ψυχὴν ΔCs.—[c] ἐκεῖνο μηκέτι 𝔄ΔΞΠΤΦGs : μηκέτι ἐκεῖνο *s.—[d] συγχωροίη Γ : συγχωροῖ *s.—[e] οὐ om Δ.—

voluit transponi, τὰ σώματι ἀεὶ συντυγχάνοντα. Ibid. §. 13. τὴν σοφίαν τοὺς μὲν ἀργυρίου τῷ βουλομένῳ πωλοῦντας σοφιστὰς ἀποκαλοῦσι. Lysias p. 170. ed. Reisk. ἡμεῖς ἦμεν αὐτὸν οἱ κριτὴν ἐμβαλόντες. Heind.

τὴν ψυχὴν] Cod. Tub. τὰς ψυχάς. Sed et paullo ante ἔτι που ἡμῶν ἡ ψυχή ἐστι, et supra §. 81. ὅτι μὲν γὰρ ἦν ἡμῶν ἡ ψυχή.—§. 80. κρᾶσιν εἶναι καὶ ἁρμονίαν αὐτῶν τούτων τὴν ψυχὴν ἡμῶν. §. 100. ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρον—οὖσαν. Heind.

οὕτω γὰρ αὐτὸ κ. τ. λ.] Enallage generis et subjecti, pro οὕτω γὰρ τὴν ψυχὴν φύσει ἰσχυρὰν εἶναι, ὥστε πολλάκις γιγνομένην αὐτὴν ἀντέχειν. Frequens est hujusmodi usus neutrius. Sic Plato Epinom. p. 704. A. ψυχὴ—ταῦτα γὰρ οὔτε ῥᾴδια φύεσθαι. Plutarch. de Solertia Animal. p. 979. D. τῆς γεράνου σοφὸν ἡ τῆς λίθου περίδραξις. Sic mox in fine hujus §. ψυχὴ ἀθάνατον. Wytt.

οὕτω γὰρ αὐτὸ] αὐτὸ pro αὐτὴν, ut Menon. p. 87. D. Οὐκοῦν εἰ μέν τί ἐστιν ἀγαθὸν καὶ ἄλλο χωριζόμενον ἐπιστήμης, τάχ' ἂν εἴη ἡ ἀρετὴ οὐκ ἐπιστήμη τις· εἰ δὲ μηδέν ἐστιν ἀγαθὸν ὃ οὐκ ἐπιστήμη περιέχει, ἐπιστήμην ἄν τιν' ὑποπτεύοντες αὐτὸ εἶναι ὀρθῶς ὑποπτεύοιμεν. Gorg. §. 46. κολακείαν μὲν οὖν αὐτὸ (τὴν ὀψοποιητικὴν) καλῶ—τέχνην δὲ αὐτὴν οὔ φημι εἶναι, ἀλλ' ἐμπειρίαν. Et frequentissimum hoc est apud utriusque linguæ scriptores: neque durum quod statim post αὐτὸ infertur γιγνομένην τὴν ψυχήν. Durior certe orationis mutatio Xenoph. Œcon. i. 22. δοῦλοι γάρ εἰσι—οἱ μὲν λιχνειῶν, οἱ δὲ λαγνειῶν, οἱ δὲ οἰνοφλυγιῶν, οἱ δὲ φιλοτιμιῶν τινων μωρῶν καὶ δαπανηρῶν, ἃ οὕτω χαλεπῶς ἄρχει τῶν ἀνθρώπων, ὧν ἂν ἐπικρατήσωσιν, ὥσθ' ἕως μὲν ἂν ὁρῶσιν ἡβῶντας αὐτοὺς etc. Articulum ante ψυχὴ e Par. restitui. Heind.

μηκέτι] Steph. γρ. μηδέν τι. At ubi? Certe Ficinus vertit, *nondum illud tibi daret*. Fisch.

ξυγχωροῖ] Ne quis forte scribendum ξυγχωροίη putet, meminerint velim lectores observationis Photii in Lexico: Εὐδοκιμοῖ καὶ εὐδοκιμοίη· τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα· καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη, καὶ τἄλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η, καὶ ἄνευ τούτου. Sic c. 39. ἀποροῖ· c. 49. ποιοῖς. v. Valquenar. ad Hippol. p. 220. Phavorinus, nesciebam unde: Δοκοῖς, ἀντὶ τοῦ δοκοίης· τὸ ἀφαιρεῖν τὸ η τῶν εὐκτικῶν, Ἀττικῶν ἐστι. Fisch.

μηκέτι ἐκεῖνο συγχωροῖ] Quod non οὐκέτι, sed μηκέτι scripsit Plato, certo hoc est argumento, hæc quoque ad institutam a verbis εἰ γάρ τις καὶ πλέον etc. protasin pertinere, idque etiam sic posita particula δὲ et omissum in his ἂν declarat, in apodosi optativo nusquam non adjunctum. Jam ne apodosi sua sermo mutilatus relinquatur, ea incipere putanda a verbis εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδενὶ προσήκει etc. ubi qui προσήκειν conjecit Stephanus, parum sermonis tenorem perspexerat. Neque duri quidquam habet hæc ratio; sed paullo durius est ἀνακόλουθον, quod in seqq. ibi εἰ δὲ μὴ, ἀνάγκην εἶναι ἀεὶ τὸν μέλλ. ἀπ. δεδ. suspenso denuo sermone utitur Cebes, perinde ac si ante dixisset εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχοι, φαίη ἂν, μηδενὶ προσήκειν. Pro συγχωροῖ perperam Aug. et Bas. 2. συγχωρεῖ. Heind.

μὴ οὐ πονεῖν] Steph. 'γρ. μὴ οὐ π. μόνον αὐτὴν ἐν τ. π. γεν. ἀλλὰ καὶ τέλ.' Quas quidem lectiones unde haberet, ignorabam: nisi forte eas effinxit ipse e versione Serrani, in qua quidem est, *illud tamen nihilominus cogatur confiteri. Non tantum in multis illis generationum accessibus laborare animum, sed etiam*

τελευτῶσάν γε[h] ἔν τινι τῶν θανάτων παντάπασιν ἀπόλλυσθαι· τοῦτον δὲ τὸν θάνατον καὶ ταύτην τὴν διάλυσιν τοῦ σώματος,[i] ἣ[j] τῇ ψυχῇ φέρει[k] ὄλεθρον, μηδένα φαίη εἰδέναι· ἀδύνατον γὰρ εἶναι ὁτῳοῦν αἰσθάνεσθαι[l] ἡμῶν·[m] εἰ δὲ[n] II. iii. 67.
τοῦτο οὕτως ἔχει, οὐδενὶ προσήκει θάνατον θαῤῥοῦντι μὴ οὐκ ἀνοήτως θαῤῥεῖν,[o] ὃς ἂν μὴ ἔχῃ[p] ἀποδεῖξαι ὅτι[q] ἔστι ψυχὴ[r] παντάπασιν ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον· εἰ δὲ μή, ἀνάγκην[s] εἶναι[t] ἀεὶ τὸν μέλλοντα ἀποθανεῖσθαι δεδιέναι ὑπὲρ τῆς αὑτοῦ[u] ψυχῆς, μὴ ἐν τῇ νῦν τοῦ σώματος διαζεύξει[v] παντάπασιν ἀπόληται.[w]

§. 85. Πάντες οὖν ἀκούσαντες εἰπόντων αὐτῶν ἀηδῶς[x] §. 40. W.
διετέθημεν, ὡς ὕστερον ἐλέγομεν πρὸς ἀλλήλους, ὅτι ὑπὸ

[f] ποιεῖν Δ.—[g] ταῖς om Δ.—[h] γε om L.—[i] τοῦ σώματος om s.—[j] ἣ H, εἰ ꝸΥ et corr ΠG, ἢ cum *s corr Γ.—[k] φέροι Λ, φέρειν pr Γ.—[l] αἴσθεσθαι ΓC, αἰσθέσθαι ΛΕ HIL.—[m] αὐτῶν Φs.—[n] δὴ Δ.—[o] θαρρῆ pr E: om Υ.—[p] ἔχῃ ꝸΓΛΞΠΥΦCGHIs: ἔχοι *s.—[q] ὃ Φ.—[r] ἔστιον ἡ ψυχὴ G.—[s] ἀνάγκη ΦL et pr ΓΛ.—[t] εἶναι om Φ.—[u] ἑαυτοῦ s.—[v] διαζεύξει τοῦ σώματος G.—[w] ἀπόλλυται L et pr Π: ἀπόληται cum

tandem—. Forsterus tamen utramque particulam, et *μόνον*, et ἀλλὰ, recepit. Etiam Ficinus vertit, *sed tandem aliqua ex pluribus morte diceret omnino deleri*: ut videatur legisse ἀλλὰ τελευτ. γε ἔν τ. τῶν θ. φαίη παντ. ἀπόλ. Fisch.

μὴ οὐ πονεῖν αὐτὴν] Quam in marg. Stephanus annotavit lectionem ex una haustam Serrani versione, ea inductum miror Forsterum, virum alias consideratissimum, ut sinceram orationem sic in ipso textu interpolarit, *μὴ οὐ πονεῖν μόνον—ἀλλὰ καὶ τελ.* Ne Græca quidem sunt ista, quum post illa *μηκέτι συγχωροῖ* legitime inferatur *μὴ οὐ*, neque *οὐ* trahi ad *μόνον* possit. Pertinet autem *μὴ οὐ* etiam ad seqq. *καὶ τελευτῶσαν—ἀπόλλυσθαι—αἰσθάνεσθαι.* Unus Aug. *αἰσθέσθαι.* Heind.

οὐδενὶ προσήκειν] Infinitivum reposuimus, quod jam Stephanus judicaverat. Vulgo et omnes libri, *οὐδενὶ προσήκει.* Wytt.

οὐδενὶ προσήκει θάν.] *In neminem fidenter obfirmatoque animo mortem expectantem cadit, ut non stolide hanc habeat fiduciam, qui non possit* etc. Prorsus ita *προσήκειν* positum Xenoph. Cyrop. vii. 5. 84. *τῷ ἀρετῆς ἐρήμῳ οὐδὲ ἄλλο καλῶς ἔχειν οὐδὲν προσήκει.* Plat. Lach. p. 199. D. *καὶ τοῦτον οἴει σὺ ἐνδεᾶ εἶναι σωφροσύνης ἢ δικαιοσύνης τε καὶ ὁσιότητος, ᾧ γε μόνῳ προσήκει καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους ἐξευλαβεῖσθαί τε τὰ δεινὰ καὶ τὰ μὴ—ἐπισταμένῳ ὀρθῶς ὁμιλεῖν.* Gorg. §. 78. *ἐγὼ δὲ—οἰόμενος, εἴτ' Ἀρχέλαος εἴτ' ἄλλος ἀνθρώπων ὁστισοῦν μὴ δίδωσι δίκην ἀδικῶν, τούτῳ προσήκειν ἀθλίῳ εἶναι διαφερόντως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων*, ubi vid. not. Heind.

ὃς ἂν μὴ ἔχῃ] Sic pro vitioso *ἔχοι* Aug. et Tub.—*δεδιέναι ὑπὲρ τῆς αὑτοῦ ψυχῆς.* §. 61. *θαῤῥεῖν ἢ δεδιέναι ὑπὲρ τῆς ὑμετέρας ψυχῆς.* de Rep. p. 387. C. *ἡμεῖς δὲ ὑπὲρ τῶν φυλάκων φοβούμεθα, μὴ — θερμότεροι — γένωνται.* Usitatius tamen est *δεδιέναι περί τινος* vel *περί τινι.* Heind.

§. 85. *πάντες οὖν ἀκούσαντες κ. τ. λ.*] Hæc dialogi intermissio, et a secundis personis ad primas digressio, insignem habet vim ad sensum affectumque personarum cum legentibus communicandum. Similis est caussa in Plutarch. de Genio Socratis, ubi nunciato capitali periculo, colloquium interpellatur narratione: p. 588. A. *ἡμᾶς δέ τις ἔσχεν ἄτοπος μεταβολὴ τοῦ πάθους. μικρὸν γὰρ ἔμπροσθεν τῷ κεκωλύσθαι δυσχεραίνοντες, πάλιν διὰ τὴν ὀξύτητα τοῦ καιροῦ καὶ τὸ τάχος, ὡς οὐκ οὔσης ἀναβολῆς, εἰς ἀγωνίαν ὑπηγόμεθα καὶ φόβον.* Wytt.

τοῦ[y] ἔμπροσθεν λόγου[z] σφόδρα πεπεισμένους ἡμᾶς πάλιν[a]
ἐδόκουν ἀναταράξαι καὶ εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν[b] οὐ μό-
νον τοῖς προειρημένοις λόγοις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ[c] ὕστερον[d]
μέλλοντα ῥηθήσεσθαι,[e] μὴ οὐδενὸς ἄξιοι εἶμεν[f] κριταὶ ἢ
καὶ τὰ[g] πράγματα αὐτὰ[h] ἄπιστα εἴη.[i]

ΕΧ. Νὴ τοὺς θεούς, ὦ Φαίδων, συγγνώμην γε[j] ἔχω
ὑμῖν. καὶ γὰρ αὐτόν με νῦν ἀκούσαντά σου τοιοῦτόν τι
λέγειν πρὸς ἐμαυτὸν ἐπέρχεται,[k] Τίνι οὖν ἔτι πιστεύσομεν[l]
λόγῳ; ὡς[m] γὰρ σφόδρα πιθανὸς ὤν, ὃν[n] ὁ Σωκράτης ἔλεγε
λόγον, νῦν εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκε. θαυμαστῶς[o] γάρ
μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται καὶ νῦν καὶ ἀεί, τὸ
II. iii. 68. ἁρμονίαν τινὰ ἡμῶν εἶναι[p] τὴν ψυχήν, καὶ ὥς περ ὑπέμνησέ
με ῥηθεὶς ὅτι καὶ[q] αὐτῷ μοι ταῦτα προὐδέδοκτο. καὶ πάνυ

οὖ ου κα
[a]ς corr Φ.—[x] ἀηδὲς s.—[y] τῶν Ξ.—[z] λόγων Ξ, χρόνου I.—[a] πάλαι ℨΠΥs.—[b] μετα-
τὰ
βαλεῖν Ξ.—[c] τὸ H.—[d] ὕστερον ΓΔΛΦCGHILs et corr Π: ὕστερα [a]ς. ὕστερον...τὰ
om H.—[e] ῥηθήσεσθαι μέλλοντα G.—[f] ἦμεν ℨYG: εἴημεν [a]ς.—[g] τὰ om Γ.—[h] αὐ-
τὰ om ΓΛCEHL et pr ℨ.—[i] εἴη Heindorfius: libri ᾗ.—[j] γε om Ls.—[k] ἀπέρχεσθαι
ὧς
L, ἀπέρχεται Δ.—[l] πιστεύσωμεν Γ.—[m] ὁ ς.—[n] ὃν om pr E.—[o] θαυμαστὸς Λ.—
[p] εἶναι ἡμῶν Φ.—[q] καὶ post ὅτι add ℨΓΔΛΠΦCGHIs et rc Ξ.—[r] ὑπομνήσει Δ.—

εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν] Male Bas. 2. et Steph. pro var. lect. μεταβαλεῖν. Ut h. l. εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν, sic paullo post εἰς ἀπιστίαν καταπέπτωκε. Phileb. p. 15. E. εἰς ἀπορίαν αὐτὸν—καταβάλλων. Dativum autem hunc τοῖς προειρημένοις λόγοις pendere a verbo ἀπιστίαν, velut sæpe verbalia verborum suorum casum adsciscunt, recte monuit Fischer. Vid. Valcken. ad Eurip. Phœn. 941. et Porson. ibid. ad v. 948. Wessel. ad Herodot. p. 517. et de Platone nostra ad Gorg. §. 146. Heind.

μέλλοντα] Steph. 'For. μέλλοντι.' Petiisse videtur Stephanus hanc emendationem e versione Ficini, *ut nedum rationibus jam adductis, sed et dicendis insuper, fidem nullam adhiberemus*. Meibomius in marg. Bas. 2. τὸν ὕστερον, e Cod. vet. In Tub. [et Par.] εἰς τὰ ὕστερον. Fisch.

μὴ οὐδενὸς—ἄπιστα εἴη] Editum hucusque ᾗ cur in εἴη mutaverim, causæ sunt apertæ. Nam pro εἴημεν quod Tub. habet ἦμεν, id ne in ὦμεν quidem mutatum recte haberet post præterita διετέθημεν—ὅτι—ἐδόκουν. Mox αὐτὰ post πράγματα deest in Aug. et Tub. Heind.

ἐπέρχεται] Tub. ἀνέρχεται. At ἐπέρχεται verum est. Xen. Memor. iv. 3. 3. ἤδη ποτέ σοι ἐπῆλθεν ἐνθυμηθῆναι. Fisch.

πιστεύσομεν] Ald. πιστεύσομε, unde Bass. πιστεύσομαι, Steph. πιστεύσομεν. Hoc an e Tub. reponatur πιστεύωμεν, nihil prorsus intererit. Statim post Tub. et Bas. 2. ὡς γὰρ σφόδ. In his ὃν ὁ Σωκρ. ἔλεγε λόγον, quum proxime præcesserit λόγῳ et statim post sequatur ὁ λόγος, meo quidem sensu elegantius abesset hoc λόγον. Heind.

ἀντιλαμβάνεται] *Capit et delectat hæc ratio*. Parmen. §. 10. Νέος—εἶ ἔτι—καὶ οὔπω σου ἀντείληπται φιλοσοφία, ὡς ἔτι ἀντιλήψεται κατ' ἐμὴν δόξαν etc. Similiterque ἅπτεσθαι positum Ion. p. 535. A. ἦ οὐ δοκῶ σοι ἀληθῆ λέγειν, ὦ Ἴων; I. Ναὶ μὰ τὸν Δία ἔμοιγε· ἅπτῃ γάρ πώς μου τοῖς λόγοις τῆς ψυχῆς, ὦ Σώκρ. καί μοι δοκοῦσι θείᾳ μοίρᾳ ἡμῖν—ταῦτα οἱ ἀγαθοὶ ποιηταὶ ἑρμηνεύειν. Heind.

ὥσπερ ὑπέμνησέ με] Aristoph. Pace 234. Φέρ', αὐτὸν ἀποδρῶ· καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην Καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας. Thesm. 809. 'Αλλ' ὥσπερ αἰ-

δέομαι πάλιν, ὥς περ ἐξ ἀρχῆς, ἄλλου τινὸς λόγου, ὅς με πείσει[r] ὡς τοῦ ἀποθανόντος οὐ συναποθνήσκει ἡ ψυχή. λέγε οὖν[s] πρὸς Διός, πῇ ὁ Σωκράτης μετῆλθε τὸν λόγον; καὶ πότερον κἀκεῖνος, ὥς περ ὑμᾶς[t] φής, ἔνδηλός τι[u] ἐγένετο ἀχθόμενος ἢ οὔ, ἀλλὰ πρᾴως ἐβοήθει τῷ λόγῳ; καὶ[v] ἱκανῶς ἐβοήθησεν ἢ ἐνδεῶς; πάντα ἡμῖν δίελθε[w] ὡς δύνασαι ἀκριβέστατα.

§. 86. ΦΑΙΔ. Καὶ μήν, ὦ Ἐχέκρατες, πολλάκις θαυμάσας Σωκράτη[x] οὐ πώποτε μᾶλλον ἠγάσθην ἢ τότε[y] παραγενόμενος. τὸ μὲν οὖν ἔχειν[z] ὅ τι λέγοι[a] ἐκεῖνος ἴσως I. 89.
οὐδὲν ἄτοπον· ἀλλ' ἔγωγε μάλιστα ἐθαύμασα αὐτοῦ[b] πρῶτον μὲν τοῦτο, ὡς ἡδέως καὶ εὐμενῶς[c] καὶ ἀγαμένως[d]

[s] δὴ L.—[t] ἡμᾶς ΛΕΙ.—[u] τε s, om ΓΛΦCEGHIL.—[v] λόγω καὶ Δ: λόγω ἢ καὶ *ϛ.—[w] διῆλθεν Δ.—[x] σωκράτης H, σωκράτους E.—[y] ποτε 𝔄Υ.—[z] ἔχει Δ.—[a] λέγει ΔΛΕΙ.—[b] αὐτῷ I.—[c] καὶ ἀγαμένως om E.—[d] ἃ G.—[e] ἐπεπόνθειμεν G.—[f] προὔτρε-

κάλλει τι καρδίαν ἐμήν. Xenoph. Cyrop. iv. 3. 3. Ὁ δὲ Κῦρος θεωρῶν τὰ τῶν Μήδων ἔργα καὶ Ὑρκανίων ὥσπερ (sic recte Guelf.) κατεμέμφετο καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ. Adde allata ad Plat. Cratyl. §. 3. Heind.

ὅτι καὶ αὐτῷ μοι] Vulgo desideratur καί: recepit Forster, tum Fischer, suadente jam Stephano; adsentiente Bas. 2. Aristippo, Ficino. Accedunt Vind. omnes: Venet. A: versio Sicula, [Tub. Aug. Par.] Wytt.

μετῆλθε τὸν λόγον] *Sermonem persecutus sit*, reliqua explicuerit. Menon. p. 74. D. Εἰ οὖν ὥσπερ ἐγὼ μετῄει τὸν λόγον καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἀεὶ εἰς πολλὰ ἀφικνούμεθα etc. Sophist. §. 80. Ἔτι τοίνυν ἂν αὐτοὶ πάντων καταγελαστότατα μετίοιεν τὸν λόγον οἱ μηδὲν ἐῶντες—θάτερον προσαγορεύειν. Eodemque modo dicitur διώκειν τὸν λόγον.—Aug. πῇ δὲ ὁ Σώκρ. Imo πῇ δή. Heind.

ἔνδηλός τι] τι quod a Cod. Aug. abest, pertinet ad ἀχθόμενος. Sophist. §. 6. ἂν—τι τῷ μήκει πονῶν ἄχθῃ. Xenoph. Cyrop. i. 4. 25. μὴ ὁ πατήρ τι ἄχθοιτο. Heind.

ἢ καὶ ἱκανῶς] Assentior Stephano legere jubenti καὶ εἰ ἱκανῶς· *et an sufficienter succurrerit*. In vulgata omnes nostri consentiunt, excepto Vind. F, in quo καὶ deest. Wytt.

καὶ ἱκανῶς ἐβοήθησεν] Edd. et Codd. Aug. Tub. ἢ καὶ ἱκανῶς ἐβ. in quibus quoniam ἢ ferri non potest, Stephanus scribi voluit καὶ εἰ ἱκανῶς ἐβ. Nos cum uno de Codd. Par. litteram male inculcatam abjecimus. Heind.

§. 86. τὸ μὲν οὖν ἔχειν, ὅ,τι λέγοι ἐκεῖνος] Scribi sic quoque potuit τὸ μὲν οὖν ἐκεῖνον ἔχειν ὅ,τι λέγοι: non item, opinor, τὸ μὲν οὖν ἔχειν ὅτι λέγοι ἐκεῖνον, sed sic positum pronomen accommodari proxime prægresso verbo debuit. Heind.

πρῶτον μὲν τοῦτο—ἔπειτα—ἔπειτα] Menon. p. 90. αὐτὸς ὅδε πρῶτον μέν ἐστι πατρὸς πλουσίου τε καὶ σοφοῦ—ὃς ἐγένετο πλούσιος—τῇ αὑτοῦ σοφίᾳ κτησάμενος καὶ ἐπιμελείᾳ, ἔπειτα καὶ τὰ ἄλλα οὐχ ὑπερήφανος δοκῶν εἶναι πολίτης—ἔπειτα τοῦτον εὖ ἔθρεψε etc. de Legg. ii. p. 669. A. τὸν μέλλοντα ἔμφρονα κριτὴν ἔσεσθαι δεῖ ταῦτα τρία ἔχειν· ὅ,τι ἐστὶ πρῶτον γιγνώσκειν, ἔπειτα ὡς ὀρθῶς, ἔπειθ' ὡς εὖ, τὸ τρίτον, εἴργασται τῶν εἰκόνων ἡτισοῦν. Xenoph. Cyrop. vii. 2. 24. σοὶ ἀντιπολεμεῖν ἱκανὸς ᾤμην εἶναι πρῶτον μὲν ἐκ θεῶν γεγονότι, ἔπειτα δὲ διὰ βασιλέων πεφυκότι, ἔπειτα δ' ἐκ παιδὸς ἀρετὴν ἀσκοῦντι. Lysias contr. Agor. extr. Ἐὰν οὖν τὰ ἐναντία τοῖς τριάκοντα ψηφίζησθε, πρῶτον μὲν οὐχ ὁμόψηφοι γίγνεσθε· ἔπειτα τοῖς ὑμετέροις αὐτῶν φίλοις τετιμωρηκότες ἔσεσθε· ἔπειτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις δόξετε δίκαια καὶ ὅσια ψηφίσασθαι. Alias dicitur πρῶτον μὲν—ἔπειτα—ἔτι δὲ καί. Heind.

ἀγαμένως] Koehlerus p. 83. reponi

τῶν νεανίσκων τὸν λόγον ἀπεδέξατο, ἔπειτα ἡμῶν ὡς ὀξέως ᾔσθετο ὃ πεπόνθειμεν[e] ὑπὸ τῶν λόγων, ἔπειτα ὡς εὖ ἡμᾶς ἰάσατο καὶ ὥς περ πεφευγότας καὶ ἡττημένους ἀνεκαλέσατο καὶ προὔτρεψε πρὸς τὸ παρέπεσθαί[f] τε καὶ ξυσκοπεῖν[g] τὸν λόγον.

ΕΧ. Πῶς δή;

II. iii. 69. ΦΑΙΔ. Ἐγὼ ἐρῶ.[h] ἔτυχον γὰρ ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ καθήμενος[i] παρὰ τὴν κλίνην ἐπὶ χαμαιζήλου τινός, ὁ δὲ ἐπὶ πολὺ[j] ὑψηλοτέρου ἢ ἐγώ. καταψήσας οὖν μου[k] τὴν κεφαλὴν καὶ ξυμπιέσας τὰς ἐπὶ[l] τῷ αὐχένι τρίχας—εἰώθει

ψέ τε πρὸς L.—g ξυνσκοπεῖν 𝔄Γ.—h ἐρῶ ἐγὼ Δ, ἐγώ σοι ἐρῶ Φs.—i καθήμενος post
λλῶ λὺ
αὐτοῦ ponunt 𝔄ΞΠΥG, ante ἐν *s.—j πολὺ 𝔄ΔΠΥΦCGH, πολλὺ s, πολὺ Ξ, πολλοῦ

jubebat ἀσμένως· præeunte, ut videtur, Ruhnquenio, qui in notis ad Tim. p. 5. ostendit, ἀγαμένως rectius explicari posse sic, ut sit *libenter*, ἀσμένως. temere. Fisch.

ἀγαμένως] Koehlerus tentat ἀσμένως, forte quod Ficiniana versio habet, *amice?* Alias Plato: θαυμαστὸν ὅσον. Theæt. §. 7. et alibi. *Mirum quantum.* v. Drakenb. ad Sil. vi. 620. qui laudat Liv. i. 16. cf. et Lamb. ad Hor. i. 27. p. 83. Gottl.

ἀγαμένως—ἀπεδέξατο] Ruhnk. ad Tim. p. 9. explicuit *orationem mirifice probavit*, comparans illa e Timæo p. 29. D. τὸ μὲν οὖν προοίμιον θαυμασίως ἀπεδεξάμεθά σου. Sed hic si quis post ἡδέως καὶ εὐμενῶς positum intelligat καὶ θαυμασίως, sentiet non jejunius inferri h. l. potuisse vocabulum. Itaque quamvis Hesychius ἀγαμένως exponat θαυμαστῶς, hic tamen verterim ego *cum admiratione*, qua potestate in Synes. Epist. Crit. p. 239. ταύτην ἀνέγνων ἡδέως ἅμα καὶ ἀγαμένως accipiendum verbum ibid. docuit Ruhnkenius. Heind.

καθήμενος ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ] Tub. ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ καθ. Bas. 2. ἐν δεξιᾷ καθήμ. αὐτοῦ. Heind.

ἐπὶ χαμαιζήλου τινὸς] Imitatus est Plutarch. in Conviv. p. 150. A. ὁ δὲ Αἴσωπος—παρῆν ἐπὶ δίφρου τινὸς χαμαιζήλου παρὰ τὸν Σόλωνα καθήμενος ἄνω κατακείμενον. Timæus, Χαμαίζηλος· διφρίον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σκιμπόδιον· ubi vid. Ruhnk. Sic et Ælian. N. A. ii. 11. p. 81. χαμαιζήλων κλινῶν (ὡς f. del.) στιβάδες ἐν τῇ ψάμμῳ τοῦ θεάτρου τεθεῖσαι. Wytt.

ἐπὶ χαμαιζήλου] Ad χαμαιζήλου intelligendum esse δίφρου, declarat sequens ὑψηλοτέρου itidem sine substantivo positum. Atque ita ἐπὶ χαμαιζήλου θρονίδος Themist. Or. xxxi. p. 353. laudante ibi Ruhnken. Heind.

πολλῷ] Ald. Bas. 1. 2. πολλῶν. Aug. πολλοῦ. Tub. πολύ. Fisch.

καταψήσας οὖν μου τὴν κεφαλὴν] Hinc videtur aliquid duxisse scriptor Apologiæ Socratis, quæ inter Xenophonteos libros fertur §. 28. παρὼν δέ τις Ἀπολλόδωρος ἐπιθυμητὴς μὲν ἰσχυρῶς αὐτοῦ, ἄλλως δ' εὐήθης, εἶπεν, Ἀλλὰ τοῦτο ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, χαλεπώτατα φέρω, ὅτι ὁρῶ σε ἀδίκως ἀποθνήσκοντα· τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, Σὺ δὲ, ὦ φίλτατε Ἀπολλόδωρε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου με ὁρᾶν δικαίως ἢ ἀδίκως ἀποθνήσκοντα. Idem responsum Socratis prodidit Diog. L. ii. 35. Epictet. Dissert. ii. 18. p. 278. Καταψῶ τὴν κορυφήν μου καὶ λέγω, Εὖ Ἐπίκτητε—. Ubi Uptonus e suo codice laudat κεφαλὴν pro κορυφὴν, et comparat illud Terentii Heaut. iv. 5. 14. 'Non possum pati, Quin tibi caput demulceam; accede huc Syre.' Dio Chrys. Or. lxxviii. p. 655. C. ἡ μήτηρ αὐτὸν (Ὀρφέα) ἡ Καλλιόπη κιθαρίζοντα ἐπῄνησέ τε, καὶ εἶπε καταψῶσα ἅμα τὴν κεφαλὴν, ὡς ἱκανῶς ἔχοι μουσικῆς, καὶ σοφώτατος εἴη τὰ τῆς τέχνης. Plutarch. Sympos. ix. 4. p. 739. D. οἶμαι δὲ καὶ σὲ, εἶπεν, ὦ βέλτιστε διδασκάλων, ὅταν τινὰ τῶν μαθητῶν φιλοφρονούμενος κατα-

γάρ, ὁπότε τύχοι, παίζειν μου εἰς τὰς τρίχας—Αὔριον δή, ἔφη, ἴσως,[m] ὦ Φαίδων, τὰς καλὰς ταύτας[n] κόμας ἀποκερεῖ.[o] Ἔοικεν, ἦν δ' ἐγώ, ὦ Σώκρατες. [§. 87.] Οὔκ, ἄν γε ἐμοὶ[p] πείθῃ. Ἀλλὰ τί; ἦν δ' ἐγώ. Τήμερον, ἔφη, κἀγὼ τὰς ἐμὰς καὶ σὺ ταύτας, ἐάν πέρ γε[q] ἡμῖν[r] ὁ λόγος τελευτήσῃ καὶ μὴ δυνώμεθα[s] αὐτὸν ἀναβιώσασθαι.[t] καὶ ἔγωγ' ἂν εἰ σὺ εἴην[u] καί με διαφύγοι[v] ὁ λόγος, ἔνορκον ἂν

L, πολλαχοῦ ΛΕΙ: πολλῷ *s.—[k] μου om G.—[l] ἐν G.—[m] ἴσως om Δ, post ὦ φαίδων ponit Φ.—[n] ταύτας om pr ℨΠ.—[o] ἀποκερεῖ pr Γ, ἀποκερεῖς corr Δ: ἀποκερῇ
ώ
*s.—[p] ἂν ἔμοιγε ΔΦs.—[q] γε om Φs.—[r] ὑμῖν L: ἡμῶν s.—[s] δυναμεθα ℨ.—[t] ἀνα-
ε υ
βιώσασθαι ΥΗ, ἀναβιώσεσθαι ΔΞC.—[u] ἡττηθείην L.—[v] διαφεύγοι ℨ, διαφεύγοι ΠΥ.

ψῇς καὶ καταρέξῃς, μὴ τῇ ἀριστερᾷ χειρὶ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ τῇ δεξιᾷ. Conferatur et Dorvill. ad Chariton. p. 555. Wytt.

Φαίδων] Aug. Φαῖδρε. Nam nomina Φαίδων et Φαῖδρος etiam alibi a librariis permutata inter se sunt. vid. c. 39. 37. Sic apud Mœrin v. δυσωπεῖσθαι legebatur ἐν Φαίδωνι pro ἐν Φαίδρῳ, ut recte rescripsit Piersonus. Fisch.

τὰς καλὰς ταύτας κόμας ἀποκερῇ] *Pulcras has comas tondebis*: scilicet, *me mortuum lugens*. Græcos in luctu capillum tondere solitos, pervulgatum et a multis annotatum est: v. c. Hadr. Junio de Coma cap. v. apud Gruter. Fac. Art. v. p. 422. Nicolao de Luctu Gr. cap. x. Kirchmanno de Funeribus R. ii. 15. Scheffero et Kuhnio ad Ælian. V. H. vii. 8. Taylor ad Æschinis Orat. Adv. Ctesiph. ed. Reisk. v. iii. p. 605. Hæc tironum caussa monemus. Quod autem Meursius ad Lycophr. 976. et de Funeribus cap. xlvi. contrarium tradit, apud Græcos in luctu viros comam alere, mulieres tondere, consuevisse, et appositis disertis Scriptorum locis firmare videtur; hi loci non ad eosdem populos, tempora, mores, pertinent: in Plutarchi autem loco Quæst. Rom. xiv. p. 267. B. καὶ γὰρ παρ' Ἕλλησιν ὅταν δυστυχία τις γένηται, κείρονται μὲν αἱ γυναῖκες, κομῶσι δὲ οἱ ἄνδρες· putem παρ' Ἕλλησι a librario additum, et totum Romanis tribuendum. De Græcis mulieribus monuit Musgravius ad Eurip. Hec. 837. Wytt.

ἀποκερεῖ] Tub. et Edd. ἀποκερῇ. Illud ex scriptura Cod. Aug. ἀποκερεῖς recte reposuit Fischer. Heind.

οὔκ, ἄν γ' ἐμοὶ πείθῃ] Tale est Rep. v. p. 468. G. καὶ ἄρα ἡμῖν σφόδρα χαλεπανοῦσιν, ἂν οὕτω λέγωμεν. Οὐκ· ἄν γέ μοι πείθωνται, ἔφη—. Similem formam supra vidimus §. λδ. initio: p. 45. Οὐ γάρ· ἀλλ' οὕτω λογίσαιτ' ἂν ψυχὴ ἀνδρὸς φιλοσόφου—. Wytt.

§. 87. ἀλλὰ τί;] Suppleri h. l. potest βούλει ποιῶ. Aristoph. Ran. 489. Οὐκ ἂν ἕτερος ταῦτ' εἰργάσατ' ἀνήρ. Ξ. Ἀλλὰ τί; Δ. Κατέκειτ' ἂν ὀσφραινόμενος, εἴπερ δειλὸς ἦν, ubi supplendum ἂν εἰργάσατο. Eq. 955. Α. Οὐ τοῦτό γ' ἐστίν. Δ. Οὐ τὸ θρῖον, ἀλλὰ τί; Α. Λάρος κεχηνὼς ἐπὶ πέτρας δημηγορῶν. Damoxenus apud Athen. iii. p. 102. F. Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτάνιον οὐκ εἰσέρχομαι· Β. Ἀλλὰ τί; Α. Θεωρῶ πλησίον καθήμενος. Sic recte ibi verba distinguenda censuit Schweigh. Plat. Euthyph. p. 14. D. Ἆρ' οὐ τό γε ὀρθῶς αἰτεῖν ἂν εἴη, ὧν δεόμεθα παρ' ἐκείνων, ταῦτα αὐτοὺς αἰτεῖν; Ε. Ἀλλὰ τί (Ita pro ἄλλοτι Tub. Ald. et Bass.) sc. εἴη ἄν, εἰ μὴ τοῦτό ἐστιν. Ubi quod Heusdius suasit ἀλλ' ἐστί, nobis in affirmatione ne Græcum quidem videtur. Heind.

κἀγὼ] Aug. καὶ ἐγώ. Statim post ἡμῖν pro ἡμῶν cum Fischero posui ex Aug. et Bas. 2. unde Steph. pro var. lect. Heind.

δυνώμεθα] Ita legitur in editione Thomæ Mag. V. Ἀνεβίωσα e Codd. Leidd. Olim legebatur non minus, quam apud Phavorinum, qui verba Thomæ exscripsit, δυνάμεθα: quæ prava scriptura etiam in Cod. Tub. invenitur. Fisch.

ἀναβιώσασθαι] *In vitam revocare*. Hom. Od. Θ. 468. σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο, κούρη. Conf. Criton. p. 48. C. Heind.

εἰ σὺ εἴην] Formula dicterio accommodata in Apophthegmate Callicratidæ

ποιησαίμην ὥς περ Ἀργεῖοι, μὴ πρότερον κομήσειν[w] πρὶν ἂν νικήσω[x] ἀναμαχόμενος τὸν Σιμμίου τε καὶ Κέβητος λόγον. Ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ, πρὸς δύο οὐδ' ὁ[y] Ἡρακλῆς λέγεται[z] οἷός τε εἶναι.[a] Ἀλλὰ καὶ ἐμέ, ἔφη,[b] τὸν Ἰόλεων παρακάλει, ἕως ἔτι φῶς ἐστίν. Παρακαλῶ τοίνυν, ἔφην,[c] οὐχ ὡς Ἡρακλῆς,[d] ἀλλ' ὡς Ἰόλεως τὸν Ἡρακλῆ.[e] Οὐδὲν διοίσει, ἔφη.[f] ἀλλὰ πρῶτον[g] εὐλαβηθῶμέν τι πάθος μὴ[h] πάθωμεν.

—[w] κομίσειν I.—[x] νικήσωμεν s, νομίσω (ut videtur) Δ.—[y] ὁ add ΓΔΛΞΠΥCGHIs.—[z] λέγεται ante οὐδ' ponunt 𝔄ΞΠΥ.—[a] εἶναι οἷός τε Φ, οἷός τ' εἶναι s.—[b] ἔφη om CEHIL.—[c] ἔφην τοίνυν Γ, ἔφη τοίνυν ΛCHIL, τοίνυν ἔφη E et corr Ξ.—[d] ὡς ὁ ἡρακλῆς ΓΛIL.—[e] ἡρακλῆν Λ et corr G.—[f] ἔφη om ΓΛCEHIL.—[g] πρῶτον μὲν L.—

apud Plutarchum t. ii. p. 222. C. qui oblatam pecuniam repudians, hortanti eam accipere et subjicienti, Ἀλλ' ἔγωγε ἂν ἔλαβον εἰ σὺ ἤμην· respondit, Καὶ γὰρ αὐτὸς, εἰ σὺ ἦν. Acrior etiam est forma, nominibus propriis adjunctis: veluti in illo Alexandri, qui oblata Darii dona repudians, a Parmenione ut acciperet admonitus dicente Ἔλαβον ἂν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, objecit, Κἀγὼ νὴ Δία, εἰ Παρμενίων ἤμην. p. 180. B. ubi plura notavimus, post Valckenar. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 211. Wytt.

εἰ σὺ εἴην] Non ἦν, ut in illo Terentii, *tu si hic sis, aliter sentias*. Heind.

ὥσπερ Ἀργεῖοι] Thyrea amissa, victi a Lacedæmoniis, ut est apud Herodotum i. 82. Sed Platonem alios auctores verbi ἀναμάχεσθαι secutum esse, apparet ex Plutarcho in Apophthegm. Lacon. p. 223. F. τῶν δὲ Ἀργείων τὴν προτέραν ἧτταν φασκόντων ἀναμαχεῖσθαι, Θαυμάζω, ἔφη, εἰ δύο συλλαβῶν προσθήκη νῦν κρείσσονες ἐγένεσθε ἢ πρόσθεν ἦτε. Acumen de *duabus syllabis additis* refertur eo, quod pro μαχεῖσθαι dixerant ἀναμαχεῖσθαι. Hujus verbi consuetudinem explicuimus in Animadv. ad Juliani Orat. p. 24. D. in Biblioth. Crit. Part. x. p. 23. Similiter aliorum populorum mores docte annotavit Lindenbrogius ad Pauli Warnefridi Hist. Longobardic. iii. 17. p. 349. Wytt.

ὥσπερ Ἀργεῖοι] Herodot. i. 82. Ἀργεῖοι μέν νυν ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου (a prœlio illo, quo cum Spartanis ob urbem Thyreas pugnaverant infeliciter) κατακειράμενοι τὰς κεφαλὰς, πρότερον ἐπάναγκες κομῶντες, ἐποιήσαντο νόμον τε καὶ κατάρην, μὴ πρότερον θρέψειν κόμην Ἀργείων μηδένα μηδὲ τὰς γυναῖκάς σφι χρυσοφορήσειν, πρὶν ἂν Θυρέας ἀνασώσωνται. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὰ ἐναντία τούτων ἔθεντο νόμον, οὐ γὰρ κομῶντες πρὸ τούτου ἀπὸ τούτου κομᾶν. Heind.

πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς λέγεται οἷός τε εἶναι. Ἀλλὰ καὶ ἐμὲ, ἔφη, τὸν Ἰόλεων παρακάλει] Et res et proverbium celebratur, sed varie traditur. Videantur Palæphatus, Fab. xxxix. Zenob. v. 49. Diogen. vii. 2. Suidas in Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο. Apostol. xv. 3. Plato Leg. xi. 677. F. Euthydem. 225. C. Synesius Calvitii Encom. p. 64. A. Scholiastes Ruhnkenii ad hunc locum solito exquisitiorem doctrinam adfert: quam ipse Ruhnkenius in Adversariis sua copia nonnihil auxit, et nos huc proferre supersedemus. Elegantiam repetitæ particulæ ἀλλὰ notavimus §. 9. Wytt.

οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς] Sic Tub. et Par. Vulgo art. ὁ abest. De proverbii origine variæ veterum narrationes exponuntur in Scholiis ad h. l. quæ longiora quam ut huc adscribantur. Quarum quæ hausta est ex Herodoro et Hellanico, ὡς ὅτε τὴν ὕδραν Ἡρακλῆς ἀνῄρει, τὴν Ἥραν αὐτῷ καρκίνον ἐφορμῆσαι· πρὸς δύο δὲ οὐ δυνάμενον μάχεσθαι σύμμαχον ἐπικαλέσασθαι τὸν Ἰόλεων, καὶ ἐντεῦθεν ῥηθῆναι τὴν παροιμίαν, eandem ipse sequitur Plato in Euthyd. §. 60. ubi vid. not. Heind.

ἕως ἔτι φῶς ἐστι] *Priusquam sol occiderit.* Nam statim post solis occasum venenum bibebant damnati. Cf. §. 151. Παρακαλῶ τοίνυν—Ficin. *Advoco equidem sed non tanquam Hercules Iolaum, imo tanquam Iolaus Herculem*, in quo verba *sed* et *Iolaum* de suo addidit interpres. Heind.

ἀλλὰ πρῶτον εὐλαβηθῶμεν—τοὺς δὲ μεταξὺ πλείστους] Retulit Stobæus Florileg. Tit. iv. p. 55. Wytt.

πρῶτον] Stob. πρῶτον μέν. Sed πρῶτον h. l. est *ante omnia*. Heind.

Τὸ ποῖον; ἦν δ' ἐγώ. Μὴ γενώμεθα, ἦ δ' ὅς, μισολόγοι, ὥς περ οἱ μισάνθρωποι γιγνόμενοι, ὡς οὐκ ἔστιν,[i] ἔφη, ὅ τι ἄν τις μεῖζον τούτου[j] κακὸν πάθοι ἢ λόγους μισήσας. [§. 88.] Γίγνεται δὲ[k] ἐκ τοῦ αὐτοῦ τρόπου μισολογία τε II. iii. 70,
καὶ μισανθρωπία. ἥ τε γὰρ μισανθρωπία ἐνδύεται ἐκ τοῦ

[h] μὲν I.—[i] ἔστ' Δ, ἔσται s.—[j] τούτου om H.—[k] δ' Δ.—[l] τε G.—[m] μάλιστα om Δ.

τὸ ποῖον; ἦν δ' ἐγώ] Est hæc quædam proprietas Platonici dialogi. Philebo p. 72. B. ΣΩ. Ἴθι δὴ πρὸς τούτοις διομολογησώμεθα καὶ τόδε. ΠΡ. Τὸ ποῖον; ibid. 81. G. Politic. p. 171. G. Sophista p. 165. A. Τόδε δὲ διανοηθῶμεν, εἰ καὶ σοὶ ξυνδοκεῖ. Τὸ ποῖον; Theæt. 133. E. ΣΩ. Ἆρ' οὖν ἔτι ἄξιον περὶ δόξης ἀναλαβεῖν πάλιν; ΘΕ. Τὸ ποῖον δὴ λέγεις; Phædro p. 355. G. ΣΩ. ἀτάρ, ὦ ἑταῖρε, τούτῳ ἡμεῖς λέγωμεν, ἢ μή; ΦΑΙ. Τὸ ποῖον; ibid. p. 357. C. Σ. Νῦν δὴ ἐκεῖνα ἤδη, ὦ Φαῖδρε, δυνάμεθα κρίνειν, τούτων ὡμολογημένων; Φ. Τὰ ποῖα; Rep. iii. p. 453. F.—ἀλλ' εἰ πρὸς τούτῳ καὶ τόδε ἐνθυμῇ; Τὸ ποῖον; vi. p. 469. D. Τόδε τοίνυν μετὰ τοῦτο σκόπει—Τὸ ποῖον; ibid. 470. A. Οὐ μὴν οὐδὲ τόδε παραλείψεις, ὡς ἐγῷμαι. Τὸ ποῖον; vii. p. 485. E. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον; Τὸ ποῖον; Leg. ii. p. 576. G. ΑΘ.—τόδε δὲ μᾶλλον εἰκὸς πλανᾷν ἡμᾶς· ΚΛ. Τὸ ποῖον; vii. 630. A. x. p. 668. E. ΑΘ.—τόδε ἀποκρινώμεθα. ΚΛ. Τὸ ποῖον; et p. 671. E. Sic et Aristid. t. ii. p. 230. Zachar. Mityl. Dialog. p. 183. Wytt.

μὴ γενώμεθα μισόλογοι—ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι] Imitati sunt Eunap. in Prisco p. 114. οὐ γὰρ νικώμενον ἐν ταῖς διαλέξεσιν ἐξημεροῦσθαι μᾶλλον ἔφασκεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβαίνοντα, ταῖς δὲ ἡδοναῖς καὶ τὸ φιλοσώμάτῳ κατακλώμενον ἀγριοῦσθαι, μαὶ μισόλογόν τε ἅμα καὶ μισοφιλόσοφον ἀποτελεῖσθαι καὶ διαπράττεσθαι· ubi postremum verbum in διαταράττεσθαι mutandum videtur. Minucius Felix in Octavio xiv. 4. 'Id accidere pernotum est auditorum facilitate, qui, dum verborum lenocinio a rerum intentionibus avocantur, sine delectu adsentiuntur dictis omnibus, nec a rectis falsa secernunt, nescientes inesse et in incredibili verum, et in verisimili mendacium. Itaque quo sæpius adseverationibus credunt, eo frequentius a peritioribus arguuntur: sic assidue temeritate decepti, culpam judicii (sic leg. pro judicis) transferunt ad incerti querelam; ut, damnatis omnibus, malint universa suspendere, quam de fallacibus judicare. Igitur nobis providendum est, ne odio identidem sermonum omnium laboremus; ita ut in exsecrationem et odium hominum plerique simpliciores efferantur. Nam incaute creduli circumveniuntur ab his, quos bonos putarunt: mox errore consimili jam suspectis omnibus, ut improbos metuunt etiam quos optimos sentire potuerunt.' Alium μισολογίας ortum a prava et agresti educatione, notat Plato Republ. iii. p. 442. E. Nomen idem contrario opponit in Lach. p. 249. G. καὶ γὰρ ἂν δόξαιμί τῳ φιλόλογος εἶναι, καὶ αὖ μισόλογος. Wytt. qui sic in Addend. 'Commentator Ms. [in Aristot. Categor. de quo vid. §. 24.] p. 16. 17. sententiam hanc Platonis memorat: ἐπειδὴ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πάθους γίνεται μισολογία καὶ μισανθρωπία, ὥς φησιν ὁ Πλάτων ἐν Φαίδωνι, ἐκ τοῦ ῥᾳδίως πιστεύειν ἢ ἤθεσι ἢ λόγοις καὶ οἱ εἰσοικισάμενοι δέ τινας ὡς χρηστὰ ἤθη ἔχοντας, ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβόντες ὅτι φαῦλοι εἰσὶν, τοῦ λοιποῦ μισάνθρωποι γεγόνασιν. καὶ οἱ πιστεύσαντες λόγοις τισὶν ὡς ἀρραγέσιν, τελευταῖον δὲ ὁρῶντες αὐτοὺς ὑπὸ τῶν διαλεκτικῶν ταραττομένους, τοῦ λοιποῦ μισόλογοι ἐγένοντο. In eodem argumento Platonem imitantur Hierocles in Aur. Carm. p. 140. ed. Lond. et Gregorius Naz. Or. i. p. 18. C.'

ἢ λόγους μισήσας] Dispar est ratio Eurip. Med. 553. Τί τοῦδ' ἂν εὕρημ' εὗρον εὐτυχέστερον, Ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως, φυγὰς γεγώς; Hunc in modum de Rep. iv. p. 420. A. ὥσπερ ἐπίκουροι μισθωτοὶ ἐν τῇ πόλει φαίνονται κεκτῆσθαι οὐδὲν ἄλλο ἢ φρουροῦντες. Atque supra §. 73. οὐδὲν τοσοῦτον κακὸν ἔπαθεν ἀπ' αὐτῶν ὅσον ἄν τις οἰηθείη, οἷον ἢ νοσήσας ἤ τι ἀναλώσας—. De loquendi hac forma, ubi post genitivum οὗ vel τούτου comparativo junctum ἢ infertur, dixi ad Gorg. §. 120. Heind.

§. 88. ἐνδύεται] H. e. animum subit: in animo nascitur. nam ἐνδύεται absolute positum est: ut apud Æschin. Socr. iii. 8. φροντίδες ὑπέδυσαν curæ subeunt ani-

σφόδρα τινὶ πιστεῦσαι ἄνευ τέχνης, καὶ ἡγήσασθαι παντάπασί γε[l] ἀληθῆ εἶναι καὶ ὑγιῆ καὶ πιστὸν τὸν ἄνθρωπον, ἔπειτα ὀλίγον ὕστερον εὑρεῖν τοῦτον πονηρόν τε καὶ ἄπιστον, καὶ αὖθις ἕτερον. καὶ ὅταν τοῦτο πολλάκις πάθη τις, καὶ ὑπὸ τούτων μάλιστα[m] οὓς ἂν ἡγήσαιτο οἰκειοτάτους τε καὶ ἑταιροτάτους, τελευτῶν δὴ[n] θαμὰ προσκρούων μισεῖ τε πάντας καὶ ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν[o] ὑγιὲς εἶναι τὸ παράπαν.[p] ἢ οὐκ ᾔσθησαι οὕτω[q] τοῦτο γιγνόμενον;[r] Πάνυ γε, ἦν δ' ἐγώ. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, αἰσχρόν; καὶ δῆλον ὅτι ἄνευ τέχνης τῆς περὶ τἀνθρώπεια[s] ὁ τοιοῦτος χρῆσθαι ἐπιχειρεῖ τοῖς ἀνθρώποις;[t] εἰ γάρ που μετὰ τέχνης ἐχρῆτο, ὥς περ ἔχει,[u] οὕ-

—[n] τι Π.—[o] οὐδενὸς ἡγεῖται οὐδὲ G.—[p] τὸ παράπαν οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι Ξ.—[q] οὕτω corr E, οὕτω πως ΔC et rc Π, σὺ πω pr G, σὺ ℵΞΥ et pr Π, πάνυ Φ: οὔπω *ς.—[r] γιγνόμενον τοῦτο Δ.—[s] τἀνθρώπεια Ξ: τὰ ἀνθρώπεια *ς.—[t] ἀνθρωπείοις ℵΥG et

num. Fisch.

παντάπασί τε] Vulgo παντ. γε, quod parum aptum h. l. Quod e Tub. et Stob. recepi, τε quum positum post ἀληθῆ expectares, h. l. ut centies, trajecit scriptor. Similiter mox §. 93. in verbis ὅταν φῇς μὲν εἶναι etc. trajectum hoc μέν.—ὑγιâ Attico more dedi pro ὑγιῆ. Heind.

πονηρὸν] Bas. 2. πονηρότερόν. sine caussa. Fisch.

ἑταιροτάτους] *Familiarissimos.* Sic in Gorgia p. 297. F. quos duos locos annotavit Thom. M. in Ἑταιρότερας, hanc non item reperiri pronuncians. Wytt.

οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι] Simillime Aristoph. Plut. 362. Ὡς οὐδὲν ἀτεχνῶς ὑγιές ἐστιν οὐδενός· ubi Scholiastes hunc locum apponit: Ὅτι οὐδεὶς ὃς δοκεῖ ἔχειν πλεονέκτημα ἀρετῆς, ὑγιῶς ἔχει. Πλάτων Φαίδωνι· τελευτῶν δὴ θάμα προσκρούων μισεῖ τε, καὶ πάντας ἡγεῖται οὐδενὸς οὐδὲν εἶναι τοπαράπαν· apparet nomen ὑγιὲς excidisse. Ejusdem dictionis exemplum ad hunc locum Hemsterh. adfert e verbis paullo infr. et Cratylo extremo, ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενός. Wytt.

οὕτω] Recepi οὕτω loco vulgati οὔπω, quod incertam habet auctoritatem, nec idoneam nexui sententiam. Nam pro eo Venet. B, Vind. D, Tub. Stob. Schol. Ruhnk. dant συ: Vindob. A, σύ πω in margine: B, πάνυ: C, οὔπω, et superscriptum οὕτω: G, plane omittit. Forte vera lectio fuerit, ἢ οὐκ ᾔσθησαι καὶ σὺ οὕτω τοῦτο γιγνόμενον· ut judicat Heusdius Specim. Platon. p. 20. Wytt.

οὕτω πως τοῦτο γιγνόμ.] Vulgo οὔπω τοῦτο γιγ. Utrumque, οὔπω et οὕτω, abest ab Aug. In Tub. et Stob. legitur σὺ τοῦτο γιγνόμ. in ora Stob. Turic. οὕτω pro τοῦτο, quod expressit Ficinus: *an te latuit, id ita accidere consuevisse?* Par. οὕτω πως γιγνόμενον τοῦτο; Hanc recepi scripturam, τοῦτο tamen ex ceteris libris verbo γιγνόμενον præmittens. Nam οὕτω ad sensum necessario requiritur, neque οὔπω, alias post οὐ recte illatum (Aristoph. Thesm. 768. ὁ μὲν γὰρ αἴτιος —Οὐ φαίνετ' οὔπω), h. l. post interrogativum ἢ οὐ tolerari potuit. Heind.

Esse opinor germanam loci scripturam: ἢ οὐκ ᾔσθησαι καὶ σὺ οὕτω τοῦτο γιγνόμενον; Heusd.

ἦ δ' ὅς, αἰσχρὸν] Sc. τοῦτό ἐστι. αἰσχρὸν cur in αἰσθάνῃ mutari voluerit Cornarius [unde Steph. pro var. lect.] caussam non video. Heind.

ἄνευ τέχνης] Jupiter quærens ex Mercurio apud Lucian. in Tim. t. i. p. 72. cur Timon tam squalidus et miser sit, hoc fert responsi: χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν καὶ φιλανθρωπία—ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους, ὃς οὐ συνίει, κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος. Gottl.

τοῖς ἀνθρώποις] Steph. 'γρ. ἀνθρωπείοις.' Scilicet in Bas. 2. pro περὶ τὰ ἀνθρώπεια legitur, operarum incuria, περὶ τὰ ἀνθρωπείοις. Hinc igitur effinxit Stephanus lectionem ἀνθρωπείοις, eamque retulit ad ἀνθρώποις. Et sane legitur ἀνθρωπείοις pro ἀνθρώποις in Tub. sed repugnante serie orationis. Fisch.

τως ἂν[v] ἡγήσατο,[w] τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ[x] πονηροὺς σφό- i. 90.
δρα ὀλίγους εἶναι ἑκατέρους, τοὺς δὲ μεταξὺ πλείστους.
[§. 89.] Πῶς λέγεις; ἦν δ' ἐγώ.[y] Ὥς περ, ἦ δ' ὅς, περὶ
τῶν σφόδρα σμικρῶν[z] καὶ μεγάλων· οἴει[a] τι σπανιώτερον
εἶναι ἢ σφόδρα μέγαν ἢ σφόδρα[b] σμικρὸν[c] ἐξευρεῖν ἄνθρω-
πον ἢ κύνα ἢ ἄλλο ὁτιοῦν; ἢ αὖ ταχὺν ἢ βραδύν, ἢ καλὸν
ἢ αἰσχρόν,[d] ἢ λευκὸν ἢ μέλανα;[e] ἢ οὐκ[f] ᾔσθησαι ὅτι πάν- ii. iii. 71.
των τῶν τοιούτων τὰ μὲν ἄκρα τῶν ἐσχάτων σπάνια καὶ
ὀλίγα, τὰ δὲ μεταξὺ ἄφθονα καὶ πολλά; Πάνυ[g] γε,[h] ἦν
δ' ἐγώ. Οὐκοῦν οἴει, ἔφη, εἰ πονηρίας ἀγὼν προτεθείη,
πάνυ ἂν ὀλίγους καὶ ἐνταῦθα τοὺς πρώτους φανῆναι; Εἰκός
γε,[i] ἦν δ' ἐγώ. Εἰκὸς γάρ,[j] ἔφη· ἀλλὰ ταύτῃ μὲν οὐχ
ὅμοιοι οἱ[k] λόγοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν,[l] ἀλλὰ σοῦ νῦν δὴ
προάγοντος[m] ἐγὼ[n] ἐφεσπόμην,[o] ἀλλ' ἐκείνῃ ᾗ, ἐπειδάν τις

ἔχει
pr ΞΠ.—[u] ὥσπερ πρέπει Λ, ὡς παρέχει Δ.—[v] ἂν om pr Ξ.—[w] ἡγήσατο ΔΞΦs et pr 𝔄 : ἡγήσαιτο ϛ.—[x] ἢ Δ.—[y] ἦν ἐγὼ Λ, ἔφην ἐγὼ 𝔄ΞΠΥ.—[z] σμικρῶν ΞΠΥ : μικρῶν
σ
*ϛ.—[a] οἱονεὶ I.—[b] ἢ σφόδρα μέγα HI, om pr Γ.—[c] μικρὸν 𝔄.—[d] αἰσχρὸν ἢ καλὸν 𝔄ΞΠΥ.—[e] μέλαν H.—[f] οὐχὶ ΓΔΛΞCEGHILs.—[g] πάνυ...φανῆναι om pr ΥΦ.—[h] γε om Δs et rc ΥΦ.—[i] δὲ 𝔄ΔΠΥCGHL, om ΛEI.—[j] γε L, ἄρα G.—[k] οἱ om ΔΦHs.—[l] εἰσὶν om 𝔄 et pr ΞΠ.—[m] προσάγοντος Π.—[n] ἐγὼ δὲ Π.—[o] ἐφεσπόμην ΓC et corr

ὥσπερ ἔχει κ. τ. λ.] *Rem ita se habere existimaret uti se habet, nimirum summe bonos et malos, paucos esse utrosque*, etc. Nam jung. σφόδρα cum χρηστοὺς et πονηρούς. Steph.

οὕτως ἂν ἡγήσατο] Sic Tub. et Stob. Vulgo ἡγήσαιτο, quod rectum foret, si χρῷτο præcessisset.—τοὺς μ. χρ. καὶ πονηροὺς σφόδρα ὀλίγους εἶν. In his ita positum est verbum σφόδρα, ut ambiguum sit, utro pertineat, ad πονηροὺς an ad ὀλίγους; neque, si, quo cogit sensus, ad præcedd. χρηστοὺς καὶ πονηροὺς traxeris, satis hoc ὀλίγους respondebit sequenti πλείστους. Itaque Ficino duce, qui hæc sic vertit, *homines vehementer bonos aut malos perpaucos esse*, legerim τοὺς μὲν χρ. καὶ πονηροὺς σφόδρα σφόδρα ὀλίγους εἶναι. Stob. πονηροὺς ὀλίγους εἶναι σφόδρα ἑκατέρους. Heind.

τοὺς μὲν χρηστοὺς καὶ πονηροὺς σφόδρα, ὀλίγους] Appuleius de Doctr. Plat. ii. p. 22. 'sed, adprime bonos, et sine mediocritate deterrimos, paucos admodum rarioresque, et, ut ipse ait, numerabiles esse : eos autem, qui nec plane optimi, nec oppido deterrimi sint, sed quasi medie morati, plures esse.' Illud autem *numerabiles*, i. e. εὐαριθμήτους, alio loco et argumento dixit Plato. Wytt.

ἦν δ' ἐγὼ] Tub. ἐφ' ἦν ἐγώ. f. ἔφην. Fisch.

§. 89. σφόδρα μικρῶν] Ex uno Tub. a Fischero receptum σμικρῶν post σφόδρα respuunt *aures*. Ideoque in subseqq. μικρὸν e Tub. et Aug. scripsimus pro σμικρόν. Illud non minus quam hoc ab Atticis usurpatum fuisse, declarant plura Aristophanis loca, ubi pro μικρὸς reponere σμικρὸς metri vetat ratio. Heind.

εἰκὸς γὰρ ἔφη,—ἀλλ' ἐκείνῃ ᾗ ἐπειδὰν] In hoc spatio quædam excidisse videntur, quæ hujus loci sententia et Platonica ratio desiderat; sic enim fere scripturam germanam habuisse dicam : Εἰκὸς γάρ· ἔφη· ἀλλὰ ταύτῃ μὲν οὐχ ὅμοιοι οἱ λόγοι τοῖς ἀνθρώποις εἰσίν· ἀλλ' οἶσθα πῇ; Οὐκ ἔγωγε, ἔφην, ἀλλὰ σοῦ νῦν δὴ προάγοντος ἐφεποίμην. Ἐκείνῃ, ἔφη, ᾗ ἐπειδάν τις πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ ἀληθεῖ εἶναι. Wytt.

εἰκὸς γὰρ, ἔφη] Omisit hæc Aug. §. 70. Εἰκός γε, ὦ Σώκρ. Εἰκὸς μέντοι, ὦ Κέβης, καὶ οὔτι γε τὰς τῶν ἀγαθῶν ταύ-

πιστεύσῃ λόγῳ τινὶ[p] ἀληθεῖ[q] εἶναι ἄνευ τῆς περὶ τοὺς λόγους τέχνης, κἄπειτα ὀλίγον ὕστερον[r] αὐτῷ δόξῃ ψευδὴς εἶναι, ἐνίοτε μὲν ὤν, ἐνίοτε δ᾿ οὐκ ὤν, καὶ αὖθις ἕτερος καὶ ἕτερος·[s] καὶ μάλιστα δὴ οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς[t] λόγους διατρίψαντες οἶσθ᾿ ὅτι τελευτῶντες οἴονται σοφώτατοι γεγονέναι[u] καὶ κατανενοηκέναι μόνοι ὅτι οὔτε τῶν πραγμά-

𝔄Π, ἐφεσποίμην 𝔄Υ, ἐφεπόμην ΛΞEGIL, ἐφειπόμην H et corr Δ (qui pr, ut videtur, ἐφαπόμην): ἐφεποίμην ς.—[p] τῷ λόγω τινὶ Φs.—[q] ἀληθῆ Δ et pr Π.—[r] ὕστερον ὀλίγον ΓΔΛΦCEGHILs.—[s] καὶ αὖθις καὶ ἕτερος Δ.—[t] ἀντιλογικοὺς 𝔄ΓΔΞΠΥΦCEI Ls, αἰτιολογικοὺς Λ et γρ C, ἀντιολογικοὺς H: αἰτιολόγους ς.—[u] γεγονέναι καὶ ΓΔ

τας εἶναι. Atque ita sexcenties alias. Heind.

ἀλλὰ, σοῦ νῦν δὴ προάγ. ἐγὼ ἐφεσπόμην] *At non in eo similes sunt sermones hominibus (quod perpauci sint verissimi, perpauci falsissimi) sed te ducente* (tua illa interrogatione, quum diceres πῶς λέγεις) *ultra hanc similitudinem duci me passus sum*; absque tua interrogatione non ad hæc deflexissem. Aug. ἐφεπόμην. Tub. ἐφεσποίμην. Unde vulgatum ἐφεποίμην, cui locus hic nullus, flagitante sententia in aor. ἐφεσπόμην mutavi. Sic ἐπίσπου Theætet. §. 67. ἕσπετο Lysid. §. 10. ἕσπου Politic. p. 280. B. Ficinus: *sed te nunc ducentem persecutus sum.* Heind.

ἀλλ᾿ ἐκείνῃ, ᾗ] In his editum hucusque δόξῃ quum perinde atque πιστεύσῃ penderet a præcedente ἐπειδὰν, post ἐκείνῃ ᾗ manca relinquebatur oratio. Reposui igitur e Tub. δόξει, neque offendere debet sic positum κἄπειτα pro ἔπειτα. Certe prorsus eundem in modum Xenoph. Cyrop. iv. 3. 14. Ὅ γε μὴν μάλιστ᾿ ἄν τις φοβηθείη, μὴ, εἰ δεήσει ἐφ᾿ ἵππου κινδυνεύειν πρότερον ἡμᾶς, πρὶν ἀκριβοῦν τὸ ἔργον τοῦτο, κἄπειτα μήτε πεζοὶ ἔτι ὦμεν μήτε πω ἱππεῖς ἱκανοὶ, ἀλλ᾿ οὐδὲ τοῦτο ἀμήχανον. Nec multum recedit infra §. 108. in verbis ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγων, ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει, νῷ πράττει, κἄπειτα ἐπιχειρήσας λέγειν τὰς αἰτίας ἑκάστων ὧν πράττω, λέγοι etc. positum κἄπειτα pro ἔπειτα, aut κᾆτα illud pro εἶτα adhibitum Aristoph. Av. 674. ἀπολέψαντα χρὴ Ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα κᾆθ᾿ οὕτω φιλεῖν. ibid. 1454. ὡς ἂν τοὺς ξένους Καλεσάμενος κᾆτ᾿ ἐγκεκληκὼς ἐνθαδὶ Κᾆτ᾿ αὖ πέτωμαι πάλιν ἐκεῖσε, quæque id genus alia protuli ad Plat. Gorg. §. 28.—ἀληθεῖ εἶναι. Xenoph. Cyrop. iii. 3. 55. οὐδ᾿ ἂν τούτοις ἐπίστευον ἐμμόνοις ἔσεσθαι. Non igitur prætulerim e Par. ἀληθῆ. Heind.

ἀντιλογικοὺς] Bas. 2. αἰτιολόγους, et sic Steph. in textu, at ἀντιλογικοὺς pro var. lect. Fisch.

ἀντιλογικοὺς λόγους] *Sophismata, argumenta in utramque partem composita, ratio contra omnia disputandi.* Sic infra §. 52. οὐκ ἂν φύροιο ὥσπερ οἱ ἀντιλογικοί. Lyside p. 111. B. καὶ ἡμῖν εὐθὺς ἄσμενοι ἐπιπηδήσονται οὗτοι οἱ πάνσοφοι ἄνδρες οἱ ἀντιλογικοὶ, καὶ ἐρήσονται εἰ οὐκ ἐναντιώτατον ἔχθρα φιλίᾳ. Sophist. p. 152. B. Τὸ δέ γε περὶ τὰς ἀμφισβητήσεις, διττὸν θετέον—δικανικὸν—καὶ ἀντιλογικόν. Τοῦ δὲ ἀντιλογικοῦ τὸ μὲν—ἀτέχνως περὶ αὐτοῦ πράττεται—τὸ δέ γε ἔντεχνον—. ibid. p. 155. A. ἀτὰρ δὴ τὸ τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης, ἆρ᾿ οὐκ ἐν κεφαλαίῳ περὶ πάντων πρὸς ἀμφισβήτησιν ἱκανή τις δύναμις ἔοικεν εἶναι. Phædr. p. 351. B. Οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαστήριά τε ἐστὶν ἡ ἀντιλογικὴ, καὶ περὶ δημηγορίαν, ἀλλ᾿, ὡς ἔοικε, περὶ πάντα τὰ λεγόμενα μία τὶς τέχνη, εἴπερ ἐστιν, αὕτη ἂν εἴη, ἥτις οἷατ᾿ ἔσται πᾶν παντὶ ὁμοιοῦν τῶν δυνατῶν καὶ οἷς δυνατόν· καὶ ἄλλου ὁμοιοῦντος καὶ ἀποκρυπτομένου εἰς φῶς ἄγειν. Rep. v. p. 458. B. Ἠ γενναία, ὦ Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης·—δοκοῦσί μοι εἰς αὐτὴν καὶ ἄκοντες πολλοὶ ἐμπίπτειν καὶ οἴεσθαι οὐκ ἐρίζειν, ἀλλὰ διαλέγεσθαι, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι κατ᾿ εἴδη διαιρούμενοι τὸ λεγόμενον ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ κατ᾿ αὐτὸ τὸ ὄνομα διώκειν τοῦ λεχθέντος τὴν ἐναντίωσιν, ἔριδι οὐ διαλέκτῳ πρὸς ἀλλήλους χρώμενοι. Aristot. Topic. i. 10. Wytt.

οἱ περὶ τοὺς ἀντιλογικοὺς λόγους] Sunt οἱ τὴν φερομένην οὐσίαν λέγοντες καὶ τὸ ἀεὶ δοκοῦν ἑκάστῳ τοῦτο καὶ εἶναι τούτῳ ᾧ δοκεῖ Theæt. §. 87. Protagorei, et quos deinde describit ibid. §. 92. Heraclitei. Heind.

γεγονέναι τε] τε abest ab Aug. Fir-

των οὐδενὸς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδὲ βέβαιον οὔτε τῶν λόγων,[v] ἀλλὰ πάντα τὰ[w] ὄντα, ἀτεχνῶς ὥς περ ἐν Εὐρίπῳ,[x] ἄνω καὶ[y] κάτω στρέφεται καὶ χρόνον οὐδένα ἐν οὐδενὶ μένει. Πάνυ μὲν οὖν, ἔφην ἐγώ, ἀληθῆ λέγεις. [§. 90.] Οὐκοῦν, ὦ Φαίδων, ἔφη,[z] οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ ὄντος δή[a] τινος ἀληθοῦς καὶ βεβαίου λόγου καὶ δυνατοῦ κατανοῆσαι, ἔπειτα[b] διὰ τὸ παραγίγνεσθαι τοιούτοις τισὶ[c] λόγοις τοῖς II. iii. 72.

ΛΦCEGHILs : *γεγονέναι τε καὶ* *s.—[v] *οὐδὲν τῶν ὄντων* G.—[w] *τὰ* om ΛΠCEHIL et pr ℨΓ.—[x] *εὐρίππῳ* ΞI.—[y] *καὶ* post *ἄνω* om ΔΛCEHIs et pr ΓG.—[z] *ἔφη* om Δ.—[a] *γέ* ΓΔΛΦCEGILs, *τέ* H.—[b] *ἔπειτα τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ* s.—[c] *τοιούτοις τισὶ* G :

mant autem hæc locum male a nobis tentatum Cratyl. §. 121. ubi istiusmodi hominem dicit Socr. *διϊσχυρίζεσθαι ὥς τι εἰδότα, καὶ αὐτοῦ τε καὶ τῶν ὄντων καταγιγνώσκειν, ὡς οὐδὲν ὑγιὲς οὐδενὸς, ἀλλὰ πάντα ὥσπερ κεράμια ῥεῖ, καὶ ἀτεχνῶς, ὥσπερ οἱ κατάῤῥῳ νοσοῦντες ἄνθρωποι, οὕτως οἴεσθαι καὶ τὰ πράγματα διακεῖσθαι, ὑπὸ ῥεύματός τε καὶ κατάῤῥου πάντα χρήματα ἔχεσθαι.—ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ*, cujus undæ septies die et nocte reciprocare dicebantur. HEIND.

ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ] Proverbium inconstantiam significans, sumtum ab Euripo Chalcidensi continuis fluctibus agitato : de quo Strabo ix. p. 618. Pomponius Mela ii. 7. 78. ubi videatur Is. Vossius. Davis. ad Cicer. de Nat. Deor. iii. 10. Rittershus. ad Oppian. Cyneg. iv. 255. Usum dictionis annotavit Erasm. Adag. p. 852. Sic et Timæus Locr. p. 556. G. Hipparch. Pythag. apud Stob. Flor. cvi. p. 574. *πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια εὗρε τὸν τρόπον·* tria postrema verba obliteratam veram lectionem *εὐρίπου τρόπον*, *in modum Euripi*, occultant ; ut ante nos vidit Hemsterh. ad Luciani t. i. p. 513. Aristid. t. i. p. 487. *καὶ γέγονε πάντα ὥσπερ ἐν Εὐρύτῳ* (leg. *Εὐρίπῳ*) *τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα, νύκτα καὶ ἡμέραν ἄνω καὶ κάτω στρεφόμενα*—. Isidorus Pelus. i. 41. Steph. Th. L. Gr. Ind. p. 984. WYTT.

§. 90. *εἰ ὄντος δή τινος*] Aug. e Bas. 2. *ὄντος γέ τιν.* HEIND.

λογ. δυν. κατανο.] Cod. Aug. et Bas. 2. *ὄντος γέ τινος.* non male. *Λόγος δυνατὸς κατανοῆσαι* est *ratio perspicua.* Stephanus in v. *κατανοέω* laudavit locum e Timæo Platonis similem : *ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατόν·* quæ verba Cicero Timæ. c. 9. vertit, 'Attamen illud perspici et intelligi potest.' FISCH.

δυνατοῦ κατανοῆσαι] Pro *κατανοεῖσθαι*, ut §. 94. *ὑπόθεσις ἀξία ἀποδέξασθαι.* Vid. Brunck. ad Soph. Phil. 1167. HEIND.

τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ] Conferatur ista lectio cum superioribus, et judicabunt eruditi bonamne operam in hoc loco restituendo navarim. Supplevi ex fide Msti hæc verba, *τούτου ἐκπεσὼν ἀποροῖ*: ut nunc plana sit sententia. De verbis nunc facilius restat certamen. *Λόγους* verti *sermones* et *rationes*, ex ipsius loci circumstantia. disputatur enim adversus *ἀκαταληψίαν*, quæ variis verbis variarum rationum momentum expendit. *Ἀτεχνίαν* malui *inertiam* quam *imperitiam*, quæ potius respondet voci *ἀπειρίας*. *Ἀπωθεῖν αἰτίαν*, *derivare culpam* dixi, ex Cic. SERRAN.

ἔπειτα διὰ] Quæ Stephanus eumque secuti Editores post *ἔπειτα* inseruerunt verba *τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ*, unius ea Serrani fide nituntur, qui ex Msto supplevisse ea se ait, ut plana nunc esset sententia. Non ex Cod. Ms. ista sumpsit homo vanissimus, sed ex hac consarcinavit Ficini versione : *Nonne, inquit, ægritudo hæc, Phædo, miserabilis esset, si cum ratio aliqua vera firmaque sit comprehendique valeat, postea tamen, auditis hujuscemodi rationibus, quæ modo afferre vera, modo falsa videntur, aliquis hinc in ambiguitatem deductus non se ipsum neque suam inertiam ob id accuset?* Atque verba sermonis nexum ita interrumpunt, ut vel hoc ipso nomine expungi debeant. Absunt autem ab Aug. et Tub. atque, ut certo comperimus, a Codd. Par. omnibus, ut nec spatium ibi relictum sit nec in margine quidquam adscriptum, itemque ab Edd. Ald. et Bass. neque ea, teste Forstero, expressit Aristippus. Hæc igitur, unde pedem intulerant, abire jussimus. HEIND.

αὐτοῖς τοτὲ μὲν δοκοῦσιν ἀληθέσιν εἶναι,[d] τοτὲ δὲ μή,[e] μὴ
ἑαυτόν τις[f] αἰτιῷτο[g] μηδὲ τὴν ἑαυτοῦ[h] ἀτεχνίαν, ἀλλὰ
τελευτῶν διὰ τὸ ἀλγεῖν ἄσμενος ἐπὶ τοὺς λόγους ἀφ' ἑαυ-
τοῦ τὴν αἰτίαν ἀπώσαιτο,[i] καὶ ἤδη τὸν λοιπὸν βίον μισῶν
τε καὶ λοιδορῶν τοὺς λόγους[j] διατελοῖ,[k] τῶν δὲ ὄντων[l] τῆς
ἀληθείας τε καὶ ἐπιστήμης στερηθείη.[m] Νὴ τὸν Δία, ἦν
§. 43. W. δ' ἐγώ, οἰκτρὸν[n] δῆτα. Πρῶτον[o] μὲν τοίνυν, ἔφη, τοῦτο[p]
εὐλαβηθῶμεν,[q] καὶ μὴ παριῶμεν[r] εἰς τὴν ψυχὴν ὡς τῶν
λόγων[s] κινδυνεύει οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον
ὅτι ἡμεῖς οὔπω ὑγιῶς ἔχομεν, ἀλλ' ἀνδριστέον[t] καὶ προθυ-
μητέον ὑγιῶς ἔχειν, σοὶ μὲν οὖν καὶ τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦ
ἔπειτα βίου παντὸς ἕνεκα, ἐμοὶ δὲ αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ
s. 91. θανάτου, ὡς κινδυνεύω ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι περὶ αὐτοῦ
τούτου οὐ φιλοσόφως ἔχειν, ἀλλ' ὥς περ οἱ[u] πάνυ ἀπαίδευ-

τοιουτοισὶ *s.—[d] ἀληθῆ λέγειν εἶναι ΛCEHIL et γρ Ξ, ἀληθέσιν εἶναι corr Γ.—[e] οὔ (ἑ) Φs. μὴ om Δ.—[f] τις om ΔΦs.—[g] αἰτιῶντο Δ.—[h] αὑτοῦ s, σαυτοῦ Λ, σαυτοῦ I, ἐπ' αὐτοῦ Δ.—[i] ἀπώσατο I.—[j] τοὺς λόγους om pr 𝔄Π.—[k] διατελῶν ΞΠΥ, διατελῶι 𝔄.—[l] δεόντων 𝔄ΞI : τε ὄντων s.—[m] στερηθεὶς L.—[n] ὡς οἰκτρὸν ΞΥs et supra versum 𝔄.—[o] πρῶτος Λ.—[p] τοῦτο om L.—[q] εὐλαβητέον ΦGs et mg 𝔄.—[r] παρίωμεν 𝔄ΓΔΞ (ω) ΥΦCEGHL, περίωμεν ΛI.—[s] λογίων Δ.—[t] ἀναριστέον Λ, ἀναριστέον CI et pr E.—[u] οἱ om Δ.—[v] φιλονίκως s.—[w] ἀμφισβητήσωσι ΓΔΛΦCEGHIs : ἀμφισβητῶσιν *s.

ἔπειτα τούτου ἐκπεσὼν] Vulgo ἐπ. τούτου ἐκπεσὼν ἀπορῇ· quæ tres voces desunt in Vind. omnibus et versione Sicula. Nos prioribus duabus retinendis probabiliter nobis egisse videbamur. Wytt.

ἀληθέσιν εἶναι] Aug. ἀληθῆ λέγειν, adstipulante Ficino : *auditis hujuscemodi rationibus, quæ modo afferre vera, modo falsa videantur.* Idque a pluribus aliquando libris firmatum recipi debebit. Pro τοτὲ - τοτὲ Tub. et Edd. Ald. Bass. ποτὲ - ποτὲ, ut ubivis in his voculis variant Codd. Heind.

μὴ ἑαυτόν τις αἰτιῷτο] *Non in se aliquis culpam conferat*, sc. τοῦ οὐδὲν ὑγιὲς εἶναι δοκεῖν τῶν λόγων. Tale, opinor, additamentum desiderans h. l. Ficinus in versione loci, quam supra attulimus, inseruit illa *hinc in ambiguitatem deductus*, quasi post τοτὲ δὲ μὴ interpositum legisset ἐκ τούτου ἀπορῶν, quo facilius ad αἰτιῷτο suppleretur ταύτης τῆς ἀπορίας. Heind.

τοὺς λόγους διατελοῖ] Vitiose Tub. διατελῶν, omissis his τοὺς λόγους. Heind.

τῶν τε ὄντων] Scribendum potius, τῶν δὲ ὄντων : pro quibus mendose in præc. edd. scriptum est τῶν δεόντων. Steph.

τῶν δὲ ὄντων] Sic, quod in Edd. Ald. et Bass. itemque in Aug. et Tub. legitur τῶν δεόντων, corrigendum monuit Stephanus, in textu tamen Cornarium secutus τῶν τε ὄντων dedit. Proximum τε post ἀληθείας abest ab Aug. Heind.

ὡς οἰκτρὸν δῆτα] Vind. A B C F G. Venet. A. ὡς non habent : et sane rectius absit. Wytt.

ὡς οἰκτρὸν δῆτα] ὡς etsi non comparet in Codd. Aug. Tub. exhibitum tamen ab Edd. vett. loco movere dubitavi. Certe, ut h. l. pro μάλα positum est Cratyl. §. 27. Ὅ τε γὰρ τοῦ Χρυσίππου αὐτῷ φόνος καὶ ἃ πρὸς τὸν Θυέστην ὡς ὠμὰ διεπράττετο, πάντα ταῦτα ζημιώδη καὶ ἀτηρὰ πρὸς ἀρετήν, itemque a Soph. Electr. 1437. δι' ὠτὸς ἂν παῦρά γ' ὡς ἠπίως ἐννέπειν πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι, ubi Schol. ὡς ἠπίως expl. λίαν πρᾴως. Usu certe ab his distat, quod adhibuit Fisch. ὡς ἀληθῶς.—αὐτοῦ ἕνεκα τοῦ θανάτου, *solius mortis causa*. Heind.

τοι φιλονείκως.[v] [§. 91.] Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ὅταν περί του ἀμφισβητήσωσιν,[w] ὅπῃ[x] μὲν ἔχει[y] περὶ ὧν[z] ἂν ὁ λόγος ᾖ οὐ φροντίζουσιν, ὅπως δὲ ἃ αὐτοὶ ἔθεντο ταῦτα δόξει[a] τοῖς παροῦσι, τοῦτο προθυμοῦνται. καὶ ἐγώ μοι δοκῶ ἐν τῷ παρόντι τοσοῦτον μόνον ἐκείνων διοίσειν· οὐ γὰρ ὅπως τοῖς II. iii. 73.
παροῦσιν ἃ ἐγὼ λέγω[b] δόξει[c] ἀληθῆ εἶναι προθυμήσομαι,[d] εἰ μὴ εἴη πάρεργον, ἀλλ' ὅπως αὐτῷ ἐμοὶ ὅτι μάλιστα δόξει[e] οὕτως ἔχειν. λογίζομαι γάρ, ὦ φίλε ἑταῖρε· καὶ[f] θέασαι ὡς[g] πλεονεκτικῶς· εἰ μὲν[h] τυγχάνει[i] ἀληθῆ ὄντα[j]

—[x] ὅπως L.—[y] ἔχοι Ξ.—[z] ὧν om L.—[a] δόξει 𝔄ΓΛΞΥΦCHIs et pr ΠG: δόξῃ *s.—[b] λέξω Λ (γ supra).—[c] δόξῃ 𝔄ΔΛΠΦEGIL.—[d] προθυμηθήσομαι 𝔄Π et corr G.—[e] δόξῃ ΔΛΠΦEGL et pr 𝔄.—[f] καὶ om ΓΔΛΦEGHILs et pr 𝔄Π.—[g] ὥσπερ Φ.—[h] μὲν γὰρ ΔΦGs et supra versum 𝔄.—[i] τυγχάνοι Φ.—[j] εἶναι Δ.—[k] ἃ λέγω ΓΔΛΥΦEGHILs: ἃ ἐγῶ

§. 91. ἀμφισβητῶσιν] Aug. ἀμφισβητήσωσι, rectius forsan. Apolog. p. 29. E. ἐάν τις ὑμῶν ἀμφισβητήσῃ καὶ φῇ ἐπιμελεῖσθαι, οὐκ εὐθὺς ἀφήσω αὐτόν. Gorg. §. 29. ἐὰν περί του ἀμφισβητήσωσι καὶ μὴ φῇ ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον ὀρθῶς λέγειν —χαλεπαίνουσι. HEIND.

ταῦτα δόξει] Sic e Stob. Ecl. Eth. iv. p. 55. Gesn. vulgatum δόξῃ correxit Fischer. ταῦτα non erat cur mutatum Koehler. p. 89. in ταυτὰ vellet. HEIND.

προθυμήσομαι] Tub. προθυμηθήσομαι, probante Fischero. Infra certe §. 147. legimus ταῦτα μὲν τοίνυν προθυμησόμεθα, ubi nihil discrepant libri hucusque collati. Politic. p. 262. προθυμήσομαι. Alcib. i. p. 131. D. ἀλλὰ προθυμήσομαι. Cyrop. vi. 1. 19. συμπροθυμήσεσθαι ταῦτ' ἔφασαν. Ibid. ii. 3. 3. ubi vulgo προθυμηθήσεται, Guelf. προθυμήσεται. HEIND.

αὐτῷ ἐμοὶ] Imo αὐτῷ μοι. §. 10. ὥσπερ οὖν καὶ αὐτῷ μοι ἔοικε. §. 18. δοκεῖ τί μοι καὶ αὐτῷ λέγειν. §. 58. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ. §. 85. ὅτι καὶ αὐτῷ μοι ταῦτα προὐδέδοκτο. Lach. p. 180. C. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἔναγχος ἄνδρα προὐξένησε. de Rep. ii. p. 378. B. οὐδ' αὐτῷ μοι δοκεῖ —λέγειν. HEIND.

λογίζομαι γὰρ] Ficinus, *sic enim cogito.* Si οὕτως cum λογίζομαι conjunctum ante εἰ μὲν τυγχ. κ. λ. reperiremus, nil esset quod reprehenderemus. Nunc vero durior videtur dicendi ratio. Sed in promtu est emendatio. Nam quod requiritur ὡς ante εἰ μὲν τυγχ. id ex ultima præcedentis πλεονεκτικῶς repetendum est, ut legatur:—πλεονεκτικῶς) ὡς εἰ μὲν κ. λ. Idem remedium adhibemus Luciano Nigrin. t. i. p. 48. Ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῄει· ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττης, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι. Quæ ita cum antecedentibus cohærent, ut in iis dixerit, histrionis peccata non ad poetam pertinere, atque adeo, si Nigrini enarrans orationem nonnihil peccet, minime hoc in Nigrinum esse conferendum. Ut locum expedirent, alia alii tentarunt. Jensius pro ὡς ἄμεινον ἦν legendum putavit ὡς ἀπ' ἐμοῦ ἦν hoc sensu: *illud continuo cogitetur, id a me profectum et quasi additum, aliterque forte &c.* Minus etiam probabiliter L. Bosius ὣς ἄμεινον ἦν legit, et accepit pro solemni formula ὣς γὰρ ἄμεινον, ut significet: *sic erat melius.* Unus Hemsterhusius sententiam Luciani recte percepisse videtur, ita eam exprimens: *si quid deterius, quodque ab argumenti dignitate longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit in promtu, ista melius ab ipso Nigrino fuisse disputata.* Et tamen fugit acutissimum virum pusilla corruptela, qua correcta, ipse hanc sententiam exprimat Lucianus. Corrigendum enim: ἄμεινον ἦν καὶ ἄλλως, ὡς ὁ ποιητ. Vertendum: *hoc tibi sit in promtu: melius hæc fuisse et aliter tractata eo modo, quo forte ea tractasset poeta.* Cæterum uti his locis excidit ὡς, ita redundare Interpretibus visum est Julian. p. 250. B. Ἀπείρῳ γὰρ [ὡς] οἱ Λαστρύγονες καὶ Κυκλῶπες ἦσαν αὐτοῦ κρείττους. Sed legendum: ἀπείρως γὰρ ὡς οἱ Λ. κ. Κ. HEUSD.

λογίζομαι γὰρ—εἰ μὲν] Constructionis nexus requirit ὡς ante εἰ μὲν, ut monuit item Heusdius in Specim. Plat. p. 20. et præbet Vind. C. WYTT.

λογίζομαι γὰρ—καὶ θέασαι ὡς πλ.]

ἃ λέγω,[k] καλῶς δὴ ἔχει τὸ πεισθῆναι· εἰ δὲ μηδέν ἐστι τελευτήσαντι, ἀλλ' οὖν τοῦτόν γε[l] τὸν χρόνον αὐτὸν τὸν πρὸ τοῦ θανάτου ἧττον τοῖς παροῦσιν ἀηδὴς ἔσομαι ὀδυρόμενος. ἡ δὲ ἄγνοιά[m] μοι αὕτη οὐ[n] ξυνδιατελεῖ, κακὸν γὰρ ἂν ἦν, ἀλλ' ὀλίγον ὕστερον ἀπολεῖται. παρεσκευασμένος[o] μὲν[p] δή, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης, ουτωσὶ[q] ἔρχομαι ἐπὶ τὸν λόγον. ὑμεῖς μέντοι, ἄν[r] ἐμοὶ πείθησθε, σμικρὸν[s] φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον,[t] ἐὰν μέν τι[u] ὑμῖν δοκῶ ἀληθὲς λέγειν,[v] ξυνομολογήσατε,[w] εἰ δὲ μή, παντὶ λόγῳ ἀντιτείνετε, εὐλαβούμενοι[x] ὅπως[y] μὴ ἐγὼ ὑπὸ προθυμίας ἅμα ἐμαυτόν[z] τε καὶ ὑμᾶς ἐξαπατή-

λέγω *ς.—[l] δὲ Π.—[m] ἄνοιά ΓΛΦCEHILs et pr ΠG et mg 𝔄Ξ, διάνοια 𝔄ΔΥΞ et rc ΠG : ἄγνοια ς.—[n] οὐ om H.—[o] παρασκευασμένος Δ.—[p] μὲν om ΔΦs et pr 𝔄Π.—[q] οὑτωσὶν ΛΞΙ.—[r] ἐὰν Δs.—[s] σμικρὸν 𝔄ΔΠΦGs : μικρὸν *ς.—[t] πολὺ δὴ μᾶλλον L.—[u] τοι ΔΦ.—[v] ἀληθὲς λέγειν 𝔄ΔΞΠΥΦGs : λέγειν ἀληθὲς *ς.—[w] ξυνομολογήσατε 𝔄ΔΞΥΦCGLs : συνομολογήσατε ς.—[x] εὐλαβούμενοι om pr 𝔄Π.—[y] ὅπως om ΛCEH

Omittunt καὶ Aug. et Tub. Certe h. l. particula non copulat, sed vim excitandi habet, ut Demosth. in Mid. p. 542. ὡς δὲ ἐδυσχέραινον οὗτοι τὸ πρᾶγμα—ἀπελθὼν τί ποιεῖ; καὶ θεάσασθε τὴν κακοήθειαν. His vero λογίζομαι γὰρ si additum esset ὧδε, quod de suo addidit Ficinus ita vertens, *sic enim cogito, dulcis amice*, aut si, quæ Heusdii est conjectura, post πλεονεκτικῶς insertum legeremus ὡς, artius sane sermo cohæreret. Sed nulla tamen hic est librorum diversitas, neque auribus admodum placet hoc ὡς πλεονεκτικῶς ὡς, atque geminum est asyndeton illud de Rep. vi. p. 492. E. Εὖ γὰρ χρὴ εἰδέναι, ὅ,τιπερ ἂν σωθῇ—θεοῦ μοῖραν αὐτὸ σῶσαι λέγων οὐ κακῶς ἐρεῖς. Lysias p. 175. ed. Reisk. ἦ δεινόν γε, εἰ εἰς μὲν λύσιν τοῦ σώματος ἔδωκα τὸ ἀργύριον ἐκ τῶν πολεμίων, ἐξῆν ἄν μοι χρῆσθαι αὐτῇ (τῇ ἐλευθερίᾳ) ὅ,τι ἐβουλόμην· κινδυνεύοντι δέ μοι περὶ τῆς πατρίδος οὐδὲ πυθέσθαι παρ' αὐτῆς τἀληθῆ ἐκγενήσεται etc. ubi vid. Reisk. Cf. Demosth. in Leptin. §. 65. Eurip. Phœn. 1013. Plat. Phædr. §. 144. Heind.

εἰ μὲν τυγχάνει ἀληθῆ ὄντα] Solent sapientissimi auctores veteres de immortalitate animi fluctuare, ut, quod antea argumentis certis videbantur asseverasse, suis iterum corruerent dubitationibus. Ita Cyrus Socraticus apud Xenoph. (viii. 7.) disserit : εἰ μὲν οὕτως ἔχει ταῦτα— εἰ δὲ μή— idem Cicero de Sen. 22. qui non minus quam Græci vacillat. v. c. Epist. ad Div. v. 16. ‘ ut ea non dicam, quæ sæpissime et legi et audivi—.’ Locus ad quem alludit est Xenoph. l. c. Elegantissimus super hac re est locus apud Senecam Epist. 102. ‘ Juvabat de æternitate animorum quærere, immo hercle quærere. Credebam enim facile opinionibus magnorum virorum, rem gratissimam promittentium, quam probantium.’ Tota fere antiquitas pro immortalitate animi dictis libenter potius fidem habuerunt, quam ut subtiliter idoneis argumentis probarint. Gottl.

ἃ λέγω] Vulgo ἃ ἐγὼ λέγω. Mediam vocem libri scripti, Aug. Tub. Par. non agnoscunt. Heind.

ἄγνοια] Ita Ficini quoque libri. At Aug. Ald. Bas. 1. 2. ἄνοια. In Cornarii Codice erat, ut in Tub. διάνοια· quem respexit forsitan Stephanus verbis ‘ γρ. διάνοια.’ Scilicet librarius scribere voluit δὴ ἄνοια. Nomina διάνοια et ἄνοια etiam alibi confusa sunt inter se a librariis. v. Muretus Var. Lect. xiv. 1. et Canterus Lect. Nov. vii. 9. Fisch.

παρεσκευασμένος μὲν δὴ] Abest μὲν a Tub. Mox id. liber ἐὰν μέντοι et ἀληθὲς λέγειν. Heind.

μικρὸν φροντίσαντες Σωκράτους, τῆς δὲ ἀληθείας πολὺ μᾶλλον] Citat Olympiodorus Comment. Ms. in Gorg. p. 145. τοῦτο γὰρ καὶ ἐν τῷ Φαίδωνι ποιεῖ καὶ λέγει, ὅτι Σωκράτους μὲν μηδὲ ὀλίγον φροντίσητε, τῆς δὲ ἀληθείας πολύ. item p. 177. Wytt.

ἅμα ἑαυτόν τε] Sexcenties Atticis de altera persona usurpatum pronomen hoc

σας, ὥς περ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν[a] οἰχήσομαι.

§. 92. Ἀλλ' ἰτέον,[b] ἔφη. πρῶτον μέν[c] με ὑπομνήσατε §. 44. W. ἃ ἐλέγετε, ἐὰν μὴ φαίνωμαι μεμνημένος. Σιμμίας μὲν γάρ,[d] ὡς ἐγῷμαι,[e] ἀπιστεῖ τε καὶ φοβεῖται μὴ ἡ ψυχή, ὅμως καὶ θειότερον καὶ κάλλιον[f] ὂν[g] τοῦ σώματος, προαπολλύηται[h] ἐν ἁρμονίας εἴδει οὖσα· Κέβης δέ μοι ἔδοξε τοῦτο μὲν ἐμοὶ ξυγχωρεῖν, πολυχρονιώτερόν γε εἶναι ψυχὴν ii. iii. 74. σώματος, ἀλλὰ τόδε ἄδηλον παντί,[i] μὴ πολλὰ δὴ[j] σώματα καὶ πολλάκις κατατρίψασα ἡ[k] ψυχὴ τὸ[l] τελευταῖον σῶμα καταλιποῦσα νῦν[m] αὐτὴ ἀπολλύηται,[n] καὶ ᾖ αὐτὸ

ἐμ
IL.—[z] ἑαυτόν Ξ: ἑαυτόν *s.—[a] καταλιπὼν ΛΕΗΙL.—[b] ἰτέον non pr Δ.—[c] μέν add ΓΠΙL.—[d] γὰρ om ΓCE.—[e] καὶ Δ.—[f] κάλλιστον ΔΦs.—[g] ὂν om I, ante καὶ ponunt Φs.—[h] προαπόλληται Δ et pr G, προαπολύηται Ξ.—[i] πάντη I.—[j] δὲ I.—[k] ἡ om H.—[l] ψυχὴ νῦν τὸ (omisso νῦν v. inf.) ΓΛCEHIL.—[m] καὶ Δ.—[n] ἀπολύηται

etsi interdum de prima quoque reperitur (Soph. Œd. T. 138. Ὑπὲρ γὰρ οὐχὶ τῶν ἀπωτέρω φίλων, Ἀλλ' αὐτὸς αὑτοῦ τοῦτ' ἀποσκεδῶ μύσος), hic tamen, ubi subjicitur oppositum ὑμᾶς, præfero, quod Aug. Tub. Par. habent, ἐμαυτόν. Vulgatum reliqui, ne cui τὸ Ἀττικώτερον obliterasse viderer. Heind.

κέντρον] Intelligi ex hactenus dictis potest, quo valeant verba Luciani Nigrin. t. i. p. 24. Græv. καὶ γάρ τοι, κατὰ τὸν Κωμικὸν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς ἀκούουσι. Fisch.

ὥσπερ μέλιττα τὸ κέντρον ἐγκαταλιπὼν οἰχήσομαι] Suavissima metaphora: quam Plato suscepisse videtur ex nobili dicto Eupolidis de Pericle: Τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις· quod tractavimus ad Plutarch. de S. N. V. p. 7. Platonis autem hunc locum imitatus est Julian. Epist. xliv. p. 426. B. τὴν τῶν Ἀλεξανδρέων πόλιν ἀπιὼν ἐπιστρέφεις εἰς σεαυτόν· τοσοῦτον αὐτῇ κέντρον, ὥσπερ μέλιττα, καταλέλοιπας. Wytt.

ὥσπερ μέλιττα] Noti sunt Eupolidis de Pericle oratore versus, Οὕτως ἐκήλει καὶ μόνος τῶν ῥητόρων Τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις Diod. Sic. xii. 40. Schol. ad Aristoph. Acharn. 529. Heind.

§. 92. ἀλλ' ἰτέον] Formula ad disputationem accedentis, notata nobis Biblioth. Crit. part. i. p. 50. et part. xii. p. 12. Wytt.

πρῶτόν με] Tub. et Par. μὲν pro με. Legerim πρῶτον μέν με. Mox absque γὰρ Aug. Σιμμίας μὲν, neque id reddidit Ficinus: *Simmias quidem, ut arbitror,* in talibus tamen interdum negligentior interpres. Heind.

ὅμως καὶ θειότερον—ὂν] Sic sæpe participio suo præmissum ὅμως exemplis illustravi ad Plat. Lysid. §. 22. et Theæt. §. 9. Eodem modo ponitur ἔμπας Pindar. Pyth. v. 74. Soph. Aj. 1338. et sæpius εἶτα. V. Hermann. ad Aristoph. Nub. 857. Terent. Eun. i. 2. 90. 'Tamen contemptus abs te hæc habui in memoria.' Heind.

ἐν ἁρμονίας εἴδει οὖσα] Sic ἐν πατρὸς σχήματι καταστᾶσα ἡ πόλις Menex. p. 249. A. v. Heusd. Spec. Crit. p. 44. Heind.

ἀλλὰ τόδε ἄδηλον παντὶ] Sc. φάναι, quod petendum e præcedente ξυγχωρεῖν. de Rep. ii. p. 374. B. Ἀλλ' ἄρα τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα μήτε ὑφάντην μήτε οἰκοδόμον, ἀλλὰ σκυτοτόμον, ubi durius etiam ex διεκωλύομεν intelligendum εἰῶμεν, vel ἐκελεύομεν. Mox νῦν (*nunc,* ubi postremum corpus reliquit), quod in Bas. 2. positum ante τὸ τελευτ. non habet Aug. Heind.

τὸ τελευτ.] *Corpore tandem relicto.* ut sit τοτελευταῖον adverbialiter positum. Steph.

καταλιποῦσα] Legendum est καταλείπουσα in præsenti. et ita postulat sententia. nam de ultimo corpore agit, quod tunc, ut illi aiebant, deponitur quum interit animus. Hanc ego lectionem sum sequutus ex vet. cod. Serran.

εὖ μάλα ἐξαπατῶσι, καὶ ἐν γεωμετρίᾳ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἅπασιν. ὁ δὲ περὶ τῆς ἀναμνήσεως καὶ μαθήσεως λόγος δι' ὑποθέσεως[y] ἀξίας ἀποδέξασθαι εἴρηται.[z] ἐρρήθη γάρ που οὕτως ἡμῶν εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ πρὶν εἰς σῶμα ἀφικέσθαι, ὥσπερ αὐτῆς ἔστιν ἡ οὐσία ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν τὴν τοῦ[a] A ὃ ἔστιν. ἐγὼ δὲ[b] ταύτην, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἱκανῶς τε καὶ ὀρθῶς ἀποδέδεγμαι.[c] ἀνάγκη οὖν μοι, ὡς ἔοικε, διὰ ταῦτα μήτε ἐμαυτοῦ[d] μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος ὡς ψυχή[e] ἐστιν ἁρμονία. [§. 95.] Τί δαί,[f] ἦ δ' ὅς, ὦ[g] Σιμ- §. 45. W.
μία, τῆδε;[h] δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ ἢ ἄλλῃ τινὶ συνθέσει[i] προσ-

ἐκεῖνον ἔφη *s.—[x] ἀπρεπείας Λ.—[y] ὑποδέξεως Φs.—[z] ἐρρέθη ΥΦΔs et rc 𝔄.—[a] τούτου Δ.—[b] δὲ om L.—[c] ἀποδέδειγμαι ΔIL et pr Γ.—[d] μήτε ἐμαυτοῦ om IL et pr E, μήτε ἐμοῦ.—[e] ὡς ἡ ψυχὴ Δ.—[f] δαὶ ΓΞΥ: δὲ s.—[g] ὦ...προσήκειν om I.—[h] τῆδε om

mendax, tam λόγος quam homo, dicitur, v. c. in Lysid. p. 112. B. Φοβοῦμαι—μή, ὥσπερ ἀνθρώποις ἀλαζόσι, λόγοις τισι τοιούτοις ψευδέσιν ἐντετυχήκαμεν περὶ τοῦ φίλου Rep. viii. p. 498. B. ψευδεῖς δὴ καὶ ἀλαζόνες, οἶμαι, λόγοι καὶ δόξαι. Plutarch. Defect. Orac. p. 411. B. οὐδὲν δεῖ περαιτέρω τὴν ἀλαζονείαν τοῦ λόγου διελίττειν. Wytt.

δι' ὑποθέσεως] *Ex conditione, assumtione, principio.* Sic infra §. 45. 52. 60. Menone p. 19. C. Rep. vi. p. 479. E. Wytt.

καὶ πρὶν εἰς σῶμα ἀφικέσθαι] *Dictum enim nimirum est, animam nostram antea etiam, quam in corpus veniret, ita fuisse, prouti ipsius essentia est, quæ cognominatur ex eo quod est.* Attendenda sunt vocabula εἶναι, ἐστὶν, οὐσία, et comparandum initium §. 24. quo hæc Simmiæ dictio refertur, cujus hanc sententiam intelligimus: *anima nostra tam certo fuit anteaquam in corpus veniret, quam certo ipsi est propria illa essentia rerum intelligibilium, quæ nomine οὐσίας cognominatur, ab eo quod est;* τὴν τοῦ ὃ ἔστιν, id est, τὴν τοῦ ὄντος· similiter locutus est Plato supra §. 13. 26. ubi videnda annotatio. Hæc autem οὐσία idearum, rerum intelligibilium, αὐτῆς ἔστιν ut hoc loco dicitur, *est propria et possessio animæ nostræ;* ut §. 24. εἰ μὲν ἔστιν—πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν, ὑπάρχουσαν πρότερον, ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν, ἀναγκαῖον, οὕτως ὥσπερ καὶ αὕτη ἔστιν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς. Wytt.

ὥσπερ αὐτῆς ἐστιν ἡ οὐσ.] Nos, suadente loco, ad quem hic respicit Simmias (§. 57.) αὐτὴ potius reponendum censemus. Mudgius in notis Forsteri. Parum vir alias perspicax superiora illa expenderat. Neque enim ibi illud simpliciter dixit aut potuit dicere Socrates, uti illa extet οὐσία, ita animos nostros ante hanc vitam fuisse; hoc ille dixit, ut extent illa τὰ ὄντως ὄντα, eorumque notiones nos quasdam animis nostris, antequam nati simus, impressas reperiamus: ita hos quoque ante hanc vitam extitisse: εἰ μὲν ἔστιν ἃ θρυλλοῦμεν ἀεὶ, καλόν τε καὶ ἀγαθὸν καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη οὐσία, καὶ ἐπὶ ταύτην τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων πάντα ἀναφέρομεν, ὑπάρχουσαν πρότερον ἀνευρίσκοντες ἡμετέραν οὖσαν, καὶ ταῦτα ἐκείνῃ ἀπεικάζομεν, ἀναγκαῖον οὕτως ὥσπερ καὶ ταῦτά ἐστιν, οὕτω καὶ τὴν ἡμετέραν ψυχὴν εἶναι καὶ πρὶν γεγονέναι ἡμᾶς. Ibi igitur quemadmodum οὐσία illa a Socrate ὑπάρχουσα πρότερον ἡμετέρα, ita eadem a Simmia dicitur h. l. αὐτῆς (τῆς ψυχῆς) εἶναι, *ad mentem nostram pertinere.* Atque αὐτῆς, quod primus edidit Turneb. (nam Ald. et Bass. αὐτοῖς habent) a Cornario in Ms. suo repertum etiam Aug. et Tub. præstant expressitque Ficinus atque, teste Forstero, Aristippus.—Mox in verbis ὡς ἡ ψυχή ἐστιν ἁρμ. art. ἡ e Par. adjeci. Heind.

§. 95. τῆδε δοκεῖ σοι] Suspectum mihi quidem accidit τῆδε, ut nexum turbans. Stobæi Apograph. August. dat τί δέ: Vind. F, mediis omissis, Τί δὲ, δοκεῖ σοι. Versio Sicula, *Quid sane, infit is, quid*

I. 93. ἥκειν ἄλλως πως ἔχειν[j] ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα[k] ἔχῃ[l] ἐξ[m] ὧν ἂν ξυγκέηται;[n] Οὐδαμῶς. Οὐδὲ μὴν ποιεῖν τι, ὡς ἐγᾦμαι, οὐδέ τι πάσχειν ἄλλο παρ' ἃ ἂν ἐκεῖνα[o] ἢ ποιῇ ἢ πάσχῃ. Ξυνέφη. Οὐκ ἄρα ἡγεῖσθαί γε προσήκει ἁρμονίαν[p] τούτων ἐξ ὧν ἂν ξυντεθῇ,[q] ἀλλ' ἕπεσθαι. Ξυνεδόκει. Πολλοῦ ἄρα δεῖ ἐναντία[r] γε[s] ἁρμονίαν[t] κινηθῆναι ἢ φθέγξασθαι ἤ τι ἄλλο[u] ἐναντιωθῆναι τοῖς αὑτῆς μέρεσιν. Πολλοῦ μέντοι, ἔφη. Τί δαί;[v] οὐχ οὕτως ἁρμονία πέφυκεν
II. iii. 77. εἶναι ἑκάστη ἁρμονία, ὡς ἂν ἁρμοσθῇ;[w] Οὐ μανθάνω, ἔφη. Ἢ οὐχί, ἦ δ' ὅς, ἐὰν[x] μὲν μᾶλλον ἁρμοσθῇ καὶ[y] ἐπὶ πλέον, εἴ περ[z] ἐνδέχεται τοῦτο γίγνεσθαι, μᾶλλόν τε ἂν[a] ἁρμονία εἴη καὶ πλείων, εἰ δ' ἧττόν τε καὶ ἐπ' ἔλαττον, ἧττόν[b] τε καὶ ἐλάττων; Πάνυ γε. Ἦ[c] οὖν ἔστι τοῦτο περὶ[d] ψυχήν, ὥστε καὶ[e] κατὰ τὸ[f] σμικρότατον [μᾶλλον] ἑτέραν

Δ.—[i] ξ. 𝔄Δs.—[j] ἔχει I.—[k] ἂν ἐκεῖνα 𝔄ΔΞΠΥΦGs : ἐκεῖνα ἂν *s.—[l] ἔχοι ΔE.—[m] τὰ ἐξ Δ et rc Π.—[n] ξ. 𝔄ΞΥ.—[o] ἐκεῖνο Υ et pr E, ἐκεῖνος I.—[p] ἁρμονία ΛEGHIL et rc 𝔄.—[q] ξυντ. 𝔄Υ.—[r] δὴ ἐναντίαν Δs.—[s] γε ἄρα G, om I.—[t] ἁρμονία 𝔄ΓΛΠΦC EGHIL.—[u] ἄλλο τι Δs.—[v] δαὶ ΥΦ : δὲ *s.—[w] ὡς ἂν ἁρμοσθῇ om s.—[x] ἂν 𝔄.—[y] καὶ om ΛΦHI.—[z] ἤπερ Δ et corr Π.—[a] ἂν om ΓΛCEΠIL.—[b] ἧττον pr ΓΠ : ἥττων *s.—[c] εἰ I et pr 𝔄Π, ἢ εἰ Υ.—[d] τοῦτο καὶ περὶ Δ.—[e] καὶ om Λ.—[f] τὸ om CEHIL.

tibi videtur: apparet eam reddidisse Τί δαί, ἦ δ' ὅς, ὦ Σιμμία, τί δοκεῖ σοι—: quod initium hujus dictionis exhibent Vind. C D E F. Venet. B. Wytt.

τῇδε δοκ.] Num hoc Græcum est, τῇδε δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ, *videturne tibi huic, quam dixisti, harmoniæ* etc. pro ταύτῃ δοκ. σοι τῇ ἁρμ.? Nisi forte, quod tamen dubito, interpungi potest τῇδε (pro ὧδε) δοκεῖ σοι; ἁρμονίᾳ etc. alterutrum expungi debebit, aut τῇδε aut ἁρμονίᾳ; atque ἁρμονίᾳ a glossatore ad τῇδε—συνθέσει adscriptum olim in textum deinde irrepsisse suspicarer, ni τῇδε hoc ab uno librorum Pariss. abesset. Cui quum accedat Ficini auctoritas vertentis, *videturne tibi vel consonantiæ vel alteri cuiquam compositioni congruere*, jam vix dubito quin germana scriptura hæc fuerit: Τί δὲ, ἦ δ' ὅς, ὦ Σιμ. τόδε; δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ ἢ ἄ. τ. σ. Heind.

ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα ἔχῃ] Sic Par. Vulgo ἢ ὡς ἐκ. ἂν ἔχῃ, in quo voculæ positu ἔχοι scribi debebat, quod habet Aug. Sed potius est ὡς ἂν, *quomodocunque*, velut statim sequitur ἐξ ὧν ἄν. Tum Bas. 2. συγκεῖται. V. not. ad §. 58. —παρ' ἃ ἂν ἐκ. Tub. παρ' ὃ ἄν. Heind.

γε ἁρμονίαν] Tub. γὰρ ἁρμονία. male. Mox Tub. τοῖς αὐτοῖς μέρεσιν. male. Fisch.

οὐχί, ἦ δ' ὅς] Præfixum his in Edd. ἢ, quod ante οὐ in ἦ mutari non potuit, tanquam e præcedente ἔφη natum expunxi. Mox pro πλείων Bas. 2. πλεῖον ac deinde Aug. ἧττον δὲ καὶ ἔλαττον. Mihi sincera videntur vulgata. ἐπὶ πλέον autem et ἐπ' ἔλαττον quo minus h. l. accipiantur de temporis spatio, quod voluit Fischer. obstant respondentia his verba πλείων et ἐλάττων, quæ sic simpliciter posita non possunt *longiorem brevioremque* significare harmoniam. Itaque ἐπὶ πλέον h. l. est *plus*, ut quum dicitur ἐπὶ πλέον δύνασθαι, λέγειν etc. Cf. Lobeck. ad Soph. Aj. 1255. Heind.

τοῦτο καὶ π. ψ.] Restitui hoc καὶ e Par. Heind.

σμικρότατον μᾶλλον] Istud μᾶλλον post σμικρότατον, quod nullo omnino sensu occurrit et e seq. μᾶλλον temere natum videtur, expungendum censeo. Deinde haud dubie legendum: ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς, uti in seqq. μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι, et mox ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι. De hac forma dicturi sumus ad Menex. 247. E. Heusd.

ἑτέρας * ψυχὴν[g] ψυχῆς ἐπὶ πλέον καὶ μᾶλλον ἢ ἐπ'[h] ἔλαττον καὶ ἧττον αὐτὸ[i] τοῦτο εἶναι, ψυχήν; Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη.[j] [§. 96.] Φέρε δή, ἔφη, πρὸς Διός· λέγεται ψυχὴ ἡ μὲν νοῦν τε[k] ἔχειν καὶ ἀρετὴν καὶ εἶναι ἀγαθή, ἡ δὲ ἄνοιάν τε καὶ μοχθηρίαν καὶ εἶναι κακή; καὶ ταῦτα ἀληθῶς λέγεται; Ἀληθῶς μέντοι. Τῶν[l] οὖν τιθεμένων[m] ψυχὴν[n] ἁρμονίαν εἶναι τί τις[o] φήσει[p] ταῦτα ὄντα εἶναι ἐν ταῖς ψυχαῖς,[q] τήν τε ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν; πότερον[r] ἁρμονίαν αὖ τιν'[s] ἄλλην[t] καὶ ἀναρμοστίαν; καὶ τὴν μὲν ἡρμόσθαι, τὴν ἀγαθήν, καὶ ἔχειν ἐν αὐτῇ[u] ἁρμονίᾳ οὔσῃ ἄλλην ἁρμονίαν, τὴν δὲ ἀνάρμοστον αὐτήν τε εἶναι καὶ[v] οὐκ ἔχειν ἐν αὐτῇ[w] ἄλλην; Οὐκ ἔχω ἔγωγε, ἔφη ὁ Σιμμίας, εἰπεῖν· δῆλον δὲ[x] ὅτι τοιαῦτ'[y] ἄττ'[z] ἂν[a] λέγοι ὁ ἐκεῖνο ὑποθέμενος. Ἀλλὰ προωμολόγηται, ἔφη, μηδὲν μᾶλλον μηδ'

—[g] ψυχὴν add Heusdius.—[h] ἐπ' om Φs.—[i] καὶ τὸ s.—[j] ἔφη post δὴ om ΓΔΛΦCE HLs.—[k] τε om ΓΔΦCEGHILs.—[l] τῶν...εἶναι om pr Γ.—[m] θεμένων pr 𝔄Π.—[n] τὴν
αἷς
ψυχὴν Eς.—[o] τίς τί ΔΦGs, τίνα τις L: τί om ΓC.—[p] φησι GI et pr s.—[q] τῇ
αἷς
ψυχῇ I.—[r] πότερα ΓEL.—[s] αὖ τινὰ 𝔄ΔΞΠΥΦs et (qui pr om τινα) G: τινὰ αὖ *ς.
...... καὶ
—[t] ἄλλην καλην Ξ, καλεῖν pr G, καλὴν mg 𝔄.—[u] ἑαυτῇ Δs.—[v] ὡς Γ.—[w] ἑαυτῇ Δs.—[x] δὴ Φ.—[y] τοιαῦτ' Δs.—[z] ἄττ' om ΛEI.—[a] ἂν om G.—[b] μηδ' Δ.—[c] ἑτέρας

μᾶλλον ἑτέραν ἑτέρας ψυχῆς] Ratio postulat, omisso *μᾶλλον*, legi *ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς*· ut recte monuit Heusdius Specim. Crit. p. 21. Wytt.

σμικρότατον—μᾶλλον] *μᾶλλον* illud, quod post *σμικρότατον* legitur, tolerari non posse, in re aperta editorum tamen nemo viderat ante Heusdium, qui ex seqq. natum id judicavit. Mihi tamen, qui inde nasci potuerit, non apparet, quumque vocem libri scripti editique teneant, aliud in ea delituisse ratus loco eam suo movere nolui. Non minus ægre abstinui quin de ejusdem præclari viri conjectura statim post in his *ἑτέραν ἑτέρας ψυχῆς* ante *ψυχῆς* insererem *ψυχὴν*, quemadmodum §. seq. legitur *ἀλλὰ προωμολόγηται, ἔφη, μηδὲν μᾶλλον μηδ' ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι*, ac deinde *μηδὲν μᾶλλον—ἑτέραν ἑτέρας ἁρμονίαν ἁρμονίας εἶναι*. Atque apud Stob. legitur h. l. *ψυχὴν* pro *ψυχῆς*, et mox apud eund. pari modo ante *ἁρμονίας* abest *ἁρμονίαν*. Nimirum si quis forte consulto a scriptore prætermissum dicat *ψυχὴν* propterea quod idem hoc præcesserit in his *ἢ οὖν ἔστι τοῦτο καὶ περὶ ψυχήν*, ego contra quæram, cur non et hoc *ψυχῆς* absit, ad sensum neutiquam necessarium. Heind.

§. 96. *ἔφη*] Non legitur hoc *ἔφη* in Aug. et Stob. Tum pro *τιθεμένων* Tub. *θεμένων*, cui illud antepono. Nam quod deinde sequitur *ὁ ἐκεῖνο ὑποθέμενος*, ibi alia est ratio. Heind.

τὴν ψυχὴν ἁρμ. εἶν.] Articulum *τὴν* omittunt Aug. et Tub. Proximum deinde *ὄντα*, quod pertinet ad seqq. *ἐν ταῖς ψυχαῖς*, non comparet in Tub. neque id a ceteris quoque libris prætermissum quisquam requireret. Pro *ἁρμον. τινὰ αὖ ἄλ.* Par. cum Stob. *ἁρμ. αὖ τινα ἄλ.* Heind.

ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν—ἁρμονίαν—καὶ ἀναρμοστίαν] Sic et Plato alibi, et Pythagorici subinde pronunciarunt: quod monuimus ad §. 4. Wytt.

μηδὲν μᾶλλον] Sic Aug. Tub. Par. Vulgo *μὴ μᾶλλον*. Tum *μηθ' ἧττον* e Tub. scripsi pro *μήτε ἧττον*. Heind.

II. iii. 78. ἧττον ἑτέραν ἑτέρας ψυχὴν ψυχῆς εἶναι. τοῦτο δ' ἔστι τὸ
ὁμολόγημα, μηδὲν μᾶλλον μηδ'[b] ἐπὶ πλέον μηδὲ ἧττον
μηδ' ἐπ' ἔλαττον ἑτέραν ἑτέρας[c] ἁρμονίαν[d] ἁρμονίας εἶναι.
ἦ γάρ; Πάνυ γε. Τὴν δέ γε μηδὲν[e] μᾶλλον μηδὲ[f] ἧττον
ἁρμονίαν οὖσαν μηδὲ μᾶλλον μηδὲ ἧττον ἡρμόσθαι. ἔστιν
οὕτως; Ἔστιν. Ἡ[g] δὲ μήτε μᾶλλον μήθ'[h] ἧττον ἡρμο-
σμένη ἔστιν ὅ τι πλέον ἢ ἔλαττον ἁρμονίας μετέχει, ἢ τὸ[i]
ἴσον; Τὸ[j] ἴσον. [§. 97.] Οὐκοῦν ψυχὴ ἐπειδὴ οὐδὲν[k]
μᾶλλον οὐδὲ[l] ἧττον ἄλλη[m] ἄλλης αὐτὸ τοῦτο ψυχή ἐστιν,
οὐδὲν[n] δὴ μᾶλλον οὐδὲ ἧττον ἥρμοσται;[o] Οὕτως. Τοῦτο δέ
γε πεπονθυῖα οὐδὲν πλέον ἀναρμοστίας οὐδὲ ἁρμονίας μετέ-
χοι ἄν; Οὐ γὰρ οὖν. Τοῦτο δ' αὖ πεπονθυῖα ἆρ' ἄν τι
πλέον κακίας ἢ ἀρετῆς μετέχοι ἑτέρα ἑτέρας, εἴ περ ἡ μὲν
κακία ἀναρμοστία, ἡ δὲ ἀρετὴ ἁρμονία εἴη; Οὐδὲν πλέον.
I. 94. Μᾶλλον δέ γέ που, ὦ Σιμμία, κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον κα-
κίας οὐδεμία ψυχὴ[p] μεθέξει, εἴ περ ἁρμονία ἐστίν.[q] ἁρμο-
νία γὰρ δή που παντελῶς αὐτὸ τοῦτο οὖσα, ἁρμονία, ἀναρ-
μοστίας οὔ ποτ' ἂν μετάσχοι. Οὐ μέντοι. Οὐδέ γε δή
που ψυχή, οὖσα παντελῶς ψυχή,[r] κακίας. Πῶς γὰρ ἔκ
II. iii. 79. γε[s] τῶν προειρημένων; Ἐκ τούτου ἄρα τοῦ λόγου ἡμῖν
πᾶσαι ψυχαὶ[t] πάντων ζώων[u] ὁμοίως ἀγαθαὶ[v] ἔσονται, εἴ
περ ὁμοίως ψυχαὶ πεφύκασιν αὐτὸ τοῦτο,[w] ψυχαί, εἶναι;
Ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη,[x] ὦ[y] Σώκρατες. Ἦ καὶ[z] καλῶς δοκεῖ, ἦ[a]

om Φ.—[d] ἁρμονίας om C.—[e] μὴ Ξς.—[f] μηδ'...μηδ' Δs.—[g] εἰ 𝔄ΠΥL.—[h] μηδ' ΔΦs: μήτε *ς.—[i] ἢ ἢ τὸ H.—[j] alterum τὸ om Φ.—[k] οὐδὲν om Φs.—[l] οὐδ' Δ.—[m] ἄλλη ...ἧττον om Δ.—[n] libri οὐδὲ.—[o] ἡρμόσθαι pr Γ.—[p] ψυχὴ om Δ.—[q] ἐστίν...ἁρμονία om s.—[r] ψυχὴ παντελῶς Φ.—[s] τε ΛI.—[t] ante ψυχαὶ erasum aliquid G.—[u] τῶν ζώων G.—[v] ἀγαθαὶ ὁμοίως G.—[w] post τοῦτο omisi τὸ cum EI.—[x] ἔφη om pr G, post σώκρατες ponit rc.—[y] ὁ I.—[z] καὶ et ὃς om pr Π.—[a] ἡ pr Π, ἢ Δ.—[b] ἂν add

ἔστιν ὅτι] Leg. vid. *ἔστιν ὅ,τι.* vel *ἔστιν ὅτε.* Steph.

Recte Bas. 2. et Ed. Turneb. *ἔστιν ὅ,τι* pro *ἔστιν ὅτι*, quod pro *ἔστιν ὡς* ne Græcum quidem duco. Illud tamen tuetur Fischer. Heind.

μετέχει] Aug. *μετέχειν.* Fisch.

§. 97. *μετάσχοι*] Aug. *μεθέξει·* sed superscriptum est *μετάσχοι.* recte. Fisch.

εἴπερ ὁμοίως ψυχαὶ] Interjectum in membranis Paris. quoque post *αὐτὸ τοῦτο* articulum *τὸ* cum Stobæo Aldoque omisit recte Fischer. Nunc verba ita cohærent, *εἴπερ ψυχαὶ ὁμοίως πεφύκασιν εἶναι αὐτὸ τοῦτο, ψυχαί.* Sed prius etiam *ψυχαὶ* vereor ne insititium sit; adeo moleste istud post illa *πᾶσαι ψυχαὶ* infertur. Heind.

αὐτὸ τοῦτο τὸ ψυχαὶ] Fischer. cum Ald. et Bas. 1. *τὸ* delevit: at quando alii omnes libri habent, retineam. Magis requiram articulum in priore nomine, ut sit *αἱ ψυχαί.* Sententia est: *si quidem animæ pariter a natura hoc ipsum habent, ut sint animæ.* Stob. *αὐτὸ τοῦτο εἶναι ψυχαί.* Wytt.

δ' ὅς, οὕτω λέγεσθαι, καὶ πάσχειν ἂν[b] ταῦτα ὁ λόγος, εἰ
ὀρθὴ ἡ[c] ὑπόθεσις ἦν, τὸ ψυχὴν ἁρμονίαν εἶναι; [§. 98.]
Οὐδ' ὁπωστιοῦν, ἔφη. Τί δαί;[d] ἦ δ' ὅς· τῶν ἐν ἀνθρώπῳ §. 40. W.
πάντων ἔσθ' ὅ τι ἄλλο λέγεις ἄρχειν ἢ ψυχήν, ἄλλως τε
καὶ φρόνιμον; Οὐκ ἔγωγε. Πότερον ξυγχωροῦσαν[e] τοῖς
κατὰ τὸ[f] σῶμα πάθεσιν[g] ἢ[h] καὶ[i] ἐναντιουμένην; λέγω[j] δὲ
τὸ[k] τοιόνδε, οἷον[l] καύματος ἐνόντος καὶ δίψους ἐπὶ τοὐναν-
τίον ἕλκειν, τὸ[m] μὴ πίνειν, καὶ πείνης ἐνούσης ἐπὶ τὸ μὴ
ἐσθίειν· καὶ ἄλλα που μυρία[n] ὁρῶμεν ἐναντιουμένην τὴν
ψυχὴν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα. ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκ-
οῦν[o] αὖ[p] ὡμολογήσαμεν[q] ἐν τοῖς πρόσθεν[r] μή ποτ' ἂν[s] αὐ-
τήν,[t] ἁρμονίαν γε οὖσαν, ἐναντία ᾄδειν οἷς ἐπιτείνοιτο καὶ

Stobæus.—[c] ἡ add ΓΦCHL*s* et pr Ξ.—[d] δαὶ ΓΞΥΦ: δὲ *s*.—[e] ξ. 𝔄ΞΥ.—[f] τὸ om Γ.
[g] παθήμασιν ΔΦ*s*: delet Γ.—[h] ἢ om pr 𝔄.—[i] καὶ om pr 𝔄Π.—[j] ἐναντιουμένην
λέγω ΔΦ*s*, ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι λέγω Ξ*s*, ἐναντιουμένην παθήμασι λέγω ce-
teri.—[k] τὸ om ΦL.—[l] οἷον ΓΔΛΦCEGIL*s* et γρ Ξ: ὡς εἰ *s*.—[m] τοῦ Φ.—[n] που μυ-
ρία G: μυρία που **s*.—[o] οὐκοῦν om pr Π.—[p] ἂν Δ, om EG.—[q] ἀνωμολογήσαμεν
E.—[r] ἔμπροσθεν ΔΞΥΦG*s* et rc 𝔄.—[s] ἂν om Π et pr 𝔄, αὖ *s*.—[t] ταύτην Π et pr 𝔄.

πάσχειν ταῦτα] Rectius Stob. *πάσχειν ἂν ταῦτα*. Wytt.

πάσχειν ἂν] Sic unus Stob. Reliqui libri carent particula *ἂν*, quam in hac sermonis structura ne poetas quidem omittere animadvertimus. Indidemque et ex Aug. cum Fischero suum addidi verbo *ὑπόθεσις* articulum. Heind.

§. 98. *πάθεσιν, ἢ καὶ ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι*] Quamquam variationes vocabulorum optimis scriptoribus sunt usitatæ, ut alias ostendimus; tamen hæc est inficeta librarii scriptura: et verior judicanda Vind. A B C. vel Stobæi lectio: *πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα παθήμασιν. ἢ καὶ ἐναντιουμένην*: et versio Sicula cum his consentit: *utrum assentientem eis, quæ secundum corpus passionibus, vel et adversantem.* Wytt.

πότερον συγχωροῦσαν — ἐναντιουμ.] Hic quoque germanam lectionem unus suppeditavit Stob. eamque et Ficinus expressit sic vertens: *utrum corporis perturbationibus indulgentem an potius repugnantem?* Vulgo *πότερον συγχωροῦσαν τοῖς κατὰ τὸ σῶμα πάθεσιν ἢ καὶ ἐναντιουμένην τοῖς παθήμασι*, in quibus cur, quæso, post *πάθεσι* sic continuo aliud eadem de re vocabulum, *παθήμασι*, posuerit scriptor? Porro si utrobique alterutrum reposueris, ne sic quidem ferri poterit iteratum sine ulla causa vocabulum. Duplicem hic olim scripturam fuisse, et *πάθεσιν* et *παθήμασι*, ex eaque *διττογραφίᾳ* vulgatam fluxisse lectionem, illud declarat, quod in Aug. Tub. et Par. ubi eadem hæc, quæ in Edd. vett. leguntur, articulus tamen ante *παθήμασιν* abest. Hoc igitur ad *πάθεσιν* adscriptum in textum deinde migravit. Atque pari modo §. seq. inter *παθημάτων* et *παθῶν* libri fluctuant. Ceterum etsi perinde est, *παθήμασι* legatur an *πάθεσι*, illud tamen tanquam minus pervulgatum e Stob. recipiendum existimavi. Heind.

ὡς εἰ] Melius Stob. Vind. A B C G. Venet. Λ. simpliciter *οἷον*: Bas. 2. *οἷον εἰ* [et Steph. pro var. lect.] voluit *οἱονεί*. Wytt.

οἷον] Vulgo *ὡς εἰ* (*ὡσεί*, opinor, volebat librarius ex sacris sibi scriptoribus cognitum). Bas. 2. *οἷον εἰ*. Veram scripturam ex Aug. et Stob. revocavit Fischer. Heind.

ἕλκειν] Locus hic postulare videtur non infinitivi sed indicativi præsens, *ἕλκει*. Steph.

ἐναντία ᾄδειν] Supra §. 95. ubi Socr. dixit, *τί δὲ—τῇδε δοκεῖ σοι ἁρμονίᾳ ἢ ἄλλῃ τινὶ συνθέσει προσήκειν ἄλλως πως ἔχειν ἢ ὡς ἂν ἐκεῖνα ἔχῃ ἐξ ὧν ἂν συγκέηται; κ. τ. λ.* A nemine adhuc interpretum intellecta hæc *ἐναντία ᾄδειν οἷς ἐπιτείνοιτο* etc. sic expedienda vidit

χαλῷτο καὶ πάλλοιτο[u] καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πάθος πάσχοι ἐκεῖνα ἐξ ὧν τυγχάνοι[v] οὖσα, ἀλλ' ἕπεσθαι ἐκείνοις καὶ οὔ ποτ' ἂν ἡγεμονεύειν; Ὡμολογήσαμεν, ἔφη· πῶς γὰρ οὔ; Τί οὖν; νῦν[w] οὐ πᾶν τοὐναντίον ἡμῖν φαίνεται[x] ἐργαζομένη,
II. iii. 80. ἡγεμονεύουσά τε ἐκείνων πάντων ἐξ ὧν φήσει[y] τις αὐτὴν εἶναι, καὶ ἐναντιουμένη ὀλίγου πάντα διὰ παντὸς τοῦ βίου καὶ δεσπόζουσα πάντας τρόπους, τὰ μὲν χαλεπώτερον[z] κολάζουσα[a] καὶ μετ' ἀλγηδόνων, τά τε[b] κατὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν[c] ἰατρικήν, τὰ δὲ πρᾳότερον, καὶ τὰ μὲν ἀπειλοῦσα, τὰ δὲ νουθετοῦσα ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ ὀργαῖς καὶ φόβοις, ὡς ἄλλη οὖσα ἄλλῳ πράγματι διαλεγομένη; [§. 99.] οἷόν που καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ πεποίηκεν, οὗ[d] λέγει τὸν Ὀδυσσέα,

—[u] καὶ ἀπόλλοιτο H, om G.—[v] τυγχάνοι Γ: τυγχάνει *s.—[w] νῦν om Φs.—[x] φαίνεται ἡμῖν Δ.—[y] φήσει Ξ: φησί *s.—[z] χαλεπώτερα G.—[a] κομίζουσα L.—[b] δὲ Φ.

Spaldingius meus: ἐναντία ᾄδειν τούτοις ἃ (καθ' ἃ) ἐπιτείνοιτο καὶ χαλῷτο—ἐκεῖνα ἐξ ὧν τυγχ. οὖσα i. e. ἐναντία ᾄδειν ταῖς ἐπιτάσεσι καὶ χαλάσεσι καὶ παλμοῖς καὶ ἄλλῳ ὁτῳοῦν πάθει ἐκείνων, ἐξ ὧν τυγχ. οὖσα. Jam nemo h. l. ne litteram quidem movere voluerit. Fischer. οἷς pro τούτοις δι' ὧν positum accipiens, ut ἐπιτείνοιτο, χαλῷτο, et πάλλοιτο ad ipsam referantur harmoniam, quæ ratio et constructionem loci et sensum prorsus dissolvit, ex Aug. hæc ita refinxit καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πάσχειν ἢ ἐκεῖνα [quomodo et Zeunius legendum voluit.] In quo non animadvertit, post μήποτε sermonis lege requiri μηδ' ἄλλο ὁτιοῦν π. π. vel certe ἢ ἄλλο ὁτ.; tum, etiamsi legeretur μηδ' ἄλλο—πάσχειν, absonam hinc exire sententiam. Nam hoc quidem loco quod aliud harmoniæ πάθος intelligi potest præter τὸ ἐναντία ᾄδειν? Heind.

πάλλοιτο] Probabilius sane, quamvis unus, Stob. dat ψάλλοιτο. Wytt.

πάντων] In Cod. Aug. non legitur. Mox Tub. ἐναντιουμένην. male. Fisch.

ἐναντιουμένη—καὶ δεσπόζουσα] Locus huic geminus, de ψυχῆς tribus partibus, λόγῳ, θυμῷ, ἐπιθυμίᾳ inter se dissidentibus, quo in dissidio, imperio λόγου auxiliatorem θυμὸν adhibentis, ἐπιθυμία coerceatur et corrigatur, exstat Rep. iv. p. 453. D. Wytt.

τά τε κατὰ] Vind. A B. τὰ δὲ κατά. Rectius, ut puto. Wytt.

τά τε κατὰ τὴν γυμν.] Tentari hæc non debebant. τε, quod positum post κατὰ vel post prius τὴν exspectabas, hic, ut sæpe alias, primæ statim voculæ adhæsit. Heind.

τὰ δὲ νουθετοῦσα ταῖς ἐπιθ.] Verbo νουθετεῖν etsi simpliciter posito nusquam tertius, sed ubique quartus casus adjungitur, hic tamen, quum præcesserit ἀπειλοῦσα, dativus ἐπιθυμίαις non abhorret a Græci sermonis consuetudine. Prorsus eodem modo Isocrat. Areopag. p. 149. C. Steph. ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἔμενον, ἐν οἷς ἐτάχθησαν, θαυμάζοντες καὶ ὁμιλοῦντες τοὺς ἐν τούτοις πρωτεύοντας. Lysias in Andocid. p. 230. Reisk. εἰς τοιοῦτον δὲ ἀναισχυντίας ἀφῖκται, ὥστε καὶ παρασκευάζεται τῇ πόλει καὶ πράττει καὶ ἤδη δημηγορεῖ, καὶ ἐπιτιμᾷ καὶ ἀποδοκιμάζει τῶν ἀρχόντων τισί. Conf. Lobeck. ad Soph. Aj. 475. p. 295. Heind.

§. 99. οὗ λέγει τὸν Ὀδυσσέα] Si versus Homerici per particulam ὅτι adjungerentur, vulgaris esset nec digna notatu loci constructio. Nunc genuina est prorsus Homericæ Iliad. vi. 479. Καί ποτέ τις εἴπῃσι, πατρὸς δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων, Ἐκ πολέμου ἀνιόντα. Quod sequitur, loquendi hoc genus διανοούμενον ὡς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης pro διανοούμενον ἁρμονίαν αὐτὴν εἶναι Platoni imprimis frequens exemplis illustravit Wyttenb. in Bibl. Crit. vol. iii. pt. i. p. 29. Heind.

στῆθος δὲ πλήξας κραδίην[e] ἠνίπαπε[f] μύθῳ·
τέτλαθι δή,[g] κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης.

ἆρ' οἴει αὐτὸν ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενον[h] ὡς ἁρμονίας αὐτῆς οὔσης καὶ οἵας ἄγεσθαι ὑπὸ τῶν τοῦ σώματος παθῶν,[i] ἀλλ' οὐχ οἵας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν, καὶ οὔσης αὐτῆς πολὺ θειοτέρου τινὸς πράγματος[j] ἢ καθ' ἁρμονίαν; Νὴ Δία, ὦ Σώκρατες, ἔμοιγε[k] δοκεῖ. Οὐκ ἄρα, ὦ ἄριστε, ἡμῖν[l] οὐδαμῇ[m] καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι· οὔτε γὰρ ἄν, ὡς ἔοικεν, Ὁμήρῳ θείῳ ποιητῇ i. 95.

—[c] τὴν post καὶ om ΔΦGs.—[d] οἷ G.—[e] κραδίαν Γ, καρδίην I: om L.—[f] ἠνείπαπε 𝔄ΔG, ἐνίπαπε E.—[g] δή om s.—[h] ποιῆσαι καὶ διανοούμενον Γ.—[i] παθημάτων ΓΔΛΦ CEGILs et mg 𝔄Ξ.—[j] πράγματος om ΓΛCEHIL.—[k] σώκρατες ἔμοιγε 𝔄ΔΠΦGs, σώκρατες ἐμοὶ ΓΛEHIL: Σώκρατες οὐκ ἔμοιγε *ς.—[l] ἡμῖν om G.—[m] οὐδαμῶς G,

στῆθος δὲ πλήξας] Odyss. Υ. 17. adhibitum a Platone in simili argumento Rep. iii. p. 434. A. et iv. p. 454. A. et, præter citatos a Duporto in Gnomol. Hom. p. 268. Galeno de Dogmate Hippocratis et Platonis v. p. 296. t. i. ed. Bas. Heraclid. Allegor. Hom. p. 63. ed. Schow. *Ταῦτα τοίνυν ὥσπερ ἐκ πηγῆς τῶν Ὁμηρικῶν ἐπῶν εἰς τοὺς ἰδίους διαλόγους ὁ Πλάτων μετήρδευσεν· καὶ πρῶτόν γε περὶ τῶν ἀλόγων μερῶν τῆς ψυχῆς σκεπτέον· ὅτι μὲν γὰρ ὁ θυμὸς εἴληχε τὸν ὑποκάρδιον χῶρον, ὁ Ὀδυσσεὺς ποιήσει τοῦτο σαφὲς ἐν τῇ κατὰ μνηστήρων ὀργῇ, καθάπερ οἶκόν τινα τῆς μισοπονηρίας θυροκρουστῶν τὴν καρδίαν. 'Στῆθος δὲ πλήξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ, Τέτλαθι δὴ κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο πότ' ἔτλης.' Ἀφ' ἧς γὰρ αἱ θυμικαὶ ῥέουσι πηγαί, πρὸς ταύτην ὁ λόγος ἀποκλίνων·* forte *ἀποκλίνει*, nisi plura exciderunt. Proclus in Rep. p. 392. *ἐν Φαίδωνι μὲν γὰρ ὅπου διαφερόντως ὁ Σωκράτης τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν ἀναπλοῖ, καὶ πᾶν τὸ τῆς ἐπιστήμης πλῆθος ἀνοίγει τοῖς ἑαυτοῦ ζηλωταῖς, πολλοῖς δή τισι καὶ παντοδαποῖς λόγοις καταδησάμενος ὡς ἄρα ἄλλη μέν ἐστιν ἡ ἁρμονία τῶν σωμάτων, ἄλλη δὲ ἡ ψυχῆς φύσις, καὶ διέζευκται ταῦτα κατ' οὐσίαν ἀπ' ἀλλήλων, τελευτῶν ἐπὶ τόνδε τὸν ποιητὴν καταφεύγει, καὶ τοῖς ἐκείνου ῥήμασιν ἐνεργεστάτοις τεκμηρίοις χρώμενος ἐξῃρημένην ἐπιδείκνυσι τὴν ψυχὴν τῆς περὶ τὸ σῶμα τῶν κράσεων ἁρμονίας· τὸ γὰρ διαμαχόμενόν φησι πρὸς τὴν ἐν τῷ στήθει τεταγμένην ζωὴν κινουμένην, καὶ λέγον 'τέτλαθι δὴ κραδίη' πάντως που κατὰ φύσιν ἐξήλλακται τούτου πρὸς ὃ διαμάχεται· καὶ τὸ κατεξανιστάμενον τοῦ σώματος οὐκ ἂν ἐν τῷ σώματι τὴν ὑπόστασιν ἔχοι· καὶ οὕτω δὴ προϊὼν ὁ Σωκράτης καὶ συμπεραινόμενος ὅτι τὴν οὐσίαν τὴν ψυχῆς ἐρᾶν* (f. *ἐναντίαν*) *χρὴ φάναι τῆς τοῦ σώματος ἁρμονίας, ὥσπερ εἰς ἄφυκτον ἀνάγκην κατακλείων* (sic leg. pro *ἀνακλείαν*) *τὸν σύμπαντα λόγον· οὔτε γὰρ ἂν φησὶν Ὁμήρῳ θείῳ ποιητῇ ταύτῃ λέγοντες ὁμολογοῖμεν, οὔτε ἡμῖν αὐτοῖς.* Wytt.

παθημάτων] Ita ex Aug. Bas. 2. et Stob. substitui pro *παθῶν*. V. §. 98. ibiq. adscripta. Paullo post in his *θειοτέρου τινὸς πράγματος* Aug. cum Stob. omittit *πράγματος*.—*ἢ καθ' ἁρμονίαν*, *quam ut comparari cum harmonia queat.* Heind.

νὴ Δία, ἔμοιγε δοκεῖ] Sc. *ταῦτα ποιῆσαι διανοούμενος ὡς αὐτῆς οὔσης οἵας ἄγειν τε ταῦτα καὶ δεσπόζειν* etc. Ita hic, ut multis apud Platonem Xenophontemque locis, ad posteriorem tantum prægressæ quæstionis partem refertur responsio. Edd. inserta negatione, *οὐκ ἔμοιγε δοκεῖ.* Sed eam nec liber Tub. habet neque agnoscit Ficinus ita vertens: *Divinius per Jovem mihi videtur significavisse;* omninoque post *μὰ Δία* recte illa inferretur, post affirmandi formulam *Νὴ Δία* non item. Heind.

καλῶς ἔχει ψυχὴν ἁρμονίαν τινὰ φάναι εἶναι] Quam Plato intelligat harmoniam, apparet [esse] eam, quæ extrinsecus componitur, nec aliud sonat, quam quod per necessitatem compositionis et pulsationis sonare potest: contra, anima intrinsecus se ipsa componit, dissentientes sui partes in consensum redigit iisque repugnantibus ipsi ipsa resistit et mode-

ὁμολογοῖμεν οὔτε αὐτοὶ[n] ἡμῖν αὐτοῖς. Ἔχειν[o] οὕτως ἔφη.

§. 47. W. Εἶεν δή, ἦ δ' ὃς ὁ Σωκράτης, τὰ μὲν Ἁρμονίας ἡμῖν
II. iii. 81. τῆς Θηβαϊκῆς ἵλεά πως, ὡς ἔοικε, μετρίως γέγονε· τί δὲ

οὐδὲ μὴ L.—[n] οὔτε γὰρ αὐτοὶ Δ.—[o] ἔχει ΓΦs, οὐχ L.—[p] δαὶ ΞΥ.—[q] ὦ...ἔφη om s.

ratur. Neque hæc sententia repugnat illi, quam in Timæo tradit animam ex diversis materiis a Deo, ad certam rationem et proportionem, factam esse, p. 528. quod recte monet Proclus in Tim. iii. p. 178. et in Rep. p. 392. fin. Nam animi cum corpore debet sapiens constituere harmoniam, eamque ad universi accommodare harmoniam, ut docet Plato Rep. ix. p. 510. D. Et ipsa virtus continetur harmonia: quod ostendimus p. 127. Hæc enim est, ut ait Iamblich. apud Stob. Eclog. Phys. p. 864. *mathematica harmonia:* quam Pythagorici et Platonici multi varie tradiderunt, Timæus, Moderatus, Plotinus, Porphyrius, Amelius. Nam Aristoxenus, corpoream harmoniam, veluti instrumenti musici, cogitasse videtur: et alii ante eum multi: sic enim accipiendus est locus Ciceronis Tusc. i. 10. 'sed hæc quidem, quæ dixi, cor, sanguinem, cerebrum, animam, ignem, vulgo; reliqua, fere singuli: at (sic lego pro *ut*) multi ante veteres, proxime autem Aristoxenus Musicus idemque philosophus, ipsius corporis intentionem quamdam, velut in cantu et fidibus, quæ harmonia dicitur: sic ex corporis totius natura et figura varios motus cieri, tamquam in cantu sonos. Hic ab artificio suo non recessit: et tamen dixit aliquid, quod ipsum quale esset, erat multo ante et dictum et explanatum a Platone.' Quæ postrema ad hanc Phædonis disputationem referuntur, rectiusque habeant *explosum* pro *explanatum*, et forte sic olim habuerint. Fuit autem illa vulgaris multorum antiquitus opinio, *animam esse harmoniam:* et Pythagoricis, maxime musicæ studiosis, placuit: et Echecrates de se fatetur §. 40. Et Aristoteles eam confutans de Anima i. 4. inquit: *Καὶ ἄλλη δέ τις δόξα παραδέδοται περὶ ψυχῆς, πιθανὴ μὲν τοῖς πολλοῖς, καὶ οὐδεμιᾶς ἧττων τῶν λεγομένων, λόγους δὲ ὥσπερ εὐθύνας δεδωκυῖα καὶ ἐν τοῖς ἐν κοινῷ λεγομένοις λόγοις· ἁρμονίαν γάρ τινα αὐτήν τινες λέγουσι· καὶ γὰρ τὴν ἁρμονίαν κρᾶσιν καὶ σύνθεσίν τινα ἐναντίων εἶναι, καὶ τὸ σῶμα συγκεῖσθαι ἐξ ἐναντίων.*— hi *in communi sermones dicti* fuerunt Exoterici in dialogo Eudemo, et nominatim testatur Simplicius in Aristot. de Anima i. p. 14. A. *ἐν κοινῷ δὲ λεγομένους λόγους, τοὺς συμμέτρως καὶ τοῖς πολλοῖς ἠρωτημένους καλεῖ, αἰνιττόμενος μὲν ἴσως καὶ τοὺς ἐν Φαίδωνι, λέγων δὲ καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ ἐν τῷ διαλόγῳ τῷ Εὐδήμῳ γραφέντας ἐλεγκτικοὺς τῆς ἁρμονίας.* Olympiodor. in Phæd. Cod. i. p. 91. *Ὅτι δ' Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Εὐδήμῳ οὕτως ἐπιχειρεῖ· τῇ ἁρμονίᾳ ἐναντίον ἐστὶν ἡ ἀναρμοστία· τῇ ψυχῇ δὲ οὐδὲν ἐναντίον· οὐσία γάρ· καὶ τὸ συμπέρασμα δῆλον· ἔτι· εἰ ἀναρμοστία τῶν στοιχείων τοῦ ζώου νόσος, ἡ ἁρμονία εἴη ἂν ὑγίεια, ἀλλ' οὐχὶ ψυχή.* Subjungit deinceps summas argumentorum loci nobis citati de An. i. 4. Videtur vero Aristot. in Eudemo sub diversis personis in utramque partem disputasse: et illud modo ex Olympiodoro allatum argumentum pro Platone disputantis fuisse: hoc ab Alexandro Aphrodis. Comment. in Topic. Aristot. iv. p. 168. contrariam partem tuentis: *οὕτως ἐπεὶ ἁρμονίᾳ μὲν ἀναρμοστία ἐναντίον, ψυχῇ δὲ οὐδέν ἐστιν ἐναντίον, οὐκ ἔστιν ἡ ψυχὴ ἁρμονία· ὡς Πλάτων ἐπεχείρησεν ἐν τῷ Φαίδωνι· οὕτως δεικνύοι τις ἂν μὴ οὖσαν γένος τὴν ἀρχὴν τοῦ στοιχείου· εἴ γε τῇ μὲν ἀρχῇ ἐναντίον τὸ τέλος, τῷ δὲ στοιχείῳ οὐδέν ἐστιν ἐναντίον.* Hujus autem ex Phædone adversus Simmiam disputationis capita summatim refert Nemesius de Natura Hominis cap. ii. p. 53. Wytt.

ἔχει οὕτως ἔφη] Sic Stob. Vind. B. Versio Sicula. Vulgo *Ἔχειν οὕτως ἔφη.* Wytt.

τὰ μὲν ἁρμονίας ἡμῖν τῆς Θηβαϊκῆς] Non satis apparet acumen in comparatione Simmiæ cum Thebana Harmonia, et Cebetis cum Cadmi Harmonia. Fortasse refertur ad urbem Thebas et arcem Cadmeam: illam ab Amphione lyræ cantu et harmonia constructam, minus munitam quam arcem a Cadmo Harmoniæ marito conditam; sic Simmiæ argumentum minus firmum esse quam Cebetis. Fortasse probanda, quæ dixit ad h. l. Dacierius: 'ut Amphion lyræ harmonia muros Thebarum constituit, sic Simmias harmonia sua humanos animos finxit: et, ut Cadmus satis dentibus

ὡς πρότερον ἦν ἁρμονία ξυγκειμένη,[o] πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι.[p] ἢ ἀποδέξει; Οὐδαμῶς, ἔφη, ὦ Σώκρατες. Αἰσθάνει οὖν, ἦ δ' ὅς, ὅτι ταῦτά[q] σοι ξυμβαίνει λέγειν, ὅταν φῇς μὲν εἶναι τὴν ψυχὴν πρὶν καὶ εἰς ἀνθρώπου εἶδός τε[r] καὶ σῶμα ἀφικέσθαι, εἶναι δ' αὐτὴν ξυγκειμένην ἐκ τῶν οὐδέπω ὄντων; οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γέ σοι τοιοῦτόν ἐστιν, ᾧ[s] ἀπεικάζεις, ἀλλὰ πρότερον καὶ ἡ λύρα καὶ αἱ χορδαὶ καὶ οἱ φθόγγοι ἔτι ἀνάρμοστοι ὄντες γίγνονται, τελευταῖον δὲ πάντων ξυνίσταται ἡ ἁρμονία καὶ πρῶτον ἀπόλλυται. οὗτος οὖν σοι ὁ λόγος ἐκείνῳ πῶς ξυνᾴσεται;[t] Οὐδαμῶς, ἔφη ὁ Σιμμίας. [§. 94.] Καὶ μήν, ἦ δ' ὅς, πρέπει γε, εἴπερ τῳ ἄλλῳ λόγῳ, ξυνῳδῷ εἶναι καὶ τῷ περὶ ἁρμονίας. Πρέπει γάρ, ἔφη ὁ Σιμμίας.

[o] ξ. 𝔄ΔΞΦs.—[p] ξ. 𝔄ΓΞΥΦCGHL.—[q] ὅτι ταῦτα 𝔄ΓΛCEGHLs et pr Υ et corr Ξ: ὅτι οὐ ταῦτά *s.—[r] $\overset{\tau}{\gamma}\epsilon$ 𝔄, γε Π.—[s] ὃ$^{\epsilon}$ ΠΥ et pr 𝔄.—[t] ξυν$\overset{\alpha}{\epsilon}$σεται 𝔄, ξυνίγεται s.—

bis te ipsum dicentem: a te ipso dicente accipies. Sic in fine hujus §. et §. 48. et Euthyphr. p. 51. C. *οὕτως ἡμῶν τε αὐτῶν ἀποδεχώμεθα καὶ τῶν ἄλλων, ἐὰν μόνον φῇ τις τὶ ἔχειν οὕτω, ξυγχωροῦντες ἔχειν.* Wytt.

ἀποδέξῃ γε σαυτοῦ λέγ.] Tub. *αὐτοῦ.* Imo *αὑτοῦ.* Loquendi idem est genus §. seq. *ἀνάγκη οὖν μοι—μήτε ἐμαυτοῦ μήτε ἄλλου ἀποδέχεσθαι λέγοντος* etc. §. 104. *ὅσγε οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὡς—δύο ἐγένετο.* Heind.

ὅτι οὐ ταυτά σοι ξυμβαίνει λέγειν] Recipiendum vetus *ταῦτα hæc*, pro *ταυτὰ eadem*, quod temere recepi Forstero obsecutus. Sensus est, *non continget tibi hæc dicere, non licebit per concessa id affirmare; ταῦτα* ad proxime antecedens *Οὐδαμῶς* referendum, et subaudiendum, *non tibi licebit id dicere, te nullo modo hæc probaturum.* Alia est diversitas, quod *οὐ* abest in Vind. C D E. Venet. A. Stob. quæ si vera sit lectio, sententia sic accipienda erit: *sentisne igitur, necesse tibi esse hoc dicere, prius constitisse harmoniam, quam ea, ex quibus componi debuerit; si dixeris animam fuisse quidem antequam in hominis formam corpusque veniret, fuisse autem eam compositam ex iis, quæ nondum essent.* Utroque modo commoda existit sententia, quam ostendimus: modo teneatur, *ξυμβαίνειν* esse *consequi* tanquam ex præmissis syllogismi: ut supra monuimus §. 29. Wytt.

αἰσθάνῃ οὖν ὅτι ταῦτά σοι ξυμβ. λ.] Sc. *ὡς πρότερον ἦν ἁρμονία συγκειμένη, πρὶν ἐκεῖνα εἶναι ἐξ ὧν ἔδει αὐτὴν ξυντεθῆναι.* Ex Ed. Ald. in ceteras propagatum *οὐ* ante *ταῦτα* non extat in Aug. Tub. Par. neque in suo exemplari id reperit Ficinus ita hæc vertens: *animadvertis igitur, cogi te id confiteri, quando dicis etc.* sensum autem ita illud pervertit, ut vel omnium librorum suffragiis comprobatum expungendum foret. Qui, retento *οὐ, ταυτὰ* Forsteri jussu edidit Fischer. pro *σύμφωνα* hoc poni potuisse putabat. Heind.

οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία] *Neque enim harmonia tale tibi est, quale est illud cui eam comparas. τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ ἀπ.* i. e. *τοιοῦτόν ἐστιν οἷον ᾧ ἀπ.* de Rep. i. p. 349. D. *τοιοῦτος ἄρα ἐστὶν ἑκάτερος αὐτῶν οἷσπερ ἔοικεν.* Nisi quis *ᾧ* pro *ᾗ* positum putet, ad *ἀπεικάζεις* subaudiens *αὐτὴν (τὴν ψυχήν.)* V. not. ad Gorg. Male pro *ᾧ* Tub. *ὅ.* Heind.

ἀπόλλυται] Aug. *ἀπόληται.* Fisch.

οὗτος οὖν σοι ὁ λόγος] Sc. quum dixit Simmias, animum harmoniam quandam esse, *ἐκείνῳ* sc. *τῷ τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι* §. 92. Heind.

Οὗτος τοίνυν, ἔφη, σοὶ[u] οὐ ξυνῳδός, ἀλλ' ὅρα· πότερον αἱρεῖ τῶν λόγων, τὴν μάθησιν ἀνάμνησιν εἶναι ἢ ψυχὴν[v] ἁρμονίαν; Πολὺ μᾶλλον, ἔφη, ἐκεῖνον,[w] ὦ Σώκρατες. ὅδε μὲν γάρ μοι γέγονεν ἄνευ ἀποδείξεως μετὰ εἰκότος τινὸς καὶ εὐπρεπείας,[x] ὅθεν καὶ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ ἀνθρώποις· ἐγὼ δὲ
II. iii. 76. τοῖς διὰ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις λόγοις ξύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσι, καὶ ἄν τις αὐτοὺς μὴ φυλάττηται,

[u] σοι om pr G.—[v] ἢ τὴν ψυχὴν Φs.—[w] ἔφη ἐκεῖνον ΆΞΥ, ἔφη ἐκεῖνο Π, ἔφη om G :

§. 94. σοὶ ξυνῳδὸς] Sine οὐ Bas. 2. Heind.

ὅδε μὲν γάρ μοι γέγονεν ἄνευ ἀποδείξεως, κ. τ. λ.] *Hæc enim ratio mihi accidit sine demonstratione, per quamdam verisimilitudinem et speciem; ego vero rationes, quæ ex verisimilibus demonstrationes ducunt, scio esse vanas, et, nisi quis eas caveat, valde deceptrices*—. Animadvertantur οἱ εἰκότες λόγοι reprehensi, ut in Theæt. p. 123. A. ἀπόδειξιν δὲ καὶ ἀνάγκην οὐδ' ἡντινοῦν λέγετε, ἀλλὰ τῷ εἰκότι χρῆσθε· ᾧ εἰ ἐθέλοι Θεόδωρος, ἢ ἄλλός τις τῶν γεωμετρικῶν χρώμενος γεωμετρεῖν, ἄξιος οὐδ' ἑνὸς μόνου ἂν εἴη· quæ postrema referuntur ad proverbium natum ex Homerico Il. Θ. 234. νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος, notato nobis in Epist. Crit. ad D. R. p. 29. Euthyd. p. 228. G. σοφοὶ δὲ ἡγοῦνται εἶναι πάνυ εἰκότως—πάνυ ἐξ εἰκότος λόγου. ΚΡ. Ἀλλ' ὅγε λόγος ἔχει τινὰ εὐπρέπειαν τῶν ἀνδρῶν. ΣΩ. Καὶ γὰρ ἔχει ὄντως, ὦ Κρίτων, εὐπρέπειαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν. Sunt autem εἰκότα rhetorum, ut notatur in Phædr. p. 353. B. 355. E. τὸ παράπαν γὰρ οὐδὲν ἐν τοῖς δικαστηρίοις τούτων ἀληθείας μέλειν οὐδενί, ἀλλὰ τοῦ πιθανοῦ· τοῦτο δ' εἶναι τὸ εἰκός, ᾧ δεῖν προσέχειν τὸν μέλλοντα τέχνῃ ἐρεῖν· οὐδὲ γὰρ αὖ τὰ πραχθέντα δεῖν λέγειν ἐνίοτε, ἐὰν μὴ εἰκότως ᾖ πεπραγμένα· ἀλλὰ τὰ εἰκότα, ἔν τε κατηγορίᾳ καὶ ἀπολογίᾳ· καὶ πάντως λέγοντα τὸ δὴ εἰκὸς διωκτέον εἶναι, πολλὰ εἰπόντα χαίρειν τῷ ἀληθεῖ· τοῦτο γὰρ διὰ παντὸς τοῦ λόγου γιγνόμενον τὴν ἅπασαν τέχνην πορίζειν. Conferatur Aristot. Rhet. ii. 26. Ad Alexandr. 7. Itaque ab rebus intelligibilibus hanc rationem abjudicat Plotin. Enn. vi. v. 1. p. 661. C. συλλογίζοιτο ἂν εἰκότως, δι' εἰκότων εἰκότας καὶ τοὺς συλλογισμοὺς ποιούμενος. Procl. in Euclidem iii. p. 53. καὶ ὁ παρὰ τῷ Πλάτωνι Σιμμίας (φησὶ) ὅτι τοῖς ἐκ τῶν εἰκότων τὰς ἀποδείξεις ποιουμένοις σύνοιδα οὖσιν ἀλαζόσιν. Simplic. Comm. in Arist. de Cœlo, ii. p. 96. 6. At, ubi opus est verisimilitudine, laudatur ὁ εἰκὼς λόγος v. c. Timæo p. 526. G. H. et cum ἀληθείᾳ conjungitur, ut a Plutarcho Thes. p. 1. B. Rom. p. 36. B. Wytt.

εὐπρεπείας] εὐπρέπεια et εὐπρεπής, usurpatum de orationis probabilitate et specie, exstant in Thucyd. iii. 11. εὐπρέπεια λόγου. 38. τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου ἐκπονήσας παράγειν πειράσεται· in fine viii. 109. Eurip. Orest. 1145. Troad. 951. Dionys. Hal. Arte Rhet. ix. Δημοσθένης διδάσκει ἡμᾶς εὐπρεπῶς διαλέγεσθαι ἃ βούλεταί τις. Plutarch. libro de decem Oratoribus, de Antiphonte, p. 832. E. ἔστι δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἀκριβὴς καὶ πιθανὸς—τοῦ εὐπρεποῦς μάλιστα στοχαζόμενος. Aristid. t. i. p. 427. 528. t. ii. p. 128. Wytt.

ξύνοιδα τι] συνειδέναι τινί τι, quod proprie est, *aliquid cum aliquo scire, alicui alicujus rei conscium esse*, rariore usu ponitur pro *aliquid de aliquo scire*. Xenoph. Mem. Socr. ii. 7. 1. ἐρῶ δὲ καὶ ἐν τούτοις ἃ σύνοιδα αὐτῷ· *dicam autem et in hoc genere ea, quæ de ipso scio*. Isocrat. Archidamo p. 229. συνειδότες Ἀθηναίοις ἐκλιποῦσι τὴν χώραν ὑπὲρ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας· *quum sciamus Athenienses, pro libertate cæterorum Græcorum, patriam reliquisse*. Areopagitica p. 257. σύνοιδά τε τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἥκιστα χαίρουσι ταύτῃ τῇ καταστάσει· *scio plerosque hoc rerum statu non delectari*. Dio Chrysost. Or. xxxii. p. 392. D. Θεόφιλος—συνειδὼς ὑμῖν τὴν ἐσχάτην ἀπορίαν, οὐ χρημάτων, ἀλλὰ νοῦ καὶ συστάσεως. Plura ad Plutarchum annotavimus. Hoc igitur Phædonis loco, nulla est ratio quare ἐξαπατῶσι, potius *decipiunt*, quam *decipientibus*, valeat. Wytt.

ἀλάζοσι] ἀλαζών, *vanus, jactator*,

δὴ[p] τὰ Κάδμου, ἔφη, ὦ[q] Κέβης, πῶς ἱλασόμεθα[r] καὶ τίνι λόγῳ; [§. 100.] Σύ μοι δοκεῖς, ἔφη ὁ Κέβης, ἐξευρήσειν· τουτονὶ[s] γοῦν τὸν[t] λόγον τὸν πρὸς[u] τὴν ἁρμονίαν[v] θαυμαστῶς μοι εἶπες[w] ὡς[x] παρὰ δόξαν. Σιμμίου γὰρ λέγοντος ὅτε ἠπόρει, πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι ἕξει[y] τις χρήσασθαι[z] τῷ λόγῳ αὐτοῦ· πάνυ οὖν μοι[a] ἀτόπως[b] ἔδοξεν εὐθὺς τὴν πρώτην ἔφοδον οὐ δέξασθαι τοῦ σοῦ λόγου. ταῦτα δὴ[c] οὐκ ἂν θαυ-

—[r] ἱλασώμεθα Δ.—[s] τοῦτον ΓΔΛΦCEGHILs.—[t] ὃν G.—[u] πρὸς om E.—[v] τῆς ἁρμονίας E.—[w] εἶπας Γ.—[x] ὧς 𝔄.—[y] ἕξεις, omisso τις, Φ.—[z] χρῆσθαι ΓCEHIL.—[a] οὖν μοι ΓΔΦCGHLs, μὲν οὖν μοι 𝔄ΠΥ, μέντοι Ξ : μοι οὖν *s.—[b] αὐτόπως H.—

draconis homines generavit mox pereuntes, sic sua sententia Cebes animos humanos perituros finxit.' Juvat Olympiodori scholia apponere, Cod. i. p. 88. μυστικὰ quidem, ut solet, sed adspersa μυθικοῖς quibusdam non abjiciendis : Ὅτι μέμνηται τῆς Θηβαϊκῆς ἁρμονίας τοῦ θεοῦ, ἐνδεικνύμενος ὅτι ἐστὶ νοεῖν καὶ χωριστὴν ἁρμονίαν, ὡς τὴν Ἄρεως παῖδα καὶ Ἀφροδίτης· οὕτω γάρ πως καὶ ἡ ψυχὴ λέγοιτο ἂν ἁρμονία, κατὰ τὸν Τίμαιον· ἱλάσασθαι δέ φησι τὸν θεὸν τὸ εἴδωλον χωρίσας ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς ψυχικῆς ἁρμονίας, ἢ ὅσον γε ἐπὶ ταῖς δόξαις τοῖς πολλοῖς καὶ ἡ θεὸς χωριστὸς εἶναι δόξειεν ἁρμονία. Τί δὲ δὴ τὰ Κάδμου, πῶς ἱλασόμεθα· ἢ Κάδμος μὲν ὁ ὑποσέληνος κόσμος, ὡς Διονυσιακός· διὸ καὶ Ἁρμονίᾳ σύνεστι τῇ θεῷ· δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Πείσανδρος θεολογῶν τὰ κατὰ Κάδμον ἐν τῷ μυθῷ, ἐν ᾧ φησὶ τὸν Κάδμον ὑποτίθεσθαι τῷ Διΐ, πῶς ἂν καταγωνίσαιτο τὸν Τυφῶνα· αἱ δὲ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα Διονυσιακὰ ποιοῦσι· Σεμέλη μὲν τὸ πῦρ, Ἀγαύη δὲ τὴν γῆν, διασπῶσα τὰ οἰκεῖα γεννήματα· Ἰνὼ δὲ τὸ ὕδωρ, ἐνάλιος οὖσα· καὶ Αὐτονόη δὲ τὸν ἀέρα ἡ λοιπή· ἱλάσκεται δὲ τὸν Κάδμον, ἀποδεικνὺς τὴν ψυχὴν πάμπαν ἀθάνατον· καὶ τόδε τὸ πᾶν οὐ θνητῶν μόνων οὐσιῶν, οὐδὲ μακραιώνων δεκτικὸν, ἀλλὰ καὶ παντάπασιν ἀθανάτων. Cæterum in iisdem nominibus dicterium fecit Stratonicus, teste Athenæo, vii. p. 350. F. τὸν Φάωνα δὲ ἔφη αὐλεῖν οὐχ Ἁρμονίαν, ἀλλὰ τὸν Κάδμον. Wytt.

τὰ μὲν Ἁρμονίας] Ut τὰ ὑμέτερα et τὰ ἐμὰ pro ὑμεῖς et ἐγὼ posita e vulgari sunt usu (de Legg. i. p. 643. A. τὰ μὲν τοίνυν ὑμέτερα ἀκούειν, ὡς ἔοικεν, ἕτοιμ' ἂν εἴη· τὰ δ' ἐμὰ βούλεσθαι μὲν ἕτοιμα, δύνασθαι δὲ οὐ πάνυ ῥᾴδια), ita h. l. τὰ Ἁρμονίας idem fere est quod Ἁρμονία, quapropter sequitur ἵλεα, proprium de *propitio deorum numine* vocabulum. Nam quæ h. l. intelligitur, nota est illa Cadmi uxor, Veneris Martisque filia Apollod. Bibl. iii. 4. 2. Harmoniam autem hanc Thebanam satis placasse se dicit Socrates, quoniam elevavit illam, quam Thebanus injecerat Simmias, dum animum cum harmonia comparat, de animorum immortalitate dubitationem. Hinc ad alteram illam Cebetis itidem Thebani transituro sponte se Cadmi offerebat mentio, in qua inepte argutatus est cum Dacerio Gallo, quod miror, subacti Anglus judicii, Forster. Heind.

§. 100. θαυμαστῶς—ὡς] *Mirum quam*, et hoc Platonicæ est consuetudinis; cf. §. 48. 53. Conviv. p. 326. F. Θαυμαστῶς δοκεῖ, ὦ Ἀγάθων, ὡς ἀνάγκη εἶναι. Rep. i. p. 411. C. εὖ οὖν λέγει θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. Epist. xii. initio : Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόνθ' ὑπομνήματα θαυμαστῶς ὡς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν—. Sic θαυμασίως ὡς Theæt. p. 120. G. Wytt.

ὅ,τι ἠπόρει] Sic legendum viderat Forster. pro vulgato ὅτε. Heind.

εἴτι] Tub. ὅτι. male. Videtur glossema esse. Mox Aug. χρῆσαι. male. Fisch.

εἴ τι ἕξει (f. ἕξοι) τις χρήσ.] *Si quis haberet quod ejus faceret argumentatione*, i. e. si quis inde se extricare et expedire posset. Prorsus ut Theætet. §. 58. Τί γὰρ χρήσῃ ἀφύκτῳ ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον ἐν φρέατι συσχόμενος, ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνὴρ etc. Miror autem non legi εἴ τί τις (vel εἴ τίς τι) ἕξοι. Heind.

πάνυ οὖν μοι ἀτόπ.] Ita Aug. et Par. Vulgo Πάνυ μοι οὖν ἀτ. Tub. Πάνυ μὲν οὖν μοι. Bas. 2. Πάνυ μέντοι οὖν. Steph. pro var. lect. πάνυ μέντοι ἀτόπως. Heind.

ταυτὰ δὴ οὐκ ἂν θαυμ.] *Eadem non mirabor si Cadmi* (i. e. meæ) *quoque argumentationi accident*, ut primo statim ictu tuo concidat ; ταὐτὰ pro ταῦτα ex

μάσαιμι καὶ τὸν τοῦ Κάδμου λόγον εἰ πάθοι. Ὦ 'γαθέ, ἔφη ὁ Σωκράτης, μὴ μέγα λέγε, μή τις ἡμῖν[d] βασκανία περιτρέψῃ τὸν λόγον τὸν μέλλοντα[e] λέγεσθαι.[f] ἀλλὰ δὴ ταῦτα μὲν τῷ θεῷ μελήσει, ἡμεῖς δὲ Ὁμηρικῶς ἐγγὺς ἰόντες πειρώμεθα εἰ ἄρα τι λέγεις. ἔστι δὲ δὴ τὸ κεφάλαιον ὧν ζητεῖς· ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι[g] ἡμῶν τὴν ψυχὴν ἀνώλεθρόν τε καὶ ἀθάνατον[h] οὖσαν, εἰ φιλόσοφος ἀνὴρ μέλλων ἀποθανεῖσθαι, θαῤῥῶν[i] τε καὶ ἡγούμενος ἀποθανὼν ἐκεῖ

[c] ταυτὰ δὴ s, ὥστε Δ: ταῦτα δὴ ς.—[d] ἡμῖν L: ἡμῶν *ς.—[e] τὸν μέλλοντα om Υ.—[f] ἔσεσθαι ΓΛΠΕΗΙL et (in mg posito λέγεσθαι) 𝔄ΞC.—[g] ἀποδειχθῆναι Φ.—[h] ἀθάνατόν τε καὶ ἀνώλεθρον ΦΙ.—[i] θαρρεῖ G. τε καὶ om G.—[j] εἰ add 𝔄ΠΥΦGLs.

Aug. et Ficini versione reposuerat jam Fischer. Heind.

μὴ μέγα λέγε, μή τις βασκανία] Alludit ad fascinum veterum, qui fiebat nimia laude. Unde Virg. Ecl. vii. 27. 'Aut si ultra placitum laudarit, baccare frontem Cingite, ne vati noceat mala lingua futuro.' Servius ad h. l. 'quicquid ultra meritum laudatur, dicitur fascinari.' Baccar herba ad repellendum fascinum. v. Theocr. Id. 8. ibique Casaub. et Reisk. item Muretum V. L. viii. 3. Wessel. ad Herod. i. 32. p. 15. Gesn. ad Claud. de Rapt. Pros. iii. 27. Gottl.

μὴ μέγα λέγε] Hipp. Maj. p. 101. E. *Μήπω μέγ' εἴπῃς.* Homer. Od. X. 287. a Forstero citatus: *Ὦ Πολυθερσίδη, φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν Εἴκων ἀφραδίῃς, μέγα εἰπεῖν· ἀλλὰ θεοῖσι Μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσι.* Eurip. Herc. F. 1244. *Ἴσχε τὸ στόμ'· ὡς μὴ μέγα λέγων, μείζω πάθῃς.* Magnifica vero et superba dicta sequitur *βασκανία*, i. e. *φθόνος*, vindicta divina, Dea Nemesis. Itaque in disputatione etiam Adrastiam invocavit Socrates Rep. v. p. 456. F. *προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν.* Simile est Leg. iv. p. 601. D. *κούφων καὶ πτηνῶν λόγων βαρυτάτη ζημία· πᾶσι γὰρ ἐπίσκοπος τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα Δίκης Νέμεσις ἄγγελος·* frequens Plutarcho laudatum. Inde hoc proverbii instar dictum: de quo Erasmus Adag. 'Adrastia Nemesis' p. 1855. et 'Ne magna loquaris' p. 1487. et ad utrumque Euripidis locum Barnesius. Hinc Latinum Fascinus, et formula 'præfiscine dixerim,' i. e. sine invidia: de quo Parens Lexic. Plaut. voce *Præfiscine.* Pro *περιτρέψῃ* Ruhnk. maluit *περιστρέψῃ.* Wytt.

μή τις ἡμῶν] Malim *ἡμῖν.* Deinde Aug. et Tub. *τὸν λόγον τὸν μέλλοντα ἔσεσθαι*, cui vulgatum nemo non præferet. Heind.

Ὁμηρικῶς ἐγγὺς ἰόντες] *Ὁμηρικῶς* hoc Stephanus explicat, *ut Homeri verbis utar*, *τὸ τοῦ Ὁμήρου.* Quo sensu *ὡς Ὁμ. εἰπεῖν*, scribi debebat. Est potius *cum in modum quo Homerus usurpare solet hoc* *ἐγγὺς ἰόντες*, de hostili illud impetu usurpans. V. Iliad. iv. 496. v. 611. Heind.

ἀξιοῖς ἐπιδειχθῆναι] *Postulas immunem ab interitu et immortalem animi naturam demonstrari, si philosophus instante morte fidens speransque, post mortem beatiorem se ibi fore quam si in alio vitæ genere* (non eo quo philosophi vivunt) *transacta ætate moreretur, non temere stulteque hanc sit fiduciam habiturus.* Addit hæc *ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα* Socrates summam quasi superioris repetens disputationis, qua solos philosophos post mortem ad deos abire beateque vivere docuit. Liquidum autem hunc et unice aptum sensum scriptura præbet librorum Tub. et Paris.; ceteri libri in his *ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ* particulam *εἰ* omittunt. Qua omissa, quoniam *ἄλλος* hic *βίος* jam non potest nisi de *hac vita* intelligi, *τῷ ἐκεῖ βίῳ* opposita, quam inepte positum foret hoc *ἐν ἄλλῳ βίῳ* pro *ἐν τῷδε τῷ βίῳ*? Porro *ἐτελεύτα* mutandum tum in *τελευτᾷ.* Denique cur tot dixerit verbis Plato quod sic dici potuit: *ἐκεῖ εὖ πράξειν διαφερόντως ἢ ἐν τῷδε τῷ βίῳ*? Sed oculis ipsa se ingerit receptæ a nobis lectionis veritas; unum hoc *ἐν ἄλλῳ βίῳ* mutatum vellem in *ἄλλον βίον.* Heind.

εὖ πράξειν διαφερόντως ἢ εἰ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα, μὴ ἀνόητόν[k] τε καὶ ἠλίθιον θάῤῥος[l] θαῤῥήσει.[m] [§. 101.] Τὸ δὲ ἀποφαίνειν ὅτι ἰσχυρόν τί ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδές, καὶ ἦν[n] ἔτι[o] πρότερον πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώπους[p] γενέσθαι, οὐδὲν κωλύειν[q] φῂς πάντα[r] ταῦτα μηνύειν ἀθανασίαν μὲν[s] μή, II. iii. 82.
ὅτι δὲ πολυχρόνιόν[t] τ'[u] ἐστὶ ψυχὴ[v] καὶ ἦν που πρότερον ἀμήχανον ὅσον χρόνον[w] καὶ ᾔδει[x] τε καὶ ἔπραττε πόλλ' ἄττα· ἀλλὰ γὰρ οὐδέν τι μᾶλλον ἦν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς[y] ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν ἀρχὴ ἦν[z] αὐτῇ[a] ὀλέθρου, ὥς περ νόσος, καὶ ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῴη καὶ τελευτῶσά γε ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ

—[k] ἀνόνητόν Φs.—[l] θάρσος ΔΠΥΦG, θάρσος [ρ supra] 𝔄.—[m] θαρρήσῃ G, θαρρήσει [η supra] 𝔄.—[n] καὶ ἦν ΓΛCEHIL et pr 𝔄Π: καὶ ὅτι ἦν *ς.—[o] ἔτι om G.—[p] ἀνθρώπους om Ξς.—[q] κωλύει E.—[r] φῂς ἂν πάντα mg 𝔄.—[s] δὲ L.—[t] πολυχρονιώτερον ΔΦG.—[u] τε om ΔΦGs.—[v] ἐστὶν ἡ ψυχὴ ΞΥς.—[w] ὅσον χρόνον om ΛHIL et pr ΓE.—[x] ᾔδη Λ.—[y] καὶ

εὖ πράξειν διαφερόντως, ἢ ἐν ἄλλῳ βίῳ βιοὺς ἐτελεύτα] Ad verbum, *melius ei multo futurum, quam in alia vita vivens mortuus est:* durior est anomalia, quam ut sana scriptura videatur, certe requiritur—*ἢ ἐν ἄλλῳ βίῳ ἐν ᾧ βιοὺς ἐτελεύτα·* i. e. *quam in alia vita, in qua, quum vixisset, obierat.* Wytt.

θάῤῥος] Tub. et Bas. 2. *θάρσος*, quod ut alias apud Platonem probandum (v. Valcken. ad Eur. Phœn. p. 22.) ita h. l. ob additum *θαῤῥήσει* recipere dubitavi. Nam *θάρσος θαρσήσει* auribus non blanditur. Heind.

§. 101. *τὸ δὲ ἀποφαίνειν*] *Quod autem ostendat aliquis, mentem validum aliquid esse et divinum ac fuisse prius quam nos in humanam abiremus naturam, nihil impedire ais, quominus hæc omnia non immortalitatem declarent, sed illud declarent, mentem et diuturnam esse et innumera sæcula ante fuisse multaque et cognovisse et fecisse, sed nihilo magis tamen immortalem fuisse* etc. Hæc, meo quidem judicio, planius accuratiusque ita procederent: *Τὸ δὲ ἀποφαίνειν ὅτι ἰσχυρόν τί ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ θεοειδὲς—οὐδὲν κωλύειν φῂς, πάντα ταῦτα μηνύειν οὐ τὴν ἀθανασίαν, ἀλλὰ μόνον ὅτι πολυχρόνιόν τέ ἐστιν ἡ ψυχὴ καὶ ἦν που πρότερον ἀμήχανον ὅσον χρόνον καὶ ᾔδει τε καὶ ἔπραττε πολλὰ ἄττα· ἀλλ' ὅμως οὐδέν τι μᾶλλον αὐτὴν ἀποδεδεῖχθαι οὖσαν ἀθάνατον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ εἰς ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν ἀρχὴν ἴσως αὐτῇ εἶναι ὀλέθρου—καὶ ταλαιπωρουμένην τε δὴ τοῦτον ἂν τὸν βίον ζῆν κ. τ. λ.* Postrema saltem *ἀλλὰ καὶ αὐτὸ—ἀπολλύοιτο* eum, quem dixi, in modum adjuncta vellem.—*ὅτι* illud in verbis *καὶ ὅτι ἦν ἔτι πρ.* abest a Tub. Heind.

πρὶν ἡμᾶς ἀνθρώπους γενέσθαι] I. e. *πρὶν ἡμᾶς (τὴν ψυχὴν ἡμῶν) εἰς ἀνθρώπου σῶμα ἐλθεῖν.* Necessarium ad sensum *ἀνθρώπους* exhibent Aug. et Tub. Tum Aug. omisso articulo, *ὅτι δὲ πολυχρ. ἐστὶ ψυχή.* Heind. Quum *γενέσθαι* hic sit *nasci*, patet *ἀνθρώπους* e gloss. exstitisse. Beck.

οὐδ. τι μᾶλ. ἦν ἀθάνατον] Sc. antequam in hoc corpus descenderet. *ἀθάνατον* h. l. est *immortali præditum natura.* Statim post Tub. præfixo articulo *ἡ ἀρχή.* Bene, si sequeretur *τοῦ ὀλέθρου.* Heind.

καὶ ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον—ὡς ἀθάνατόν ἐστι] Hæc suis locis mota, sic restituenda puto: *διαφέρειν δὲ δὴ φῂς οὐδὲν εἴτε ἅπαξ εἰς σῶμα ἔρχεται εἴτε πολλάκις, πρός γε τὸ ἕκαστον ἡμῶν φοβεῖσθαι· προσήκειν γὰρ φοβεῖσθαι, εἰ μὴ ἀνόητος εἴη, τῷ μὴ εἰδότι μηδ' ἔχοντι λόγον διδόναι ὡς ἀθάνατόν ἐστι, μὴ ταλαιπωρουμένη τε δὴ τοῦτον τὸν βίον ζῴη, καὶ τελευτῶσά γε ἐν τῷ καλουμένῳ θανάτῳ ἀπολλύοιτο.* i. e. *nihil autem differre ais, utrum semel in corpus veniat, an sæpius, unicuique nostrum ad metuendum quidem; consentaneum enim esse metuere, nisi quis stultus sit, ei qui nec*

ἀπολλύοιτο. διαφέρει[b] δὲ δή, φής, οὐδὲν εἴτε[c] ἅπαξ εἰς σῶμα ἔρχεται εἴτε πολλάκις, πρός γε τὸ ἕκαστον ἡμῶν φοβεῖσθαι· προσήκει γὰρ φοβεῖσθαι, εἰ μὴ ἀνόητος εἴη, τῷ μὴ εἰδότι[d] μηδ᾽ ἔχοντι λόγον διδόναι ὡς ἀθάνατόν ἐστι. τοιαῦτ᾽ ἄττα[e] ἐστίν, οἶμαι, ὦ Κέβης, ἃ λέγεις· καὶ ἐξεπίτηδες πολλάκις ἀναλαμβάνω,[f] ἵνα μή τι διαφύγῃ[g] ἡμᾶς, εἴ τέ τι βούλει, προσθῇς ἢ ἀφέλῃς. Καὶ ὁ Κέβης, Ἀλλ᾽ οὐδὲν ἔγωγε ἐν τῷ παρόντι, ἔφη, οὔτ᾽ ἀφελεῖν οὔτε προσθεῖναι δέομαι· ἔστι δὲ ταῦτα ἃ λέγω.

§. 49. W. §. 102. Ὁ οὖν Σωκράτης συχνὸν χρόνον ἐπισχὼν καὶ πρὸς ἑαυτόν[h] τι σκεψάμενος, Οὐ φαῦλον πρᾶγμα, ἔφη, ὦ Κέβης, ζητεῖς· ὅλως γὰρ δεῖ[i] περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς
I. 96. τὴν αἰτίαν διαπραγματεύσασθαι. ἐγὼ οὖν σοι δίειμι περὶ
II. iii. 83. αὐτῶν, ἐὰν βούλῃ, τά γε ἐμὰ πάθη· ἔπειτα ἄν[j] τί σοι χρήσιμον[k] φαίνηται[l] ὧν ἂν λέγω, πρὸς τὴν πειθὼ[m] περὶ[n] ὧν λέγεις[o] χρήσει. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Κέβης, βούλομαί[p] γε. Ἄκουε τοίνυν ὡς[q] ἐροῦντος. ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ[r] Κέβης, νέος ὢν θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας ἣν δὴ κα-

εἰς αὐτὸ s.—[z] ἦν om EI.—[a] αὐτὴ Ξ.—[b] διαφέρει CEL : διαφέρειν *s.—[c] εἴπερ L.—[d] μὴ εἰδότι om pr Π.—[e] ἄττα om ΓΛΕΗΙL.—[f] ἀναλαμβάνων Λ.—[g] διαφύγῃ Γ : διαφύγοι *s.—[h] αὐτόν Δs.—[i] δὴ ΓΔΛΦL.—[j] ἔπειτ᾽ ἐάν s.—[k] χρήσιμόν τί σοι I.—[l] φανεῖται ΛCEHL, φανῇται ΓI.—[m] πυθὼ mg Γ.—[n] περὶ om s.—[o] λέγῃς Δ, ἂν λέγῃς 𝔄Πs.—[p] βούλομαι...κέβης in mg 𝔄.—[q] ὥσπερ Φs : om H.—[r] ὁ ΛI et pr E.—

sciat, nec rationem reddere possit, animam esse immortalem: huic igitur consentaneum esse metuere, ne anima defatigata hanc vitam vivat, et tandem in illa sic dicta morte pereat. Wytt.

τοῦτον τὸν βίον ζῴη] Tub. τοῦτ. τὸν τρόπον. Heind.

διαφέρει δὲ] Sic pro διαφέρειν Par. quod recepi, ne deinceps προσήκει in προσήκειν sine ullius libri auctoritate mutetur, uti voluit Kœhler. p. 102. Heind.

διδόναι] In Aug deest. Mox Aug. τοιαῦτα ἐστίν. Fisch.

ἵνα μή τι διαφύγῃ] Ex Aug. vulgatum διαφύγοι correxerat jam Fischer. Heind.

§. 102. οὐ φαῦλον—ζητεῖς] Citat Suid. in Εἰδέα et Φαῦλον. Sed utroque in loco abest οὐ· nec in Etym. M. legitur οὐ, a quo mutuatus Suidas est, in Φαῦλον et Εἰδέα. Etiam Stobæus Eclog. Phys. i. p. 98. excerpsit hunc locum, inde a verbis ὁ οὖν Σωκράτης usque ad verba ὡς οὐδὲν πρᾶγμα. Fisch.

ὅλως γὰρ δεῖ] Aug. et Stob. δὴ pro δεῖ. Neque displiceret ὅλως γὰρ δὴ—τὴν αἰτ. δεῖ διαπραγματεύσασθαι. Heind.

περὶ γενέσεως τὴν αἰτίαν] Dictum ut §. 106. εἰ οὖν τις βούλοιτο τὴν αἰτίαν εὑρεῖν περὶ ἑκαστοῦ, et mox ibid. εὑρηκέναι ᾤμην διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων. §. 108. καὶ αὖ περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τοιαύτας αἰτίας λέγοι. de Legg. iv. p. 720. E. ἆρ᾽ οὐ κατὰ φύσιν τὴν περὶ γενέσεως ἀρχὴν πρώτην πόλεων πέρι κατακοσμήσει ταῖς τάξεσι; Conf. Boeckh. in Plat. Legg. p. 155. Heind.

ὧν λέγεις] Tub. ὧν ἂν λέγεις. Fisch.

ἐγὼ γάρ, ἔφη, ὦ Κέβης, νέος ὢν—ἃ προτοῦ ᾤμην εἰδέναι] Refert Euseb. Præp. Evang. i. 8. p. 26. Cyrill. Adv. Julian. v. 181. et Theodoret. Serm. ii. p. 487. B. sed omissis mediis inter διὰ τί ἐστιν et τεκμήριον. Wytt.

θαυμαστῶς] Theodoret. ὑπερφυῶς, et

λοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν. ὑπερήφανος[s] γάρ μοι ἐδόκει εἶναι, εἰδέναι τὰς αἰτίας[t] ἑκάστου, διὰ τί γίγνεται ἕκαστον καὶ διὰ τί ἀπόλλυται καὶ διὰ τί ἔστι· καὶ πολλάκις ἐμαυτὸν[u] ἄνω κάτω[v] μετέβαλλον[w] σκοπῶν πρῶτον[x] τὰ τοιάδε, ἆρ' ἐπειδὰν τὸ θερμὸν καὶ τὸ[y] ψυχρὸν σηπεδόνα

ν

[s] ὑπερήφανος 𝔄ΓΔΛΞΠΥΕG, ὑπερήφανος C, ὑπέρφρων H et γρ ΞΠC: ὑπερήφανον *ς.—[t] ἱστορίας ΓΛCEHIL.—[u] ἐμαυτὸν post μετέβαλλον ponit Φ.—[v] ἄνω κάτω 𝔄Δ ΛΞΠΥCHIs et pr E: ἄνω καὶ κάτω *ς.—[w] μετέβαλον ΓIL.—[x] πρῶτον om pr Π.—

ejusd. Codd. alii ταυτησὶ τῆς σοφ. alii ταυτησὶ τῆς φιλοσοφίας. Heind.

τῆς σοφίας, ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν] *Sapientiæ, quam vocant cognitionem naturæ*, i. e. *partem philosophiæ physicam*, quæ tunc una adhuc philosophiæ pars, auctoribus Ionicis, Pythagoricis, Eleaticis, florebat. Ad hoc Socratis studium spectat Xenoph. Memor. Socr. i. 1. 11. οὐδὲ γὰρ περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως, ᾗπερ τῶν ἄλλων οἱ πλεῖστοι διελέγετο, σκοπῶν ὅπως ὁ καλούμενος ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κόσμος ἔφυ, καὶ τίσιν ἀνάγκαις ἕκαστα γίνεται τῶν οὐρανίων. Quæ imitatur Lucian. in Icaromen. t. ii. p. 766. καί μοι ἐνταῦθα πολλὴν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος· οὐ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὔθ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργὸν, οὔτ' ἀρχὴν, οὔθ' ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. Nomen autem ἱστορία φύσεως antiquo usu universe significat cognitionem et scientiam naturæ ex contemplatione et ratione, i. e. tam experientia quam theoria, ductam. Hinc ἱστορία φυσικὴ, cognitio rerum et conversionum, quæ generi humano et ejus domicilio, terræ, acciderunt, dicta Philoni Judæo de Mundi Incorrupt. p. 964. εἰ δὲ δὴ λεκτέον τὰς τέχνας ἀνθρώπων γένει, μεθ' ἱστορίας φυσικῆς, οὐκ ἀπερισκέπτως καὶ ῥαθύμως λεκτέον· ἡ δ' ἱστορία τί· φθοραὶ τῶν κατὰ γῆν, οὐκ ἀθρόων ἁπάντων, ἀλλὰ τῶν πλείστων δυσὶ ταῖς μεγίσταις αἰτίαις ἀνατίθενται, πυρὸς καὶ ὕδατος ἀλήκτοις φοραῖς. Eadem est pars φυσιολογίας, sive τῆς περὶ τὸν κόσμον θεωρίας· ut idem tradit de Nom. Mutat. p. 1056. B. Quin et geometria ἱστορία dicebatur a Pythagora, teste Iamblicho Vit. Pyth. §. 89. Plutarch. de Aud. p. 44. B. ὁ γὰρ φιλόσοφος λόγος τὸ μὲν ἐξ ἀπειρίας καὶ ἀγνοίας θαῦμα καὶ θάμβος ἐξαιρεῖ γνώσει καὶ ἱστορίᾳ τῆς περὶ ἕκαστον αἰτίας; Defect. Orac. p. 421. B. μάθησις καὶ ἱστορία. Wytt.

ὑπερήφανον] Lex. Bibl. Coislin. p. 484. Ὑπερήφανον, ἀντὶ τοῦ καλὸν πάνυ, Πλάτων Γοργίᾳ. Fisch.

ὑπερήφανος] Schol. ὑπερήφανος, ὑπέρφρων. Præter Scholiasten ὑπερηφανὸς, non quod vulgo legitur ὑπερήφανον, habent Tub. et Aug. itemque Ald. et Bass. quumque hoc commode referatur ad eam, quam dixit, sapientiam, addita autem hæc εἰδέναι τὰς αἰτίας aptam efficiant epexegesin; hoc tali munitum auctoritate prætuli alteri ὑπερήφανον, quamvis hoc et Ficinus expresserit et Euseb. Theodoret. Cyrill. et Thom. Mag. exhibeant. Gorg. §. 40. Οὐκοῦν καλόν σοι δοκεῖ ἡ ῥητορικὴ εἶναι, χαρίζεσθαι οἷόν τ' εἶναι ἀνθρώποις; Vocabulum ipsum ita, ut h. l. usurpatum ibid. §. 143. οὐ σεμνύνεται ἐσχηματισμένη, ὡς ὑπερήφανόν τι διαπραττομένη. Heind.

ἐδόκει εἶναι εἰδέναι] Aug. ἐδόκει εἰδέναι τὰς ἱστορίας. Etiam Thom. M. τὰς ἱστορίας. male. Tub. ἐδόκει εἶναι τὰς αἰτίας. æque male. Fisch.

πολλάκις ἐμαυτὸν ἄνω καὶ κάτω μετ.] *Inconstantiæ et perpetuæ mutationis*, non, ut Fischer explicuit, *diligenter et multis modis tractatæ rei* significationem habet hæc formula ἑαυτὸν ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλειν. Gorg. §. 82. αἰσθάνομαι σοῦ—ὅπως ἂν ἀντιφῇ σοῦ τὰ παιδικὰ καὶ ὅπως ἂν φῇ ἔχειν, οὐ δυναμένου ἀντιλέγειν, ἀλλ' ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλομένου. Ἔν τε γὰρ ἐκκλησίᾳ ἐάν τι σοῦ λέγοντος ὁ δῆμος—μὴ φῇ οὕτως ἔχειν, μεταβαλλόμενος λέγεις ἃ ἐκεῖνος βούλεται etc. ubi vid. not. Dinarch. in Demosth. p. 13. Reisk. διαμείνας ἐπὶ τῆς πολιτείας καὶ οὐκ ἄνω καὶ κάτω μεταβαλλόμενος, ὥσπερ σύ. Dicit igitur Socr. modo in hanc, modo in illam ivisse se sententiam. —Tub. et Aug. ἄνω κάτω μετ. Vid. notata ad Gorg. §. 104. Heind.

πρῶτον] πρῶτον, et καὶ post τὸ θερμὸν, absunt a Tub. Fisch.

τινὰ λάβῃ, ὥς τινες ἔλεγον, τότε[z] δὴ τὰ ζῶα ξυντρέφεται,[a] καὶ πότερον τὸ αἷμά ἐστιν ᾧ φρονοῦμεν, ἢ ὁ ἀὴρ ἢ τὸ πῦρ, ἢ τούτων μὲν οὐδέν, ὁ[b] δὲ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ τὰς αἰσθήσεις

[y] τὸ om Δ et pr 𝔛.—[z] τάτε TG.—[a] ξ. 𝔛ΓΔΦGs.—[b] οὐ I. δ' Δs.—[c] καὶ ΛΗΙ.—

σηπεδόνα] Apponemus verba Aristotelis, quæ Platonis orationem plane illustrent. Meteorolog. iv. 1. p. 822. s. t. i. Duval. σῆψις δ' ἔστι φθορὰ τῆς ἐν ἑκάστῳ ὑγρῷ οἰκείας καὶ κατὰ φύσιν θερμότητος, ὑπ' ἀλλοτρίας θερμότητος· αὕτη δ' ἔστιν ἡ τοῦ περιέχοντος—καὶ ζῶα ἐγγίνεται τοῖς σηπομένοις, διὰ τὸ τὴν ἀποκεκριμένην θερμότητα φυσικὴν οὖσαν συνεστάναι τὰ ἐκκριθέντα. Fisch.

σηπεδόνα] Proprie *putredinem*: hic, medicorum more, *concoctionem cibi in stomacho* significat, ut σήπειν, σῆψις, ἄσηπτος· quod annotavit Fœsius Œcon. Hippocrat. voc. Σήπειν· et Forster. ad h. l. citato Athen. vii. p. 276. Wytt.

ὥς τινες ἔλεγον] Inter alios medicorum princeps Hippocrates, qui semper, teste Galeno de Hippocr. et Platon. Placit. l. viii. c. 7. dicere solebat, τὸ σύμφυτον θερμὸν, μίκτον ὂν, uti idem paulo infra, ἐκ θερμότητός τε καὶ ψυχρότητος, αἰτιώτατον εἶναι πάντων τῶν φυσικῶν ἔργων. Vide item Hippocratem ipsum, de Diæta l. i. 11. ubi alimenti in ventre concoctionem διεξόδῳ πνεύματος ψυχροῦ καὶ θερμοῦ potissimum tribuit, et ex calore de quo supra Galenus, τὰ φυσικὰ animalium ἔργα derivat. Neque aliter Pythagoræi secundum Platonem in ipsius Timæo p. 77. Forst.

ὥς τινες ἔλεγον] Ionicæ scholæ philosophi, Anaxagoras, qui teste Laertio ii. 9. dixerat, τὰ ζῶα γενέσθαι ἐξ ὑγροῦ τε καὶ θερμοῦ καὶ γεώδους, ὕστερον δὲ ἐξ ἀλλήλων, itemque illius auditor Archelaus, de quo id. Laert. ii. 16. ἔλεγε δύο αἰτίας εἶναι γενέσεως, θερμὸν καὶ ψυχρὸν, καὶ τὰ ζῶα ἀπὸ τῆς ἰλύος γεννηθῆναι—· γεννᾶσθαι δὲ—τὰ ζῶα ἐκ θερμῆς τῆς γῆς καὶ ἰλὺν παραπλήσιαν γάλακτι οἷον τροφὴν ἀνιείσης. οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιῆσαι. Conf. Hermiæ Irris. Gentil. p. 177. Justin. Mart. Exhort. ad Gr. p. 4. Diod. Sic. i. 7. Heind.

ξυντρέφεται] Conjectura eorum, quos Cornarius ostendit reponi jussisse συμφθείρεται, plane inepta et absona ponenda est. Fisch.

συντρέφεται] I. e. συνίσταται, πήγνυται (*coagulantur*), ut exponunt in hoc ipso loco verbum Etym. M. Suid. Hesych. v. τρέφεσθαι. Heind.

αἷμα—ἢ ὁ ἀὴρ, ἢ τὸ πῦρ] Sanguis Empedocli: aer Anaximeni: ignis Heraclito, postea Stoicis. Notum ex Historiæ Philosophiæ Scriptoribus, in primis Diog. L. ii. 3. viii. 51. ix. 1. Wytt.

τὸ αἷμα] Empedoclis hæc fuit sententia, cujus notus est versus αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα. V. Menag. ad Diog. Laert. vii. 159. p. 329. Heind.

ὁ ἀὴρ] Auct. de Placit. Phil. i. 3. Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος ἀρχὴν τῶν ὄντων ἀέρα ἀπεφήνατο· ἐκ γὰρ τούτου τὰ πάντα γίγνεσθαι καὶ εἰς αὐτὸν πάλιν ἀναλύεσθαι, οἷον ἡ ψυχὴ, φησὶν, ἡ ἡμετέρα ἀὴρ οὖσα συγκρατεῖ ἡμᾶς, καὶ ὅλον τὸν κόσμον πνεῦμα καὶ ἀὴρ περιέχει. Conf. Simplic. in Aristot. Phys. p. 6. Idemque de Diogene Apolloniate tradit Aristot. de Anim. i. 2. Διογένης δὲ, ὥσπερ καὶ ἕτεροί τινες, ἀέρα τοῦτον οἰηθεὶς πάντων λεπτομερέστατον εἶναι καὶ ἀρχήν· καὶ διὰ τοῦτο γιγνώσκειν τε καὶ κινεῖν τὴν ψυχὴν etc. Heind.

τὸ πῦρ] Ex Heracliti ejusque discipulorum sententia. Hujusmodi enim ipsius ἀναθυμίασιν apud Aristot. de Anim. l. i. c. 2. fuisse constanter tradunt veteres. Leucippus quoque et Democritus, teste ibidem Aristotele, πῦρ τι καὶ θερμόν φασιν αὐτὴν εἶναι, animamque et ignem ex atomis similibus constituunt. Nec prætereundus est Hippocrates, qui, utpote et ipse Heracliticus, de eo qui homini inest calore, ἐν τούτῳ (inquit) ψυχὴ, νόος, φρόνησις, αὔξησις κ. τ. λ.—τοῦτο πάντα διὰ παντὸς κυβερνᾷ. De Diæt. l. i. 11. Forst.

τὸ πῦρ] Ad Heraclitum hoc pertinet, cui mens humana ξηρὰ videbatur ἀναθυμίασις. Vid. Schleierm. de Heraclito. Mus. der Alterth. Wiss. v. i. p. 485. sqq. Heind.

ἐγκέφαλος] Cic. Tusc. i. 9. 'Aliis pars quædam cerebri visa est animi principatum tenere.' Fisch.

ὁ δὲ ἐγκέφαλος—ἐπιστήμην] Hæc seorsum etiam apponit Stob. Eclog. Phys. p. 151. De cerebro sede animæ hæc et fuit, et est, vulgaris opinio. De ortu scientiæ similia in Theæteto disputantur:

παρέχων τοῦ ἀκούειν καὶ ὁρᾷν καὶ ὀσφραίνεσθαι, ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο μνήμη καὶ δόξα, ἐκ δὲ μνήμης καὶ δόξης λαβούσης τὸ ἠρεμεῖν κατὰ[c] ταὐτὰ γίγνεσθαι ἐπιστήμην. [§. 103.] Καὶ αὖ τούτων τὰς φθορὰς[d] σκοπῶν, καὶ τὰ περὶ τὸν οὐρανόν τε[e] καὶ τὴν γῆν πάθη, τελευτῶν οὕτως ἐμαυτῷ ἔδοξα πρὸς ταύτην τὴν σκέψιν ἀφυὴς εἶναι, ὡς οὐδὲν χρῆμα. τεκμήριον δέ σοι[f] ἐρῶ ἱκανόν· ἐγὼ γὰρ ἃ καὶ πρότερον[g] σαφῶς[h] ἠπιστάμην, ὥς γε[i] ἐμαυτῷ καὶ τοῖς ἄλλοις II. iii. 84.
ἐδόκουν, τότε[j] ὑπὸ ταύτης[k] τῆς σκέψεως οὕτω σφόδρα ἐτυφλώθην, ὥστε ἀπέμαθον καὶ ταῦτα ἃ[l] πρὸ τοῦ[m] ᾤμην εἰδέναι, περὶ ἄλλων τε πολλῶν καὶ διὰ τί ἄνθρωπος αὐξάνεται.[n] τοῦτο γὰρ ᾤμην πρὸ τοῦ[o] παντὶ δῆλον εἶναι, ὅτι διὰ

[d] φορὰς pr Ξ.—[e] τε om ΛΗΕΙ et pr 𝔄.—[f] τοι Δ.—[g] ἃ πρότερον Δ.—[h] σαφῶς om s.—[i] δὴ Ξs.—[j] τότε om Λ.—[k] ὑπ' αὐτῆς ΔΦs.—[l] ἀπό τ' ἔμαθον καὶ ἃ GΠ, ἅ ποτ' ἔμα-

et conferendus Aristot. Metaph. i. 1. Eodem spectat Diog. L. iii. 15. Πλάτων ἐν τῇ περὶ ἰδεῶν ὑπολήψει φησὶν, εἴπερ ἐστὶ μνήμη, τὰς ἰδέας ἐν τοῖς οὖσιν ὑπάρχειν, διὰ τὸ τὴν μνήμην ἠρεμοῦντός τινος καὶ μένοντος εἶναι—. Plotinus Enn. iii. p. 347. E. Wytt.

ὁ δὲ ἐγκέφαλος] Diog. L. viii. 30. ubi Pythagoræ doctrinam exponit: εἶναι τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ καρδίας μέχρι ἐγκεφάλου, καὶ τὸ μὲν ἐν τῇ καρδίᾳ μέρος αὐτῆς ὑπάρχειν θυμόν· φρένας δὲ καὶ νοῦν τὰ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Conf. Script. de Placit. Philos. iv. 5. Inde Athen. ii. p. 66. ἐγκέφαλοι χοίρειοι. τούτων ἡμᾶς ἐσθίειν οὐκ εἴων οἱ φιλόσοφοι φάσκοντες τοὺς αὐτῶν μεταλαμβάνοντας ἴσον καὶ κυάμων τρώγειν—· οὐδένα γοῦν τῶν ἀρχαίων βεβρωκέναι διὰ τὸ τὰς αἰσθήσειν ἁπάσας σχεδὸν ἐν αὐτῷ εἶναι. Hippocrat. de Morb. Sacr. c. 17. Κατὰ ταῦτα νομίζω τὸν ἐγκέφαλον δύναμιν πλείστην ἔχειν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Οὗτος γὰρ ἡμῖν ἐστι τῶν ἀπὸ τοῦ ἠέρος γενομένων ἑρμηνεὺς, ἢν ὑγιαίνων τυγχάνῃ. Τὴν δὲ φρόνησιν αὐτῷ ὁ ἀὴρ παρέχεται. Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ οὔατα καὶ ἡ γλῶσσα καὶ αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες, οἷα ἂν ὁ ἐγκέφαλος γινώσκῃ, τοιαῦτα ὑπηρετοῦσι. Γίνεται δὲ παντὶ τῷ σώματι τῆς φρονήσιος, ὡς ἂν μετέχῃ τοῦ ἠέρος. Ἐς δὲ τὴν σύνεσιν ὁ ἐγκέφαλός ἐστιν ὁ διαγγέλλων. Heind.

ἐκ τούτων δὲ γίγνοιτο] Mutatur structuræ tenor, quasi præcessissent hæc ἢ τούτων μὲν οὐδὲν, ἀλλ' ὅπερ ἔλεγόν τινες, ὅτι ὁ ἐγκέφαλος εἴη—. κατὰ ταῦτα γίγνεσθ. ἐπιστ. Scribendum arbitror κατὰ ταὐτὰ, *eodem modo*, sc. quo memoria et opinio e sensibus existunt. Vulgatum κατ. ταῦτα quid sibi velit h. l. non exputo: pro κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον s. οὕτως neque apud Platonem neque usquam alias reperiri opinor. Heind.

§. 103. αὖ τούτων] αὐτῶν τοιούτων Cyrill. mox vice ὡς δὴ ἐμαυτῷ, Euseb. et Cyrill. ὥς γε ἐμαυτῷ, dein Cyrill. ἐδόκουν ποτέ; postremo ἃ πρὸ τούτων Cyrill. Ed. Spanh. ἂν πρότερον Ed. Aubert. Forst.

οὐρανόν τε καὶ] Tub. et Cyrill. voculam τε non habent. Heind.

οὕτως ἐμαυτῷ] *Ita mihi ipsi videbar ad hanc quæstionem inhabilis esse, ut nihil quidquam*, i. e. inhabilior quam quisquam alius. Ut de Legg. i. p. 640. C. Ἀθ. Οὐκοῦν πρῶτον μὲν καὶ τούτοις ἄρχοντος δεῖ; Κλ. Τί μήν; ὡς οὐδενί γε πράγματι. Perperam hæc explicui ad Theætet. §. 70. præpositionem πρὸς post ὡς intelligendo. In proximis ἃ καὶ πρότερον σαφ. ex ἃ supplendum ταῦτα ad ἐτυφλώθην, *quæ ante certo sciebam—in iis adeo sum occæcatus.* Omisso in his καὶ, Cod. Theodoret. ἃ πρότερον. Vellem καὶ ἃ πρ. certe καὶ ita est accipiendum.—Tum ὥς γε pro ὡς δὴ Aug. Theodoret. Scr. ὥς γε δή. Pro ἐτυφλώθην Theodoret. διετυφλώθην. Mox ταῦτα abest a Tub. et a libris Theodoreti. Heind.

ἀπέμαθον] Tub. ἄποτ' ἔμαθον. male. Fisch.

τὸ[o] ἐσθίειν καὶ πίνειν· ἐπειδὰν[p] γὰρ ἐκ τῶν σιτίων ταῖς μὲν σαρξὶ σάρκες προσγένωνται,[q] τοῖς δὲ ὀστοῖς[r] ὀστᾶ,[s] καὶ οὕτω κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τοῖς ἄλλοις τὰ αὐτῶν οἰκεῖα ἑκάστοις προσγένηται, τότε δὴ τὸν ὀλίγον ὄγκον ὄντα ὕστερον πολὺν γεγονέναι, καὶ οὕτω γίγνεσθαι τὸν σμικρὸν ἄνθρωπον μέγαν.[t] οὕτω τότε ᾤμην· οὐ δοκῶ σοι μετρίως; Ἔμοιγε, ἔφη ὁ Κέβης. [§. 104.] Σκέψαι δὴ καὶ τάδε ἔτι. ᾤμην γὰρ ἔγωγε[u] ἱκανῶς[v] μοι δοκεῖν, ὁπότε τις φαίνοιτο ἄνθρωπος παραστὰς[w] μέγας σμικρῷ μείζων[x] εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἵππος[y] ἵππου· καὶ ἔτι γε[z] τούτων ἐναργέστερα, τὰ δέκα μοι ἐδόκει[a] τῶν ὀκτὼ πλείονα[b] εἶναι διὰ τὸ δύο[c] αὐτοῖς προσεῖναι,[d] καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου[e]

εται
θον καὶ ἃ 𝔄.—[m] τούτου Δ.—[n] αὐξάνεται 𝔄.—[o] τοῦ ΓΛCEHIL et corr Ξ.—[p] ἐπειδὴ
οῖς
pr Γ.—[q] προσγεννῶνται pr 𝔄Γ, προσγενῶνται Δ.—[r] ὀστοῖς CEHIL, ὀστέοις 𝔄 : ὀστέοις *s.—[s] ὀστέα ΔΦGs.—[t] μέγα I.—[u] ἐγὼ ΓΛCEHIL, om pr 𝔄Π.—[v] ἱκανῶς 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCGHLs : ἱκανόν *s.—[w] παραστὰς ἄνθρωπος ΔΦGs.—[x] μεῖζον I.—[y] ἵπ-
ω
που ΔΠΥΦGs, ἵππου 𝔄Ξ : ἵππω *s.—[z] δὲ L.—[a] ἐδόκει μοι τὰ δέκα Φ.—[b] πλέονα ΛΕ et pr 𝔄, πλέα I.—[c] τὸ τὰ δύο ΔΦGs.—[d] προσεῖναι ΓΔΛCEGHIL et corr Ξ,

διὰ τὸ ἐσθίειν] Aug. διὰ τοῦ ἐσθ. Vulgato opus est propter præced. διὰ τί, et sæpe διὰ accusativo junctum significat *per*, non *propter*. Heind.

τοῖς μὲν σαρξὶ σάρκες προσγένωνται] Hæc videntur ad Anaxagoræ homœomeriam pertinere: qua corpora ex similibus partibus, ossa v. c. ex parvulis ossibus, et cætera item, constare dicuntur: et opportune in hanc rem Forster. citavit Lucret. i. 835. et Plutarch. Plac. Phil. i. 3. Wytt.

ὀστοῖς] Dedi ex Aug. pro ὀστέοις, grammaticorum præceptis convenienter. Heind.

τὰ αὐτῶν οἰκεῖα ἑκάστοις] De hac Anaxagoræ doctrina cf. Plutarch. (de Placit. Philos. l. i. c. 3.) Ἐδόκει γὰρ αὐτῷ ἀπορώτατον εἶναι, πῶς ἐκ τοῦ μὴ ὄντος δύναταί τι γίνεσθαι, ἢ φθείρεσθαι εἰς τὸ μὴ ὄν. τροφὴν γοῦν προσφερόμεθα ἁπλῆν καὶ μονοειδῆ, οἷον τὸν Δημήτρειον ἄρτον, τὸ ὕδωρ πίνοντες· καὶ ἐκ ταύτης τῆς τροφῆς τρέφεται θρὶξ, φλὲψ, ἀρτηρία, νεῦρα, ὀστᾶ, καὶ τὰ λοιπὰ μόρια. τούτων οὖν γινομένων, ὁμολογητέον ἐστὶν ὅτι ἐν τῇ τροφῇ τῇ προσφερομένῃ πάντα ἐστὶ τὰ ὄντα, καὶ ἐκ τῶν ὄντων πάντα αὔξεται, καὶ ἐν ἐκείνῃ ἐστὶ τῇ τροφῇ μόρια αἵματος γεννητικὰ, καὶ νεύρων καὶ ὀστέων, etc. Similiterque de Anaxagora Lucret. i. 835. ‘Ossa videlicet e pauxillis atque minutis Ossibu': sic et de pauxillis atque minutis Visceribus Viscus gigni; Sanguenque creari, Sanguinis inter se multis coeuntibu' guttis.' Idemque, obscurius licet, Aristot. in Phys. l. iii. c. 4. et in l. i. de Gen. et Corrupt. prope init. Forst.

§. 104. ἐγ. ἱκανῶς] Vulgo ἱκανόν. Illud ex Aug. et Tub. substitui. Ficinus: *arbitrabar enim satis recte mihi videri.* A Tub. abest ἔγωγε. Aug. ἐγώ.—καὶ ἵππος ἵππου. Sic pro ἵππῳ Aug. Tub. Paris. Heind.

μείζων εἶναι αὐτῇ τῇ κεφαλῇ] Verius puto μείζων εἶναι αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἵππος ἵππου· i. e. *major illo esse per caput, et equus item equo major esse.* In ἵππου consentiunt Vind. A B D F. Et est hæc per totum locum constructio: et congruit versio Sicula; *homo magnus parvo major esse ipso capite, et equus equo—.* Wytt.

προσεῖναι] Sic Ald. Aug. Vind. A C G. Venet. A. et recte recepit Fischer. Stephanus, et alii, προσθεῖναι. Wytt.

μεῖζον εἶναι διὰ τὸ ἡμίσει[f] αὐτοῦ ὑπερέχειν. Νῦν δὲ δή,
ἔφη ὁ Κέβης, τί σοι δοκεῖ περὶ αὐτῶν; Πόῤῥω που, ἔφη,
νὴ Δί' ἐμὲ εἶναι τοῦ οἴεσθαι περὶ τούτων του[g] τὴν αἰτίαν
εἰδέναι, ὅς γε[h] οὐκ ἀποδέχομαι ἐμαυτοῦ οὐδὲ ὡς[i] ἐπειδὰν
ἑνί[j] τις προσθῇ ἕν, ἢ τὸ ἓν ᾧ προσετέθη δύο γέγονεν,[k] ἢ τὸ II. iii. 85.
προστεθὲν καὶ ᾧ προσετέθη διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου I. 97.
τῷ ἑτέρῳ δύο ἐγένετο· θαυμάζω γὰρ εἰ[l] ὅτε μὲν ἑκάτερον
αὐτῶν χωρὶς ἀλλήλων ἦν, ἓν ἄρ' ἑκάτερον ἦν καὶ οὐκ ἤστην
τότε δύο, ἐπεὶ δ' ἐπλησίασαν ἀλλήλοις, αὕτη ἄρα αὐτοῖς
αἰτία[m] ἐγένετο[n] δυοῖν[o] γενέσθαι ἡ ξύνοδος τοῦ[p] πλησίον
ἀλλήλων τεθῆναι. [§. 105.] Οὐδέ γε [ὡς][q] ἐάν τις ἓν[r]

σεῖ
προσθειναι 𝔄 : προσθεῖναι *s.—[e] πηχαίου ΛΙ.—[f] ἥμισυ ΠΥ et pr 𝔄.—[g] του add ΛΠ ΥΦCEGHIs et pr L.—[h] ὥσγε I.—[i] οὐδενῶς H.—[j] ἑνί...ἕν] ἓν...ἑνὶ L.—[k] γέγονε Φ.—[l] εἰ om Δ.—[m] αἰτία αὐτοῖς 𝔄ΞΠΥ.—[n] ἐγένετο τοῦ ΔΦGs.—[o] δυοῖν ΓCEHIL :
ῶ
δύο *s. ab hoc δύο re incipit Υ.—[p] τοῦ 𝔄, τῷ Γ.—[q] [ὡς] om Δ.—[r] ἓν om E.—

διὰ τὸ ἡμίσει] Cf. §. 59. *φαίνεται γὰρ ὥσπερ ἥμισυ ἀποδεδεῖχθαι οὗ δεῖ.* §. 114. *τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι.* de Legg. vi. p. 753. E. *ἀρχὴ λέγεται ἥμισυ παντὸς ἐν ταῖς παροιμίαις ἔργου.* Xenoph. Anab. v. 10. 10. *καὶ ἦν δὲ τῇ ἀληθείᾳ ὑπερήμισυ τοῦ ἄλλου στρατεύματος Ἀρκάδες καὶ Ἀχαιοί*, ubi articulum *τὸ* vocabulo *ὑπερήμισυ* præfixum jam non requiret vir eruditissimus. Heind.

περὶ τούτων του] Additum hoc *του* a nobis ex Aug. et Par. ubi scriptum *τοῦ*, itemque e Tub. in quo vitiose legitur *τούτων ταύτην αἰτίαν*. Accedit Ficini versio: *Procul—abesse mihi videor, ut alicujus horum causam intelligere putem.* Heind.

ἀποδέχομαι] Thom. M. v. Ἀποδέχομαι laudat verba hæc, *οὐκ ἀποδ. ἐμ. οὐδὲ ὡς*, ut doceat, verbo *ἀποδέχεσθαι* etiam genitivum, non tantum accusativum, addi: ut c. 41. extr. Fisch.

ἢ τὸ ἓν ᾧ προσετέθη δύο γέγονεν] Ratio et nexus disputationis postulant aliam scripturam hujusmodi: *οὐδὲ ὡς ἐπειδὰν ἑνί τις προσθῇ ἕν, ἢ τὸ ἓν ᾧ ἓν προσετέθη δύο γέγονεν· ἢ τὸ προστεθέν· ἢ τὸ προστεθὲν καὶ ᾧ προσετέθη, διὰ τὴν πρόσθεσιν τοῦ ἑτέρου τῷ ἑτέρῳ δύο ἐγένετο*·—*qui ne hoc quidem mihi persuadere possum, an, si quis uni unum addat, illud unum, cui unum additum est, duo factum sit: an alterum unum, quod priori additum est, duo factum sit: an vero additum et illud, cui additum est, per additionem unius ad alterum, duo facta sint.* Nam in hac hypothesi tres modi intelliguntur, quibus ex duobus v. c. A et B. duo fiant: vel A duo fit, addito B. vel B duo fit, addito A. vel A et B. communi additione duo fiunt. Wytt.

θαυμάζω γὰρ—ἕτερον ἀφ' ἑτέρου] Refert hæc ad Scepticorum caussam Sextus Empir. Adv. Mathemat. x. 306. ipsa verba apponens, eaque interpretans 302—309. iv. 21. viii. 91—105. Wytt.

ἓν ἄρ'] Theopompus Comicus apud Diog. L. iii. 26. *ἓν γάρ ἐστιν οὐδὲ ἕν, Τὰ δὲ δύο μόλις ἓν ἐστιν, ὥς φησιν Πλάτων.* v. ibi Aldobrandin. et Fabric. ad S. Empir. p. 683. Fisch.

αὕτη ἄρα αὐτοῖς αἰτία] Verba sic sunt construenda: *αὕτη ἄρα ἡ ξύνοδος αὐτοῖς αἰτία ἐγένετο δυοῖν γενέσθαι. δυοῖν* pro *δύο* ex Aug. Ald et Sext. Empir. recte reposuit Fischer. In his autem *αἰτία δυοῖν γενέσθαι* pervulgato sermonis usu vocabulum *αἴτιος* infinitivo jungitur, non præmisso art. *τοῦ*. Notatis ad Cratyl. §. 71. adde eruditam Schæferi animadversionem in Meletem. Crit. p. 23. Heind.

ἐγένετο δύο γενέσθαι] Requiro articulum, *ἐγένετο τοῦ δύο γενέσθαι*. Quamquam est ubi omittitur v. c. Leg. ix. p. 653. G. *ὥσπερ κατεχομένοις νομοθέταις ὅμοιοι γιγνόμεθ' ἂν ὑπὸ μεγάλης ἀνάγκης ἤδη νομοθετεῖν·* pro *τοῦ νομοθετεῖν*. Sext.

διασχίσῃ,[s] δύναμαι ἔτι πείθεσθαι ὡς[t] αὕτη[u] αὖ[v] αἰτία γέγονεν ἡ σχίσις[w] τοῦ δύο γεγονέναι· ἐναντία[x] γὰρ γίγνεται ἢ[y] τότε αἰτία τοῦ δύο γίγνεσθαι·[z] τότε μὲν[a] γὰρ ὅτι ξυνήγετο[b] πλησίον ἀλλήλων καὶ προσετίθετο ἕτερον[c] ἑτέρῳ,[d] νῦν δ' ὅτι ἀπάγεται καὶ χωρίζεται ἕτερον ἀφ' ἑτέρου. οὐδέ γε διότι ἓν γίγνεται, ὡς ἐπίσταμαι ἔτι πείθω ἐμαυτόν, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν ἑνὶ λόγῳ,[e] διότι γίγνεται ἢ[f] ἀπόλλυται ἢ ἔστι, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον τῆς μεθόδου, ἀλλά τιν' ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῇ φύρω,[g] τοῦτον δὲ οὐδαμῇ προσίεμαι.

[s] διχάσῃ ΔΦs.—[t] ὡς...γεγονέναι om pr Γ.—[u] αὐτὴ 𝔄ΥG, αὐτὸ mg Γ.—[v] αὖ om CEHIL : ἡ Λ.—[w] σχέσις Hs.—[x] ἐναντία...γίγνεσθαι om s.—[y] ἢ ΠΗ, ἡ γὰρ CEHL : ἡ *s.—[z] γενέσθαι ΔΦ.—[a] μὲν om Φs.—[b] ξ. ΞΥ et corr 𝔄.—[c] τὸ ἕτερον ΔΦs.—[d] τὸ ἑτέρῳ s.—[e] ἐν ὀλίγῳ ΛΞΦCEHIL.—[f] διότι ἢ γίγνεται Δs.—[g] φέρω Φs, φύω Γ.—

Emp. Vind. C G. δυοῖν. Wytt.

ἡ ξύνοδος τοῦ πλησίον ἀλλ. τεθῆναι] Eodem modo dictum videtur quo de Legg. ii. p. 657. B. ἡ—ζήτησις τοῦ καινῇ ζητεῖν ἀεὶ μουσικῇ χρῆσθαι, neque jam opinor requiri ἡ ξύνοδος, τὸ πλησ. ἀ. τεθ. Heind.

§. 105. διασχίσῃ] Vind. A B διχάσῃ. Wytt.

ἐναντία γὰρ γίγνεται κ. τ. λ.] Olymp. Εἰ τἀναντία εἴδη αἰτία τοῦ αὐτοῦ οὐκ ἂν γένοιτο, πῶς ἥ τε σύνοδος καὶ ἡ σχίσις ἐναντίαι οὖσαι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι; Forst.

ἐναντία γὰρ γίγνεται ἢ τότε ἡ αἰτ.] Vulgo ἐναντία γὰρ γίγνεται ἡ τότε αἰτία, in quibus quum τότε referri non possit nisi ad posterius, τὸ διασχίσαι, statim tamen in proximis τότε μὲν γὰρ etc. verbum hoc τότε ad prius, τὸ συνάγειν, refertur. Igitur aut ἐγένετο pro γίγνεται rescribendum foret aut νῦν pro τότε, ni certiorem medelam afferret Ficini hæc versio: *contraria enim tunc atque superius causa fit, qua duo fiant.* Quibuscum comparanti lectionem in Bas. 2. hanc γίγνεται τότε ἡ τότε αἰτία sponte hinc nostra nascetur correctio. ἐναντίος ἢ tritum est loquendi genus. §. 148. ἐγγυήσασθε—με—τὴν ἐναντίαν ἐγγύην ἢ ἣν οὗτος—ἠγγυᾶτο. de Rep. vii. p. 523. D. οὐδαμοῦ γὰρ ἡ ὄψις αὐτῇ ἅμα ἐσήμαινε τὸν δάκτυλον τοὐναντίον ἢ δάκτυλον εἶναι. Heind.

οὐδέ γε διότι κ. τ. λ.] *Ac nondum ex hoc methodi modo persuadeo mihi me scire, quare unum fiat (duo) neque cur aliud quicquam fiat, aut intereat, aut sit.* Methodum autem sibi fore speraverat naturæ historiam, ut paulo ante dixit. Stepн.

ἑνὶ λόγῳ] Vera est hæc lectio. Versio Sicula *uno verbo*: et sic Steph. At Ald. Bas. Vind. B C E G. Venet. A B ἐν ὀλίγῳ: quæ est vulgaris confusio. Formula frequens Platoni v. c. Alcib. ii. p. 41. D. ἑνὶ δὲ λόγῳ: Lysid. p. 108. G. Leg. xii. p. 686. C. Epist. vii. p. 720. A. et Thucyd. v. 85. ubi varia lectio est ἐν ὀλίγῳ, et Aristænet. Ep. i. 18. Conferatur Pierson. Verisimil. p. 181. Wytt.

ἑνὶ λόγῳ] Hoc e certa Cornarii emendatione, quam adfirmat Cod. Tub. pro eo, quod in Edd. vett. et Cod. Aug. legitur, ἐν ὀλίγῳ, reposuerat jam Stephanus. Heind.

αὐτὸς εἰκῇ φύρω] *Aliam quandam rationem commisceo quasi*, comminiscor, metaphora, ut bene animadvertit Fischer. ducta ab iis qui farinam aqua subigunt, aut terram aqua subigentes lutum concinnant. Aristoph. Av. 462. προπεφύραται λόγος εἷς μοι, ὃν διαμάττειν οὐ κωλύει. Æschyl. Prom. 450. τὸν μακρὸν χρόνον Ἔφυρον εἰκῇ πάντα, *temere omnia et fortuitu faciebant.* Heind.

τοῦτον δὲ οὐδαμῇ προσίεμαι] Hæc non satis perspicua sunt. Nam τοῦτον quidem refertur ad illum τρόπον §. 48. ad verba ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν expositum. Sed ἄλλον τρόπον αὐτὸς εἰκῇ φύρω, ad quemnam refertur? Certe, non ad illum ex *ideis* ductum, quem tandem ut firmissimum tenuit §. 52. non *temere versavit.* Neque ad proxime sequentem Anaxagoreum satis apte accommodari potest; quippe quem Socrates non ipse invenit, sed ab Anaxagora sumsit. Et tamen ad hunc accommodari debet: quia alius non est. Ergo præsens φύρω potestate præ-

ἀλλ' ἀκούσας μέν ποτε ἐκ βιβλίου[h] τινός, ὡς ἔφη, Ἀνα- §. 49. W.
ξαγόρου ἀναγιγνώσκοντος, καὶ λέγοντος ὡς ἄρα[i] νοῦς ἐστιν ὁ διακοσμῶν τε καὶ πάντων[j] αἴτιος, ταύτῃ δὴ[k] τῇ αἰτίᾳ ἥσθην τε[l] καὶ ἔδοξέ μοι τρόπον τινὰ εὖ ἔχειν τὸ[m] τὸν νοῦν II. iii. 86.
εἶναι πάντων αἴτιον, καὶ ἡγησάμην, εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, τόν γε νοῦν κοσμοῦντα πάντα κοσμεῖν καὶ ἕκαστον τιθέναι ταύτῃ[n] ὅπῃ ἂν βέλτιστα ἔχῃ·[o] [§. 106.] εἰ οὖν τις βούλοιτο τὴν αἰτίαν εὑρεῖν περὶ ἑκάστου, ὅπῃ[p] γίγνεται ἢ ἀπόλλυται ἢ ἔστι, τοῦτο δεῖν περὶ αὐτοῦ εὑρεῖν, ὅπῃ βέλτιστον αὐτῷ[q] ἐστὶν ἢ[r] εἶναι ἢ ἄλλο ὁτιοῦν πάσχειν ἢ ποιεῖν· ἐκ δὲ δὴ τοῦ λόγου τούτου οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσήκειν[s] ἀνθρώπῳ καὶ περὶ αὐτοῦ[t] καὶ περὶ τῶν[u] ἄλλων, ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον καὶ τὸ[v] βέλτιστον. ἀναγκαῖον δὲ εἶναι[w] τὸν αὐτὸν τοῦτον καὶ τὸ χεῖρον εἰδέναι· τὴν αὐτὴν γὰρ εἶναι ἐπιστήμην περὶ αὐτῶν. ταῦτα δὴ λογιζόμενος ἄσμενος εὑρηκέναι ᾤμην διδάσκαλον τῆς αἰτίας περὶ τῶν ὄντων κατὰ νοῦν[x] ἐμαυτῷ, τὸν Ἀναξαγόραν, καί μοι φράσειν πρῶτον μὲν

[h] βίβλου L.—[i] ὅγε Γ.—[j] πάντως s.—[k] ἤδη ΓΛΦCEHIL, δὲ Δ.—[l] τε om ΛCEHI.—[m] τὸ om L.—[n] ταύτῃ om Φ.—[o] ἔχοι ΞΥ, εἶναι s.—[p] ὅπως G.—[q] αὐτῶν Π et pr 𝔄, αὐτὸ L.—[r] ἢ ante εἶναι om Φ.—[s] προσήκει ΔΠΦs, προσῆκεν G.—[t] αὐτοῦ ἐκείνου 𝔄ΞΠΥ et rc G.—[u] τῶν Υ et pr 𝔄Π.—[v] τὸ post καὶ om L.—[w] εἰδέναι Δ.—[x] νοῦν τε

teriti accipiatur, v. c. *alium modum ex male intellecto Anaxagoreo susceptum commentus sum.* Proximum autem Ἀλλὰ initio §. 49. huic ita respondet, quasi explicans, *nam, nimirum:* de quo usu diximus ad §. 9. Wytt.

ἀλλ' ἀκούσας—οὐδὲν οἴονται] Habet Euseb. Præp. Evang. xiv. p. 750. Mox de Ἀναξαγόρου videatur nostra annotatio ad §. 19. Wytt.

βιβλίου τινὸς] Verba sic junge: Ἀλλ' ἀκούσας μέν ποτε ἀναγιγνώσκοντός τινος ἐκ βιβλίου, ὡ. ἔ., Ἀναξαγ. Laudat Anaxagoræ Φυσικὰ Athen. ii. 16. Libri initium profert Laert. ii. 6. Heind.

ὁ διακοσμῶν] Proprium hoc Anaxagoræ vocabulum. V. not. ad Cratyl. §. 37.—ταύτῃ ἤδη τῇ αἰτίᾳ. Sic Aug. et Par. Vulgo δὴ pro ἤδη.—εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει. Ita pro τοῦτο Tub. ἔχει mutandum puto in ἔχοι. Heind.

τιθέναι] Non τιθέναι apud Euseb. legitur, sed τιθέντα. quod participium tamen ut recipi posset, expungenda esset copulativa particula ante ἕκαστον. Steph.

§. 106. αὐτοῦ εὑρεῖν] Tub. αὐτοῦ ἐκείνου εὑρ. Heind.

κατὰ νοῦν ἐμαυτῷ] Acumen est in ambiguitate, qua κατὰ νοῦν, *secundum mentem*, Anaxogoræ placitum significat, et vulgo usurpatur *gratum, ex animi nostri sententia.* Euthyph. p. 48. F. σύ τε κατὰ νοῦν ἀγωνιῇ τὴν δίκην, οἶμαι δὲ καὶ ἐμὲ τὴν ἐμήν: Phileb. p. 72. B. simili ambiguitate, ubi περὶ τοῦ νοεῖν disseritur—τίνα λόγον μέλλεις παρὰ Φιλήβου δέχεσθαι νῦν, καὶ πρὸς τίνα τῶν παρ' ἡμῖν ἀμφισβητεῖν, ὧν μή σοι κατὰ νοῦν ᾖ λεγόμενος· ibid. p. 78. E. Leg. xi. p. 680. B. Epinom. 703. F. Aristid. t. i. p. 366. 500. Hunc autem Phædonis locum significare videtur Plotin. Enn. iii. ii. 1. p. 255. A. mundum ab æterno fuisse, et tamen divina providentia gubernari, statuens: τὴν πρόνοιαν ὀρθῶς ἂν καὶ ἀκολούθως λέγοιμεν τῷ παντὶ εἶναι, τῷ (sic leg. pro τὸ) κατὰ νοῦν αὐτὸν (leg. αὐτῷ) εἶναι, καὶ νοῦν πρὸ αὐτοῦ εἶναι. Wytt.

κατὰ νοῦν ἐμαυτῷ] Aristoph. Eqq. 499. Ἀλλ' ἴθι χαίρων καὶ πράξειας κατὰ νοῦν τὸν ἐμόν. Heind.

πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστιν[y] ἢ στρογγύλη, ἐπειδὴ δὲ φράσειεν, ἐπεκδιηγήσεσθαι[z] τὴν αἰτίαν[a] καὶ τὴν ἀνάγκην, λέγοντα τὸ ἄμεινον καὶ ὅτι αὐτὴν ἄμεινον ἦν τοιαύτην εἶναι· καὶ εἰ ἐν μέσῳ φαίη εἶναι[c] αὐτήν, ἐπεκδιηγήσεσθαι[d] ὡς ἄμεινον ἦν[e] αὐτὴν[f] ἐν μέσῳ εἶναι·[g] καὶ εἴ μοι ταῦτα ἀποφαίνοιτο,[h]
i. 98. παρεσκευάσμην[i] ὡς[j] οὐκέτι[k] ποθεσόμενος[l] αἰτίας ἄλλο εἶδος.

G.—[y] ἐστιν ante ἡ ponunt ΔΦGs.—[z] ἐπεκδιηγήσασθαι ΔΦGIs.—[a] τὴν αἰτίαν post φράσειεν ponit Γ.—τὴν αἰτίαν...ἐπεκδιηγήσεσθαι om pr ΞΠ.—[c] εἶναι om G.—[d] ἐπεκδιηγήσασθαι ΔΦCGs.—[e] εἶναι G et pr Λ.—[f] αὐτῇ ΔΦCs.—[g] ἦν pr Λ.—[h] ἀποφαίνοι ΛCEGI et corr 𝔄, ἀποφαίνει H, ὑποφαίνοι L.—[i] παρεσκευασάμην ΔΦGs.
ὑποθέμενος ὑποθησόμενος
—[j] ὡς...παρεσκευάσμην om I.—[k] οὐκ ἔστι H et pr E.—[l] ποθεσόμενος Λ, ποθεσόμενος E, ἴσ. ποθήσων mg Ξ, ὑποθέμενος 𝔄ΓΠΥCGH: ὑποθησόμενος corr Δ cum *s.—

πότερον ἡ γῆ πλατεῖά ἐστι] Hac in re duo isti qui Anaxagoram in schola Ionica proxime antecesserant, Anaximander et Anaximenes, dissentiebant, hic terram *πλατεῖαν* sive *τραπεζοειδῆ* esse statuens, ille *κίονι* sive cylindro, quam figuram vox *στρογγύλη* potest denotare, eam assimilans. Vide Plutarch. de Plac. Philos. iii. 10. Euseb. Præp. Ev. i. 8. et Hist. Philos. Galeno falso adscriptam. Laertius tamen Thaletis opinionem, terram scilicet *σφαιροειδῆ* esse, quæ et hoc sensu *στρογγύλη* recte dicatur, Anaximandro tribuit. Anaximenis notionem sequebatur Anaxagoras. Forst. Aristot. de Cœlo ii. 13. *Οἱ δὲ ἐφ' ὕδατος κεῖσθαι (φασὶ τὴν γῆν)· τοῦτον γὰρ ἀρχαιότατον παρειλήφαμεν τὸν λόγον ὅν φασιν εἰπεῖν τὸν Θαλῆν τὸν Μιλήσιον, ὡς διὰ τὸ πλωτὴν εἶναι μένουσαν ὥσπερ ξύλον ἤτοι τοιοῦτον ἕτερον—. Ἀναξιμένης δὲ καὶ Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτος τὸ πλάτος αἴτιον εἶναί φασι τοῦ μένειν αὐτήν· οὐ γὰρ τέμνειν, ἀλλ' ἐπιπωματίζειν τὸν ἀέρα τὸν κάτωθεν, ὅπερ φαίνεται τὸ πλάτος ἔχοντα τῶν σωμάτων ποιεῖν κ. τ. ἄ.* Ex quo Aristotelis loco illud liquido intelligi arbitror, a Thalete globosam terræ figuram nondum fuisse excogitatam, quamvis hoc tradat Auctor de Placit. Philos. iii. 10. Cf. Voss. ad Virg. Georg. iv. 357. sq. p. 849. sqq. Neque ab Anaximene multum discessit Anaximandri sententia, de quo e Plutarchi Stromatis Euseb. i. 8. *Ἀναξίμανδρος ὑπάρχειν φησὶ τῷ μὲν σχήματι τὴν γῆν κυλινδροειδῆ, ἔχειν δὲ τοσοῦτον βάθος, ὅσον ἂν εἴη τρίτον πρὸς τὸ πλάτος.* Disertum hoc Plutarchi testimonium quis non potius existimet Laertii auctoritate globosam (*σφαιροειδῆ*) figuram tributam terræ ab Anaximandro referentis ii. 1.? Igitur h. l. verbo *πλατεῖα* Ionicam scholam a Platone significatam suspicor, illud *στρογγύλη*, quod quum *τῇ πλατείᾳ* opponatur, *σφαίρας* vel certe *σφαιροειδοῦς* significatum habet, ad Pythagoreos imprimis spectare. Heind.

ἐπεκδιηγήσεσθαι] Hic et paullo post Aug. et Tub. *ἐπεκδιηγήσασθαι*. Male propter præced. *φράσειεν*. Heind.

παρεσκευάσμην ὡς οὐκέτι ποθεσόμενος] Vulgo *ὡς οὐκέθ' ὑποθησόμενος*, quod neque in Socratem convenit ex aliis rerum causas h. l. quærentem, neque librorum comprobatur suffragiis. Aug. *οὐκ ἔτι ποτεσσόμενος*. Tub. *οὐκέτι ὑποθησώμενος*. Ald. *οὐκέθ' ὑποθεσόμενος*. Bas. 2. *οὐκ ἔτι ὑποθέμενος*. Euseb. *οὐκέτι ὑποθησόμενος*, quod et Ficinus expressit, *quasi nullum amplius causarum speciem positurus*. Denique Eustath. citatus a Forstero, ad Od. B. 375. ed. Bas. p. 102. *τὸ δὲ ποθέσαι ἀντὶ τοῦ ποθῆσαι δοκεῖ μὲν ποιητικὸν, ἔστι δὲ ἀληθῶς Ἀττικὸν, εἴ γε καὶ Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς φησι, παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας· λέγεται τοίνυν ἑκατέρως, καὶ ποθῆσαι καὶ ποθέσαι.* Ex hac lectionum varietate quod erui, *ποθεσόμενος* et ipsa loci ratio requirit, et confirmat scriptor *Ἀττικώτατος*, Lysias p. 314. ed. Reisk. *πότερον γὰρ, ὅταν ᾖ τί μοι πρᾶγμα, τότε ποθέσομαι τὸν ἐροῦντα καὶ τοὺς μαρτυρήσοντας*; Similiter non modo *τέξεσθαι* in usu est apud Atticos, sed etiam *τέξειν* Aristoph. Thesm. 18. Eurip. Tro. 742. Æsch. Prom. 850. 868. Itemque *θιγγάνειν* duplex habet futurum, et *θίξομαι* et *θίξω* Eurip. Hippol. 1086. Heracl. 652. atque a *πνέω* tum *πνεύσειν* usurpatur, tum *πνευσεῖσθαι*. Heind.

παρεσκευάσμην ὡς οὐκ ἔθ' ὑποθησόμενος

[§. 107.] Καὶ δὴ καὶ περὶ ἡλίου οὕτω παρεσκευάσμην[m] II. iii. 87.
ὡσαύτως πευσόμενος, καὶ σελήνης καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων, τάχους[n] τε πέρι πρὸς ἄλληλα καὶ τροπῶν καὶ τῶν ἄλλων παθημάτων, πῇ ποτε ταῦτ' ἄμεινόν ἐστιν ἕκαστον καὶ ποιεῖν καὶ πάσχειν ἃ πάσχει. οὐ γὰρ ἄν ποτε αὐτὸν ᾤμην, φάσκοντά γε ὑπὸ νοῦ αὐτὰ[o] κεκοσμῆσθαι, ἄλλην[p] τινὰ αὐτοῖς αἰτίαν[q] ἐπενεγκεῖν ἢ ὅτι βέλτιστον[r] αὐτὰ οὕτως ἔχειν ἐστὶν ὥς περ ἔχει· ἑκάστῳ οὖν αὐτὸν[s] ἀποδιδόντα τὴν αἰτίαν καὶ κοινῇ πᾶσι τὸ ἑκάστῳ βέλτιστον[t] ᾤμην καὶ τὸ κοινὸν πᾶσιν ἐπεκδιηγήσεσθαι[u] ἀγαθόν. καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας, ἀλλὰ πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους[v] ὡς τάχιστα οἷός τ' ἦ[w] ἀνεγίγνωσκον, ἵν' ὡς τάχιστα εἰδείην[x] τὸ βέλτιστον καὶ τὸ χεῖρον. [§. 108.] Ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς, ὦ ἑταῖρε,[y] ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος, §. 50. W.

[m] παρεσκευασάμην ΦGs.—[n] τάχη I.—[o] αὐτοῦ Δ.—[p] ἀλλὰ I.—[q] αὐτῆς αἰτίαν H,
ὃν
αἰτίαν αὐτοῖς ΔΦs et corr 𝔄.—[r] βέλτιον ΔΦs.—[s] αὐτῶν Ξ, αὑτῶν ΠΥΦCGs et pr HI.—[t] βέλτιον Δs.—[u] ἐπεκδιηγήσασθαι ΓΔΛΦGLs.—[v] λ. τοὺς β. Δ.—[w] ᾖ HI et pr 𝔄ΓΕ: ἦν *s.—[x] ᾐδείην 𝔄.—[y] ἐλπίδος ὦ ἑταῖρε 𝔄ΞΥ.—[z] ἐπειδὲ Ξ, ἐπειδὴ δὲ Δ.

αἰτίας ἄλλο εἶδος] Vind. A B F bis dant *παρεσκευασάμην.* Eustathius item, Od. B. p. 1450. *παρεσκευασάμην ὡς οὐκέτι ποθέσων ἄλλο εἶδος αἰτίας·* a verbo *ποθεῖν* ducens, falsa lectione deceptus. Cæterum forma compositionis eadem est *διανοέομαι ὡς ποιήσων,* quam illustravimus Biblioth. Crit. Part. x. p. 29. et xii. p. 85. ad cujus rationem hoc loco scriptum fuisse putem ab auctore, *οὕτω παρεσκευάσμην ὡς ὡσαύτως πευσόμενος.* Wytt.

§. 107. *οὕτω παρεσκευάσμην ὡσαύτως*] Omissum ab Euseb. et Ficin. *οὕτω* rectius poni ante prægressum illud *παρεσκευάσμην* putabat Fischer. Ego, cur ibi addatur, causam non video, quum tritum loquendi sit genus *παρασκευάζομαι ὡς μαχούμενος.* H. l. *οὕτω* pertinet ad *ὡσαύτως.* Protag. §. 101. *καὶ αὖθις αὖ τὰ ἀνιαρὰ ὡσαύτως οὕτως οὐ, καθόσον ἀνιαρὰ, κακά;* Xenoph. Cyrop. viii. 5. 5. *ὡσαύτως δὲ οὕτως ἔχει καὶ περὶ κατασκευῆς.* Heind.

καὶ πάσχειν ἃ πάσχει] Ficinus: *vel facere vel pati quodcunque agant vel patiantur.* Quasi legisset *ἃ ποιεῖ καὶ πάσχει,* quæ miror aliquem elegantissimo scriptori obtrudere voluisse, [uti voluit Koehler. p. 108.] Heind.

ἑκάστῳ οὖν αὐτῶν] Ita Tub. et Euseb. Vulgo *αὐτόν.* Tum denuo Aug. et Tub. *ἐπεκδιηγήσασθαι,* nec male h. l. Vid. not. ad Protag. §. 19. Mox de Attica locutione a Thucydide imprimis frequentata *πάνυ σπουδῇ* vid. Valcken. ad Phalar. Epp. p. xvii. Heind.

§. 108. *ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς*] *Mirifica illa spe ducebar, quum ecce ulterius in illorum lectione progressus,* vel, *Hanc in spem erectus eram, quum,* etc. Rectius autem fortasse *ὑπὸ δὴ θαυμ. ἐλπ. φερ.* Steph. Male. Sic enim sensus existeret alienissimus. Nam *φέρεσθαι ὑπὸ ἐλπίδος* est *spe duci,* quod supra c. 12. extr. dictum est *ὑπὸ ἐλπίδος ἄγεσθαι·* ut paulo inferius *ὑπὸ δόξης φέρεσθαι* dicitur *opinione duci:* sed *φέρεσθαι ἀπὸ ἐλπίδος* notat *spe orbari, repelli a spe, spem perdere:* ut Euthyphr. 19. *ἀπ' ἐλπίδος με καταβαλών·* et Epist. Socrat. p. 9. *καταπεσὼν ἀπὸ τῆς ἐλπίδος.* Fisch.

ἀπὸ θαυμαστῆς ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος] Vellem, ut placuisset Fischero unum alterumve locum, ubi hæc forma hoc sensu capienda esset, laudare; firmior certe interpretatio foret. Socratem quidem, optimum hujus loci interpretem, laudat, qui infra rem ita eloquatur: *ἐπειδὴ*

ἐπειδὴ[z] προϊὼν καὶ ἀναγιγνώσκων ὁρῶ ἄνδρα τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς[a] τὸ δια-

δὲ ταύτης ἐστερήθην; sed nescio an hæc verba huc trahi possint. Verum est, Socratem spe destitutum esse, sed h. l. antequam procederet in legendis hujus philosophi libris, spe magna ducebatur. Paullo ante enim ait: καὶ οὐκ ἂν ἀπεδόμην πολλοῦ τὰς ἐλπίδας. Sed major dubitatio mihi inhæret ex particula δή. Si scripsisset Plato δὲ, sententiæ huic facilius subscriberem, quam particulam series orationis flagitat. Sed quid fiet cum ἐπειδὴ, quod non cohæret cum superioribus verbis? Apud Eusebium, (Præp. Evang. xiv. 15.) legitur ἐπεὶ δὲ; quam lectionem Vigerus præfert vulgatæ, et ἐπεὶ significare h. l. ἀλλὰ dicit. Sed hæc ratio tamen mihi dura videtur. Mendum latere videtur in ἐπειδὴ, pro quo mihi legendum videtur levi mutatione σπουδῇ δέ. Ex ΣΠΟΥΔΗ, opinor, facile diffingere potuit oscitantia librariorum ΕΠΕΙΔΗ, et δὲ quoque facile potuit excidere, propter similitudinem cum ultima syllaba vocis prioris. Platonem σπουδῇ ita uti, ut significet *studiose*, apparet ex fine superioris capitis: ἀλλὰ πάνυ σπουδῇ λαβὼν τὰς βίβλους. item in Charmide (p. 243. ed. Bas. 2.) τὸν πλησίον ὤθει σπουδῇ. Posset alicui quoque in mentem venire, ut legatur pro ἐπειδὴ, ἔπειτα. Sed judicium sit penes existimatores doctos atque æquos. Gottl.

ἀπὸ δὴ θαυμαστῆς] Ficinus: *Hac igitur mirabili spe ductus, cum legere pergo, video* etc. Quam secutus, opinor, versionem Stephanus rectius legi judicavit ὑπὸ pro ἀπὸ, hoc, ut voluit, sensu: *Mirifica illa spe ducebar, quum ecce ulterius—progressus* etc. Indignum viro tanto judicium. Nempe ut ille prodiret sensus, scribi oportuit ἐπὶ δὴ θαυμαστῆς—ἐλπίδος ᾠχόμην, ὅτε προϊὼν etc. οἴχεσθαι φερόμενον non est *duci*, sed *abripi, a cursu instituto auferri*. Ergo ut, quem spes aliqua tenet, Græce dicitur ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι (v. Porson. ad Eurip. Orest. 68.), sic contra, indidem petita metaphora, Socrates, quum spe illa exciderit (ἀπ' ἐλπίδος κατέπεσε), ἀπὸ θαυμαστῆς, inquit, ἐλπίδος ᾠχόμην φερόμενος, *a præclara spe depulsus ferebar, quum in lectione progressus viderem virum mente nihil usum* etc. Heind.

ἐπειδὴ] Ita legit etiam Budæus Commentar. L. Gr. p. 3. Ascens. Sed Euseb. ἐπεὶ δέ· quam lectionem Vigerus præferebat vulgatæ, quod ἐπεὶ hoc loco esset ἀλλὰ, vel ἔπειτα· quam in rem laudat locum Herodoti ii. p. 114. Non assentior. Fisch.

ὁρῶ ἄνδρα] Ambiguum est, utrum ἄνδρα positum sit pro ἄνδρά τινα, *aliquem virum*: an, omisso articulo, pro τὸν ἄνδρα, *hunc virum, Anaxagoram*. Utraque est rarior: prior etiam venusta, et propria irrisioni. Veluti apud Sophocl. in Aj. 1162. Menelaus inquit ad Teucrum, Ἤδη ποτ' εἶδον ἄνδρ' ἐγὼ γλώσσῃ θρασὺν, ipsum demonstrans Teucrum: qui vicissim 1170. Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρ' ὄπωπα μωρίας πλέων, item ipsum demonstrans Menelaum. Simile est Aristophanis in Plut. 382. Blepsidemus ad Chremylum, Ὁρῶ τιν' ἐπὶ τοῦ βήματος καθεδούμενον· i. e. *Video aliquem*: scilicet, *te video*. Acharn. 1128. in hujusmodi altercatione, Lamachus ad Dicæopolin: Ἐνορῶ γέροντα δειλίας φευξούμενον· *Video (te) senem*. Atque hanc rationem prætulerim alteri, qua ἀνὴρ pro ὁ ἀνὴρ, et ἄνδρα pro τὸν ἄνδρα accipiatur, quamquam et ipsam probabiles auctores habentem, v. c. Dio Chrys. Or. liv. p. 557. D. ἐτελεύτα γὰρ ἀνὴρ ἀδιάθετος· *mortuus enim est Socrates intestatus*. Et sic sæpe nomen ἀνὴρ solum sine articulo usurpatur: v. c. Plutarcho de Sanit. Tuenda p. 136. D. in dicto Epaminondæ de viro forti mortuo: ὦ Ἡράκλεις, πῶς ἐσχόλασεν ἀνὴρ ἀποθανεῖν ἐν τοσούτοις πράγμασιν. De Vultu Lunæ p. 920. F. λέγει γὰρ ἀνὴρ κ. τ. λ. *dicit enim hic vir*—. ibid. p. 923. A. Def. Orac. p. 435. E. Aristides sæpe, t. ii. p. 18. 121. 124. 287. 348. 356. 400. Diog. L. iii. 35. de Platone, οὐκ ὀλίγα γὰρ ὧν οὐκ εἴρηκε, γέγραφεν ἀνήρ. Epistola Socraticorum xv. p. 38. sub nomine Xenophontis de Socrate mortuo scribentis: δοκεῖ μέντοι χρῆναι ἡμᾶς συγγράφειν, ἅ ποτε εἶπεν ἀνὴρ καὶ ἔπραξεν. Sed hæc sunt nominativi singularis exempla, nec ex Platone. Wytt.

ὁρῶ ἄνδρα] Hic quis non maluerit, adjecto articulo, ὁρῶ τὸν ἄνδρα? Sed pari modo Aristoph. Plut. 653. Ὡς γὰρ τάχιστ' ἀφικόμεθα πρὸς τὸν θεὸν, Ἄγοντες ἄνδρα τότε μὲν ἀθλιώτατον etc. ubi sermo est de certo notoque homine. Id. Acharn. 428.—κἀκεῖνος μὲν ἦν Χωλὸς, προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν. Εὐρ. Οἶδ' ἄνδρα Μυσὸν Τήλεφον. Quocirca in soluto certe sermone promiscue ab Atticis dictum opinor ἀνὴρ et ὁ ἀνὴρ (s. ἁνὴρ), velut θεοὶ et οἱ θεοὶ, βασιλεὺς et ὁ βασιλεὺς,

κοσμεῖν τὰ πράγματα. ἀέρας δὲ[b] καὶ αἰθέρας καὶ ὕδατα αἰτιώμενον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἄτοπα. καί μοι[c] ἔδοξεν ὁμοιότατον πεπονθέναι[d] ὥς περ ἂν εἴ[e] τις λέγων[f] ὅτι[g] Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει[h] νῷ πράττει, κἄπειτα ἐπιχειρήσας λέγειν[i] τὰς αἰτίας ἑκάστων ὧν πράττω, λέγοι πρῶ- II. iii. 88.
τον μὲν ὅτι διὰ ταῦτα νῦν ἐνθάδε κάθημαι, ὅτι ξύγκειταί μου τὸ σῶμα ἐξ ὀστῶν[j] καὶ νεύρων, καὶ τὰ μὲν ὀστᾶ[k] ἐστὶ[l] στεῤῥὰ[m] καὶ διαφυὰς ἔχει χωρὶς ἀπ' ἀλλήλων, τὰ δὲ νεῦ-

—[a] εἰς...αἰτιώμενον om H.—[b] δὴ I, om L.—[c] ἐμοὶ G.—[d] ὁμοιότατόν τι πεπονθ. Δ Φs.—[e] εἴ om ΔΛΞss.—[f] λέγοι ΦGs.—[g] ὅτι ὁ Ξs.—[h] ὅσα πράττοι Φ.—[i] λέγει H, λέγειν Δ.—[j] ὀστῶν ΓΛCEHIL: ὀστέων *s.—[k] ὀστέα ΔGs.—[l] ἔτι Φ.—[m] στερρὰ Ξ:

quæque id genus sunt alia. Heind.

τῷ μὲν νῷ οὐδὲν χρώμενον, κ. τ. λ.] *Mente (illa divina) nil utentem, neque ullas caussas ab ea repetentem ad ordinandas res (singulas), sed ab aere, æthere, aqua, caussas ducentem.* Eodem nomine Anaxagoram reprehendit rursus in Leg. xii. p. 696. E. [=p. 967. B.]: καί τινες ἐτόλμων τοῦτό γε αὐτὸ παρακινδυνεύειν καὶ τότε λέγοντες ὡς νοῦς εἴη διακεκοσμηκὼς πάνθ' ὅσα κατ' οὐρανόν· οἱ δὲ αὐτοὶ πάλιν ἁμαρτάνοντες ψυχῆς φύσεως ὅτι πρεσβύτερον εἴη σωμάτων, διανοηθέντες δὲ ὡς νεώτερον, ἅπανθ', ὡς εἰπεῖν ἔπος, ἀνέτρεψαν πάλιν, ἑαυτοὺς δὲ πολὺ μᾶλλον· τὰ γὰρ δὴ πρὸ τῶν ὀμμάτων πάντα αὐτοῖς ἐφάνη, τὰ κατ' οὐρανὸν φερόμενα, μεστὰ λίθων εἶναι καὶ γῆς καὶ πολλῶν ἄλλων ἀψύχων σωμάτων διανεμόντων τὰς αἰτίας παντὸς κόσμου. Aristot. Metaphys. i. 4. Ἀναξαγόρας τε γὰρ μηχανῇ χρῆται τῷ νῷ πρὸς τὴν κοσμοποιΐαν· καὶ ὅταν ἀπορήσῃ διὰ τίν' αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ, τότε ἕλκει αὐτόν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις πάντα μᾶλλον αἰτιᾶται τῶν γινομένων ἢ νοῦν. Plutarch. de Defect. Orac. p. 435. E. ἐκεῖνος γὰρ ἀνὴρ (Πλάτων) Ἀναξαγόραν μὲν ἐμέμψατο τὸν παλαιὸν, ὅτι ταῖς φυσικαῖς ἄγαν ἐνδεδυμένος αἰτίαις, τὸ κατ' ἀνάγκην τοῖς τῶν σωμάτων ἀποτελούμενον πάθεσι μετιὼν ἀεὶ καὶ διώκων, τὸ οὗ ἕνεκα καὶ ὑφ' οὗ βελτίονας αἰτίας οὔσας καὶ ἀρχὰς ἀφῆκεν· αὐτὸς δὲ πρῶτος ἢ μάλιστα τῶν φιλοσόφων ἀμφοτέρας ἐπεξῆλθεν, κ. τ. λ. Plotin. Enn. ii. iv. 7. p. 162. F. fusius Anaxagoræ opinionem exagitans, hoc etiam notat: Ἀναξαγόρας δὲ τὸ μίγμα ὕδωρ ποιῶν, οὐκ ἐπιτηδειότητα πρὸς πάντα, ἀλλὰ πάντα ἐνεργείᾳ ἔχειν λέγων, ὃν εἰσάγει νοῦν ἀναιρεῖ. Clemens Alexandr. Strom. ii. p. 364. D. Ἀναξαγόρας πρῶτος ἐπέστησε τὸν νοῦν τοῖς πράγμασι· ἀλλ' οὐδὲ οὗτος ἐτήρησε τὴν ἀξίαν τὴν ποιητικὴν, δίνους τινὰς ἀνοήτους ἀναζωγραφῶν σὺν τῇ τοῦ νοῦ ἀπραξίᾳ καὶ ἀνοίᾳ. Simplic. in Aristot. Phys. i. p. 2. A. Ἀναξαγόρας δὲ ὁ Κλαζομένιος ἐπέστησε μὲν ποιητικὸν αἴτιον τὸν νοῦν, ἐν δὲ ταῖς αἰτιολογίαις ὀλίγα αὐτῷ προσεχρήσατο· ὡς ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης ἐπέσκηψε· f. ἐπέσκωψε· et similia p. 38. A. ii. p. 68. B. et p. 83. 6. Leviter attingit Olympiodorus Cod. i. p. 104. Hermias Comment. in Phædrum p. 435. eodem brevius etiam spectat. Wytt.

οὐδέ τινας] Koehlerus p. 108. censebat rescribi debere ἀλλὰ ἄλλας τινὰς αἰτίας—ἀέρας τε—. Fisch.

ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγων] Ita Aug. Tub. Paris. et Euseb. Ab Edd. male abest εἰ. Heind.

νῷ πράττει] In Tub. desunt. Mox Cod. Euseb. Oxon. πράττει. Ed. Steph. πράττοι. male. dein pro λέγοι Aug. λέγει. Fisch.

κἄπειτα ἐπιχειρ.] κἄπειτα h. l. positum esse pro ἔπειτα, monui supra ad §. 89.—Mox ὀστῶν hic et paullo post pro ὀστέων ex Aug. Tub. et Euseb. rescripsi. Heind.

στερεὰ] Bas. 2. στεῤῥά. Uti legitur apud Aristoph. Acharn. 219. στεῤῥὸν ἀντικνήμιον. Nub. 419. ψυχῆς στεῤῥᾶς. Eurip. Suppl. 711. στεῤῥὸν δόρυ. In Platonis tamen libris illud ubivis est obvium (Theætet. §. 14. Protag. §. 31. de Rep. i. p. 348. E. vii. p. 528. A. Tim. p. 31. B. p. 32. B. p. 43. C. p. 55. A. B. p. 56. B. et sæpe alias); στεῤῥὸς alibi nondum reperimus. Heind.

διαφυαὶ] Quo verbo in plantis *genicula* denotantur, hic sunt ossium quasi *incisuræ*, articulorum commissuræ. Mox Euseb. σαρκῶν τε καὶ δέρμ.—κάμπτεσθαί

ρα οἷα ἐπιτείνεσθαι καὶ ἀνίεσθαι, περιαμπέχοντα τὰ ὀστᾶ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέρματος, ὃ ξυνέχει[n] αὐτά· αἰωρουμένων[o] οὖν τῶν ὀστῶν ἐν ταῖς αὑτῶν ξυμβολαῖς[p] χαλῶντα καὶ ξυντείνοντα[q] τὰ νεῦρα κάμπτεσθαί που[r] ποιεῖ οἷόν τ' εἶναι ἐμὲ νῦν τὰ μέλη, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ξυγκαμφθεὶς[s] ἐνθάδε κάθημαι· [§. 109.] καὶ αὖ[t] περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ὑμῖν ἑτέρας τινὰς[u] τοιαύτας αἰτίας λέγοι,[v] φωνάς τε καὶ ἀέρας καὶ ἀκοὰς καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα αἰτιώμενος, ἀμελήσας τὰς ὡς[w] ἀληθῶς αἰτίας λέγειν, ὅτι ἐπειδὴ Ἀθηναίοις ἔδοξε βέλτιον εἶναι ἐμοῦ καταψηφίσασθαι, διὰ ταῦτα δὴ καὶ ἐμοὶ βέλτιον αὖ[x] δέδοκται ἐνθάδε καθῆσθαι, καὶ δικαιότερον παραμένοντα ὑπέχειν τὴν δίκην ἣν
I. 99. ἂν κελεύσωσιν,[y] ἐπεὶ νὴ τὸν κύνα, ὡς ἐγῷμαι, πάλαι ἂν ταῦ-

στερεὰ *ς.—[n] ξ. 𝔄ΞΥ.—[o] ἐωρουμένων pr 𝔄.—[p] ἐμβολαῖς s.—[q] ξ. 𝔄ΞΥ.—[r] που om Φs.—[s] ξυγκαμφθεὶς 𝔄ΞΥ, συγκαυθεὶς L, συγκαφθεὶς EH: συγκαμφθεὶς ς.—[t] ἂν Δ.—[u] τινὰς add Φs.—[v] λέγειν G.—[w] ὡς om Δ.—[x] ἂν Δ.—[y] κελεύωσιν ΓΛCEHIL.

που ποιεῖ—Natum hoc *που* ex seq. *ποιεῖ* suspicor. Heind.

ὀστέων—ξυμβολαῖς] Cicero N. D. ii. 55. 'Quid dicam de ossibus? quæ, subjecta corpori, mirabiles commissuras habent, et ad stabilitatem aptas, et ad artus finiendos accommodatas, et ad motum, et ad omnem corporis actionem. Huc adde nervos, a quibus artus continentur, eorumque implicationem corpore toto pertinentem.' Cæterum de verbo *αἰωρεῖσθαι* *sursum tolli* v. Foësius Lex. Hippocr. v. *αἰώρα*. Fisch.

§. 109. *τοιαύτας*] Euseb. *τοιάσδε* pro *τοιαύτας*, et deinde *ἄλλα ἄττα μυρία*. at Tub. *μυρία ταῦτα*, idemque Cod. paullo post *ἐνταῦθα καθῆσθαι*. Heind.

ἀμελήσας τὰς ὡς ἀλ.] Alcib. i. p. 113. C. *Μανικὸν γὰρ ἐν νῷ ἔχεις ἐπιχείρημα ἐπιχειρεῖν—διδάσκειν ἃ οὐκ οἶσθα ἀμελήσας μανθάνειν.* Xenoph. Cyrop. vii. 2. 17. *Ὅτι πρῶτον μὲν, ἔφη, ἀμελήσας ἐρωτᾷν τὸν θεὸν, εἴ τι ἐδεόμην, ἀπεπειρώμην αὐτοῦ εἰ δύναιτο ἀληθεύειν.* Adscripsi, ne quis corrigendum putet pro vulgari verbi constructione, *ἀμελήσας τοῦ τὰς ὡς ἀλ. αἰτ. λέγειν*. Tum Aug. *ἣν ἂν κελεύωσιν*, idque reposuit Fisch. Vulgatum accurata temporum ratio exigit. Dispar est ratio deinde in verbis *ὑπέχειν τῇ πόλει δίκην ἥτιν' ἂν τάττῃ*, ubi *τάττῃ*, non *τάξῃ*, dicit in universum loquens Socr. Heind.

νὴ τὸν κύνα] Ita passim juravit Socrates v. c. in Cratyl. p. 57. Apolog. §. 6. Lactantius iii. 20. de Socrate: 'Verum idem per canem et anserem dejerabat. O hominem scurram!' Plato autem, Socratis nomine, per canem jurat, quod in Ægypto sacerdotibus dedit operam, et Deos Ægyptios, veluti canem, cognitos sibi reddidit. v. Olympiod. Vitam Plat. qui laudat e Gorgia, p. 316. *μὰ τὸν Κύνα, τὸν Αἰγυπτίων θεόν.* Sed non uno modo jurare solebat Socrates. Interdum *νὴ τὴν Ἥραν*, quod volebat corrigi Hutchins. in Cyrop. Xenoph. i. 11. in *νὴ Δία*, sed castigatus recte ab Ernestio ad Xenoph. Mem. i. 5. p. 45. Hutchinsonum quidem voluit defendere Forster. (ad Apol. §. p. 343.) quod nullum numen apud Persas habuerit Juno, sed nescio an hæc ratio fit idonea. Cyrus enim, quod Socratis institutis utitur, potuit et Socratico more jurare. Quam recte Xenophon finxerit institutis concordes, tanto intervallo temporum disjunctos viros, Cyrum atque Socratem, nihil dicere hic attinet. *Νὴ τὴν Ἥραν* occurrit et Apolog. §. 12. Juravit et Socrates per *ἀλεκτρυόνα*, Aristoph. Nub. 246. et Scholiasten, per *platanum*, Max. Tyr. Diss. viii. p. 90. Davis. Lucianus (t. i. 380. Græv.) irridet hanc variam jurandi rationem Socraticam; (cf. et Icaromen. t. ii. p. 191.) item Zeno Epi-

τα τὰ νεῦρά τε[z] καὶ τὰ ὀστᾶ ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτοὺς ἦν, ὑπὸ δόξης φερόμενα τοῦ βελτίστου, εἰ μὴ δικαιότερον ᾤμην καὶ κάλλιον εἶναι πρὸ[a] τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν ὑπέχειν[b] τῇ πόλει δίκην ἥντιν' ἂν τάττῃ. ἀλλ' II. iii. 89.
αἴτια μὲν τὰ τοιαῦτα καλεῖν[c] λίαν ἄτοπον· εἰ δέ τις λέγοι[d] ὅτι ἄνευ τοῦ τὰ[e] τοιαῦτα ἔχειν καὶ ὀστᾶ καὶ νεῦρα καὶ ὅσα ἄλλα[f] ἔχω, οὐκ ἂν οἷός τ' ἦ[g] ποιεῖν τὰ δόξαντά μοι, ἀληθῆ ἂν λέγοι·[h] ὡς μέντοι διὰ ταῦτα ποιῶ ἃ ποιῶ,[i] καὶ ταύτῃ[j] νῷ[k] πράττω, ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει,

—[z] τε om ΓΔΦCEGHILs.—[a] πρὸς Λ.—[b] ὑπάρχειν s.—[c] λαλεῖν Δ.—[d] λέγει L.—[e] τὰ om EI.—[f] ἄλλα ὅσα ΔΦGs.—[g] ἢ ΛI et pr ΓE: ἦν *s.—[h] ἀληθῆ ἂν λέγοι om ΛHIL et pr ΓE.—[i] ποιῶν ἃ Π.—[j] ταῦτα ℵΓΛΞΤΦEGHILs et pr Π.—[k] νῦν L, νῦν ἃ

cureus apud Lactantium iii. 19. Tertullian. Apol. 14. 'Taceo de philosophis, Socrate contentus, qui in contumeliam Deorum quercum et hircum et canem dejerebat. Sed propterea damnatus est Socrates, quia Deos destruebat.' Gottl.

νὴ τὸν κύνα] *Per canem!* Tironum caussa monemus, fuisse hanc formulam affirmandi familiarem Socrati. Videatur Menagius ad Diog. L. ii. 40. Wytt.

τὰ νεῦρά τε καὶ τὰ ὀστᾶ] Cod. Aug. cum Euseb. omittit particulam τε. Expunxissem et ipse, ni sæpius ita τε alieno loco poneretur. Heind.

ἢ περὶ Μέγαρα ἢ Βοιωτ.] Ut proximæ urbes, quo confugere posset Socrates, Thebæ et Megara memorantur et in Criton. p. 53. B. αὐτὸς δὲ πρῶτον μὲν ἐὰν εἰς τῶν ἐγγύτατά τινα πόλεων ἔλθῃς, ἢ Θήβαζε ἢ Μεγάραδε, εὐνομοῦνται γὰρ ἀμφότεροι, πολέμιος ἥξεις, ὦ Σώκρατες, τῇ τούτων πολιτείᾳ.—Euseb. ἢ περὶ Βοιωτούς. Bene, ni malis omisso priore ἢ, περὶ Μέγαρα ἢ περὶ Βοιωτ. Heind.

κάλλιον εἶν. πρὸ τοῦ φεύγειν] Criton. p. 54. B. μήτε παῖδας περὶ πλείονος ποιοῦ μήτε τὸ ζῆν μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ δικαίου. Heind.

τοῦ φεύγειν τε καὶ ἀποδιδράσκειν] Xenoph. Anab. vii. 3. 11. Καὶ τὰ μὲν φεύγοντα καὶ ἀποδιδράσκοντα ἡμεῖς ἱκανοὶ ἐσόμεθα διώκειν καὶ μαστεύειν. Ammon. Ἀποδράναι καὶ ἀποφεύγειν διαφέρει. Ἀποδράναι μὲν γὰρ τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εὔδηλον (scr. ἄδηλον) εἶναι ὅπου ἐστίν· ἀποφεύγειν δὲ τὸ μὴ δύνασθαι ἐπιληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει (i. 4. 8.) οὔτε ἀποδεδράκασιν· οἶδα γὰρ ὅπου οἴχονται· οὔτε ἀποπεφεύγασιν· ἔχω γὰρ τριήρεις ὥστε ἑλεῖν τὸ ἐκείνων πλοῖον. Inde ἀποδράναι proprium de servis, captivis, desertoribus aufugientibus verbum. Heind.

ἀληθῆ ἂν λέγοι] In Aug. desunt. male. Mox Tub. ποιῶν ἃ ποιῶ. male. Fisch.

καὶ ταῦτα νῷ πράττω] Sic Aug. Tub. Par. atque Euseb. [cujus Cod. ταῦτα ἃ νῦν] quum vulgo legatur ταύτῃ, necdum tamen persanata hæc ego arbitror. Quam enim incommode cohærent hæc: *at propter hæc* (διὰ τὸ ὀστᾶ καὶ νεῦρα ἔχειν) *me facere quæ faciam, atque hæc mente agere, non vero ejus, quod optimum est, optione, id magna fuerit sermonis inertia?* Nimirum quum hæc διὰ ταῦτα liquido sibi in seqq. requirant oppositum aliquid, nihil infertur ejusmodi, sed verba ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει opposita sunt his καὶ ταῦτα νῷ πράττω. Ut mittam, neque post ποιῶ placere sic continuo subjectum aliud verbum πράττω, omninoque si quis dixerit, Σωκράτης νῷ πράττει, ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει, in his non ῥᾳθυμίαν τοῦ λόγου esse, sed contraria plane et ἀσύστατα; ῥᾳθύμως eum loqui, qui proferat unde facile repugnantia inter se et contraria elicere queat adversarius, non qui aperte contraria et absurda. Jam si rescripseris καὶ ταῦτα νῷ πράττων, *præsertim mente agens*, verbis διὰ ταῦτα sua redditur oppositio ἀλλ' οὐ τῇ τοῦ βελτίστου αἱρέσει (similiter §. 114. τὰ δέκα—διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φοβοῖο ἂν λέγειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει—.); adjunctis autem his καὶ ταῦτα νῷ πράττων aptissime iterantur superiora illa, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγων, ὅτι Σωκράτης πάντα ὅσα πράττει, νῷ πράττει, κἄπειτα etc. §. 108. Atque πράττων ni legit, expressit certe Ficinus ita reddens: *Attamen asserere, propter hæc me facere, quæcunque facio, dum ipsa mente ago,*

πολλὴ ἂν[l] καὶ μακρὰ ῥαθυμία εἴη[m] τοῦ λόγου. [§. 110.] Τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι ὅτι ἄλλο μέν τί[n] ἐστι τὸ αἴτιον τῷ ὄντι, ἄλλο δ' ἐκεῖνο[o] ἄνευ οὗ[p] τὸ[q] αἴτιον οὐκ ἄν ποτ' εἴη αἴτιον· ὃ δή μοι φαίνονται ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ ὥς περ ἐν σκότῳ,[r] ἀλλοτρίῳ ὀνόματι[s] προσχρώ-

τε Γ.—[l] δ' ἂν G, om 𝔛ΞΠΥ.—[m] ῥαθυμία εἴη 𝔛ΓΔΛΦCEGHILs: ῥαθυμία ἂν εἴη *s.—[n] τι post ἐστι ponunt ΛCH, om EIL.—[o] ἐκεῖνο ὃ ΓΛΦCEHILs et mg 𝔛.—[p] οὗ ω ἄνευ Δ.—[q] τὸ om G.—[r] σκότω ΔΦGHILs, σκότει E: σκότει *s.—[s] ὀνόματι ΓΛCG

non autem ejus quod optimum est, optione, multa magnaque sermonis negligentia esset. In his πολλὴ ἂν—ἂν εἴη τοῦ λόγου posterius ἂν Aug. et Tub. cum Euseb. omittunt. Heind.

§. 110. τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι κ. τ. λ.] Habet Stob. Eclog. Phys. p. 99. omissis iis, quæ sunt inter ὑπερείδει et καὶ περὶ αἰτίας· quæ supplet Apograph. August. et indidem ad ἰσχὺν ἔχειν, Simplic. in Comm. ad Aristot. Phys. ii. p. 88. 4. refert ubi μὴ omissum. Cæterum, hujus loci principium caret apto compositionis nexu: ut aut plura exciderint, aut hunc in modum vetus lectio habuisse videatur: τὸ δ' ἄρ' ἦν μὴ διελέσθαι οἷόν τ' εἶναι— i. e. *hoc autem erat non posse distinguere aliud esse veram caussam, aliud id, sine quo caussa non possit esse caussa.* De qua constructionis forma diximus Biblioth. Crit. iii. p. 50. x. p. 11. xii. p. 84. Wytt.

τὸ γὰρ μὴ διελέσθαι οἷόντ' εἶναι] Vix dignum mentione est Mudgii commentum ita legenda hæc opinantis, τὸ γὰρ ἂν εἴη μὴ διελ. Articuli τὸ sic simpliciter pro τοῦτο positi ne unum quidem usquam in Atticorum prosa reperiri exemplum contendimus, nec adhiberi huc a magno quodam viro debebat tritum illud τὸ δὲ, cujus usum demonstravimus ad Plat. Theæt. §. 37. Nobis hæc aliquando artissime adjuncta proxime præcedentibus videbantur et hunc in modum resolvenda: εἴη γὰρ ἂν (τοῦτο) τὸ μὴ διελ. οἷόντ' εἶν. *fuerit enim* (hoc) *non discernere posse* etc. nunc, durissima enim illa est ratio, in qua ne locum quidem haberet articulus, simplicior multo et nescio an unice vera occurrit, ut per exclamationem quandam hæc posita intelligantur, post quæ suppleri apud animum queat hoc quidem loco οὐ γελοῖόν ἐστι, οὐ πάνυ φαυλοῦ ἀνδρός ἐστι; alias aliud structuræ explementum mirantis oratio reticet. Xenoph. Mem. S. iv. 3. 5. Τὸ δ', ἐπεὶ τροφῆς δεόμεθα, ταύτην ἡμῖν ἐκ τῆς γῆς ἀναδιδόναι καὶ ὥρας ἁρμοττούσας πρὸς τοῦτο παρέχειν, αἳ ἡμῖν οὐ μόνον ὧν δεόμεθα—παρασκευάζουσιν, ἀλλὰ καὶ οἷς εὐφραινόμεθα; Πάνυ, ἔφη, καὶ ταῦτα φιλάνθρωπα. Ubi deinceps quinquies structuræ hoc genus repetitur. Conf. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 46. Herm. ad Viger. p. 734.—Apposite ad rem huc illa e Platonis Timæo p. 46. D. attulit Forster. ταῦτ' οὖν πάντ' ἐστὶ τῶν ξυναιτίων οἷς θεὸς ὑπηρετοῦσι χρῆται τὴν τοῦ ἀρίστου κατὰ τὸ δυνατὸν ἰδέαν ἀποτελῶν· δοξάζεται δὲ ὑπὸ τῶν πλείστων οὐ ξυναίτια ἀλλ' αἴτια εἶναι τῶν πάντων, ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα, καὶ, ὅσα τοιαῦτα, ἀπεργαζόμενα. Heind.

ὃ δή μοι φαίνονται] Accus. ὃ ab utroque pendet, a ψηλαφῶντες et a προσαγορεύειν. Heind.

ἐν σκότει] Aug. σκότῳ. σκότου legitur de Rep. v. p. 461. A. vii. p. 518. A. ubi proxime præcessit εἰς σκότος. Contra σκότους ibid. p. 516. E. In Xenoph. Cyrop. σκότου scriptum est iv. 6. 4. σκότῳ viii. 7. 21. sed σκότει i. 6. 40. ii. 1. 25. neque quidquam ibi variant libri hucusque collati. Conf. Valcken. ad Eurip. Phœniss. v. 380. σκότου, ut magis Atticum (sic certe volunt grammatici veteres) in Eurip. Hecub. 825. prætulit Porsonus. Heind.

ὄμματι] Fic. etiam videtur legisse ὀνόματι. non ὄμματι, id est *oculo*. Steph.

ὄμματι] Dubiam habet auctoritatem ὄμματι· cujus loco dant ὄνοματι, Ficin. Stob. Simplic. Vind. C. Venet. A. dubium, quæ sit verior; tamen, ut nunc est, cum Forstero ὀνόματι tuear, et σκότει a sequentibus commate separem. Sic est σκοτωδέστερον ὄνομα in Cratylo p. 269. A. Est autem in tenebris et manuum contrectatio et vox, quasi dux viæ: ut in simili comparatione disserit Plutarch. de Genio Socratis p. 589. B. τῷ

μενοι, ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγορεύειν. διὸ δὴ καὶ ὁ μέν τις δίνην περιτιθεὶς τῇ γῇ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ μένειν δὴ ποιεῖ[t] τὴν γῆν, ὁ δὲ ὥς περ καρδόπῳ[u] πλατείᾳ[v] βάθρον τὸν ἀέρα

HIL et pr HE et corr s : ὄμματι *r.—[t] δεῖ ποιεῖν H, δεῖν ποιεῖν I.—[u] περ τῇ μάκτρα

γὰρ ὄντι τὰς μὲν ἀλλήλων νοήσεις, οἷον ὑπὸ σκότῳ διὰ φωνῆς ψηλαφῶντες, γνωρίζομεν· αἱ δὲ τῶν δαιμόνων φέγγος ἔχουσαι, τοῖς δυναμένοις ἐλλάμπουσιν, οὐ δεόμεναι ῥημάτων οὐδὲ ὀνομάτων, οἷς χρώμενοι πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνθρωποι συμβόλοις εἴδωλα τῶν νοουμένων καὶ εἰκόνας ὁρῶσιν, αὐτὰ δὲ οὐ γινώσκουσι—· Aristoph. Pac. 690. προτοῦ μὲν οὖν Ἐψηλαφῶμεν ἐν σκότῳ τὰ πράγματα· Νυνὶ δ' ἅπαντα πρὸς λύχνον βουλεύσομεν. Eccles. 315. D. Paulus in oratione ad Athenienses apud Lucam Act. Ap. xvii. 29. Ipse [Lucas] in Evang. xxiv. 30. ubi alia etiam exempla apposuit Wetstenius. Wytt.

ὄμματι] Quod vulgo absurde in his legitur ὄμματι, vel invitis libris omnibus mutandum in ὀνόματι, ex Stob. et Ficini versione correxerat jam Fischer. In Tub. vitiosæ lectioni veram in margine alia manus adscripsit. Aug. αὐόμματι. Neque incommodum h. l. fuerit αὖ, *rursus*, ut alias fere facere vulgus solet. Heind.

ὡς αἴτιον αὐτὸ προσαγ.] αἴτιον αὐτὸ est idem quod αὐτὸ τὸ αἴτιον, *causa ipsa*. προσαγορεύειν ὡς αἴτιον, *ita illud appellare quasi sit causa ipsa*, similiter dixit atque de Legg. ix. p. 865. C. πάντως ἔστω ὡς αὐτόχειρ. Lysias in Eratosth. p. 441. δῆλοι ἔσεσθε ὡς ὀργιζόμενοι τοῖς πεπραγμένοις. Heind.

ὁ μέν τις δίνην περιτιθεὶς] Non ceperunt interpretes, Ficinus, Cornarius: Dacierius minus etiam: quod excutere longum sit. Verte: *alius quidem turbinem circumdans terræ, quo cælum eam vertat, stabilem scilicet eam facit.* Nam ἡ ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ δίνη τῆς γῆς, est *turbo, quo terra a cælo vertitur*: constructione Græcæ proprietatis: ut supra §. 40. εἰς ἀπιστίαν καταβαλεῖν οὐ μόνον τοῖς προειρημένοις λόγοις—. *in diffidentiam conjicere non modo ante dictis argumentis*, i. e. *in dubitationem nos conjiciebat, ut non modo ante dictis argumentis diffideremus:* Nomine verbali retinente constructionem verbi sui. Sic in Plutarcho de Aud. Poet. p. 20. E. τὰς Ὁμηρικὰς τῶν θεῶν ῥίψεις ὑπ' ἀλλήλων καὶ τρώσεις ὑπ' ἀνθρώπων· i. e. *Homericæ deorum a se invicem projectiones et ab hominibus vulnerationes:* ubi plura diximus, laudantes etiam Duker. ad Thucyd. v. 46. et Abresch. Animadv. in Æschyl. p. 67. Pertinet hæc δίνης reprehensio maxime ad Empedoclem, cujus ista diserta fuit opinio; ut apparet ex Aristotele de Cœlo ii. 13. quod caput instar est commentarii in hunc Phædonis locum: et Simplicius in Comm. ad Arist. h. l. p. 128. A. conferendus p. 112. A. 1. Fuit etiam Leucippi et Democriti placitum, teste Diog. L. ix. 45. πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς δίνης αἰτίας οὔσης τῆς γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει· et Sexto Empir. Adv. Math. ix. 114. Sed et Anaxagoræ fuit δῖνος· unde dicterium Aristoph. Nub. 379. Δῖνος; τουτί μ' ἐλελήθει, Ὁ Ζεὺς οὐκ ὤν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ Δῖνος νυνὶ βασιλεύων· ubi Scholion: καὶ τοῦτο ἐθρυλλεῖτο παρὰ τοῖς φυσικοῖς, τουτέστι, δίνησις ἡ αἰθερία· ταῦτα ἐκ τῶν Ἀναξαγορείων λαμβάνει. Quo item spectat Platonis δίνη in Cratylo p. 280. A. Conferatur Valckenar. Diatrib. Eurip. Fragm. p. 30. Wytt.

δίνην περιτιθεὶς τ. γ.] Verba ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ ad δίνην pertinent. δίνη ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ est *vortex qui a cælo fit*, ut recte expl. Fisch. Gemino modo Politic. p. 291. D. καὶ μετὰ μοναρχίαν εἴποι τις ἄν, οἶμαι, τὴν ὑπὸ τῶν ὀλίγων δυναστείαν. de Rep. iii. p. 390. C. Ἄρεώς τε καὶ Ἀφροδίτης ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμός. De simili Latinorum usu conf. Westerhov. ad Terent. Andr. i. 1. 129. Cortius ad Sallust. Jugurth. c. 31. init. Empedoclem autem imprimis h. l. describi declarat locus Aristotelis de Cœlo ii. 13. Οἱ δὲ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, τὴν τοῦ οὐρανοῦ φορὰν κύκλῳ περιθέουσαν καὶ θᾶττον φερομένην τὴν τῆς γῆς φορὰν κωλύειν, καθάπερ τὸ ἐν τοῖς κυάθοις ὕδωρ. Καὶ γὰρ τοῦτο, κύκλῳ τοῦ κυάθου φερομένου, πολλάκις κάτω τοῦ χαλκοῦ γιγνόμενον ὅμως οὐ φέρεται, κάτω πεφυκὸς φέρεσθαι, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Pro περιτιθεὶς, *circumdando*, male Euseb. Præp. Evang. xiv. 15. p. 752. περιθείς. In his Διὸ δὴ καὶ voculam καὶ non habet Aug. Heind.

ὥσπερ καρδόπῳ] Schol. τῇ μάκτρᾳ τοῦ ἀλεύρου. De re ipsa vid. quæ adscripsimus ad §. 106. Heind.

πλατείᾳ] Aristot. l. c. Ἀναξιμένης δὲ

ὑπερείδει·[w] τὴν δὲ τοῦ ὡς οἷόν τε βέλτιστα αὐτὰ[x] τεθῆναι δύναμιν οὕτω νῦν κεῖσθαι, ταύτην οὔτε ζητοῦσιν οὔ τέ τινα οἴονται δαιμονίαν ἰσχὺν ἔχειν, ἀλλὰ ἡγοῦνται τούτου ἄν ποτε Ἄτλαντα[y] ἰσχυρότερον καὶ ἀθανατώτερον καὶ μᾶλλον ἅπαντα ξυνέχοντα ἐξευρεῖν,[z] καὶ ὡς ἀληθῶς τἀγαθὸν[a] καὶ δέον[b] ξυνδεῖν[c] καὶ ξυνέχειν[d] οὐδὲν οἴονται. ἐγὼ μὲν οὖν

τοῦ ἀλεύρου καρδοπῷ H.—[v] πλατεία om pr G.—[w] ἀέρα κάτω ὑπερείδει ΔΦCGs.—[x] βέλτιστα αὐτὰ ΓΗ, βέλτιστον αὐτὰ ΆΞΠΥ, αὐτὰ βέλτιστα ΔGs et corr Λ, αὐτοῦ βέλτιστα corr Φ: βέλτιστα αὐτοῦ *s.—[y] ἄτλαντα ἄν ποτε ΆΞΠΥ.—[z] ἐξευρεῖν τὸ δὲ καὶ Φs et (omisso καὶ) Δ.—[a] τἀγαθὸν ΦGs: τὸ ἀγαθὸν *s.—[b] τἀγ. καὶ δέον ξ.]

καὶ Ἀναξαγόρας καὶ Δημόκριτος τὸ πλάτος αἴτιον εἶναί φασι τοῦ μένειν αὐτήν. οὐ γὰρ τέμνειν ἀλλ' ἐπιπωματίζειν τὸν ἀέρα τὸν κάτωθεν· ὥσπερ φαίνεται τὰ πλάτος ἔχοντα τῶν σωμάτων ποιεῖν. ταῦτα γὰρ καὶ πρὸς τοὺς ἀνέμους ἔχει δυσκινήτως διὰ τὴν ἀντέρεισιν. ταυτὸ δὴ τοῦτο ποιεῖν τῷ πλάτει φασὶ τὴν γῆν πρὸς τὸν ὑποκείμενον ἀέρα· τὸν δ' οὐκ ἔχοντα μεταστῆναι τόπον ἱκανὸν, ἀθρόον τῷ κάτωθεν ἠρεμεῖν, etc. Secundum Thaletem vero, ut id obiter notem, infinitæ aquarum congeriei (unde isti omnia) ligni instar, innatat Terra. Recte hic ad istorum de Terræ forma opinionem exprimendam latæ cujusdam καρδόπου sive mactræ imagine utitur Socrates. Anaxagoras enim (neque hac in re a cæteris supra memoratis dissentire videtur) teste auctore Lib. de Philosoph. Origeni falso adscripti, statuebat εἶναι αὐτὴν κοιλὴν, καὶ ἔχειν ὕδωρ ἐν τοῖς κοιλώμασι, vel, uti tradit Laert. in ejus Vita, ἐπὶ τῆς γῆς πλατείας οὔσης τὴν θάλασσαν ὑποστῆναι. Et similiter, secundum auctorem primo memoratum, Archelaus ejus discipulus et Socratis in Physicis præceptor eam tanquam κύκλῳ μὲν οὖσαν ὑψηλὴν, μέσον δὲ κοιλὴν exhibebat. Forst.

βάθρον τὸν ἀέρα ὑπερείδει] Hoc in Anaximenem convenire videtur: qui et aere rerum principio utebatur, et Terram planam statuebat. Plutarchus Stromat. apud Euseb. P. E. i. 8. p. 22. nostræ edit. Fragm. cap. viii. 3.—πιλουμένου δὲ τοῦ ἀέρος πρώτην γεγενῆσθαι—τὴν γῆν πλατεῖαν μάλα· διὸ καὶ κατὰ λόγον αὐτὴν ἐποχεῖσθαι ἀέρι. Est vero Aristophanis dicterio notata et ad ridiculum traducta vox κάρδοπος, mactra, vas pistorium, in quo farina subigitur: Nub. 669. 1250. Ran. 1190. Wytt.

τὴν δὲ τοῦ ὡς οἷόντε] Verborum hic est ordo: τὴν δὲ δύναμιν τοῦ οὕτω νῦν αὐτὰ κεῖσθαι, ὡς οἷόντε βέλτιστα τεθῆναι etc. In ejus, quod vulgo legitur, αὐτοῦ locum e Bas. 2. et Euseb. αὐτὰ substituerat jam Forster. Accedunt Aug. et Par. Nam Tub. βέλτιστον αὐτοῦ. αὐτὰ hoc ad terram cœlumque et aerem refertur. Heind.

αὐτὰ τεθῆναι] Sic Vind. A B D E. Venet. A B. Stob. Euseb. Bas. 2. Aristipp. unde assumserunt Forster. et Fischer. Cæteri et vulgo Ἄτλαντα ἰσχυρότερον—. Wytt.

ἀλλὰ ἡγοῦνται τούτου ἄν ποτε—ἐξευρεῖν] Hoc Platonis dictum significare videtur Aristoteles de Cœlo ii. 1. διόπερ οὔτε κατὰ τὸν τῶν παλαιῶν μῦθον ὑποληπτέον ἔχειν, οἵ φασιν Ἄτλαντός τινος αὐτῷ (τῷ οὐρανῷ) προσδεῖσθαι τὴν σωτηρίαν. Certe hinc colorem duxit Philostratus Iconum ii. 20. p. 843. Καὶ Ἄτλαντι Ἡρακλῆς οὐδὲ προστάξαντος ἤρισεν, ὡς τὸν οὐρανὸν οἴσων μᾶλλον ἢ ὁ Ἄτλας. Cæterum tota hæc ῥῆσις, quæ est ab ἀλλὰ ἡγοῦνται—ad ἐξευρεῖν, suo loco mota, eodem restituenda est, quo unice apta est, post οὐδὲν οἴονται. Wytt.

ἀλλὰ ἡγοῦνται τούτ.] *Sed putant hoc Atlante robustiorem se et magis immortalem magisque omnia continentem inventuros.* Ἄτλαντα τοῦτον dicit causam eam, quæ ita ut optimum est, terram rerumque universitatem compositam tueatur; qua causa non acquiescentes illos aliam quærere ait firmiorem etiam, ac, si diis placet, magis immortalem. Monui propter Fischerum, qui τούτου explicuit *hoc Atlante* qui in fabulis cœlum sustinere feratur. Tub. συνέχοντα et deinde id. et Aug. συνέχειν. Heind.

ὡς ἀληθῶς—καὶ δέον ξυνδεῖν] Quam vim hic habeat ὡς ἀληθῶς repetendum est ex nostra annotatione ad §. 13. Nam quasi demonstrative ad δέον intenditur, quod et *necessarium, officium, debitum,*

Digitized by Google

τῆς τοιαύτης[e] αἰτίας ὅπῃ ποτὲ ἔχει[f] μαθητὴς ὁτουοῦν ἥδιστ' II. iii. 90.
ἂν γενοίμην· ἐπειδὴ δὲ ταύτης ἐστερήθην καὶ οὔτ' αὐτὸς[g] εὑρεῖν οὔτε παρ' ἄλλου μαθεῖν οἷός τε[h] ἐγενόμην, τὸν δεύτερον πλοῦν ἐπὶ τὴν τῆς αἰτίας ζήτησιν ᾗ[i] πεπραγμάτευμαι, βούλει σοι, ἔφη, ἐπίδειξιν ποιήσωμαι,[j] ὦ Κέβης;

δέον ταῦτα Δ.—[c] σκοπεῖν Φ.—[d] καὶ ξυνέχον Δ, om ΛΕΙ.—[e] τῆς τοιαύτης 𝔄ΔΥGs et corr ΓΕ, τῆς αὐτῆς ΓΛCEHIL: τοιαύτης *s.—[f] ἔχειν Π: ἔχῃ s.—[g] οὔτ' αὐτὸ 𝔄Γ ΔΞΠΥΦCGHLs: οὔτ' ἂν αὐτὸς *s.—[h] τ' Δs.—[i] ᾗ 𝔄ΓΛΠΦCEGHILs: ἣν s.—[j] ποι-

justum, notat: sed et *ligans*, *vinciens*, a verbo δέω, δεῖν, *ligare*. Quam etymologiam frequentarunt Stoici in loco περὶ τοῦ ἀγαθοῦ· v. c. apud Diog. L. vii. 98. 99. πᾶν δὲ ἀγαθὸν συμφέρον εἶναι, καὶ δέον, καὶ λυσιτελὲς, καὶ χρήσιμον, καὶ εὔχρηστον, καὶ ὠφέλιμον, καὶ αἱρετὸν, καὶ δίκαιον· συμφέρον μὲν ὅτι φέρει τοιαῦτα, ὧν συμβαινόντων ὠφελούμεθα· δέον δὲ, ὅτι συνέχει ἐν οἷς χρή· κ. τ. λ. Wytt.

καὶ ὡς ἀληθῶς τὸ ἀγαθὸν] Ficinus: *ipsum autem bonum atque decens connectere atque continere re vera nihil existimant.* Ac sane hæc ita potius annexa præcedentibus voluerit quisque, τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς ἀγαθὸν etc. Quamquam ne sic quidem satisfacit sententia; certe οὐδὲν istud sic positum nemo non mutatum in οὐ maluerit. Igitur quum hæc in Paris. sic scripta reperiantur, τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα καὶ ξυνέχον ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται: Platonis manum hanc ego fuisse suspicor: τὸ δὲ ὡς ἀληθῶς δέον ταῦτα καὶ ξυνέχον, τὸ ἀγαθὸν καὶ δέον, ξυνδεῖν καὶ ξυνέχειν οὐδὲν οἴονται. In quibus Platonem agnoscent periti. Heind.

τῆς τοιαύτης] Omissum a Stephano reliquisque editoribus articulum τῆς præstant Tub. et Bas. 2. In Aug. et Par. scriptum τῆς αὐτῆς. Tum a Stephano editum ἔχῃ e Codd. et Edd. vett. correxit Fischer. In proximis καὶ οὔτ' αὐτὸς εὑρεῖν etc. insertum vulgo ἂν post οὔτε cum Aug. et Tub. omisi. Heind.

τὸν δεύτερον πλοῦν] De dicto hoc παροιμιώδει ita in Thrasyleonte Menander, Ed. Cler. p. 86. Ὁ δεύτερος πλοῦς ἐστὶ δήπου λεγόμενος, Ἂν ἀποτύχῃ τὶς πρῶτον, ἐν κώπαισι πλεῖν. ubi, si ab omnibus doctorum ad locum conjecturis liceat recedere, versum secundum ita emendandum censeo, Ἂν ἀποτύχῃ τὶς οὐριοῦ, κώπαισι πλεῖν. Quod suadet hoc Eustath. in Odyss. Β. ad finem p. 1453. δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀποτυχών τις οὐριοῦ κώπαις πλέει. Hinc autem facili translatione generatim, uti notat Phavorinus, dicitur ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τε πραττόντων· καθόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται κατὰ τὸν δεύτερον. Forst.

τὸν δεύτερον πλοῦν] Schol. Παροιμία, Δεύτερος πλοῦς, ἐπὶ τῶν ἀσφαλῶς τι πραττόντων, καθόσον οἱ διαμαρτόντες κατὰ τὸν πρότερον πλοῦν ἀσφαλῶς παρασκευάζονται τὸν δεύτερον. Ἐμνήσθη δὲ ταύτης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἠθικῶν (c. 9.) καὶ Μένανδρος Κεκρυφάλῳ καὶ Πλοκίῳ καὶ Θεοφορουμένῃ. (Atque præter hunc locum Plato Phileb. p. 19. C. Politic. p. 300. B.) Rectius Eustath. in Odyss. Β. p. 106. Bas. δεύτερος πλοῦς λέγεται, ὅτε ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλέῃ κατὰ Παυσανίαν. Cf. Parœmiogr. et Gatak. ad Antonin. ix. 2. p. 263. Dorvill. ad Charit. iii. c. 3. ed. Lips. p. 370. Heind.

ἣν πεπραγμάτευμαι] Impeditam ac duram compositionem expedies ac lenies ἣν mutando in ᾗ, quod habet Stob. et alii volunt, v. c. Vind. B G ᾗ πεπραγμάτευται: C. ᾗ πεπραγματεῦσθαι, superscripto πεπραγμάτευμαι: A. ᾗ πεπραγμάτευται. Versio Sicula, *qualiter disquiras*: ut Forster. suspicabatur Aristippum legisse. Neque vero quem offendere debet ἐπίδειξιν ποιήσωμαι positum pro ἐπιδείξωμαι, habet enim disertiorem significationem ironiæ, qua se Socrates hac in explanatione Sophistas imitari simulat, quorum proprium est ἐπιδείκνυσθαι et ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι. Sic de Gorgia in cognomine dialogo p. 281. B. τὴν δὲ ἄλλην ἐπίδειξιν εἰσαῦθις — ποιησάσθω. Plutarchus de Animi Procreatione in Timæo p. 1028. A. οὐ γὰρ ἐπίδειξιν Πλάτων θεωρίας μαθηματικῆς ποιούμενος εἰς φυσικὴν ὑπόθεσιν μὴ δεομένην μεσότητας ἀριθμητικὰς καὶ ἁρμονικὰς παρεισήγαγε. Simili metaphora Demosth. c. Aristogiton. i. p. 497. A. τῆς ἑαυτοῦ πονηρίας ἐπίδειξιν ποιούμενος. Proverbium δεύτερος πλοῦς adhibuit Plato item in Politic.

§. 51. W. [§. 111.] Ὑπερφυῶς μὲν οὖν,[k] ἔφη, ὡς[l] βούλομαι. Ἔδοξε τοίνυν μοι, ἦ δ' ὅς, μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἀπείρηκα τὰ ὄντα σκοπῶν,[m] δεῖν εὐλαβηθῆναι[n] μὴ πάθοιμι ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα[o] θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι·[p] διαφθείρονται γάρ που[q] ἔνιοι[r] τὰ ὄμματα, ἐὰν μὴ ἐν[s] ὕδατι ἢ τινι[t] τοιούτῳ σκοπῶνται τὴν εἰκόνα αὐτοῦ. τοιοῦτόν[u] τι καὶ ἐγὼ διενοήθην, καὶ ἔδεισα μὴ παντάπασι τὴν ψυχὴν τυφλωθείην βλέπων πρὸς τὰ πράγματα τοῖς ὄμμασι καὶ ἑκάστῃ τῶν αἰσθήσεων ἐπιχειρῶν ἅπτεσθαι αὐτῶν. ἔδοξε δή[v] μοι χρῆναι εἰς τοὺς λόγους[w] καταφυγόντα ἐν ἐκείνοις σκοπεῖν τῶν ὄντων τὴν ἀλήθειαν. ἴσως μὲν οὖν, ᾧ[x] εἰκάζω, τρόπον τινὰ
I. 100. οὐκ ἔοικεν· οὐ γὰρ πάνυ ξυγχωρῶ[y] τὸν ἐν τοῖς[z] λόγοις[a]

ὃς
ἥσομαι 𝔄ΓΛΦCEGHIL.—[k] οὖν om ΦGs.—[l] ὡς H.—[m] σκοπῶν ζητῶν δεῖν Δ.—
ῆναι
[n] εὐλαβηθέντα I.—[o] ἐκλιπόντα Γ.—[p] post σκοπ. ύμενοι omisi πάσχουσιν cum Υ et pr 𝔄ΞΠ.—[q] ἔνιοι. τὰ ὄμματα διαφθείρονται γάρ που ἐὰν Γ.—[r] ἐνίοτε ΔCGHs et corr 𝔄Π, omisso τὰ.—[s] ἐν om ΦE.—[t] ἢ τινι 𝔄ΔΞΠΥΦGs: ἢ ἔν τινι *s.—[u] τοιοῦτό pr G.—[v] δέ H.—[w] εἰς τοὺς λόγους om G.—[x] ᾧ pr G et mg 𝔄: ὡς *s.—[y] ξ. 𝔄ΞΥ

p. 187. G. Phileb. p. 75. F. Zachar. Mityl. p. 191. Suidas: Δεύτερος πλοῦς· ὅταν ἀποτυχών τις οὐρίου κώπαις πλεῖ· ad quem locum videatur A. Schott. ad Proverb. Suid. v. 34. Gataker. ad M. Antonin. ix. 2. p. 263. Forster. h. l. Scholiastes ad h. l. ubi, præter illa, hæc Ruhnkenius notavit: 'Heliodor. p. 31. Philo Jud. t. i. p. 627. Stob. p. 420. Stob. Grot. p. 279. Phavorin. Dorvill. ad Charit. p. 282. Synes. p. 49. Bergler. ad Alciphr. p. 256. Aristid. t. i. p. 215. Menander Fragm. p. 86.' Wytt.

ἢ πεπραγμ.] Vulgo ἣν πεπραγμ. in qua scriptura accus. ille τὸν δεύτερον πλοῦν unde pendeat, nihil quidquam adest. Legerem igitur cum Heusdio p. 22. τοῦ δευτέρου πλοῦ, nisi, quod Forster. conjecerat suffragante Aristippi versione, ἢ scriptum unus librorum Pariss. exhiberet.—Pro ποιήσωμαι Codd. et Edd. vett. ποιήσομαι, quod sermonis lege correxit Steph. Heind.

§. 111. ὅπερ οἱ τὸν ἥλιον ἐκλείποντα θεωροῦντες καὶ σκοπούμενοι πάσχουσι] Illustre exemplum, ad imitationem valuit: v. c. apud Themist. Or. iv. p. 51. B. οἱ σφόδρα ἐπιθυμοῦντες τοῖς ὄμμασι ἀτενίσαι εἰς τὸν θεὸν (ἥλιον), πρῶτον μὲν ἐν τοῖς ὕδασι μελετῶσι καὶ διαπειρῶνται τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὸ φάσμα αὐτοῦ καρτερεῖν τε καὶ ἀπερείδεσθαι, ὡς ἂν μὴ ἀθρόως τῆς ἀληθινῆς μαρμαρυγῆς ἐμπλησθέντες σκότου μᾶλλον ἢ αὐγῆς ἀπολαύσειαν. Iamblich. Vit. Pythag. §. 67. τοῖς οὐχ οἵοις τε ἀτενὲς ἐνορᾷν (ἐν del.) τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν, ἐν βαθείᾳ συστάσει ὕδατος, ἢ καὶ διὰ τετηκυίας πίσσης, ἢ κατόπτρου τινος μελαναυγοῦς δεικνύειν ἐπινοοῦμεν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς τῶν ὄψεων ἀσθενείας αὐτῶν. Plutarch. de Aud. Poet. p. 36. E. ubi plura dedimus. Cæterum pro σκοπούμενοι, quod in omnibus libris est, magis feram σκοτούμενοι· de quo verbum feci in Bibl. Crit. pt. vi. p. 111. Wytt.

πάσχουσι] Abest a Tub. Non male. Mox id. ἢ τινι τοιούτῳ, omissa præp. ἐν. Heind.

τοὺς λόγους καταφυγόντα] λόγοι h. l. non sunt *ratiocinationes*, ut Koehlerus expressit in sua versione, etsi aliis locis hoc verbum ita sumitur, ut satis notum est, v. c. apud Epictet. xliv. λόγοι ἀσύνακτοι sunt, *ratiocinationes ex quibus male colligitur*; sed intelligere mihi videtur Plato principia naturæ, cujus generis sunt axiomata, quæ in geometricis et philosophicis rebus satis nota sunt. Gottl.

ὡς εἰκάζω] Stob. ᾧ εἰκάζω. Wytt.

ἐν τοῖς λόγ.] Articulum τοῖς hic et

σκοπούμενον[b] τὰ ὄντα ἐν[c] εἰκόσι μᾶλλον σκοπεῖν ἢ τὸν ἐν
τοῖς ἔργοις· ἀλλ' οὖν δὴ ταύτῃ γε ὥρμησα, καὶ ὑποθέμε-
νος ἑκάστοτε λόγον ὃν[d] ἂν κρίνω ἐρρωμενέστατον[e] εἶναι, ἃ
μὲν ἄν μοι δοκῇ τούτῳ ξυμφωνεῖν,[f] τίθημι ὡς ἀληθῆ ὄντα,[g] 11. iii. 91.
καὶ περὶ αἰτίας καὶ περὶ[h] τῶν ἄλλων ἁπάντων, ἃ[i] δ' ἂν
μή, ὡς οὐκ ἀληθῆ. [§. 112.] Βούλομαι δέ σοι[j] σαφέ-
στερον[k] εἰπεῖν ἃ λέγω· οἶμαι γάρ σε νῦν οὐ μανθάνειν.
Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη ὁ Κέβης, οὐ[l] σφόδρα. Ἀλλ', ἦ δ'
ὅς, ὧδε[m] λέγω, οὐδὲν καινὸν ἀλλ' ἅπερ ἀεὶ καὶ[n] ἄλλοτε
καὶ[o] ἐν τῷ παρεληλυθότι[p] λόγῳ οὐδὲν πέπαυμαι[q] λέγων.
ἔρχομαι γὰρ[r] δὴ ἐπιχειρῶν σοι ἐπιδείξασθαι τῆς αἰτίας τὸ
εἶδος ὃ[s] πεπραγμάτευμαι, καὶ εἶμι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνα[t] τὰ
πολυθρύλητα[u] καὶ ἄρχομαι[v] ἀπ'[w] ἐκείνων, ὑποθέμενος εἶναί
τι καλὸν[x] αὐτὸ καθ' αὐτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τἆλ-

L.—[z] τοῖς om ΓΔΛΦCEGHILs.—[a] λόγῳ L.—[b] σκοποῦντα I.—[c] ἐν τοῖς om ΔΦs, τοῖς om ΓΔΛCEGHIL.—[d] ὃν om pr Π.—[e] ἐρρωμενέστερον L.—[f] ξ. ꝐΞΥ.—[g] εἶναι L.—[h] περὶ ante τῶν om ΔΦGIs et corr Ꝑ.—[i] ἁπάντων ὄντων ἃ ꝐΔΞΥΦGs et pr Π, ἁπάντων τῶν ὄντων ἃ rc Π.—[j] δέοι H.—[k] σαφέστατα I.—[l] οὐ ante σφόδρα om Λ.—[m] ὅγε Δ.—[n] ἀεὶ καὶ Π et pr Ꝑ, ἀεί τοι L: ἀεί τε *s.—[o] καὶ ante ἐν om pr Γ.—[p] παρόντι Φ.—[q] ἐπέπαυμαι s.—[r] γὰρ om ΓΛΦCEHIL.—[s] ὅπερ ΔΦGs.—[t] εἶναι L.—[u] πολυθρύλητα ꝐΔΥGH: πολυθρύλλητα *s.—[v] ἔρχομαι L.—[w] ὑπ' s.—[x] κακὸν I.

deinceps ante ἔργοις omittit Aug. Paullo post verbis τῶν ἄλλων ἁπάντων additum in Tub. et Par. ὄντων. Leg. ἁπάντων τῶν ὄντων. Heind.

§. 112. ἀεί τε ἄλ.] Tub. ἀεὶ καὶ ἄλ. Quod præfero. Mox ad illa Ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχ. σ. ἐπιδείξασθαι Fischer. 'ἐπιχειρῶν est forma futuri contracta, nam verbum ἔρχομαι jungi sibi sic futura jubet.' ἐπιχειρέσων Attice contraheretur in ἐπιχειρῶν; non, quæ legitima futuri hujus est forma ἐπιχειρήσων. Ac sane ἔρχομαι participium futuri solet adsciscere; sed ipsum hoc ἐπιχειρῶν ἐπιδείξασθαι est instar futuri ἐπιδειξόμενος. Eodem in genere Fischerum errantem supra vidimus §. 17. Heind.

ἔρχομαι γὰρ δὴ ἐπιχειρῶν] Ne quis forte desideret ἐπιχειρήσων; quod in hac forma constans est usus futuri, v. c. ἔρχομαι λέξων, et passim apud Herodotum, ut notavit Portus in Lexico Ionico, voc. Ἔρχομαι: ratio est in ipso verbo ἐπιχειρεῖν, quod per se habet vim futuri. Wytt.

πολυθρύλητα] Hesychius: Πολυθρύλλητα· διαβεβοημένα. Fisch.

καλὸν αὐτὸ καθ' αὐτὸ] Innuit *species*, τὰ εἴδη, sive ideas, naturas quasdam communes, eodem modo se semper et similiter habentes. (v. Tim. p. 28. Steph. et præcipue Parmen. p. 141. Bas. 2. ubi ideam definit: γένος τι ἑκάστου, καὶ οὐσία αὐτὴ καθ' αὐτήν). Has ἰδέας caussas vult esse, individuas, unde τὰ πολλά, singularia, sive res sub sensus cadentes, participent. Referuntur enim res sensiles ad has ideas v. supr. §. 22. Etsi idea prima communicatur cum rebus multis, tamen non dividitur in partes, sed *unum* quid est (ἓν ἄρα ὂν καὶ ταυτὸ ἐν πολλοῖς, Parmen. p. 140.) Pulcher homo vel res pulchra ideo sic dicitur, quod particeps fit *pulchri* (τοῦ καλοῦ) ideæ illius, per se subsistentis, et semper individuæ. Gottl.

ὑποθέμενος εἶναί τι καλὸν καθ' αὐτὸ] Argumentum hoc ab Iamblicho et plerisque Platonicis pro uno firmissimo habitum esse, scribit Olympiodorus in Phæd. Cod. iii. p. 32. et 46. Reprehendit Aristot. de Generat. et Corrupt. ii. 9. Metaph. i. 7. xii. 5. ut totam doctrinam *de Ideis*, τερετίσματα alibi appellans: de quo docta est Hemsterhusii animadversio in Addendis ad Thom. Mag. Wytt.

λα πάντα· ἃ εἴ μοι δίδως τε καὶ ξυγχωρεῖς εἶναι ταῦτα, ἐλπίζω[y] σοι[z] ἐκ τούτων τήν τε[a] αἰτίαν ἐπιδείξειν καὶ ἀνευρήσειν ὡς ἀθάνατον ἡ ψυχή. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Κέβης, ὡς διδόντος σοι[b] οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων. Σκόπει δή, ἔφη, τὰ ἑξῆς ἐκείνοις, ἐάν σοι ξυνδοκῇ ὥς[c] περ ἐμοί. φαίνεται γάρ μοι, εἴ τί ἐστιν ἄλλο καλὸν[d] πλὴν[e] αὐτὸ τὸ καλόν, οὐδὲ δι' ἓν ἄλλο καλὸν εἶναι ἢ διότι μετέχει ἐκείνου τοῦ καλοῦ· καὶ πάντα δὴ οὕτω λέγω. τῇ τοιᾷδε αἰτίᾳ ξυγχωρεῖς;[f] Ξυγχωρῶ,[g] ἔφη. [§. 113.] Οὐ τοίνυν, ἦ δ' ὅς, ἔτι μανθάνω οὐδὲ δύναμαι τὰς ἄλλας αἰτίας τὰς σοφὰς
II. iii. 92. ταύτας[h] γιγνώσκειν· ἀλλ' ἐάν τίς μοι λέγῃ διότι καλόν ἐστιν ὁτιοῦν, ἢ ὅτι[i] χρῶμα εὐανθὲς ἔχον ἢ σχῆμα[k] ἢ[l] ἄλλο ὁτιοῦν τῶν τοιούτων, τὰ μὲν ἄλλα χαίρειν ἐῶ, ταράττομαι γὰρ ἐν τοῖς[m] ἄλλοις πᾶσι, τοῦτο δὲ ἁπλῶς καὶ ἀτέχνως[n] καὶ ἴσως εὐήθως[o] ἔχω παρ' ἐμαυτῷ, ὅτι οὐκ ἄλλο τι

—[y] ἐλτίσω L.—[z] σε ΓΛΕΗΙ.—[a] τε ΔΦGs.—[b] σοι om I.—[c] ὡς (omisso περ) Π.—[d] καλὸν...ἄλλο om Δ.—[e] παρὰ G : πλὴν αὐτὸ τὸ καλόν om pr 𝔄Π.—[f] ξ. 𝔄ΓΞΥL.—[g] ξ. ΓΞΥ.—[h] ταῦτα pr Π.—[i] ὅτι om Π et pr 𝔄.—[k] ἢ ὅτι σχῆμα ΔΦGs.—[l] ἢ om pr Γ.—[m] τοῖς pr Γ.—[n] ἀτέχνως ΞΥCG et corr ΓΛ : ἀτεχνῶς s.—[o] εὐήθες s.—[p] ἢ

οὐκ ἂν φθάνοις περαίνων] *Quantocius narra.* Euthyd. p. 215. C. Sympos. 329. E. Xenoph. Mem. ii. 3. 11. iii. 11. 1. Plutarch. Adv. Stoic. p. 1059. A. Demosth. p. 859. F. Wytt.

διότι μετέχει] ἐν τῷ Φαίδωνι οὕτω λέγεται, ὡς καὶ τοῦ εἶναι καὶ τοῦ γίγνεσθαι αἴτια τὰ εἴδη ἐστί. καίτοι τῶν εἰδῶν ὄντων, ὅμως οὐ γίγνεται τὰ μετέχοντα, ἂν μὴ ᾖ τὸ κινῆσον· καὶ πολλὰ γίγνεται ἕτερα, οἷον οἰκία καὶ δακτύλιος, ὧν οὐ φαμὲν εἴδη εἶναι, etc. Aristot. in Metaph. l. i. c. 7. idemque ibid. τὸ δὲ λέγειν παραδείγματα αὐτὰ (nempe τὰ εἴδη) εἶναι, (uti Noster in Timæo) καὶ μετέχειν αὐτῶν τἆλλα, κενολογεῖν ἐστι, καὶ μεταφορὰς λέγειν ποιητικάς. Eademque infra l. xi. c. 5. occurrunt. Hujusce vero μετοχῆς suæ meminit Noster in Phædro p. 211. Forst.

τῇ τοιᾷδε αἰτίᾳ συγχωρεῖς;] Politic. p. 258. A. συγχωρεῖς οὖν οἷς λέγει (Σωκράτης); Lysias Or. i. p. 31. ἐγὼ δὲ τῷ μὲν ἐκείνου τιμήματι οὐ συνεχώρουν. Hac structura et ὁμολογεῖν positum de Rep. vi. p. 490. D. πᾶς μὲν ἀναγκασθήσεται ὁμολογεῖν οἷς λέγομεν. Heind.

§. 113. τὰς σοφὰς ταύτας] *Has, quas nostis, subtiliter et argute excogitatas.*

ἢ ὅτι χρῶμα—ὅτι male omittit Tub. Ad ἔχον supplendum ἐστὶ, quod ubi præcessit, sic solet verbi ἔχειν participium pro indicativo ἔχει inferri. Sophist. §. 32. εἰ ἄτομον ἤδη ἐστὶ πᾶν ἢ ἄρα τινὰ ἔχον διαίρεσιν ἀξίαν ἐπωνυμίας. Politic. p. 306. C. πότερον οὕτως ἁπλοῦν ἐστι τοῦτο ἢ παντὸς μᾶλλον αὐτῶν ἔχον διαφορὰν τοῖς ξυγγενέσιν ἐστί. Aristoph. Ran. 1160. Οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὦ κατεστωμυλμένε Ἄνθρωπε, ταὔτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπῶν ἔχον, ubi vid. Brunck. Omninoque ἔχον ἐστὶ pro ἔχει sermonis usus adamavit. Politic. p. 297. E. τοῦτ' ἔστιν ὀρθότατα καὶ κάλλιστ' ἔχον. p. 306. B. ὡς ἐστὸν—πρὸς ἀλλήλας ἔχθραν καὶ στάσιν ἐναντίαν ἔχοντε ἐν πολλοῖς τῶν ὄντων. Plura addere piget in re obvia. Heind.

ἀτεχνῶς] Legendum ἀτέχνως, *sine arte*, ut dat Vind. A. Sic Plutarch. Symp. viii. p. 743. A. Lycurgo p. 50. E. Ælian. V. H. x. 10. Differentiam notionis attigit H. Steph. Thes. L. Gr. t. iii. p. 1431. B. Wytt.

ἀτέχνως] Quoniam h. l. significat ἄνευ τέχνης, scripsi παροξυτόνως. Vulgo ἀτεχνῶς. Cf. not. ad Gorg. §. 121. Heind.

εὐήθως] Hesychius : Εὐήθως· ἀνοήτως. recte. Gloss. vett. Εὐήθης, ὁ καλοήθης,

ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ[p] ἡ ἐκείνου τοῦ καλοῦ εἴτε παρουσία εἴτε κοινωνία, εἴτε ὅπῃ δὴ[q] καὶ ὅπως προσγενομένη·[r] οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διισχυρίζομαι, ἀλλ' ὅτι τῷ καλῷ πάντα[s] τὰ καλὰ γίγνεται[t] καλά. τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέστατον[u] εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνεσθαι[v] καὶ ἄλλῳ,[w] καὶ τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι[x] οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁτῳοῦν ἄλλῳ[y] ἀποκρίνεσθαι[z] ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται[a] καλά. ἢ οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ; Δοκεῖ. Καὶ μεγέθει ἄρα τὰ μεγάλα μεγάλα καὶ τὰ μείζω

add ΔΦG.—[q] δεῖ ΛΕΙ.—[r] προσγινομένη ΦCs, προσγινόμενον Δ.—[s] πάντα in mg 𝔄.—[t] γίγνεται om ΓΔΛCEHILs et pr 𝔄G, γίγνεται καλὰ om Φs.—[u] ἀσφαλέστερον Δ.—[v] ἀποκρίνεσθαι ΓΛCEHIL: ἀποκρίνασθαι *s.—[w] καὶ ἄλλῳ...ἀποκρίνεσθαι om L.—[x] ἡγοῦμαι om ΛCHI et pr E.—[y] ἄλλῳ ὁτῳοῦν Δ.—[z] ἀποκρίνεσθαι EI: ἀποκρίνασθαι *s.—[a] γίγνεται om Π, post καλά ponunt ΔGs.—[b] ἐλάττονα Φs.—[c] ἂν om

habilis. Εὐήθης, ὁ μωρὸς, *blax, simplex, fatuus.* Hesychius: Εὐήθης· βλὰξ, χρηστοήθης, ἀνόητος. Fisch.

ποιεῖ] Abest ποιεῖ et mox γίγνεται ab Aug. et πάντα a Tub. Fisch.

εἴτε παρουσία] Hic est unus in Phædone locus, quo possit referri Suidas in Παρουσία· Παρουσία λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας· ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Φαίδωνι 'Ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας.' Glossa ab antecedenti avulsa; quippe ad eamdem significationem pertinens. Verba autem Platonis aut exciderunt, aut hæc postrema tribuenda sunt Platoni Comico, et legendum ἐν τῷ Πλάτωνος Φάωνι. In voce προσγενομένη consentiunt omnes libri; ideoque non sollicitanda; quamquam ex Platonis consuetudine quis in tali compositione προσαγορευομένη exspectaverit: v. c. Phileb. p. 93. E. ὦ φίλαι, εἴτε ἡδονὰς ἡμᾶς (lege ὑμᾶς) χρὴ προσαγορεύειν, εἴτε ἄλλῳ ὁτῳοῦν ὀνόματι, μῶν οὐκ ἂν δέξαισθε οἰκεῖν μετὰ φρονήσεως πάσης. Leg. ix. p. 659. G. ὁ γὰρ δὴ μῦθος ἢ λόγος, ἢ ὅτε χρὴ προσαγορεύειν αὐτὸν, ἐκ παλαιῶν ἱερέων εἴρηται σαφῶς. Theage p. 8. A. ἐμοὶ ἡ τοῦ υἱέος τούτου, εἴτε φυτείαν εἴτε παιδοποιΐαν δεῖ αὐτὴν ὀνομάζειν, πάντων ῥᾴστη γέγονεν. Theæt. p. 132. C. εἰς μίαν τινὰ ἰδέαν, εἴτε ψυχὴν, εἴτε ὅ δεῖ καλεῖν, πάντα ταῦτα ξυντείνει. Protag. p. 212. G. εἴτε γὰρ ἡδὺ, εἴτε τερπνὸν λέγει, εἴτε ὁπόθεν καὶ ὅπως χαίρεις τὰ τοιαῦτα ὀνομάζων. Eadem adhibito verbo χαίρειν, Euthyd. p. 221. E. Cratylo p. 264. E. Phædro p. 355. F. Critone p. 372. G. ἐνθένδε εἴτε ἀποδιδράσκειν, εἴθ' ὅπως δεῖ ὀνομάσαι τοῦτο. Timæo p. 526. D. ὁ δὴ πᾶς οὐρανὸς, ἢ κόσμος, ἢ καὶ ἄλλο ὅ, τι ποτὲ ὀνομαζόμενος μάλιστ' ἂν δέχοιτο, τοῦθ' ἡμῖν ὠνομάσθω. Julian. Or. iii. p. 113. C. ὦ σοφώτατε ῥήτορ, ἢ στρατηγὲ, ἢ ὅ, τι χρή σε ὀνομάζειν. Wytt.

εἴτε ὅπῃ δὴ—προσγενομένη] Postremum hoc προσγενομένη quominus ad præcedens κοινωνία vel παρουσία trahatur, prohibet tertio repetitum illud εἴτε; quod etiamsi expungas, ne sic quidem sua loco redibit integritas. Nam pulchrum illud recte παρουσίᾳ vel κοινωνίᾳ προσγενέσθαι diceretur; παρουσία vel κοινωνία qui, quæso, dici ipsa queat προσγενέσθαι? Quod autem primo quidem obtutu vocabulum aliquod post προσγενομένη excidisse videtur, a quo et ipso penderit genitivus hic ἐκείνου τοῦ καλοῦ: aptum h. l. hujusmodi vocabulum excogitent alii; ego, quale inferri potuerit, non exputo, omninoque sine melioribus libris certi in his quidquam posse reperiri despero. Ald. παρουσίᾳ—κοινωνίᾳ—προσγενομένῃ, in quibus tamen adjumenti est nihil, nisi quis forte totum hoc audacter sic velit refingi: ὅτι οὐκ ἄλλο τι ποιεῖ αὐτὸ καλὸν ἢ ἐκεῖνο τὸ καλὸν εἴτε παρουσίᾳ εἴτε κοινωνίᾳ εἴτε ὅπῃ δὴ καὶ ὅπως προσγενόμενον. Amico nihil nisi προσγενόμενον reponendum videtur. Heind.

οὐ γὰρ ἔτι τοῦτο διϊσχυρίζομαι] Hinc notat Aristoteles, τὴν μέντοι γε μέθεξιν,—ἥτις ἂν εἴη, τῶν εἰδῶν, ἀφεῖσαν ἐν κοινῷ ζητεῖν. Metaph. l. i. c. 6. p. 272. Forst.

μείζω, καὶ σμικρότητι τὰ ἐλάττω[b] ἐλάττω; Ναί. [§. 114.]
Οὐδὲ σὺ ἄρ' ἂν[c] ἀποδέχοιο, εἴ τίς τινα φαίη ἕτερον ἑτέρου
I. 101. τῇ κεφαλῇ μείζω εἶναι, καὶ τὸν ἐλάττω τῷ αὐτῷ τούτῳ
ἐλάττω, ἀλλὰ διαμαρτύροιο[d] ἂν ὅτι σὺ μὲν οὐδὲν ἄλλο
λέγεις ἢ ὅτι τὸ μὲν[e] μεῖζον πᾶν ἕτερον ἑτέρου οὐδενὶ ἄλλῳ
II. iii. 93. μεῖζόν ἐστιν ἢ μεγέθει,[f] καὶ διὰ τοῦτο μεῖζον, διὰ τὸ
μέγεθος, τὸ δὲ ἔλαττον οὐδενὶ ἄλλῳ ἔλαττον[g] ἢ σμικρό-
τητι, καὶ διὰ τοῦτο ἔλαττον, διὰ τὴν σμικρότητα, φο-
βούμενος, οἶμαι, μή τις[h] σοι ἐναντίος λόγος ἀπαντήσῃ,[i] ἐὰν
τῇ κεφαλῇ μείζονά τινα φῇς εἶναι[j] καὶ ἐλάττω, πρῶτον
μὲν[k] τῷ αὐτῷ τὸ μεῖζον μεῖζον εἶναι καὶ τὸ ἔλαττον ἔλατ-
τον, ἔπειτα τῇ κεφαλῇ σμικρᾷ οὔσῃ τὸν μείζω μείζω εἶναι,
καὶ τοῦτο δὴ τέρας εἶναι, τὸ[l] σμικρῷ τινὶ μέγαν[m] τινὰ
εἶναι.[n] ἢ οὐκ ἂν φοβοῖο ταῦτα; Καὶ ὁ Κέβης γελάσας,
Ἔγωγε, ἔφη. Οὐκοῦν, ἦ δ' ὅς, τὰ δέκα τῶν ὀκτὼ δυεῖν[o]
πλείω εἶναι, καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ὑπερβάλλειν, φο-
βοῖο ἂν λέγειν, ἀλλὰ μὴ πλήθει καὶ διὰ τὸ πλῆθος; καὶ
τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι, ἀλλ' οὐ με-
γέθει; ὁ αὐτὸς γάρ που φόβος. Πάνυ γε,[p] ἔφη. [§. 115.]
Τί δαί;[q] ἑνὶ ἑνὸς προστεθέντος τὴν πρόσθεσιν αἰτίαν εἶναι
τοῦ δύο γενέσθαι ἢ διασχισθέντος[r] τὴν σχίσιν οὐκ εὐλαβοῖο

ΠΤG et pr Ξ, post ἄρα ponunt ΓΔΛΦCEHILs et rc Ξ, ante ἄρα ς.—[d] διαμαρτυροῖο I, διαμαρτυροῖς H.—[e] μὲν post τὸ add ΔΦs et rc Π.—[f] μέγα L.—[g] ἔλαττον om ΓΛCHIL et pr E.—[h] τι s.—[i] ἀπαντήσοι Eς.—[j] εἶναι om ΛΕΙ.—[k] μὲν om pr G.—[l] τῷ Π.—[m] μέγα ΦΙ.—[n] εἰδέναι ΓΦEGHIL.—[o] δυεῖν ΛCEHI: δυοῖν *ς.—[p] γ' s.—[q] δαί

§. 114. *σὺ ἄρα ἂν ἀποδ.*] Sic cum Aug. Bas. 2. In Tub. ἂν deest. Ald. *σὺ ἂν ἄρα ἂν ἀποδ.* Vulgo *σὺ ἂν ἄρα.* Heind.

μή τις—ἀπαντήσῃ] Ita Aug. Tub. et Par. omnes. Vulgo *ἀπαντήσοι.* In re ambigua optimum duxi codicum sequi auctoritatem. Tum Tub. *φῇς μείζονά τινα.* Heind.

κεφαλῇ σμικρᾷ οὔσῃ] Verti, *Capite, quæ res quidem parva est, ne confunderetur* ἀναλογία. Serran. At Steph. ita 'Vel, *Capite quod parvum sit, majorem:* id est, parvum alioqui hominem, majorem esse capite quam sit aliquis alius.'

τέρας] *Monstrum,* tamquam abortus disserendi. Menone p. 21. B. *καί τοι τέρας λέγεις.* Parmenid. p. 55. E. *εἰ γὰρ αὐτὰ τὰ ὅμοια τὶς ἀπέφαινεν ἀνόμοια γιγνόμενα, ἢ τὰ ἀνόμοια ὅμοια, τέρας ἂν, οἶμαι, ἦν.* Phileb. p. 73. G. *ὅταν τὶς—ἐλέγχῃ καταγελῶν, ὅτι τέρατα διηνάγκασται φάναι.* Theæt. p. 123. C. *τέρας γὰρ ἂν εἴη ὃ λέγεις.* ibid. 133. H. *Τέρας γὰρ ἔσται.* Euthyd. p. 224. G. *Τέρας γὰρ ἂν εἴη.* Wytt.

τὸ σμικρῷ] Tub. *τῷ σμικρῷ.* Mox pro *εἶναι* Aug. *εἰδέναι.* Fisch.

καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου ἡμίσει μεῖζον εἶναι] Priscianus l. xviii. p. 1211. ed. Putsch. hæc ita refert, quasi aut memoriter referat, aut plura in suo libro habuerit: 'Attici, *ὑπερέχει τοῦδε καὶ τόνδε·* Πλάτων περὶ ψυχῆς. *Καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μεῖζον εἴη, ἅμα τῷ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν.*' Wytt.

§. 115. *διασχισθέντος*] Ita Fischer. ex Aug. Tub. et Bas. 2. et sic Par. ut supra §. 105. *Οὐδέ γε ὡς ἐάν τις ἓν διασχίσῃ, δύναμαι ἔτι πείθεσθαι, ὡς αὕτη αὖ*

ἂν λέγειν, καὶ μέγα[s] ἂν βοῴης[t] ὅτι οὐκ οἶσθα[u] ἄλλως
πως ἕκαστον γιγνόμενον[v] ἢ μετασχὸν τῆς ἰδίας οὐσίας
ἑκάστου,[w] οὗ ἂν μετάσχῃ,[x] καὶ ἐν τούτοις οὐκ ἔχεις[y] ἄλ-
λην τινὰ αἰτίαν τοῦ δύο γενέσθαι ἀλλ' ἢ[z] τὴν τῆς δυάδος II. iii. 84.
μετάσχεσιν, καὶ δεῖν τούτου μετασχεῖν τὰ μέλλοντα δύο
ἔσεσθαι, καὶ μονάδος ὃ ἂν μέλλῃ ἓν ἔσεσθαι, τὰς δὲ σχί-
σεις[a] ταύτας καὶ προσθέσεις καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας
κομψείας ἐῴης ἂν χαίρειν, παρεὶς ἀποκρίνασθαι[b] τοῖς σεαυ-
τοῦ[c] σοφωτέροις· σὺ δὲ[d] δεδιὼς ἂν τὸ λεγόμενον τὴν σαυτοῦ[e]
σκιὰν καὶ τὴν ἀπειρίαν, ἐχόμενος ἐκείνου τοῦ ἀσφαλοῦς τῆς[f]

ΓΞΥ, δή L : δέ *s.—[r] σχισθέντος Ξs.—[s] μεγάλα 𝔄ΠΥ, μέγαν Δ.—[t] βιώης Λ, βόης H.—[u] οἰόμεθα 𝔄ΔΞΠΥΦGs.—[v] γίγνεσθαι ἕκαστον Δ.—[w] ἑκάστου om pr G.—[x] μετάσχῃ ΓΛΞΥGHLs : μετάσχοι *s.—[y] ἔχειν Δ.—[z] ἢ om ΔCGHILs et pr E.—[a] σχέσεις s.—[b] ἀποκρίνεσθαι Δ.—[c] σαυτοῦ Υ, ἑαυτοῦ 𝔄ΦGL.—[d] δὲ om ΔΦ et pr 𝔄.—[e] ἑαυτοῦ Φs et pr 𝔄.—[f] τῆς om Φ.—[g] ἀποκρίνοιο ΓΛΦCEGHILs, ἀποκρίνοι' Δ.—

αἰτία γέγονεν ἡ σχίσις τοῦ δύο γεγονέναι. Vulgo *σχισθέντος*, quod fluxit ex Ald.—Mox Tub. *μεγάλα* pro *μέγα*. Heind.

μέγα ἂν βοῴης] Sic de philosophis firmiter pronunciantibus. Plutarch. de Stoicis, t. ii. p. 1058. D. *ὁ δὲ ἐκ τῆς Στοᾶς βοῶν μέγα καὶ κεκραγὼς, ἐγὼ μόνος εἰμὶ βασιλεὺς*—1169. D. *μέγα βοῶντες, ὡς ἓν ἐστιν ἀγαθόν*—. Wytt.

οἶσθα] Bas. 2. Tub. *οἰόμεθα*. male. Mox *αἰτίαν* abest a Tub. Fisch.

μετασχὸν τῆς ἰδίας οὐσίας ἑκάστου] Hinc *μετέχειν*, *μέθεξις*, *communio, qua res singulares participes fiunt universalis ideæ*, in hoc argumento Platoni frequentata, reprehendit Aristot. Metaph. i. 7. ii. 5. opportune a Forstero citatus: item x. 5. de Generat. et Corrupt. ii. 9. *ἀλλ' οἱ μὲν ἱκανὴν ᾠήθησαν αἰτίαν εἶναι πρὸς τὸ γένεσθαι, τὴν τῶν εἰδῶν φύσιν, ὥσπερ ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐπιτιμήσας τοῖς ἄλλοις ὡς οὐδὲν εἰρηκόσιν, ὑποτίθεται ὅτι ἐστὶ τῶν ὄντων τὰ μὲν εἴδη, τὰ δὲ μεθεκτικὰ τῶν εἰδῶν· καὶ ὅτι εἶναι μὲν ἕκαστον λέγεται κατὰ τὸ εἶδος, γίνεσθαι δὲ κατὰ τὴν μετάληψιν, καὶ φθείρεσθαι κατὰ τὴν ἀποβολήν.* Conferatur nostra annotatio ad §. 53. Wytt.

οὗ ἂν μετάσχῃ] Sic recte pro *μετάσχοι* Aug. et Par. Nam *ἂν* ad *οὗ* pertinet, non ad subsequens verbum. Heind.

κομψείας ἐῴης ἂν χαίρειν] Traxit aliquid ex nobili dicto Euripidis in Antiope, quod item in Gorgia adhibuit p. 297. et cum aliis ejusdem fabulæ reliquiis ordinavit Valckenar. Diatrib. Fragm. Eur. p. 86. *Ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ' ἀφεὶς σοφίσματα*—. Wytt.

τὴν σαυτοῦ σκιὰν] Tub. *τὴν ἑαυτοῦ σκιάν*. Fisch.

δεδιὼς ἂν, τὸ λεγόμενον, τὴν σαυτοῦ σκιὰν] *Timens, secundum proverbium, tuam ipse umbram.* Ex Parœmiographis unus, quod sciam, Apostolius xviii. 53. *Τὴν αὑτοῦ σκιὰν δέδοικεν· Ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλῶν.* Scholiastes Platonis ad h. l. p. 12. *Τὴν αὑτοῦ σκιὰν δέδοικεν· Ἐπὶ τῶν σφόδρα δειλοτάτων· μέμνηται ταύτης Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις·* ubi Ruhnkenius in Adversariis Ms. hæc annotavit: 'Heliodor. ii. p. 77. Broukhus. ad Propert. ii. 25. 19. Cicero Attic. x. 20. Anonymus de Incredib. cap. v. Apostol. p. 229.' Wytt.

ἐχόμενος ἐκείνου—τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο] *Firmiter amplexus tutam illam rationis partem, sic responderes: si quis vero ipsam rationem oppugnaret, valere juberes eum*—. Idem verbum *ἔχεσθαί τινος* duas diversas habere significationes, alteram *aliquid apprehensum firmiter tenere, ei adhærescere*; alteram, *aliquid apprehendere, invadere, aggredi*, notius est, quam ut exemplis nunc demonstrari debeat. At hanc diversitatem hoc loco cerni, non est reticendum: nec sine notatione prætermittendus rarior hic usus, ejusdem vocabuli in eadem periodo bis diversa notione ponendi. Sic Leg. ix. p. 654. D. *διαφερόμεθα ἡμεῖς τε ἡμῖν αὐτοῖς, οἳ δὴ φαῖμεν ἂν προθυμεῖσθαί γε, εἰ μηδὲν ἄλλο, διαφέρειν τῶν πλείστων.*

ὑποθέσεως, οὕτως ἀποκρίναιο[g] *ἄν; εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο, χαίρειν ἐῴης ἂν καὶ οὐκ*[h] *ἀποκρίναιο*[i] *ἕως ἂν τὰ ἀπ'*[j] *ἐκείνης ὁρμηθέντα σκέψαιο, εἴ σοι ἀλλήλοις ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ; ἐπειδὴ δὲ ἐκείνης αὐτῆς δέοι σε διδόναι λόγον, ὡσαύτως ἂν διδοίης, ἄλλην αὖ*[k] *ὑπόθεσιν ὑποθέμενος, ἥ τις*[l] *τῶν ἄνωθεν βελτίστη φαίνοιτο, ἕως ἐπί τι*[m] *ἱκανὸν ἔλθοις,*[n] *ἅμα δὲ οὐκ ἂν φύροιο ὥς περ οἱ ἀντιλογι-*

[h] *οὐκ* om I.—[i] *ἀποκρίνοιο* ΔΦGs.—[j] *ἐπ'* ΔΛΕΙ.—[k] *ἂν* Δ, *δ' αὖ* ΛΕΙ, *δ'* H : om Φs.—[l] *τῶν* / *τῆς* Ξ.—[m] *τι* om Δ.—[n] *ἔλθῃς* ΞΥΦLs.—[o] *ὁρμωμένων* Δ.—[p] *οὐδὲ εἷς* ΞΠ : *οὐδεὶς*

xii. p. 687. G. *ἀποκρίναντας* bis ponitur, primum *eligendi*, tum *repudiandi* notione. Plutarch. Nicia p. 528. A. *τῶν Σπαρτιατῶν, ὅσοι μὴ κατὰ τὴν μάχην ἔπεσον, τὰ ὅπλα παραδόντας ἤνεγκεν* [scil. Cleon] *αἰχμαλώτους· καὶ τοῦτο τῷ Νικίᾳ μεγάλην ἤνεγκεν ἀδοξίαν·* quamquam prius forte in *ἤγαγεν* mutandum videatur. Consol. Apoll. p. 117. E. *πεπαιδευμένων δ' ἐστὶν ἀνθρώπων προειληφέναι, διότι βραχὺν χρόνον προειλήφασιν ἡμᾶς οἱ δοκοῦντες ἄωροι τοῦ ζῆν ἐστερῆσθαι.* Eumdem usum notavimus verbi *δεῖσθαι* in Herodot. i. 8. iii. 44. Xenoph. Cyrop. i. 4. 12. ad Selecta Hist. Gr. p. 345. WYTT.

ὑποθέσεως] *ὑπόθεσις* ipsa hæc fuit, *εἶναί τι καλὸν αὐτὸ καθ' αὑτὸ καὶ ἀγαθὸν καὶ μέγα καὶ τἆλλα πάντα.* §. 112. Hujus *τὸ ἀσφαλὲς* hoc dicit, *ὅτι τῷ καλῷ (αὐτῷ) πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλὰ καὶ μεγέθει τὰ μεγάλα μεγάλα* etc. §. 113. HEIND.

εἰ δέ τις αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἔχοιτο—εὑρεῖν] Hoc, plane dialecticæ rationis præceptum, cujusmodi sit, tirones admonendi videntur. Si quis *ἔχοιτο αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως*, *ipsam nostram thesin oppugnat*, bifariam id agere potest. Prima est via, ut ostendat *aliquid contrarium et ei repugnans ex ea consequi*, i. e. *ὅτι τὰ ὁρμηθέντα ἀπ' ἐκείνης διαφωνεῖ· hunc tu valere juberes*, i. e. non responderes ei, donec considerasses utrum ea, quæ is ex tua thesi consequi dicit, thesi tuæ et inter se invicem consentiant, an repugnent. Altera oppugnandi via est, ut adversarius contrariam nostræ thesi thesin veram esse contendat: tunc *αὐτῆς ἐκείνης δέοι σε διδόναι λόγον*, oporteat te ipsius tuæ theseos dare rationem : atque hanc identidem sic dabis, aliam rursus ei hypothesin, tamquam fundamentum subjiciens, quæ ex magis universalibus optima videatur: idque eo usque facies, donec ad ejusmodi exitum venias, qui proposito satisfaciat: neque, ut contentiosi disputatores, turbares de principio et consequentiis disserens, nec ea confunderes; siquidem velles aliquid veri reperire. Hanc oppugnandi viam notavimus in Præceptis Logic. iii. 10. 1. Qui sint *ἀντιλογικοὶ*, sophistæ in utramque partem disputantes, ostendimus supra ad p. 55. Annot. p. 239. Denique animadvertendum *ἄνωθεν*, *a superiore parte, a genere magis universali.* Sic *ἄνω* designatur ab Aristot. Topic. i. 20. *λέγω δὲ ἄνω μὲν, τὴν ἐπὶ τὸ καθόλου μᾶλλον (κατηγορίαν)· κάτω δὲ, τὴν ἐπὶ τὸ κατὰ μέρος· voco autem attributionem sursum versus, eam quæ progreditur ad magis universale: deorsum versus, eam quæ progreditur ad particulare.* Plutarchus Defect. Orac. p. 428. E. *τῶν ἀνωτάτω ἀρχῶν, λέγω δὲ τοῦ ἑνὸς καὶ τῆς ἀορίστου δυάδος.* Placit. Philos. i. 1. p. 874. E. Strabo viii. p. 513. ibique Casaub. WYTT.

ξυμφωνεῖ ἢ διαφωνεῖ] Hæc Pollux sumsit, ii. 114. *παρὰ δὲ Πλάτωνι συμφωνεῖ καὶ διαφωνεῖ·* si modo huc proprie referuntur. Dativus autem Atticus *σοὶ* utriusque linguæ communis, et late patens, hic valet, *an, te judice, invicem consentiant an dissentiant.* Sic supra p. 33. 39. 60. *ἔχει ἡμῖν οὕτως.* Theæteto p. 119. E. *πότερον ἡμῖν (αὐτὰ) ἀλλήλοις συμφωνεῖ—.* Alcib. ii. p. 36. G. *οὕτω σοὶ ἔχει*—Minoe. initio. *Ὁ νόμος ἡμῖν τί ἐστίν.* WYTT.

ἕως ἐπί τι ἱκανὸν ἔλθοις] Expectabam *ἕως ἂν ἔ.* ut paullo ante *ἕως ἂν—σκέψαιο.* de Rep. vi. p. 501. C. *καὶ τὸ μὲν—ἐξαλείφοιεν, τὸ δὲ πάλιν ἐγγράφοιεν, ἕως ἂν ὅτι μάλιστα ἀνθρώπεια ἤθη—θεοφιλῆ ποιήσειαν.* HEIND.

ἅμα δὲ] Aug. *ἄλλην δ' αὖ.* FISCH.

οὐκ ἂν φύροιο] Male Fischerus *ἅμα*

καὶ περί τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐξ ἐκείνης ὡρμημένων,[o] εἴ περ βούλοιό τι τῶν ὄντων εὑρεῖν; [§. 116.] ἐκείνοις μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲ εἷς[p] περὶ τούτου λόγος οὐδὲ φροντίς· ἱκανοὶ γὰρ[q] ὑπὸ σοφίας ὁμοῦ πάντα κυκῶντες[r] ὅμως δύνασθαι αὐτοὶ αὑτοῖς ἀρέσκειν· σὺ δ' εἴ περ εἶ τῶν φιλοσόφων, οἶμαι, ἂν ὡς ἐγὼ λέγω ποιοῖς.[s] Ἀληθέστατα, I. 102. II. iii. 95.
ἔφη, λέγεις, ὅ τε[t] Σιμμίας ἅμα καὶ ὁ Κέβης.

ΕΧ. Νὴ Δία, ὦ Φαίδων, εἰκότως γε· θαυμαστῶς γάρ §. 53. W.
μοι δοκεῖ ὡς[u] ἐναργῶς τῷ καὶ σμικρὸν νοῦν ἔχοντι εἰπεῖν ἐκεῖνος ταῦτα.

ΦΑΙΔ. Πάνυ μὲν οὖν,[v] ὦ Ἐχέκρατες, καὶ πᾶσι τοῖς παροῦσιν ἔδοξεν.

ΕΧ. Καὶ γὰρ ἡμῖν τοῖς ἀποῦσι, νῦν δὲ ἀκούουσιν. ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν τὰ μετὰ ταῦτα λεχθέντα;[w]

ΦΑΙΔ. Ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι, ἐπεὶ αὐτῷ ταῦτα ξυνεχωρήθη,[x] καὶ ὡμολογεῖτο[y] εἶναί τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν καὶ

*ς.—[q] γὰρ om Λ.—[r] κυκλῶντες Δ.—[s] ποιεῖς EHI.—[t] ὅτι pr H.—[u] ἐν I.—[v] οὖν om Ξ.—[w] λεχθέντα om Δ.—[x] ξ. 𝔄ΞΥCHL.—[y] ὡμολόγητο G.—[z] λέγεις post εἶναι v.

traxit ad φύρεσθαι, ἅμα φύρεσθαι idem significare putans quod paullo post ὁμοῦ πάντα κυκᾷν. φύρεσθαι est idem fere quod ταράττεσθαι et, quod alias dicit, ἄνω καὶ κάτω ἑαυτὸν μεταβάλλειν. Antonin. vi. 16. p. 179. ἀνάγκη φθονεῖν, ζηλοτυπεῖν, ὑφορᾶσθαι τοὺς ἀφελέσθαι ἐκεῖνα δυναμένους, ἐπιβουλεύειν τοῖς ἔχουσι τὸ τιμώμενον ὑπὸ σοῦ, ὅλως πεφύρθαι ἀνάγκη τὸν ἐκείνων τινὸς ἐνδεῆ.—οἱ ἀντιλογικοί. cf. not. ad §. 89. Heind.

§. 116. ἀλλὰ τίνα δὴ ἦν] Conf. notata ad §. 1. Heind.

ὡς μὲν ἐγὼ οἶμαι] Ni scribendum, pronunciandum certe ἐγῷμαι. οἶμαι h. l. fere idem quod μέμνημαι. Ut Protag. §. 67. Μετὰ δὲ τὸν Ἀλκιβιάδην, ὡς ἐγῷμαι, Κριτίας ἦν ὁ εἰπών. Atque parem in modum verbum δοκεῖν de rebus factis, quarum quis meminit, usurpari animadvertimus ad Theætet. §. 2. Heind.

ἕκαστον τῶν εἰδῶν] εἴδη sunt illæ formæ, vel *species*, ut Cicero ἰδέας vertit, æternæ, quas vere et semper esse dicit Noster, exempla vel principia naturæ. v. Davis. ad Cicer. Tusc. i. 24. In Parmenide ait p. 141. Bas. 2. [§. 18.] τὰ εἴδη, εἰ εἰσὶν αὗται αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων et antea p. 140. [§. 13.] τὰ εἴδη ταῦτα ὥσπερ παραδείγματα ἑστάναι ἐν τῇ φύσει· τά τε ἄλλα τούτοις ἐοικέναι, καὶ εἶναι ὁμοιώματα. v. Cic. Orat. 3. et Hesych. Mil. Vit. Plat. p. 36. Notandum in transitu Aldinam et Bas. 1. ibi omittere τὸ ἐν, Ficinus vero in libris suis habuit: *tanquam exemplaria in natura consistere.* Vitiose quoque legitur ὁμοιότητα pro ὁμοιώματα. Lectionem Bas. 2. ἐν φύσει, confirmat quoque Laertius (l. iii. §. 12.) qui locum ex Parmenide, quem adposuimus, quoque laudavit, quam varietatem interpretum neminem ad Laertium indicasse video, nec, locum ex Parmenide esse ductum. Hæc εἴδη æterna ideo vocantur ideæ, quod eas solummodo humana intelligentia cognoscit, tanquam substantias ex divina intelligentia effluentes. Commode hæc εἴδη Latine *exempla* et *exemplaria* verti posse, elucet ex Ciceronis Tim. §. 2. Sine dubio hæc παραδείγματα, quæ subsistere dicuntur in natura, ut εἴδη definiebat, ante oculos habuit l. iii. de Offic. 17. 'Sed nos veri juris germanæque justitiæ solidam et expressam imaginem nullam tenemus: umbra et imaginibus utimur,—feruntur enim ex optimis naturæ et veritatis exemplis.' Umbram et imagines germanæ justitiæ,

τούτων τἄλλα μεταλαμβάνοντα αὐτῶν τούτων τὴν ἐπωνυμίαν ἴσχειν, τὸ δὴ μετὰ ταῦτα ἠρώτα, Εἰ δή, ἦ δ' ὅς, ταῦ-

Plato vocat in Parmenide ὁμοιώματα· (p. 141.) quod justitia humana non illud δίκαιον, scilicet εἶδος est, sed expressa ex illo εἴδει, vel similis illi. Justitiam hominibus vel factis tribuimus, ob παρουσίαν illius δικαίου, ut cum Platone loquar, quando referri potest ad illud εἶδος, quale est δίκαιον, illud naturæ exemplum. Ex disciplina Platonis itaque Cicero dicit: umbra et imaginibus utimur, εἰδώλοις, ut aliis locis ait, v. c. in Sophista p. 105. (τί δῆτα—εἴδωλον ἂν φαῖμεν, πλήν γε τὸ πρὸς τἀληθινὸν ἀφωμοιωμένον etc.) Male Manutius Lambinus, Pearciusque prætulerunt: *principiis*, ut intelligitur ex dictis. v. Clau. Ciceron. s. v. *exemplum*. ubi Venerab. Ernesti, *exemplum*, ἀρχέτυπον explicat, nostramque explicationem firmat. Quid enim εἴδη Platonis sunt quam ἀρχέτυπα, sive exemplaria? cf. Philon. de Opif. Mundi p. 3. Senec. Ep. 58. Stob. Ecl. phys. p. 30. Cæterum ad hunc locum conferri potest Plutarchus Quæstionibus Platon. (p. 1001.) ubi docet, Platonem universum comparasse lineæ, in duas partes inæquales dissectæ: utramque rursus in duas partes divisisse, eadem ratione, et eorum, quæ videantur, et quæ mente sola cernantur, genera constituisse. Horum esse τὸ περὶ τὰ πρῶτα εἴδη sc. γένος, δεύτερον τὸ μαθηματικόν. Τοῦ δὲ αἰσθητοῦ πρῶτον μὲν τὰ στερέμνια σώματα, δεύτερον δὲ τὰς εἰκόνας καὶ τὰ εἴδωλα τούτων. Paullo post de sensilibus: ἕκαστον τῶν αἰσθητῶν εἰκόνας ἔχει πλείους, καὶ σκιὰς καὶ εἴδωλα, καὶ ὅλως ἀφ' ἑνὸς παραδείγματος πάμπολλα μιμήματα γίνεσθαι—κατὰ Πλάτωνα, παραδείγματα καὶ ἰδέας τὰ νοητὰ τῶν αἰσθητῶν, ὥσπερ εἰκόνων καὶ ἐμφάσεων, ὑποτιθέμενον. Cf. eundem Plutarch. t. ii. 882. Has ideas Platonis primus labefactavit Aristoteles Met. xii. 4. 5. qui illas τερετίσματα vocat, Anal. post. i. 19. Cic. Acad. i. 10. et Davis. Gottl.

εἶναί τι ἕκαστον τῶν εἰδῶν] Animadvertatur ἰδέαν et εἶδος promiscue usurpari, veluti in Parmenide, qui dialogus arcem continet hujus doctrinæ p. 56. F. Οἶμαί σε ἐκ τοῦ τοιοῦδε ἓν ἕκαστον εἶδος οἴεσθαι εἶναι· ὅταν πολλ' ἄττα μεγάλα δόξῃ σοὶ εἶναι, μία τις ἴσως δοκεῖ ἰδέα αὕτη εἶναι ἐπὶ πάντα ἰδόντι, ὅθεν ἓν τὸ μέγα ἡγῇ εἶναι· p. 57. D. F. Οὐκ ἄρα ὑπό γε ἡμῶν γιγνώσκεται τῶν εἰδῶν οὐδέν·—Ἄγνωστον ἄρα ἡμῖν ἐστι καὶ αὐτὸ τὸ καλὸν ὅ ἐστι, καὶ τὸ ἀγαθόν· καὶ πάντα ἃ δὴ ὡς ἰδέας αὐτὰς οὔσας ὑπολαμβάνομεν. II. τοιαῦτα —καὶ ἔτι ἄλλα πρὸς τούτοις πάνυ πολλὰ ἀναγκαῖον ἔχειν τὰ εἴδη, εἰ εἰσὶν αὗται αἱ ἰδέαι τῶν ὄντων. p. 58. A.—εἰ δή γέ τις, ὦ Σώκρατες, αὖ μὴ ἐάσῃ εἴδη τῶν ὄντων εἶναι, εἰς πάντα τὰ δὴ νῦν καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀποβλέψας, μηδὲ ὁριεῖται εἶδος ἑνὸς ἑκάστου, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἕξει, μὴ ἐῶν ἰδέαν τῶν ὄντων ἑκάστου τὴν αὐτὴν ἀεὶ εἶναι. Aristot. Metaph. xii. 4. περὶ δὲ τῶν ἰδεῶν πρῶτον αὐτὴν τὴν κατὰ τὴν ἰδέαν δόξαν ἐπισκεπτέον—ὡς ὑπέλαβον ἐξ ἀρχῆς οἱ πρῶτοι τὰς ἰδέας φήσαντες εἶναι· συνέβη δὲ ἡ περὶ τῶν εἰδῶν δόξα τοῖς εἰποῦσι διὰ τὸ πεισθῆναι περὶ τῆς ἀληθείας τοῖς Ἡρακλειτείοις λόγοις, ὡς ἁπάντων τῶν αἰσθητῶν ἀεὶ ῥεόντων. Plotin. Enn. i. vi. 8. p. 58. A. ἥξει γὰρ πρῶτον ἀναβαίνων ἐπὶ τὸν νοῦν· κἀκεῖ πάντα εἴσεται καλὰ τὰ εἴδη, καὶ φήσει τὸ κάλλος τοῦτο εἶναι τὰς ἰδέας. Enn. iii. ix. 1. p. 356. A. Νοῦς φησὶν ὁρᾷ ἐνούσας ἰδέας ἐν τῷ ὅ ἐστι ζῶον—οὐκοῦν φησὶν ἤδη εἶναι τὰ εἴδη πρὸ τοῦ νοῦ. His comparanda sunt quæ habet Albinus Doctrin. Plat. cap. ix. qui tamen, ut fere posteriores, solo ἰδέας nomine utitur. Est vero ubi distinguuntur, tamquam εἶδος *res*, ἰδέα *cogitatio*, sit: v. c. Platoni in Parmenide p. 56. G. apud Aristot. Metaph. xii. 4. p. 218. i. 14. secundum eos, qui *ideas* τῶν πρός τι, *relata*, esse volunt. Plutarch. Placit. Phil. i. 10. Ἀριστοτέλης δὲ εἴδη ἀπέλιπε καὶ ἰδέας, οὐ μὲν κεχωρισμένας τῆς ὕλης· οὐδ' ἐξ ὧν τὸ γεγονὸς ὑπὸ τοῦ θεοῦ· sic enim postrema legenda putem pro vulgato, ὃ ἐξ ὧν γεγονὸς τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ· i. e. *Aristoteles* (εἴδη καὶ ἰδέας) *formas et species non sustulit: neque tamen eas statuit a materia separatas: neque quasi ex iis ea, quæ Deus fecit, expressa essent.* Seneca Epist. lviii. p. 150. ἰδέαν definit *exemplum*, εἶδος *formam ab exemplo sumtam et ab artifice operi impositam*: digna quæ legatur disputatio, sed longior pro hoc nostro loco. Olympiodorus in Phædon. Cod. ii². p. 35. ὅτι ἐστὶ τὰ εἴδη· οὔτε φημὶ αἱ ἰδέαι, ἀλλὰ τὰ ἐν τῇ ψυχῇ εἴδη· illæ sunt æterna rerum exemplaria in mente divina: hæc, humanæ mentis notiones. Idem ex Proclo, utraque eodem nomine εἴδη vocat p. 40. et 41. Brevis et diserta explicatio argumenti apud Stobæum exstat Eclog. Phys. p. 30. fin. et seq. et edit. Heeren. p. 330. quæ ad verbum descripta est ex Didymo, et item refertur ab Eusebio

Digitized by Google

τα οὕτω λέγεις, ἆρ' οὐχ, ὅταν Σιμμίαν Σωκράτους φῇς
μείζω εἶναι, Φαίδωνος δὲ ἐλάττω, λέγεις[z] τότ'[a] εἶναι ἐν
τῷ Σιμμίᾳ ἀμφότερα, καὶ μέγεθος καὶ σμικρότητα;
Ἔγωγε. [§. 117.] Ἀλλὰ γάρ, ἦ δ' ὅς, ὁμολογεῖς[b] τὸ[c]
τὸν Σιμμίαν ὑπερέχειν Σωκράτους οὐχ ὡς τοῖς ῥήμασι λέ-
γεται, οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν; οὐ γάρ που[d] πεφυκέναι
Σιμμίαν ὑπερέχειν τούτῳ τῷ[e] Σιμμίαν εἶναι, ἀλλὰ τῷ
μεγέθει ὃ τυγχάνει ἔχων· οὐδ' αὖ[f] Σωκράτους ὑπερέχειν
ὅτι Σωκράτης ὁ Σωκράτης ἐστίν,[g] ἀλλ' ὅτι σμικρότητα II. iii. 96.
ἔχει ὁ Σωκράτης πρὸς τὸ ἐκείνου μέγεθος. Ἀληθῆ. Οὐδέ
γε αὖ[h] ὑπὸ Φαίδωνος ὑπερέχεσθαι[i] τῷ[j] ὅτι Φαίδων ὁ Φαί-
δων[k] ἐστίν, ἀλλ' ὅτι μέγεθος ἔχει ὁ Φαίδων πρὸς τὴν Σιμ-
μίου σμικρότητα; Ἔστι ταῦτα. Οὕτως ἄρα ὁ Σιμμίας
ἐπωνυμίαν ἔχει[l] σμικρός τε καὶ μέγας εἶναι, ἐν μέσῳ ὢν
ἀμφοτέρων, τοῦ[m] μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχειν[n] τὴν σμικρό-
τητα ὑπερέχων,[o] τῷ[p] δὲ τὸ[q] μέγεθος τῆς σμικρότητος[r] παρ-

inf. ponunt ΓG.—[a] τοῦτ' ΛCEHIL et corr Ξ, ταῦτ' ΓG.—[b] ὁμολογεῖν G.—[c] τὸ om L.—[d] πω ΦLs.—[e] τὸ Δ.—[f] ἂν Δ.—[g] ὅτι ὁ σωκράτης σωκράτης ἐστιν Γ, ὅτι σωκράτης ἐστίν L.—[h] οὖν H, ἂν Δ.—[i] ὑπερέχεται EI.—[j] τούτῳ ΦCΔs.—[k] ὁ φαίδων om H.—[l] ἔχει ἐπωνυμίαν L.—[m] τῷ pr Ξ.—[n] ὑπερέχοντος G et corr Γ.—[o] ὑπερέχον [ω] s, ὑπερέχειν G : παρέχων s.—[p] τὸ ΓH, τὸν γρ C.—[q] τὸ om ΓΛCEGHIL.—[r] τὴν σμι-

Præp. Evang. xi. 23. p. 543. Horum igitur εἰδῶν communione res sensibiles ab iis cognomina nanciscuntur, ut hoc loco dicitur, et item gemino Parmenidis p. 56. C. εἴδη εἶναι ἄττα, ὧν τάδε τὰ ἄλλα μεταλαμβάνοντα τὴν ἐπωνυμίαν αὐτῶν ἴσχειν· οἷον, ὁμοιότητος μὲν μεταλαβόντα, ὅμοια· μεγέθους δὲ μεγάλα· κάλλους δὲ καὶ δικαιοσύνης, δίκαιά τε καὶ καλὰ γίγνεσθαι. ibid. F. τῶν εἰδῶν σοι τἄλλα μεταλήψεται. G.—τἄλλα φῄς τῶν εἰδῶν μετέχειν. ibid. p. 57. A. ἔμοιγε καταφαίνεται ὧδε ἔχειν· τὰ μὲν εἴδη ταῦτων, ὥσπερ παραδείγματα, ἑστάναι τῇ φύσει· τὰ δὲ ἄλλα τούτοις ἐοικέναι, καὶ εἶναι ὁμοιώματα· καὶ ἡ μέθεξις αὕτη τοῖς ἄλλοις γίγνεσθαι τῶν εἰδῶν οὐκ ἄλλη τὶς ἢ εἰκασθῆναι αὐτοῖς· quem locum Stobæus in Eclog. Phys. p. 30. apponit. Ex hac autem communione ideæ rebus sensibilibus et singularibus venit cognomen illius, ἐπωνυμία: de qua in Phædone bis alibi, §. 44. et 54. et Phædro p. 341. B. τούτων τῶν ἰδεῶν ἐκπρεπὴς ἡ ἀντύχη γενομένη, τὴν αὐτῆς ἐπωνυμίαν ὀνομαζόμενον τὸν ἔχοντα παρέχεται. ibid. 346. E. 358. A. Theæt. 132. E. Plotin. Enn. iii. vi. 17. p. 319. G. Wytt.

ἴσχειν] Mœris: Ἴσχειν, Ἀττικῶς· ἔχειν, Ἑλληνικῶς. Sed librarii sæpe ἔχειν scripsere pro ἴσχειν. Sic apud Xen. Cyrop. i. 1. 4. vulgo legitur ἔχοι· sed in Cod. Alt. scriptum est ἴσχοι, ut i. 4. 22. κατίσχων pro κατέχων. Fisch.

§. 117. τὸ τὸν] Bas. 2. τῷ τὸν perperam. Mox Ald. τὸ μεγέθει, ὃ τυγχάνειν ἔχων. Bas. 1. 2. τὸ μεγέθει, ὃ τυγχάνει ἔχων. male. Fisch.

οὕτω καὶ τὸ ἀληθὲς ἔχειν;] *Sic etiam re vera se rem habere.* V. Viger. de Gr. Dict. Id. p. 22. ed. Herm. Heind.

ἐπωνυμίαν ἔχει—εἶναι] I. e. ὀνομάζεται εἶναι, de qua structura vid. not. ad Theætet. §. 45. Herodot. ii. 44. ἱρὸν Ἡρακλέος, ἐπωνυμίαν ἔχοντος Θασίου εἶναι. Heind.

τοῦ μὲν τῷ μεγέθει] Prior loci pars turbata, ita constituenda videtur, ut legatur: τῷ μὲν, τῷ μεγέθει ὑπερέχειν, τὴν σμικρότητα παρέχων· τῷ δὲ τὸ μέγεθος,

ἔχων ὑπερέχον.[s] Καὶ ἅμα μειδιάσας, Ἔοικα, ἔφη, καὶ ξυγγραφικῶς[t] ἐρεῖν, ἀλλ' οὖν ἔχει γέ που[u] ὡς λέγω. Ξυνέφη. [§. 118.] Λέγω δὲ[v] τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος δόξαι[w] σοὶ ὅ περ ἐμοί. ἐμοὶ γὰρ φαίνεται οὐ μόνον αὐτὸ τὸ μέγεθος οὐδέποτ' ἐθέλειν[x] ἅμα μέγα καὶ σμικρὸν εἶναι,

ον
κρότητα ΓG.—[s] ὑπερέχειν Ξ, ὑπερέχειν G.—[t] συγγραφ. Eϛ.—[u] που 𝔄FΔΛΞΠΥΦE GHLs : πως *ϛ.—[v] δὴ ΓΔΛΦCGHILs.—[w] δεῖξαι Δ.—[x] ἐθέλειν 𝔄ΓΞΥG : θέλειν *ϛ.

τῆς σμικρότητος ὑπερέχον· i. e. *illi quidem, quod magnitudine eum superat, parvitatem præbens: huic autem magnitudinem, quæ parvitatem superat.* Unam sententiæ adferunt libri varietatem, ὑπερέχων, pro priori παρέχων, Ald. Bas. utraque, Aristipp. Ficinus: et nostri Vind. A B C D E F: Venet. A B. Cornar. et Versio Sicula, ita dans: *hujus autem eo quod magnitudine parvitatem superet supergressus, illi* (margo *illius*) *vero magnitudinem parvitate superansque.* Wytt.

τοῦ μὲν τῷ μεγέθει—ὑπερέχον] Priori horum membro τοῦ μὲν τῷ μεγέθει ὑπερέχειν τὴν σμικρότητα παρέχων per se quidem optimus est sensus, *alterius magnitudini superandam parvitatem suam præbens;* in posteriore autem τῷ δὲ τὸ μέγεθος τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπερέχον, ubi magnitudo superat, non superatur, nemo non sentit quam inepte iteratum sit vocabulum παρέχων hoc sensu: *alteri vero magnitudinem præbens, quæ* (illius) *parvitatem exsuperet.* Ita neque potuit scribere Plato, neque scripsisse eum librorum testatur varietas. Quippe pro priore παρέχων Aug. Tub. Par. Edd. Ald. et Bass. dant ὑπερέχων, quod primus mutavit sponte Stephanus: deinde in Aug. hæc leguntur; τῷ δὲ μεγέθει τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπεροχὴν, quæ quis putet a librarii manu profecta? Denique a vulgata scriptura vide quantum discedat Ficini hæc translatio, *si quidem in amborum medio positus alterius quidem parvitatem magnitudine superat, alterius vero magnitudini parvitate cedit.* Hæc ego secutus vestigia Platonis manum sic instaurandam conjicio: τοῦ μὲν τὴν σμικρότητα τῷ μεγέθει ὑπερέχων, τοῦ δὲ (sic in marg. Bas. 2. teste Fischero adscripserat Meibom.) τῷ μεγέθει τῆς σμικρότητος παρέχων ὑπεροχὴν, *alterius parvitatem magnitudine* (sua) *superans, alterius vero magnitudini parvitatem* (suam) *superandam præbens.* Si vere conjeci, ὑπερέχειν, quod alias cum genitivo jungitur, h. l. cum accusativo construitur ut Eurip. Hippol. 1365. Ὅδ' ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων, ubi vid. Valcken. Conf. Steph. Thes. t. i. p. 1359. Eodemque modo προέχειν Xenoph. Anab. iii. 2. 19. Ἑνὶ μόνῳ προέχουσιν ἡμᾶς οἱ ἱππεῖς. Contra Cyrop. ii. 1. 16. οὐδὲν ἡμεῖς ὑμῶν προέξομεν. Heind.

ἔοικα—καὶ συγγραφικῶς ἐρεῖν] Et res et sensus postulant infinitivi præteritum εἰρηκέναι vel εἰπεῖν, *videor scriptorum ratione dixisse*, non *dicturus esse.* Refertur eodem, quo superius ἐπίδειξιν ποιήσωμαι §. 50. fin. scilicet ad morem dicendi Oratorum et Sophistarum, quem subinde tangit: v. c. in Gorgia p. 282. F. εἴποιμ' ἂν ὥσπερ οἱ ἐν τῷ δήμῳ συγγραφόμενοι· et fusius in Phædro p. 449. D. —λανθάνει σε ὅτι οἱ μέγιστον φρονοῦντες τῶν πολιτικῶν μάλιστα ἐρῶσι λογογραφίας τε καὶ καταλείψεως συγγραμμάτων· κ. τ. λ. Itaque hanc oppositionis argutiam ad Scriptores Civiles refert. Wytt.

ἔοικα καὶ ξυγγραφικῶς] *Videor mihi vel eorum dicturus in modum, qui chirographo* (ξυγγραφῇ) *cavent;* ea nunc diligentia et accuratione dicere cœpi. Fischer. ξυγγραφικῶς interpretatur *historicorum more*, id esse, nimis diligenter, putide; historicos enim sæpe nimis diligentes esse, ita ut etiam ea persequantur, quæ e reliquis intelligi ab ipsis lectoribus possint. Heind.

ἔχει γέ που ὡς λ.] Sic Aug. Tub. Vulgo πως pro που. Heind.

§. 118. Λέγω δὲ τοῦδ' ἕνεκα, βουλόμενος] I. e. ὅτι βούλομαι. Protag. §. 94. ὥσπερ καὶ ἐγὼ ἕνεκα τούτου σοι ἡδέως διαλέγομαι μᾶλλον ἢ ἄλλῳ τινὶ, ἡγούμενός σε βέλτιστ' ἂν ἐπισκέψασθαι etc. Theætet. §. 22. Ταῦτα δή σοι, ὦ ἄριστε, ἕνεκα τοῦδε ἐμήκυνα, ὑποπτεύων σε—ὠδίνειν τι κυοῦντα ἔνδον, ubi vid. not. Pro δὲ Aug. δή. Heind.

θέλειν] Venustus est usus, quo θέλειν rebus inanimatis tribuitur. Hinc illud

ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἡμῖν μέγεθος οὐδέποτε[y] προσδέχεσθαι τὸ σμικρὸν οὐδ' ἐθέλειν[z] ὑπερέχεσθαι, ἀλλὰ δυεῖν[a] τὸ ἕτερον, ἢ φεύγειν καὶ ὑπεκχωρεῖν ὅταν αὐτῷ[b] προσίῃ[c] τὸ ἐναντίον,[d] τὸ σμικρόν, ἢ προσελθόντος ἐκείνου ἀπολωλέναι· ὑπομένον δὲ καὶ δεξάμενον τὴν σμικρότητα οὐκ ἐθέλειν[e] εἶναι ἕτερον ἢ ὅ περ ἦν, ὥς περ ἐγὼ δεξάμενος καὶ ὑπομείνας τὴν σμικρότητα, καὶ ἔτι ὢν ὅς περ[f] εἰμί, οὗτος ὁ[g] αὐτὸς σμικρός εἰμι· ἐκεῖνο[h] δὲ οὐ[i] τετόλμηκε μέγα ὂν σμικρὸν εἶναι. ὡς II. iii. 97.
δ'[j] αὔτως καὶ τὸ σμικρὸν[k] τὸ ἐν ἡμῖν οὐκ ἐθέλει ποτὲ μέγα

—[y] οὔποτε ΛCIL.—[z] ἐθέλειν 𝔄ΓΞΥ: θέλειν *ς.—[a] δυεῖν I: δυοῖν *ς.—[b] αὐτὸ Ls. —[c] προσείη Π et pr 𝔄.—[d] ὑπεναντίον s.—[e] οὐκ ἐθέλειν G.—[f] ὥσπερ ΓGIs, ὅπερ Δ. —[g] ὁ om Δ.—[h] ἐκείνῳ E, ἐκείνω ΛI, ἐκεῖνος 𝔄Π.—[i] οὐδὲ ΓG, om 𝔄Π.—[j] δ' om

Socratis in Phædro p. 338. C. τὰ μὲν οὖν χωρία καὶ τὰ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν· quod alii imitati sunt, et Julian. Epist. liv. p. 440. B. κᾂν γὰρ ἐθέλῃ μὲ διδάσκειν ἡ φύσις. Plato Parmen. p. 64. B. Rep. iv. p. 451. G. ταυτὸν τἀναντία ποιεῖν ἢ πάσχειν κατὰ ταυτόν γε καὶ πρὸς ταυτὸν οὐκ ἐθελήσει ἅμα· vi. p. 476. G. Perperam adhibuerunt Bioni Epitaph. Adonid. 96. Οὐ μὰν οὐκ ἐθέλει· ubi proprie valet, *nec tamen non vult.* Alia notarunt de hoc usu Gataker. Advers. Miscell. p. 43. Dorvill. Chariton. p. 429. Bachius ad Xenoph. Hieron. i. 30. Wytt.

οὐδέποτ' ἐθέλειν] Ita hic pro οὐδέποτε θέλειν Par. indidemque mox pro οὐδὲ θέλειν scripsi οὐδ' ἐθέλειν, velut deinde in libris omnibus legitur οὐκ ἐθέλειν et οὐκ ἐθέλει. Heind.

ὑπομένον δὲ καὶ δεξάμενον τὴν σμικρότητα] Hæc referuntur ad posterius ex disjunctis, et cum eo continuanda sunt: certo in hanc sententiam accipi debent: *alterum de duobus accidit: aut fugit et decedit, veniente contrario, scilicet parvitate: aut, quum venerit contrarium, perit exspectans et suscipiens parvitatem, nec tamen aliud vult esse quam quod fuerat.* Wytt.

ὥσπερ ἐγὼ δεξάμενος] *Quemadmodum ego, quum parvitatem susceperim sustinuerimque et adhuc, qui sum, idem hic sim, parvus sum, illud autem non sustinuit, quum magnum sit, parvum esse: eodem modo etiam parvum illud quod nobis inest, non vult unquam magnum fieri* etc. Scilicet aliud est Socrates ὁ ἔχων τὰ ἐναντία, τὸ μέγεθος καὶ τὴν σμικρότητα καὶ ἐπονομαζόμενος τῇ ἐκείνων ἐπωνυμίᾳ (cf. §. seq.) aliud τὸ μέγεθος et ἡ σμικρότης, sive ἐν Σωκράτει ἐνοῦσα sive ἐν τῇ φύσει. (§. 119.) Socrates si comparetur Simmiæ, parvitatem in se recipit parvusque fit, nihil tamen ipse mutatus, sed ἔτι ὢν ὅσπερ ἐστὶ, οὗτος ὁ αὐτὸς sc. *Socrates.* Nauci non est, quam habet Aug. scriptura hæc—τὴν σμικρότητα οὐκέτι εἰμὶ, ὅσπερ ε. Heind.

καὶ ἔτι ὢν ὅσπερ εἰμὶ] Sensus loci desiderat, καὶ ἔτι ὢν ὅσπερ ἦν. Wytt.

ἐκεῖνο δὲ οὐ τετόλμηκε, μέγα ὄν, σμικρὸν εἶναι] *Illud autem, quum magnum esset, non ausum est, non sustinuit, parvum esse.* Bifariam hic usus verbi τολμᾷν exquisitus est: et quod de inanimatis usurpatur, ut modo vidimus θέλειν; et quod, vulgo *audere* significans, ponitur pro *velle, posse pati.* Sic Rep. ii. p. 422. F. ὃς ἂν μείνειεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ καὶ τολμήσειεν ἀπέχεσθαι τῶν ἀλλοτρίων. Leg. ix. p. 659. G. εἰ πατέρα ἀπέκτεινέ τις ποτὲ, αὐτὸν τοῦτο ὑπὸ τέκνων τολμῆσαι βίᾳ πάσχοντα ἔν τισὶ χρόνοις· quem locum apponit Suidas in Τολμῆσαι· ὑπομεῖναι. Plutarch. Pericle p. 156. A. ex Comico—τὸν δῆμον οἱ κωμῳδοποιοὶ λέγουσι πειθαρχεῖν οὐκέτι τολμᾷν—. Conferatur Gataker. Advers. Miscell. ix. p. 318. et Wetstenius ad Rom. v. 7. qui multa exempla congessit, quorum multa ad hanc caussam non pertinent. Wytt.

ὡς δ' αὔτως] Refertur ad præcedens ὥσπερ; ὥσπερ autem sic ἀσυνδέτως adjunctum pluribus e Platone exemplis adfirmavi ad Theætet. §. 76. Pro ὡς δ' αὔτως male Aug. ὡσαύτως. Politic. p.

γίγνεσθαι[l] οὐδὲ εἶναι,[m] οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν τῶν ἐναντίων ἔτι ὂν[n] ὅ περ ἦν ἅμα[o] τοὐναντίον γίγνεσθαί τε καὶ εἶναι, ἀλλ' r. 103. ἤτοι[p] ἀπέρχεται ἢ ἀπόλλυται ἐν τούτῳ τῷ παθήματι. [§. 119.] Παντάπασιν, ἔφη ὁ Κέβης, οὕτω φαίνεταί μοι.[q]
§. 54. W. Καί τις εἶπε τῶν παρόντων ἀκούσας—ὅς τις δ' ἦν, οὐ σαφῶς μέμνημαι—Πρὸς θεῶν, οὐκ ἐν τοῖς πρόσθεν[r] ἡμῖν[s] λόγοις αὐτὸ τὸ ἐναντίον τῶν νυνὶ[t] λεγομένων ὡμολογεῖτο, ἐκ τοῦ ἐλάττονος τὸ μεῖζον γίγνεσθαι καὶ ἐκ τοῦ μείζονος τὸ ἔλαττον, καὶ ἀτεχνῶς αὕτη εἶναι ἡ[u] γένεσις τοῖς ἐναντίοις ἐκ τῶν ἐναντίων;[v] νῦν δέ μοι δοκεῖ λέγεσθαι ὅτι τοῦτο[w] οὐκ ἄν ποτε γένοιτο. Καὶ ὁ Σωκράτης παραβαλὼν[x] τὴν κεφαλὴν καὶ ἀκούσας, Ἀνδρικῶς, ἔφη, ἀπεμνημόνευκας, οὐ μέντοι ἐννοεῖς τὸ διαφέρον τοῦ τε νῦν λεγομένου καὶ τοῦ τότε. τότε μὲν γὰρ ἐλέγετο ἐκ τοῦ ἐναντίου πράγματος τὸ ἐναντίον πρᾶγμα γίγνεσθαι, νῦν δὲ ὅτι[y] αὐτὸ τὸ ἐναντίον ἑαυτῷ[z] ἐναντίον οὐκ ἄν ποτε[a] γένοιτο, οὔτε τὸ[b] ἐν ἡμῖν οὔτε τὸ[c] ἐν τῇ φύσει. τότε μὲν γάρ, ὦ[d] φίλε, περὶ τῶν

ΛCEHIL.—[k] σμικρὸν καὶ τὸ Δ.—[l] γενέσθαι Φs.—[m] οὔτε εἶναι ΓΔΦCGLs, οὐδὲ εἶναι (τ) 𝔄.—[n] ὅτι ὂν I, αἴτιον 𝔄ΠΥ.—[o] ἅμα ἦν ΓG.—[p] ἤτι I.—[q] μοι φαίνεται ΓΞΥG.—[r] πρόσθεν 𝔄ΓΔΞΠΦG : ἔμπροσθεν *s.—[s] ἡμῖν ΔΦGIs : ὑμῖν *s.—[t] νῦν ΓG.—[u] ἡ (ἐκ) om ΛI.—[v] τῶν ἐναντίων τοῖς ἐναντίοις Φ.—[w] τοῦτο ὅτι ΞΥ.—[w] παραλαβὼν Gs.—[x] τὸ μὲν H.—[y] ὅτι om ΓE.—[z] ἑαυτοῦ I.—[a] ποτε om Λ.—[b] γέν. οὔτε ἐστι τὸ I.—[c] τὸ ante ἐν τῇ om EI.—[d] ὦ om L, ὦ...ἐχόντων om Φ.—[e] φαμεν ΓΔΛΠΦCEGHILs

310. D. ὡς δ' αὔτως τὸ περὶ τὴν ἀνδρίαν γένος δρᾷ. Xenoph. Anab. v. 6. 9. ὡς δ' αὔτως καὶ ὁ Παρθένιος ἄβατος. Denique de vocula δὲ in his ὡς δ' αὔτως post ὥσπερ illata vid. quæ notavi ad §. 46. Heind.

ἔτι ὂν ὅπερ ἦν] Ponendum videtur in fine periodi, post παθήματι. Wytt.

§. 119. ἔμπροσθεν ἡμῖν] ἡμῖν pro ὑμῖν ex Aug. et Ficin. dederat jam Fisch. Pro ἔμπροσθεν Aug. et Tub. πρόσθεν, perpetua librorum in his verbis varietate. De re ipsa vid. §. 41. 42. Heind.

ἐκ τῶν ἐναντίων] Sejunxi verba ὑποστιγμῇ a præcedd. quoniam his explicatur prægressum αὕτη. Heind.

λέγεσθαι ὅτι] Bas. 2. λέγεσθαι τοῦτο, ὅτι τοῦτο. operarum incuria, ut opinor. Fisch.

παραβαλὼν τὴν κεφαλὴν] *Admoto capite.* Summissius alter ille locutus erat, dum Socratem parum sibi in argumentatione constare arguit. Mox pro τὸ διαφέρον Aug. τὸ διάφορον. Heind.

ἀνδρικῶς, ἔφη, ἀπεμνημόνευκας] Et hujus adverbii, in disputandi alacritate notanda, usus Platonicæ est ironiæ. Menone p. 17. A. οὐδὲν κωλύει ἓν μόνον ἀναμνησθέντα, ὃ δὴ μάθησιν καλοῦσιν ἄνθρωποι, τἄλλα πάντα ἀνευρεῖν, ἐάν τις ἀνδρεῖος ᾖ, καὶ μὴ ἀποκάμῃ ζητῶν. Parmenid. p. 55. G. ταῦτα δὲ ἀνδρείως μὲν πάνυ ἡγοῦμαι πεπραγματεῦσθαι. Theæt. p. 129. B. ἀνδρικῶς πολὺν χρόνον ὑπομεῖναι, καὶ μὴ ἀνάνδρως φεύγειν—. 140. G. ἀνδρικῶς γε, ὦ Θεαίτητε, μάχῃ. Politic. p. 171. G. Charmide p. 238. C. Cratylo p. 272. E. Rep. ii. init. p. 421. C. Hipparcho p. 4. B. Wytt.

οὐκ ἄν ποτε γένοιτο] Aug. ἂν γένοιτό ποτε.—οὐκ ἄν ποτέ φαμεν ἐθ. Ita pro eo, quod in Edd. legitur, φαῖμεν Aug. Tub. Par. Particula ἂν ad ἐθελῆσαι pertinet. Heind.

ἐχόντων τὰ ἐναντία ἐλέγομεν, ἐπονομάζοντες αὐτὰ τῇ ἐκεί-
νων ἐπωνυμίᾳ, νῦν δὲ περὶ ἐκείνων αὐτῶν ὧν ἐνόντων ἔχει τὴν
ἐπωνυμίαν τὰ ὀνομαζόμενα· αὐτὰ δ' ἐκεῖνα οὐκ ἄν ποτέ II. iii. 98.
φαμεν[c] ἐθελῆσαι γένεσιν ἀλλήλων δέξασθαι. [§. 120.]
Καὶ ἅμα βλέψας εἰς[f] τὸν Κέβητα εἶπεν,[g] Ἆρα μή που,
ἔφη,[h] ὦ Κέβης, καὶ σέ τι[i] τούτων[j] ἐτάραξεν ὧν ὅδε εἶπεν;
Οὐδ' αὖ, ἔφη[k] ὁ Κέβης, οὕτως ἔχω· καί τοι οὔ τι[l] λέγω
ὡς οὐ πολλά με ταράττει. Ξυνωμολογήκαμεν[m] ἄρα, ἦ
δ' ὅς, ἁπλῶς τοῦτο, μηδέποτε[n] ἐναντίον ἑαυτῷ[o] τὸ ἐναντίον
ἔσεσθαι.[p] Παντάπασιν, ἔφη. Ἔτι δή μοι καὶ τόδε σκέ- §. 55. W.
ψαι, ἔφη, εἰ ἄρα ξυνομολογήσεις. θερμόν τι καλεῖς[q] καὶ
ψυχρόν; Ἔγωγε. Ἆρ' ὅπερ[r] χιόνα[s] καὶ πῦρ; Μὰ Δί'

et pr 𝔄: φαῖμεν *s.—[f] πρὸς 𝔄Π.—[g] ἔφη s.—[h] ἔφη add 𝔄ΓΔΛCEGHLs et rc Ξ.—[i] τι om E.—[j] τοιούτων EI.—[k] οὐδ' αὖ ἔφη ΞΥΦCLs cum corr Γ et γρ Π, ὁ δ' αὖ ἔφη 𝔄ΓΛΠEGHI, ὁ δ' ἂν Δ: οὐδ' ἔφη s.—[l] καίτοι οὔτι ΓG et mg 𝔄, καὶ τοιοῦτόν τι EI: καὶ τοιοῦτό τι *s.—[m] ξ. 𝔄ΞΥ.—[n] μηδέποτ' Δs.—[o] αὐτῷ ΓG.—[p] ἔσεσθαι post alterum ἐναντίον ponunt 𝔄ΓΔΞΠΥΦGIs, post prius *s.—[q] καλεῖν s.—[r] ἆρ' ὅπερ 𝔄ΓΔΛΞΦCEGHILs: ἆρ' οὐχ ὅπερ *s.—[s] χιόνα 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs: χιὼν *s.—[t] τόγε Δ.—

§. 120. εἰς τὸν] Tub. πρὸς. bene. At etiam supra c. 3. erat βλέψας εἰς τὸν Κρίτωνα. Mox Aug. μή που, ἔφη, ὦ Κ. καὶ εἰ σέ. Tub. μή που, ὦ Κέβη, ἔφη. Fisch.

οὐδ' αὖ, ἔφη ὁ Κ.] Cum Aldo Steph. omisit particulam αὖ, quam e Bas. 2. et Aug. (adde Par.) itemque e Tub. ubi scriptum 'Οδ' αὖ, restituit jam Fischer. Libri Tubingensis scriptura in Scholiis quoque memoratur. Scribendum Οὐκ αὖ, ut qui supra §. 58. dicebatur καρτερώτατος ἀνθρώπων πρὸς τὸ ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις, Cebes non rursus ita se dicat affectum, non denuo injectum sibi scrupulum. Nam οὐκ αὖ οὕτως ἔχω est οὐκ αὖ τεταραγμένος εἰμί. §. 93. καὶ τότε θαυμαστῶς ὡς ἐπείσθην—καὶ νῦν ἐμμένω ὡς οὐδενὶ λόγῳ. Καὶ μὴν, ἔφη ὁ Σιμ. καὶ αὐτὸς οὕτως ἔχω. Lysid. §. 24. διὰ τὸ σφόδρα προσέχειν τὸν νοῦν τοῖς λεγομένοις· δῆλος δ' ἦν καὶ ὅτε ἠκροᾶτο, οὕτως ἔχων (i. e. σφόδρα προσέχων τὸν νοῦν τοῖς λεγ.). Jam restituta hæc vocula ad certam, nisi fallor, emendationem ducit verborum subsequentium καὶ τοιοῦτό τι λέγω, ὡς οὐ πολλά με ταράττει. Legendum opinor, καίτοι οὐ τοῦτο λέγω, ὡς οὐ πολλά με ταράττει, *quanquam non nego, multa me turbare*, alias me incredulum esse et δύσπειστον hominem. Atque huic ego correctioni locum in ipso textu dedissem, ni aliquid tamen adhuc ad lectoris animum explendum requireretur. In his enim Οὐκ αὖ—οὕτως ἔχω erunt qui νῦν ante οὕτως desiderent; certe in seqq. ὡς οὐ πολλά με ταράττει post με addito vel ἀεὶ vel potius ἑκαστότε ægre ego careo. Mox Tub. ἑαυτῷ τὸ ἐναντ. ἔσεσθαι. Heind.

ἔτι δή μοι καὶ τόδε] Olymp. Καὶ εἴδη παρέλαβε καὶ τὰ συνουσιώμενα εἴδεσι, ἵνα μὴ διαφύγοι τὰς ὑποθέσεις ἡ ψυχὴ, εἴτις ἁπλῆν ζωὴν ὑποθοῖτο, καθάπερ τὰ ἁπλᾶ εἴδη, τὸ αὐτὸ θερμὸν καὶ τὸ αὐτὸ ψυχρὸν, οὔτε οὐσίαν μετὰ ζωῆς οὐσιωμένην, καθάπερ τὸ πῦρ μετὰ θερμότητος οὐσίωται. Forst.

θερμόν τι καλεῖς] Sic Forster. et Fischer. recte: et habent omnes libri ab illis adhibiti, et nostri omnes, excepto Veneto B. qui cum Stephano καλεῖν præbet. Wytt. Unus Stephanus sinceram lectionem ita pervertit, ξυνομολογήσεις θερμόν τι καλεῖν. Heind.

ἆρ' ὅπερ χιόνα καὶ πῦρ;] Ita Tub. cum Ficino, *Num tanquam nivem atque ignem?* Aug. ἆρ' ὅπερ χιὼν καὶ πῦρ; Vulgo ἆρ' οὐχ ὅπερ χιὼν καὶ πῦρ; in quibus etsi nominativus grammaticis legibus repugnat, vulgatam tamen suo more defendit Fischerus. Heind.

Digitized by Google

οὐκ ἔγωγε. Ἀλλ' ἕτερόν τι πυρὸς τὸ θερμὸν καὶ ἕτερόν τι
χιόνος[s] τὸ ψυχρόν; Ναί. Ἀλλὰ τόδε γ'[t] οἶμαι δοκεῖ
σοι, οὐδέποτε χιόνα γ'[u] οὖσαν, δεξαμένην τὸ θερμόν, ὥς περ
ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἐλέγομεν, ἔτι ἔσεσθαι ὅ περ ἦν, χιόνα καὶ
θερμόν, ἀλλὰ προσιόντος τοῦ θερμοῦ ἢ ὑπεκχωρήσειν αὐτῷ[v]
ἢ ἀπολεῖσθαι. Πάνυ[w] γε. Καὶ τὸ πῦρ γε αὖ προσιόν-
τος τοῦ ψυχροῦ αὐτῷ ἢ ὑπεξιέναι ἢ ἀπολεῖσθαι, οὐ μέντοι
ποτὲ[x] τολμήσειν[y] δεξάμενον τὴν ψυχρότητα ἔτι εἶναι ὅ περ
ἦν, πῦρ[z] καὶ ψυχρόν. [§. 121.] Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις.
Ἔστιν ἄρ', ἦ δ' ὅς, περὶ ἔνια τῶν τοιούτων, ὥστε μὴ μόνον
II. iii. 99. αὐτὸ[a] τὸ εἶδος ἀξιοῦσθαι τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος εἰς τὸν ἀεὶ[b]

[u] γ' add Φs.—[v] αὐτὸ 𝔄ΞΠΥ.—[w] πάνυ...ἀπολεῖσθαι om ΛCHIL et pr E.—[x] ποτε om Φs.—[y] τολμήσειεν pr 𝔄.—[z] πῦρ om I.—[a] ἑαυτοῦ ΓΔΛΠΦCEGHILs.—[b] ἀεὶ om

οὐδέποτε χιόνα οὖσ.] *Nunquam nivem, quamdiu nix sit, recepto calore, ut ante diximus, adhuc, quod erat, nivem et calidum simul futuram.* Verba ὥσπερ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν (§. 118.) ἐλέγομεν ad loquendi hoc genus δεξαμένην τὸ θερμὸν referuntur. HEIND.

δεξαμένην] Lego δεξομένην in futuro: ut legendum docent verba ἔσεσθαι et ὑπεκχωρήσειν. SERRAN.

πάνυ γε—ἢ ἀπολεῖσθαι] Omissa sunt in Aug. FISCH.

τολμήσειν] Tub. τολμήσειε. At infinitivus τολμήσειν pendet, ut infinitivi superioris membri ὑπεξιέναι, h. e. ὑπεκχωρήσειν, et ἀπολεῖσθαι, a verbis δοκεῖ σοι. FISCH.

§. 121. ἔστιν ἄρα—ὥστε] Soph. Philoct. 656. Ἆρ' ἐστὶν ὥστε καγγύθεν θέαν λαβεῖν—; Similiterque Isocrat. Archidam. p. 124. A. Steph. Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι,—τί θαυμαστὸν εἰ καὶ τὰ νῦν καθεστῶτα λήψεταί τινα μετάστασιν; HEIND.

αὐτὸ τὸ εἶδος—μορφὴν ἀεὶ] Notetur alius verborum usus: quo εἶδος ut universalius habetur, μορφὴ minus universale, et quasi communio τοῦ εἴδους· veluti *numerus impar*, εἶδος dicitur, *tria* autem illius μορφὴν habere. In quo ipse hac in disputatione Plato variat, mox §. 56. *tria* nominans ἰδέαν: *imparem numerum*, μορφήν. Plotinus de Pulchritudine, rebus singularibus impertita per communionem cum idea pulchritudinis, Enn. i. vi. p. 52. A. πῶς δὲ καλὰ κἀκεῖνα καὶ ταῦτα; μετοχῇ εἴδους φαμὲν ταῦτα. πᾶν γὰρ τὸ ἄμορφον, πεφυκὸς μορφὴν καὶ εἶδος δέχεσθαι, ἄμοιρον ὂν λόγου καὶ εἴδους, αἰσχρὸν καὶ ἔξω θείου λόγου· καὶ τὸ πάντη αἰσχρὸν τοῦτο· αἰσχρὸν δὲ καὶ τὸ μὴ κρατηθὲν ὑπὸ μορφῆς καὶ λόγου: οὐκ ἀνασχομένης τῆς ὕλης πάντη κατὰ τὸ εἶδος μορφοῦσθαι. Aristot. Metaph. iv. 4. φύσιν in iis ponit, pronuncians—οὔπω φαμὲν τὴν φύσιν ἔχειν, ἂν μὴ ἔχῃ τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφήν. Stobæi Eclog. Phys. p. 30. insignis explicatio, ex Eudoro Academico, ut videtur, descripta: Πυθαγόρας τὰ λεγόμενα εἴδη καὶ τὰς ἰδέας ἐν τοῖς ἀριθμοῖς, καὶ ταῖς ἁρμονίαις αὐτῶν, καὶ τοῖς καλουμένοις γεωμετρικοῖς ἐτίθετο ἀχώριστα τῶν σωμάτων. Ταύτας δὲ τὰς ἀρχὰς ποτὲ μὲν εἶναι φησὶ Ἀριστοτέλης δύο, τήν τε ὕλην, καὶ τὸ εἶδος, ὃ καὶ μορφὴν καλεῖ καὶ ἐντελέχειαν, καὶ τὸ τί ἦν εἶναι, καὶ οὐσίαν τὴν κατὰ τὸν λόγον, καὶ ἐνέργειαν· οὕτως αὐτῷ πλούσιον καὶ πολυώνυμόν ἐστι τὸ εἶδος· τοσούτῳ μὲν οὖν διαφέρειν τὸ εἶδος τῆς μορφῆς, ὅτι τὸ μέν ἐστιν διῆκον διὰ βάθους, ἡ δ' ἐπιπολαίως· καὶ ἡ μὲν παραπλήσιως λευκότητι κατὰ τὴν ζωγραφίαν, τὸ δὲ περὶ τὴν τοῦ γάλακτος οὐσίαν· ταυτὸ δὲ εἶδος λέγεται καθ' ὅσον τὸ μὲν εἰδοποιεῖ, τὸ δὲ διαμορφοῖ τὴν ὕλην· quorum postrema sic emendanda videntur—ζωγραφίαν, τὸ δὲ χροιᾷ τῇ γάλακτος κατ' οὐσίαν· ταυτὸ δὲ—εἰδοποιεῖ· τὸ δὲ μορφὴ, καθ' ὅσον διαμορφοῖ τὴν ὕλην· i. e. *et* μορφὴ *quidem similis est albedini picturæ per superficiem inductæ: εἶδος autem lacti, per se totum albedinem habenti: et hoc item vocatur εἶδος, quia corpora ad speciem redigit; hæc forma, quia corpora format.* Sed Ari-

χρόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι, ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου μορφὴν ἀεὶ ὅταν περ ᾖ. ἔτι δ' ἐν τοῖσδε[c] ἴσως ἔσται σαφέστερον ὃ λέγω. τὸ γὰρ περιττὸν ἀεί που δεῖ[d] τούτου τοῦ ὀνόματος τυγχάνειν, ὅ περ νῦν λέγομεν· ἢ οὔ; Πάνυ γε. Ἆρα μόνον τῶν ὄντων, τοῦτο[e] γὰρ ἐρωτῶ, ἢ[f] καὶ[g] ἄλλο τι,[h] ὃ ἔστι μὲν οὐχ ὅ περ τὸ περιττόν, ὅμως δὲ I. 104.
δεῖ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ τοῦτο καλεῖν ἀεί, διὰ τὸ οὕτω πεφυκέναι ὥστε[i] τοῦ[j] περιττοῦ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι; λέγω δὲ αὐτὸ εἶναι οἷον καὶ ἡ τριὰς πέπονθε καὶ ἄλλα πολλά. σκόπει δὲ[k] περὶ τῆς τριάδος· ἆρα οὐ δοκεῖ σοι τῷ[l] τε αὐτῆς ὀνόματι ἀεὶ προσαγορευτέα εἶ-

ΓG.—[c] τῷδε ΛCEHIL.—[d] δεῖ που Φs.—[e] ὄντων ἢ καὶ ἄλλο τι· τοῦτο (non omissis mox καὶ ἄλλο τι) ΓG.—[f] ἢ om ΓG.—[g] καὶ om IL et pr ΞE.—[h] τι : καὶ ἄλλο τι : ὃ Υ.—[i] ὥστως, in mg οὕτω πῶς, H.—[j] ὥστε καὶ τοῦ L.—[k] δὲ ΛΠΦCEGHI, δὲ[η] 𝔄,

stotelis εἶδος diversum a Platonico, hic non persequimur. Ad præsentem caussam pertinet Plutarch. de Animi Creat. in Timæo p. 1013. C. αὐτός τε γὰρ ὁ κόσμος οὗτος, καὶ τῶν μερῶν ἕκαστον αὐτοῦ συνέστηκεν ἔκ τε σωματικῆς αὐτοῦ οὐσίας καὶ νοητῆς· ὧν ἡ μὲν ὕλην καὶ ὑποκείμενον, ἡ δὲ μορφὴν καὶ εἶδος τῷ γενομένῳ παρέσχε· καὶ τῆς μὲν ὕλης τὸ μετοχῇ καὶ εἰκασίᾳ τοῦ νοητοῦ μορφωθὲν, εὐθὺς ὁρατὸν καὶ ἁπτόν ἐστι· ἡ δὲ ψυχὴ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν· ibid. p. 1022. E. Et extra hoc argumentum junguntur: v. c. De Communib. Not. adv. Stoic. p. 1064. A. τὸν Ὀδυσσέα—μεταβαλεῖν εἰς θηρίου μορφὴν τὸ εἶδος· i. e. *Ulyssem ex hominis specie in bruti formam mutari.* Arato p. 1035. E. τὴν μορφὴν καὶ τὸ εἶδος δοκῶν κατέχειν. Ælian. Nat. Anim. iii. 23. ἀμείβειν τὰ εἴδη εἰς ἀνθρώπου μορφήν· *suam speciem convertere in hominis formam.* Wytt.

τοῦ αὐτοῦ ὀνόματος] Aug. τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος, probante Fischero. Absurda profecto sententia, si hoc diceretur, non modo genus ipsum suum nomen semper obtinere, sed etiam aliud aliquid. Hoc dicit scriptor, non modo genus ipsum semper, sed etiam aliud quid eodem impertiri nomine (sc. quo genus illud,); non modo τὸ περιττὸν nomen habere τοῦ περιττοῦ, sed idem etiam *ternionem habere.* Igitur unice h. l. verum τοῦ αὐτοῦ, aliaque mox est ratio in his ὅμως δὲ δεῖ αὐτὸ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ ὀνόματος καὶ τοῦτο καλεῖν ἀεί. Heind.

ἐν τῷδε] Sic cum Aug. et Par. Bas. 2. atque Ficinus *in hoc* vertens. De nive et igne locutus Socr. his unum addit exemplum τοῦ περιττοῦ. Vulgo ἐν τοῖσδε.—ὅπερ νῦν λέγομεν sc. τὸ περιττόν.—οἷον καὶ ἡ τριὰς πέπονθε. Subaudi εἶναι. Tum Aug. σκόπει δέ. Heind.

ἆρα μόνον] Aug. ἔτι μόνον. male. Fisch.

διὰ τὸ οὕτω—μηδέποτε ἀπολείπεσθαι] Plato scribere potuisset, διὰ τοῦ εἴδους τοῦ περιττοῦ μεταλαμβάνειν, h. e. *quia in eam cadit notio numeri imparis.* Fisch.

αὐτῆς ὀνομ.] Scribendum αὑτῆς, quum intelligendum sit τῷ ἑαυτῆς ὀνόματι. Mox post περιττοῦ malim interpungere, hoc modo, καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ, ὄντος οὐχ ὅπερ τῆς τριάδος. Existimo enim ὅπερ referre ὄνομα: ut dicat ternarium numerum non solum suo sed imparis etiam nomine esse appellandum: quamvis hic impar non sit idem quod nomen ternarii. Ut autem significaretur: Quamvis impar non idem sit quod ternarius: scribendum fuisset οὐχ ὅπερ ἡ τριάς. Hunc tamen sensum sequitur et Fic. minimeque ab eo de quo agitur est alienus. Steph.

Ita etiam Aristip. et Ficin. cujus hic versionem secuti sumus. Forst.

Pro αὐτῆς dedi αὑτῆς, ut scribendum jam Steph. monuerat. Mox vulgo οὐχ ὅπερ τῆς τρ. Aut scribi debuit ὄντος οὐχ ὅπερ ἡ τριάς (ἐστιν), aut, ut edidimus, ὄντος οὐχ οὗπερ τῆς τριάδος, eadem fere structura, quæ imprimis frequens est in verbo οἷος, velut Thucyd. vii. 21. πρὸς ἄνδρας τολμηροὺς ὄντας οἵους καὶ Ἀθηναίους. Heind.

ναι καὶ τῷ τοῦ περιττοῦ, ὄντος[m] οὐχ οὗ περ[n] τῆς τριάδος; ἀλλ' ὅμως οὕτω πως[o] πέφυκε καὶ ἡ τριὰς καὶ ἡ πεμπτὰς[p] καὶ ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας,[q] ὥστε οὐκ ὢν[r] ὅ περ τὸ περιττὸν ἀεὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐστὶ περιττός. καὶ αὖ τὰ δύο καὶ τὰ[s] τέτταρα[t] καὶ ἅπας ὁ ἕτερος αὖ[u] στίχος τοῦ ἀριθμοῦ οὐκ ὢν ὅ περ τὸ ἄρτιον, ὅμως ἕκαστος αὐτῶν ἄρτιός ἐστιν ἀεί.[v] ξυγχωρεῖς ἢ οὔ; [§. 122.] Πῶς γὰρ οὔκ;

om ΓL: δὴ *s.—[l] τό Δ.—[m] περιττοῦ γε ὄντος Γ.—[n] οὗπερ Heindorfius: libri ὅπερ.—[o] πως om ΓG.—[p] πεντὰς ΔΛΦΕΗΙs cum corr Π et mg 𝔄.—[q] ἅπας στίχος ὥστε rc Γ.—[r] ἂν I.—[s] τὰ post καὶ om ΔΦCGHLs.—[t] τέτταρα 𝔄ΓΔΛΞΠΥΦCHIs: τέσσαρα *s.—[u] ἂν Δ.—[v] ἀεί om CEHI.—[w] δὲ om L.—[x] οὐ δεχόμενα ἄλληλα Δ.

τοῦ περιττοῦ, ὄντος] Stephanus interpungendum putabat post τοῦ περιττοῦ, non post ὄντος, hoc sensu, *quamvis hic impar non sit idem, quod nomen ternarii*: ut in ὅπερ intelligeretur ὄνομα. Quam in opinionem, et Ficini eum versio deduxit, et Bas. 1. 2. ubi legitur περιττοῦ, ὄντος οὐχ ὅπερ τῆς τριάδος; at Ficin. *et simul nomine imparis? Quod quidem impar non idem est, quod est ternarius.* Atque Forsterus quidem ita edidit, et cum eo nos quoque. Sensus est, *Nonne tibi videtur ternio* (Gellius i. 20.) *et suo ipsius nomine semper appellandus esse, et nomine numeri imparis, qui diversus est a ternione?* Sed est tamen hoc loco insolentia quædam in structura verborum. nam pro οὐχ, ὅπερ τῆς τριάδος debebat scribi οὐχ, ὅπερ ἡ τριάς· ut supra erat οὐχ, ὅπερ χιών, καὶ πῦρ. Sed Plato videtur genitivum posuisse, sententiam verborum sequutus: nam ὄντος οὐχ ὅπερ idem est, quod ἑτέρου· ut supra dixit, ἕτερόν τι πυρὸς τὸ θερμὸν, καὶ ἕτερόν τι χιόνος τὸ ψυχρόν. Cæterum *numerus impar* vocatur τὸ περιττὸν, quia in hoc genere numeri semper aliquid est superfluum. Theo Smyrnæus M. Π. c. 5. Καὶ ἄρτιοι μέν εἰσιν οἱ ἐπιδεχόμενοι τὴν εἰς ἴσα διαίρεσιν, ὡς ἡ δυὰς, ἡ τετράς· περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, οἷον ὁ ε, ὁ ζ. Fisch.

πεμπτὰς] Tub. πεντάς. Eadem scripturæ varietas in libris antiquis est apud Xen. Cyrop. ii. 1. 13. et apud Pollucem i. 127. ubi v. Jungerman. At πεμπτὰς rectum est. Photius Lex. apud Albert. ad Hesych. t. ii. p. 909. Πέμπτα· Πέντε· καὶ Αἰολεῖς, καὶ Ἴωνες, καὶ Ἀττικοί. Fisch.

καὶ ἡ πεμπτὰς, καὶ ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας] Vereor ut interpretes recte ceperint: Ficin. *et quinarius, et omnis medietas numeri*: Cornar. *et quinarius, et omnis dimidius numerus*: Dacier. *et quinarius et alii numeri impares*: hic quidem recte ad rem, ad verba non item. Totius numeri duæ sunt partes, *par* et *impar*: seu omnium omnino numerorum multitudo duabus æqualibus partibus constat, altera parium, altera imparium. Ergo ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ ἅπας, est *tota altera dimidia pars numerorum*, scilicet imparium. In nomine πεμπτὰς autem omnes libri consentiunt, exceptis Vind. B F, qui dant πεντάς· quæ est communis forma. Illa πεμπτὰς legitur et in Xenoph. Hellen. vii. 2. 6. apud quem aliis locis πεμπὰς occurrit: illam Æolicæ Dialecto tribuit Maittair. de Dialect. p. 190. nullo auctore. Conferatur H. Steph. Thes. L. Gr. t. ii. p. 217. A. Wytt.

ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ πᾶς] ὁ ἀριθμὸς h. l. est *tota numerorum series*, ut Theætet. §. 14. τὸν ἀριθμὸν πάντα δίχα διελάβομεν etc. Ὁ ἥμισυς τοῦ ἀριθμοῦ pro τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ vulgare dicendi est genus. Vid. Wolf. ad Demosth. Leptin. §. 7.—καὶ τὰ τέσσαρα. Aug. καὶ τέτταρα, idemque liber deinde cum Bas. 2. omittit particulam ἀεί. Heind.

ὁ ἕτερος αὖ στίχος τοῦ ἀριθμοῦ] *Alter ordo numeri*: i. e. numeri pares, quasi una deinceps *linea* positi; hic enim est στίχος, pro quo Fischer. credo operarum vitio, habet στίφος, quod est *caterva*. Numerorum autem, parium et imparium, duplex ordo duabus contrariis lineis apponi solebat. Plutarch. de Animi Creat. in Timæo p. 1022. D. ὁ γὰρ Θεόδωρος, οὐχ ὡς ἐκεῖνοι, δύο στίχους ποιῶν, ἀλλ' ἐπὶ μιᾶς εὐθείας ἐφεξῆς τούς τε διπλασίους ἐκτάττων καὶ τοὺς τριπλασίους—. ibid. p. 1027. D. Theon. Mathem. Plat. i. 5. Wytt.

ἔφη. Ὃ τοίνυν, ἔφη, βούλομαι δηλῶσαι, ἄθρει. ἔστι δὲ[w] τόδε, ὅτι φαίνεται οὐ μόνον ἐκεῖνα τὰ ἐναντία ἄλληλα οὐ II. iii. 100. δεχόμενα,[x] ἀλλὰ καὶ ὅσα οὐκ ὄντα ἀλλήλοις ἐναντία ἔχει ἀεὶ[y] τἀναντία, οὐδὲ ταῦτα ἔοικε δεχομένοις ἐκείνην τὴν ἰδέαν ἣ ἂν[z] τῇ[a] ἐν αὐτοῖς οὔσῃ ἐναντία ᾖ, ἀλλ' ἐπιούσης αὐτῆς[b] ἤτοι ἀπολλύμενα ἢ ὑπεκχωροῦντα. ἢ οὐ φήσομεν τὰ τρία καὶ ἀπολεῖσθαι πρότερον καὶ ἄλλο ὁτιοῦν πείσεσθαι, πρὶν[c] ὑπομεῖναι ἔτι τρία ὄντα ἄρτια γενέσθαι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Κέβης. Οὐδὲ[d] μήν, ἦ δ' ὅς, ἐναντίον γ'[e] ἐστὶ δυὰς τριάδι.[f] Οὐ γὰρ οὖν. Οὐκ ἄρα μόνον τὰ εἴδη τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα ἄλληλα, ἀλλὰ καὶ ἄλλ' ἄττα τὰ[g] ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα. Ἀληθέστατα, ἔφη, λέγεις. Βούλει οὖν, ἦ δ' ὅς,[h] ἐὰν οἷοί τε §. 56. W. ὦμεν,[i] ὁρισώμεθα[j] ὁποῖα ταῦτ' ἐστίν; Πάνυ γε. Ἆρ' οὖν, ἔφη, ὦ Κέβης, τάδε εἴη ἄν, ἃ[k] ὅ τι ἂν κατάσχῃ,[l] μὴ μόνον

—[y] ἔχει ἀεὶ τἀναντία 𝔄ΔΞΠΥΦs, om pr Γ: ἀεὶ ἔχει τὰ ἐναντία *s.—[z] ᾗ ἂν C, ἐὰν (οἷς) ΓG.—[a] τῇ...οὔσῃ] τὰ...ὄντα ΔC.—[b] αὐτῇ Φ, αὐτοῖς corr Γ: αὐτῇ *s.—[c] πρὶν ΓΔΛΠΥCEGHILs, πρὶν ἢ 𝔄: πρινὴ s.—[d] οὐ δὴ pr Π.—[e] γε om ΞΥ.—[f] τριάδος I.—[g] τὰ om ΛCEHIL, τὰ ἐναντία post ὑπομένει ponit Φ.—[h] ἔφη ΓΔΦs.—[i] δκοβτεῶμε G: om pr Γ.—[j] ὁρισόμεθα G.—[k] ἃ om ΛΞΠΥEGHIL et pr 𝔄Γ.—[l] κατάσχοι C et

§. 122. ὅσα οὐκ ὄντα ἀλλ.] Tub. ὄντ' ἀλλήλοις ἐναντία ἔχει ἀεὶ τ' ἐναντία (imo τἀναντία). Ita ἐναντία sunt τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρὸν, τὸ ἄρτιον et τὸ περιττόν; τὸ πῦρ ipsum non est ἐναντίον τι αὐτὸ, neque ἡ τριὰς, sed tamen neque τὸ πῦρ admittit τὴν ἰδέαν τοῦ ψυχροῦ, neque ἡ τριὰς τὴν τοῦ ἀρτίου, quoniam hoc in se continet τὸ ἐναντίον, τὴν τοῦ περιττοῦ ἰδέαν, illud τὴν τοῦ θερμοῦ. Heind.

τῇ ἐν αὐτοῖς οὔσῃ] Libri scripti editique ἐν αὐτῇ. Correctionem Zeunii et ipsa ratio flagitat et Ficini confirmat versio, *quæ ipsi speciei, quam in se habent, contraria sit.* Heind.

ἤτοι ἀπολλύμενα ἢ ὑπεκχωρ.] Sc. φαίνεται, quod tamen post interjecta illa οὐδὲ ταῦτα ἔοικε δεχομένοις etc. paullo durius omissum. Nam præcedens ἔοικεν etsi per se sermonis ratio subaudiri patitur (Cratyl. §. 77. Ὀδύνη δὲ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως τῆς λύπης κεκλημένη ἔοικεν. Xenoph. Hellen. vi. 3. 5. Ἐοίκατε τυραννίσι μᾶλλον ἢ πολιτείαις ἡδόμενοι. Memor. Socr. iv. 3. 8. Νὴ τὸν Δία, ἔφη, καὶ ταῦτα παντάπασιν ἔοικεν ἀνθρώπων ἕνεκα γιγνόμενα, ut recte ibi Codd. et Ald. Long. Pastor. p. 49. ἐῴκεσαν ἐλεοῦσαι τὸν Δάφνιν:) hic tamen post dativum δεχομένοις molestissime ad nominativum transiret oratio, ac ne hæc quidem ἀλλ'—ἤτοι ἀπολλυμένοις ἢ ὑπεκχωροῦσιν (ἔοικε) satis placerent in re certa apertaque. Deinde Tub. ἢ ἀφήσομεν et omisso ἢ, Aug. πρὶν ὑπομεῖναι, et paullo post Tub. Οὐ μὴν pro οὐδὲ μ. Heind.

οὐδὲ μὴν—ἐναντίον γέ ἐστι δυὰς τριάδι;] Declaratur his verbis, τὴν τριάδα non posse inter ipsa τὰ εἴδη τὰ ἐναντία referri. Τριὰς enim si quid foret per se ἐναντίον, huic non posset non contrarium esse ἡ δυὰς, quod secus est.—ἀλλὰ καὶ ἄλλ' ἄττα τὰ ἐναντία οὐχ ὑπομένει ἐπιόντα, *sed etiam alia quædam non sustinent accessum eorum, quæ vere sunt contraria.* Male Aug. ἄττα ἐναντία. Heind.

τάδε εἴη ἂν κ. τ. λ.] Hæc vulgo ex Cornarii correctione ita leguntur: τάδε εἴη ἂν ἃ ὅ,τι ἂν κατάσχῃ, μὴ μόνον ἀναγκάζει τὴν αὑτοῦ ἰδέαν αὐτὸ σχεῖν, ἀλλὰ καὶ μηδ' ἐναντίαν αὐτῇ δέχεσθαι; In quibus ille ἃ ante ὅτι, omissum in Ald. et Bass. itemque in Aug. et Tub. recte restituit, idque Ficinus quoque expressit:

ἀναγκάζει[m] τὴν αὑτοῦ[n] ἰδέαν αὐτὸ ἴσχειν,[o] ἀλλὰ καὶ ἐναντίου[p] ἀεὶ αὐτῷ τινός; Πῶς λέγεις; [§. 123.] Ὥς περ ἄρτι ἐλέγομεν. οἶσθα[q] γὰρ δή που ὅτι ἃ ἂν ἡ τῶν τριῶν ἰδέα κατάσχῃ,[r] ἀνάγκη αὐτοῖς οὐ μόνον τρισὶν εἶναι ἀλλὰ καὶ περιττοῖς; Πάνυ γε. Ἐπὶ[s] τὸ τοιοῦτον[t] δή, φαμέν, ἡ[u] ἐναντία ἰδέα ἐκείνῃ τῇ μορφῇ ἣ ἂν τοῦτο ἀπεργάζηται,
II. iii. 101. οὐδέποτ' ἂν ἔλθοι.[v] Οὐ γάρ. Εἰργάζετο δέ[w] γε ἡ περιττή; Ναί. Ἐναντία δὲ ταύτῃ ἡ τοῦ ἀρτίου; Ναί. Ἐπὶ[x] τὰ τρία ἄρα ἡ τοῦ ἀρτίου ἰδέα οὐδέποτε ἥξει; Οὐ δῆτα. Ἄμοιρα δὴ[y] τοῦ ἀρτίου τὰ τρία; Ἄμοιρα. Ἀνάρτιος ἄρα[z] ἡ τριάς; Ναί. Ὃ τοίνυν ἔλεγον ὁρίσασθαι,[a] ποῖα

corr Γ.—[m] ἀναγκάζειν ϤΞΠΥ et mg E, ἀναγκάζοι I, ἀναγκάζῃ Δ.—[n] ἑαυτοῦ Δs.—[o] αὐτὸ ἴσχειν ΓΛCEGHIL et corr Ξ, αὐτοῖς ἴσχειν Φ et corr Π, αὐτὸ τοῖς ἴσχειν s, ἴσχειν (omisso pronomine) Δ: αὐτὸ σχεῖν *ς.—[p] ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος ϤΞΠΥ et mg E, ἐναντίου ἀεί τινος αὐτῷ ΓΔΦG, ἐναντίου δεῖ αὐτῷ τινός ΛCEHL, ἐναντίου δεῖ ἀεί τινος αὐτῷ s, ἐναντίου δεῖ αὐτό τινος I: μηδ' ἐναντίαν αὐτῇ δέχεσθαι ς.—[q] οἶ H.—[r] κατάσχοι corr Γ.—[s] ἐπεὶ I, ἐπειδὴ ΓG.—[t] τοιοῦτο s.—[u] ἧ ΓΥΕΗ.—[v] ἔλθοιη s. [w] δέ om G et pr Γ.—[x] ἐπὶ...δῆτα om G et pr Γ.—[y] δὲ L.—[z] ἄρ' Δ.—[a] ὁρίσασθαι
ω
ϤΛΞΥEGIL et pr ΓΠ, ὁρίσασθαι δεῖν ΔΦCs et rc ΓΠ, ὁρίσασθαι H: ὥρισται ς.—

quæ quodcunque occupant, tale reddunt, ut non solum sui ipsius ideam retinere cogatur, sed etiam contrario illi sit opus. Postremam autem horum partem, ἀλλὰ καὶ—δέχεσθαι non poterat infelicius Platonicorum ille librorum emendator tractare. Nam quæ hæc est definitio, in qua ponitur id ipsum, quod definiri debebat? Nempe eo ista redit lectio, ut Socrates dicat, quæ contrarium non admittant, ea esse, quæ quidquid occupaverint, id cogant contrariam sibi ἰδέαν non admittere. Bonum factum, quod perversæ scripturæ nullius libri accedit consensus. Nam Ald. et Bas. 1. habent μηδ' ἐναντίου, αὐτῷ δήνος, ex quo Turnebus fecit μηδ' ἐναντίου αὐτῷ δεῖνος. Bas. 2. μηδ' ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος. Aug. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου δεῖ αὐτῷ τινος, quæ Ficini translatio reddit. Quarum lectionum propius quæque ad veram accedit, servatam in Tub. ἀλλὰ καὶ ἐναντίου αὐτῷ ἀεί τινος, in quibus, αὐτῷ mutato in αὑτοῦ, ea inest sententia quam et argumentatio flagitat et confirmant paullo post seqq. Socratis verba ἀλλ' ὅρα δὴ εἰ οὕτως ὁρίζῃ, μὴ μόνον etc. Jam enim hoc dicet philosophus: 'præter ea, quæ ipsa inter se contraria sunt, ut τὸ θερμὸν et τὸ ψυχρὸν, τὸ ἄρτιον et τὸ περιττὸν, alia quædam non suscipiunt quidquam ex his contrariis; v. c. ἡ τριὰς non suscipit τὸ ἄρτιον ipsum. Hæc ea sunt, quæ, quidquid amplectuntur tenentque, id cogunt non modo suam tenere formam (ἰδέαν), sed etiam semper alicujus, quod ipsum est contrarium. Velut ἡ τριὰς quidquid amplexa tenet, id cegit non modo tria esse, sed etiam notionem in se habere ejus, quod per se ipsum contrarium est, τοῦ περιττοῦ.'—ἴσχειν hoc ex Aug. et Par. pro σχεῖν recepi. Paulo ante ἀναγκάζειν Tub. Heind.

§. 123. ἣ ἂν τοῦτο ἀπεργάζηται] τοῦτο sc. τὸ περιττὸν εἶναι. ἣ, quod pro ἧ restituerat Cornarius, habent Tub. et Aug. Vocabulum μορφὴν eodem, quo h. l. modo posuerat §. 121. ὃ ἔστι μὲν οὐκ ἐκεῖνο, ἔχει δὲ τὴν ἐκείνου μορφὴν ἀεί. Heind.

ἡ περιττὴ] Mallem hic, deleto articulo ἡ, verbum εἰργάζετο passive accipere. Mudg. Similiterque in versione sua Aristipp. Forst.

ἡ περιττὴ] Sc. μορφὴ est i. q. ἡ τοῦ περιττοῦ ἰδέα s. μορφή. Heind.

ἡ τοῦ ἀρτίου] Aug. ἡ τοῦ ἐναντίου. Fisch.

ὃ τοίνυν ἔλεγον ὁρίσασθαι] Denuo hic, ut centies alibi, Cornarii auctoritate deceptus Stephanus genuinam corrupit

οὐκ ἐναντία τινὶ ὄντα ὅμως οὐ δέχεται αὐτὸ[b] [τὸ ἐναντίον],
οἷον νῦν ἡ τριὰς τῷ ἀρτίῳ οὐκ οὖσα[c] ἐναντία οὐδέν τι μᾶλ-
λον αὐτὸ δέχεται, τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῷ ἀεὶ[d] ἐπιφέρει, καὶ
ἡ δυὰς τῷ περιττῷ καὶ τὸ πῦρ τῷ ψυχρῷ καὶ ἄλλα πάμ- I. 105.
πολλα, ἀλλ' ὅρα δὴ εἰ οὕτως ὁρίζει,[e] μὴ μόνον τὸ ἐναντίον
τὸ ἐναντίον μὴ[f] δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι
ἐναντίον ἐκείνῳ ἐφ' ὅ τι[g] ἂν αὐτὸ ἴῃ,[h] αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον τὴν τοῦ
ἐπιφερομένου ἐναντιότητα μηδέποτε δέξασθαι. [§. 124.]
Πάλιν δὲ[i] ἀναμιμνήσκου· οὐ γὰρ χεῖρον πολλάκις ἀκού-

[b] αὐτῷ Δ.—[c] οὐκ οὖσα τῷ ἀρτίῳ Φ.—[d] ἀεὶ αὐτῷ 𝔄ΞΠΥ.—[e] ὁρίζει ΛΗΙ.—[f] τῷ
ἤ
ἐναντίῳ μὴ Η.—[g] ὅτῳ s et mg 𝔄, ὅπερ τῷ Δ.—[h] ἴῃ Ε, ᾖ 𝔄ΞΥ et corr Π, εἴη Φs.—

scripturam, illius jussu ὥρισται rescribens pro eo, quod Edd. vett. et Aug. Tub. Par. præstant, atque versio Ficini (*quod ergo definiendum assumpseram*) et, teste Forstero, Aristippi expressit, ὁρίσασθαι. ἔλεγον in his, ut sæpe, idem fere est quod ἐκέλευον; hæc autem, οἷον νῦν ἡ τριὰς—ἄλλα πάμπολλα, per parenthesin quandam interponuntur, ut vocula ἀλλὰ interruptum redordiatur sermonem. Isocrat. de Big. p. 354. B. πρὸς δὲ τὴν πολιτείαν, οὐδὲ γὰρ τοῦτο παραλειπτέον, ὥσπερ οὐδ' ἐκεῖνος αὐτῆς ἠμέλησεν, ἀλλὰ τοσούτῳ τῶν μάλιστ' εὐδοκιμησάντων ἀμείνων περὶ τὸν δῆμον ἐγεγόνει etc. Et hujusmodi elegantiarum auceps Ælian. V. H. vi. 10. Οἱ γὰρ δύο παῖδες, οἵπερ οὖν ἤστην αὐτῷ, Πάραλός τε καὶ Ξάνθιππος, ἀλλὰ οὗτοι μὲν κατὰ τὴν νόσον τὴν δημοσίαν τοῦ λοιμοῦ ἀπέθανον. HEIND.

ὅμως οὐ δέχεται αὐτ.] Aug. ὅμως οὐδέποτε αὐτὸ τ. ἐ. Scr. ὅμως οὐδέποτε δέχεται α. τ. ἐ. HEIND.

αὐτὸ τὸ ἐναντίον] Equidem vitium subesse putem, ac τὸ ἐναντίον aut delendum, aut mutandum in τὸ οὐκ ἐναντίον· i. e. *Ternio non recipit parem, quamvis non contrarium.* WYTT.

τὸ γὰρ ἐναντίον αὐτῷ] αὐτῷ sc. τῷ ἀρτίῳ. Huic contrarium, τὸ περιττὸν, semper affert ἡ τριὰς, quamcunque rem amplectitur.—καὶ ἡ δυὰς τῷ περιττῷ. sc. τὸ ἐναντίον (τὸ ἄρτιον) ἐπιφέρει (τοῖς πράγμασι). HEIND.

ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τι ἐν.] In his dativus ἐκείνῳ non ab ἐναντίον pendet, sed ab ἐπιφέρῃ. *Sed illud quoque, quodcunque contrarium aliquid affert ei ad quod accedit, id ipsum nunquam recepturum esse contrarium ejus quod affert.* Ut ἡ τριὰς, quæ rebus, ad quas accedit, τὸ περιττὸν (quod est per se ἐναντίον τι) affert, ea ipsa hujus τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦ περιττοῦ, contrarium (τὸ ἄρτιον) non recipit. Bene Olympiod. τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦτ' ἔστι, τοῦ συμπεφυκότος αὐτῷ εἴδους. HEIND.

ἐφ' ὅ,τι ἂν αὐτὸ ἴῃ] Hanc Aug. et Ficini versio stabiliunt itemque prægressæ sæpius locutiones ἐπιούσης τῆς ἰδέας et οὐχ ὑπομένει τὰ ἐναντία ἐπιόντα et id genus aliæ; a Cornario positam scripturam ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτὸ ᾖ, exhibet etiam Aristipp. et unus de Codd. Par. Tub. ἐφ' ὅ,τι—ᾖ, unde natam illam opinor. HEIND.

αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον] Ne quem forte offendat postremum hoc αὐτὸ τὸ ἐπιφέρον, est hæc repetitio antecedentis nominativi ὃ ἂν ἐπιφέρῃ τί· quæ sane frequens occurrit in utriusque linguæ scriptoribus. Quod Stephanus pro varia lectione ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτῷ ᾖ, in margine posuit, habet partim Vind. D. ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτὸ ᾖ. A. ἔφ' ὅτῳ ἂν αὐτῷ εἴη. B. ἐφ' ὅτῳ ἂν αὐτὸ εἴη. Versio Sicula, *in quocumque ipsum fuit.* Cæteri vulgatam præbent, sane unice probandam. WYTT.

ἐπιφερομένου] ἐπιφερόμενον est attributum rei, τὸ συμβαῖνον τῷ πράγματι. v. Morum ad Longin. p. 62. Si hoc συμβαῖνον et potest abesse, *eventum*, sin vero neutiquam, *conjunctum* Lucretio i. 450. vocatur. GOTTL.

§. 124. οὐ γὰρ χεῖρον] Aristoph. Equ. 36. Δ. Βούλει τὸ πρᾶγμα τοῖς θεαταῖσιν φράσω; N. Οὐ χεῖρον. Xenoph. Œcon. vii. 25. πρὸς τὸ φυλάσσειν οὐ κάκιόν ἐστι φοβερὰν εἶναι τὴν ψυχήν. HEIND.

ειν. τὰ πέντε τὴν[j] τοῦ[k] ἀρτίου[l] οὐ δέξεται,[m] οὐδὲ τὰ δέκα τὴν τοῦ περιττοῦ, τὸ[n] διπλάσιον. τοῦτο μὲν οὖν[o] καὶ αὐτὸ[p] ἄλλῳ[q] ἐναντίον, ὅμως δὲ τὴν τοῦ περιττοῦ οὐ δέξεται·[r] οὐδὲ δὴ[s] τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἥμισυ, τὴν[t]
II. iii. 102. τοῦ ὅλου, καὶ τριτημόριον[u] αὖ[v] καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, εἴ περ ἕπει τε καὶ ξυνδοκεῖ[w] σοι οὕτως. Πάνυ σφόδρα καὶ
§. 57. W. ξυνδοκεῖ, ἔφη,[x] καὶ ἕπομαι. Πάλιν δή μοι,[a] ἔφη, ἐξ ἀρχῆς λέγε. καὶ μή μοι ὃ ἂν[b] ἐρωτῶ ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλῳ,[c] μιμούμενος ἐμέ. λέγω δὲ[d] παρ' ἣν τὸ πρῶτον ἔλεγον ἀπό-

[i] δὲ om ΓG.—[j] τὴν om I et pr E.—[k] τοῦ om Δ.—[l] ἐναντίου L.—[m] οὐκ ἐδέξατο Δ.—[n] περιττοῦ καὶ τὸ Δ.—[o] οὖν delet Γ.—[p] αὐτῷ 𝔄ΠΥ.—[q] ἄλλο Λ.—[r] δέξαιτο Δ.—[s] δὴ om pr 𝔄Π.—[t] τοιαῦτα ἃ τὸ ἥμισυ ἔχει τὴν C: ἃ etiam Δ.—[u] τριτημοίριον G.—[v] ἂν Δ.—[w] ξ. 𝔄ΓΞΥC.—[x] ἔφη post μοι om Gs et pr Γ.—[a] μή μοι 𝔄ΓΔΠΥΦGs et pr Ξ: μοι μὴ *ς.—[b] ὧ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου ΛCHIL cum pr E et corr ΓΞ, ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου Φ: ὃ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου *ς.—[c] ἄλλω ΛCEHIL et rc ΓΞ, ἄλλην Φ, om 𝔄ΔΥGs et pr ΓΞΠ: ἄλλῳ ς.—[d] $\overset{\eta}{\text{δε}}$ 𝔄, δὴ ΦCEGHILs, δὲ ὅτι ΔC.

τὴν τοῦ ἀρτίου] Sc. *ἰδέαν*, quod h. l. adjectum vellem, præsertim quum proxime præcesserit *ἐναντιότητα*. Libri tamen omnes omittunt. Heind.

καὶ αὐτὸ ἄλλῳ ἐναντίον] Scilicet, *decem*, ut duplum, contrarium sunt simplici τῷ ἁπλῷ. Wytt.

καὶ αὐτὸ ἄλλῳ ἐναντίον] Vix abstinui quin reponerem *καὶ αὐτὸ ἄλλο ἢ ἐναντίον· ὅμ. δ'*. Nam quod Forster ad ἄλλῳ adscripsit 'nempe *τῷ ἡμίσει*,' non reputavit, proferenda h. l. fuisse non *ipsa contraria, αὐτὰ τὰ ἐναντία*, sed ea tantum, quæ rei cuique et suam naturam et contrarii alicujus formam impertiant. Ex quo genere *τὸ διπλάσιον* est, quod et duplicitatem rebus tribuit, et contrarii, *τοῦ ἀρτίου*, forma eas induit. Heind.

ἡμιόλιον] Hesychius: 'Ἡμιόλιος·—*καλεῖται δὲ καὶ ἀριθμός τις, καὶ λόγος, ὁ τὸ ἓν καὶ ἥμισυ ἔχων*. Fisch.

οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδ. τ.] Verba ita inter se nexa: *οὐδὲ δὴ τὸ ἡμιόλιον οὐδὲ τἆλλα τὰ τοιαῦτα, τὸ ἥμισυ καὶ τριτημόριον αὖ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, (δέχεται) τὴν τοῦ ὅλου*. 'Nimirum contraria sunt *pars et totum*. Sed certa aliqua pars, ut *dimidia, tertia* cett. et contrarium aliquid habet (*τὸ ἐναντίον τοῦ ὅλου*), ut non possit totum fieri, et præterea aliquid, quo certa aliqua pars fiat.—Vocula δὴ in his *οὐδὲ δὴ* abest a Tub. Tum ἕπει pro ἕπῃ Aug. ut id. lib. ante ὁρίζει pro ὁρίζῃ. Deinde ibid. altero loco scriptum *συνδοκεῖ*. Sane utrobique h. l. aut *ξυνδοκεῖ* scribendum aut *συνδοκεῖ*. Heind.

καὶ μοι μὴ ὃ ἂν ἐρωτῶ, ἀποκρίνου, ἀλλὰ ἄλλο] Variant libri: Vind. A. *καὶ μή μοὶ ὃ ἂν ἐρωτῶ ἀποκρίνου, ἀλλὰ μιμούμενος ἐμέ*. Idem in marg. et B. in contextu, *μή μοι ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλην μιμούμενος ἐμέ*: C. *καὶ μή μοι ᾧ ἂν ἐρωτῶ, ἀλλ' ἄλλῳ μιμούμενος ἐμέ*. D. *μή μοι*—cætera ut Stephanus: quocum item consentit G. excepto *ἄλλῳ ἀλλὰ μ. ἐμέ*. At vulgata his omnibus præstat. Wytt.

καὶ μή μοι] Ita pro *καὶ μοί μὴ* Tub. Schol. *καὶ μή μοι ἣν ἂν ἐρωτῶ ἀπόκρισιν ἀποκρίνου, ἀλλ' ἄλλην, μιμούμενος ἐμέ*. In quibus secutus videtur Scholiastes receptam a Stephano scripturam, *ὃ ἂν ἐρωτῶ*—*ἀλλὰ ἄλλο*, quæ molestam habet sententiæ ambiguitatem. Nam possunt verba sic intelligi, *ne mihi ad id, quod quæro, responde, sed ad aliud*, (cf. not. ad Hipp. Maj. §. 16.) sensu perverso. Liquet ex seqq. Socratem hoc dicere: 'quando ipse quærat, quanam re corpus *calidum* fiat, ab altero sibi non per idem responderi se velle vocabulum; ut dicatur *calore*, sed ut *igne*.' Hoc autem clare exprimit ea, quam e libris eruimus, scriptura. Nam Aug. *ᾧ ἂν ἐρ.* idem tamen deinde *ἄλλο*; contra Ald. et Bass. *ἀλλὰ ἄλλῳ μιμ.* Tub. ut Cornarius, *ἀλλὰ μιμούμενος*. Ficinus denique: *nec tamen per id quod nunc interrogo, sed per aliud quiddam mihi respondeas, me imitatus*. Heind.

κρισιν,[e] τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην, ἐκ[f] τῶν νῦν λεγομένων ἄλλην ὁρῶν[g] ἀσφάλειαν. εἰ γάρ ἔροιό με ᾧ[h] ἂν τί ἐν τῷ[i] σώματι ἐγγένηται, θερμὸν ἔσται,[j] οὐ τὴν ἀσφαλῆ σοι ἐρῶ[k] ἀπόκρισιν ἐκείνην τὴν ἀμαθῆ,[l] ὅτι ᾧ[m] ἂν θερμότης, ἀλλὰ κομψοτέραν ἐκ τῶν νῦν,[n] ὅτι ᾧ[o] ἂν πῦρ[p] οὐδὲ ἂν ἔρῃ,[q] ᾧ ἂν[r] σώ-

—[e] ἀπόκρισιν ἔλεγον ΓG: ἀπόκρισιν...λεγομένων om Δ.—[f] ἐκείνην οὐ ταύτην ἀλλ' ἣν ἐκ Φ, ἐκείνην ἣν ἐκ e.—[g] δρῶ ΓΔΥΦGs et pr 𝔄Ξ.—[h] ὃ 𝔄ΠΥΦ et pr Ξ.—[i] ποτε Δ.
μα
—[j] ἐστιν Gs.—[k] ἐρῶ σοι ΓG.—[l] ἀληθῆ Ξ.—[m] ὃ 𝔄ΛΕΙ et pr Ξ.—[n] ἐν τῷ I.—[o] ὃ 𝔄ΠΥ cum corr Φ et pr Ξ.—[p] πῦρ...ἐρῶ ᾧ ἂν om H.—[q] εἰ δὲ ἀνέρῃ Δ.—[r] ὅτι ὧδε Λ

τὴν ἀσφαλῆ ἐκείνην] Cf. §. 113. διϊσχυρίζομαι—ὅτι τῷ καλῷ πάντα τὰ καλὰ γίγνεται καλά· τοῦτο γάρ μοι δοκεῖ ἀσφαλέστατον εἶναι καὶ ἐμαυτῷ ἀποκρίνασθαι καὶ ἄλλῳ, καὶ τούτου ἐχόμενος ἡγοῦμαι οὐκ ἄν ποτε πεσεῖν, ἀλλ' ἀσφαλὲς εἶναι καὶ ἐμοὶ καὶ ὁτῳοῦν ἄλλῳ ἀποκρίνασθαι, ὅτι τῷ καλῷ τὰ καλὰ γίγνεται καλά.—Pro ὁρῶν Tub. ὁρῶ. Heind.

ᾧ ἂν τί ἐν τῷ σώματι] Videndum annon scribendum sit, ᾧ ἂν τί σώματι, aut certe ᾧ ἂν σώματι τί, ut paulo post legitur: qua etiam forma postea, ᾧ ἂν ἀριθμῷ τί ἐγγένηται. Mutato autem duntaxat accentu, si scribamus ὃ ἄν τι ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται, videndum an ita defendi possit ut dicamus implicitas esse has particulas: et dictum esse ὃ ἄν τι ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται, pro ὅ,τι ἂν ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται. Sed enim potius scripsisset, ut opinor, τί ὃ ἂν ἐν σώματι ἐγγενήται: (id est, τί ἐστιν ἐκεῖνο ὃ ἐὰν ἐγγένηται σώματι) ideo vel hanc lectionem vel primam illam, genuinam esse arbitror. Steph.

ᾧ ἂν τί σώμ.] Kœhlerus p. 126. conj. ᾧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται. At etiam paulo post est, ᾧ ἂν τί ἐγγένηται σώματι. Gottleber. legi jubebat cum Stephano ᾧ ἂν σώματί τι ἐγγένηται, ita, ᾧ σῶμα, ἂν αὐτῷ τι ἐγγένηται, θερμὸν ἔσται. Zeunius p. 134. probabat conjecturam Stephani primam, sic, τί ἂν σώματι ἐγγένηται, ᾧ θερμὸν ἔσται [τὸ σῶμα]. Fisch.

ᾧ ἂν τί ἐν τῷ σώματι ἐγγένηται] Probo, secundum Forsterum, Stephani conjecturam ᾧ ἂν τί σώματι ἐγγένηται, quæ est lenis nec invenusta transpositio formæ proximæ ᾧ ἂν σώματι τί ἐγγένηται, νοσήσει. Sensus est, *Quanam re in corpus incidente, id corpus calidum erit?* Est constructio Græcis, maxime Platoni, in dialogo propria: v. c. Thæet. p. 132. E. ἡ δὲ διὰ τίνος δύναμις τό τ' ἐπὶ πᾶσι κοινὸν καὶ τὸ ἐπὶ τούτοις δηλοῖ σοι—. Rep. x. p. 512. A. Ἀλλὰ τί αὐτὸν τῆς κλίνης φήσεις εἶναι; *pictorem lecti, an ejus opificem, an quid aliud ejus dices esse.* ibid. G. σὲ δὲ τίς αἰτιᾶται πόλις νομοθέτην ἀγαθὸν γεγονέναι, καὶ σφᾶς ὠφεληκέναι; Χαρώνδαν μὲν γὰρ Ἰταλία καὶ Σικελία, καὶ ἡμεῖς Σόλωνα· σὲ δὲ τίς ἕξει τίνα εἰπεῖν. Euthyd. p. 223. C. Ἀλλὰ τίνα δὴ ἐπιστήμην, ῃ τί χρησόμεθα· vulgo legitur ἢ τί χρ. quod recte emendavit Heusdius Specim. Crit. p. 63. Protag. p. 194. D. εἴ τις ἔροιτο ἡμᾶς, τῶν τί σοφῶν εἰσὶν οἱ ζωγράφοι ἐπιστήμονες·—εἰ δέ τις ἐκεῖνο ἔροιτο, Ὁ δὲ σοφιστὴς τῶν τί σοφῶν ἐστι;—Plutarch. de Animi Creat. in Tim. p. 1013. F. τίς δὲ οὖσα καὶ τίνος ὄντος ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος προτέρα καὶ πρεσβυτέρα λέγεται γεγονέναι, προϊὼν ὁ λόγος ἐνδείξεται. Cæterum et hoc Phædonis loco libri dissentiunt, quod recensere nil juvet. Wytt.

ὅταν τί ἐν τῷ σώμ.] Tub. Ald. et Bass. ὃ ἂν τί ἐν τῷ σώματι, ac deinde ὅτι ὃ ἂν θερμότης, et ὅτι ὃ ἂν πῦρ. Aug. ut scribi voluit Cornar. ᾧ ἄν τι ἐν τῷ σώμ. Stephanus edidit ᾧ ἂν τί ἐν τ. σ. legendum tamen existimans ᾧ ἂν τί σώματι, vel ᾧ ἂν σώματί τι, vel ὃ ἄν τι (pro ὅ,τι ἂν) ἐν τ. σ. De quibus conjecturis primam, probatam a Forstero, in textum recepit Fischer. Alii locum aliter tentarunt; nos uno ὃ ἂν in ὅταν mutato suam scriptori manum restituisse nobis videmur. Heind.

ἀλλὰ κομψοτέραν—καὶ τἄλλα οὕτως] Scitæ profecto interrogatiunculæ, sed eædem magis κομψαί, *scitæ*, quam firmæ; quibus Plato sibi viam munire studet ab idea ad naturam, et, ut vulgo dicunt, *a posse ad esse:* ἀπὸ τῆς ἰδέας καὶ τοῦ εἴδους πρὸς τὴν οὐσίαν καὶ ὑπόστασιν qui duo extremi sunt rerum termini, infinito spatio disjuncti, si a posse ad esse tendas; eodem puncto conjuncti, si contra ab esse ad posse pergas.

ματι τί[s] ἐγγένηται,[t] νοσήσει,[u] οὐκ ἐρῶ ὅτι ᾧ[v] ἂν νόσος, ἀλλ' ᾧ[w] ἂν πυρετός· οὐδ'[x] ᾧ[y] ἂν ἀριθμῷ τί ἐγγένηται,[z] περιττὸς[a] ἔσται, οὐκ ἐρῶ ᾧ[b] ἂν περιττότης ἀλλ' ᾧ ἂν μονάς, καὶ τἆλλα οὕτως. ἀλλ' ὅρα εἰ[c] ἤδη ἱκανῶς οἶσθ' ὅ τι βούλομαι. [§. 125.] Ἀλλὰ πάνυ ἱκανῶς, ἔφη. Ἀποκρίνου δή,[d] ἦ δ' ὅς, ᾧ[e] ἂν τί ἐγγένηται[f] σώματι, ζῶν[g] ἔσται; Ὧι[h] ἂν ψυχή, ἔφη.[i] Οὐκοῦν ἀεὶ τοῦτο[j] οὕτως ἔχει;

CEL, ῷ δὲ I et corr Ξ, ὃ δὲ s.—[s] τί om L et pr Φ, post ἐγγένηται ponit rc Φ.—[t] ἂν γένηται Δ.—[u] νοσῆσαι L: νοσήσει...ἐγγένηται in mg 𝔄.—[v] ὃ[ῶ] Υ, om I.—[w] ὃ[ῶ] Υ.—[x] εἰ δ' Δ.—[y] ὃ[ῶ] ΠΦ, ὃ Υ.—[z] ἂν γένηται Δ.—[a] περιττὸς 𝔄ΓΔΞΠΥGs et pr Φ: περιττὸν *s.—[b] ὃ[ῶ] Υ, ὃ Π.—[c] εἰ om pr Γ.—[d] δὴ om Π.—[e] ὃ ΠΥΦ.—[f] ἂν γένηται Δ.—[g] ζῶον Γ.—[h] ὃ ΠΥ.—[i] ἔφη ἔσται ΛΕΗΙL.—[j] τοῦτο ἀεὶ L.—[k] ἢ om ΛΞΕΗΙL.—

Erat sane ἀμαθὴς ἀπόκρισις: *parem numerum esse, qui habeat paritatem: imparem, qui imparitatem:* et simillima illo Scholasticorum, *qualitas est a qua res dicitur qualis:* sed tamen tuta. Nunc si subtilior quæri debebat, justa definitio genere et differentia speciei significanda, nec defungendum erat mentione unius speciei. Veluti hoc loco *calidum est id, in quod ignis venit; morbo laborat, quod febrim habet:* verissime quidem dicuntur, sed non ut reciprocari queant: quod in definitione adesse debet, ut subjectum et prædicatum æque late pateant; nam alia sunt præter illud calida, alii morbi præter febrim. In tertio denique exemplo eadem ratio valet, περιττὸν ἔσται ᾧ ἂν μονὰς, scilicet ἐγγένηται vel προσγένηται. Nam et *unitas* a nonnullis inter *impares* censebatur, eorumque ordini, στοίχῳ, præscribebatur, et in principio ponebatur; ut inter *pares* primus habebatur *binarius.* Nec omnis est περιττὸς, ᾧ ἂν μονὰς προσγένηται, neque ἄρτιος, ᾧ ἂν δυάς. Et περιττοῦ est species quædam, ᾧ ἂν ἀρτίῳ μονὰς προσγένηται, *si cui pari unitas addatur.* Convenit igitur cum duobus prioribus exemplis, ut prædicatum subjecto sit angustius; si quidem et alii sunt impares, *per se,* præter unitatem: neque etiam facti accessione unitatis ad parem. Cæterum in totum genus numerorum hæc divisio et utriusque speciei definitio valet, apud Theonem, Mathem. Plat. i. 5. p. 29. τῶν δὲ ἀριθμῶν ποιοῦνται τὴν πρώτην τομὴν εἰς δύο· τοὺς μὲν γὰρ αὐτῶν ἀρτίους, τοὺς δὲ περιττούς φασι· καὶ ἄρτιοι μέν εἰσι οἱ ἐπιδεχόμενοι τὴν εἰς ἴσα διαίρεσιν, ὡς ἡ δυὰς, ἡ τετράς· περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα διαιρούμενοι, οἷον ὁ ε, ὁ ζ. Plato autem genus et speciem in his exemplis adhibuit, quo facilius eadem ratione ζωῇ, *vitæ,* subjiceret ψυχὴν, *animam.* Wytt. qui sic in Addend. ‘Phædonem in schola interpretans, memini me ad hunc locum dicere, Platonem videri scripsisse, ᾧ ἂν ἀρτίῳ μόνας, scilicet ἐγγένηται· i. e. *impar numerus est is, cui pari unitas accesserit:* quam conjecturam postea, conscribens hanc annotationem, falsam deprehendi. Venit deinde ad me unus e discipulis, omnem hujus dialogi et grammaticam rationem et dialecticam subtilitatem accurate persequi solitus, qui idem se vidisse affirmaret, rationesque sententiæ suæ explicaret eas, quæ plane cum rationibus convenirent iis, quas ego in annotatione secutus eram. Idem, et mei caussa et sua sponte, totum hoc nostræ editionis volumen relegit, dedita etiam opera typographicos errores animadvertens, eorumque indicem conficiens, quem fini subjecimus. Est hic nobilissimus adolescens Guilielmus Lodovicus Wassenarius, Cattovicenus, qui hunc alterum annum percepta nostra institutione, tum vero maxime domestica suaque ipse exercitatione, tantum profecit, ut jam nunc scriptionem commentetur de Chrysippi vita et doctrinæ reliquiis, et magno aliquando nostris literis ornamento futurus sit; si quidem institutum hoc studiorum iter persequatur.’

περιττὸς ἔσται] Sic o Tub. (add. Par.) pro vulgato περιττὸν recte scripsit Fischer. Heind.

§. 125. ἀποκρίνου δὴ κ. τ. λ.] Habet Stob. Eclog. Phys. p. 99. Wytt.

Πῶς γὰρ οὐχί; ἦ[k] δ' ὅς. Ἡ ψυχὴ ἄρα ὅ τι ἂν αὐτὴ[l] κατάσχῃ,[m] ἀεὶ ἥκει ἐπ' ἐκεῖνο φέρουσα ζωήν; Ἥκει μέντοι, ἔφη. Πότερον[n] δ'[o] ἔστι τι ζωῇ ἐναντίον ἢ[p] οὐδέν; Ἔστιν, ἔφη. Τί; Θάνατος. Οὐκοῦν ἡ[q] ψυχὴ τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει ἀεί, οὐ μή ποτε δέξηται, ὡς ἐκ τῶν πρόσθεν ὡμολό- II. iii. 103.
γηται; Καὶ μάλα, ἔφη, σφόδρα,[r] ὁ Κέβης. Τί οὖν; τὸ μὴ δεχόμενον τὴν τοῦ ἀρτίου ἰδέαν τί νῦν δὴ[s] ὠνομάζομεν;[t] Ἀνάρτιον, ἔφη. Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμενον καὶ ὃ ἂν μουσικὸν μὴ δέχηται; Ἄμουσον, ἔφη, τὸ δὲ ἄδικον. Εἶεν·

[l] αὐτῇ C, αὐτὸ ΓΕ, αὐτῷ ΛΗL.—[m] κατάσχοι C et corr Γ.—[n] πότερον...ἔφη om s.—[o] δ' om Δ.—[p] ἢ...ἐναντίον om H.—[q] ἡ om 𝔄ΞΥ.—[r] ἔφη σφόδρα Φs: σφόδρα ἔφη *s.—[s] δὴ νῦν Δ.—[t] ὀνομάζομεν ΔΦ, ταῦτα ὠνομάζομεν 𝔄Π, ὡμολογήσαμεν CEHIL,

ἡ ψυχὴ ἄρα] Articulum hic et mox in verbis Οὐκοῦν ἡ ψυχὴ omittit Tub. HEIND.

ἡ ψυχὴ τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει ἀεὶ, οὐ μήποτε δέξηται] Interpretatur hanc disputationis Platonicæ partem Plotin. Enn. iv. lib. viii. 10. p. 465. B. 8. Περὶ τοιούτου χρήματος τίς ἂν ἀμφισβητοίη νοῦν ἔχων, ὡς οὐκ ἀθάνατον· ᾧ πάρεστι μὲν ἐξ ἑαυτοῦ ζωὴ, ἣν οὐχ οἷόν τε ἀπολέσθαι· πῶς γάρ; οὐκ ἐπικτητόν γε οὖσαν, οὐδ' αὖ οὕτως ἔχουσαν, ὡς τῷ πυρὶ ἡ θερμότης πάρεστι· λέγω δὲ, οὐχ ὡς ἐπακτὸν ἡ θερμότης τῷ πυρὶ, ἀλλ' ὅτι εἰ καὶ μὴ τῷ πυρὶ, ἀλλὰ τῇ ὑποκειμένῃ τῷ πυρὶ ὕλῃ· ταύτῃ γὰρ καὶ διαλύεται τὸ πῦρ· ἡ δὲ ψυχὴ οὐχ οὕτω τὴν ζωὴν ἔχει, ὡς ὕλην μὲν οὖσαν ὑποκεῖσθαι, ζωὴν δὲ ἐπ' αὐτῇ γενομένην τὴν ψυχὴν ἀποδεῖξαι· ἢ γὰρ οὐσία ἐστὶν ἡ ζωὴ, καὶ ἔστιν οὐσία ἡ τοιαύτη παρ' αὐτῆς ζῶσα, ὅπερ ἐστὶν, ὃ ζητοῦμεν, ἡ ψυχὴ, καὶ τοῦτο ἀθάνατον ὁμολογοῦσιν· ἢ ἀναλύσουσιν ὡς σύνθετον· καὶ τοῦτο πάλιν ἕως ἂν εἰς ἀθάνατον ἔλθωσι παρ' αὐτοῦ κινούμενον, ᾧ μὴ θέμις θανάτου μοῖραν δέχεσθαι· ἢ πάθος ἐπακτὸν τῇ ὕλῃ λέγοντες τὴν ζωὴν, παρ' ὅτου τοῦτο τὸ πάθος ἐλήλυθεν εἰς τὴν ὕλην, αὐτὸ ἐκεῖνο ἀναγκασθήσονται ὁμολογεῖν ἀθάνατον εἶναι, ἄδεκτον ὂν τοῦ ἐναντίου ᾧ ἐπιφέρει· ἀλλὰ γάρ ἐστι μία φύσις ἐνεργείᾳ ζῶσα. Ergo eos, qui hujus argumentationis Platonicæ vim repudiant, duobus aliis coercet argumentis. Alterum est: ἢ ἀναλύσουσιν ὡς σύνθετον—μοῖραν δέχεσθαι· i. e. *aut animam in partes dissolvent, ut compositam, idque usque eo, donec perveniant ad unam talem partem, quæ sibi et cæteris imperet, quæ immortalis sit, cui nefas et contra naturæ leges sit mortem suscipere:* hoc est illud argumentum, quod attigimus Psychologiæ v. viii. p. lv. Alterum: ἢ πάθος ἐπακτὸν—ἐνεργείᾳ ζῶσα· *aut dicentes vitam esse accidens materiæ, id unde materiæ tale accidens venit, cogentur immortale esse fateri nec capax contrarii ejus quod ipsa adfert,* (i. e. *immunis a morte*). *Etenim una est natura actu vivens.* Et sic revocat demonstrationem ad illud decretum, unam esse totius naturæ animam, cujus singulares animæ nostræ partes sint. Ad hunc Phædonis locum refert item interpretandum Proclus Instit. Theol. §. 187. et 188. WYTT.

τὸ ἐναντίον ᾧ αὐτὴ ἐπιφέρει] I. e. τὸ ἐναντίον τούτου ὃ α. ἐπ. Tum δέξηται libri scripti editique. Conf. not. ad §. 29. HEIND.

τί νῦν δὴ ὠνομάζομεν;] Sic Tub. uti jam Steph. edidit. Bas. 2. et Stob. ὀνομάζομεν. Aug. cum Ald. et Bas. 1. ὡμολογήσαμεν. Post νῦν δὴ Tub. Par. ταῦτα habent insertum, quod saltem mutandum in τοῦτο.—Τὸ δὲ δίκαιον μὴ δεχόμ. *quod autem justum non recipit.* HEIND.

μουσικὸν] Puto esse *modulatum, concinnum,* atque adeo ἄμουσον *immodulatum, inconcinnum.* Sic Apuleius de Doctrin. Plat. i. p. 10. Elmenh. 'fieretque (homo) totus ipse modulatus ac musicus:' quatenus factis ejus, et dictis, et orationi, et voci, debet inesse concinnitas. FISCH.

ἄμουσον, ἔφη, τὸ δὲ ἄδικον] I. e. τὸ μὲν ἄμουσον, τὸ δὲ ἄδικον. Velut Protag. §. 54. Οὐκ ἄρα ἐστὶν ὁσιότης οἷον δίκαιον εἶναι πρᾶγμα, οὐδὲ δικαιοσύνη

ὃ δ' ἂν θάνατον μὴ δέχηται, τί καλοῦμεν; Ἀθάνατον, ἔφη.
Οὐκοῦν ἡ[v] ψυχὴ οὐ δέχεται θάνατον; Οὔ. Ἀθάνατον
ἄρα[w] ἡ[x] ψυχή; Ἀθάνατον. [§. 126.] Εἶεν, ἔφη· τοῦ-
το μὲν δὴ ἀποδεδεῖχθαι φῶμεν; ἢ πῶς δοκεῖ; Καὶ μάλα
§. 58. W. γε ἱκανῶς, ὦ Σώκρατες. Τί οὖν, ἦ δ' ὅς, ὦ[y] Κέβης; εἰ
1. 106. τῷ ἀναρτίῳ[z] ἀναγκαῖον ἦν ἀνωλέθρῳ[d] εἶναι, ἄλλο τι τὰ[b]
τρία ἀνώλεθρα[c] ἂν ἦν; Πῶς γὰρ οὔ; Οὐκοῦν εἰ καὶ τὸ
ἄθερμον[d] ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον[e] εἶναι, ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα
θερμὸν ἐπαγάγοι,[f] ὑπεξῄει[g] ἂν ἡ χιὼν οὖσα σῶς καὶ ἄτηκ-
τος; οὐ γὰρ ἂν ἀπώλετό γε, οὐδ' αὖ[h] ὑπομένουσα ἐδέξατ'[i]
ἂν τὴν θερμότητα. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ὡς δ' αὔτως,

ὡμολογήσωμεν Λ.—[v] ἡ om ΓΔΦCGHLs.—[w] οὖν ΛΕΙ, ἔστι HL.—[x] ἡ om ΔCHLs.—[y] ὁ Φ.—[z] ἀρτίῳ pr Π, περιττῷ ΓG et corr Δ.—[a] ἀνώλεθρον ΥGI. ἀνωλέθρῳ cum *ς corr Γ.—[b] τι ἢ τὰ ΓG et pr Ξ et rc Λ.—[c] τρία ἀνώλεθρα ΓEGHI et pr ΛΠ: τρία ἢ ἀνώλεθρα *ς.—[d] τὸ θερμὸν 𝔄ΠΥCHIL et pr ΛΞΦE, τὸ ψυχρὸν ΓGs et corr Δ, τῷ θερμῷ corr Φ.—[e] ἀνωλέθρῳ Φ.—[f] ἐπάγοι ΛΦCEGHI, ἐπάγει ΓΔ, ἐπάγῃ L.—[g] ἐπεξῄει Ls.—[h] ἂν ΓΔG.—[i] ἐδέξαιτ' H.—[j] δ' om 𝔄ΞΠ.—[k] ἐποίῃ Δ, ἐπῄει *ς.—[l] ἀποσ-

οἷον ὅσιον, ἀλλ' οἷον μὴ ὅσιον· ἡ δ' ὁσιότης οἷον μὴ δίκαιον. Δίκαιον ἄρα, τὸ δὲ ἀνόσιον. Conf. not. ad Theætet. §. 96. Heind.

οὐκοῦν ἡ ψυχὴ κ. τ. λ.] Olymp. Ἡ ἀπόδειξις πρόεισιν ἐκ τῶν ὑποθέσεων τοιῷδε συλλογισμῷ. ἡ ψυχὴ ᾧ ἂν παρῇ ζωὴν τούτῳ ἐπιφέρει. πᾶν δὲ ὃ ἐπιφέρει τὶ, ἄδεκτόν ἐστι τοῦ ἐναντίου αὐτῷ. ἡ ψυχὴ ἄρα ἄδεκτός ἐστι τοῦ ἐναντίου ᾧ ἐπιφέρει. τὸ ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐπιφέρει, θάνατος. ἡ ψυχὴ ἄρα ἄδεκτος θανάτου. Conf. item Xenoph. K. Π. ed. 4°. p. 655. Max. Tyr. Diss. xv. 5. et Alcin. de Doct. Plat. c. 25. sub init. Forst.

οὐκοῦν ἡ ψυχὴ οὐ δέχ.] Cod. Aug. Οὐκοῦν ψυχὴ μὴ δέχεται, in quibus μὴ ex proximis iteravit librarius. Heind.

§. 126. ἄλλο τι τὰ τρία ἢ] Stob. ἄλλο τι ἢ τὰ τρία. Aug. ἄλλο τι τὰ τρία ἀνωλ. ἂν ἦν; Sane tritum est ἄλλο τι vel ἄλλο τι ἢ interrogandi significatu; perinde tamen atque h. l. ἢ, interjecto verbo, post hanc formulam positum mox §. 128. ἄλλο τι ψυχὴ ἢ εἰ ἀθάνατος τυγχάνει οὖσα, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη; et ante §. 64. φέρε δὴ—ἄλλο τι ἡμῶν αὐτῶν ἢ τὸ μὲν σῶμά ἐστι, τὸ δὲ ψυχή; Quanquam et illis locis libri variant. In re nondum explorata satius duxi nihil mutare. Heind.

ἄθερμον—ἄψυκτον] Si posterior vox vera est, prior debet esse ἀθέρμαντον. Sed prior sententiæ disputationis est accommodatior; ergo posterior videtur fuisse ἄψυχρος. Utraque nova nec usitata, adhibita a Platone ad comparationem ἀθανάτου et ἀνωλέθρου commendandam. Wytt.

τὸ ἄθερμον] Vitiose Aug. et Tub. cum Stob. τὸ θερμόν. Vocabulum ἄθερμον, quod in Lexico suo Stephanus recte, opinor, prætermisit, unus fortasse et hoc uno loco Plato usurpavit. Nec magis alibi reperiri puto præcedens ἀνάρτιον pro περιττόν. Heind.

ὁπότε τις ἐ. χ. θ. ἐπαγάγοι] De correctione incertus quamlibet vitiosum ἐπαγάγοι retinui. Hoc enim inter illa ἦν et ὑπεξῄει interpositum quis toleret, præsertim quum deinceps, ubi eadem denuo infertur sententia, legatur ὁπότε ἐπὶ τὸ ψυχρόν τι ἐπῄει? Ald. ἐπαγάσοι. Tub. et Bas. 2. ἐπάγοι. Stob. μετάγει. Aug. ἐποίει, unde aliquando exsculpendum duxi ἐποίσει, uti semper in præcedd. hac in re usurpavit Plato vocabulum ἐπιφέρειν. Nunc nisi quis velit, vix tamen commodo situ voculæ τι, ὁπότε τι ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπῄει, suaserim ὁπότε τις—θερμὸν ἐπῆγεν, quod facile depravatum in ἐπῄει deinde in ἐποίει abierit. Mox pro ἄτηκτος Stob. ἄτεγκτος, quod absonum h. l. Heind.

αὖ ὑπομένουσα] Absunt ab Ald. Bas. 1. ut jam Cornarius monuit. Fisch.

ἐδέξατο ἂν] Aug. ἐδέξατ' ἄν. In Bas. 2. posterius hoc ἂν desideratur. Deinde

οἶμαι, κἂν εἰ τὸ ἄψυκτον ἀνώλεθρον ἦν, ὁπότε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπίοι,[k] οὔ ποτ' ἂν ἀπεσβέννυτο[l] οὐδ' ἀπώλλυτο,[m] ἀλλὰ σῶν[n] ἂν ἀπελθὸν ᾤχετο. Ἀνάγκη, ἔφη. Οὐκοῦν καὶ ὧδε, ἔφη, ἀνάγκη περὶ τοῦ ἀθανάτου[o] εἰπεῖν;[p] εἰ μὲν τὸ[q] ἀθάνατον[r] καὶ ἀνώλεθρόν ἐστιν, ἀδύνατον ψυχῇ, ὅταν θάνα- II. iii. 104.

βέννυτο CI et pr Π.—[m] ἀπόλλυτο ΔΛL et pr ΓΠ.—[n] σὸν Δ, σῶον (omisso ἂν) ΓG. —[o] θανάτου ΓG.—[p] εἰπεῖν om ΛCEHIL.—[q] τὸ μὲν L.—[r] ἀθάνατον L.—[s] ἐπ' αὐτὴν

Tub. Ὡσαύτως pro Ὡς δ' αὔτως. Neque ita multo post εἰπεῖν omittit Aug. Heind.

εἰπεῖν] Abest ab Aug. Mox Tub. οὐδὲ δὴ πῦρ. Fisch.

εἰ μὲν τὸ ἀθάνατον κ. τ. λ.] Animadvertendum est acumen verborum: ἀθάνατον hic dicitur, ὃ ἂν θάνατον μὴ δέχηται· ἀνώλεθρον, quod superveniente contrario οὐκ ἀπόλλυται. At vulgo ut synonyma ponuntur, illud *expers mortis*, hoc *expers interitus*; ita ut *interitus* latius pateat quam *mors*, et omne pereundi genus complectatur. Sic ambiguitatem, quæ est inter ἀθάνατον et ἄφθαρτον, distinguit Aristoteles: hoc autem idem valet quod ἀνώλεθρον, quamquam in caussa differunt: Topic. vi. p. 694. edit. Pac. t. i. p. 376. ed. Sylb. Spectat huc Simplic. in Aristot. de Anima iii. p. 69. 6. ubi Aristoteles solum νοῦν πρακτικὸν statuit esse ἀθάνατον καὶ ἀΐδιον, hæc adjicit: καλῶς γὰρ καὶ τὸ ἀΐδιον προστέθεικεν, ὡς ὁ Πλάτων τὸ ἀνώλεθρον ἐν τῷ Φαίδωνι· ἵνα μὴ ὡς ὁ Βοηθὸς, οἰηθῶμεν τὴν ψυχὴν, ὥσπερ τὴν ἐμψυχίαν ἀθάνατον μὲν εἶναι, ὡς αὐτὴν μὴ ὑπομένουσαν τὸν θάνατον ἐπιόντα, ἐξισταμένην δὲ ἐπιόντος ἐκείνου τῷ ζῶντι, ἀπόλλυσθαι. Istam vero Boethi ἐμψυχίαν novimus quoque ex Porphyrii opere adversus Boethum de Anima, unde dictionem apposuit Eusebius Præp. Evang. xv. 11. p. 813. Τὸ δὲ βαρύτησι ἀπεικάζειν τὴν ψυχὴν, ἢ ποιότησι μονοειδέσι καὶ ἀκινήτοις σωματικαῖς, καθ' ἃς ἢ κινεῖται ἢ ποιόν ἐστι τὸ ὑποκείμενον, ἐκπεπτωκότος ἦν τέλεον ἢ ἑκόντος ἢ ἄκοντος τῆς ψυχικῆς ἀξίας, καὶ οὐδαμῶς καθεωρακότος ὡς παρουσίᾳ μὲν τῆς ψυχῆς ζωτικὸν γέγονε τὸ τοῦ ζώου σῶμα, ὡς πυρὸς παρουσίᾳ θερμὸν τὸ παρακείμενον ὕδωρ, ψυχρὸν ὂν καθ' ἑαυτό· καὶ ἡλίου ἀνατολῇ πεφώτισταί γε ὁ ἀὴρ σκοτεινὸς ὢν ἄνευ τῆς τούτου ἐκλάμψεως· ἀλλ' οὔτε ἡ θερμότης τοῦ ὕδατος, ἡ θερμότης ἦν τοῦ πυρός· οὔτε τὸ πῦρ, οὔτε τὸ ἀέριον φῶς, τὸ σύμφυτον τῷ ἡλίῳ φῶς· ὡσαύτως οὐδὲ ἡ τοῦ σώματος ἐμψυχία, ἥτις ἔοικε τῇ βαρύτητι καὶ τῇ περὶ σῶμα ποιότητι, ἡ ψυχὴ ἡ ἐν τῷ σώματι καταταχθεῖσα, δι' ἣν πνοῆς τινος ζωτικῆς μετέσχε τὸ σῶμα. Platonicæ hujus disputationis summam exhibuit Albinus Doctrin. Plat. cap. xxv. p. 370. Τὴν δὲ ψυχὴν ἀθάνατον ἀποφαίνει τοῦτον ἐπιὼν τὸν τρόπον· ἡ ψυχὴ ὅτῳ ἂν προσγένηται ἐπιφέρει τούτῳ τὸ ζῆν, ὡς σύμφυτον ὑπάρχον ἑαυτῇ· τὸ δὲ ἐπιφέρον τινὶ τὸ ζῆν, ἀνεπίδεκτόν ἐστι θανάτου· τὸ δὲ τοιοῦτον, ἀθάνατον· εἰ δὲ ἀθάνατον ἡ ψυχὴ, καὶ ἀνώλεθρον ἂν εἴη· ἀσώματος γάρ ἐστιν οὐσία, ἀμετάβλητος κατὰ τὴν ὑπόστασιν καὶ νοητὴ, καὶ ἀειδὴς καὶ μονοειδής· οὐκοῦν ἀσύνθετος, ἀδιάλυτος, ἀσκέδαστος. Boethus autem reprehensionem Platonici hujus argumenti e Stratone sumsisse videtur, certe consentiunt allata inde ab Olympiodoro Cod. i. p. 219. quæ, licet longiuscula, tamen ejusmodi sunt, quæ in gratiam studiosorum Historiæ Philosophæ apponantur: Ἀλλ' οὕτωγε φησὶν ὁ Στράτων, οὐδὲ ἡ ἐν ὑποκειμένῳ ζωὴ τοῦ ἐναντίου δεκτική· οὐ γὰρ μένει, εἶτα δέχεται τὸν θάνατον· οὐδὲ γὰρ ἡ ψυχρότης τὴν θερμότητα· ἀθάνατος ἄρα ἡ ἐν ὑποκειμένῳ ζωὴ, ὥσπερ ἄθερμος ἡ ψυχρότης· καὶ μὴν ἀπόλλυται. Ἔπειτα φησὶν, οὐκ ἔστιν ἡ φθορὰ θανάτου παραδοχή· οὔτε γὰρ ζῶον οὕτω φθαρήσεται· οὐ γὰρ μένει ζῶον, δεδεγμένον θάνατον· ἀλλὰ ἀποβάλλον τὴν ζωὴν τέθνηκεν· ἀποβολὴ γὰρ ζωῆς ὁ θάνατος. Ταῦτα μὲν ὁ Στράτων. Ἐχρῆν δὲ διττὴν ὑποθέσθαι τὴν ζωὴν, καὶ ἐπιφερούσης εἶναι τὸν λόγον, ἥτις οὐ τῷ τεθνάναι τὸ ὑποκείμενον χωρίζεται, ἀλλὰ τῷ χωριστὴ εἶναι· οὐ γὰρ πάθος ἦν τὸ ὑποκείμενον, ἀλλ' οὐσία συγκριθεῖσα αὐτῷ, καὶ τὴν ὡς πάθος ζωὴν ἐν αὐτῷ γεννήσασα· ὥσπερ ἐν τῷ φωτιζομένῳ οὐκ αὐτὸ τὸ φῶς, ἀλλ' ἡ ἀπ' αὐτοῦ μέθεξις. Πρὸς τούτοις φησὶν ὁ Πρόκλος, ὅτι τὸ ἀπόλλυσθαι τῇ ψυχῇ θανατοῦσθαί ἐστι· τὸ δὲ θανατοῦσθαι φαίνεται ὂν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Στράτων φησὶ, τὸ παθεῖν ἀποβολὴν ζωῆς τὸ ὑποκείμενον· ἀλλὰ μὴν ἡ ψυχὴ οὐκ ἀποβάλλεται, ἀλλὰ

τος ἐπ' αὐτὴν[s] ἴῃ, ἀπόλλυσθαι· θάνατον μὲν γὰρ δὴ[t] ἐκ τῶν προειρημένων οὐ δέξεται οὐδ' ἔσται τεθνηκυῖα, ὥς περ τὰ τρία οὐκ ἔσται, ἔφαμεν, ἄρτιον, οὐδέ γ' αὖ τὸ[u] περιττόν, οὐδὲ δὴ τὸ[v] πῦρ ψυχρόν, οὐδέ γε ἡ ἐν τῷ πυρὶ θερμότης. [§. 127.] Ἀλλὰ τί κωλύει, φαίη ἄν τις, ἄρτιον μὲν τὸ περιττὸν μὴ γίγνεσθαι ἐπιόντος τοῦ ἀρτίου, ὥς περ ὡμολόγηται, ἀπολλυμένου[w] δὲ αὐτοῦ ἀντ' ἐκείνου ἄρτιον γεγονέναι; τῷ ταῦτα λέγοντι οὐκ ἂν ἔχοιμεν διαμάχεσθαι[x] ὅτι οὐκ ἀπόλλυται· τὸ γὰρ ἀνάρτιον[y] οὐκ ἀνώλεθρόν ἐστιν, ἐπεὶ εἰ τοῦτο ὡμολόγητο[z] ἡμῖν, ῥᾳδίως ἂν διεμαχόμεθα[a] ὅτι ἐπελθόντος τοῦ ἀρτίου τὸ περιττὸν καὶ τὰ[b] τρία οἴχεται ἀπιόντα· καὶ περὶ πυρὸς καὶ θερμοῦ καὶ τῶν ἄλλων οὕτως ἂν διεμαχόμεθα.[c] ἢ οὔ; Πάνυ μὲν οὖν.[d] Οὐκοῦν καὶ νῦν περὶ τοῦ ἀθανάτου, εἰ μὲν ἡμῖν[e] ὁμολογεῖται[f] καὶ ἀνώλεθρον εἶναι,[g] ψυχὴ[h] ἂν εἴη πρὸς τῷ[i] ἀθάνατος εἶναι καὶ ἀνώλεθρος· εἰ δὲ μή, ἄλλου ἂν δέοι[j] λόγου.

om ΓG.—[t] δὴ om Π.—[u] αὐτὸ τὸ L, αὐτὸ s, ἂν τὸ Δ.—[v] τὸ post δὴ om 𝔄ΠΥ et pr Ξ.—[w] ἀπολομένου 𝔄ΞΥ et pr Π, ἀπολ^{λυ}ομένου C, ἀπολυομένου HI.—[x] διαμαχέσασθαι ΔΛΦCIs, διαμαχήσασθαι L.—[y] ἄρτιον L.—[z] ὡμολογεῖτο ΓΛCEGHIL.—[a] ἐμαχόμεθα pr Π, διαμαχόμεθα G, διεμαχοίμεθα pr Γ, διεμαχώμεθα I, διεχόμεθα s.—[b] τὰ om Φ.—[c] διεμαχώμεθα L, διαμαχώμεθα ΓEG et pr Λ, διαμαθώμεθα I, διεχόμεθα s.—[d] ναί rc Γ, om G et pr Γ.—[e] ἡμῖν om ΓΔΦGs.—[f] ὡμολογεῖτο ΓG.—[g] εἶναι om Φs.—[h] ψυ-

χωρίζεται, οἷα χωριστὴ οὖσα ζωή· οὐκ ἄρα ἀποθνήσκει· ἀθάνατος ἄρα. Ταῦτα μὲν ὁ Πρόκλος. Ἀλλὰ μήποτε φαίη τις, ὅτι τοῦτον μὲν τὸν κατὰ ἀποβολὴν ζωῆς οὐκ ἀποθνήσκει θάνατον· καθ' ἑαυτὴν δὲ γενομένη, εἰ δὲ βούλει καὶ ἐπιδιαμείνασα, ὕστερον ἀποσβέννυται, ὥσπερ καὶ αὐτὴ ἡ ἐν ὑποκειμένῳ ζωὴ σβέσιν πάσχει (καὶ adde) ἄλλό τι τοῦτο παρ' ὃ (ἐλέγομεν adde) πάθος τὸ ὑποκείμενον πάσχει. Βέλτιον οὖν ἐκ τῶν ἐπιδεδειγμένων ἐπιχειρῆσαι θάνατον μὲν εἶναι τὴν σβέσιν τῆς ζωῆς· ἧς οὐκ εἶναι δεκτικὴν τὴν ψυχὴν, χωριστὴν οὖσαν σώματος, οὗ ἐστιν οὗτος ὁ θάνατος· ἐπεὶ τοῦγε κατὰ διάκρισιν δεκτική ἐστιν· οὐ μὴν τοῦ ἐναντίου τῇ ἐπιφερομένῃ ζωῇ· οὐδὲν γὰρ πάσχει τοῦτο τὸ πάθος, ὃ τὸ ὑποδεέστερον πέφυκε πάσχειν· ἐπεὶ οὕτωγε ὅμοια ἔσται ἡ ἐπιφερομένη τῇ ἐπιφερούσῃ· καὶ τὸ ἓν τῶν ἐναντίων ὁ θάνατος δύο ζωαῖς ἀντικείσεται· ὅπερ ἄτοπον. Cæterum ex Platonica doctrina ἀθάνατος et ἀνώλεθρος posteri frequenter conjunxerunt: v. c. Plotin. Enn. iv. vii. 9. p. 463. B. Proclus Institut. Theol. §. 186. demonstrans hanc thesin, πᾶσα ψυχὴ ἀνώλεθρός ἐστι καὶ ἄφθαρτος. Hermias Comment. Ms. in Phædrum p. 185. ubi argumentum immortalitatis animorum ex Rep. x. p. 516. summatim refert. Zachar. Mityl. Dialogo p. 174. 176. 220. Et ipse Plato in Epinomide p. 701. B. Wytt.

§. 127. διαμάχεσθαι] Aug. διαμαχέσασθαι. Mox id. lib. ὡμολογεῖτο.—οἴχεται ἀπιόντα h. e. οὐκ ἀπόλλυται, ἀλλ' ὑπεξέρχεται σῶα §. 126. Heind.

ψυχὴ ἂν εἴη, πρὸς τῷ ἀθάνατος εἶναι, καὶ ἀνώλεθρος] *Anima, præterquam quod immortalis est, etiam interitus expers sit.* Omnes libri consentiunt, excepto Vind. B. a quo abest εἶναι· perperam; nam, hoc omisso, debebat scribi ἀθανάτῳ. Constructionis hanc formam illustravimus ad Plutarch. Consol. Apoll. p. 115. B. Wytt.

Ἀλλ' οὐδὲν δεῖ,[k] ἔφη, τούτου γε ἕνεκα· σχολῇ γὰρ ἄν τι ἄλλο[l] φθορὰν μὴ δέχοιτο, εἰ τό γε[m] ἀθάνατον καὶ[n] ἀΐδιον[o] φθορὰν δέξεται.[p] [§. 128.] Ὁ δέ γε θεός, οἶμαι, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ αὐτὸ τὸ τῆς ζωῆς εἶδος καὶ εἴ τι ἄλλο ἀθάνατόν ἐστι,[q] παρὰ πάντων ἂν ὁμολογηθείη μηδέποτε ἀπόλλυσθαι. Παρὰ πάντων μέντοι[r] νὴ Δί', ἔφη,[s] ἀνθρώπων τε[t] καὶ ἔτι[u] μᾶλλον, ὡς ἐγᾦμαι, παρὰ θεῶν. Ὁπότε δὴ τὸ ἀθάνατον καὶ ἀδιάφθορόν[v] ἐστιν, ἄλλο τι[w] ψυχή,[x] εἰ[y] ἀθάνατος τυγχάνει[z] οὖσα, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη; Πολλὴ ἀνάγκη. Ἐπιόντος ἄρα θανάτου ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον τὸ[a] μὲν[b] θνητόν, ὡς ἔοικεν, αὐτοῦ ἀποθνήσκει, τὸ δ' ἀθάνατον σῶν[c] καὶ ἀδιάφθορον οἴχεται ἀπιόν, ὑπεκχωρῆσαν τῷ θανάτῳ. Φαίνεται. Παντὸς μᾶλλον ἄρα,[d] ἔφη, ὦ[e] Κέβης, ψυχὴ ἀθάνατον καὶ ἀνώλεθρον, καὶ τῷ ὄντι ἔσονται ἡμῶν αἱ ψυχαὶ ἐν Ἅιδου. Οὔκουν ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἔχω παρὰ

II. iii. 105. §. 59. W. — I. 107.

χὴν I.—[i] τὸ I.—[j] δέοιτο E.—[k] δὴ ΓG.—[l] ἄλλο μὴ L.—[m] γε τὸ ℨΠΥ, τότε ΓL.—[n] καὶ om ℨΠΥ, pro γρ habet Ξ.—[o] post ἀΐδιον omisi ὂν cum ΓΔΛΦCEGHILs et γρ Ξ.—[p] δέξεται ΔΞΠΥ : δέξαιτο *s.—[q] ἐστι om H.—[r] μὲν GL et pr Γ, μὲν οὖν rc Γ.—[s] νὴ δί' ἔφη ante καὶ ponunt ΓG.—[t] τε ΛCEGHIL, τέ γε ℨΞΠΥ : γε *s.—[u] ἔτι om EI.—[v] ἀδιάφορόν Δ.—[w] τι ἡ ψυχὴ ΔΦs, τι ἢ ψυχὴ rc Γ.—[x] post ψυχὴ omisi ἢ cum ΠEGHIL et pr ΓΛ.—[y] εἰ om ΓG.—[z] τυγχάνουσα (omisso οὖσα) corr Γ.—[a] τὸ ἀνθρώπινον L.—[b] μὲν οὖν s.—[c] σῶον ΓG.—[d] ἄρα om G et pr Γ, ante μᾶλλον ponit

ἀθάνατον καὶ ἀΐδιον φθορὰν δέξ.] Sic Aug. Bas. 2. et Ficinus: *si immortale ipsum et sempiternum dissolveretur.* Ald. Tub. et Stob. εἰ τό γε ἀθάνατον ἀΐδιον ὂν φθ. δ. ex quo Steph. fecit εἰ τό γε ἀθάνατ. καὶ ἀΐδιον ὂν φθορ. δέξαιτο. Nostram præferent scripturam, qui argumentationis progressum subtilius exigent. Pro vulgato δέξαιτο, quod post δέχοιτο vix ferri posset, egregie Tub. δέξεται, quod statim recepi. Conf. not. ad §. 129. Pro εἰ τό γε id. lib. εἴ γε τό. Heind.

§. 128. *ὁ δέ γε θεὸς—καὶ αὐτὸ τὸ τῆς ζωῆς εἶδος*] Duo hæc, quasi certissima immortalitatis et incorruptibilitatis exempla, apponit; quamquam de neutro ex sola idea intelligitur id vere esse, et a sola possibilitate existentiam consequi. At semel concesso animæ essentiam in vita consistere, consequitur ut ejus etiam mors, quæ communione corporis eam attingit, et ab eo solvit, genus quoddam vitæ sit. Hinc brevis Porphyrii intelligenda est sententia apud Stob. Eclog. Phys. accuratius edita ab Heeren. t. i. p. 820. Τῆς οὐσίας, ἧς ἐν ζωῇ τὸ εἶναι, καὶ ἧς τὰ πάθη ζῶα, ταύτης καὶ ὁ θάνατος ἐν ποιᾷ ζωῇ κεῖται, οὐκ ἐν ζωῆς καθάπαξ στερήσει· ὅτι μηδὲ τὰ πάθος ἦν ὁδὸς εἰς τὴν παντελῆ ἄζωΐαν ἐπ' αὐτῆς· i. e. *Essentiæ, cujus esse in vita consistit, et cujus passiones sunt vivæ, hujus etiam mors posita est in quadam vita, non in vitæ penitus privatione; ita ut neque hæc mortis passio in anima sit transitus ad plenam vitæ absentiam.* Legendum videtur—στερήσει· ὥστε μηδὲ τοῦτο τὸ πάθος—. Mortem πάθος dici vidimus supra. Cæterum ex toto hoc Platonico argumento suum composuit Augustinus de Immort. Anim. §. 14—16. t. i. p. 292—293. Wytt.

ἀνθρώπων τε καὶ] Sic Aug. Vulgo ἀνθρώπων γε. Edd. vett. cum Tub. et Stob. ἀνθρ. τέ γε. Heind.

ἢ εἰ ἀθαν.] Abest εἰ ab Aug. in Par. ἢ omittitur. Conf. not. ad §. 126. Heind.

ἔχω] Abest ab Aug. et a Tub. ὅδε et paulo post ἔτι abest a Tub. Fisch.

ταῦτα ἄλλο τι λέγειν[f] οὐδέ πῃ[g] ἀπιστεῖν τοῖς λόγοις. ἀλλ' εἰ δή τι[h] Σιμμίας ὅδε[i] ἤ τις ἄλλος ἔχει λέγειν,[j] εὖ ἔχει μὴ κατασιγῆσαι, ὡς οὐκ οἶδα εἰς ὅν τιν' ἄν[k] τις ἄλλον[l] καιρὸν ἀναβάλλοιτο ἢ τὸν νῦν[m] παρόντα, περὶ τῶν τοιούτων βουλόμενος ἤ τι[n] εἰπεῖν ἢ[o] ἀκοῦσαι. [§. 129.] Ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὃς ὁ Σιμμίας, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ἔτι[p] ὅπῃ ἀπιστῶ ἔκ γε τῶν λεγομένων· ὑπὸ μέντοι τοῦ μεγέθους περὶ ὧν οἱ λόγοι εἰσί, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμά-
II. iii. 106. ζων,[q] ἀναγκάζομαι ἀπιστίαν ἔτι ἔχειν[r] παρ' ἐμαυτῷ περὶ

τε Γ, post ἔφη Ξ.—[e] ὁ L.—[f] λέγειν ἄλλο τι ΓG.—[g] τι ΔΦs.—[h] τις G.—[i] ὅδε supra versum 𝔄.—[j] ἔχοι λέγειν ΞΥ.—[k] ἂν add ΓG, post τις ponunt ΔΦs.—[l] ἄλλον om Γ.—[m] νοῦν Δ et (in mg posito νῦν) H.—[n] τοι ΔΦs.—[o] ἤ τι G.—[p] ὅτι Λ, om ΓΗG et pr Ξ.—[q] οὐκ ἀτιμάζων ΓG et mg 𝔄, ἀτιμάζων οὐκ L.—[r] ἔχειν ἔτι s.—[s] ἀλλὰ

ἔχω παρὰ ταῦτα] Male Tub. περὶ ταῦτα. Supra §. 66. ἔχομέν τι παρὰ ταῦτα ἄλλο λέγειν—; de Rep. vi. p. 506. B. πότερον ἐπιστήμην τὸ ἀγαθὸν φῂς εἶναι ἢ ἡδονὴν ἢ ἄλλο τι παρὰ ταῦτα; Lach. p. 181. D. ἐὰν ἔχω τι ἄλλο παρὰ τὰ ὑπὸ τούτων λεγόμενα. de Legg. iii. p. 693. A. ἵνα—ἀνευρίσκωμεν, τί παρὰ ταῦτα ἔδει πράττειν ἄλλο. Aristoph. Nub. 694. Οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα. Mox post Σιμμίας abest ὅδε a Tub. Heind.

ἢ τὸν νῦν παρόντα] Non potest sermo ita expleri, ἢ εἰς τὸν νῦν παρόντα, sed, prægresso accusativo εἰς ὄντινα—ἄλλον καιρόν, post ἢ rursus accusativus τὸν νῦν παρόντα ponitur, quum post ἄλλον sic quoque scribi potuerit, τοῦ νῦν παρόντος vel ἢ ὃς νῦν πάρεστι. ἀναβάλλοιτο. Schol. ἀνακρούοιτο. Heind.

§. 129. ἀλλὰ μήν, ἦ δ' ὃς κ. τ. λ.] Hujusce Simmiæ responsionis gemina fere est illa, quam de hac ipsa re a disputantium altero in Tusc. l. i. 11. prolatam fingit Cicero. Postquam enim ab illo altero, qui animi immortalitatem tuebatur, dictum esset: 'Quid tibi ergo opera nostra opus est? num eloquentia Platonem superare possumus? Evolve diligenter ejus eum librum qui est de Animo: amplius quod desideres, nihil erit:' is, nostri instar Simmiæ, respondet: 'Feci mehercule, et quidem sæpius, sed nescio quomodo, dum lego, adsentior: cum posui librum, et mecum ipse de immortalitate animorum cœpi cogitare, adsensio illa omnis elabitur.' Forst.

τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν ἀτιμάζων] *Humanam imbecillitatem tantæ rationum magnitudini perspiciendæ imparem existimans.* Simili in caussa adhibuit verbum εὐλαβεῖσθαι Leg. ix. p. 652. A. ὧν ἕνεκα μὲν μάλιστα, ὅμως δὲ καὶ ξύμπασαν τὴν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἀσθένειαν εὐλαβούμενος, ἐρῶ τὸν τῶν ἱεροσύλων πέρι νόμον. Quo sensu accipiendum illud Ciceronis Tusc. i. 30. 'Itaque, dubitans, circumspectans, hæsitans, multa adversa reverens, tamquam ratis in mari immenso, nostra vehitur ratio:' quod supra ad §. 36. attigimus. Sed ἀτιμάζειν, forte hujus loci imitatione retinuit Plotin. Enn. ii. ix. 5. p. 202. F. Ἀλλ' ἄτοπον (sic lege ex Ficino) αὐτοὺς μὲν σῶμα ἔχοντας, οἷον ἔχουσιν ἄνθρωποι καὶ ἐπιθυμίας καὶ λύπας καὶ ὀργάς, τὴν παρ' αὐτῆς (leg. αὐτοῖς) δύναμιν μὴ ἀτιμάζειν, ἀλλ' ἐφάπτεσθαι τοῦ νοητοῦ λέγειν ἐξεῖναι—. Aliud est præceptum Platonis, philosophum nil debere ἀτιμάζειν, id est, *nullam rerum partem suo studio indignam judicare.* Parmenid. p. 56. C. in Theæt. p. 127. F. [§. 79.] obscuratum exstat: ἀλλὰ τῷ ὄντι τὸ σῶμα (τοῦ φιλοσόφου) μόνον ἐν τῇ πόλει κεῖται αὐτοῦ, καὶ ἐπιδημεῖ· ἡ δὲ διάνοια ταῦτα πάντα ἡγησαμένη σμικρά, καὶ οὐδὲν ἀτιμάσασα, πανταχῇ φέρεται κατὰ Πίνδαρον, τά τε γᾶς ὑπένερθε καὶ τὰ ἐπίπερθεν γεωμετροῦσα, οὐρανοῦ τε ὕπερ ἀστρονομοῦσα καὶ πᾶσαν πάντη φύσιν ἐρευνωμένη τῶν ὄντων ἑκάστου ὅλου, εἰς τι τῶν ἐγγὺς οὐδὲν αὐτὴν συγκαθεῖσα· nam illud οὐδὲν ἀτιμάσασα, aut ponendum post ὅλου, aut certe ad philosophandi materiam referendum. Ad idem præceptum pertinet, Politici, p. 173. F. Sophist. p. 152. H. Rep. vi. p. 469. D. Wytt.

τῶν εἰρημένων. Οὐ μόνον γ', ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σωκράτης,
ἀλλὰ[s] ταῦτά τε[t] εὖ λέγεις, καὶ τὰς ὑποθέσεις[u] τὰς πρώ-
τας, καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν[v] εἰσίν, ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφέστε-
ρον· καὶ ἐὰν αὐτὰς ἱκανῶς διέλητε,[w] ὡς ἐγῷμαι, ἀκολου-
θήσετε[x] τῷ[y] λόγῳ, καθ' ὅσον δυνατὸν μάλιστα[z] ἀνθρώπῳ
ἐπακολουθῆσαι· κἂν[a] τοῦτο αὐτὸ σαφὲς γένηται, οὐδὲν ζη-
τήσετε[b] περαιτέρω. Ἀληθῆ, ἔφη, λέγεις. Ἀλλὰ τόδε §. 60. W.
γ',[c] ἔφη, ὦ ἄνδρες, δίκαιον διανοηθῆναι, ὅτι εἴ περ ἡ ψυχὴ
ἀθάνατός[d] ἐστιν,[e] ἐπιμελείας δὴ[f] δεῖται οὐχ ὑπὲρ τοῦ
χρόνου τούτου μόνον ἐν ᾧ[g] καλοῦμεν τὸ ζῆν, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ[h]

post λέγεις ponit s.—[t] γε 𝔄ΔΥΦG et pr Γ.—[u] τὰς ὑποθέσεις ΞΠΥ: τάς γε ὑποθέσεις *s.—[v] ὑμῖν ΓΔΞΠΥGH: ἡμῖν *s.—[w] διέληται s, διέλητον corr Δ, ἕλητε H, ἕλητον ΓG, ἕληται ΛIL et pr E, ἕλητ C.—[x] ἀκολουθήσετον ΓG et corr Δ, ἀκολουθήσεται I, ἀκολουθήσεται s.—[y] καὶ τῷ L.—[z] δυνατὸν καὶ μάλιστα H.—[a] καὶ ΛHI, καὶ εἰ L.—[b] ζητήσετον G, ζητήσεται H.—[c] τόδε γ' 𝔄ΛΠΥCEHIL: τόδ' *s.—[d] ἀθάνατόν Φ.—[e] ἔστιν om ΛCEHIL, supra ponit 𝔄.—[f] δὲ H.—[g] ᾧπερ ΓΔΦGs.—[h] τοῦ

οὐ μόνον γ', ἔφη—ἀλλὰ ταῦτά τε] *Non id tantum, sed ut hæc vera dicis* (dubitare te adhuc cogi de iis, quæ dicta sunt,) *ita primæ quoque sumptiones* (unde hæc fluxere) *etiamsi vobis certæ videantur, tamen sunt accuratius considerandæ.* Post *οὐ μόνον γε* supplendum *ἀναγκάζῃ ἔτι ἀπιστίαν ἔχειν περὶ τῶν εἰρημ.* de Legg. vi. p. 752. A. *Κλ. Ἄριστ' εἴρηκας, ὦ ξένε. Ἀθ. Οὐ μόνον γε, ἀλλὰ καὶ δράσω κατὰ δύναμιν οὕτω.* Hanc autem, quam restitui, scripturam librorum firmat consensus. Nam Ald. *ἀλλὰ ταῦτά σε εὖ λέγεις καὶ τάς γε ὑποθ.* Bas. 2. *ἀλλὰ ταῦτά γε εὖ λ. καὶ τάς γε ὑποθ.* Aug. *ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λέγ. καὶ τάς γε ὑποθ.* Tub. et Par. *ἀλλὰ ταῦτά τε εὖ λ. καὶ τὰς ὑποθ.* Stephanus autem Cornarium secutus transposito verbo *ἀλλὰ* hæc dedit: *Οὐ μόνον γε, ἔφη, ὦ Σιμμία, ὁ Σώκρ., ταῦτά τε εὖ λέγεις, ἀλλὰ καὶ τάς γε ὑποθέσεις* etc. eamque scripturam insecuti tenuere Editores, nihil vocula *τε* post *ταῦτα* offensi. Heind.

καὶ εἰ πισταὶ ὑμῖν εἰσι] Ita Aug. et Tub. Aristipp. Ficin. Vulgo *ἡμῖν*. Sed in proximis *ὅμως ἐπισκεπτέαι σαφ.* aut *ἐπισκεπτέον* expectabas aut *ἐπισκεπτέα* (v. not. ad Cratyl. §. 68. Kuster. et Brunck. ad Aristoph. Nub. 1086.) neque enim, quod visum Fischero, accusativum *τὰς ὑποθέσεις* ad *λέγεις* referre potuit Plato. Hic igitur post hæc *καὶ εἰ πισταὶ ὑμ. εἰσιν* durius in nominativum transit oratio. Heind.

ἀλλὰ τόδ', ἔφη κ. τ. λ.] Totum hunc locum retulit Stob. in Eclog. Phys. p. 135. qui initio *τὸ* dat pro *τόδ*. At Vind. D E G, Venet. A, *τόδε γε*. Wytt.

ἀλλὰ τόδε γ', ἔφη] Sic ex Aug. et Tub. rescripsit Fischerus pro vulgato *ἀλλὰ τόδ', ἔφη*. Stob. *ἀλλὰ τὸ, ἔφη*. Iambl. *ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε διανοηθῆναι ἄξιον.*—In proxime seqq. vulgo post *ἀθάνατος* additum *ἐστὶ* cum Aug. et Tub. Iambl. Ms. et Stobæo omisi. Heind.

οὐχ ὑπὲρ τοῦ χρόνου τούτου μόνον, ἐν ᾧ καλοῦμεν τὸ ζῆν] Ad verbum: *non hujus tantum temporis caussa, in quo vocamus vivere:* ad sententiam: *non tantum hujus temporis caussa, in quo id est, quod vivere vocamus:* pro *ἐν ᾧ τὸ καλούμενον ζῆν ἐστι.* Est Græcæ Latinæque proprietatis, nec infrequentis, sæpe tamen interpretibus ignoratæ. Pindar. Nem. ix. 97. *Ἔνθ' Ἀρείας πόρον ἄνθρωποι καλέοισι.* Soph. Trach. 648. *Ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραὶ Πυλάτιδες καλέονται.* Xenoph. Hellen. v. 1. 10. *ἀνέβαινον τοῦ Ἡρακλείου ἐπέκεινα ὡς ἑκκαίδεκα σταδίους, ἔνθα ἡ Τριπυργία καλεῖται.* Sed parcendum exemplis, quæ tam multa sunt ad manum, ut fere justo libello sufficiant: et monuimus ad Plutarchi Præcept. Conjug. p. 145. D. Wytt.

παντός, καὶ¹ ὁ κίνδυνος νῦν δὴ καὶ δόξειεν ἂν δεινὸς² εἶναι, εἴ τις αὐτῆς ἀμελήσει. [§. 130.] Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς

om L.—¹ καὶ post δὴ om ΓCG.—² δόξειεν ἂν δεινὸς 𝔛ΓΑΠΦCEGHILs et pr Υ, μά-

δόξειεν ἂν] Adjectum in Edd. μάλιστα non agnoscunt Aug. Tub. Iambl. Ms. Stob. nec Ficini hæc versio: *nam grave periculum fore putandum est.* Tum e Tub. Iambl. Ms. et Stob. reposui ἀμελήσει pro ἀμελήσειεν. Alcib. i. p. 113. E. καὶ οὐκέτ' ἂν σὺ αὐτὰ ἀμπίσχοιο, εἰ μή τίς σοι τεκμήριον καθαρὸν καὶ ἄχραντον οἴσει. Lysias Eratosth. p. 435. ἀλλὰ γὰρ εἰ τὰ χρήματα τὰ φανερὰ δημεύσετε, καλῶς ἂν ἔχοι, ubi male Reisk. correxit δημεύσαιτε. HEIND.

§. 130. ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή] Eamdem sententiam prodidit Rep. x. p. 517. C. οὐκ ἄρα πάνδεινον φανεῖται ἡ ἀδικία, εἰ θανάσιμον ἔσται τῷ λαμβάνοντι· ἀπαλλαγὴ γὰρ ἂν εἴη κακῶν—. Sed hic locus nominatim citatur ab Isidoro Pelusiota Epist. ii. 203. εἰ δ' οὐκ οἴει κρίσιν εἶναι, ἄκουε Πλάτωνος λέγοντος· Εἰ μὲν γὰρ ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι τοῦ τε σώματος ἅμα ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς· νῦν δ' ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὖσα, οὐδεμία ἂν αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ εἴη κακῶν καὶ σωτηρία, πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην τε καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. Imitatur Æneas Gaz. in Theophr. p. 35. εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, καλῶς ἂν ἠπόρουν, εἴ τις πονηρὸς ὢν ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε· νῦν δὲ ἐπεὶ ἀθάνατος ἡ ψυχή, οὐδὲ εἰς ᾅδου μεταχωρήσασα ἐκφεύγει τὴν δίκην· ἀλλ' ἐκεῖ μάλιστα τῆς τιμωρίας αἰσθάνεται εἰς τάρταρον πεσοῦσα, ὅθεν οὔποτε ἐκβήσεται· ὥστε ἕρμαιον τοῖς κακοῖς ἐνταῦθα νοσεῖν τε καὶ ἀπορεῖν καὶ δουλεύειν. Hanc autem ἀποφυγὴν malorum loco gemino celebrat, Theæt. p. 128. F. Ἀλλ' οὔτ' ἀπολέσθαι τὰ κακὰ δυνατόν, ὦ Θεόδωρε· ὑπεναντίον γάρ τι τῷ ἀγαθῷ ἀεὶ εἶναι ἀνάγκη· οὔτ' ἐν θεοῖς αὐτὰ ἱδρυσθαι· τὴν δὲ θνητὴν φύσιν καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης· διὸ καὶ πειρᾶσθαι χρὴ ἐνθένδε ἐκεῖσε φεύγειν ὅτι τάχιστα· φυγὴ (δὲ) ὁμοίωσις θεῷ κατὰ τὸ δυνατόν· ὁμοίωσις δὲ δίκαιον καὶ ὅσιον μετὰ φρονήσεως γενέσθαι. Interpretatur Plotin. Enn. i. ii. 1. p. 11. A. Ἐπειδὴ τὰ κακὰ ἐνταῦθα καὶ τόνδε τὸν τόπον περιπολεῖ ἐξ ἀνάγκης, βούλεται δὲ ἡ ψυχὴ φεύγειν τὰ κακά, φευκτέον ἐντεῦθεν· τίς οὖν ἡ φυγή; θεῷ φησιν ὁμοιωθῆναι· τοῦτο δέ, εἰ δίκαιοι καὶ ὅσιοι μετὰ φρονήσεως γενοίμεθα· καὶ ὅλως ἐν ἀρετῇ. Julian. Orat. v. p. 175. B. ἔσχατον μὲν γὰρ τῶν ὄντων ἡ γῆ· ἐνταῦθα δέ φησιν καὶ ἀπελαθέντα καὶ Πλάτων τὰ κακὰ στρέφεσθαι· καὶ διὰ τῶν λογίων οἱ θεοὶ σκύβαλον αὐτὸ πολλαχοῦ καλοῦσι· καὶ φεύγειν ἐντεῦθεν πολλαχοῦ παρακελεύονται· quorum verborum priore in parte alterum καί, et in posteriore alterum πολλαχοῦ delendum videtur. Platonis autem hæc sententia late manavit; quod persequi non hujus est temporis. Ἕρμαιον notavit Tim. ubi vide D. R. WYTT. qui sic in Addend. 'Clemens Alex. Strom. iv. p. 492. A. cum Theanus Pythagoricæ sententia comparat, et, prouti nunc quidem legitur, ita ut quis putet Platonem inde hanc ipsam dictionem transscripsisse: Θεανὼ γὰρ ἡ Πυθαγορικὴ γράφει· Ἦν γὰρ τῷ ὄντι τοῖς κακοῖς εὐωχία ὁ βίος, πονηρευσαμένοις, ἔπειτα τελευτῶσιν, εἰ μὴ ἦν ἀθάνατος ἡ ψυχή, ἕρμαιον ὁ θάνατος. Καὶ Πλάτων ἐν Φαίδωνι· Εἰ μὲν γὰρ ἦν ὁ θάνατος τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή, καὶ τὰ ἑξῆς. Ubi, quæ in Platone proxime sequuntur ipsa hæc verba, ἕρμαιον ἂν ἦν τοῖς κακοῖς ἀποθανοῦσι, a Clemente recte ac deinceps suo loco posita, partim excidisse, partim a librariis reliqua, ἕρμαιον ὁ θάνατος, perperam Theanus verbis subjecta sunt.'

τοῦ παντὸς ἀπαλλαγή] *Ab omni re, non modo a corpore, discessio,* ita ut nihil prorsus post mortem superesset, μηδὲν ἦν τοῖς τετελευτηκόσι §. 91. Fischer τὸ πᾶν h. l. *de universitate rerum* positum accepit. ἀπαλλαγὴ non ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττειν, *removere*, ductum, sed ἀπὸ τοῦ ἀπαλλάττεσθαι. §. 75. οὐδὲν δεινὸν μὴ φοβηθῇ—ὅπως μὴ διασπασθεῖσα ἐν τῇ ἀπαλλαγῇ τοῦ σώματος—οἴχηται. Xenoph. Cyrop. v. 1. 13. εὔχονται μὲν ἀεὶ ὡς ἄθλιοι ὄντες ἀποθανεῖν, μυρίων δ' οὐσῶν μηχανῶν ἀπαλλαγῆς τοῦ βίου, οὐκ ἀπαλλάττονται. Sic igitur et capiendum vocabulum Soph. Antig. 1338. πεπρωμένης—ξυμφορᾶς ἀπαλλαγή. Eurip. Hippol. 1256. μοίρας τοῦ χρεών τ' ἀπαλλαγή. Æschyl. Agam. 1. τῶνδ' ἀπαλλαγὴ πόνων. HEIND.

ἀποθανοῦσι τοῦ τε σώματος ἅμα[k] ἀπηλλάχθαι καὶ τῆς αὐτῶν κακίας μετὰ τῆς ψυχῆς·[l] νῦν δὲ[m] ἐπειδὴ ἀθάνατος φαίνεται οὖσα, οὐδεμία ἂν εἴη αὐτῇ ἄλλη ἀποφυγὴ κακῶν οὐδὲ σωτηρία πλὴν τοῦ ὡς βελτίστην τε[n] καὶ φρονιμωτάτην γενέσθαι. οὐδὲν γὰρ ἄλλο ἔχουσα εἰς Ἅιδου ἡ ψυχὴ[o] ἔρχεται πλὴν τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς,[p] ἃ δὴ[q] καὶ λέγεται μέγιστα[r] ὠφελεῖν ἢ βλάπτειν τὸν τελευτήσαντα εὐθὺς[s] ἐν ἀρχῇ τῆς ἐκεῖσε πορείας. λέγεται δὲ οὕτως, ὡς ἄρα II. iii. 107.

λιστα δόξειεν ἂν δεινὸς Δ : δόξειεν ἂν μάλιστα δεινὸς *s.—[k] ἀμελήσει Π : ἀμελήσειεν *s.—[l] μετὰ ψυχῆς om L.—[m] δ' Δ.—[n] τε om Γ.—[o] ἡ ψυχὴ εἰς ᾅδου L.—[p] φρονήσεως ΓG.—[q] δὲ H.—[r] μέγιστα λέγεται 𝔄ΞΠΥ.—[s] εὐθὺς...τελευτήσαντα om

ἕρμαιον] Schol. *τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος· ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατεσθίουσι. Ταύτας δὲ τῷ Ἑρμῇ ἀφιεροῦσιν ὡς ὄντι καὶ τούτῳ ἑνὶ τῶν ἐνοδίων θεῶν.* Conf. Tim. Lex. p. 121. ibiq. Ruhnk. HEIND.

ὡς βελτ. τε καὶ φρον.] Particulam *τε* non habet Tub. *βελτίστην* h. l. dicit *τὴν σώφρονα καὶ κοσμίαν.* Conf. §. 131. init. HEIND.

τῆς παιδείας τε καὶ τροφῆς] Sæpissime et junguntur et promiscue ponuntur *τροφὴ* et *παιδεία*: sed ubi distinguuntur, illa de corpore, hæc de anima, usurpatur, et *τροφὴ* per metaphoram de anima dicitur, veluti nutrimentum et pabulum cognitionis, quo anima alitur. His tertia adjungitur *ἀγωγή, educatio.* De horum differentia diximus ad Plutarcheum libellum de Educ. Puer. p. 1. A. et 2. A. Cæterum hunc Platonis locum spectarunt Plutarch. de Iside et Osir. p. 352. mortuos Isiacos religiosis insignibus ad sepulturam ornari tradens: *διὸ καὶ τὸ κοσμεῖσθαι τούτοις τοὺς ἀποθανόντας Ἰσιακοὺς, σύμβολόν ἐστι τοῦ τὸν λόγον εἶναι μετ' αὐτῶν, καὶ τοῦτον ἔχοντας, ἄλλο δὲ μηδὲν, ἐκεῖσε βαδίζειν.* Porphyr. apud Stob. Ecl. Phys. ed. Cant. p. 142. Heeren. t. i. p. 1048. *ἐν ταῖς λεγομέναις φθοραῖς καὶ τελευταῖς (ψυχὴ) μεταβολὴν ἴσχει καὶ μετακόσμησιν εἰς ἕτερα σωμάτων εἴδη, καθ' ἡδονὴν διώκουσα τὸ πρόσφορον καὶ οἰκεῖον ὁμοιότητι καὶ συνηθείᾳ βίου διαίτης· ἔνθα δὴ τὸ μετὰ* (lege *μέγα*) *παιδείας ἑκάστῳ καὶ φιλοσοφίας ὄφελος, ὧν μνημονεύουσα τῶν καλῶν ἡ ψυχὴ, καὶ δυσχεραίνουσα τὰς αἰσχρὰς καὶ παρανόμους ἡδονὰς, δύνηται κρατεῖν καὶ προσέχειν αὐτῇ καὶ φυλάττειν μὴ λάθῃ θηρίον γενομένη—·* quæ tractavimus ad Plutarch. de S. N. V. p. 113. Æneas Gaz. in Theophr. p. 80. *πείθει φιλόνεικον ἀκροατὴν καὶ ὡς ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ ὅτι μετὰ καλῆς τροφῆς καὶ παιδείας ἀπελθοῦσα, τὸ τεθνηκὸς τοῦ σώματος διανίστησιν·* i. e. *persuadet contentioso auditori, animam et immortalem esse, et abeuntem ex hac vita bene institutam et eruditam mortuum corpus resuscitare.* Sic enim sensus reddendus est. WYTT.

μέγιστα ὠφελεῖν] *Plurimum utilitatis afferre.* Male Stob. *μάλιστα ὠφ.* Conf. Hipp. Maj. §. 2. HEIND.

λέγεται δὲ οὕτως] Hic incipit in Olympiodori Cod. i. p. 125. novum caput, ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΥΘΟΝ. *α. Ὅτι τὸ τρίτον μέρος τοῦ διαλόγου ἐστὶ μὲν περὶ τῶν ψυχικῶν λήξεων· οὐ πᾶν δὲ μῦθός ἐστιν ἀλλ' ὅσον συμπεραίνεται, 'ὡς ταῦτα ἢ τοιαῦτα χρὴ τὰ ἐν ᾅδου ἡγεῖσθαι·' τοῦτο γὰρ ἦν καὶ τὸ εἶδος τῶν Πλατωνικῶν μύθων, ἅτε καλῶς τὴν ἀλήθειαν μιμουμένων, ὡς ἐν Πολιτείᾳ φησίν. β. Ὅτι λῆξις ἐστὶ τάξις ἐν τῷδε τῷ παντὶ κατ' ἀξίαν ἑκάστοις ἀποκληρουμένη παρὰ τῆς δίκης.* Tum p. 223. sequ. alia de eodem *μύθου* argumento traduntur: in his ea, quæ Forsterus p. 391. apposuit, *Ὅτι τριῶν μερῶν τοῦ διαλόγου, τὸ τρίτον ἐστὶν ἡ νεκυῖα. ὅτι σκοπὸς τῷ διαλόγῳ τὴν χωριστὴν ἀποδοῦναι διαγωγὴν ψυχῶν ἀπὸ τοῦδε τοῦ σώματος, τῶν δὲ κατὰ τὸν πρῶτον καὶ τέλειον βίον, καὶ τὸν* (lege *τῶν*) *κατὰ τὸν μέσον καὶ τὸν τελευταῖον. τί* (lege *ὅτι*) *οὐ πάντα μυθικῶς λέγει, ἀλλ' ἔνια καὶ πραγματώδως. ὅτι τριμερὴς καὶ ὁ μῦθος· τὸ μὲν πρῶτον, ἕνωσις τῶν ἔπειτα λόγων πρὸς τοὺς πράττοντας· τὸ δὲ δεύτερον, περιήγησις τῆς γῆς ὅσα καὶ οἷα τυγχάνει οὖσα· τὸ δὲ τρίτον, διανομὴ τῶν ψυχῶν εἰς τὰς προσηκούσας λέξεις.* (l. *λήξεις.*) *ὅτι ἐκ τριῶν ἡ νεκυῖα συνέστηκεν,* (supple *ἐκ τῶν δικαζόντων,*) *ἐκ*

τελευτήσαντα ἕκαστον ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅς περ[t] ζῶντα εἰλήχει,[u] οὗτος[v] ἄγειν ἐπιχειρεῖ εἰς δή τινα τόπον, οἷ δεῖ[w]

H.—[t] οὗπερ L, ὥσπερ Δ.—[u] εἰλήχει ζῶντα Φs.—[v] οὕτως Δ.—[w] οὗ δὴ L.—[x] ξυλ-

τῶν δικαζομένων, ἐκ τῶν τόπων ἐν οἷς ταῦτα. τριῶν δὲ οὐσῶν νεκυιῶν καὶ ἑκάστης τῶν εἰρημένων τριῶν μεμνημένης, ἡ μὲν περὶ τοῦ τόπου μᾶλλον ποιεῖται τὸν λόγον, ἡ δὲ ἐν Γοργίᾳ [p. 523.] *περὶ τῶν δικαζόντων, ἡ δὲ ἐν Πολιτείᾳ* [lib. x. p. 615.] *περὶ τῶν δικαζομένων.* Illa non videtur prætermittenda annotatio : *Τίνες οἱ λέγοντες ; λέγεται γὰρ ταῦτα περὶ τῶν ἐν ᾅδου, φησίν· ἢ πρῶτον μὲν αἱ κοιναὶ ἔννοιαι σφύζουσαι ἀδιαρθρώτως· δεύτερον, οἱ θεολόγοι· τρίτον, οἱ χρησμοὶ τῶν θεῶν· τέταρτον, αἱ τελεταί· πέμπτον, αὐτοὶ παραγενόμενοι οἱ θεοί.* In quibus prima caussa eleganter declaratur : *communes notiones, quamvis adhuc implicitæ, necdum explicitæ, tamen nos tacitæ admonent, tamquam perpetuo micantes venæ.* Platonis autem quum sint *νεκυίαι*, i. e. *fabulæ de Inferis*, tres, in Phædone, Gorgia, de Rep. x. quarta similis in Phædro de Animæ, ante hanc in corpore vitam, conditione, et in corpus descensu et circuitu ; hujus in Phædone quæ sit et totius et singularum partium significatio, satis quidem universe per se apparet : aut si quid nonnumquam minus apparet, ex trium cæterarum comparatione facile colligitur. Ad idem genus referendæ sunt Plutarcheæ fabulæ tres, in libris de S. N. V. de Genio Socratis, de Vultu Lunæ : Æschinis, qui dicitur, in Axiocho : Luciani et alibi, et de Luctu : Democriti perditus liber *περὶ ᾅδου*, de quo diximus ad Plut. de S. N. V. p. 90. Apollodori *περὶ θεῶν*, liber xx. *περὶ ᾅδου*, ex quo insignem partem retulit Porphyrius in libro de Styge, et ipse in scriptoribus hujus argumenti numerandus apud Stobæum qui hunc nobis et alios veterum de hoc argumento locos servavit in Ecl. Phys. p. 129. Homerica *νεκυία* Odyss. Λ. perditæ in Minyade et Nostis, a Pausania memoratæ, x. 28. p. 868. Virgiliana Æn. vi. Silii Italici xiii. Senecæ in Herculæ Furente ; aliorum, partes argumenti attingentium : Ciceroniana, in Somnio Scipionis. Wytt. Hisce addas Cebetem in Tabula, et Nostrum in Cratylo p. 397. in Sympos. p. 202. et in Timæo p. 40. At infinitum esset varia auctorum hac de re loca recensere. Forst.

ὁ ἑκάστου δαίμων, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει] Nulla est ratio, quare alium intelligamus dæmonem, quam eum, qui vulgari opinione cuique homini in vita dux et comes additus putabatur. Sed hic dæmon an suus cuique homini et singularis, an pluribus communis hominibus, et unus plures homines regeret, diversæ erant doctorum sententiæ. Et sane dictio Platonis utramque sententiam admittit. Erant vero etiam, qui hunc dæmonem partem ipsius animæ facerent, vel *νοῦν*, ut ipse Plato in Timæo p. 551. G. 552. A. vel *ἦθος* : de quibus diximus ad Plutarchi Quæst. Plat. i. in Biblioth. Crit. part. ix. p. 16. seq. Similiter Plotin. de illo, qui in hoc Phædonis loco dicitur, Enn. iii. iv. 3. p. 284. B. *περὶ τοῦ εἰληχότος ἡμᾶς ζῶντας δαίμονος.* Et hunc sequens Porphyr. Epist. ad Aneb. p. d. b. *Διαμφισβητῶ δὲ μήπω δαίμων ἴδιος μέρος τι τῆς ψυχῆς εἴη· καὶ οὗτος ἄρα εὐδαίμων εἴη ὅστις νοῦν ἔχει σοφόν.* Quem reprehendit Iamblich. de Myst. Ægypt. ix. 8. p. 171. Olympiodorus Cod. i. p. 228. argute multa comminiscitur, tandem eo concedit, unum dæmonem multas animas gubernare : non enim, inquit, *ψυχὴν εἴληχεν, ἀλλὰ βίον· τί δὲ κωλύει τὸν αὐτὸν βίον πλείους αἱρεῖσθαι ψυχάς* : igitur quodlibet vitæ genus suum habere præsidem dæmonem, et multas id sequentes animas : qua cum interpretatione conciliare studet dictum Platonis in Rep. x. p. 520. C. ubi anima in novæ vitæ electione ipsa sibi dæmonem eligit, non dæmon ipsam ; unde colligi, dæmonem esse certi vitæ generis præsidem ; quo pertinet illud Plotini l. c. *ὀρθῶς οὖν λέγεται ἡμᾶς αἱρήσεσθαι· τὸν γὰρ ὑπερκείμενον κατὰ ζωὴν αἱρούμεθα.* Atque in hujus opinionis societatem ita accedit Iamblich. l. c. ix. 6. p. 169. ut partem quidem animæ, sed tamen regentem, statuat : *Εἰ δὲ δεῖ σοι τὸν ἀληθῆ περὶ τοῦ οἰκείου δαίμονος λόγον ἀποκαλύψαι, οὐκ ἀφ' ἑνὸς μέρους τῶν ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδ' ἀπό τινος στοιχείου τῶν ὁρωμένων ἀπονέμεται ἡμῖν οὗτος· ἀφ' ὅλου δὲ τοῦ κόσμου καὶ τῆς παντοδαπῆς ἐν αὐτῷ ζωῆς, καὶ τοῦ παντοδαποῦ σώματος, δι' ὧν ἡ ψυχὴ κάτεισιν ἐπὶ τὴν γένεσιν, ἀπομερίζεταί τις ἐν ἡμῖν μοῖρα ἰδία πρὸς ἕκαστον τῶν ἐν ἡμῖν ἀπομεριζομένη κατ' ἰδίαν ἐπιστασίαν· οὗτος δὴ οὖν ὁ δαίμων*

Digitized by Google

τοὺς ξυλλεγέντας[x] διαδικασαμένους εἰς Ἅιδου πορεύεσθαι μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε[y]

ἕστηκεν ἐν παραδείγματι πρὸ τοῦ καὶ τὰς ψυχὰς κατιέναι εἰς γένεσιν· ὃν ἐπειδὴ ἕληται ἡ ψυχὴ ἡγεμόνα, εὐθὺς ἐφέστηκεν ὁ δαίμων ἀποπληρωτὴς τῶν βίων τῆς ψυχῆς, ὃς καὶ εἰς τὸ σῶμα κατιοῦσαν αὐτὴν συνδεῖ πρὸς τὸ σῶμα· καὶ τὸ κοινὸν ζῶον αὐτῆς ἐπιτροπεύει· ζωήν τε τὴν ἰδίαν τῆς ψυχῆς αὐτὸς κατευθύνει· καὶ ὅσα λογιζόμεθα, αὐτοῦ τὰς ἀρχὰς ἡμῖν ἐνδιδόντος, διανοούμεθα, πράττομέν τε τοιαῦτα, οἷα ἂν αὐτὸς ἡμῖν ἐπὶ νοῦν ἄγῃ· καὶ μέχρι τοσούτου κυβερνᾷ τοὺς ἀνθρώπους, ἕως ἂν διὰ τῆς ἱερατικῆς θεουργίας θεὸν ἔφορον ἐπιστήσωμεν καὶ ἡγεμόνα τῆς ψυχῆς. Quibus intelligendis adhibenda est Platonis narratio ad quam referuntur Rep. x. 620. 621. ubi propheta inducitur animos ad vitæ electionem accedentes alloquens: Ἀνάγκης θυγατρὸς, κόρης Λαχέσεως λόγος. Ψυχαὶ ἐφήμεροι, ἀρχὴ ἄλλης περιόδου θνητῶν γένους θανατηφόρου· οὐχ ὑμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσεσθε —. Ἐπειδὴ δ' οὖν πάσας τὰς ψυχὰς τοὺς βίους ᾑρῆσθαι, ὥσπερ ἔλαχον ἐν τάξει προσιέναι πρὸς τὴν Λάχεσιν· ἐκείνη δὲ ἑκάστῳ ὃν εἵλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου καὶ ἀποπληρωτὴν τῶν αἱρεθέντων. Neque hæc diserte potius unum communem plurium animarum, quam plures dæmones singulares singularum præsides, declarant. In hanc tamen sententiam interpretatur Apuleius de Deo Socratis p. 50. 'Ex hac ergo sublimiori dæmonum copia Plato autumat singulis hominibus in vita agenda testes et custodes singulos additos, qui nemini conspicui semper adsint, arbitri omnium non modo actorum verum etiam cogitatorum. At ubi vita edita remeandum est, eumdem illum, qui nobis præditus fuit, raptare ilico et trahere veluti custodiam suam ad judicium, atque illic in caussa dicenda assistere: si qua commentiatur, redarguere: si qua vera dicat, asseverare: prorsus illius testimonio ferri sententiam.' Et Hierocles simpliciter appellat *dæmonem vitam nostram sortitum*, hac ex Phædone sumta dictione, de Providentia (edit. Pearsoni Lond. a. 1673. 8.) p. 82. ἑκάστης (ψυχῆς) ἐστὶ πρόνοια, καὶ κρίσις, καὶ δίκη, καὶ κάθαρσις, καὶ εἰς γένεσιν ἔκπεμψις, καὶ βίου λῆξις προσήκουσα, καὶ τελευτὴ οὐκ ἀπὸ ταὐτομάτου συμβαίνουσα, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν εἰς ᾅδου πορεία μετὰ τοῦ ἡγεμόνος τοῦ τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰληχότος δαίμονος. Item, paucis, Origenes contra Celsum viii. p. 767. B. Ἑλλήνων μὲν οὖν οἱ σοφοὶ λεγέτωσαν δαίμονας εἰληχέναι τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀπὸ γενέσεως· ubi videatur Spencer. Wytt.

ὁ ἑκάστου δαίμων] Menand. apud Clem. Alex. Strom. v. p. 727. Ἅπαντι δαίμων ἀνδρὶ συμπαραστατεῖ Εὐθὺς γενομένῳ μυσταγωγὸς τοῦ βίου. Lysias Epitaph. p. 180. νῦν δὲ ἥ τε φύσις καὶ νόσων ἥττων καὶ γήρως, ὅ τε δαίμων ὁ τὴν ἡμετέραν μοῖραν εἰληχὼς ἀπαραίτητος. Theocr. Id. iv. 40. Αἶ, αἶ, τῶ σκληρῶ μάλα δαίμονος, ὅς με λέλογχε. Heind.

ὥσπερ ζῶντα εἰλήχει] Kœhlerus legit: ὥσπερ ζῶντα εἰλήχει, editionem enim Francofurtanam a. 1602. sic dare. Locum autem vertit sic: *Dæmonem suum quemque ducere, quemadmodum eum viventem deprehenderit, eo, quo defuncti se colligant, etc.* Male. Nam τελευτήσαντα, cui respondet ζῶντα, separavit, et tanquam esset τελευτήσαντας, junxit τῷ ξυλλεγέντας. Εἰλήχει deinde non est, *deprehendit*. Ὅσπερ, ut editiones veteres omnes habent, probum est, et convenit doctrinæ Platonicæ. Noster enim in Rep. (l. x. 472.) docet, Lachesin, Necessitatis filiam, ita animas beatas allocutam esse: ψυχαὶ ἐφήμεροι— οὐχ ἡμᾶς δαίμων λήξεται, ἀλλ' ὑμεῖς δαίμονα αἱρήσεσθε. In transitu notabimus, ψυχὰς ἐφημέρους videri ab Orpheo esse, qui Argonaut. v. 36. habet: ψυχὰς ἐφημερίων, ubi docte notat Gesnerus ὁ πάνυ, homines a Diis immortalibus ita vocari. Maximus Tyr. xxviii. p. 292. hominem vocat, ἐφήμερον τὸ θρέμμα, qua corpore præditus est. Genium, quem sibi quæque anima, pergit Plato, accepta vitæ sorte, elegisset, a Lachesi ei vitæ custodem datum esse. Unde h. l. Noster, ὅσπερ ζῶντα εἰλήχει, *qui genius viventem eum sorte acceperat*, a Lachesi scilicet, quæ quasi auctor electi genii fuit. Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 564. in fabula Thespesii: ὧν δὲ μεῖζόν ἐστιν ἔργον, ἡ περὶ τὴν κακίαν ἰατρεία, τούτους δίκῃ μετὰ τὴν τελευτὴν παραδίδωσι ὁ δαίμων. v. et Cebet. §. 4. δαίμων προστάττει δὲ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτοὺς ποιεῖν—. Dacierius hunc locum vertit sic bene: *et l'on dit, qu'aprés que chacun est mort, le demon (le genie) qu'il a eu en partage, et qui l'a conduit pendant la vie, le mene—.* Ficinus: *ab eo dæmone quem vivens sortitus fuerat.* Gottl.

ἐκεῖσε[z] πορεῦσαι.[a] τυχόντας δ' ἐκεῖ ὧν[b] δεῖ[c] τυχεῖν καὶ μείναντας ὃν χρὴ χρόνον ἄλλος δεῦρο πάλιν[d] ἡγεμὼν κομίζει ἐν πολλαῖς χρόνου[e] καὶ μακραῖς περιόδοις. ἔστι δὲ ἄρα ἡ πορεία[f] οὐχ ὡς ὁ[g] Αἰσχύλου Τήλεφος λέγει· ἐκεῖ-

λέγοντας I.—[y] ἐνθάδε AHILs et pr E.—[z] ἐκεῖ L.—[a] πορεύεσθαι ACHIL et pr E.—[b] ἐκείνων 𝔄ΓΔΠΤΦCGs et pr Ξ.—[c] δὴ C.—[d] πάλιν δεῦρο ΓG.—[e] χρόνων ΞΥ.—

τόπον] Hic locūs a Socrate apud Æschin. Socr. iii. 19. vocatur *πεδίον ἀληθείας*· de quo separatim scripsit Hillerus. Fisch.

εἰς δή τινα τόπ.] Cf. §. 90. *οἰκτρὸν ἂν εἴη τὸ πάθος, εἰ, ὄντος δή τινος ἀληθοῦς—λόγου* etc. ubi male Aug. *ὄντος γέ τιν.* §. 131. *ἕως ἂν δή τινες χρόνοι γένωνται.* §. 148. *οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας.* de Legg. iv. p. 706. C.—*ὅπλα τε ἀπολλῦσι καὶ φεύγουσι δή τινας οὐκ αἰσχρὰς, ὥς φασι, φυγάς.* de Rep. vii. p. 521. C. *ὥσπερ ἐξ ᾅδου λέγονται δή τινες εἰς θεοὺς ἀνελθεῖν.* Politic. p. 299. C.—*εἰσάγειν τὸν βουλόμενον, οἷς ἔξεστιν, εἰς δή τι δικαστήριον.* Soph. Antig. 158. *χωρεῖ τινα δὴ μῆτιν ἐρέσσων.* Heind.

οἷ δεῖ τοὺς ξυλλ.] *Quo qui congregati sunt, judicium subire oportet, deinde in orcum descendere. διαδικάζεσθαι* est *committere causam suam judicio disceptandam,* ut bene expl. in Ind. Demosth. Reiskius. De judice ponitur in eodem mortuorum judicio *διαδικάζειν* de Rep. x. p. 614. C. *δικαστὰς δὲ μεταξὺ τούτων καθῆσθαι, οὓς, ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν τε καὶ ἄνω διὰ τοῦ οὐρανοῦ* etc. Heind.

διαδικασαμένους] *διαδικάζεσθαι* est quidem *judicio contendere, disceptare:* est etiam *allatis expensisque rationibus judicio aliquid definire.* quam significationem peculiaris bujus loci sententia efflagitat. *Διαδικασαμένους* enim hic ait quod alibi *διαδικασμὸν ὑπέχοντας* dixit. Sic igitur placuit luculentius repræsentare Dei illam *δικαιοκρισίαν* (de qua etiam agit in Gorg. et x. de Republ.) qua Deus justus et *ἀπροσωπόληπτος,* antegresso veri judicii perfectissimo examine, suum unicuique reddit in die illo judicii. Serran.

διαδικασαμένους] *Posteaquam se dijudicandos præbuissent, et dijudicati essent:* significatione Medii. Verbum Platoni etiam activa et passiva forma usitatum: v. c. in eodem argumento Rep. x. p. 518. G. Leg. vi. 618. F. ix. 650. B. 659. C. 660. C. 661. C. xi. 675. F. Sed ut hoc loco, mox infra §. 65. Leg. xi. 676. E. *διαδικαζέσθω δ' ἔν τισι τῶν ἰατρῶν·* 680. F. *διαδικαζέσθων οἱ περί τινος τῶν τοιούτων ἀμφισβητοῦντες·* G. *διαδικαζέσθω περὶ τῶν ἀμφισβητουμένων.* 684. G. *διαδικαζέσθω μὲν κακοτεχνιῶν τῷ φάσκοντι βλαβῆναι.* Xenoph. Hellen. iii. 3. 10. *ἐν τῇ πόλει διαδικάζεσθαι.* Demosth. Or. de Haloneso p. 30. C. *ὅταν δὲ λέγει, περὶ τούτων ὡς ἐθέλει διαδικάζεσθαι, οὐδὲν ἄλλο, ἢ χλευάζει ὑμᾶς· πρῶτον μὲν ἀξιῶν Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὁρμώμενον διαδικάζεσθαι—καὶ ἐπιδείκνυτε ἅπασιν ἀνθρώποις, ὅτι οὐδὲ περὶ ἑνὸς ἂν αὐτῷ διαγωνίζησθε, εἰ ὑπὲρ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ οὔτε φατὲ ἰσχύειν, μὴ διαγωνιεῖσθε, ἀλλὰ διαδικάσεσθε.* Apud eumdem sæpe *διαδικασία:* et Platon. Leg. ii. p. 576. E. iii. 685. C. xii. 690. E. Plutarchum Opp. Moral. p. 350. B. 488. C. Fragm. i. 2. Aristidem t. ii. p. 228. Suid. et Hesych. in voce. Taylor. ad Lysiam p. 312. Verba *ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι,* citantur in Scholiis ad Soph. Electr. 801. et Eurip. Hec. 447. Wytt.

τοὺς ἐνθένδε] Aug. et Stob. *ἐνθάδε.* Vid. not. ad Gorg. §. 61. et ad Cratyl. §. 58.—Mox Tub. et Bas. 2. *τυχόντας δὲ ἐκείνων ὧν,* mero librarii errore. Heind.

ἐν πολλαῖς χρόνου καὶ μακραῖς περιόδοις] Dicuntur hæ *περίοδοι,* orbes migrationis animarum in alia deinde corpora, in Phædro p. 345. G. Rep. x. 520. C. Timæo Locro fin. 558. A. Herodoto ii. 12. 3. Plutarch. Epicur. p. 1107. B. Wytt.

ὁ Αἰσχύλου Τήλεφος] Clemens Alexandr. non ex Æschyli libro, sed ex hoc Platonis loco citat, Stromat. iv. p. 492. A. *οὐκ ἔστιν οὖν, κατὰ τὸν Αἰσχύλου Τήλεφον, νοεῖν ἁπλῆν οἶμον εἰς ᾅδου φέρειν.* Nec magis Dionys. Hal. Arte Rhet. vi. 5. p. 73. *εἰ μέν τις ἐτελεύτησε—ἐν ἀποδημίᾳ, ὅτι οὐδὲν διενήνοχε, μία γὰρ καὶ ἡ αὐτὴ οἶμος, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, εἰς ᾅδου φέρουσα·* memoriter referre, et cum Anaxagoræ dicto confundere videtur, prodito

νος μὲν γὰρ ἁπλῆν οἶμόν[h] φησιν εἰς Ἅιδου φέρειν, ἡ δ' οὔτε ἁπλῆ οὔτε μία φαίνεταί μοι εἶναι. οὐδὲ[i] γὰρ ἂν[j] ἡγεμόνων ἔδει· οὐ[k] γάρ πού τις ἂν διαμάρτοι[l] οὐδαμόσε μιᾶς ὁδοῦ οὔσης.[m] νῦν δὲ ἔοικε σχίσεις[n] τε καὶ περιόδους πολλὰς ἔχειν· ἀπὸ τῶν ὁσίων[o] τε[p] καὶ νομίμων[q] τῶν ἐνθάδε r. 108.

ον
[f] ἡ πορεία ἄρα L, ἄρα ὑπωρεία s.—[g] ὁ om E.—[h] οἶμαι C.—[i] οὐ Γ.—[j] ἂν post ἔδει

apud Diog. L. ii. 11. πρὸς τὸν δυσφοροῦντα ὅτι ἐπὶ ξένης τελευτᾷ, Πανταχόθεν, ἔφη, ὁμοία ἐστὶν ἡ εἰς ᾅδου κατάβασις· quod Cicero sic tradit Tusc. i. 43. 'Præclare Anaxagoras: qui cum Lampsaci moreretur, quærentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, si quid accidisset, auferri: Nihil necesse est, inquit: undique enim ad inferos tantumdem viæ est.' Æschylum interpretatus est Leonid. Tarent. in Anthol. Gr. i. p. 236. Εὔθυμος ὢν ἔρεσσε τὴν ἐπ' Ἀΐδος Ἀταρπὸν ἕρπων· οὐ γάρ ἐστι δύσβατος, Οὐδὲ σκαληνὸς, οὐδενὸς πλέως πλάνης, Ἰθεῖα δ' αὖ (vulgo δὲ) μάλιστα καὶ κατακλινὴς, Ἅπασα κ'ηκ μεμυκότων ὁδεύεται. ubi conf. Jacobs. Credibile est tragici versum hujusmodi fuisse: Ἁπλῆ γὰρ ἡμᾶς οἶμος εἰς ᾅδου φέρει. Wytt. Versum Æschyli fuisse suspicor ἁπλῆ γὰρ οἶμος πάντας εἰς Ἅιδου φέρει vel ἁπλῆ γὰρ ἡμᾶς οἶμος εἰς Ἅιδου φέρει. Heind.

ἂν ἡγεμόνων ἔδει] Aug. ἡγ. ἔδει ἄν. In Tub. deest ἄν. Statim οὐ γάρ που pro οὐδὲ γ. π. posui ex Aug. Tub. et Stob. Heind.

ἀπὸ τῶν θυσιῶν] Bas. 2. pro θυσιῶν habet ὁσίων, quod secutus est Forster: accedit Tub. Vind. A B D. Venet A. et pro var. lect. Steph. Et sane magis congruit huic loco; dicitur enim subinde ἡ ὁσία et τὰ ὅσια, *religio mortuorum, jus manium:* ut demonstravimus ad Plutarch. de Iside et Osir. p. 374. E. Et vero νόμιμος et τὰ νόμιμα de eadem re, in primis *de sepultura*, usurpatur: v. c. apud Eurip. Supp. xix. 311. Plutarch. de Aud. Poet. p. 23. B. Consol. Apollon. 119. B. et frequentissime τὰ νομιζόμενα, Latine *justa*. Ergo et per hanc significationem, et per figuram ἓν διὰ δυοῖν, accipiendum *religio mortuorum, sacra inferis et manibus exhibita*. Proclus hunc locum adhibens in Eclog. ad Platonis Remp. p. 372. αὐτὸς ὁ Πλάτων —δηλοῖ—ἐν Φαίδωνι—τὰς τελετὰς μαρτυρόμενος τῶν διαφόρων λήξεων τῆς ψυχῆς κεκαθαρμένης τε καὶ ἀκαθάρτου, εἰς ᾅδου ἀπιούσης, καὶ τάς τε σχέσεις (leg. σχίσεις) καὶ τὰς τριόδους ἀπὸ τῶν οὐσιῶν καὶ τῶν πατρικῶν θεσμῶν τεκμαιρόμενος· ubi οὐσιῶν natum vel ex ὁσίων, vel ex θυσιῶν· alterum πατρικοὶ θεσμοὶ, *instituta et mos majorum in rebus sacris*, alibi a nobis explicanda, memoriter vel de industria ut interpretamentum addidit τῶν νομίμων. Quæ autem partes illius religionis referantur ad varietatem viarum et circuitionum apud Inferos, satis sit partem scholii, ad hunc locum ab Olympiodoro annotati, apponere ex Cod. i. p. 235. Ὅτι μία μὲν κατὰ τὸ κοινὸν, ἡ εἰς ᾅδου πορεία· πολλαὶ δὲ καὶ παντοδαπαὶ αἱ μετὰ τὴν μίαν ὁδοὶ, ἅτε τοιούτων καὶ τοσούτων οὐσῶν τῶν λήξεων, ἃς τέλη ποιοῦνται αἱ ὁδοιποροῦσαι (ψυχαὶ)—ἢ διὰ τὰς Δήμητρος πλάνας· ὡς γὰρ διαφόρων οὐσῶν τῶν ὁδῶν ἐπλανήθη· ἢ ὅτι ἐπὶ τριόδου θύουσι τῇ τριόδι ἑκάστῃ (leg. τριοδίτι Ἑκάτῃ) καὶ παραδεικνύουσι τὰς τριόδους ἐν ἄλλοις νομίμοις. Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποιχομένων τὰς ψυχὰς τριχῇ θεραπεύουσιν· ἄλλως μὲν τὰς τῶν παναγῶν ἱερέων· ἄλλως δὲ τὰς τῶν βιοθανάτων· καὶ ἔτι ἄλλως τὰς τῶν πολλῶν. Wytt.

ἀπὸ τῶν ὁσίων] Pro ὁσίων vulgo θυσιῶν, quod Aug. cum Ald. habet et expressit Ficinus (*e sacrificiis et ritibus*) itemque Olympiodorus legit, trahens hæc ad sacra Hecates in triviis apposita: Ὁ Σωκράτης διχῇ δείκνυσι, φιλοσόφως μὲν ἀπὸ τοῦ δεῖσθαι τὰς ψυχὰς τῶν ἡγεμόνων· μιᾶς γὰρ οὔσης ὁδοῦ, μὴ ἂν δεηθῆναι τῶν ἀγόντων· ἱερατικῶς δὲ ἀπὸ τῶν ἐν τριόδοις τιμῶν τῆς Ἑκάτης. Nihilominus ego Forsteri exemplo, qui appositum a Stephano ὁσίων in contextum recepit, idem feci accedentibus duobus libris optimis, Tub. et Paris. itemque Schol. ubi legitur γράφεται καὶ ὁσίων. Nam in Bas. 2. utrumque sic jungitur ἀπὸ τῶν θυσιῶν τε καὶ ὁσίων τῶν ἐνθάδε τεκμ. λ. Obscuris autem his verbis non ego Hecates sacra, sed mysteria tangi conjicio, in quibus anfractus illi in orcum ducentes spectatorum oculis subjicerentur.—τεκ-

τεκμαιρόμενος λέγω. [§. 131.] *Ἡ μὲν οὖν*[r] *κοσμία τε καὶ φρόνιμος ψυχὴ ἕπεταί τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα· ἡ δὲ ἐπιθυμητικῶς τοῦ σώματος ἔχουσα, ὅ περ ἐν τῷ ἔμπροσθεν*[s] *εἶπον, περὶ ἐκεῖνο*[t] *πολὺν χρόνον ἐπτοημένη καὶ περὶ τὸν ὁρατὸν τόπον, πολλὰ ἀντιτείνασα*[u] *καὶ πολλὰ*[v] *παθοῦσα, βίᾳ καὶ μόγις*[w] *ὑπὸ τοῦ προστεταγμένου δαίμονος*
II. iii. 108. *οἴχεται ἀγομένη. ἀφικομένην δὲ*[x] *ὅθι περ αἱ ἄλλαι, τὴν*

ponunt ΛCEHIL, om ΓG.—[k] *οὐ* ΛΠCEHIL et pr 𝔄 : *οὐδὲ* *ς.—[l] *ἁμάρτοι* ΓΔΛΦCE GHILs.—[m] *οὖσι* Δ.—[n] *σχέσεις* H et rc Λ.—[o] *ὁσίων* 𝔄ΓΠG cum pr Υ et γρ C : *θυσιῶν* *ς.—[p] *τε* om ΓΔΛΦCEGHILs et pr Ξ.—[q] *ὁσίων* H.—[r] *οὖν* om pr 𝔄Π.—[s] *ἔμπροσθεν* 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs : *πρόσθεν* *ς.—[t] *ἐκεῖνον* G.—[u] *ἀντιτείνουσα* ΓΔ.—[v] *καὶ πολλὰ παθοῦσα* om L, *πολλὰ* om CEHI et pr Λ.—[w] *μόγις* 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs : *μόλις* *ς.

μαιρόμενος, *conjecturam faciens*. Ita ut h. l. sine accusativo *τοῦτο* usurpatur verbum et Lachet. p. 192. C. *τοῦτο τοίνυν ἔμοιγε φαίνεται, ὅτι οὐ πᾶσά γε— καρτερία ἀνδρία σοι φαίνεται. Τεκμαίρομαι δὲ ἐνθένδε.* Criton. p. 44. A. *Οὐ τοίνυν τῆς ἐπιούσης ἡμέρας οἶμαι αὐτὸ ἥξειν, ἀλλὰ τῆς ἑτέρας. Τεκμαίρομαι δὲ ἔκ τινος ἐνυπνίου* etc. de Rep. iii. p. 405. D. *Οἷα, ἦν δ' ἐγώ, ὡς οἶμαι, οὐκ ἦν ἐπ' Ἀσκληπιοῦ. Τεκμαίρομαι δὲ, ὅτι αὐτοῦ οἱ υἱεῖς—οὐκ ἐμέμψαντο* etc. Xenoph. Cyrop. vii. 5. 62. *Ὁ δ' ἂν μάλιστά τις οἰηθείη, ἀνάλκιδας τοὺς εὐνούχους γίγνεσθαι, οὐδὲ τοῦτο ἐφαίνετο αὐτῷ. Ἐτεκμαίρετο δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ζώων* etc. Heind.

§. 131. *οὐκ ἀγνοεῖ*] Nullo hic sensu occurrit *οὐκ ἀγνοεῖ*, cujus loco desideratur istiusmodi verbum, quod, ut antecedenti *ἕπεται* recte adjungatur, ita significatione oppositum sit sequentibus *ἀντιτείνασα καὶ πολλὰ παθοῦσα, βίᾳ καὶ μόλις* etc. Hoc autem vix dubitem quin huic loco restituam, pro *οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα* legens *οὐκ ἀγανακτεῖ τὰ παρόντα*. Heusd.

οὐκ ἀγνοεῖ τὰ παρόντα] Sic omnes libri, nec quid mutandum : *Non ignorat res præsentes*. Sic *ἀγνοεῖν* est *non noscere quem:* Plutarch. Sap. Conviv. p. 148. C. de Educ. 13. E. *cognoscere quid nolle*. Et Ciceroni 'non ignorare quid,' quasi medium est inter cognitionem et ignorantiam, *non nihil aliquam rem noscere:* Fin. v. 15. 'eorum, quos vident, volunt non ignorare nomina.' Off. i. 4. 'homo autem,—rationis est particeps, per quam consequentia cernit, caussas rerum videt, earumque prægressus et quasi antecessiones non ignorat—.' Ep. ad Divers. xv. 4. initio ad Catonem: 'Summa tua auctoritas fecit, meumque perpetuum de tua singulari virtute judicium, ut magni mea interesse putarem, et res eas, quas gessissem, tibi notas esse, et non ignorari a te qua æquitate et continentia tuerer socios, provinciamque administrarem.' Longinus de Subl. xiii. p. 35. *τὸν τύπον οὐκ ἀγνοεῖς·* quo attulit Toupius eamdem dictionem ex Synesio Ep. lxvii. Olympiodorus h. l. Cod. i. p. 139. *Ὅτι αἱ μὲν καὶ γνώσει καὶ ὀρέξει καλῶς διακειμέναι, ἑκουσίως ἕπονται τῷ ἡγεμόνι, ἀσμενίζουσαι τὴν δίκην· αἱ δὲ ἀκοσμοῦσαι καὶ ἀγνοοῦσαι ἀντιτείνουσι· πῶς οὖν ἄγονται; ἢ ὡς ἑτεροκινήτοις τότε χρῆται ὁ ἄγων· μήποτε δὲ καὶ ταύταις ὡς αὐτοκινήτοις, ὁπωσοῦν ἀνακινῶν τὰς κατὰ φύσιν αὐτῶν ἐννοίας, εἰ καὶ ἐνίοτε ἀντιτείνουσιν.* Wytt.

ἕπεταί τε καὶ οὐκ ἀγνοεῖ] Stabilitam hanc concordi librorum omnium suffragio scripturam Heusdius tentavit conjectando *καὶ οὐκ ἀγανακτεῖ τὰ παρόντα*, quum tamen eodem prorsus illa redeat. Nempe quæ anima præsentem hunc rerum statum bene norit quam sit sibi salutaris, ei non sane molesta, sed perjucunda potius hæc accidet e vita migratio. Sed rectius tamen abfuerit istud *τε*, in quo addendo omittendoque miris modis peccarunt librarii.—*ὅπερ ἐν τῷ πρόσθεν εἶπ.* V. §. 68. Heind.

ἀφικομένην δὲ ὅθιπερ] Cf. §. 141. *οὗ αἱ τῶν τελευτηκότων ψυχαὶ τῶν πολλῶν ἀφικνοῦνται.* Xenoph. Cyrop. vi. 1. 14. *τὰ δ' ἐπιτήδεια, ὅπου μὲν ἡμεῖς ἐληλύθαμεν, ὑφ' ἡμῶν ἀνάλωται· ὅπου δὲ οὐκ ἀφίγμεθα—ἀνακεκομισμένοι εἰσὶν εἰς ἐρύματα*, ubi alterum certe *ὅπου* tentari non debuit.—*καί τι πεπ. τοιοῦτον.* Explicatur statim hoc *τοιοῦτον* verbis seqq. *ἢ φόνων ἁδ.* etc. Heind.

μὲν ἀκάθαρτον καί τι[y] πεποιηκυῖαν τοιοῦτον,[z] ἢ φόνων ἀδίκων ἡμμένην ἢ ἄλλ' ἄττα[a] τοιαῦτα εἰργασμένην, ἃ τούτων ἀδελφά τε καὶ ἀδελφῶν ψυχῶν ἔργα τυγχάνει[b] ὄντα, ταύτην μὲν ἅπας φεύγει τε καὶ ὑπεκτρέπεται καὶ οὔτε ξυνέμπορος οὔτε ἡγεμὼν ἐθέλει γίγνεσθαι, αὐτὴ δὲ πλανᾶται ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίᾳ, ἕως ἂν δή τινες χρόνοι γένωνται, ὧν ἐξελθόντων[c] ὑπ' ἀνάγκης φέρεται εἰς τὴν αὐτῇ πρέπουσαν[d] οἴκησιν· ἡ δὲ καθαρῶς τε καὶ μετρίως τὸν βίον διεξελθοῦσα, καὶ ξυνεμπόρων[e] καὶ ἡγεμόνων θεῶν[f] τυχοῦσα, ᾤκησε τὸν αὐτῇ[g] ἑκάστη τόπον προσήκοντα.[h] [§. 132.]

—[x] δὴ G.—[y] τοι s, om Φ.—[z] τοιοῦτο Φs.—[a] ἄττα post τοιαῦτα ponunt ΓG, om I.—[b] τυγχάνειν L.—[c] ἐξελθόντων Ξs.—[d] προσήκουσαν Φs.—[e] καὶ ξυνεμπόρων om E.—[f] δσων pr 𝔄.—[g] αὐτὸν s.—[h] προσίοντα H.—[i] εἰσὶ καὶ πολλοὶ H: πολλοὶ δέ εἰσι

ἀδελφὰ] Suidas: Ἀδελφά· *οἰκεῖα, ἁρμόζοντα, πρέποντα.* Etymol. M. Ἀδελφά· ὅμοια. Phavorinus: Ἀδελφά· ὅμοια, *οἰκεῖα, ἁρμόζοντα, πρέποντα, συγγενῆ.* Itaque τούτων ἀδελφὰ sunt *scelera homicidiorum similia,* ut ἀδελφαὶ ψυχαὶ *animi germani, similes,* impuri, ἀκάθαρτοι. Latini enim ita utuntur vocabulo 'germanus:' ut Cic. Acadd. iv. 43. 'germanissimus Stoicis:' et Orat. 9. 'germanos se putant esse Thucydidis:' alii libri legunt 'Stoicus,' et 'Thucydidas.' Fisch.

ἅπας φεύγει] Sic, de quo vir doctus dubitabat, ἅπας, *unusquisque,* pro πᾶς positum et Politic. p. 259. C. *βασιλεὺς ἅπας.* de Legg. i. p. 628. B. *ὃν μάλιστα μὲν ἅπας ἂν βούλοιτο μηδὲ γενέσθαι ποτε* etc. Eurip. Bacch. 70. *στόμα τ' εὔφημον ἅπας ὁσιούσθω.* Heind.

ξυνέμπορος] *Itineris comes.* Timæus Συνέμπορος· *συνοδοιπόρος·* ubi videatur D. R. cujus animadversioni addas Callimach. p. 583. ed. Ernest. Wytt.

ἐν πάσῃ ἐχομένη ἀπορίᾳ] Lysias in Agorat. p. 452. *εἰδὼς τὸ ὑμέτερον πλῆθος ἐν ἀπορίᾳ ἐχόμενον,* ubi propriam hanc Lysiæ locutionem atque adeo dubiam putabat Reiskius. Plato Gorg. §. 164. Οὐκοῦν *οἴει ἐν πάσῃ ἀπορίᾳ ἂν αὐτὸν ἔχεσθαι ὅ,τι χρὴ εἰπεῖν;—χρόνοι γένωνται.* Sic Diod. Sic. xx. 109. *ἔπειτα χρόνου γενομένου καὶ τῶν ἔργων ἤδη συντέλειαν λαμβανόντων* etc. Alias de tempore plerumque *ἐγγίγνεσθαι* usurpatur et *διαγίγνεσθαι.* Tum male Aug. et Tub. cum Stob. *ὧν ἐλθόντων.* Heind.

ὑπ' ἀνάγκης φέρεται] Eandem apud inferos Ἀνάγκην cum ipsius ἀτράκτῳ, in l. x. de Rep. p. 344. collocat Plato. Poetarum ac philosophorum quorundam de summo ejus imperio dicta collegit Stobæus in Ecl. Phys. l. i. p. 10. Platonem interim, qui in Timæo p. 68. duas hasce causas *τὸ ἀναγκαῖον* et *τὸ θεῖον* distinguit, per Ἀνάγκην nihil aliud voluisse quam *τὴν φυσικὴν* rerum *ποίησιν* notat Proclus in Theol. Plat. l. v. p. 314. Forst.

ὑπ' ἀνάγκης] *Necessario, quamvis invita.* Nec ratio grammatica de Dea Ἀνάγκῃ cogitare sinit: quod fecit Forster. Wytt.

ὑπ' ἀνάγκης] Idem est quod ἐξ ἀνάγκης, ἀνάγκῃ. Politic. p. 274. A. *καὶ δὴ καὶ τὸ τῆς κυήσεως καὶ γεννήσεως καὶ τροφῆς μίμημα συνείπετο τοῖς πᾶσιν ὑπ' ἀνάγκης.* Phædr. §. 40. *φυγὰς δὴ γίγνεται—καὶ ἀπεστερηκὼς ὑπ' ἀνάγκης ὁ πρὶν ἐραστὴς—ἵεται φυγῇ μεταβαλών.* Xenoph. Hellen. v. 2. 9. *ἀξιοῦν δ' ἔφασαν μὴ ὑπ' ἀνάγκης, ἀλλὰ παρ' ἑκόντων διαπράξασθαι κατελθεῖν αὐτούς.* Eurip. Suppl. 63. *οὐχ ὑπ' ἀνάγκας δὲ προπίπτουσα προσαιτοῦσ' ἔμολον* etc. Aristoph. Nub. 405.—*ἄνεμος ξηρὸς—Ἔνδοθεν αὐτὰς (νεφέλας) ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, κἄπειθ' ὑπ' ἀνάγκης Ῥήξας αὐτὰς ἔξω φέρεται,* ubi philosophorum genus perstringere Comicus videtur hoc *ὑπ' ἀνάγκης* ubique ingerentium. Deam Ἀνάγκην, quam huc e decimo de Rep. p. 616. advocans Fischerus [immo Forster.] *ὑπ'* Ἀνάγκης scripsit, verbo certe significasset Plato, nec *φέρεσθαι,* sed *ἄγεσθαι ὑπ'* Ἀνάγκης dici anima debuit.—*ἡγεμόνων θεῶν.* Tub. *ἡγ. ὅσων.* Heind.

§. 60. W. Εἰσὶ δὲ πολλοὶ[i] καὶ[j] θαυμαστοὶ τῆς γῆς τόποι, καὶ αὐτὴ[k] οὔτε οἵα οὔτε ὅση δοξάζεται ὑπὸ τῶν περὶ[l] γῆς εἰωθότων λέγειν, ὡς ἐγὼ ὑπό τινος πέπεισμαι.[m] Καὶ ὁ Σιμμίας, Πῶς ταῦτα, ἔφη, λέγεις, ὦ Σώκρατες; περὶ γάρ τοι τῆς[n] γῆς καὶ αὐτὸς πολλὰ δὴ[o] ἀκήκοα, οὐ μέντοι ταῦτα ἃ σὲ πείθει. ἡδέως ἂν[p] οὖν ἀκούσαιμι. Ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμία, οὐχ ἡ Γλαύκου γέ μοι[q] τέχνη δοκεῖ εἶναι[r] διηγήσασ-

Es.—[j] καὶ om Δ.—[k] αὕτη ΓΦCEGHIL.—[l] τῶν τὰ περὶ ΓG.—[m] πέπυσμαι s.—[n] τῆς om Π et pr 𝔛.—[o] δὴ πολλὰ ΓGs, πολλὰ ἤδη Φ.—[p] ἂν post οὖν ponunt ΞΠΥ, om ΓG.—[q] γέ μοι om pr Π, ante τέχνη ponunt ΓΔΦGs et rc Π, post τέχνη *s.—[r] ἡ

§. 132. εἰσὶ δὲ πολλοὶ] Sic Aug. Tub. Par. Bas. 2. et Stob. Vulgo Πολλοὶ δέ εἰσι. Heind.

πέπυσμαι] Vind. omnes, Aristipp. Ficin. Versio Sicula, dant πέπεισμαι· quod præferendum est ob sequens πείθει, et propter additum ὑπὸ, ut recte monet Fischerus. De Terra vero dudum docuerant sapientes, et physice, ut Thales, Pythagoras, horumque successores: et geographice, in his Anaximander et Hecatæus: quorum ille primus πίνακα, *tabulam*, fecisse traditur ab Eratosthene apud Strabon. i. p. 13. C. et Diog. L. ii. 2. Talem πίνακα in Socratis schola fuisse, perhibet Aristophanes Nub. 206. et ab eodem Alcibiadi ostensum narrat Ælianus V. H. iii. 28. Et in Theophrasti testamento legimus πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσὶν, apud Diog. L. v. 51. Aristagoras Milesius Spartam venit ἔχων, χάλκεον πίνακα, ἐν τῷ γῆς ἁπάσης περίοδος ἐνετέτμητο, καὶ θάλαττά τε πᾶσα, καὶ ποταμοὶ πάντες· teste Herodoto v. 49. Wytt.

ὑπό τινος πέπεισμαι] Ita e Codd. Aug. Tub. Stob. et Euseb. pro πέπυσμαι hic et deinde in verbis οἵαν πέπεισμαι εἶναι rescripsit jam Fischer. Neque πυνθάνεσθαι ὑπό τινός τι dicitur, nec vulgatum tolerari potest ob seqq. ταῦτα ἃ σὲ πείθει. Heind.

περὶ γάρ τοι τῆς γῆς] Articulo in his caret unus Tub. idemque deinde habet πολλὰ διακήκοα. Sed nihil frequentius particula δὴ verbo πολὺς adjuncta. §. 34. πολλοὶ δὴ ἑκόντες ἠθέλησαν εἰς ᾅδου ἐλθεῖν. Xenoph. Œcon. i. 23. πολέμιοι μὲν οὖν ἤδη ὅταν καλοὶ καγαθοὶ ὄντες καταδουλώσωνταί τινας, πολλοὺς δὴ βελτίους ἠνάγκασαν εἶναι. Aristoph. Vesp. 980. Καίτοι τὸ κατάβα τοῦτο πολλοὺς δὴ πάνυ Ἐξηπάτηκεν. Eqq. 411. οὓς πολλὰ δὴ 'πὶ πολλοῖς ἠνεσχόμην. In quo genere erravi ego ad Theæt. §. 22. Heind.

ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμία κ. τ. λ.] Hunc locum retulit Euseb. Præp. Evang. xi. 37. p. 564. D—567. A. Wytt.

ἀλλὰ μέντοι, ὦ Σιμμ.] Aug. Ἀλλὰ μέντοι γε, ὦ Σιμ. Neque sane interposito tantum verbo, cujus generis exempla dedit Hoogevenius, sed statim post μέντοι sæpe subjicitur γε. Ut Xenoph. Anab. i. 9. 14. τοὺς μέντοι γε ἀγαθοὺς εἰς πόλεμον ὡμολόγητο διαφερόντως τιμᾶν. ii. 4. 14. οὐ μέντοι γε καταφανεῖς ἦσαν. Cyrop. v. 4. 19. Ἄξιοι μέντοι γέ ἐσμεν τοῦ γεγενημένου πράγματος τούτου ἀπολαῦσαί τι ἀγαθόν. Heind.

Γλαύκου τέχνη] Diogen. Prov. iv. 8. Ἐπὶ τῶν μὴ ῥαδίως κατεργαζομένων· ἀπὸ Γλαύκου Σαμίου, ὃς πρῶτον κόλλησιν ἐφεῦρε σιδήρου. Ἢ ἐπὶ τῶν τεχνικῶς κατεσκευασμένων. Plura Zenob. ii. 91. Suid. in Voce. Erasm. Adag. p. 1292. Scholiast. Platonis. Wytt.

οὐχ ἡ Γλαύκου τέχνη γε] Euseb. Οὐχὶ ἡ Γλ. τ. unde rescripserim Οὐχὶ Γλ. τ. ut Julian. Orat. ii. Spanh. p. 67. C. σχεδὸν γάρ μοι τοῦτο φαίνεται τὸ γενναιότατον τῶν ἔργων Ἕκτορος, καὶ οὐχὶ Γλαύκου τέχνη (l. τέχνη sc. ἐστὶ) συνεῖναι οὐδὲ σοφωτέρας ἐπινοίας δεῖται, Ὁμήρου σαφῶς διδάσκοντος, ὡς Ἀχιλλέως μὲν φανέντος ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν. Atque ita Suidas Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη, ἐπὶ τῶν εὖ εἰργασμένων καὶ δυσκατανοήτων, in qua tamen explicatione male confusa sunt Γλαύκου τέχνη et Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη. Proverbium Οὐχὶ Γλαύκου τέχνη (nam quod Hesych. Suid. et Parœmiographi laudant Γλαύκου τέχνη tanquam de rebus difficilibus usurpatum adagium, id nullum fuisse ego arbitror,) illud igitur locum habuisse apparet in rebus non multum ingenii artificiique requirentibus: de origine præter ceteros Marcellus de Proverb. Gr. apud Euseb. c. Marc. p.

θαι ἅ[s] γ'[t] ἐστίν· ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλεπώτερόν μοι φαί-
νεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην, καὶ ἅμα μὲν ἐγὼ ἴσως
οὐδ' ἂν[u] οἷός τε εἴην, ἅμα δέ, εἰ καὶ ἠπιστάμην, ὁ βίος μοι
δοκεῖ ὁ ἐμός, ὦ Σιμμία, τῷ μήκει[v] τοῦ λόγου οὐκ ἐξαρ- II. iii. 109.
κεῖν.[w] τὴν μέντοι ἰδέαν τῆς γῆς, οἵαν πέπεισμαι[x] εἶναι, καὶ
τοὺς τόπους αὐτῆς οὐδέν με κωλύει λέγειν. Ἀλλ', ἔφη ὁ
Σιμμίας, καὶ ταῦτα ἀρκεῖ.

Πέπεισμαι τοίνυν,[y] ἦ[z] δ' ὅς, ἐγὼ ὡς πρῶτον μέν, εἰ ἔστιν
ἐν μέσῳ τῷ οὐρανῷ περιφερὴς[a] οὖσα, μηδὲν αὐτῇ[b] δεῖν μή-

δοκεῖ G et pr Γ, οἷα δοκεῖ εἶναι corr Γ.—[s] δέ ⅩΥ.—[t] γ' om Λ.—[u] οὐκ ἂν ΓΔΦs et corr G, κἂν pr G.—[v] τῷ μήκει ὦ σιμμία s.—[w] ἐξαρκεῖ ⅩΥ.—[x] πέπυσμαι rc Π cum s.—[y] τοίνυν om Δ.—[z] εἰ om ΓG.—[a] περιφερὲs (ἧs supra) Ξ.—[b] δ' αὐτῇ Γ.—[c] ἀλλ' Δs.—

15. D. Γλαύκου τέχνη. Ταύτης οἱ ἔξωθεν σοφοὶ τῆς παροιμίας μνημονεύοντες διαφόρως αὐτὴν ἐξηγήσαντο· ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν τις ἔφη Γλαῦκόν τινα ἐπιστήμονα τέχνης τινὸς γεγονότα (l. ἦν) πολλῶν οὖσαν θαυμασιωτάτην ἀπολέσθαι ἅμα ἐκείνῳ κατὰ θάλατταν, μηδενός πω διαδεδωκότος αὐτήν· ἕτερος δὲ τὴν ἐπ' ἄκρων Μουσικῆς ἐμπειρίαν μαρτυρήσας τῷ Γλαύκῳ τοὺς κατασκευασθέντας ὑπ' αὐτοῦ δίσκους χαλκοῦ φησι τέσσαρας πρὸς τὸ ἐμμελῆ τινα τῆς κρούσεως τὴν συμφωνίαν τῶν φθόγγων ἀποτελεῖν· ἔνθεν τε εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν (Conf. Schol. Plat. ad h. l. et Zenob. Cent. ii. 91.)· ἄλλος δέ τις Ἀλυαττικῶν ἀναθημάτων φησὶν ἀνακεῖσθαι κρατῆρα καὶ ὑποκρατήριον θαυμάσιον Γλαύκου Χίου ποίημα (A *Glauco* hoc *Chio Samiove*, propterea quod, ut ait Herodot. i. 25. μοῦνος πάντων ἀνθρώπων σιδήρου κόλλησιν ἐξεῦρε, proverbii origo repetitur apud Hesych. Suid. Diog. Cent. iv. 8. et in Schol. Plat. Γλαύκου τέχνη· ἐπὶ τῶν μὴ ῥᾳδίως κατεργαζομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμπείρως καὶ ἐντέχνως εἰργασμένων. Ἵππασος γάρ τις κατεσκεύασε χαλκοῦς τέτταρας δίσκους οὕτως, ὥστε τὰς μὲν διαμέτρους αὐτῶν ἴσας ὑπαρχούσας (l. ὑπάρχειν) τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος ἐπίτριτον μὲν εἶναι τοῦ δευτέρου, ἡμιόλον δὲ τοῦ τρίτου, διπλοῦν δὲ τοῦ τετάρτου· κρουομένου δὲ τούτου ἐπιτελεῖ συμφωνίαν τινά· καὶ λέγεται Γλαῦκον ἰδόντα τὸν ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγον πρῶτον ἐγχειρῆσαι δι' αὐτῶν χειρουργεῖν· καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς πραγματείας ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι τὴν καλουμένην Γλαύκου τέχνην. Conf. Pausan. Phoc. c. 16.)· ἕτερος δὲ Γλαῦκον αὐτὸν ἀναθεῖναι εἰς Δελφοὺς τρίποδα χαλκοῦν οὕτω δημιουργήσαντα τοῖς πάχεως τε (f. δημιουργ. θαυμαστῶς ὥστε) κρουομένου τούς τε πόδας, ἐφ' ὧν βέβηκε, καὶ τὸ ἄνω περικείμενον καὶ τὴν στεφάνην τὴν ἐπὶ τοῦ λέβητος καὶ τὰς ῥάβδους διὰ μέσου τεταγμένας φθέγγεσθαι λύρας φωνῇ. Καὶ αὖθις ἕτερος ἀπὸ Γλαύκου τινὸς δόξαντός τι πλέον πεποιηκέναι, εἰρῆσθαι τὴν παροιμίαν. De Glauco igitur marino, piscatore illo Anthedonio, qui herbæ cujusdam ope deum se fecerat, veterum certe in proverbio cogitavit nemo. Heind.

ὡς μέντοι ἀληθῆ, χαλέπωτερόν μοι φαίνεται ἢ κατὰ τὴν Γλαύκου τέχνην] *At eadem vera esse demonstrare, difficilius mihi videtur quam pro Glauci arte.* Subaudiendum ἀποδεῖξαι ex antecedente διηγήσασθαι· vel omnino ex ellipsi nominum *persuadendi*, *opinionis*, *persuasionis*: de quo usu diximus ad Selecta Hist. Gr. p. 384. et 452. Wytt.

εἰ καὶ ἠπιστάμην] Euseb. καὶ εἰ ἠπ. quod præfero. Heind.

πέπυσμαι] Rursus πέπεισμαι, idque verius, præbent Vind. omnes: Venet. B. Euseb. Stob. Aristipp. Ficin. Versio Sicula. Wytt.

οἵαν πέπεισμαι] Sic Aug. Tub. Euseb. Stob. Vulgo, ut ante, πέπυσμαι, quum tamen in proximis Edd. quoque habeant πέπεισμαι. Heind.

πέπεισμαι—ὡς—δεῖν] Apud Xen. Cyrop. i. 6. 19. melius legi in Cod. Budensi arbitror, λέγεις σὺ—ὡς—δεῖν, quam in aliis libris, ὡς δεῖ—. Fisch.

ὡς—μηδὲν αὐτῇ δεῖν] Omissum ab uno Eusebio ὡς et librorum firmat consensus et sermonis usus, quo post ὡς, itidem ut

I. 100. τε ἀέρος πρὸς τὸ μὴ πεσεῖν μήτε ἄλλης ἀνάγκης μηδεμιᾶς τοιαύτης, ἀλλὰ[c] ἱκανὴν[d] εἶναι αὐτὴν[e] ἴσχειν τὴν ὁμοιότητα[f] τοῦ οὐρανοῦ αὐτοῦ[g] ἑαυτῷ πάντῃ καὶ τῆς γῆς αὐτῆς[h] τὴν ἰσοῤῥοπίαν· ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ

[d] ἱκανὴν ℌΔΛΠΦCEHILs, ἱκανήν τε ΓG : ἱκανήν γε s.—[e] αὐτήν γε G, αὐτήν τε ΓΞ[s] ΥΦs et corr ℌ.—[f] ὁμοιοτητά τε Δ.—[g] αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ ΓG.—[h] αὐτῆν C, αὐτὴν

post ὅτι (v. not. ad §. 19), infinitivus infertur interdum. Xenoph. Hellen. vi. 5. 42. ἐλπίζειν δὲ χρὴ, ὡς ἄνδρας ἀγαθοὺς μᾶλλον ἢ κακοὺς αὐτοὺς γενήσεσθαι. Soph. Œd. C. 385. Ἤδη γὰρ ἔσχες ἐλπίδ', ὡς ἐμοῦ θεοὺς Ὥραν τιν' ἕξειν, ὥστε σωθῆναί ποτε; Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 6. Heind.

ἀλλ' ἱκανήν τε εἶν.] Vulgo ἀ. ἱκανήν γε εἶν. Omissam in Aug. et Tub. voculam non dubitavi mutare in τε. Hæc prope necessaria est h. l. illa prorsus inutilis. De positu hoc particulæ vid. not. ad §. 88. Sensum autem verborum recte sic declaravit Stephanus: *verum ad eam retinendam satis esse, quod cœlum sibi quaquaversus simile sit, et quod ipsa sit æquilibris.* Heind.

ἰσοῤῥοπίαν] Corpus rotundum ἰσόῤῥοπον, i. e. ab omni sua parte vergens versus centrum suum, non opus habet subjecto fundamento, sed stabile et quietum manet; huc accedit quod in medio cœli, οὐρανοῦ, qui et ipse ἰσόῤῥοπος est, collocatum, commune cum eo centrum habet. Utitur hoc loco Proclus tamquam argumento adversus eos, qui Platonis dictum in Timæo ita interpretabantur, quasi terram circum mundi polum versari nec immotam manere judicasset: Comment. in Tim. iv. p. 280. διαφερόντως γὰρ ὁ Πλάτων ἀκίνητον φυλάττει τὴν γῆν, καὶ τὴν αἰτίαν προστιθεὶς ἐν τῷ Φαίδωνι, δι' ἣν ἀκίνητος ἵδρυται λέγει· ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ὁμοίου τινὸς ἐν μέσῳ τεθὲν οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττων (leg. ἧττον) οὐδαμόσε (vulg. οὐδαμῶσαι, mendose) κλιθῆναι. Et Simplicius in Arist. de Cœlo, ii. p. 125. 6. fin.—δηλοῦσι τὰ ἐν τῷ Φαίδωνι περὶ γῆς εἰρημένα ἐν οἷς φησὶν 'ἰσόῤῥοπον γὰρ πρᾶγμα ἐν ὁμοίου τινὸς μέσῳ κείμενον, οὐχ ἕξει τὸ μᾶλλον οὐδὲ τὸ ἧττον οὐδαμοῦ κινεῖσθαι,' ἐμφαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν Τιμαίῳ εἰρημένον, ὅπερ καὶ Πλάτων ἐν τούτοις παρείληφεν (sic legendum pro παρείλησιν) οὕτως ἔχον· 'ἡ δὲ γῆ ἐν τῷ μέσῳ ἵδρυται' κ. τ. λ.' Rursus p. 129. B. 120. A. fin. Hanc rationem σεισμῶν Terræ reddidisse Parmenidem ac Democritum refert Scriptor, nomine Plutarchi appellatus, de Placit. Philos. iii. 15. iis verbis, quæ vel ipse ex hoc Platonis loco transtulisse, vel Plato ex illo, quem significat, auctore, retinuisse videatur: Παρμενίδης, Δημόκριτος, διὰ τὸ (τὴν γῆν) πανταχόθεν ἴσον ἀφεστῶσαν μένειν ἐπὶ τῆς ἰσοῤῥοπίας, οὐκ ἔχουσαν αἰτίαν δι' ἣν δεῦρο μᾶλλον ἢ ἐκεῖσε ῥέψειεν ἄν. Eamdem rationem ad Lunam et Mundum refert Plutarch. de Vultu Lunæ p. 943. B. τῷ αἰθέρι λέγουσι τὴν Σελήνην ἀνακεκραμένην διὰ βάθους ἅμα μὲν ἔμψυχον εἶναι καὶ γόνιμον, ἅμα δὲ ἰσόῤῥοπον ἔχειν τὴν πρὸς τὸ βαρὺ συμμετρίαν τῆς κουφότητος· καὶ γὰρ αὐτὸν οὕτω τὸν κόσμον ἐκ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω φύσει φερομένων συνηρμοσμένον ἀπηλλάχθαι παντάπασι τῆς κατὰ τόπον κινήσεως· ταῦτα δὲ καὶ Ξενοκράτης ἔοικεν ἐννοῆσαι, θείῳ τινὶ λογισμῷ τὴν ἀρχὴν λαβὼν παρὰ Πλάτωνος—. Anaximandrum vero istius auctorem opinionis perhibet Aristot. de Cœlo, ii. 13. εἰσὶ δέ τινες οἳ διὰ τὴν ὁμοιότητά φασιν αὐτὴν μένειν, ὥσπερ τῶν ἀρχαίων Ἀναξίμανδρος· μᾶλλον γὰρ οὐθὲν ἄνω ἢ κάτω, ἢ εἰς τὰ πλάγια φέρεσθαι προσήκει (f. προσήκειν) τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου ἱδρυμένον, καὶ ὁμοίως πρὸς τὰ ἔσχατα ἔχον· ἅμα δὲ ἀδύνατον εἰς τἀναντία ποιεῖσθαι τὴν κίνησιν· ὥστε ἐξ ἀνάγκης μένειν. Hæc sunt prima vestigia decreti *gravitatis*, postea a Newtono explicitæ: et vis *centripetæ* potius, quam *centrifugæ*, quod volebat Montucla in Histor. Mathem. t. i. p. 112. Hic autem unicus est locus in Phædone ad quem possit referri Scholion Hesiodeum partim editum a D. R. Ep. Crit. i. p. 91. Theog. 116. ὁ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι τὴν γῆν εἶναι φησὶν ἁπάντων ἕδος καὶ ἕδρασμα· quod extat in Cod. Regio 2833. quem D. R. excerpsit: Γαῖ' εὐρύστερνος· ὡς θεὸν αὐτὴν ἀναπλάττει εὐρύστερνον εἶναι λέγων. Μνασεὺς (f. Μνασέας) ὁ Παταρεὺς ἐν τῇ τῶν ἀδελφικῶν (l. Δελφικῶν) χρησμῶν συναγωγῇ εὐρύστερνον ἱερὸν φησὶν ἀναστῆσαι (f. deest quid): εὐρύστερνον δὲ πλατεῖαν, πλατύπεδον, πάντων ἕδος ἀσφαλές· διὰ τοῦτο καὶ Πλά-

τεθὲν[i] οὐχ ἕξει μᾶλλον οὐδ' ἧττον οὐδαμόσε κλιθῆναι,[j] ὁμοίως δ' ἔχον ἀκλινὲς μενεῖ. [§. 133.] Πρῶτον μὲν τοίνυν,[k] ἦ δ' ὅς,[l] τοῦτο πέπεισμαι. Καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη ὁ Σιμμίας. Ἔτι τοίνυν, ἔφη, πάμμεγά τι[m] εἶναι αὐτό, καὶ

ΛΙL.—[i] τεθέντος G.—[j] τεθῆναι Φ.—[k] τοίνυν add ΓΔΛΦEGHILs.—[l] ἦ δ' ὅς om ΓΔ

των αἴτιον τοῦ κόσμου τὴν γῆν φησὶν, ἐν τῷ Φαίδωνι· ὅθεν ὁ ἐπαγόμενος ἀθετεῖται στίχος. Ergo proximus versus pro spurio habetur, Ἀθανάτων οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου. Platonis vero locum puto significari in Phædro potius p. 345. A. μένει γὰρ Ἑστία ἐν θεῶν οἴκῳ μόνη. Unde apparet in citato Scholio αἴτιον mutandum esse in ἑστίαν. In citandis autem his duobus dialogis, librarii sæpe permutarunt nomina ἐν τῷ Φαίδωνι et ἐν τῷ Φαίδρῳ. Cæterum, Phædonem a Platone juniore adhuc scriptum esse, præter alia et stilum, hoc etiam indicio est, quod provectior ætate Terram non in medio esse nec immotam manere, sed circum Mundi Polum versari, statuit in Timæo p. 530. E. teste Theophrasto apud Plutarchum Quæst. Platon. p. 1006. C. quam sententiam tractavit, ne alios citemus, D. Ruhnkenius ad Tim. Gloss. Plat. p. 69. et nos nuperrime in annotatione ad Bakii nostri Posidonium p. 61. Wytt.

μένει] Stephanus legi malebat μενεῖ: sed sine idonea caussa. Nam, ut scienter Forsterus docuit, præsentia sæpissime ponuntur pro futuris, etiam ubi futura præcedunt, et sequuntur. Apud Xen. Cyrop. i. 6. 5. βέλτιον πράξειν—μᾶλλον ἀνύτειν—ἀσφαλέστερον ἂν διάγειν· iii. 1. 6. δασμὸν οἴσειν, καὶ συστρατεύεσθαι—ἐρύματα μὴ ἕξειν· ubi tamen in Cod. Guelf. scriptum est συστρατεύσασθαι, haud dubie pro συστρατεύσεσθαι· quam veram lectionem esse, judicabat Heusingerus, a quo varietatem lectionis illius codicis summa diligentia enotatam ante hos viginti annos acceperat Mitenzucius: cujus post mortem illa in nostras manus pervenit. Fisch.

μενεῖ] Sic pro μένει Aug. et Tub. ut jam Steph. corrigendum monuerat. Vulgatum nihilominus amplectitur Fischer. Aristot. de Cœlo ii. 13. Εἰσὶ δέ τινες οἳ διὰ τὴν ὁμοιότητά φασιν αὐτὴν μένειν, ὥσπερ τῶν ἀρχαίων Ἀναξίμανδρος· μᾶλλον γὰρ οὐθὲν ἄνω ἢ κάτω ἢ εἰς τὰ πλάγια φέρεσθαι προσήκει τὸ ἐπὶ τοῦ μέσου ἱδρυμένον καὶ ὁμοίως πρὸς τὰ ἔσχατα ἔχον· ἅμα δὲ ἀδύνατον εἰς τἀναντία ποιεῖσθαι τὴν κίνησιν· ὥστε ἐξ ἀνάγκης μένειν. Eandemque sententiam Parmenidi ac Democrito tribui in libro de Plac. Philos. iii. 15. annotavit Forster, Simplicium laudans ad hunc Aristotelis locum fol. 129. Manil. Astron. i. 167. 'Idcircoque manet stabilis (orbis), quia totus ab illo Tantundem refugit mundus, fecitque cadendo Undique ne caderet: medium totius et imum est.'—ὁμοίου τινὸς h. e. ut sæpe alias, ὁμοίου τινὸς ἑαυτῷ. Heind.

§. 133. πρῶτον μὲν] Aug. Τοῦτο μὲν τοίνυν τοῦτο πέπεισμαι, ἦ δ' ὅς. Euseb. Πρῶτον μὲν δὴ, ἦ δ' ὅς. Sane aut hoc πρ. μὲν δὴ, aut πρῶτον μὲν τοίνυν Platonici sermonis consuetudo postulat. Heind.

πάμμεγά τι εἶναι αὐτὸ] Proclus in Plat. Tim. i. p. 56. Ἐν τούτοις μνημονεύειν χρὴ τῶν Πλατωνικῶν ὑποθέσεων τῶν περὶ γῆς· ὅτι οὐ κατὰ ταυτὰ τοῖς Μαθηματικοῖς μετρεῖ τὸ μέγεθος αὐτῆς· ἀλλὰ πλέον τι τὸ διάστημα αὐτῆς ὑπείληφεν εἶναι, ὡς φησιν ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης· καὶ ὅτι τῇ ἡμετέρᾳ οἰκουμένῃ πολλὰς οἰκήσεις παραπλησίας εἶναι τίθεται. Hæc ad ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ, habet Origen. adv. Celsum vii. p. 713. E. ὑπολαμβάνει ὁ Κέλσος τὰ περὶ τῆς ἄλλης γῆς κρείττονος, καὶ πολλῷ ταύτης διαφερούσης, εἰληφέναι ἡμᾶς (nempe Christianos) ἀπὸ τινῶν νομιζομένων αὐτῷ θείων παλαιῶν ἀνδρῶν, καὶ μάλιστα Πλάτωνος, τοῦ ἐν τῷ Φαίδωνι περὶ τῆς καθαρᾶς ἐν καθαρῷ κειμένης οὐρανῷ φιλοσοφήσαντος. Wytt.

μέχρις Ἡρακλείων στηλῶν ἀπὸ Φάσιδος] Hi censebantur termini τῆς οἰκουμένης, orbis terrarum nobis cogniti et habitati, nostrumque mare includentis. Animadvertendum in Eurip. Hipp. 3. Ὅσοι τε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν Ναίουσιν εἴσω, φῶς ὁρῶντες ἡλίου· neque enim simpliciter maris est πόντου, sed *Ponti Euxini*, oppositi finibus Atlanticis termini. Similis caussa est ibidem v. 1350. Πέρα γε πόντου, τερμόνων τ' Ἀτλαντικῶν. Cicero Nat. Deor. ii. 66. 'Nam si omnibus hominibus, qui ubique sunt, quacumque in ora ac parte terrarum, ab hujusce terræ, quam nos incolimus, continuatione distantium, Deos con-

ἡμᾶς οἰκεῖν[n] τοὺς μέχρι[o] Ἡρακλείων στηλῶν[p] ἀπὸ Φάσιδος ἐν σμικρῷ τινὶ μορίῳ, ὥς περ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους, περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας, καὶ ἄλλους ἄλλοθι πολλοὺς[q] ἐν πολλοῖσι τοιούτοις τόποις[r] οἰκεῖν. εἶναι

ΦGs, post πέπεισμαι ponunt ΛCEHIL.—[m] τε Δ.—[n] οἰκεῖν om ΓG.—[o] μέχρι 𝔄ΓΔΛΠΦCGHIs: μέχρις *ς.—[p] στυλῶν I.—[q] πολλοῖσι ΛEHIL, om Φs: πολλοῖς *ς.—

sulero censemus ob has caussas, quas ante diximus; his quoque hominibus consulunt, qui has nobiscum terras ab oriente ad occidentem colunt. Sin autem his consulunt, qui quasi magnam quamdam insulam incolunt, quam nos orbem terræ vocamus, etiam illis consulunt, qui partes ejus insulæ tenent, Europam, Asiam, Africam.' Postea in Phasidis et Ponti locum successit India: v. c. in illo Juvenalis x. 1. 'Omnibus in terris, quæ sunt a Gadibus usque Auroram et Gangem, pauci dignoscere possunt, Vera bona.' Hæc pro diversa significatione *τῆς οἰκουμένης*, et ab Herculeis columnis ad Indiam, definit Aristot. de Cœlo ii. 14. fin. Meteorolog. ii. 5. Seneca Quæst. Nat. i. Præf. p. 506. Europæ hos fines facit Auctor Libri de Mundo cap. iii. §. 9. *Εὐρώπη μὲν οὖν ἐστιν ἧς ὅροι κύκλῳ, στῆλαί τε Ἡρακλέους καὶ μυχοὶ Πόντου, θάλαττά τε Ὑρκανία*—. WYTT.

μέχρι] Sic pro *μέχρις* Aug. Tub. et Orig. Perperam hæc vertit Ficinus: *nosque a Phaside ad columnas Herculeas habitare in parva quadam ejus particula, ceu formicas atque ranas circa paludes atque mare.* Scilicet verba *περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας* pertinent ad prægressum *ἡμᾶς*, non, ut vulgo distinguunt, ad *βατράχους*, apteque ad totius, quantam h. l. fingit, terræ magnitudinem homines cum minutissimis animantibus, formicis ranisve, mare autem mediterraneum cum palude, *τέλματι*, comparatur. Verba igitur sic inter se pendent: *καὶ ἡμᾶς οἰκεῖν τοὺς μέχρι Ἡρ. στηλ. ἀπὸ Φάσ. ἐν σμ. τινι μορίῳ περὶ τὴν θάλατταν οἰκοῦντας, ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμ. ἢ βατράχους* sc. *οἰκοῦντας*. Jam nihil opus refellere Fischerum *τέλμα* h. l. de *agro* seu *arvo* capientem. HEIND.

τέλμα] Non modo significat *τόπον πηλώδη*, h. e. *locum palustrem*, ut Hesychius explicat: Josephus B. I. iii. 35. *ἕλη τε καὶ τέλματα·* sed dicitur etiam de *χωρίοις γεωργησίμοις*, h. e. *locis cultis, ruribus*. Notavit hunc usum vocabuli ex Isæo Etymol. M. et ex eo Suidas atque Phavorin. itemque schol. Luciani ad Asin. t. ii. p. 4. Græv. Verba Etymologi sunt hæc: *Τέλμα· τόπος πηλώδη ὕδωρ ἔχων—. Ἰσαῖος δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία*—. FISCH.

ὥσπερ περὶ τέλμα μύρμηκας ἢ βατράχους] Hoc exemplum Judæis et Christianis accommodavit Celsus apud Origen. iv. 517. B. *καταγελῶν τὸ Ἰουδαίων καὶ Χριστιανῶν γένος, πάντας παραβέβληκε νυκτερίδων ὁρμαθῷ, ἢ μύρμηξιν ἐκ καλιᾶς προελθοῦσιν, ἢ βατράχοις περὶ τέλμα συνεδρεύουσιν, ἢ σκώληξιν ἐν βορβόρου γωνίᾳ ἐκκλησιάζουσι.* Hoc exemplum secutus est Seneca Quæst. Nat. i. Præfat. p. 505. 'Hoc est illud punctum quod inter tot gentes ferro et igni dividitur. O quam ridiculi sunt mortalium termini! Ultra Istrum Dacus non exeat: Strymo Thracas includat:—Si quis formicis det intellectum hominis, nonne et illæ unam aream in multas provincias divident? Cum te in illa vere magna sustuleris, quotiens videbis exercitus subrectis ire vexillis, et quasi magnum aliquid agatur, equitem modo ulteriora explorantem, modo a lateribus affusum, licebit dicere. "It nigrum campis agmen," Formicarum iste discursus est. Quid illis et nobis interest, nisi exigui mensura corpusculi? Punctum est, in quo navigatis, in quo bellatis, in quo regna disponitis: minima etiam quum illis utrimque Oceanus influit. Sursum ingentia spatia sunt in quorum possessionem animus admittitur: at ita si minimum secum ex corpore tulit; si sordidum omne detersit, et expeditus levisque ac contentus modico emicuit. Cum illa tetigit, alitur et crescit: ac, velut vinculo liberatus, in originem redit. Tunc contemnit domicilii prioris angustias. Quantum enim est, quod ab ultimis litoribus Hispaniæ usque ad Indos jacet?' WYTT.

πολλοὺς] Deest in Aug. Deinde Euseb. *πανταχοῦ* pro *πανταχῇ*, neque multo post, omisso *περὶ*, id. *τῶν τὰ τοιαῦτα εἰωθ. λέγειν*. HEIND.

γὰρ πανταχῇ[s] περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα καὶ παντοδαπὰ
καὶ τὰς ἰδέας καὶ τὰ μεγέθη, εἰς ἃ ξυνεῤῥυηκέναι τό τε
ὕδωρ καὶ τὴν ὁμίχλην καὶ τὸν ἀέρα· αὐτὴν δὲ τὴν γῆν
καθαρὰν ἐν καθαρῷ κεῖσθαι τῷ οὐρανῷ, ἐν ᾧ πέρ ἐστι τὰ II. iii. 110.
ἄστρα, ὃν[t] δὴ αἰθέρα ὀνομάζειν τοὺς πολλοὺς τῶν περὶ[u] τὰ
τοιαῦτα[v] εἰωθότων λέγειν· οὗ δὴ ὑποστάθμην ταῦτα[w] εἶναι
καὶ ξυῤῥεῖν ἀεὶ εἰς τὰ κοῖλα τῆς γῆς. [§. 134.] Ἡμᾶς
οὖν οἰκοῦντας ἐν τοῖς κοίλοις αὐτῆς λεληθέναι καὶ οἴεσθαι
ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν, ὥς περ ἂν εἴ τις ἐν μέσῳ τῷ πυθμένι
τοῦ πελάγους οἰκῶν οἴοιτό τε ἐπὶ τῆς θαλάττης οἰκεῖν καὶ
διὰ τοῦ ὕδατος ὁρῶν τὸν ἥλιον καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα τὴν[x]
θάλατταν ἡγοῖτο οὐρανὸν εἶναι, διὰ δὲ βραδυτῆτά[y] τε καὶ
ἀσθένειαν μηδεπώποτε[z] ἐπὶ τὰ ἄκρα τῆς θαλάττης[a] ἀφιγ-
μένος μηδὲ ἑωρακὼς εἴη, ἐκδὺς καὶ ἀνακύψας ἐκ τῆς θα-
λάττης εἰς τὸν ἐνθάδε τόπον, ὅσῳ καθαρώτερος καὶ καλλίων
τυγχάνει ὢν τοῦ παρὰ σφίσιν, μηδὲ ἄλλου ἀκηκοὼς εἴη τοῦ

[r] τόποις τοιούτοις ΓG.—[s] πανταχοῦ I.—[t] ὃν...ὀνομάζειν om pr Γ: in G lacuna est.—[u] περὶ om pr Γ.—[v] ταῦτα pr Ξ.—[w] ταῦτ' Δs.—[x] ἄστρα καὶ τὴν Λ.—[y] βραδύτητά Δ.—[z] οὐδεπώποτε ΓΔΦGs et mg 𝔄.—[a] θαλάσσης Δ.—[b] τούτῳ ΔΛCHL.—[c] χω-

ὑποστάθμην] Spectant huc Origen. l. c. vii. p. 714. A. Plutarch. de Vultu Lunæ p. 940. E. ἐκείνους δ' ἂν (τοὺς τὴν σελήνην οἰκοῦντας) οἴομαι πολὺ μᾶλλον ἀποθαυμάσαι τὴν γῆν, ἀφορῶντας οἷον ὑποστάθμην καὶ ἰλὺν τοῦ παντὸς ἐν ὑγροῖς καὶ ὁμίχλαις καὶ νέφεσι διαφαινομένην ἀλαμπὲς καὶ ταπεινὸν καὶ ἀκίνητον χωρίον. Porphyr. de Abstin. iii. 14. ὡς γὰρ τὰ κατὰ τὸν αἰθέρα οἰκοῦντά ἐστι λογικὰ, οὕτω φασὶ τὰ μετ' ἐκεῖνον εὐθέως τὸ πλησιάζον οἰκοῦντα, ὁποῖα τὰ ἐν ἀέρι, εἶτα τὰ ἔνυδρα διαφέρειν, εἶθ' οὕτως τὰ ἐπίγεια· ὧν ἡμεῖς τὴν ὑποστάθμην οἰκοῦμεν· Anonymus de Vita Pythag. §. 11. edit. Kust. p. 60. ἐξ ἀνάγκης δέ ἐστι καὶ ἡ κακία εἰς τὸν περὶ γῆν τόπον· ἅτε δὴ πυθμένος λόγον ἐπεχούσης τῆς γῆς πρὸς πάντα τὸν κόσμον, καὶ πρὸς ὑποδοχὴν ὑποστάθμης οὔσης ἐπιτηδείας. Proclus in Plat. Tim. i. p. 56. ὁ δὲ Πλάτων ἡμᾶς μὲν ἐν κοίλῳ φησὶν οἰκεῖν· αὐτὴν δὲ εἶναι ἄρα ὅλην ὑψηλήν· ὃ καὶ ἡ τῶν Αἰγυπτίων ἱερὰ φήμη παραδέδωκε. Simplic. in Aristot. de Cœlo i. p. 20. A. 8. εἰ τοίνυν ἐκ τῆς λεπτοτάτης καὶ καθαρωτάτης οὐσίας τῶν στοιχείων ὁ οὐρανὸς συνέστηκεν καὶ λόγον εἴδους ἐχούσης ὡς πρὸς ὕλην (Leg. ἰλὺν) καὶ ὑποστάθμην τὴν τῶν ἐνταῦθα οὐσίαν, πῶς τὰ οὐράνια τῆς αὐτῆς φύσεως τοῖς ἐνταῦθα νομίζει (ὁ Πλάτων) καὶ ὁμοίως φθαρτά; Plura videantur apud Gataker. ad M. Antonin. ix. 36. p. 281. Hujus autem superioris et cœlestis Terræ similem quamdam imaginem informaverat Anaxagoras, cujus verba adfert Simplic. ad Aristot. Phys. p. 33. B. et 34. A. unde fortasse Plato hoc sibi exemplum sumsit. Wytt.

ὑποστάθμη] Est *quod subsedit, sedimentum*. Hesych. Ὑποστάθμη· τρυγία, τρύξ. V. Gatak. ad Antonin. ix. 36. p. 281. Wessel. ad Diod. t. i. p. 211. Tum Euseb. εἶναι ταῦτα. Heind.

§. 134. λεληθέναι] I. e. λεληθέναι ἡμᾶς αὐτούς. *A nobis igitur ignorari, habitare nos in cavernis ejus.* Sophist. §. 1. Ἆρ' οὖν—τινὰ θεὸν ἀγὼν—λέληθας; Xenoph. Mem. i. 2. 34. ὅπως μὴ δι' ἄγνοιαν λάθω τι παρανόμησας. Heind.

ἐπὶ τῆς γῆς] Stob. ἐπὶ γῆς.—τῆς θαλάττης ἀφιγμένος. Euseb. τῆς θαλάτ. εἴη ἀφιγμένος. Bene. Heind.

τοῦ παρὰ σφίσι] Ad pluralem transit a prægresso εἴ τις, jam genus aliquod hominum ibi viventium intelligens. Heind.

Digitized by Google

ἑωρακότος. ταὐτὸν δὴ τοῦτο[b] καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι· οἰκοῦν-
τας γὰρ ἔν τινι κοίλῳ τῆς γῆς οἴεσθαι ἐπάνω αὐτῆς οἰκεῖν,
καὶ τὸν ἀέρα οὐρανὸν καλεῖν, ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος
τὰ ἄστρα χωροῦντα.[c] τὸ δὲ εἶναι ταὐτόν, ὑπ' ἀσθενείας
καὶ βραδυτῆτος[d] οὐχ οἵους[e] τε[f] εἶναι ἡμᾶς διεξελθεῖν ἐπ'
ἔσχατον τὸν ἀέρα, ἐπεὶ εἴ τις αὐτοῦ ἐπ' ἄκρα[g] ἔλθοι[h] ἢ
πτηνὸς γενόμενος ἀνάπτοιτο,[i] κατιδεῖν ᾶν[j] ἀνακύψαντα,
II. lii. 111. ὥς περ ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες

ροῦντος EH.—[d] βραδύτητος Δ.—[e] οἵου pr 𝔄.—[f] τε om Λϛ.—[g] ἄκρον ΓΔΦCGs.—[h] ἔλθη Φ.—[i] ἀναπτοῖτο ΓΔI, ἀνάπτοῖτο 𝔄.—[j] ἂν add Stephanus.—[k] ἀνέχεσθαι 𝔛Π

ὡς διὰ τούτου οὐρανοῦ ὄντος τὰ ἄ. χ.] H. e. *οἰόμενοι διὰ τούτου (τοῦ ἀέρος), οὐρανοῦ ὄντος, τὰ ἄστρα χωρεῖν.* Aerem a nobis cœlum appellari dicit, *quod putemus, per hunc utpote per cœlum astra meare.* Nam quum per cœlum astra ferantur, si per aerem ea ferri putamus, hunc appellare cœlum oportet. Potuerant omitti hæc *οὐρανοῦ ὄντος*; addita vel propterea non displicent, quod, his omissis, *τούτου* trahi ad *οὐρανοῦ* posset. Certe quod nuper legendum voluit [quod et Ficinum legisse Forstero videtur] vir eruditione pariter ac sollertia inter nostrates clarissimus, Fr. Jacobsius in Animadv. ad Athen. p. 35. *ὡς διὰ τούτου ὁρῶντας τὰ ἄστρα χωροῦντα*, in eo ἄτε—ὁρῶντας Græci sermonis usus requireret. Heind.

τὸ δὲ εἶναι ταυτὸν ὑπ' ἀσθενείας κ. τ. λ.] *Hoc autem idem esse, ac nos propter tarditatem atque infirmitatem ad summum aerem pervenire non posse.* Sic explicuimus hoc dicendi genus in Biblioth. Crit. part. x. p. 12. Quamquam in hac quidem compositione malim aut abesse *ταυτὸν*: aut ei subjungi *ἢ*, quod ab antecedente *ν* sæpe ablatum reperitur, ut ostendemus ad Plut. Mor. p. 96. A. aut subjici *τῷ*, ut in simili constructione locutus est Plotin. Enn. i. ii. 5. p. 99. D. *τοῦτο δὲ ταυτὸν τῷ ἐφεξῆς μὲν τῷ δημιουργῷ τὴν ψυχὴν τὴν οὐρανίαν.* Celsus apud Origen. vii. p. 715. F. prima verba propter nexum suæ orationis omittens, nil adfert adjumenti ad judicium scripturæ: *τί δὲ διὰ τούτων ἐμφανίζει (Πλάτων), οὐ παντὶ γνῶναι ῥᾴδιον, εἰ μὴ ὅστις ἐπαΐειν δύναιτο τί ποτ' ἐστὶν ἐκεῖνο ὅ φησιν, ὑπ' ἀσθενείας καὶ βραδυτῆτος οὐχ οἵους τ' εἶναι διεξελθεῖν ἐπ' ἔσχατον τὸν ἀέρα—.* Cæterum pro *οἵους* item dant *οἵους τε* citati Forstero Euseb. Ms. Stob. præterea Vind. A B D E F G. Venet. A B. Quamquam *οἷος εἰμί*, sæpe ut *οἷος τε εἰμί*, item valet *possum*. Wytt.

τὸ δὲ εἶναι ταυτὸν] Sic scriptum fuisse a Platone post proxima illa *ταυτὸν δὴ τοῦτο καὶ ἡμᾶς πεπονθέναι*, nunquam mihi quisquam persuadebit, neque hæc reddidit Ficinus quum vertit, *idque nobis accidere propterea, quod propter imbecillitatem tarditatemque ad supremum usque aerem transcendere nequeamus.* Euseb. *τοῦτον* pro *ταυτόν*. Unde corrigendum arbitror *τὸ δὲ εἶναι τοιοῦτον· ὑπ' ἀσθ.* *quum tamen res ita se habeat, ut propter imbecillitatem — ad extremum aerem emergere nequeamus.* Jam in his *ὑπ' ἀσθεν.* recte *γὰρ* omissum; in vulgata scriptura male deficit. Heind.

οὐχ οἵουστε] Vulgo *οἵους*. Vitium vel sine libris tollendum ex Aug. Tub. Orig. Euseb. et Stob. sustulit Fischer. Heind.

κατιδεῖν ἀνακύψαντα] Non dubito quin scribendum sit *κατιδεῖν ἂν ἀνακύψαντα*: ut *κατιδεῖν ἂν* sit pro *κατόψεσθαι*. Incipiens autem participium a syllaba *ἀν* fecit ut omitteretur illa vocula *ἄν*. Steph.

ἂν ἀνακύψ.] Omissam in libris particulam *ἂν* necessario h. l. requiri monuerat jam Steph. Euseb. *κατιδεῖν δὴ ἀνακ.* Heind.

ἐνθάδε οἱ ἐκ τῆς θαλάττης ἰχθύες ἀνακύπτοντες] Scita comparatio unde sententias suas adumbrarunt alii: v. c. Basilius M. Homil. xv. p. 431. A. *διάνοια ἡ δυνηθεῖσα τῶν τε ὑλικῶν καθαρεῦσαι παθῶν, καὶ τὴν νοητὴν* (forte *ἀνόητον*) *κτίσιν πᾶσαν καταλιπεῖν, καὶ οἷόν τις ἰχθὺς ἀπὸ τοῦ βυθοῦ πρὸς τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν ἀνανήξασθαι, ἐν τῷ καθαρῷ τῆς κτίσεως γενομένη, ἐκεῖ ὄψεται τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅπου ὁ υἱὸς καὶ ὁ πατήρ—.* Iamblich. de Myster. Æg. ii. 9. p. 50. Καὶ

ὁρῶσι τὰ ἐνθάδε, οὕτως ἄν τινα καὶ τὰ ἐκεῖ κατιδεῖν, καὶ εἰ ἡ φύσις ἱκανὴ εἴη ἀνέχεσθαι[k] θεωροῦσα, γνῶναι ἂν ὅτι ἐκεῖνός ἐστιν ὁ[l] ἀληθῶς[m] οὐρανὸς καὶ τὸ ἀληθῶς[n] φῶς καὶ ἡ ὡς ἀληθῶς γῆ. [§. 135.] Ἥδε[o] μὲν γὰρ ἡ γῆ καὶ οἱ I. 110.
λίθοι καὶ ἅπας ὁ τόπος ὁ ἐνθάδε διεφθαρμένα ἐστὶ καὶ καταβεβρωμένα, ὥς περ τὰ ἐν τῇ θαλάττῃ ὑπὸ τῆς ἅλμης· καὶ οὔτε[p] φύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον ὡς ἔπος εἰπεῖν οὐδέν ἐστι, σήραγγες[q] δὲ καὶ ἄμμος καὶ πηλὸς ἀμήχανος καὶ βόρβοροί[r] εἰσίν, ὅπου ἂν καὶ ἡ[s] γῆ ᾖ, καὶ πρὸς τὰ παρ᾽ ἡμῖν κάλλη κρίνεσθαι οὐδ᾽ ὁπωσ-

TL et pr Ξ: ἀνασχέσθαι *s.—[l] ὁ om ΛCEHIL.—[m] ἀληθῶς 𝔄ΓΔΛΠΦCEGHILs, ἀληθινὸς (ῶs superscr.) Ξ: ἀληθινὸς s.—[n] ἀληθῶς 𝔄ΞΠΥ: ἀληθινὸν *s.—[o] ἤδη 𝔄, ἦτε (ε superscr.) (eraso mox ἡ) Γ.—[p] οὐδὲν post φύεται ponunt 𝔄ΞΠΥ.—[q] σήριγγες pr Ξ.—[r] βόρβορός Δ

μὴν τήν γε λεπτότητα τοῦ φωτὸς οἱ μὲν θεοὶ τοσαύτην ἐπιλάμπουσιν, ὡς μὴ δύνασθαι χωρεῖν αὐτὴν τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πάσχειν τῶν ἰχθύων τοῖς ἀπὸ θολερᾶς καὶ παχείας ὑγρότητος εἰς ἀέρα λεπτὸν καὶ διαφανῆ ἀνασπωμένοις. Aliquanto longius transtulit Julian. Or. v. p. 177. A. B. Verbum ἀνακύπτειν simili in argumento adhibuit Plato in Phædro p. 346. A. de anima, quæ ex hac rerum sensibilium caligine se in altum tollit, et quasi caput exserit in veritatis lucem: τοῦτο δέ ἐστιν ἀνάμνησις ἐκείνων ἅ ποτ᾽ εἶδεν ἡμῶν ἡ ψυχὴ συμπορευθεῖσα θεῷ, καὶ ὑπεριδοῦσα ἃ νῦν εἶναι φαμὲν, καὶ ἀνακύψασα εἰς τὸ ὄντως ὄν. Lucian. de Sacrific. t. i. p. 532. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν εἰς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὸ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. Icaromen. t. ii. p. 755. ἀνακύπτειν τε καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. Wytt.

ἀνασχέσθαι] Tub. et Euseb. ἀνέχεσθαι.—ὁ ἀληθινὸς οὐρανός. Aug. Tub. Euseb. Ms. Stob. Orig. ὁ ἀληθῶς οὐρ. (nam Euseb. Edd. ἀληθὴς) ac deinde Tub. τὸ ἀληθῶς φῶς. Heind.

§. 135. οὔτε φύεται—θαλάσσῃ] Unde mare ab Homero passim ἀτρύγετον vocatur. Il. A. 316. ubi Scholiastes ἀκαταπονήτου, πολλῆς, ἢ, ὡς ἔνιοί φασι, τῆς ἀκάρπου. Apparet hic grammaticos fluctuasse, de h. v. significatione. Orpheus pontum quoque sic vocat Ἀποσπ. vi. et Auctor carminis de lapidibus xv. 10. Proclus (p. 95.) laudat alium Orphei versum, ubi mari idem epitheton tribuitur. Gottl.

οὔτε φύεται ἄξιον λόγου οὐδὲν ἐν τῇ θαλάττῃ, οὔτε τέλειον] *Nil memorabile, cujus aliqua ratio habeatur, in mari existere:* hoc enim significat ἄξιον λόγου, non sane convenit cum naturæ observatione et historia. Itaque accipiendum partim per ἓν διὰ δυοῖν, *nil existere perfectum cujus aliqua ratio habeatur:* animalia quamvis immania, plantas, metalla marina, contemnenda esse: partim ex pervulgato vituperio et contemtu, in quo mare apud Platonem, Pythagoram, et Ægyptios erat. Platonis in primis huc pertinet Timæi finis p. 552. F. G. Comparetur Philo Jud. de Mundi Opificio, p. 7. E. 14. A. B. Plutarch. de Isid. et Osir. p. 369. E. Solert. Animal. p. 975. B. Wytt.

σήρ.—ἀμήχανος] Citat Thom. M. v. Ψάμμος. Cod. Aug. σήρακες. male. Hesychius: Σήραγξ·—ὕφαλος πέτρα (Gloss. vett. Ὕφαλος πέτρα, *latens saxum.* v. Virg. Æn. i. 108.) ῥήγματα ἔχουσα. add. Suidas v. Σήραγξ. Gloss. vett. Σηραγγῶδες, *scrupulosum.* Mox Bas. 2. βόρβορος. Fisch.

ὅπου ἂν καὶ ἡ γῆ ᾖ] *Ubicumque in mari terra sit.* Nam intelliguntur etiam partes quædam esse maris terra prorsus carentes, mere aqueæ, ubi nil quidquam φύηται, nil crescat. Wytt.

ὅπου ἂν καὶ ἡ γῆ ᾖ] *Ubicunque terram mare alluit obtegitque;* nam in ipso mari,

τιοῦν ἄξια. ἐκεῖνα δὲ αὖ τῶν παρ' ἡμῖν πολὺ[t] ἂν[u] ἔτι πλέον[v] φανείη διαφέρειν. εἰ[w] γὰρ[x] δεῖ καὶ μῦθον λέγειν καλόν,[y] ἄξιον ἀκοῦσαι, ὦ Σιμμία, οἷα[z] τυγχάνει τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ ὄντα. Ἀλλὰ μήν, ἔφη ὁ Σιμμίας, ὦ Σώκρατες, ἡμεῖς γε τούτου τοῦ μύθου ἡδέως ἂν ἀκού-
§. 62. W. σαιμεν. [§. 136.] Λέγεται[a] τοίνυν, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, πρῶτον μὲν εἶναι τοιαύτη ἡ γῆ αὐτὴ[b] ἰδεῖν, εἴ τις[c] ἄνωθεν θεῷτο[d] αὐτήν,[e] ὥς περ αἱ δωδεκάσκυτοι[f] σφαῖραι, ποικίλη,[g]

λλοῦ
et corr Υ.—[s] ἡ om ΔC.—[t] πολλοῦ ΆΛΥΕΗΙ, πολυ C.—[u] ἂν om ΛC.—[v] πλεῖον ΓΔ G, πλείω Φs.—[w] οὐ L.—[x] γε Δ.—[y] καλὸν καὶ ΓΞΥΦGs et mg Ά, om Π et pr Ά.—[z] οἷ G et pr Γ.—[a] λέγε pr Λ.—[b] αὐτὴ Eusebius: libri αὕτη.—[c] ἥτις Π et pr Ά.—[d] θεῷτο ἂν Π, om pr Ξ.—[e] αὐτὴν om ΛCEHIL, post θεῷτο ponunt ΆΓΔΥΦGs, ante θεῷτο *s.—[f] δωδεκάστατοι Γ.—[g] ποικίλοις I: ποικίλη χρώμασι om ΓG.—[h] χρώ-

ubi terræ nihil, ne saxa quidem arenave aut cœnum reperitur.—Pro κάλλη Euseb. καλά. Heind.

εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῦθον λέγειν καλὸν] Ergo priora inde ab §. 60. non erant μῦθος, sed λόγος. Quamquam et illa et hæc sunt item μῦθος mixtus λόγῳ, quod opportune monet Simplic. in Aristot. de Cœlo, iii. p. 158. A. καὶ τὰ ἄκρα τῆς γῆς ἐν τῷ Φαίδωνι ὁ Πλάτων συνεπαινεῖ, ὡς μέχρι τοῦ αἰθέρος ἐκτεταμένα· πολλῷ τῷ μυθώδει καὶ αἰνιγματικῷ ὡς οἶμαι χρώμενος· καὶ γὰρ μῦθον καλεῖ τὸν περὶ αὐτῆς λόγον. De solemni autem horum nominum antithesi, diximus ad Plutarchum de S. N. V. p. 82. Wytt.

εἰ γὰρ δεῖ καὶ μῦθ.] Ald. et Bass. εἰ γὰρ—καλὸν, καὶ ἄξιον ἀκ. in quibus καὶ Cornarii monitu Steph. omisit, suffragante Ficino: *Proinde si fabulam quoque narrare oportet perpulchram, operæ pretium, Simmia, est audire*, atque ita Aug. Euseb. εἰ γὰρ δὴ καὶ μυθολογεῖν καλὸν, ἄξιον ἀκ. In Tub. omissum est καλὸν, quod præter Ficinum et Olympiodorus legit, cujus explicationem e Mss. protulit Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 83. Καλὸν ἔφη τὸν μῦθον, ὡς καὶ τὸ φαινόμενον κατὰ φύσιν ἔχοντα, καὶ οὐδὲν ἀπεμφαῖνον. Διὸ ἢ ταῦτα εἶναι τὰ πράγματα ὡς ἀληθῶς φαίη τις ἄν, ἢ τοιαῦτα καὶ οὐ πόῤῥωθεν τὸ μυθικὸν ἔχοντα. Ἴσως δὲ ὅτι, καὶ μῦθος, καὶ λόγος, ὁ αὐτὸς εἶναι δύναται· λόγος μὲν, ὅτι καὶ τὰ πράγματα τοιαῦτα, μῦθος δὲ, ὅτι αἰνίξασθαι δύναται καὶ βελτίονα ὑπερέχοντα. Similiter Gorg. §. 166. Ἄκουε δὴ, φασὶ, μάλα καλοῦ λόγου, ὃν σὺ μὲν ἡγήσῃ μῦθον, ὡς ἐγῷμαι, ἐγὼ δὲ λόγον.—ὑπὸ τῷ οὐρανῷ. Aug. ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Heind.

τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ] Aut legendum, aut certe intelligendum, quasi scriptum esset, τὰ ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῷ οὐρανῷ γῆς· *ea, quæ fiunt in terra subjacenti: in proxima cælo terra: in altissima terra.* Wytt.

§. 136. ἡ γῆ αὐτὴ ἰδεῖν] Sic pro αὕτη Euseb. ut ipsa postulat ratio. In proximis, ubi Edd. εἴ τις ἄνωθεν αὐτὴν θεῷτο, hoc αὐτὴν quum Aug. et Tub. cum Stob. non agnoscant, diutius ferri non debuit. Heind.

ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι] Hasce eleganter descripsit Apollonius in Argon. iii. 135. etc. ubi Venus filio suo se daturam promittit Σφαῖραν εὐτρόχαλον, τῆς οὐ σύ γε μείλιον ἄλλο Χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον. Χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται, ἀμφὶ δ' ἑκάστῳ Διπλόαι ἁψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται. Κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν· ἕλιξ δ' ἐπιδέδρομε πάσαις Κυανέη. ἀτὰρ εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, Ἀστὴρ ὣς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησιν. Forst.

δωδεκάσκυτοι σφαῖραι] Cf. Photii Bibl. p. 713. δώδεκα τάξεις ἐν τῷ οὐρανῷ—e vita Pythagoræ, propter duodecim colores. Dacierius (p. 307.) fundum hujus loci Iesaiæ S. liv. et Ezechielis xxviii. habet. Gottl.

ὥσπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι] *Ut pilæ duodecim laterum coriaceorum.* Refertur ad dodecaedrum, cui Plato figuram mundi comparavit, quum singulis quatuor elementis alias figuras tribueret, [teste] Auctor. Theologumenorum Arithmeticorum p. 25. ubi nomen δωδεκάεδρον excidit. Simplic. in Aristot. de Cœlo iii. p.

χρώμασι διειλημμένη ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶναι χρώματα[h] ὥς περ δείγματα, οἷς δὴ οἱ γραφεῖς καταχρῶνται. ἐκεῖ[i] II. iii. 112.

141. B. fin. 142. A. Plutarch. qui dicitur, de Placitis Philosoph. ii. 6. *Πυθαγόρας, πέντε σχημάτων ὄντων στερεῶν, ἅπερ καλεῖται καὶ μαθηματικὰ, ἐκ μὲν τοῦ κύβου φησὶ γεγονέναι τὴν γῆν, ἐκ δὲ τῆς πυραμίδος τὸ πῦρ, ἐκ δὲ τοῦ ὀκταέδρου τὸν ἀέρα, ἐκ δὲ τοῦ εἰκοσαέδρου τὸ ὕδωρ, ἐκ δὲ τοῦ δωδεκαέδρου τὴν τοῦ παντὸς σφαῖραν· Πλάτων δὲ καὶ ἐν τούτοις Πυθαγορίζει.* Hæc ipse tradit Plutarchus aliis locis: v. c. De EI Delphico p. 390. A. de Defectu Orac. p. 423. A. 427. A. B. 428. A. D. Sympos. viii. 2. p. 719. D. Quæst. Plat. iv. p. 1003. C. ubi quæritur quare *τὸ τῶν κυκλικῶν*, *rotundum*, omiserit: *πότερον, ὡς ὑπονοοῦσιν ἔνιοι τὸ δωδεκάεδρον τῷ σφαιροειδεῖ προσένειμεν, εἰπὼν ὅτι τούτῳ πρὸς τὴν τοῦ παντὸς ὁ θεὸς κατεχρήσατο φύσιν, ἐκεῖνο διαζωγραφῶν; καὶ γὰρ μάλιστα τῷ πλήθει τῶν στοιχείων, ἀμβλύτητι δὲ τῶν γωνιῶν, τὴν εὐθύτητα διαφυγὸν, εὐκαμπές ἐστι, καὶ τῇ περιτάσει καθάπερ αἱ δωδεκάσκυτοι σφαῖραι κυκλοτερὲς γίνεται καὶ περιληπτικόν· ἔχει γὰρ εἴκοσι γωνίας στερεὰς, ὧν ἑκάστην ἐπίπεδοι περιέχουσι ἀμβλεῖαι τρεῖς· ἑκάστη γὰρ ὀρθῆς ἐστι καὶ πέμπτου μορίου· συνήρμοσται δὲ καὶ συμπέπηγεν ἐκ δώδεκα πενταγώνων ἰσογωνίων καὶ ἰσοπλεύρων.* Pythagoræ hoc arcanum Hippasus vulgasse ferebatur, ut prodit Iamblich. Vit. Pythagor. §. 89. *διὰ δὲ τοῦ ἐξενεγκεῖν καὶ γράψασθαι πρῶτον σφαῖραν τὴν ἐκ τῶν δώδεκα πενταγώνων, ἀπώλετο κατὰ θάλατταν ὡς ἀσεβήσας· δόξαν δὲ ἔλαβεν ὡς εὑρών·* item §. 247. *φθαρῆναι γὰρ ὡς ἀσεβήσαντα ἐν θαλάσσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ εἰκοσταγώνου σύστασιν· τοῦτο δὲ ἦν δωδεκάεδρον, ἓν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχημάτων· εἰς σφαῖραν ἐντείνεσθαι.* E Xenocratis libro de Vita Platonis refert Simplic. ad Aristot. Phys. viii. p. 268. A. dodecaedrum Platoni *τὴν πέμπτην οὐσίαν* esse: et de Cœlo i. p. 3. B. Indis affingit Philostrat. Vit. Apollon. iii. p. 125. ubi videatur Olearius. Ad idem exemplum pertinet Plotini comparatio, *νοῦν* similem perhibentis *σφαίρᾳ ζώσῃ ποικίλῃ·* Enn. vi. vii. 15. p. 708. D. Senecæ Quæst. Nat. iv. 11. 'Pilæ proprietas est cum æqualitate quadam rotunditas: æqualitatem autem hanc accipe, quam vides in lusoria pila. Non multum illi commissuræ et rimæ earum nocent, quominus par sibi ab omni parte dicatur. Quomodo in hac pila nihil illa intervalla officiunt ad speciem rotundi: sic nec in universo quidem orbe terrarum editi montes, quorum altitudo totius mundi collatione consumitur.' Numeri Duodenarii laudes celebrant Allegorici Interpretes: in his Laurentius Lydus in libello de Mensibus nuper edito opera Schowii, p. 7. qui ex Vaticano codice hanc accessionem adjecit: *ὁ Πομπίλιος Νουμᾶς, ἐφ' οὗ Πυθαγόρας ἦν, δυοκαίδεκα μησὶ τοῦτον ἀριθμεῖσθαι διώρισε κατὰ τὸν ἐν Φαίδρῳ Σωκράτην, ὅς φησι τὰς τῶν ὅλων τάξεις τῇ δωδεκάδι περιειλῆφθαι· ἐπὶ τὸ πᾶν γὰρ ὁ θεὸς τῷ ἀριθμῷ τούτῳ κατεχρήσατο, διαζωγραφῶν αὐτὸ, ὥς φησιν Πλάτων· οἰκεῖον γὰρ τὸ σχῆμα τῇ τοῦ παντὸς ἰδέᾳ· καὶ γὰρ κυκλικόν·* paucis verbis plures prodit errores. Taceo Numam Pythagoræ æqualem; quod de Phædro Platonis ait, temere suscepit ex Proclo, qui in Euclidem, i. p. 48. duodenarium numerum laudans hæc etiam ponit: *ἡγεῖται γὰρ καὶ παρὰ τῷ Πλάτωνι δυοδεκάδος ὁ Ζεὺς, καὶ ἀπολύτως ἐπιτροπεύει τὸ πᾶν*; significans circuitum duodecim Deorum in Phædro descriptum p. 344. 345. Cætera fluxerunt ex Timæo p. 537. A. *ἔτι δὲ οὔσης ξυστάσεως μιᾶς πέμπτης, ἐπὶ τὸ πᾶν ὁ θεὸς αὐτῇ κατεχρήσατο ἐκεῖνα διαζωγραφῶν·* et ad dodecaedrum spectant, quæ Plutarchus modo nobis citatus Quæst. Plat. iv. p. 1003. C. retulit. Duodenarii præstantiam item attigerunt Cassiodorus de Anima, t. ii. p. 605. et Marsilius Ficinus in Argument. et Comment. Platonicis p. 834. B. C. Cæterum Sphæra lusoria Amoris ex Apoll. Rh. i. 135. a Forstero ad hunc locum non opportune adhibita, potius accommodanda est ei pilarum generi, quod in Leonidæ Tarentini Epigr. xxxiii. animadvertimus Bibl. Crit. part. ii. p. 35. ut recte fecit Jacob. Anthol. Gr. t. vii. p. 93. Neque tamen omittenda sunt Olympiodori Excerpta, quorum in Codice i. bis hic locus animadvertitur, primum p. 153. *Πῶς δωδεκασκύτῳ σφαίρᾳ ἔοικεν; ἢ ὅτι μέχρι αὐτῆς πρόεισι τὸ δωδεκάεδρον, ᾧ διαζωγραφεῖ ὁ Τίμαιος ὃν ἐκεῖ διαλέγεται τρόπον· καὶ* (forte *ἢ*) *ὅτι τῶν δώδεκα ἡγεμόνων συνδιῄρηται ταῖς ἐλλάμψεσι, περὶ ὧν ἐν Φαίδρῳ ῥηθήσεται· μάλιστα μὲν τὸ αὐγοειδές· ἤδη δὲ ὡς ἐνδέχεται καὶ τὰ νῶτα αὐτῆς· ὅπουγε ἐν τοῖς τῇδε τόποις ἴχνη ἄττα τῶν τοιούτων ἀποῤῥοιῶν ἐμφαίνεται· ἔτι δὲ ἐκ τρίτων, δωδεκάτη σφαῖρα ἡ γῆ· πασῶν δὲ τὰς μεθέξεις δε-*

δὲ πᾶσαν τὴν γῆν ἐκ τοιούτων εἶναι, καὶ πολὺ[j] ἔτι ἐκ λαμπροτέρων καὶ καθαρωτέρων ἢ τούτων· τὴν μὲν γὰρ ἁλουργῆ[k] εἶναι καὶ[l] θαυμαστὴν τὸ κάλλος, τὴν δὲ χρυσοειδῆ, τὴν δὲ ὅση λευκὴ γύψου ἢ[m] χιόνος[n] λευκοτέραν, καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμάτων ξυγκειμένην[o] ὡσαύτως, καὶ ἔτι[p]

ματα εἶναι ΓG.—[i] ἔοικε ΓG.—[j] πολλοὶ H.—[k] ἁλουργῆν ΓGL.—[l] καὶ om ΓΛCEHIL.—[m] καὶ Γ.—[n] χιόνων ΓG.—[o] ξ. ΞΕΥ: συγκείμενον I, ἐγκειμένην s.—[p] ἐπὶ Π.—

χομένη τῶν πρὸ αὐτῆς, εἰκότως δωδεκάμορφος γίνεται. Deinde p. 247. Ὅτι τὸ δωδεκάεδρον οἰκεῖον σχῆμα τοῦ οὐρανοῦ, φησὶν ὁ ἐξηγητὴς (forte Olympiodorus), ὡς τῆς γῆς ὁ κῦβος· καίτοι ἐκ τῶν τεσσάρων στοιχείων καὶ ὁ οὐρανός· ὥστε σφαῖρα· εἰ δὲ πῦρ μόνον πύραμις ἂν εἴη. Βέλτιον οὖν, φησὶν ὁ ἡμέτερος καθηγεμὼν (i. e. Proclus) ἐλέγομεν ἐν τοῖς εἰς Τίμαιον, κοινὴν εἶναι προκοπὴν εἰς τὴν σφαῖραν ἑκάστου τὸ δωδεκάεδρον. Διὸ καὶ ἡ γῆ καθ' ὕπαρξιν δωδεκάεδρος· ἔνεστι δὲ καὶ ἡ πρόνοια τῶν δώδεκα θεῶν, οἱ ἀνάγουσιν εἰς τὸν νοῦν. Καὶ μήποτε ἡ μὲν γῆ ἀφ' ἑαυτῆς ἔχει τὸ κυβικὸν, τὸ δὲ ὕδωρ τὸ εἰκοσαεδρικὸν, ὁ δὲ ἀὴρ τὸ ὀκταεδρικὸν, τὸ δὲ πῦρ τὴν πυραμίδα. Ταῦτα μὲν οὖν ἀφ' ἑαυτῶν· ἀπὸ δὲ τῶν ὑπερκοσμίων ἐνδίδοται πᾶσι τὸ δωδεκάεδρον, εἰς προπαρασκευὴν τῆς νοερᾶς μεθέξεως· ὅπερ ἐστὶ τῆς σφαιρώσεως. Wytt.

ποικίλη χρώμασι κ. τ. λ.] *Coloribus distinctam, quorum specimina* (vel *exempla*) *esse colores eos qui hic sunt: quibus pictores utuntur*. aut fortasse *abutuntur*, vel, *pro sua libidine utuntur*, ut præpositio non vacet in καταχρῶνται. Steph.

ποικίλοις χρώμασι διειλ.] Vulgo ποικίλη, χρώμ. διειλ. in quibus δὶς ταυτόν. Nostrum dedit Stob. et Ficinus vertens *variis distinctam coloribus*. Heind.

ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε εἶν.] *Quorum colorum hos quibus pictores utuntur, quasi quædam specimina esse.* καταχρῶνται hic ut sæpe, apud Platonem imprimis, nihil est nisi χρῶνται. Heind.

ἐκ λαμπροτέρων] Non mirum, quod Ald. Bas. Stob. habent junctim ἐκλαμπροτέρων: est enim operarum vitium: at illud mirum, quod hanc, ut veram, scripturam recepit Forsterus, et secutus est Fischerus: idque admirabilitatis caussa nobis memorandum erat. Saltem debebant aliquo exemplo bonitatem nominis ἔκλαμπρος demonstrare sine eo in Lexicis recentioribus proditi. Quod si fecissent, vel sic vulgata scriptura retinenda erat. Wytt. qui sic in Addend. 'Nomen ἔκλαμπρος et alibi meminimus nos legisse; et exstat apud Joseph. B. J. V. ii. 3. et Eudociam p. 398. Et tuetur se verbo ἐκλάμπω, et analogia Nominum ἐκφανὴς, ἐκπρεπὴς, ac similium.'

καὶ πολὺ ἔτι ἐκ λαμπροτέρων] Isocrat. Evag. p. 201. B. οὐδὲ περὶ Κύπρου μόνον δεδιὼς, ἀλλὰ πολὺ περὶ μειζόνων. Xenoph. Anab. iii. 1. 22. ὥστε ἐξεῖναί μοι δοκεῖ ἰέναι ἐπὶ τὸν ἀγῶνα πολὺ σὺν φρονήματι μείζονι ἢ τούτοις. Cyrop. vii. 1. 21. πολὺ γὰρ ἐν ἀσφαλεστέρῳ ἔσεσθε ἔξω γενόμενοι. Plato de Rep. ix. p. 589. E. πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ χρυσὸν δωροδοκεῖ. Tamen vitiosam librorum scripturam ἐκλαμπροτέρων, cui alteram ex Euseb. substituerat Stephanus, Fischer. revocavit. Heind.

καθαρωτέρων] An quod a luminis radiis, quod §. 58. ἀληθινὸν φῶς appellabat, efficiuntur? ut Socrates jam saniorem, quam veteres, de coloribus habuisse videatur opinionem? Addit ἢ τούτων, quibus nos utimur, v. c. in vestibus. Vestigia si non hic sint recentioris rationis de coloribus, certe sunt apud Claudianum de Mall. Theod. Cons. 106. 'Sitne color proprius rerum, lucisne repulsu Eludant aciem.' v. Gesner. qui Aristarchum Samium, apud Stobæum Ecl. Phys. xix. p. 55. colorem definire dicit: φῶς τοῖς ὑποκειμένοις ἐπιπῖπτον. Gottl.

τὴν μὲν γὰρ] Sc. γῆν, *hanc enim ejus partem* etc.—γύψου ἢ χιόν. Euseb. γ. καὶ χ.—καὶ ἐκ τῶν ἄλλων χρωμ. συγκ. sc. τὴν ἄλλην γῆν εἶναι.—χρ. τι εἶδος παρέχεσθαι. Tub. παρέχεται.—ἐν τῇ τῶν ἄλλ. χρωμ. ποικιλίᾳ, sc. τοῦ ἁλουργοῦς, τοῦ χρυσοειδοῦς, τοῦ λευκοῦ χρώματος etc. Vix memoratu dignum est Mudgii commentum legentis ἐν τῇ τῶν ἄνω χρωμ. Heind.

ὥστε ἕν τι αὐτ. εἶδ] *Ut una quædam terræ species continua varietate appareat.* ξυνεχὲς ποικίλον, *continenter varium*, quatenus variegata species nullum habet interstitium colore vacuum. Heind.

πλειόνων καὶ καλλιόνων[q] ἢ ὅσα ἡμεῖς ἑωράκαμεν. καὶ γὰρ αὐτὰ ταῦτα τὰ κοῖλα αὐτῆς, ὕδατός τε καὶ ἀέρος ἔμπλεα[r] ὄντα, χρώματός τι[s] εἶδος παρέχεσθαι[t] στίλβοντα ἐν τῇ τῶν ἄλλων χρωμάτων ποικιλίᾳ, ὥστε ἕν τι αὐτῆς εἶδος ξυνεχὲς ποικίλον φαντάζεσθαι.[u] ἐν δὲ ταύτῃ οὔσῃ τοιαύτῃ ἀνὰ λόγον[v] τὰ φυόμενα[w] φύεσθαι, δένδρα τε καὶ ἄνθη[x] καὶ τοὺς καρπούς· καὶ αὖ τὰ ὄρη ὡσαύτως καὶ τοὺς λίθους ἔχειν ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον τήν τε λειότητα[y] καὶ τὴν διαφάνειαν καὶ τὰ χρώματα καλλίω· ὧν καὶ τὰ ἐνθάδε λιθίδια εἶναι[z] ταῦτα τὰ ἀγαπώμενα μόρια, σάρδιά τε καὶ

[q] καλλίων G.—[r] ἔκπλεα 𝔄ΠΦCEGs et corr Λ.—[s] τε H.—[t] παρέχεται Π: παρέχεσθαι in mg 𝔄.—[u] θαυμάζεσθαι ΓΔGs.—[v] libri plerique ἀνάλογον.—[w] τοιαῦτα I. φυόμενα—[x] ἄλση ΓΔΦGs et mg 𝔄.—[y] τήν τε λειότητα ΓΥΦCEGIL et corr Π, τήν τε λειότατα

ἀνάλογον] I. e. ἀνὰ λόγον, *eadem proportione*: confirmat Pollux ii. 118. ἀνάλογον τὰ φυόμενα φύεσθαι· Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Plotin. Enn. iv. p. 440. D. Sic ἀνάμεσον pro ἀνὰ μέσον. Wytt.

ἀνὰ λόγον] Vulgo junctim ἀνάλογον, ut et de Rep. vi. p. 508. C. p. 511. extr. et alibi perperam scriptum. Euseb. ἀνάλογον τὰ τοιαῦτα φύεσθαι. An ἀνὰ λόγον τὰ φυόμενα τοιαῦτα φύεσθαι? Certe τοιαῦτα expressit Ficinus: *in hujusmodi vero terra convenienti ratione similes nasci arbores*. Heind.

ἄνθη καὶ τοὺς] Euseb. ἄνθη ἔχοντα τοὺς καρπούς. male. Fisch.

τὰ ὄρη ὡσαύτως καὶ τοὺς λίθους ἔχειν] Hæc ex eo est figurarum opinionumve Platonicarum genere, quæ late ad posteros dimanarunt, etiam eos, qui Platonis scripta non legissent: veluti scriptorem Apocalypseos, nova Hierosolyma informantem. Quamquam ipsum Platonem ex Hebræis doctoribus hausisse vult Origenes, pervulgato illo Patrum errore, adv. Celsum vii. p. 715. D. Δοκεῖ δέ μοι καὶ τὰ περὶ τῶν τῇδε τιμίων εἶναι νομιζομένων λίθων, ἀποῤῥοήν τινα λεγομένων ἔχειν ἀπὸ τῶν ἐν τῇ κρείττονι γῇ λίθων εἰληφέναι τὸν Πλάτωνα ἀπὸ τῶν ἐν τῷ Ἡσαΐᾳ ἀναγεγραμμένων περὶ τῆς πόλεως τοῦ θεοῦ—. Eusebius pro λίθους habet βουνούς· κατεδηδεσμένοι, κ. τ. λ. Breviter complectitur Proclus in Tim. v. p. 282.—περὶ γῆς καὶ τῶν ἔργων αὐτῆς, ὥς φησιν ὁ ἐν Φαίδωνι Σωκράτης· 'τοῦτο μὲν ὃ ἡμεῖς οἰκοῦμεν, κοῖλόν ἐστι καὶ σκοτεινὸν, καὶ ὑπὸ ἅλμης κατεδηδεσμένον·' ἄλλη δέ ἐστιν ἡ ἀληθινὴ γῆ, θεῶν ὑποδοχὰς ἔχουσα (καὶ ἄλλη del.) καὶ κάλλος τῷ ἐν οὐρανῷ προσεοικός. Wytt.

καὶ τοὺς λίθους] Euseb. κ. τοὺς βουνούς. βουνὸς vocabulum de quovis colle vel tumulo, sed recentioribus demum, usitatum. V. Valcken. ad Herod. iv. 158. p. 351. Heind.

τήν τε λειότητα] Libri hic omnes τελειότητα: sed librorum hic nulla prorsus auctoritas. Dedi quod suasit Stephanus, τήν τε λειότ. aptissimum h. l. non lapidibus modo, sed montibus etiam, si quidem his et ἡ διαφάνεια conveniat et τὰ χρώματα. Contra ad τὴν τελειότητα parum quadrat quod sequitur καλλίω, ægreque in vulgata scriptura de Platonis quidem more desideratur vocula τε: omnem denique dubitationem tollit statim illata sardiorum lapidum iaspidumque et zmaragdorum mentio, nec obstat supra §. 135. init. illud οὔτε τέλειον, ubi sermo fuit de rebus in mari nascentibus. Imo si h. l. τελειότητα posuisset, qui posset deinde §. seq. init. tanquam *causam* illud afferre, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι, καὶ οὐ κατεδηδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι? Quid enim aliud in his lapidibus ἡ τελειότης nisi τὸ μὴ εἶναι κατεδηδεσμένα μηδὲ διεφθαρμένα? Plura nos dicere in re satis per se aperta Fischeri coegit annotatio, qui quod dicit, Platoni scribendum fuisse τὴν λειότητά τε, non τήν τε λειότητα, aliud discere ex quavis librorum, quos edidit, pagina potuerat. Heind.

λιθίδια τὰ ἀγαπώμενα] *Lapides pre-*

ἰάσπιδας καὶ σμαράγδους καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα· ἐκεῖ δὲ οὐδὲν ὅ τι οὐ[a] τοιοῦτον[b] εἶναι καὶ ἔτι τούτων κάλλιον.[c] [§. 137.] Τὸ δ' αἴτιον τούτου[d] εἶναι, ὅτι ἐκεῖνοι οἱ λίθοι καθαροί εἰσι[e] καὶ οὐ κατεδηδεσμένοι οὐδὲ διεφθαρμένοι, ὥς
II. iii. 113. περ οἱ ἐνθάδε, ὑπὸ[f] σηπεδόνος καὶ ἅλμης, ὑπὸ τῶν δεῦρο ξυνεῤῥυηκότων, ἃ καὶ λίθοις[g] καὶ γῇ[h] καὶ τοῖς ἄλλοις ζώοις τε[i] καὶ φυτοῖς αἴσχη τε καὶ νόσους παρέχει. τὴν δὲ γῆν αὐτὴν κεκοσμῆσθαι[j] τούτοις τε[k] ἅπασι[l] καὶ ἔτι χρυσῷ
I. 111. τε καὶ ἀργύρῳ καὶ τοῖς ἄλλοις αὖ[m] τοῖς τοιούτοις.[n] ἐκφα-

Λ: τὴν τελειότητα *s.—[z] εἴη Φs.—[a] οὐ 𝔄ΛΠCEHIL: μὴ *s.—[b] τοιοῦτον G.—[c] κάλλιον Γ: καλλίω *s.—[d] τοιούτους ΓG.—[e] εἰσὶ καθαροὶ 𝔄ΞΠ.—[f] ὑπὸ τῆς Γ.—[g] καὶ τοῖς λίθοις ΓΔΦGs et mg 𝔄.—[h] καὶ τῇ γῇ ΓΔΦGs et mg 𝔄, om E.—[i] τε post ζώοις om ΓG.—[j] κεκοσμεῖσθαι I.—[k] τε om ΞΠΥ et pr 𝔄.—[l] πᾶσι ΛCEHIL.—[m] ἂν

tiosi, cari, qui magni æstimantur, nempe gemmæ. Phrynichus p. 188. Λιθάριον πάνυ φυλάττου, λιθίδιον δὲ λέγε. Tho. Magister: Λιθίδιον λέγε, ἀλλὰ μὴ λιθάριον. Σάρδια sunt *sardæ*, gemmæ coloris rubri fere pellucidæ, ita dictæ a Sardibus, Lydiæ urbe, cujus in agro repertæ primo dicuntur. v. Plin. H. N. xxxvii. 7. Ἰάσπιδες sunt gemmæ diversicolores. nam aliæ sunt purpureæ, aliæ cæruleæ, aliæ virides, aliæ aeri similes. v. Plin. H. N. xxxvii. 8. Σμάραγδοι sunt gemmæ virides maxime omnium. v. Plin. H. N. xxxvii. 5. Omnino de his, reliquisque, gemmis, præter Plinium et Theophrastum de Lapid. p. 217. Basil. eorumque interpretes, consuli debet Brucmanus, qui peculiarem librum de gemmis lingua Theotisca conscripsit. Fisch.

οὐδὲν ὅ,τι οὐ] Sic pro ὅ,τι μὴ Aug. Tub. itemque Euseb. ubi scriptum ὁτιοῦν. Menon. p. 74. D. καὶ φῂς οὐδὲν αὐτῶν ὅ,τι οὐ σχῆμα εἶναι. Protag. §. 37. ὡς ἀναγκαῖον οὐδένα ὅντιν' οὐχὶ ἀμωσγέπως μετέχειν αὐτῆς. Theætet. §. 70. φαμὲν οὐδένα ὅντιν' οὐ τὰ μὲν αὐτὸν ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σοφώτερον. Cyrop. i. 4. 25. οὐδένα ἔφασαν ὅντιν' οὐ δακρύοντα ἀποστρέφεσθαι. Quippe locutio hæc οὐδὲν ὅ,τι οὐ in unum quasi vocabulum coiit: contra μὴ sic posuisset Plato, ἐκεῖ δὲ οὐδὲν εἶναι ὅ,τι μὴ τοιοῦτον εἴη. Heind.

καὶ ἔτι τούτων καλλίω] Sc. ἐκεῖ εἶναι πάντα. Sic tolerari potest hoc καλλίω; præstat tamen κάλλιον, a Ficino redditum: *illic nihil esse quod non tale sit aut etiam pulchrius.* Heind.

§. 137. κατεδηδεσμ.] Hesychius: Κατεδηδεσμένων· καταβεβρωμένων. Fisch.

ὑπὸ τῶν δεῦρο] Delendum videtur ὑπὸ, quamquam omnibus in libris traditum, excepto Eusebio, qui ejus loco καὶ præbet. Wytt.

καὶ ὑπὸ τῶν δεῦρο] Ita Euseb. A ceteris libris abest καὶ, quod tamen ad sensum requiritur, quum intelligantur *aqua nebulaque et aer.* §. 133. εἶναι περὶ τὴν γῆν πολλὰ κοῖλα—εἰς ἃ ξυνεῤῥυηκέναι τό τε ὕδωρ καὶ τὴν ὁμίχλην καὶ τὸν ἀέρα. Platonis fortasse fuerat ὑπό τε τῶν δ. mox Tub. ἐξεῤῥυηκότων. Heind.

τοῖς ἄλλοις ζώοις τε κ. φ.] Sic cum Fischero interpunxi. Sublata tamen post ἄλλοις distinctione, positum hoc ἄλλοις putet aliquis eodem modo quo Aristoph. Pac. 759. ὑπὲρ ὑμῶν (τῶν Ἀθηναίων) πολεμίζων Ἀντεῖχον ἀεὶ καὶ τῶν ἄλλων νήσων. Herodot. ii. 80. Συμφέρονται δὲ καὶ τόδε ἄλλο Αἰγύπτιοι Ἑλλήνων μούνοισι Λακεδαιμονίοισι—· τόδε μέντοι ἄλλοισι Ἑλλήνων οὐδαμοῖσι συμφέρονται. Xenoph. Anab. i. 5. 5. οὐ γὰρ ἦν χόρτος οὐδὲ ἄλλο δένδρον οὐδέν. Cyrop. vii. 3. 7. καὶ βοῦς καὶ ἵππους εἶπε τούτῳ καὶ ἄλλα πρόβατα πολλὰ ἐλαύνειν. Nisi ibi πρόβατα vetere significatu cujusvis generis pecora designet. Lysias p. 630. πολλῶν γὰρ ἀγαθῶν καὶ ἄλλων χρημάτων εὐπορήσειν, ubi Reiskium hæc ratio fefellit. Gorg. §. 64. εὐδαιμονιζόμενος ὑπὸ τῶν πολιτῶν καὶ τῶν ἄλλων ξένων, ubi vid. adscripta, et conf. Bœckhius in Plat. Legg. p. 146. Heind.

ἅπασι] Aug. πᾶσι. Mox ὧν τὰ pro ὄντα Euseb. Dein pro πανταχοῦ Tub. Euseb. Stob. πολλαχοῦ. Illud quoque Ficinus expressit, *perque omnem terram.* Heind.

νῆ γὰρ αὐτὰ πεφυκέναι, ὄντα πολλὰ πλήθει καὶ μεγάλα καὶ πανταχοῦ[o] τῆς γῆς, ὥστε αὐτὴν ἰδεῖν εἶναι θέαμα[p] εὐδαιμόνων θεατῶν. ζῶα δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς[q] εἶναι ἄλλα τε[r] πολλὰ καὶ ἀνθρώπους, τοὺς μὲν ἐν μεσογαίᾳ[s] οἰκοῦντας, τοὺς δὲ περὶ τὸν ἀέρα ὥς περ[t] ἡμεῖς περὶ τὴν θάλατταν, τοὺς δὲ ἐν νήσοις ἃς περιῤῥεῖν τὸν ἀέρα πρὸς τῇ ἠπείρῳ οὔσας· καὶ ἑνὶ λόγῳ, ὅ περ[u] ἡμῖν τὸ[v] ὕδωρ καὶ[w] ἡ θάλαττά ἐστι πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, τοῦτο ἐκεῖ[x] τὸν ἀέρα, ὃ δὲ ἡμῖν * ὁ[y] ἀὴρ, ἐκείνοις[z] τὸν αἰθέρα. [§. 138.] Τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς[a] κρᾶσιν ἔχειν τοιαύτην, ὥστε ἐκείνους ἀνόσους εἶναι καὶ χρόνον τε ζῆν πολὺ πλείω τῶν ἐνθάδε καὶ ὄψει

Δ.—[n] τοιούτοις om pr Π.—[o] πανταχῇ L, πολλαχοῦ 𝔄ΞΠΥ.—[p] θέαν Γ.—[q] αὐτῆς Δς, αυτῇ 𝔄ΠΞΥ, αὐτὴν ceteri.—[r] ἄττα Φ.—[s] μεσογείᾳ Eς.—[t] περ om Γ.—[u] ὥσπερ ΓG.—[v] καὶ ΓG.—[w] ὕδωρ καὶ ΓΔΛΦEGHILs: ὕδωρ τε καὶ *ς.—[x] ἐκεῖνο pr Γ,
οἷς
ἐκείνοις corr Γ.—[y] * ὁ add s.—[z] τοῦτο ἐκεῖ Eς.—[a] αὐτης Ξ, αὐτῆς 𝔄ΓΔΠΥΦGs et pr

θέαμα εὐδαιμόνων θεατῶν] Huc spectat Plotin. Enn. v. viii. 4. p. 546. B. *πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐκεῖ, οἷον ἀγάλματα παρ᾽ αὐτῶν ἐνορώμενα ὥστε θέαμα εἶναι ὑπὲρ εὐδαιμόνων θεατῶν*: quem hoc loco nisi legisse, certe cogitasse *ὑπερευδαιμόνων*, apparet ex eodem nomine iterato p. 547. B. Origen. adv. Celsum iii. p. 499. E. *ὅσον ἐπὶ σοί, ὦ οὗτος, κούφαις ὑπάγονται ἐλπίσι καὶ οἱ τὸν Πυθαγόρου καὶ Πλάτωνος παραδεξάμενοι περὶ ψυχῆς λόγον, πεφυκυίας ἀναβαίνειν ἐπὶ τὴν ἁψῖδα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐν τῷ ὑπερουρανίῳ τόπῳ θεωρεῖν τὰ τῶν εὐδαιμόνων θεατῶν θεάματα.* In his referuntur ad Phædrum p. 345. A. B. *ἁψῖδα τοῦ οὐρανοῦ*, et *ὑπερουρανίῳ τόπῳ*· quod alibi ostendemus. Wytt.

ζῶα δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς] Aug. *ἐπ᾽ αὐτήν*. Tub. *ζῶά τ᾽ ἐπ᾽ αὐτῇ*. §. 134. *ἡμᾶς οὖν—οἴεσθαι ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν.* §. 135. *τὰ ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ οὐρανῷ ὄντα.* Heind.

μεσογείᾳ] Aug. et Stob. *μεσογαίᾳ*, ut Thucyd. i. 120. pro *τὴν μεσόγειαν* in Cod. scriptum fuit *τὴν μεσόγαιαν*. Atque sic Xenoph. Hellen. vii. 1. 8. *ἐν μεσογαίᾳ*, contra iv. 7. 1. *ἐν μεσογείᾳ*. Anab. v. 10. 19. est *διὰ μεσογαίας*, item vi. 2. 5. *εἰς μεσόγαιαν*. Prætuli vulgatum propter similia *βαθύγειος, λεπτόγειος, μελάγγειος*. Heind.

ὥσπερ ἡμεῖς] Sc. *οἰκοῦμεν*, quod facile subauditur, nec corrigendum *ἡμᾶς*. Aristoph. Ran. 303. *Ἔξεστι δ᾽, ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν.* Gorg. §. 30. *Οὐδὲν οἶμαι τοσοῦτον κακὸν εἶναι ἀνθρώπῳ, ὅσον δόξα ψευδὴς* (sc. *ἐστὶ*), *περὶ ὧν τυγχάνει νῦν ἡμῖν ὁ λόγος ὤν*, ubi nominativum male a me tentatum vindicavit Schæf. Melet. p. 126. Demosth. in Mid. p. 37. Spald. *ἐχρῆν αὐτὸν—τὰ ὄντα ἀναλίσκοντα, ὥσπερ ἐγώ, οὕτω μὲν ἀφαιρεῖσθαι τὴν νίκην*, ubi scribi potuit *κἀμὲ*, ut Soph. Œd. C. 868. *τοίγαρ σὲ—Ἥλιος δοίη βίον Τοιοῦτον οἷον καμὲ γηρᾶναί ποτε.* Heind.

τὸ ὕδωρ καὶ ἡ θάλ.] In Edd. post *ὕδωρ* interpositum *τε* non agnoscunt Aug. et Tub. neque expressit Ficinus. Itaque ejeci. Heind.

τοῦτο ἐκείνοις τὸν ἀ.] Ita Aug. Tub. Bas. 2. [unde Steph. pro var. lect.] et Stob. Vulgo *ἐκεῖ*. Post hoc *ἐκείνοις* intercidisse suspicor *εἶναι*, quod duriter certe omissum. Heind.

§. 138. *τὰς δὲ ὥρας αὐτοῖς*] Tub. *αὐτῆς* (sc. *τῆς γῆς*) ut ante *ζῶα δ᾽ ἐπ᾽ αὐτῆς εἶν.* Illud tamen et Ficinus legit vertens *apud eos*; neque offendere debet statim post *αὐτοῖς* illatum deinde *ἐκείνους*. Protag. §. 5. *ἂν αὐτῷ διδῷς ἀργύριον καὶ πείθῃς ἐκεῖνον, ποιήσει καὶ σὲ σοφόν.* Euthyphr. p. 14. D. *ἀλλά μοι λέξον, τίς αὕτη ἡ ὑπηρεσία ἐστὶ τοῖς θεοῖς. Αἰτεῖν τε φῂς αὐτοὺς καὶ διδόναι ἐκείνοις*; Xenoph. Mem. iv. 1. 1. *καὶ τὸ ἐκείνου μεμνῆσθαι μὴ παρόντος οὐ μικρὰ ὠφελεῖ τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον.* Heind.

χρόνον τε ζῆν πολὺ πλείω τῶν ἐνθάδε] Olympiodorus Cod. i. p. 156. *Ὅτι, εἰ μακραίωνες, φθαρτοὶ αὐτῶν οἱ χιτῶνες· εἰ*

καὶ ἀκοῇ καὶ φρονήσει καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις ἡμῶν[b]
ἀφεστάναι τῇ αὐτῇ ἀποστάσει ᾗ περ ἀήρ τε ὕδατος ἀφέ-
στηκε καὶ αἰθὴρ ἀέρος πρὸς καθαρότητα.[c] καὶ δὴ καὶ θεῶν
ἕδη[d] τε καὶ ἱερὰ αὐτοῖς[e] εἶναι, ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς
εἶναι, καὶ φήμας τε[f] καὶ μαντείας καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν
II. iii. 114. καὶ τοιαύτας ξυνουσίας[g] γίγνεσθαι αὐτοῖς πρὸς αὐτούς·
καὶ τόν γε[h] ἥλιον καὶ σελήνην καὶ ἄστρα ὁρᾶσθαι[i] ὑπ'
αὐτῶν[j] οἷα τυγχάνει ὄντα, καὶ τὴν ἄλλην εὐδαιμονίαν τού-
§. 63. W. των[k] ἀκόλουθον εἶναι. καὶ ὅλην μὲν δὴ[l] τὴν γῆν οὕτω πε-
φυκέναι καὶ[m] τὰ περὶ τὴν[n] γῆν· τόπους δ' ἐν αὐτῇ[o] εἶναι

Λ.—[b] ἡμῖν Δ.—[c] καθαριότητα G et pr Γ.—[d] ἕδη ΛCEHIL et γρ Ξ. τεμένη Γ: in G lacuna: ἄλση *s.—[e] αὐτοῖς καὶ ἱερὰ ΓG.—[f] τινας I.—[g] ξυνουσίας 𝔄ΞΥ.—[h] τε ΞΥ, om ΓGs.—[i] θεωρεῖσθαι ΓΔΦG et mg 𝔄, θεωρῆσθαι s.—[j] αὐτὸν Δ.—[k] τούτων add 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs.—[l] δὴ om Γ.—[m] καὶ om C.—[n] τὴν om Γ.—[o] ἐν αὐτῇ om E.—[p] αὐτῶν

δὲ τοῦτο, καὶ χρεία τροφῆς· ταύτην οὖν οἱ ἐκεῖ παρέχονται κάρποι, μέσοι ὄντες τὴν φύσιν τῶν τε ἐνθάδε καὶ τῶν οὐρανίων, οὓς αἱ Ἑσπερίδες ὀρέγουσι τοῖς εἰς πέρας ἐλθοῦσι τῆς ὕλης γενέσεως· ὅτι δὲ δεῖ τι καὶ ὅλον γένος ἀνθρώπων εἶναι οὕτω τρεφόμενον, δηλοῖ καὶ ὁ τῇδε ταῖς ὑλικαῖς (lege ἡλιακαῖς) ἀκτῖσι μόναις τρεφόμενος· ὃν ἱστόρησεν Ἀριστοτέλης ἰδὼν αὐτός. Wytt.

καὶ ὀσφρήσει] Hoc in uno repertum Aug. anteposui tamen vulgato *καὶ φρονήσει*, quum ingenii præstantiam non sane tam obiter uno verbo memorasset Plato, nec post *φρονήσεως* mentionem addidisset hæc *καὶ πᾶσι τοῖς τοιούτοις*. Nunc additis his significantur *gustus tactusque*. Heind.

θεῶν ἕδη] Ita pro vulgato ἄλση Aug. et Par. Illud quum per se aptius est h. l. tum tanquam Platonis vocabulum affertur a Timæo, in nostris autem Platonis exemplaribus non alias reperitur. V. Ruhnk. ad Tim. p. 93. Huic igitur sedem suam restituimus. ἕδη autem h. l. sunt *templa cum statuis, ἱερὰ loca quævis sacrata*, ut τεμένη et ἄλση. Heind.

οἰκήτας] Aug. οἰκηταί. Fisch.

ἐν οἷς τῷ ὄντι οἰκητὰς θεοὺς εἶναι, κ. τ. λ.] *In quibus revera habitatores esse deos, et voces oraculaque et visiones deorum, corporis sensibus perceptas.* Deorum præsentiam *τῷ ὄντι* cognosci, non, ut apud homines inferioris Terræ, obscurioribus indiciis: valet hic vis dictionis *τῷ ὄντι* supra ad §. 12. explicita: et *φήμης*, Bibl. Crit. part. ix. p. 65. ubi notavimus hunc locum a Philostrato expressum esse Heroic. p. 666. *θεούς τε γὰρ, ὧν ὀπαδοί εἰσι, γινώσκουσι τότε, οὐκ ἀγάλματα θεραπεύουσαι καὶ ὑπονοίας, ἀλλὰ ξυνουσίας φανερὰς πρὸς αὐτοὺς ποιούμεναι*: hoc erat quod Virgilius dixit, *veras audire et reddere voces*. Wytt.

καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν] *αἰσθήσεις* recte Fischerus ad *visa* et *somnia* traxit, quum dii hominibus vigilantibus dormientibusve appareant. Sed perperam idem *αὐτοῖς* de diis cepit, *πρὸς αὐτοὺς* de hominibus. Scilicet vulgo post *θεῶν* colon ponunt, quum tamen accusativi hi *καὶ φήμας*— *καὶ τοιαύτας συνουσίας* manifesto ad seq. *γίγνεσθαι* pertineant. *αὐτοῖς* igitur de *hominibus* accipiendum, *αὐτοὺς* de *diis*. Heind.

τούτων ἀκολ.] *τούτων* hoc accessit e Tub. et Ficino: *ceteris in rebus beatitudinem eos his rebus congruam possidere.* Heind.

καὶ ὅλην μὲν δὴ τὴν γῆν οὕτω πεφυκέναι] *Et totam quidem terram hujusmodi naturæ esse.* Hæc de tribus dicuntur partibus, quibus totam terram constare dixerat, supera, media, infera: sed mediam, quam nos homines incolimus, breviter memorat: cæteras de industria et copiose describit. Et hactenus quidem de supera, quam scita sane specie et suavi, nec non verisimiliter informavit; excepto, quod materiam ejus terræ corporumque animalium ac stirpium non definivit, et sic eam partem proportionis vacuam reliquit: quam partem si, ut oportuit, solidiorem, v. c. aquam voluit,

κατὰ τὰ ἔγκοιλα αὐτῆς κύκλῳ περὶ ὅλην πολλούς, τοὺς μὲν βαθυτέρους καὶ ἀναπεπταμένους μᾶλλον ἢ ἐν ᾧ ἡμεῖς οἰκοῦμεν, τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας τὸ χάσμα αὐτῶν[p] ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου, ἔστι δ' οὓς[q] καὶ βραχυτέρους τῷ[r] βάθει τοῦ ἐνθάδε εἶναι καὶ πλατυτέρους.

cod. Tubing.: mei cum ς αὐτούς.—[q] οὓ EHIL.—[r] τῷ...πλατυτέρους om s.—[s] ὑπὸ

illud consequeretur, ut hæc sua gravitate deorsum laberetur. Sed ea licentia mythicæ fictioni concedatur. Sequitur inferæ terræ et Orci imago non modo tristis et horrida, sed et narratione quatuor varie labentium fluviorum ita implicita ac difficilis, ut etiam, si nihil turbassent librarii, tamen ipsa rei conformatio repugnantiam habeat. Quam notavit Aristot. Meteorolog. ii. 2. et a Forstero citatus, nec nobis prætermittendus: Τὸ δ' ἐν τῷ Φαίδωνι γεγραμμένον περί τε τῶν ποταμῶν καὶ τῆς θαλάττης, ἀδύνατόν ἐστι. Λέγεται γὰρ ὡς ἅπαντα μὲν εἰς ἄλληλα συντέτρηται ὑπὸ γῆν· ἀρχὴ δὲ πάντων εἴη καὶ πηγὴ τῶν ὑδάτων ὁ καλούμενος Τάρταρος περὶ τὸ μέσον ὕδατός τι πλῆθος, ἐξ οὗ τὰ ῥέοντα καὶ τὰ μὴ ῥέοντα ἀναδίδωσι πάντα· τὴν δὲ ἐπίῤῥυσιν ποιεῖν ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ῥευμάτων διὰ τὸ σαλεύειν ἀεὶ τὸ πρῶτον καὶ τὴν ἀρχήν· οὐκ ἔχειν γὰρ ἕδραν, ἀλλ' ἀεὶ περὶ τὸ μέσον εἰλεῖσθαι· κινούμενον δ' ἀεὶ ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν τὴν ἐπίχυσιν τοῖς ῥεύμασι· τὰ δὲ πολλαχοῦ μὲν λιμνάζειν, οἵαν καὶ τὴν παρ' ἡμῖν εἶναι θάλασσαν· πάντα δὲ πάλιν κύκλῳ περιάγειν εἰς τὴν ἀρχήν, ὅθεν ἤρξατο ῥεῖν· πολλὰ μὲν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, τὰ δὲ καὶ κατ' ἀντίκρυ τῇ θέσει τῆς ἐκροῆς· οἷον εἰ ῥεῖν ἤρξατο κάτωθεν, ἄνωθεν εἰσβάλλειν· εἶναι δὲ μέχρι τοῦ μέσου τὴν κάθεσιν· τὸ γὰρ λοιπὸν πρὸς ἄναντες ἤδη πᾶσιν εἶναι τὴν φοράν· τοὺς δὲ χυμοὺς καὶ τὰς χρόας ἔχειν τὸ ὕδωρ, δι' ὧν ἂν τύχωσι ῥέοντα γῆς. Συμβαίνει δὲ τοὺς ποταμοὺς ῥεῖν οὐκ ἐπὶ ταυτὸν ἀεὶ κατὰ τὸν λόγον τοῦτον· ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸ μέσον εἰσρέουσιν, ἀφ' οὗπερ ἐκρέουσιν, οὐδὲν μᾶλλον ῥεύσονται κάτωθεν ἢ ἄνωθεν· ἀλλ' ἐφ' ὁπότερ' ἂν ῥέψῃ κυμαίνων, ὁ Τάρταρος, καίτοι τούτου συμβαίνοντος γένοιτ' ἂν τὸ λεγόμενον ἄνω ποταμῶν· ὅπερ ἀδύνατον. Ἔτι τὸ γιγνόμενον (f. καταγόμενον) ὕδωρ καὶ τὸ πάλιν ἀναγόμενον πόθεν ἔσται; τοῦτο γὰρ ἐξαίρειν (f. ἔξω ῥεῖν) ὅλον ἀναγκαῖον, εἴπερ ἀεὶ σώζεται τὸ ἴσον. Ad quem locum adhibendi sunt commentarii veterum interpretum, Alexandri Aphrodis. in Aristot. Meteor. ii. p. 95. A. B. et Olympiodori ii. p. 32. copiosiores illi, quam qui a nobis hic reponantur. Wytt.

τόπους δ' ἐν αὐτῇ εἶναι—πλατυτέρους] Hæc referuntur ad nostræ, mediæ Terræ, superficiem: in qua tota multas esse cavitates, ἔγκοιλα, lacunas, i. e. maris: easque quadruplici magnitudinis varietate: vel latiores et profundiores, quam illud spatium, in quo nos habitamus, quod est mare ab Herculeis Columnis ad Phasidem: vel angustiores et profundiores: vel contra, latiores et minus profundas, i. e. breviores, βραχυτέρους· quartum genus, breve et angustum, omissum est. Et quintum poterat addi, latitudine et profunditate æquale nostro mari. Quatuor tamen quoque agnovit, et fortasse in exemplo suo habuit Olympiodorus Cod. i. p. 157. Ὅτι ἀπὸ τῶν ἄκρων εἰς τὰ μέσα αὐτῆς καταβὰς ὁ λόγος, τετραχῇ διεῖλε τὰς κοίλας οἰκήσεις· τὰς μὲν γὰρ εἶναι βαθείας καὶ στενάς· τὰς δὲ κατὰ διάμετρον (i. e. contra) εὐρείας τε καὶ ἐπιπολαίους· τὰς δὲ ἐπιπολαίους καὶ στενάς· τὰς δὲ καὶ βαθείας τε καὶ εὐρείας—. Cæterum in illa parte, τοὺς δὲ βαθυτέρους ὄντας, τὸ χάσμα αὐτοὺς ἔλαττον ἔχειν τοῦ παρ' ἡμῖν τόπου· non est opus mutatione, sed αὐτοὺς ut abundans accipiendum. Est hic usus Atticorum: v. c. Platonis Leg. iii. p. 594. G. τοῖς μὲν γεγονόσι περὶ παίδευσιν δεδομένον ἀκούειν ἦν αὐτοῖς μετὰ σιγῆς διὰ τέλους. Xenoph. Cyrop. i. 3. 13. πειράσομαι τῷ πάππῳ, ἀγαθῶν ἱππέων κράτιστος ὢν ἱππεὺς συμμαχεῖν αὐτῷ. Plutarch. Profect. Virt. p. 80. C. Sanit. Præcept. p. 131. B. Wytt.

ἀναπεπταμένους] I. e. *patentiores*. Pulchre hoc verbo utitur Xenoph. Memor. I. ii. 1. 22. de oculis supra modum patentibus Voluptatis. Homerus habet πύλας πεπταμένας, ut et Xenoph. Cyrop. v. p. 95. Leuncl. Claud. de R. Pros. iii. 147. 'resupinatos postes' vocat, ad q. l. vid. Gesn. Gottl.

τὸ χάσμα αὐτῶν] Sic Cod. Tub. nisi quod ibi scriptum αὐτῶν. Vulgo αὐτούς, quod ita propinquum prægresso τοὺς δὲ

[§. 139.] Τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν[s] εἰς ἀλλήλους συντετρῆσθαί τε πολλαχῇ, καὶ κατὰ[t] στενώτερα καὶ εὐρύτερα,[u] καὶ διεξόδους ἔχειν, ᾗ[v] πολὺ μὲν ὕδωρ ῥεῖν ἐξ ἀλλήλων εἰς ἀλλήλους[w] ὥς περ εἰς κρατῆρας, καὶ[x] ἀενάων[y] ποταμῶν ἀμήχανα μεγέθη ὑπὸ τὴν γῆν, καὶ θερμῶν ὑδάτων καὶ ψυχρῶν, πολὺ δὲ πῦρ καὶ πυρὸς μεγάλους ποταμούς, πολλοὺς[z] δὲ[a] ὑγροῦ πηλοῦ,[b] καὶ καθαρωτέρου[c] καὶ βορβορωδεστέρου, ὥς περ ἐν[d] Σικελίᾳ οἱ πρὸ[e] τοῦ ῥύακος πηλοῦ[f] ῥέοντες[g] ποταμοὶ καὶ αὐτὸς ὁ ῥύαξ· ὧν δὴ καὶ[h]

τὴν γῆν Δ.—[t] κατὰ τὰ ΓG.—[u] καὶ εὐρύτερα om Δ.—[v] ᾗ...ᾗ Δ.—[w] ἄλλους ΓG.—[x] ἐξ Υ et corr 𝔄.—[y] ἀενέων s.—[z] τε ΓG et mg 𝔄.—[a] πολλούς τε Δ.—[b] πολλοῦ pr E.—[c] καθαρωτάτου C.—[d] ὥσπερ οἱ ἐν ΛCEHIL.—[e] ὑπὸ Γ.—[f] πηλοῦ πολλοῦ Φs.—

moleste redundat, quocirca Stephanus conjectabat ὄντας, καὶ τὸ χάσμα. Heind.

§. 139. τούτους δὲ πάντας ὑπὸ γῆν] *Hæc omnia loca sub terra ita perforata esse, ut ab altero in alterum meatus pateant, et angustioribus et latioribus foraminibus.* Explicui propter perversam Fischeri interpretationem. In his καὶ κατὰ στενότερα elegantius, opinor, καὶ abesset; στενότερα autem nolui invitis libris omnibus mutare cum Fischero in στενώτερα, quamvis e. c. in Tim. p. 66. D. editum legatur στενώτεραι. Forsan potius Ionica forma (Herodot. ii. 8.) scribendum στεινότερα. Schol. ad Xenoph. Anab. iii. 4. 19. in marg. Cod. Guelf. στενώτερον κοινῶς. στεινότερον κατὰ τὸν κανόνα τὸν καθόλου γραπτέον· ἀναλόγως καὶ τὸ ξεινότερον καὶ ξενώτερον. Etym. M. p. 275. τὰ διὰ τοῦ οτερος καὶ οτατος—εἰ μὲν ἔχει τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβὴν μακρὰν, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφεται—εἰ δὲ βραχεῖαν, διὰ τοῦ ω μεγάλου, οἷον νεώτερος, σοφώτερος· πλὴν τοῦ στενότατος καὶ κενότατος, ἅπερ φησὶν ἀπὸ τοῦ στεῖνος καὶ κεῖνος γεγονέναι. In aliis scriptoribus libri ubique fere inter στενότερος et στενώτερος fluctuant.—Mox pro ἀεννάων scripsi ἀενάων. ἀενάος apud Pindarum, Euripidem, Aristophanem ubivis fere vel scriptum in libris, vel metro postulante scribendum. Heind.

κρατῆρας] Wesseling. ad Diodor. v. 4. ubi dicitur Ceres faces accendisse ἐκ τῶν κατὰ τὴν Αἴτνην κρατήρων, i. e. iis ignibus, qui ex Ætnæ vertice erumpunt, eleganter illustrat τοὺς κρατῆρας ex Cicer. Verr. iv. 49. et Lucretio, vi. 701. de Ætna: ‘In summo sunt ventigeni crateres, ut ipsi Nominitant, nos quas fauces perhibemus et ora.’ Gottl.

πυρὸς μεγάλους ποταμοὺς] Dacierius ex Theodoreto tradit (p. 310.) Platonem hos fluvios igneos e vatibus divinis desumsisse, veluti Daniel. vii. Potuisset et laudare Apocal. xx. 14. 15. Gottl.

ἐν Σικελίᾳ] Aug. οἱ ἐν Σικ. Eodem hæc modo adjuncta quo §. 67. συμπεσὸν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ὀλίγου ὅλον μένει—χρόνον. §. 87. Μὴ γενώμεθα—μισολόγοι, ὥσπερ οἱ μισάνθρωποι γιγνόμενοι. §. 140.—τὰ ῥεύματα εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες.—ῥύαξ fluentum est illud liquefactorum lapidum ignisque ex crateribus Ætnæ prorumpens et subjectos adurens campos. Hoc fluentum in Ætna proprie ῥύαξ dictum Diod. S. xiv. 59. ἐφθαρμένων τῶν παρὰ τὴν θάλατταν τόπων ὑπὸ τοῦ καλουμένου ῥύακος ἀναγκαῖον ἦν τὸ πεζὸν στρατόπεδον περιπορεύεσθαι τὸν τῆς Αἴτνης λόφον. Thucyd. iii. 116. Ἐῤῥύη δὲ περὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ τοῦτο ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Heind.

πηλοῦ ῥέοντες ποτ.] Strabo vi. p. 413. B. τακείσης ἐν τοῖς κρατῆρσι τῆς πέτρας, εἶτ' ἀναβληθείσης τὸ ὑπερχυθὲν τῆς κορυφῆς ὑγρὸν πηλός ἐστι μέλας, ῥέων κατὰ τῆς ὀρεινῆς· εἶτα πῆξιν λαβὼν γίνεται λίθος μυλίας τὴν αὐτὴν φυλάττων χρόαν ἣν ῥέων εἶχεν etc.—ὧν ἂν ἑκάστοις τύχῃ. Correxi vulgatum τύχοι. Ab Aug. absunt ἑκάστοις τύχοι. Heind.

ὁ ῥύαξ] *Flumen ardentis materiæ ex Ætna monte prodiens.* Theophrasti librum περὶ ῥύακος τοῦ ἐν Σικελίᾳ memorat Diog. L. v. 39. Videatur item Diodorus Sic. v. 6. et xiv. 59. utroque loco Wessel. Wytt.

ἑκάστους τοὺς τόπους πληροῦσθαι, ὧν ἂν[i] ἑκάστοις[j] τύχῃ[k] ἑκάστοτε ἡ περιῤῥοὴ[l] γιγνομένη. ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν ἄνω καὶ κάτω ὥς περ αἰώραν τινὰ ἐνοῦσαν[m] ἐν[n] τῇ γῇ. ἔστι II. iii. 115.
δὲ ἄρα[o] αὕτη[p] ἡ αἰώρα[q] διὰ φύσιν τοιάνδε τινά. ἕν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς ἄλλως[r] τε[s] μέγιστον τυγχάνει ὂν καὶ διαμπερὲς τετρημένον δι' ὅλης τῆς γῆς, τοῦτο ὅ περ Ὅμη- I. 112.
ρος εἶπε, λέγων αὐτὸ

g ῥέοντος Δ.—h καὶ om Φs.—i ἂν om pr Π.—j ἑκάστους Γ.—k τύχοι Εs.—l ἡ περιῤῥοὴ ἑκάστοτε L.—m οὖσαν ΓG.—n ἐν om Δ.—o ἄρα om I, post αὕτη ponit Φ.—p αὐτὴ CH.—q μιώρα H.—r ἄλλως...γῆς om I.—s τε om Γ.—t καὶ post ὃ om ΔΦ,

ταῦτα δὲ πάντα κινεῖν] Sensus est: *hæc omnia sursum deorsum moveri quasi quodam, quod in terra insit, oscillo.* Perperam hæc quoque intellexit Fisch. *κινεῖν* h. l. pro *κινεῖσθαι*, *ferri jactarique*, accipiens. Heind.

ἔστι δὲ ἄρα αὕτη ἡ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινα ἕν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς] Prava hæc interpunctio omnes libros occupavit excepto Stobæo Eclog. Phys. p. 138. qui sic habet: *ἔστι δὲ αὕτη ἡ αἰώρα διὰ φύσιν τοιάνδε τινά· ἕν τι τῶν χασμάτων τῆς γῆς ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει ὂν*—. atque hanc sententiam reddiderunt Ficinus et Cornarius. *Αἰώρα*, in re Gymnastica, *gestatio* Latine, quid sit exposuimus ad Plutarchum de Sanit. Præcept. p. 130. C. in Physicis hic dictum reddam *libramentum*, nullo quidem exemplo, sed analogiæ ratione. Græce recte vertit Olympiodorus Cod. i. p. 162. cujus Animadversio etiam ad argumenti cognitionem pertinet: *Ὅτι τῆς τῶν ὑπογείων ῥευμάτων ἀντιθέσεως αἰτίαν εἶναί φησι τὴν αἰώραν, ἥ ἐστιν ἀντιταλάντωσις· καὶ πρὸ αὐτῆς ἡ ψυχὴ ζῶον ποιοῦσα τὴν γῆν, εἰσπνέον τε καὶ ἐκπνέον· καὶ ὅτι* (f. *ἔτι*) *πρὸ ταύτης ἡ δαιμονία καὶ θεῖα αἰτία.* Videndus est idem in Commentario edito ad Aristot. Meteor. iv. p. 32. ubi ait se hunc locum fusius enarrasse in commentario in Phædonem: quæ hujus commentarii pars quum perierit; hanc jacturam ex altero in Aristotelis Meteorol. Comm. compensare debemus. Est igitur hæc quasi reciproca agitatio duarum lancium libræ suspensæ necdum quiescentium, sed invicem sursum ac deorsum fluctuantium. Hæc est, *ἀντιταλάντωσις*, quæ cernitur in eo *αἰώρας* gymnasticæ genere, quo ludunt pueri ex adverso insidentes duabus extremitatibus trabis impositæ transverso trunco æqualibus utrimque ponderibus, seque ita invicem *ἀντιταλαντεύοντες*, i. e. mutuæ librationis reciprocatione sursum ac deorsum moventes. In respiratione vitali est pulmonis agitatio haurientis et efflantis vicissim aerem: quod valet in Terram, ex Platonis in Timæo sententia, animatam. Valet item in æstus marini mutuum accessum et recessum: cui Platonem hanc ipsam *αἰώραν* accommodasse perhibet Plutarchus, qui dicitur, de Placitis Philosophor. iii. 7. emendandus ex Stobæo Eclog. Phys. p. 70. *Πλάτων ἐπὶ τὴν αἰώραν φέρεται τῶν ὑδάτων· εἶναι γάρ τινα φυσικὴν αἰώραν διά τινος ἐγγείου τρήματος περιφέρουσαν τὴν παλίῤῥοιαν ὑφ' ἧς ἀντικυμαίνεσθαι τὰ πελάγη.* Quæ opinio an Platoni ex hoc solo Phædonis loco, an vero ex ejus ineditis, *ἀποῤῥήτοις*, assignata sit, non definio. Athenodori refert simile placitum Strabo iii. p. 262. A. *Ἀθηνόδωρος φησὶν, εἰσπνοῇ τε καὶ ἐκπνοῇ τὸ συμβαῖνον περὶ τὰς πλημμυρίδας καὶ περὶ τὰς ἀμπώτεις ἔοικεν.* Universe *doctioribus*, id est, *philosophis*, tribuit Pomponius Mela iii. 1. 15. 'Neque adhuc satis cognitum est, anhelitune suo id Mundus efficiat, retractamque cum spiritu regerat undam undique, si, ut doctioribus placet, unum animal est—.' Conferatur et Corsinus Dissert. i. ad Plutarchi Plac. Phil. p. 36. Hanc autem terræ *αἰώραν* in medio ejus intelligi convenire, siquidem omnia ad centrum vergant, monuit Plutarch. de Vultu Lunæ p. 924. B. *ῥεῦμα λαβρὸν ὕδατος κάτω φερόμενον, εἰ πρὸς τὸ μέσον ἔλθοι σημεῖον, ὅπερ αὐτοὶ λέγουσιν ἀσώματον, ἵστασθαι περικεραννύμενον κύκλῳ περὶ πόλον, ἄπαυστον αἰώραν καὶ ἀκατάπαυστον αἰωρούμενον.* Idem de S. N. V. p. 566. A. hinc suum formavit *κρατῆρα*. Wytt.

τῆλε μάλ᾽, ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον· ὃ καὶ[t] ἄλλοθι καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλοι πολλοὶ[u] τῶν ποιητῶν Τάρταρον κεκλήκασιν. εἰς γὰρ τοῦτο τὸ χάσμα συῤῥέουσί τε[v] πάντες οἱ ποταμοὶ καὶ ἐκ τούτου πάλιν[w] ἐκρέουσι· γίγνονται δὲ ἕκαστοι τοιοῦτοι δι᾽ οἵας ἂν καὶ τῆς γῆς ῥέωσιν. [§. 140.] Ἡ δ᾽ αἰτία ἐστὶ τοῦ ἐκρεῖν τε ἐντεῦθεν καὶ εἰσρεῖν πάντα[x] τὰ ῥεύματα, ὅτι πυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν[y] τὸ ὑγρὸν τοῦτο. αἰωρεῖται δὴ[z] καὶ κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω, καὶ ὁ ἀὴρ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸ[a] ταυτὸν ποιεῖ· ξυνέπεται γὰρ[b] αὐτῷ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπ᾽ ἐκεῖνα τῆς[c] γῆς ὁρμήσῃ καὶ ὅταν εἰς τὸ ἐπὶ τάδε, καὶ ὥς περ τῶν ἀναπνεόντων ἀεὶ[d] ἐκπνεῖ[e] τε καὶ ἀναπνεῖ ῥέον[f] τὸ πνεῦμα, οὕτω καὶ[g] ἐκεῖ ξυναιωρούμενον[h] τῷ ὑγρῷ τὸ πνεῦμα δεινούς[i] τινας ἀνέμους καὶ[j] ἀμηχάνους παρέχεται
II. iii. 116. καὶ εἰσιὸν καὶ ἐξιόν. ὅταν τε οὖν[k] ὁρμῆσαν[l] ὑποχωρήσῃ τὸ

γρ πάλιν
post ἄλλοθι om Δs.—[u] πολλοὶ om ΛΙ.—[v] τε om ΓΔGs.—[w] παντες Ξ: πάλιν πάντες s.—[x] ταῦτα ΓΔΦGs.—[y] βᾶσι Δ.—[z] δὲ Δ.—[a] αὐτὸ Heindorfius: libri αὐτὸν.—[b] δὲ corr Δ.—[c] τῆς om Γ.—[d] ἀεὶ καὶ ΛΕΙ.—[e] ἐμπνεῖ Λ.—[f] εἰσρέον Φ.—[g] καὶ om ΛΕΙ: καὶ...πνεῦμα om Δ.—[h] ξυναιρούμενον Λ.—[i] νέους Δ.—[j] καὶ om s.—[k] οὐδ᾽

Ὅμηρος—τῆλε μάλ᾽] Iliad. Θ. 14. Attingit hæc Proclus in Platon. Remp. p. 399. καὶ ὅτι μέγιστόν ἐστι τῶν τῆς γῆς χασμάτων καὶ ταῖς ψυχαῖς φρικωδέστατον δικαιωτήριον ὁ Τάρταρος· τούτου γάρ φησιν ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης καὶ Ὅμηρος διαμνημονεύει λέγων Τῆλε μάλ᾽ ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βάραθρον—. Sic autem hic versus ibi legitur. Tartarum, unum ex fluviis intelligit Varro de Ling. Lat. vi. p. 72. ‘Plato in quarto de fluminibus apud inferos quæ sint, in heis unum Tartarum appellat.’ Ubi Jos. Scaliger illud *in quarto* recte accipit de Phædone dialogo, qui est *quartus* primæ tetralogiæ. Wytt.

βέρεθρον] Hesych. Βέρεθρον· βάθος, βάραθρον, κατώτατον, ἔσχατον, ἢ πηλώδης τόπος, ἢ κοίλωμα καταχθόνιον. Fisch.

εἰς γάρ τοι τοῦτο] Voculam τοι e Tub. recepi. Indicatur autem his verbis causa cur maximus hic sit hiatus et per totam patens terram; in hunc enim omnia flumina confluere et effluere hinc omnia. Inde hoc γάρ. Deinde posterius πάντες exulat a Tub. Heind.

γίγνονται δὲ—ῥέωσιν] Absunt hæc ab Aug. Fisch.

§. 140. πυθμένα οὐκ ἔχει οὐδὲ βάσιν τὸ ὑγρὸν τοῦτο] *Hic liquor nec fundum nec fundamentum habet.* Ratio est, quod in medio Terræ positus et quasi conglobatus ipse se sustinet, vi sua et natura centrum suum undequaque petens; ut de ipsa terra dictum §. 60. Itaque αἰωρεῖται, i. e. *in sublimi suspensus tenetur.* Sed idem κυμαίνει ἄνω καὶ κάτω, fluctuat sursum ac deorsum, i. e. quaquaversum superficiem terræ appetit. Nam ἄνω et κάτω intelligenda sunt non duo tantum sed omnia hujus terræ sibi e diametro opposita loca. Wytt.

τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸν] Olymp. Ὅτι ὄντος πυρὸς ἐν μέσῳ τῆς γῆς, καὶ ὕδατος καὶ ἀέρος, εἰκότως γίνεται πολὺ πνεῦμα ἐκεῖ. τοῦ μὲν πυρὸς ἐξατμιδοῦντος τὸ ὕδωρ, τοῦ δὲ ὕδατος εἰς πνεῦμα ἀναλυομένου. Forst.

τὸ πνεῦμα τὸ περὶ αὐτὸ] Sc. τὸ ὑγρόν. Sic vulgatum αὐτὸν corrigere ipsa cogebat ratio. Fischerus tamen αὐτὸν ad τὸ ὑγρὸν pertinere voluit. Heind.

ἐπὶ τάδε] Aug. ἐπιὸν τάδε. male. Fisch.

ὅταν τε οὖν ὁρμῆσαν ὑποχωρήσῃ τὸ ὕδωρ—ἐπαντλοῦντες] Hæc ita intelli-

ὕδωρ εἰς τὸν τόπον τὸν δὴ κάτω καλούμενον, τοῖς κατ᾽ ἐκεῖνα τὰ ῥεύματα διὰ τῆς γῆς εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες· ὅταν τε[m] αὖ ἐκεῖθεν μὲν ἀπολίπῃ,[n] δεῦρο δὲ ὁρμήσῃ, τὰ ἐνθάδε[o] πληροῖ αὖθις, τὰ δὲ πληρωθέντα ῥεῖ διὰ τῶν ὀχετῶν καὶ διὰ[p] τῆς γῆς, καὶ εἰς τοὺς τόπους ἕκαστα[q] ἀφικνούμενα εἰς οὓς ἑκάστους ὁδοποιεῖται,[r] θαλάττας[s] τε καὶ λίμνας καὶ ποταμοὺς καὶ κρήνας ποιεῖ. [§. 141.] Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν δυόμενα κατὰ τῆς[t] γῆς, τὰ μὲν μακροτέρους τόπους[u] περιελθόντα καὶ πλείους,[v] τὰ δὲ ἐλάττους[w] καὶ βραχυτέρους[x] πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον[y] ἐμβάλλει, τὰ μὲν πολὺ κατωτέρω ἢ[z] ἐπηντλεῖτο,[a] τὰ δὲ

ΓG.—[l] ὁρμῆσαν om ΛΕΗΙL et pr 𝔄Π.—[m] δὲ ΓΔΦCGs.—[n] ἀπολείπῃ ΓG.—[o] ἐνθένδε CHIL.—[p] καὶ διὰ om ΓΔGs.—[q] ἕκαστος Lς.—[r] εἰδοποιεῖται s.—[s] θάλατταν E.—[t] τῆς om Ξ.—[u] λόγους pr Λ: om pr E.—[v] καὶ πλείους om ΓG.—[w] ἐλάττω ΔΦG.—[x] βραδυτέρους (χυ superscr.) C, βραδυτέρους ΛΕΗΙ.—[y] τέταρτον Δ.—[z] ἢ εἰ ΠΦs, ᾗ 𝔄CG.—

genda sunt: *quando igitur aqua per impetum suum recedit in locum nobis e diametro oppositum, quique scilicet* infra *vocatur, nec tamen infra est, siquidem in Terra nil proprie infra et supra est: sed quum aqua in illum locum recessit, tunc in flumina, quæ illic sunt, ex inferiore terra* (διὰ τῆς γῆς) *emergens influit, eaque implet: ut apud nos faciunt hi, qui aquam antlia haurientes eam alteri aquæ affundunt.* Pro τοῖς legi τότε, quorum vocabulorum quam proclivis sit permutatio, apparet ex similitudine et permutatione singularum literarum I et T, E et Σ: et exemplis a Valckenario proditis in Annot. ad N. T. p. 328. indeque relatis in Biblioth. Crit. p. ix. p. 79. Wytt.

ὁρμῆσαν] Non habent hoc ὁρμῆσαν Aug. Tub. neque expressit Ficinus, vertens, *quum aqua in locum inferiorem delabitur.* Neque tamen ulla apparet fraudis origo, commodeque hoc ad prægressum illud ὁρμήσῃ refertur. Heind.

τοῖς κατ᾽ ἐκεῖνα] Zeunius p. 135. pro articulo τοῖς, qui esset ab hoc loco plane alienus, opinabatur reponi oportere τότε, quæ particula responderet particulæ ὅταν. Fisch.

τοῖς κατ᾽ ἐκεῖνα] Hæc si sana sunt, non aliter ego expedio nisi verba sic jungendo, τὰ ῥεύματα εἰσρεῖ διὰ τῆς γῆς τοῖς κατ᾽ ἐκεῖνα καὶ πληροῖ αὐτὰ, quamvis duriusculum sit ἐκεῖνα sejungere a sequente τὰ ῥεύματα, durum itidem, εἰσρεῖν ad dativum τοῖς κατ᾽ ἐκεῖνα trahere; sed aliter tamen sensus non constat. Quippe aqua ubi in inferiorem locum subsedit, in fluvios abiens per terram perforatam influit in *ulteriora illa loca,* τόπους κατὰ τὰ ἔγκοιλα τῆς γῆς εἰς ἄλληλα συντετρημένους πολλαχῇ §. 138. sq. eaque implet. Manifesto τοῖς κατ᾽ ἐκεῖνα opponuntur deinde τὰ ἐνθάδε, *superiora hæc* ἔγκοιλα τῆς γῆς, quorum in aliquo nos habitamus. Heind.

ἕκαστος ὁδοποιεῖται] Rectius Stob. ἕκαστα ὁδοποιεῖται. Ald. Bas. utraque, Vind. D E F G. Venet. A B ἑκάστους· ut fortasse ἑκάστοις antiquitus scriptum fuerit, quod Mudgius apud Forsterum conjecit. Wytt.

εἰς οὓς ἑκάστους ὁδοποιεῖται] *In quæ singula loca viam sibi faciunt.* ἑκάστους præter Ald. et Bass. scripti quoque libri Aug. et Tub. exhibent; cum Stephano tamen Forster edidit ἕκαστος, sensu nullo; Fischer denique, præeunte Mudgio, reposuit ἑκάστοις, ut ὁδοποιεῖται sit *aditus patet,* præter sermonis usum, quo ὁδοποιεῖσθαι ponitur de eo, *qui viam sibi facit.* Unice vera est librorum scriptura ἑκάστους, ut ad ὁδοποιεῖται intelligatur τὰ ἐνθάδε πληρωθέντα. Demosth. in Mid. ed. Spald. p. 111. ἆρ᾽ οὖν συγχωρήσαιτ᾽ ἂν τοῦτον, ὅστις ἐστὶν ἕκαστος ὁ μισῶν, κύριον γενέσθαι etc. ubi non debebat ἕκαστος mutari in ἕκαστον. Heind.

§. 141. *ἢ ἐπηντλεῖτο*] Hoc ἐπηντλεῖτο etsi referri potest ad præcedd. illa τὰ

ὀλίγον·[b] πάντα δὲ ὑποκάτω εἰσρεῖ τῆς ἐκροῆς. καὶ ἔνια μὲν καταντικρὺ ᾗ[c] εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἔνια δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος· ἔστι δὲ καὶ[d] ἃ παντάπασι κύκλῳ περιελθόντα, ἢ ἅπαξ ἢ καὶ πλεονάκις περιελιχθέντα περὶ τὴν γῆν ὥς περ οἱ ὄφεις, εἰς τὸ δυνατὸν κάτω καθέντα[e] πάλιν ἐμβάλλει. δυνατὸν δ'[f] ἐστὶν ἑκατέρωσε μέχρι τοῦ μέσου καθιέναι,[g] πέρα[h] δ'

[a] ἐπηντλῆτο Ξ.—[b] ὀλίγα I.—[c] ᾗ corr Π.—[d] καὶ add ΓG.—[e] καθέντα 𝔄ΓΔΠΥΦCE GHIs cum pr Λ et γρ Ξ, καμφέντα L: καμφθέντα ς.—[f] δυνατὸν pr Ξ, ᾗ δυνατὸν ς.—[g] κατιέναι ς.—[h] πέραν L.—[i] πρὸς ΓΔGs et mg 𝔄.—[j] ἀμφοτέροισι mg 𝔄, πρὸς

ῥεύματα—εἰσρεῖ τε καὶ πληροῖ αὐτὰ, ὥσπερ οἱ ἐπαντλοῦντες, hic tamen mallem ἐξηντλεῖτο. Heind.

καταντικρὺ ᾗ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν] *Alia quidem effluunt e regione ejus loci, per quem influunt.* Hæc nisi repugnant proximis μέχρι τοῦ μέσου κατιέναι, πέρα δ' οὔ· ἄναντες γὰρ κ. τ. λ. ut judicat Aristoteles l. c. Meteorolog. ii. 2. accipiendum erit cum Forstero καταντικρὺ, non extrema sibi opposita puncta *diametri*, sed *subtensæ*· quamquam si hoc voluisset Plato, disertius dicere debebat κατὰ τὸ ἕτερον μέρος. Cæterum in dictione exposita καταντικρὺ ᾗ εἰσρεῖ, ratio postulabat ἢ ᾗ εἰσρεῖ· et sic item ᾗ omissum est in proximo antecedente κατωτέρω ἢ ἐπηντλεῖτο, quod plene dicendum erat κ. ἢ ᾗ ἐπ. *inferius quam ubi adfundebatur*, ut antiquitus in quibusdam libris fuisse apparet e vestigiis Vind. A B. qui habent ἢ εἰ ἐπηντλεῖτο. Plene posuit Plato Conviv. p. 315. C. ὅτε τῇ πρώτῃ τραγῳδίᾳ ἐνίκησεν Ἀγάθων, τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ᾗ τὰ ἐπινίκια ἔθυεν. Critone p. 370. B. τῇ γάρ που ὑστεραίᾳ δεῖ με ἀποθνήσκειν ἢ ᾗ ἂν ἔλθοι τὸ πλοῖον. Quos duos locos Taylor in Lect. Lys. cap. i. p. 667. adhibuit emendando Demosth. Or. adv. Macartat. p. 666. E. ἐκφέρειν δὲ τὸν ἀποθανόντα τῇ ὑστεραίᾳ ᾗ ἂν προθῶνται. 'Quæ verba,' inquit, 'leviter sunt corrupta, cum legi debeat τῇ ὑστεραίᾳ ἢ ᾗ ἂν προθῶνται: ut loqui semper observantur scriptores gravissimi atque Ἀττικώτατοι, v. c. Plato, cæt.' Wytt.

καμφθέντα—κατιέναι] Pro priore dant καθέντα omnes Vind. et Tub. pro posteriore καθιέναι Vind. A B C D E F. Venet. A B. Ald. Bas. 1. 2. quod Fischer 'vitiosum' dicit: perperam; nam, ut illud est *se demittentia*; sic hoc, *se demittere.* Wytt.

καθέντα] Vulgo καμφθέντα, πάλ. ἐμβ. ᾗ δυνατόν ἐστιν—κατιέναι. Quod post περιελθόντα et περιελιχθέντα vix cuiquam per se satis placuerit, καμφθέντα hoc mutandum esse in καθέντα propter subsequens καθιέναι (sic enim Ald. et Bass. cum Aug. ex Stob. Steph. edidit κατιέναι), monuerat jam Cornarius, idem ex libro suo Ms. δυνατὸν δὲ scribens pro ᾗ δυνατόν. Atque καθέντα Aug. et Tub. præbent cum Stob. qui κατιέντα habet; δυνατὸν δὲ legitur in iisdem Codd. et apud Stob. idque reddidit Ficinus: *licet autem utrinque ad medium usque defluere.* Verbi καθιέναι sic intransitivo, quem dicunt, significatu positi exempla dedi ad Theætet. §. 65. Adi Lobeck. ad Soph. Aj. 842. in qua μεθιέναι, ἐφιέναι, ἀφιέναι, ὑφιέναι, ἀνιέναι, ἐξιέναι, eundem in modum usurpata multis monstrantur exemplis. Heind.

ἐμβάλλει] Aug. μεταβάλλει, male. Fisch.

ἑκατέρωσε] Hoc pertinet ad illa ἔνια μὲν καταντικρὺ ᾗ εἰσρεῖ ἐξέπεσεν, ἔνια δὲ κατὰ τὸ αὐτὸ μέρος. Ea igitur flumina, quæ semel sæpiusve per terram circumcirca (nam id est h. l. περὶ γῆν) volvuntur deorsum, non posse dicit neque in eandem, unde effluxerint, neque in oppositam partem ultra deferri quam ad mediam illam voraginem; acclivem enim esse fluminibus sive in hanc sive illam in partem delabentibus ascensum. Aristot. l. l. ubi Platonis hanc profert doctrinam: πάντα πάλιν κύκλῳ περιάγειν εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅθεν ἤρξατο ῥεῖν· πολλὰ μὲν καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, τὰ δὲ καὶ καταντικρὺ τῇ θέσει τῆς ἐκροῆς, οἷον, εἰ ῥεῖν ἤρξατο κάτωθεν, ἄνωθεν εἰσβάλλειν· εἶναι δὲ μέχρι τοῦ μέσου τὴν κάθεσιν· τὸ γὰρ λοιπὸν πρὸς ἄναντες ἤδη πᾶσιν εἶναι τὴν φοράν. ἄναντες γὰρ ἀμφοτέροις—Codd. Tub. Paris. et Bas. 2. ἄναντες γὰρ πρὸς ἀμφ. Ficin. *ulterior nam prolapsus utrinque foret adscensus.* Scripserat haud dubie Plato: ἄναντες γὰρ πρόσω ἀμφοτέρ. Heind.

οὔ· ἄναντες[i] γὰρ ἀμφοτέροις[j] τοῖς ῥεύμασι τὸ[k] ἑκατέρωθεν
γίγνεται μέρος. τὰ[l] μὲν οὖν δὴ ἄλλα[m] πολλά τε καὶ με- §. 64. W.
γάλα καὶ παντοδαπὰ ῥεύματά ἐστι·[n] τυγχάνει δ' ἄρα
ὄντα ἐν τούτοις τοῖς πολλοῖς τέτταρ' ἄττα[o] ῥεύματα, ὧν II. iii. 117.
τὸ μὲν[p] μέγιστον καὶ ἐξωτάτω ῥέον περὶ κύκλῳ[q] ὁ καλού-
μενος Ὠκεανός ἐστι, τούτου δὲ[r] καταντικρὺ καὶ ἐναντίως[s]

ἀμφοτέροις 𝔄ΞΠΥ et γρ C.—[k] τὸ om L.—[l] τὰ om pr Π.—[m] δῆλα ΓG.—[n] εἰσί Δ. —[o] ἄττα τὰ Δ, ὄντα ΓG et mg 𝔄, om ΛϹEHIL.—[p] μὲν om Γ.—[q] περὶ κύκλῳ ΛE HL: περικύκλῳ *s.—[r] · ἔστι δὲ τούτου ΓG, ἐστι τούτου δὴ E.—[s] ἐναντίος 𝔄ΓΞΥΦL.

τέτταρ' ἄττα ῥεύματα] Recte monet Clemens Alexand. Οὔθ' οἱ μῦθοι οἱ Πυθαγόριοι, ἀλλ' οὐδ' οἱ παρὰ Πλάτωνι, ἐν Πολιτείᾳ πρὸς (lege Ἠρὸς) τοῦ Ἀρμενίου, καὶ ἐν Γοργίᾳ Αἰάκου καὶ Ῥαδαμάνθυος, καὶ ἐν Φαίδωνι ὁ τοῦ Ταρτάρου etc.—οὐχ ἁπλῶς κατὰ πάντα τὰ ὀνόματα ἀλληγορητέοι, ἀλλ' ὅσα τῆς διανοίας τῆς καθόλου σημαντικά. Strom. l. v. p. 575. Forst.

τέτταρ' ἄττα ῥεύματα] Ab Homero accepit, judice Proclo in Plat. Rep. p. 396. ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης—καὶ τῶν ποταμῶν ἐκεῖθεν τὴν ἱστορίαν παρείληφε, καὶ γὰρ ὅτι πάντων ἐστὶν ' Ὠκεανὸς μὲν πρῶτα, τὸν οὔπως ἔστι περῆσαι, (Od. Λ. 157.) καὶ περὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως· Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι, Κωκυτός θ' ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ' (Od. K. 514.) Ὅθεν οἶμαι καὶ ὁ Σωκράτης Στύγιον αὐτὸν προσείρηκεν. Quatuor autem elementis ea idem accommodat Proclus in Plat. Tim. iv. p. 282. Ἐννοήσωμεν δὲ ὅτι μόνῃ τῶν στοιχείων τῇ γῇ δέδωκε πάντα στοιχεῖα διακεκριμένως ἔχειν, κόσμον αὐτὴν ὅλον ἀποτελῶν ἀνάλογον τῷ οὐρανῷ πεποικιλμένον, ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ πυρὸς ποταμὸς, καὶ ἀέρος, καὶ ὕδατος, καὶ γῆς ἄλλης, λόγον ἐχούσης πρὸς αὐτὴν, ὃν ἂν αὐτὴ πρὸς τὸ πᾶν, ὥς φησιν ὁ ἐν τῷ Φαίδωνι Σωκράτης. Quæ postrema non ipsis verbis in Phædone traduntur, sed ex reliqua Platonis doctrina suscipiuntur a Proclo. Ex Orphica traditione repetit Olympiodorus Cod. i. p. 161. Ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν τοῖς ὑπογείοις ἀναλογοῦσι δ' στοιχείοις τε καὶ κέντροις, κατὰ δύο ἀντιθέσεις· ὁ μὲν γὰρ Πυριφλεγέθων τῷ πυρὶ καὶ τῇ ἀνατολῇ· ὁ δὲ Κωκυτὸς τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει· ὁ δὲ Ἀχέρων ἀέρι τε καὶ μεσημβρίᾳ· τούτους μὲν Ὀρφεὺς οὕτω διέταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὠκεανὸν τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἄρκτῳ προσοικειοῖ. Quo in loco aut excidit aliquid, aut repugnat; siquidem quatuor fluvii ab Orpheo traditi dicuntur, neque tamen ex eo nisi tres memorantur; quartum, Oceanum, αὐτὸς, i. e. Plato, addidisse perhibetur. Neque dubitatio solvitur altero de eadem re excerpto p. 253. Ὅτι οἱ τέτταρες ποταμοὶ τὰ τέτταρα στοιχεῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ Ταρτάρῳ· ὁ μὲν Ὠκεανός φησι τὸ ὕδωρ· ὁ δὲ Κωκυτὸς, ἤτοι Στύγιος, ἡ γῆ· ὁ δὲ Πυριφλεγέθων τὸ πῦρ· ὁ δὲ Ἀχέρων ὁ ἀήρ· ἀντικεῖσθαι δὲ τῷ μὲν Πυριφλεγέθοντι τὸν Στύγιον, ὡς θερμὸν ψυχρῷ· (f. θερμῷ ψυχρόν)· τῷ δὲ Ὠκεανῷ τὸν Ἀχέροντα, ὡς ὑδραῖον ἀερίῳ (f. ὑδραίῳ ἀέριον)· διὸ καὶ Ὀρφεὺς τὴν Ἀχερουσίαν λίμνην Ἀερίαν καλεῖ. Ταῦτα μὲν ὁ ἐξηγητής· ἡ μέντοι θέσις οὐχ ὁμολογεῖ τῶν ποταμῶν· πρῶτος μὲν γὰρ καὶ ἀνωτέρω ὁ Ὠκεανός· ὑπὸ δὲ τούτῳ ὁ Πυριφλεγέθων· ὑφ' ᾧ ὁ Κωκυτός. Ἄλλως τε καὶ ποταμοὶ λέγονται πάντες· καίτοι τὰ στοιχεῖα διάφορα. Ἄμεινον οὖν λήξεις αὐτοὺς καὶ τόπους ἀκούειν ψυχῶν, τετραχῇ κατὰ βάθος διῃρημένων· καὶ πρὸ τῶν τόπων τὰς θείας ἰδιότητας· τὴν διοριστικὴν κατὰ τὸν Ἀχέροντα· τὴν κολαστικὴν διὰ θερμότητος κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα· τὴν κολαστικὴν διὰ ψυχρότητος κατὰ τὸν Κωκυτόν. Utrumque Olympiodori excerptum apposuit Fischer: hoc aliquanto brevius ex Forstero, illud ex Gesneri editione Orphicorum p. 410. Wytt.

τέτταρ' ἄττα ῥεύματα] ἄττα abest ab Aug. et Stob. Vellem potius hoc ῥεύματα abesset, nulla certe de causa repetitum. Heind.

ῥέον περὶ κύκλῳ] Sic Edd. vett. cum Aug. Steph. περικύκλῳ edidit, quod monstri simile. Sed et περὶ κύκλῳ vix alias usquam reperies; κύκλῳ dicunt vel ἐν κύκλῳ. Conjicio περιξ κύκλῳ. Tum vellem interjecto articulo ῥέων ὁ Ἀχέρων. Heind.

δι' ἐρήμων τε] Addidi hoc τε cum Fischero ex Aug. Tub. et Stob. οὗ ἀφικν. V. not. ad §. 131. De re ipsa conf. ibid. §. 131. Heind.

ῥέων Ἀχέρων, ὃς δι' ἐρήμων τε[t] τόπων[u] ῥεῖ ἄλλων καὶ[v] δὴ
I. 113. καὶ ὑπὸ γῆν ῥέων εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερου-
σιάδα,[w] οὗ αἱ τῶν τετελευτηκότων ψυχαὶ τῶν πολλῶν ἀφι-
κνοῦνται καί τινας εἱμαρμένους χρόνους[x] μείνασαι, αἱ μὲν
μακροτέρους, αἱ δὲ βραχυτέρους, πάλιν ἐκπέμπονται εἰς
τὰς τῶν ζώων γενέσεις. [§. 142.] Τρίτος δὲ ποταμὸς
τούτων[y] κατὰ μέσον[z] ἐκβάλλει, καὶ ἐγγὺς τῆς ἐκβολῆς
ἐκπίπτει εἰς τόπον μέγαν πυρὶ πολλῷ καόμενον,[a] καὶ
λίμνην ποιεῖ μείζω τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης, ζέουσαν ὕδατος
καὶ[b] πηλοῦ· ἐντεῦθεν δὲ χωρεῖ κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλώ-
δης, περιελιττόμενος δὲ τῇ γῇ[c] ἄλλοσέ τε ἀφικνεῖται[d] καὶ
παρ' ἔσχατα τῆς Ἀχερουσιάδος λίμνης, οὐ ξυμμιγνύμενος
τῷ ὕδατι· περιελιχθεὶς δὲ[e] πολλάκις ὑπὸ γῆς ἐμβάλλει
κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου.[f] οὗτος δ' ἐστὶν ὃν[g] ἐπονομάζουσι[h]
Πυριφλεγέθοντα, οὗ καὶ οἱ ῥύακες ἀποσπάσματα ἀναφυ-
σῶσιν, ὅπῃ ἂν τύχωσι τῆς γῆς. τούτου δ' αὖ[i] καταντικρὺ
ὁ τέταρτος[j] ἐκπίπτει εἰς τόπον πρῶτον δεινόν τε καὶ ἄγριον,

—[t] τε add 𝔄ΓΔΛΠΥΦCEGHILs et rc Ξ.—[u] τόπων om L.—[v] καὶ post δὴ om L et pr 𝔄.—[w] τὴν ἀχερουσιάδα ἀφικνεῖται Φ.—[x] χρόνους om G.—[y] ποταμὸς διὰ τούτων Φs et pr Δ.—[z] μέσων Π.—[a] libri καιόμενον.—[b] καὶ om Δ.—[c] τὴν γῆν ΓG.—[d] ἄλλος ἕτερος ἀφικνεῖται ΓG.—[e] δὲ om Γ.—[f] τάρου Δ.—[g] post ὃν omisi ἔτι cum ΓΔΛΥΦCEGHILs et corr ΞΠ.—[h] ὀνομάζουσι 𝔄ΛΥΦCEGHIL et pr Π.—[i] αὐτοῦ ΠΥ et pr

αἱ μὲν μακροτέρους] Absunt ab Aug. Fisch.

πάλιν ἐκπέμπονται—γενέσεις] Olympiodorus in Orpheo Gesn. (410.) ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀνάγων, καὶ τοῦτο κύκλῳ πολλάκις. Gottl.

§. 142. τρίτος δὲ ποταμὸς—ἐναντίως τῷ Πυριφλεγέθοντι] Citat Theodoret. Serm. x. p. 647—648. Indidem ulterius refert Euseb. Præp. Evang. xi. 38. p. 567—569. Wytt.

ἐκβάλλει] ἐκβάλλειν de *scaturigine fluminis e terra proveniente* poni, docuit, adhibito hoc quoque loco, Musgravius ad Eurip. Iph. T. 1042. [Tum Theodoret. εἰσβολῆς ἐμπίπτειν a Ms. Palatin. εἰσπίπτει. Dein] Atticum καόμενον reposui pro καιόμενον. Cf. §. 148.—τῆς παρ' ἡμῖν θαλάττης, *mari mediterraneo*, quod alias dicitur ἥδε ἡ θάλασσα, *hoc mare*. Heind.

δὲ τῇ γῇ] Euseb. δέ γε τῇ γῇ. A libris tamen Theodoreti et Euseb. Ms. Oxon. abest τῇ γῇ, quod in reliquis quoque libris omissum vellem. Nam ut adjunctum verbo dativum feras pro διὰ τῆς γῆς, vix possis περιελιττόμενον τῇ γῇ aliter quam de fluvio externam terram ambiente intelligere, quum tamen de meatu subter terram hoc dici declaret paludis Acherusiæ mentio. An scripserat Plato περιελιττόμενος δὲ τῆς γῆς ἄλλοσέ τε (*et in alias terræ partes*) ἀφικνεῖται etc.? ἐμβάλλει κατωτέρω τοῦ Ταρτάρου, i. e. εἴς τι κατωτέρω μέρος τοῦ Ταρτ. Nam in ipsum Tartarum, ut reliqui fluvii, ille exundat. §. 141. init. Ἐντεῦθεν δὲ πάλιν δυόμενα κατὰ τῆς γῆς—πάλιν εἰς τὸν Τάρταρον ἐμβάλλει. cf. §. extr. Male h. l. Aug. ἐκβάλλει. Heind.

ἐστὶν ὃν] Vulgo ὃν ἔτι Tub. ὃν ἔτι ὀνομάζ. Voculam recte omittit Aug. et Theodoret.—οἱ ῥύακες. vid. not. ad §. 139.—Τούτου δ' αὖ καταντ. Tub. τούτου δὲ αὐτοῦ κ. Heind.

εἰς τόπον πρῶτον] Abest πρῶτον in

ὡς λέγεται, χρῶμα δὲ ἔχοντα ὅλον οἷον ὁ κυανός,[k] ὃν δὴ II. iii. 118.
ἐπονομάζουσι Στύγιον, καὶ τὴν λίμνην ἣν[l] ποιεῖ ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων[m] Στύγα. ὁ δ' ἐμπεσὼν ἐνταῦθα καὶ δεινὰς δυνάμεις λαβὼν ἐν τῷ ὕδατι, δὺς[n] κατὰ[o] τῆς[p] γῆς, περιελιττόμενος χωρεῖ ἐναντίως[q] τῷ Πυριφλεγέθοντι καὶ ἀπαντᾷ ἐν τῇ Ἀχερουσιάδι[r] λίμνῃ ἐξ ἐναντίας· καὶ οὐδὲ τὸ[s] τούτου ὕδωρ οὐδενὶ μίγνυται, ἀλλὰ καὶ οὗτος κύκλῳ περιελθὼν ἐμβάλλει εἰς[t] τὸν Τάρταρον ἐναντίως[u] τῷ Πυριφλεγέθοντι· ὄνομα δὲ τούτῳ ἐστίν, ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι,[v]
Κωκυτός. [§. 143.] Τούτων δὲ οὕτω πεφυκότων, ἐπειδὰν §. 65. W.
ἀφίκωνται οἱ τετελευτηκότες εἰς τὸν τόπον οἷ ὁ δαίμων ἕκαστον κομίζει, πρῶτον μὲν διεδικάσαντο οἵ τε καλῶς καὶ ὁσίως[w] βιώσαντες καὶ οἱ μή. καὶ οἳ μὲν ἂν δόξωσι μέσως[x]

𝔄Ξ.—[j] τάρταρος Δ.—[k] κυανοῦς Φ, ὠκεανὸς H et pr E, ὁ ὠκυανὸς I.—[l] ἣν add ΦI et rc Γ.—[m] ἐκβάλλων ΓG.—[n] δὶς Γ.—[o] καὶ ΓG.—[p] τῆς om EL.—[q] ἐναντίος 𝔄ΓΞΠΥΦCGH.—[r] ἀχαιρουσία s.—[s] τὸ om ΓGL.—[t] ἐναντίος εἰς ΓG.—[u] ἐναντίος ΞΠΥCGH L et corr Λ.—[v] φάσκουσι Ξs.—[w] ὁσίως καὶ δικαίως Ls.—[x] ἀμέσως C, ἀμέμπως L.

Theodoreto: et forte transponendum ita, *ἐκπίπτει πρῶτον εἰς τόπον δεινὸν*—ut opponatur sequenti *δὺς κατὰ τῆς γῆς*. Wytt.

πρῶτον] A Theodoreto omissum hoc *πρῶτον* vellem sic positum, *πρῶτον εἰς τόπ.* Tum id. Theodor. *ἄγριον. Λέγεται δὲ χρῶμα ἔχειν.* Heind.

χρῶμα] Ficinus: *colorem vero locus talem habet totus, qualis est Cyaneus:* quasi legerit *ὁ κυάνεος* cum Stobæo. At *κυανὸς* non modo est ipse *color cæruleus*, qualis est cœli et maris—sed etiam *gemma* ejusdem coloris, sed flavescentis, e genere iaspidum (Plin. H. N. 37. 9.) vel secundum alios sapphirorum. Conf. Theophr. de lapidd. p. 218. Bas. Meurs. Cypr. ii. 5. p. 94. et Schneiderus ad Anacr. Od. 29. 4. Fisch. *κυανὸν ochram cupri*, deinde etiam *lapidem Lazuli* dictum in Lexico suo scripsit vir in his rebus omnium hodie eruditissimus, Schneider. Heind.

ἐπονομάζουσι] *Cognominant eum Stygium:* referendum ad sequens *ὄνομα δὲ τούτῳ ἐστίν· proprium autem ei nomen est Cocytus.* Wytt.

ἣν ποιεῖ] Hoc *ἣν* Theodoreti Codd. aliquot servarunt, quo omisso, et moleste redundabant hæc *ὁ ποταμὸς ἐμβάλλων*, et post verba *ὃν δὴ ἐπονομάζουσι Στύγιον* sic scriptum oportebat, *καὶ τὴν λίμνην ποιεῖ τὴν Στύγα καλουμένην.* Nunc idem h. l. est sermonis tenor qui de Legg. iii. p. 683. A.—*εἰς Λακεδαίμονα, ἣν ὑμεῖς ὀρθῶς ἔφατε κατοικεῖσθαι, καὶ Κρήτην ὡς ἀδελφοῖς νόμοις.* Xenoph. Anab. i. 1. 2. *Κῦρον μεταπέμπεται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ἧς αὐτὸν σατράπην ἐποίησε καὶ στρατηγὸν δὲ αὐτὸν ἀπέδειξε πάντων* etc. Ibid. i. 4. 9.—*ποταμὸν—πλήρη ἰχθύων μεγάλων καὶ πραέων, οὓς οἱ Σύροι θεοὺς ἐνόμιζον καὶ ἀδικεῖν οὐκ εἴων, οὐδὲ τὰς περιστεράς.* Heind.

περιελιττόμενος] Aug. *δὺς καὶ κατὰ τῆς γῆς περιελ.* Euseb. et Theodoret. *δὺς κ. τ. γ. καὶ περιελιττόμενος.* Bene. Aliunde tamen non firmatum hoc *καὶ* recipere dubitavi multorum memor locorum, ubi itidem nulla est participiorum junctura. Heind.

χωρεῖ ἐναντίως] Aug. et Euseb. h. l. et paullo post *ἐναντίος*, cui locus in his nullus. Nam *ἐναντίως χωρεῖ* est idem quod *ἐξ ἐναντίας χωρεῖ*; contra *χωρεῖ ἐναντίος* est *obviam it.* Nec supra in verbis *τούτου δὲ καταντικρὺ καὶ ἐναντίως ῥέων Ἀχέρων* §. 141. ulla librorum fuit varietas. Heind.

ὡς οἱ ποιηταὶ λέγουσι] Sic Aug. Tub. Euseb. et Stob. In Edd. legitur *φάσκουσι*, quod alienum ab h. l. Heind.

§. 143. *διεδικάσαντο*] Videatur animadversio nostra ad §. 59. Wytt.

καλῶς καὶ ὁσίως] Ita Aug. Tub. Bas.

βεβιωκέναι, πορευθέντες ἐπὶ[y] τὸν Ἀχέροντα,[z] ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματά[a] ἐστιν, ἐπὶ τούτων ἀφικνοῦνται εἰς τὴν λίμνην, καὶ ἐκεῖ οἰκοῦσί τε[b] καὶ καθαιρόμενοι τῶν τε ἀδικημάτων διδόντες δίκας ἀπολύονται, εἴ τίς τι[c] ἠδίκηκε,[d] τῶν τε εὐεργεσιῶν τιμὰς φέρονται κατὰ τὴν ἀξίαν ἕκαστος· οἳ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν διὰ τὰ μεγέθη τῶν ἁμαρτη-

—[y] ἀπὸ L.—[z] ἀχέροντα καὶ ἀναβάντες Φ.—[a] ὀχήμά H.—[b] τε om ΔΦGs.—[c] τι τις

2. Stob. atque ita legerunt Ficinus et, teste Forstero, Aristippus. In Ald. librarii errore post ὁσίως repetitum καὶ Stephanum induxit, ut ediderit καλ. καὶ ὁσίως καὶ δικαίως. Mox μέσως βεβιωκέναι est οὐ διαφερόντως οὔτε κακῶς οὔτε εὖ βεβ. Heind.

ἀναβάντες ἃ δὴ αὐτοῖς ὀχήματά ἐστιν] *Conscendentes ea, quæ scilicet ipsis sunt vehicula.* Nulla est ratio quare ὀχήματα intelligamus corpuscula illa et quasi tenuissimas tunicas, quæ animæ constanter adhærere perhibebantur a Platonicis: de qua opinione diximus ad Plutarchum de S. N. V. p. 97. quamquam ea intellexerunt Olympiodorus Cod. i. p. 162. et 254. et Proclus Comment. in Plat. Tim. v. p. 321. med. Nam hoc loco animæ dicuntur ea ἀναβαίνειν, quasi antea non habuissent: et mox ἐκβαίνειν et ἀποβαίνειν, quasi relinquentes ea. Itaque accipiendum ex fabulæ verisimilitudine, in fluviatilis itineris usum navigia postulante. Wytt.

καθαιρόμενοι] Hic locus videtur fundus purgatorii Romanensium. De animarum purgatione v. Virg. vi. 735. Legi meretur super hac re locus in Gorgia (p. 332.) Plut. de S. N. V. (566.) quo fabulam Thespesii de statu animorum post mortem exposuit, ad quam et allusit Julianus in Cæs. p. 4. Heus. ubi Augustus dicitur prodiisse variis indutus coloribus, more Chamæleontis, nunc pallida nunc rubente facie, dein obscura, tenebrosa et nubila—jussu Apollinis tum traditum, et velut aurum purum expurgatum esse. v. Heusing. ad l. l. p. 49. Gottl.

ἠδίκησε] Unus Aug. ἠδίκηκε.—καὶ καθαιρόμενοι. Suid. v. Ἀχέρων· Ὁ δὲ Ἀχέρων καθαρσίῳ ἔοικε καὶ οὐ κολαστηρίῳ, ῥύπτων καὶ σμήχων τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων. Heind.

εὐεργεσιῶν] Perinde atque h. l. εὐεργεσίαι opponuntur ἀδικήμασι de Rep. x. p. 615. B. ubi itidem sermo de mortuorum apud inferos pœnis præmiisque, ἵνα δεκαπλάσιον τὸ ἔκτισμα τοῦ ἀδικήματος ἐκτίνοιεν—· καὶ αὖ εἴ τινας εὐεργεσίας εὐεργετηκότες καὶ δίκαιοι καὶ ὅσιοι γεγονότες εἶεν, κατὰ ταυτὰ τὴν ἀξίαν κομίζοιντο. Heind.

ἀνιάτως] Olympiodorus: Ὅτι εὐίατα μὲν τὰ ἄνευ πονηρᾶς ἕξεως ἁμαρτανόμενα· δυσίατα δὲ τὰ ἀπὸ ἕξεως μὲν (adde πονηρᾶς), ἀλλὰ καὶ ἀντιτεινούσης πρὸς τὴν ἐνέργειαν, καὶ ἐπὶ τῇ ἐνεργείᾳ μεταβαλλομένης· ἀνίατα δὲ τὰ ἀπὸ ἕξεως πονηρᾶς καὶ ἀμεταμελήτου. Ταῖς μὲν πρώταις ἀφώρισται Ἀχέρων, καὶ ἡ Ἀχερουσία λίμνη· ταῖς δὲ δύο ὁ Πυριφλεγέθων καὶ Κωκυτός· ταῖς δὲ τρισὶν ὁ Τάρταρος. v. Wyttenbach. ad Plut. S. N. V. p. 108. Fisch.

ἀνιάτως ἔχειν] Quasdam apud inferos esse animas, quas æternis pœnis torqueri, Plato etiam in Gorgia, et Rep. x. tradit, magis ille ad popularem opinionem, quam consequenter reliquæ suæ doctrinæ de Deo; qui animam divinæ ipsam particulam materiæ creasset abundantia suæ ipse bonitatis. Sic tamen et Plutarchus de S. N. V. p. 564. F. et ipse repugnans doctrinæ suæ ibidem p. 551. E. et alibi traditæ. Et sic alii in suis νεκυίαις: v. c. Æschines, qui dicitur, in Axiocho §. 21. Itaque Olympiodorus Cod. i. p. 255. Πῶς οὐδέποτε ἐξίασιν ἀπὸ τοῦ Ταρτάρου αἱ ἀνίατα βεβιωκυῖαι; ἢ πολιτικῶς ἔψευσται, ἵνα εὐλαβῶνται αἱ ψυχαὶ τὰ ἀνήκεστα τῶν ἁμαρτημάτων. Et similiter de his fabulis judicat Plutarchus Adv. Epicur. p. 1104. B. Repugnantiam in Platonis placito notat Arnobius adv. Gentes, ii. p. 52. 'Quid? Plato, idem vester, in eo volumine quod de Animæ Immortalitate composuit, non Acherontem, non Stygem, non Cocytum fluvios et Pyriphlegethontem nominat? in quibus animas asseverat volvi, mergi, exuri. Et homo prudentiæ non parvæ, et examinis judiciique perpensi, rem inenodabilem suscipit, ut cum animas dicat immortales, perpetuas, et corporali soliditate privatas, puniri eas dicat tamen et

μάτων, ἢ[e] ἱεροσυλίας πολλὰς καὶ μεγάλας ἢ φόνους ἀδίκους καὶ παρανόμους πολλοὺς ἐξειργασμένοι ἢ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα τυγχάνει ὄντα,[f] τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ii. iii. 119.
ῥίπτει εἰς τὸν Τάρταρον, ὅθεν οὔ ποτε[g] ἐκβαίνουσιν. [§. 144.] Οἳ δ' ἂν ἰάσιμα μέν,[h] μεγάλα δὲ δόξωσιν ἡμαρτηκέναι ἁμαρτήματα, οἷον[i] πρὸς πατέρα ἢ μητέρα

L.—[d] ἠδίκηκε 𝔄ΓΔΞΠΥΦCEGHIs : ἠδίκησε *ς.—[e] ἢ καὶ EI, om pr 𝔄Π.—[f] τοιαῦτα τυγχάνει ὄντα 𝔄ΛΞΠΥCHIL, τυγχάνει τοιαῦτα ὄντα ΓG, τυγχάνει ὄντα (omisso τοιαῦτα) Φs : τυγχάνει ὄντα τοιαῦτα ς.—[g] οὐδέποτε ΓG.—[h] μὲν om ΓG.—[i] ἢ s.—

doloris afficiat sensu. Quis autem hominum non videt, quod sit immortale, quod simplex, nullum posse doloris sensum admittere: quod autem sentiat dolorem, immortalitatem habere non posse? Nec tamen ejus auctoritas plurimum a veritate declinat. Quamvis enim vir lenis et benevolæ voluntatis inhumanum esse crediderit, capitali animas sententia condemnare, non est tamen absone suspicatus, jaci eas in flumina torrentia flammarum, globis et cœnosis voraginibus tætra. Jaciuntur enim, et ad nihilum redactæ, interitionis perpetuæ frustratione vanescunt.' At exstingui animas, ad nihilum redigi, et in perpetuum interire, nusquam dixit Plato, estque hæc ipsius Arnobii aut interpretatio, aut opinio. Simpliciter Æneas Gaz. in Theophr. p. 52. *οἱ δὲ κακοὶ εἰς Τάρταρον ἐμπεσόντες, ὅθεν οὔποτε ἐκβήσονται, αὐτοὶ μὲν οὐκετι ὀνίνανται, παράδειγμα δὲ τῆς δίκης γενόμενοι, εἰς ἀεὶ κείσονται· ταῦτα γὰρ ἐν Φαίδωνι καὶ Γοργίᾳ Σωκράτης διϊσχυρίζετο.* Sed hæc opinio popularis antiquissima sane, in mysteriis tradita a poetis et sacerdotibus celebrata, a Platone saltem in his *μύθοις* adhibita et ad usum admonitionis *πολιτικῆς* accommodata est. Itaque, non philosophos, sed, *ἐξηγητὰς, τελεστὰς, μυσταγωγοὺς*, eam celebrantes facit Celsus apud Origenem viii. 48. p. 776. F. Wytt.

ἀνιάτως] Theodoret. *ἀνηκέστως.* Hesych. *Ἀνήκεστον· ἀνίατον*, ut vulgatum ex glossa fluxisse videri queat. Sed de Rep. x. p. 615. E. *τὶς τῶν οὕτως ἀνιάτως ἐχόντων εἰς πονηρίαν.* de legg. ix. p. 862. E. *ὃν δ' ἂν ἀνιάτως εἰς ταῦτα ἔχοντα αἴσθηται νομοθέτης, δίκην τούτοισι—θήσει τινά.* Gorg. §. 171. *Οἳ δ' ἂν τὰ ἔσχατα ἀδικήσωσι καὶ διὰ τὰ τοιαῦτα ἀδικήματα ἀνίατοι γένωνται* etc. Heind.

ἢ ἱεροσυλίας] Abest *ἢ* a Tub. neque expressit hoc Ficinus: *qui videlicet sacrilegia multa perpetraverint.*—Tub. *τυγχ. τοιαῦτα ὄντα.* Heind.

Τάρταρον] Olympiodorus apud Wyttenb. d. l. *Ὅτι ὁ Τάρταρος πάντων ἐστὶ τῶν ἀγαθῶν στέρησις· διὸ τοὺς ἀνίατα πλημμελοῦντας οὗτος ὑποδέχεται, ὡς εἰς τὸν ἑαυτῶν τάρταρον ἐκπεσόντας· ῥιπτεῖσθαι δὲ λέγονται, ὡς βαρυτάτην ζωὴν ἐζηκότες, καὶ ὡς ἑτεροκίνητον, καὶ ὡς ποιναίαν· καὶ οὕτως ἐπωθουμένην* (l. *ἀπωθ.*) *ὑπὸ τῆς εἱμαρμένης.* Fisch.

οὔποτε ἐκβαίνουσιν] *ταῦτα πῶς ἂν* (inquit Eusebius de hoc et simili apud Gorgiam loco) *δύναιτο συνᾴδειν τοῖς περὶ ἀμοιβῆς σωμάτων, ἃ τὴν ψυχὴν μετιοῦσαν αἱρεῖσθαι φάσκουσι, λόγοις; πῶς γὰρ ἡ αὐτὴ τιμωρίας καὶ δεσμωτήρια καὶ τοσαύτην δίκην εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον μετὰ τὴν ἐνθένδε τελευτὴν ὑφέξει, καὶ πάλιν οἷα τις ἀνειμένη καὶ δεσμῶν ἐλευθέρα βίους ἂν ἕλοιτ', οὓς ἂν ἐθέλῃ;* Præp. Evang. l. 13. c. 16. p. 700. Idemque inter Platonicos vulgo quærebatur, cui triplicem apud Olympiodorum solutionem invenias; nempe *ἢ πολιτικῶς ἔψευσται, ἵνα εὐλαβῶνται αἱ ψυχαὶ τὰ ἀνήκεσται τῶν ἁμαρτημάτων· ἢ πρὸς μίαν περίοδον, τὸ οὐδέποτε. Συριάνου αὕτη ἡ ἐπιβολή.—δύναται δέ τις εἰπεῖν καὶ ὅτι ὅσον ἐφ' ἑαυταῖς οὔποτε ἐκβαίνουσιν· οὐκέτι γὰρ ἑαυταῖς δύνανται βοηθεῖν, ἀλλ' ὡς ἑτεροκίνητοι σώζονται, καὶ ῥιπτεῖσθαι λέγονται εἰς τὸν Τάρταρον, ἀλλ' οὐκ ἀπιέναι, ἅτε ἀπολωλεκυῖαι τὸ αὐτοκίνητον.* Forst.

§. 144. *πρὸς πατέρα*] Præpositione caret lib. Aug. non tamen unius hujus testimonio damnanda. Xenoph. Cyrop. i. 6. 31. *διώριζε δὲ τούτων ἅ τε πρὸς τοὺς φίλους ποιητέον ἦν καὶ ἃ πρὸς τοὺς ἐχθρούς.* Memor. iv. 2. 16. *διορισώμεθα πάλιν, πρὸς μὲν τοὺς πολεμίους δίκαιον εἶναι τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, πρὸς δὲ τοὺς φίλους ἄδικον.* Heind.

i. 114. ὑπ' ὀργῆς βίαιόν τι πράξαντες, καὶ μεταμέλον[j] αὐτοῖς τὸν ἄλλον βίον βιῶσιν,[k] ἢ[l] ἀνδροφόνοι τοιούτῳ τινὶ ἄλλῳ τρόπῳ γένωνται, τούτους[m] δὲ ἐμπεσεῖν μὲν εἰς τὸν Τάρταρον ἀνάγκη, ἐμπεσόντας δὲ αὐτοὺς καὶ ἐνιαυτὸν ἐκεῖ γενομένους ἐκβάλλει τὸ κῦμα, τοὺς μὲν ἀνδροφόνους κατὰ τὸν Κωκυτόν, τοὺς δὲ πατραλοίας καὶ μητραλοίας κατὰ τὸν Πυριφλεγέθοντα· ἐπειδὰν δὲ φερόμενοι γένωνται κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχερουσιάδα, ἐνταῦθα βοῶσί τε καὶ καλοῦσιν, οἱ μὲν οὓς ἀπέκτειναν, οἱ δὲ οὓς ὕβρισαν, καλέσαντες δ' ἱκετεύουσι καὶ δέονται ἐᾶσαι σφᾶς ἐκβῆναι εἰς τὴν λίμνην καὶ δέξασθαι, καὶ ἐὰν μὲν[n] πείσωσιν, ἐκβαίνουσί[o] τε καὶ λήγουσι τῶν κακῶν, εἰ δὲ μή, φέρονται[p] αὖθις εἰς τὸν Τάρταρον κἀκεῖθεν πάλιν εἰς τοὺς ποταμούς, καὶ ταῦτα[q] πάσχοντες οὐ πρότερον παύονται, πρὶν ἂν πείσωσιν οὓς ἠδικήκασιν·[r] αὕτη γὰρ ἡ δίκη ὑπὸ τῶν δικαστῶν αὐτοῖς ἐτάχθη.

[j] μετάμελον s.—[k] βιώσωσιν ΓG.—[l] ἢ οἱ G, ἢ καὶ Δ.—[m] τούτοις ΛCEHL, τοὺς ΓG.
ἀπο ἐκ
—[n] μὲν om IL.—[o] ἐκβαίνουσι ΔΥΦs, ἐκβαίνουσί Ξ, ἀποβαίνουσι Ꝛ : ἀποβαίνουσί *s.—[p] φαίνονται pr Λ.—[q] καὶ αὐτὰ ταῦτα ΓΔΦGs.—[r] ἠδικήκασιν Φs : ἠδίκησαν *s.

μετάμελον] Sic omnes libri. Accipiendum pro adjectivo: *pœnitentem sibi reliquam vitam vixerint:* i. e. *reliquam per vitam eos hujus facinoris pœnituerit.* Unius Platonis nomine in Stephani Thes. proditum. Wytt.

ἄλλον] Aug. et Theodoreti Ms. Palat. ὅλον. Fisch.

βίον βιῶσιν] Theodoret. βιώσωσιν, unde alterum Attico more contractum putabat Grammaticus Lipsiensis [scil. Fischer.] Tum Euseb. τοιούτῳ τρόπῳ ἄλλῳ.—τούτοις δὲ ἐμπ. Sic pro τούτους Aug. et Bas. 2. Heind.

κατὰ τὸν Κωκυτὸν] *In Cocytum ita ut secundo fluvio deferantur.* Xenoph. Cyrop. vii. 5. 16. τὸ ὕδωρ κατὰ τὰς τάφρους ἐχώρει ἐν τῇ νυκτί. Contra deinde κατὰ τὴν λίμνην τὴν Ἀχερουσ. est *prope lacum.* Cyrop. vii. 1. 14. ὁπότε δ' αὖ γένοιτο κατά τινας τῶν πρόσθεν συμμεμαχεσμένων, et ibid. §. seq. ὡς δὲ παριὼν κατὰ Ἀβραδάταν ἐγένετο, ἔστη, καὶ ὁ Ἀβραδάτας—προσῆλθεν αὐτῷ. Anab. v. 2. 16. Ξενοφῶν στὰς κατὰ τὰς πύλας ὁπόσους ἐδύνατο κατεκώλυε τῶν ὁπλιτῶν ἔξω. Heind.

πατραλοίας] Polygnotus in Ulyssis Descensu ad Inferos, apud Pausaniam, x. 28. p. 866. Ἐπὶ δὲ τοῦ Ἀχέροντος τῇ ὄχθῃ μάλιστα ἄξιον ὅτι ὑπὸ τοῦ Χάρωνος τὴν ναῦν, ἀνὴρ οὐ δίκαιος ἐς πατέρα, ἀγχόμενός ἐστιν ὑπὸ τοῦ πατρός· περὶ πλείστου γὰρ δὴ ἐποιοῦντο οἱ πάλαι γονέας·—Ἐν δὲ τῇ Πολυγνώτου γραφῇ πλήσιον τοῦ ἀνδρὸς, ὃς τῷ πατρὶ ἐλυμαίνετο καὶ δι' αὐτὸ ἐν ᾅδου κακὰ ἀναπίμπλησι, τούτου πλησίον ἱερὰ σεσυληκὼς ἀνὴρ ὑπέσχε δίκην. Ubi de hac pietatis religione videndus Kuhnius. Wytt.

φερόμενοι] Euseb. φλεγόμενοι. Forst.

καλοῦσιν, οἱ μὲν κ. τ. λ.] Olymp. Πῶς δέονται οἱ ἠδικηκότες τῶν ἠδικημένων ἐν τῇ Ἀχερουσιάδι λίμνῃ. οὔτε γὰρ πάντες οἱ ἠδικημένοι, ἀλλ' ἐνταῦθα ἢ ἀλλαχοῦ ἀνηγμένοι, ἢ καὶ ἐν τῷ τετάρτῳ (forte Ταρτάρῳ) ἔνιοι μεγάλα τύχον ἴσως ἕτερα καὶ αὐτοὶ ἠδικηκότες, οὔτε τοίνυν ἐκεῖ πάντως. (l. πάντες.) καὶ μέντοι οἱ (lege εἰ) ἐκεῖ, ἔτι τούτου ἀτοπώτερον, τὸ ἐπὶ τοῖς πάθεσιν ἐκείνων κρίνασθαι τὴν ἀξίαν τῶν ἡμαρτημένων, ἢ ἀφειδέστερον καὶ ὠμότερον ἐχόντων, ἢ χαυνότερον καὶ ἐλεεινότερον· ἢ γίγνεται ταῦτα τὸν δαιμόνιον τρόπον, φασμάτων ὁμοίων τοῖς ἠδικημένοις προτεινομένων κατὰ δίκην. Forst.

[§. 145.] Οἳ δὲ δὴ[s] ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ[t] ὁσίως
βιῶναι,[u] οὗτοί εἰσιν οἱ τῶνδε μὲν τῶν[v] τόπων τῶν[w] ἐν τῇ ii. iii. 120.
γῇ ἐλευθερούμενοί τε[x] καὶ ἀπαλλαττόμενοι ὥς περ δεσμω-
τηρίων, ἄνω δὲ εἰς τὴν καθαρὰν οἴκησιν ἀφικνούμενοι[y] καὶ
ἐπὶ τῆς[z] γῆς οἰκιζόμενοι. τούτων δὲ αὐτῶν οἱ φιλοσοφίᾳ
ἱκανῶς καθηράμενοι ἄνευ τε[a] σωμάτων ζῶσι τὸ παράπαν

—[s] δὴ om I.—[t] πρὸς τὸ om Δ.—[u] βεβιωκέναι s.—[v] τῶν om H.—[w] τῶν om ΓG.—[x] τε om ΓΔΦG.—[y] ἀφικόμενοι Φs.—[z] τῆς add Stobæus.—[a] τε om ΓΔΦGs.—

§. 145. οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι κ. τ. λ.] *Qui vero visi fuerint operam supra cæteros dedisse ut sancte vitam instituerent.* Sed post διαφερόντως deesse videtur infinit. ἐσπουδακέναι (licet cum περὶ potius jungatur) aut alius hujusmodi. Steph.

οἱ δὲ δὴ ἂν δόξωσι] Olymp. Ὅτι ἀναμάρτητοι καὶ ὁσίως βεβιωκυῖαι, αἱ μὲν ἄνευ φιλοσοφίας ἐπὶ τῶν ἄκρων οἰκίζονται τῆς γῆς μετὰ σωμάτων πνευματικῶν λεπτοτάτων, αἱ δὲ πολιτικῶς φιλοσοφοῦσαι μετὰ τῶν αὐγοειδῶν ἐν οὐρανῷ διάγουσιν· αἱ δὲ καθαρθεῖσαι τελέως εἰς τὸν ὑπερκόσμιον τόπον ἀποκαθίστανται ἄνευ σωμάτων. Forst.

οἱ δὴ δ' ἂν δόξωσι διαφερόντως πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι] Dura compositio, in qua libri consentiunt, et Clemens Alex. Str. iii. p. 434. A. iv. 488. D. At Theodoret. Serm. viii. p. 601. A. et xi. p. 648. D. et in aliis discrepat, et in hoc, quod in fine addit προκεκρῖσθαι· quod fortasse interpretamentum est vocis διαφερόντως, ab annotatore adjectum. Lenis est Forsteri ratio corrigentis διαφέροντες; si modo locus correctionem desiderat. Nam si τὸ ὁσίως accipi possit pro τὴν ὁσιότητα, nihil amplius requiratur, et plane sit —*qui autem egregie ad sanctitatem vixisse videantur.* Atqui adverbia cum articulis sæpe usurpantur pro substantivis: v. c. τὸ ἀδίκως pro ἡ ἀδικία, τὸ δικαίως pro ἡ δικαιοσύνη: velut in Philebo p. 92. G. τοῦ καλῶς ἂν μάλιστα ἐπιτύχοιμεν· pro τοῦ καλοῦ· et similia multa, ut ad Plutarchum ostendimus; et διαφέρειν, διαφέρων, πρός τι, *excellere, excellens in aliqua re,* frequentius est quam ut exempla desideret. Wytt.

οἱ δὲ δὴ δόξωσι—προκεκρίσθαι] *Quicunque autem videntur, præ ceteris sancte vivendo excelluisse.* Xenoph. Mem. iii. 5. 19. τοῦτο γάρτοι καὶ θαυμαστόν ἐστιν τὸ τοὺς μὲν τοιούτους πειθαρχεῖν τοῖς ἐφεστῶσι, τοὺς δὲ ὁπλίτας καὶ τοὺς ἱππεῖς, οἳ δοκοῦσι καλοκαγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν, ἀπειθεστάτους εἶναι πάντων.—πρὸς τὸ ὁσίως βιῶναι, *si ad vitam sanctam spectes,* quo sensu et εἰς τὸ ὁσ. β. poni potuit. Sic positæ præpositionis in promtu sunt exempla, neque jam quidquam ad loci integritatem desiderabitur post receptum a nobis, quod in Codd. et Edd. omissum unus præstat Theodoretus, verbum προκεκρῖσθαι. Nam in Theodoreti Θερ. Παθ. viii. p. 118. legitur τῷ ὁσίως βεβιωκέναι προκεκρῖσθαι, ubi tamen Codd. πρὸς τὸ ὁσ. βιῶναι προκεκρ. et ibid. xi. p. 115. πρὸς τὸ ὁσίως διαβιῶναι προκεκρῖσθαι, ex quo natum apud Clem. Alex. Strom. iv. p. 488. προσκεκλῆσθαι. Hoc neglecto, Forster διαφερόντως in διαφέροντες mutatum maluit, in quo miror virum Græce non indoctum. Neque enim dici potuit οἳ ἂν δόξωσι διαφέροντες pro δόξ. διαφέρειν, nec poni h. l. præsens διαφέροντες. Nec magis, quod suaserunt alii, βιῶναι bis potest intelligi, ut ad utrumque, ad διαφερόντως et ad ὁσίως trahatur. Heind.

τῶν τόπων] Ab Theodor. p. 118. absunt, ut a Clem. Alex. p. 488. et apud Eusebium non comparet articulus τῶν ante verba ἐν τῇ γῇ, qui etiam in libris Stobæi deest. Fisch.

ἐλευθερούμενοι τε] τε prætermisit Theodoretus. Deinde ex eod. et Euseb. ac Stob. in his ἐπὶ τῆς γῆς articulum revocavi. Sic supra §. 134. ἄνω ἐπὶ τῆς γῆς οἰκεῖν. §. 135. τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Heind.

ἄνευ τε σωμάτων] καμάτων legit Bulengerus Eclog. ad Arnob. p. 169. et id Forstero videbatur Aristippus quoque sequutus esse. Fisch.

ἄνεύ τε σωμάτων] Euseb. et Theodoret. inepte ἄ. τε καμάτων. Aug. σώματος. Ficinus tamen: *absque corporibus,* et Olympiod. ad h. l. αἱ δὲ καθαρθεῖσαι —ἄνευ σωμάτων. Heind.

τὸ παράπαν] Sic et Ald. Bass. Steph. non, ut in editis libris omnibus legi Fischer ait, παράπαν. Tum Clem. Alex.

εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον, καὶ εἰς οἰκήσεις ἔτι τούτων καλλίους[b]
ἀφικνοῦνται, ἃς οὔτε ῥᾴδιον δηλῶσαι οὔτε ὁ χρόνος ἱκανὸς
§. 66. W. ἐν τῷ παρόντι. ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα χρὴ ὧν[c] διεληλύθαμεν, ὦ Σιμμία, πᾶν[d] ποιεῖν ὥστε ἀρετῆς καὶ φρονήσεως ἐν τῷ βίῳ μετασχεῖν· καλὸν γὰρ τὸ ἆθλον καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη.

Τὸ μὲν οὖν ταῦτα[e] διισχυρίσασθαι[f] οὕτως ἔχειν, ὡς ἐγὼ διελήλυθα, οὐ πρέπει νοῦν[g] ἔχοντι ἀνδρί· ὅτι μέντοι ἢ[h] ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ'[i] ἄττα περὶ τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰς οἰκήσεις, ἐπεί περ ἀθάνατόν γε[j] ἡ ψυχὴ φαίνεται οὖσα, τοῦτο καὶ πρέπειν μοι[k] δοκεῖ καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι οἰομένῳ[l]

[b] καλλίους τούτων ΓΔΦGs.—[c] τῷ G.—[d] πᾶν 𝔄ΓΔΛΠΦCEGHIL: πάντα *ς.—[e] τοιαῦτα Π et pr 𝔄.—[f] διισχυρίζεσθαι ΓΔΦGs.—[g] νῦν Δ.—[h] ἢ om Γ.—[i] ταῦτ' ς.
γ
—[j] τε Λ.—[k] μοι ΓΔΞΠΥΦGs: ἐμοὶ ς.—[l] οἰομένων G.—[m] τὰ om ΓG.—[n] πάλιν

εἰς τὸν ἅπαντα χρόν. et Ficinus: *totum per tempus.* Heind.

πάντα ποιεῖν ὥστε] I. e. *παντὶ τρόπῳ μηχανᾶσθαι, nihil relinquere intentatum, ut* etc. Aug. Euseb. Stob. Iambl. *πᾶν ποιεῖν.* (Theodoret. *πάμπαν.*) Ut Gorg. §. 77. *ὅθεν καὶ πᾶν ποιοῦσιν ὥστε δίκην μὴ διδόναι.* Sed alterum itidem frequentant scriptores. Xenoph. Anab. iii. 1. 35. *ἡμῖν δ' ἐγῷμαι πάντα ποιητέα ὡς μήποτε ἐπὶ τοῖς βαρβάροις γένωμεθα.* Hellen. vi. 1. 4. *καὶ Ἀθηναῖοι δὲ—πάντα ποιήσειαν ἂν ὥστε σύμμαχοι ἡμῖν γενέσθαι.* Lysias Ἀπολ. δωροδ. p. 708. *πάντα δὲ ποιοῦσιν ὅπως ὑμεῖς τοῖς εὖ πεποιηκόσιν ὀργισθήσεσθε.* Demosth. in Mid. init. *πάντα ποιοῦντος (omnem lapidem movente) τούτου καὶ τινων ἄλλων ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐκ ἐπείσθη (ὁ δῆμος.)* Heind.

καλὸν γὰρ τὸ ἆθλον, καὶ ἡ ἐλπὶς μεγάλη] In gemino argumento similis est adhortatio Socratis Rep. x. p. 516. C. *μέγας γὰρ ὁ ἀγὼν, ὦ φίλε Γλαύκων, μέγας, οὐχ ὅσος δοκεῖ, τὸ χρηστὸν ἢ κακὸν γενέσθαι· καὶ μὲν τά γε μέγιστα ἐπίχειρα ἀρετῆς καὶ προκείμενα ἆθλα οὐ διεληλύθαμεν.* Imitatur Plutarch. Fragm. de Anima, i. 3. *Ἀγωνιστέον οὖν ὑπὲρ τῆς ἀληθείας· καλὸς γὰρ ὁ ἀγών· καὶ τῇ ψυχῇ ὁ λόγος πάντως χρήσιμος.* Hierocles ad Aur. Carminis clausulam: *Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς, Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς ἄμβροτος οὐκ ἔτι θνητός·* ita commentatur: *Τοῦτο πέρας τῶν πόνων τὸ κάλλιστον· τοῦτο, ὡς Πλάτων φησὶν, ὁ μέγας ἀγὼν, καὶ ἐλπὶς ἡ μεγάλη.* Wytt.

διϊσχυρίσασθαι οὕτως ἔχειν] Hoc dictum significat Origen. adv. Celsum i. 357. D. *ὁ μὲν γὰρ Πλάτων φησὶν, οὐ κατὰ τὸν νοῦν ἔχοντα εἶναι τὸ διϊσχυρίζεσθαι περὶ τῶν τοιῶνδε καὶ ἀδηλοτέρων.* Wytt.

ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτα ἄττα] Sic Stob. Eclog. Phys. p. 141. Olympiodor. Cod. i. p. 245. Vind. A B C D E F. Venet. A B. Aristipp. Versio Sicula. Turneb. Vulgo cæteri perperam pro *τοιαῦτα* dant *ταῦτ'*. Huc pertinet alia annotatio Olympiodori Comment. Ms. in Gorgiam, p. 200. *Ἐν μὲν οὖν τῷ Φαίδωνι περὶ αὐτῶν τῶν κολαστικῶν τόπων διαλέγεται· ὅτι εἰσὶ τέσσαρες ποταμοί· καὶ ὅτι ἐν τῇ Ἀχερουσίᾳ λίμνῃ ἀποκαθαίρονται αἱ ψυχαί· καὶ ἄλλα ὅσα οἱ ποιηταὶ λέγουσι· καὶ ὅτι μὲν εἰσὶν ὑπὸ γῆν πύρεια στοιχεῖα, πιστοῦται τοῦτο ἐκ τῶν Σικελικῶν τῆς Αἴτνης ὀρῶν· λέγει γὰρ, ὅτι τὸ μὲν οἴεσθαι εἶναι πῦρ ὑπὸ γῆν, ἔμφρονος ἀνδρός· τὸ δὲ διϊσχυρίζεσθαι ὅτι καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ποταμοῖς, καὶ τοῖς τοιούτοις μέλλομεν κολάζεσθαι, οὐκ ἔχομεν λέγειν· ὅπως δὲ οἶδα* (f. corrigendum *ὅμως δὲ οἴδαμεν ὅτι*) *ἢ τῷ ὄντι ταῦτά ἐστιν, ἢ, εἰ μὴ ταῦτα, ἀλλ' οὖν γε τοιαῦτα.* Wytt.

ἢ ταῦτ' ἐστὶν ἢ τοιαῦτ' ἄττα] Aug. *ἢ ταῦτά ἐστιν.* Tum Edd. *ἢ ταῦτ' ἄττα.* Ut in Aug. et Tub. legitur ac Stob. (ubi scriptum *τοιαῦτα τὰ*), *τοιαῦτ' ἄλλα* dederat jam Turnebus. Heind.

τοῦτο καὶ πρέπειν μοι δοκ.] Ex Tub. scripsi *μοι* pro *ἐμοί.* Verba autem sic

οὕτως ἔχειν· καλὸς γὰρ ὁ κίνδυνος καὶ χρὴ τὰ[m] τοιαῦτα
ὥσπερ ἐπᾴδειν ἑαυτῷ, διὸ δὴ ἔγωγε καὶ πάλαι[n] μηκύνω
τὸν μῦθον.[o] [§. 146.] Ἀλλὰ τούτων δὴ ἕνεκα θαῤῥεῖν
χρὴ περὶ[p] τῇ[q] αὑτοῦ[r] ψυχῇ ἄνδρα, ὅς τις ἐν τῷ βίῳ τὰς
μὲν ἄλλας ἡδονὰς τὰς περὶ τὸ σῶμα καὶ τοὺς κόσμους
εἴασε χαίρειν ὡς ἀλλοτρίους τε[s] ὄντας καὶ πλέον θάτερον II. iii. 121.
ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι, τὰς δὲ[t] περὶ τὸ μανθάνειν ἐσ-

ΓG.—[o] λόγου Δ.—[p] ἐπὶ L.—[q] τῆς...ψυχῆς ΓΔΦGs.—[r] ἑαυτοῦ 𝔄.—[s] τε om ΓΔΦGs.

junge: *τοῦτο καὶ πρέπειν μοι δοκεῖ οἰομένῳ οὕτως ἔχειν καὶ ἄξιον κινδυνεῦσαι* (sc. *οἰομένῳ οὕτ. ἔχ.*). Xenoph. Œcon. iv. 1. *αἳ δοκοῦσι κάλλισται τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐμοὶ πρέποι ἂν μάλιστα ἐπιμελομένῳ* (sc. *αὐτῶν*). Sic illa legenda. Lysias p. 779. *οὐκ ἄξιον τούτοις πολλάκις χρῆσθαι συμβούλοις, οἷς οὐδὲ ἅπαξ ἐλυσιτέλησε πειθομένοις.* Plato de Legg. ii. p. 656. A. *μῶν οὖν δὴ βλαβὴν ἔσθ' ἥντινα φέρει τῷ χαίροντι πονηρίας—σχήμασι* etc. Soph. Œd. Tyr. 216. *φρονεῖν ὡς δεινὸν ἔνθα μὴ τέλη λύει φρονοῦντι,* atque inde explicanda ibid. illa 863. *εἴ μοι ξυνείη φέροντι μοῖρα τὰν εὔσεπτον ἁγνείαν λόγων.* Heind.

μηκύνω τὸν μῦθον] Julian. Orat. 7. p. 216. D. *ἐπεὶ καὶ Πλάτωνι πολλὰ μεμυθολόγηται περὶ τῶν ἐν ᾅδου πραγμάτων θεολογοῦντι.* Strabo 15. p. 1040. A. *Περιπλέκουσι δὲ καὶ μύθους, ὥσπερ καὶ Πλάτων περί τε ἀφθαρσίας ψυχῆς, καὶ τῶν καθ' ᾅδου κρίσεων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα.* Fisch.

πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι] *Existimans eos alterum plus facere: putans per illos ornatus et voluptates plus fieri mali, quam boni: malum augeri.* Nam *θάτερον, alterum,* per euphemismum dicitur pro *τὸ κακόν.* Non cepit Cornarius, corrigi volens *θάνατον*: nec hunc reprehendens Fischer; fortasse, nec reliqui. Dictio exquisite Attica est, *πλέον θάτερον ποιεῖν, malum augere, damnum adferre, perperam facere.* Sic Plato in Euthyd. bis: p. 218. F. *πλεῖον γάρ που, οἶμαι, θάτερόν ἐστιν, ἐάν τις χρῆται μὴ ὀρθῶς ὁτῳοῦν πράγματι, ἢ ἐὰν ἐᾷ·* i. e. *plus enim mali est, si quis re non bene utitur, quam si eam omnino non attingit.* et p. 225. C. *ὁ δ' ἐμὸς Ἰόλεως Πατροκλῆς εἰ ἔλθοι, πλέον ἂν θάτερον ποιήσειεν·* i. e. *Patrocles autem, qui meus est Iolaus, si veniret, plus mali quam boni faceret*: ubi est ambiguitas, cuinam ex duobus disputantibus, plus detrimenti, quam adjumenti, allaturus esset. Isocrat. Æginet. p. 669. *καὶ τοσούτων τῶν ταλαιπωριῶν οὐδεὶς τῶν συγγενῶν μετασχεῖν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδ' ἐπισκεψόμενος ἀφίκετο, πλὴν τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς, αἳ πλέον θάτερα ἐποίησαν· ἀσθενοῦσαι γὰρ ἦλθον ἐκ Τροιζῆνος· ὥστ' αὐταὶ θεραπείας ἐδέοντο,* locus disertus, bene redditus a Wolfio, saltem ut vis dictionis appareat: *Et harum miseriarum quisquam cognatorum ejus particeps esse adeo non voluit, ut nec inviserit eum quisquam, præter matrem et sororem: quæ meas etiam auxerunt molestias. Nam ægrotæ Træzenem advenientes, ipsæ curatione indigebant.* Aristid. Orat. Plat. ii. p. 117. *οὐ γὰρ δὴ τοῦτό γε ἔστιν εἰπεῖν, ὡς, εἰ ψέξειεν ἐκείνους, μᾶλλόν τι πείσειν αὐτὸν ἡγεῖτο καὶ προσάξεσθαι· τοὐναντίον γὰρ ἔμοι γε δοκεῖ, μᾶλλον ἂν καὶ παροξῦναι καὶ πλέον θάτερον ποιῆσαι τῇ ἐκείνων βλασφημίᾳ·* i. e. *neque vero hoc dici potest, Socratem putasse se magis persuasurum Callicli eumque sibi adjuncturum, si illos quatuor viros vituperasset: contra etiam mihi videtur Socrates eum magis exacerbaturus, et sibi apud eum hac in illos maledicentia plus detrimenti quam commodi facturus fuisse.* Liban. Declam. ii. p. 209. B. *μὴ τοίνυν ἀναισχυντῶμεν εἰς μέσον ἐκείνους φέροντες, ὧν ἀτοπώτεροι πεφήναμεν· ἢ λήσομεν ἡμᾶς αὐτοὺς πλέον θάτερον ποιοῦντες· εἰ γὰρ ὧν ὡς δεινοτάτων κατηγοροῦμεν, ταῦτα ὑπερβάλλοντες ἁλισκόμεθα, καθ' ἡμῶν αὐτῶν ἐκεῖνα κακιοῦμεν.* bona fide interpres illam dictionem reddidit: *an latebit nos ipsos, dum plus alterum facimus*: tota periodus sic vertatur: *Ne igitur impudenter agamus, hos memorantes, quos injustitia superamus: alioquin ipsi imprudentes nostræ caussæ nocebimus. Si enim eos, quos ut scelestissimos accusamus, eosdem in his*

πούδασέ τε καὶ κοσμήσας τὴν ψυχὴν οὐκ ἀλλοτρίῳ ἀλλὰ τῷ αὐτῆς[u] κόσμῳ, σωφροσύνῃ τε καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀν-
1. 115. δρίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ καὶ ἀληθείᾳ, οὕτω περιμένει[v] τὴν εἰς Ἅιδου πορείαν, ὡς πορευσόμενος ὅταν ἡ εἱμαρμένη καλῇ.[w] ὑμεῖς[x] μὲν οὖν, ἔφη, ὦ Σιμμία τε καὶ Κέβης καὶ οἱ ἄλλοι, εἰσαῦθις ἔν τινι χρόνῳ ἕκαστοι[y] πορεύσεσθε·[z] ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικός, ἡ εἱμαρμένη, καὶ σχεδόν τί μοι ὥρα τραπέσθαι πρὸς τὸ λουτρόν· δοκεῖ γὰρ δὴ[a]

—[t] τοὺς δὲ s, καὶ πλέον Φ.—[u] ἑαυτῆς ΓΔΦs.—[v] παραμένει ΛΕΗΙL.—[w] καλῇ...εἱμαρμένη om pr Γ.—[x] ἡμεῖς I. μὲν om Δ.—[y] ἕκαστος ΓG.—[z] πορευθήσεσθε G, πο-

sceleribus superare deprehendemur, adversus nos ipsos hanc malignitatem exercebimus. Sic item posuit Synesius Dione p. 38. B. adversus Philostratum disserens: τοῦτο γὰρ ἤδη πλέον ἐστὶ ποιήσασθαι θάτερον· interpres vulgatus: *hoc autem nihil aliud est, quam in alteram partem magis propendere:* intelligendum, *hoc autem est plus mali quam boni facere; sibi ipsum repugnare: se ipsum confutare.* Simpliciter in bonam partem adhibuit, ut sit *potius contrarium,* Iamblich. Myster. Æg. p. 101. οὐδ' ἐκ στοιχείων τῶν αἰσθητῶν συμπεφορημένον τι πλῆθος ἀπογεννᾶται τὸ δαιμόνιον· ἀλλὰ πλέον θάτερον, αὐτό τέ ἐστιν ἁπλοῦν, καὶ τὰ περὶ τὰ συνθετὰ μονοειδῶς ἐνεργεῖ. Quod autem diximus τὸ ἕτερον per euphemismum dici pro κακόν, apparet ex illo usu, quem attigit Valckenar. Diatrib. Fragm. Eurip. p. 112. et ante eum Wetstenius ad i. Timoth. v. 25. Quibus addantur Aristid. t. ii. p. 141. τὴν Καδμείαν νίκην ἡγεῖτο νικήσειν· ὡς ἑτέρως δὲ πράξας, ἀπολεῖν τὴν πόλιν· *aut Cadmeam victoriam se reportaturum, videbat: aut victum, urbem perditurum.* Ib. p. 167. δικαίως μὲν ἅπαντα πραττόμενα ἐπαινεῖς, ὡς ἑτέρως δὲ ψέγεις· 280. ἑνὸς μὲν ἐπ' εὐφημίας, τεττάρων δ' ἐπὶ τοῖς ἑτέροις ἐμνημόνευσεν· *unius cum laude, aliorum cum vituperio, meminit.* Pausanias ix. 6. p. 723. Τῶν δέ σφισιν ἐν ἀγῶσι πολέμου γενομένων εὐτυχημάτων, καὶ ὡς ἑτέρως, τοσάδε φανερώτατα ὄντα εὕρισκον· recte interpres: *Quæ vero ipsis vel prospera, vel secus, in belli certaminibus evenerunt, hæc ego maxime memoratu digna comperi.* Liban. Declam. xxi. p. 528. D. ἢ τῶν χρηστῶν ἢ τῶν ἑτέρων. Et alia forma Æschines adv. Timarch. p. 173. B. τὰ καλὰ καὶ τὰ μή. Julianus Or. i. p. 4. A. ἐπαινεῖν τε αὖ τὰ καλῶς πραχθέντα, καὶ ψέγειν, ὅταν ᾖ καιρὸς, τὰ μὴ τοιαῦτα τῶν ἔργων. J. Chrysostom. Homil. Antioch. xiii. p. 151. E. τῶν καλῶν καὶ τῶν οὐ τοιούτων. Eadem vis cernitur in Latino *secus:* et in Corn. Nepotis Pelopida, 1. 'alterius factionis,' valere eam censet Forcellinus: quamquam refertur saltem ad antegressum *adversariæ factioni.* Wytt.

§. 146. πλέον θάτερον ἡγησάμενος ἀπεργάζεσθαι] Sc. αὐτοὺς, τοὺς κόσμους. Loquendi hoc genus πλέον θάτερον ποιεῖν, *rem malam facere pejorem,* hoc quidem loco a nemine adhuc interpretum intellectum, satis explicuimus ad Plat. Euthyd. §. 24. Nimirum cui id ipsum in malis videtur ponendum, quod corporis vinculis constricti in hac vita a veritate indaganda prohibemur, is, quidquid corpori colendo exornandoque tribuitur, eo malum illud gravius fieri putabit, τοὺς περὶ τὸ σῶμα κόσμους πλέον θάτερον ἀπεργάζεσθαι. Heind.

ἐμὲ δὲ νῦν ἤδη καλεῖ, φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικὸς, ἡ εἱμαρμένη] Spectat Plutarch. Consolat. Apoll. p. 119. F. πρὸς τὴν εἱμαρμένην ἐπανάγειν πορείαν, καλούσης αὐτῆς φησιν ἤδη πρὸς ἑαυτήν. Fortasse et Machon Athenæi viii. p. 341. D. Καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος, ἧς κλύειν χρέων. Wytt.

φαίη ἂν ἀνὴρ τραγικὸς] Hic si certum aliquod Tragici dictum respexisset Plato, scripsisset, opinor, κατὰ τὸν τραγικὸν, vel φησὶν ὁ τραγικός. Leni potius cavillatione in universum tragici sermonis granditatem perstringit ad extremum usque festivus Socrates. Itaque τραγικὸς ἀνὴρ est *tragicus quispiam.* Fischero etiam de *tragico actore* accipi hæc posse videbantur. Heind.

βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν[b] τὸ φάρμακον καὶ μὴ πράγματα[c] ταῖς γυναιξὶ παρέχειν[d] νεκρὸν λούειν.

§. 147. Ταῦτα δὴ εἰπόντος αὐτοῦ ὁ Κρίτων, Εἶεν, §. 67. W. ἔφη, ὦ Σώκρατες· τί δὲ τούτοις ἢ ἐμοὶ ἐπιστέλλεις[e] ἢ περὶ τῶν παίδων ἢ περὶ ἄλλου του, ὅ τι ἄν[f] σοι ποιοῦντες ἡμεῖς ἐν χάριτι μάλιστα ποιοῖμεν;[g] Ἅ περ ἀεί, ἔφη, λέγω,[h] ὦ Κρίτων, οὐδὲν καινότερον· ὅτι ὑμῶν αὐτῶν ἐπιμελούμενοι ὑμεῖς καὶ ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς[i] καὶ[j] ὑμῖν αὐτοῖς ἐν χάριτι ποιήσετε ἅττ' ἂν ποιῆτε, κἂν μὴ νῦν ὁμολογήσητε· ἐὰν δὲ[k] ὑμῶν[l] αὐτῶν ἀμελῆτε, καὶ μὴ θέλητε ὥς περ κατ' ἴχνη κατὰ τὰ νῦν τε[m] εἰρημένα καὶ τὰ ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ II. iii. 122. ζῆν, οὐδ' ἐὰν πολλὰ ὁμολογήσητε ἐν τῷ παρόντι καὶ[n] σφόδρα, οὐδὲν πλέον ποιήσετε. Ταῦτα μὲν τοίνυν προθυμηθη-

ἢ
ρεύεσθε ΛΕΙ.—[a] δὴ ΛΞΠCEHIL, δη 𝔄: ἤδη *ς.—[b] ποιεῖν Δ.—[c] πρᾶγμα Δ.—
ἢ
[d] παρασχεῖν EI.—[e] ἐπιστέλλεις Γ, ἐπιτέλλεις ΛEHL, ἐπιτέλεις GI, ἐπιτέλλει 𝔄:
οἶ
ἐπιτέλλῃ ς.—[f] οὖν ΓG.—[g] ποιῶμεν Ξ, ποιῶμεν 𝔄ΔΥΦGs.—[h] ἔφη λέγω ΓΛΦGL: λέγω ἔφη *ς.—[i] τοῖς ἐμοῖς καὶ om ΛCEHIL.—[j] καὶ om pr Γ, καὶ ὑμῖν αὐτοῖς om Φs.—[k] δ' Δ.—[l] ὑμῶν αὐτῶν ΓΔΛΦCEGHLs: ὑμῶν μὲν αὐτῶν *ς.—[m] τε om L.—

δοκεῖ γὰρ ἤδη βέλτιον εἶναι λουσάμενον πιεῖν τὸ φάρμακον] Nullum hic exstat indicium moris aut legis, de non lavandis mortuis iis, qui judicio condemnati obiissent: immo contra, idem his, quod aliis, fas justumque fuisse apparet. Itaque Olympiodorus Cod. i. p. 259. *Διὰ τί [οὐκ] ἐμμένει τοῖς πατρίοις; ἢ ἴσως οὐκ ἔλουον τοὺς βιοθανάτους; ἄμεινον δὲ λέγειν, ὡς ἐνδείκνυται χρῆναι καὶ τὰ περὶ τὸ σῶμα καθαίρειν αὐτοκινήτως καὶ πρὸ τοῦ θανάτου·* quem locum et Forster apponit, laudans etiam, de ritu mortuos lavandi, Meurs. de Funere cap. 4. Kirchmann. de Funer. Rom. i. 7. Potter. Archæol. iv. 3. Wytt.

δοκεῖ γὰρ βέλτιον] Incommode post *γὰρ* in Edd. inculcatum *ἤδη*, quod potius poni debebat in præcedd. post *σχεδόν τι*, cum Aug. et Tub. et Ficino omisi. Ficinus: *præstat enim, ut puto, post lavacrum venenum bibere.* Heind.

§. 147. *ἐπιστέλλεις*] Tub. et Ald. cum Bas. 1. *ἐπιτέλῃ*. Bas. 2, *ἐπιτέλλῃ*, quod recepit Steph. Aug. *ἐπιτέλλεις*. *ἐπιτέλλειν* et *ἐπιτέλλεσθαι*, *mandare*, poetarum est verbum; prosæ scriptores *ἐντέλλεσθαι* dicunt. Proprium de extrema morientium voluntate vocabulum lenissimâ nos mutatione restituimus. Xenoph. Hellen. i. 7. 7. *παρῆλθε—φάσκων—ἐπιστέλλειν αὐτῷ τοὺς ἀπολλυμένους, ἐὰν σωθῇ, ἀπαγγεῖλαι τῷ δήμῳ* etc. Atque sic in hoc dialogo §. 149. Socrates dicitur *ταῖς οἰκείαις γυναιξὶν ἐναντίον τοῦ Κρίτωνος διαλεχθείς τε καὶ ἐπιστείλας ἅττα ἐβούλετο.* Conf. Valken. ad Eurip. Hipp. 858. p. 255. 2. D. Heind.

οὐδὲν καινότερον] Ita Euthyphr. init. *τί νεώτερον, ὦ Σώκρ. γέγονεν ὅτι σὺ— ἐνθάδε νῦν διατρίβεις;* Suid. *Νεώτερον, καινόν·* et *Νεώτερος, τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἁπλοῦ, ἀντὶ τοῦ νέος.* Heind.

καὶ τοῖς ἐμοῖς καὶ ὑμῖν αὐτοῖς] Non reddita a Ficino verba *καὶ τοῖς ἐμοῖς* desunt etiam in Aug. proclivi librarii errore. *ἐμοὶ καὶ τοῖς ἐμοῖς* est *mihi quæque sunt mea*, ad me pertinent. Liberos suos imprimis intelligit, ea nimirum lege, ut sint sui similes futuri.—*κἂν μὴ νῦν ὁμολογήσητε*, *etiamsi nunc non promiseritis.* Heind.

σόμεθα,[o] ἔφη, οὕτω ποιεῖν· θάπτωμεν[p] δέ[q] σε τίνα[r] τρόπον; Ὅπως ἄν, ἔφη, βούλησθε, ἐάν πέρ γε λάβητέ με[s] καὶ μὴ ἐκφύγω ὑμᾶς. [§. 148.] Γελάσας δὲ ἅμα[t] ἡσυχῇ καὶ[u] πρὸς ἡμᾶς ἀποβλέψας εἶπεν, Οὐ πείθω,[v] ἔφη,[w] ὦ[x] ἄνδρες, Κρίτωνα,[y] ὡς[z] ἐγώ εἰμι οὗτος ὁ[a] Σωκράτης ὁ νυνὶ διαλεγό-

[n] καὶ om ΔL.—[o] προθυμηθησόμεθα 𝔄ΓΠΥΦG : προθυμησόμεθα *ς.—[p] θάπτωμεν 𝔄ΠΥ : θάπτομεν *ς.—[q] δή Γ.—[r] σε τίνα 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs : τίνα σὲ *ς.—[s] με om EHIL.—[t] γελάσας δὲ ἅμα om Δ.—[u] καὶ corr Δ.—[v] ἔφη ΓG.—[w] ἔφη om ΛΠCEHIL, ἔφη ...ὁ om 𝔄.—[x] ὦ om Π.—[y] κρείττονα I.—[z] ὡς om L.—[a] ὁ om ΠΥ et pr Ξ.—

θάπτωμεν δὲ τίνα σ. τρ.] Correxi e Par. vulgatum θάπτομεν, alioquin in θάψομεν mutandum. Aug. τίνι σὲ τρόπῳ; Par. σε τίνα τρόπον. Heind.

ὅπως ἂν—βούλεσθε] Stob. Ecl. Eth. c. 122. p. 614. Gesn. Σωκράτης ἐπεὶ τὸ κώνειον ἔμελλε πίεσθαι, τῶν ἀμφὶ τῶν κριτῶν ἐρομένων αὐτὸν, τίνα τρόπον ταφῆναι θέλει; ὅπως ἂν ὑμῖν, ἀπεκρίνατο, ᾗ ῥᾷστον. Pro τῶν κριτῶν reponi debet τὸν Κρίτωνα, non τοὺς κριτάς. nam Gesnerus in m. 'Malim,' inquit, 'τοὺς κριτάς·' et verba ista ex Æliani V. H. sumta ait. Fisch.

§. 148. οὐ πείθω, ἔφη, ὦ ἄνδρες, Κρίτωνα—κατορύττει] Hæc suæ disputationi adhibuit Cicero Tusc. i. 43. '(De humatione) Socrates quidem quid senserit, apparet in eo libro, in quo moritur: de quo jam tam multa diximus. Cum enim de immortalitate animorum disputavisset, et jam moriendi tempus urgueret, rogatus a Critone quemadmodum sepeliri vellet: "Multam vero, inquit, operam, amici, frustra consumsi; Critoni enim nostro non persuasi, me hinc avolaturum, neque mei quidquam relicturum. Verumtamen, Crito, si me assequi poteris, aut sicubi nactus eris, ut tibi videtur, sepelito. Sed, mihi crede, nemo me vestrum, cum hinc excessero, consequetur." Præclare id quidem, qui et amico permiserit, et se ostenderit de hoc toto genere nihil laborare.' Eadem sive indidem sumta turbans, sive alios de Socrate libros sequens, sive utraque commiscens, ita prodit Ælian. V. H. i. 16. quasi Socrates, oblata sibi ab Apollodoro tunica et pallio, et rogatus ut hæc indueret et sic indutus demum venenum biberet, hæc ad Critonem, Simmiam, et Phædonem dixerit: καὶ πῶς ὑπὲρ ἡμῶν καλῶς Ἀπολλόδωρος οὕτω δοξάζει, εἴγε αὐτὸς πεπίστευκε ὅτι μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηναίων φιλοτησίαν, καὶ τὸ τοῦ φαρμάκου πόμα ἔτι ὄντως ὄψεται Σωκράτην· εἰ γὰρ οἴεται τὸν ὀλίγον ὕστερον ἐῤῥιμμένον ἐν ποσὶ καὶ κεισόμενόν γ' ἐμὲ εἶναι, δῆλός ἐστί με οὐκ εἰδώς. Plato præceptum iteravit in Leg. xii. p. 693. B. C. de sepultura agens: πείθεσθαι δ' ἔστι τῷ νομοθέτῃ χρεὼν τά τ' ἄλλα καὶ λέγοντι ψυχὴν σώματος εἶναι τὸ πᾶν διαφέρουσαν· ἐν αὐτῷ τε τῷ βίῳ τὸ παρεχόμενον ἡμῶν ἕκαστον τοῦτ' εἶναι μηδὲν ἀλλ' ἢ τὴν ψυχήν· τὸ δὲ σῶμα ἰνδαλλόμενον ἡμῶν ἑκάστοις ἕπεσθαι· καὶ τελευτησάντων λέγεσθαι καλῶς εἴδωλα εἶναι τὰ τῶν νεκρῶν σώματα· τὸν δὲ ὄντα ἡμῶν ἕκαστον ἀθάνατον εἶναι, ψυχὴν ἐπονομαζόμενον παρὰ θεοὺς ἄλλους ἀπιέναι, δώσοντα λόγον καθάπερ ὁ νόμος ὁ πάτριος λέγει, τῷ μὲν ἀγαθῷ θαῤῥάλεον, τῷ δὲ κακῷ μάλα φοβερόν.—ἐκ δὲ τούτων οὕτως ἐχόντων, οὐδέποτε οἰκοφθορεῖν χρὴ διαφερόντως νομίζοντα τῶν αὐτοῦ τοῦτον εἶναι τὸν τῶν σαρκῶν ὄγκον θαπτόμενον, ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν υἱὸν ἢ ἀδελφὸν, ἢ ὅντινά τις μάλισθ' ἡγεῖται ποθῶν θάπτειν, οἴχεσθαι περαίνοντα καὶ ἐμπιπλάντα τὴν αὐτοῦ μοῖραν· τὸ δὲ παρὸν δεῖν εὖ ποιεῖν τὰ μέτρια ἀναλίσκοντα ὡς εἰς ἄψυχον χθονίων βωμόν: quem locum, quamvis longiusculum, apposuimus et propter argumenti conjunctionem, et ut correctionis nostræ ratio appareat, qui in posteriore parte sic dudum legendum judicavimus, pro eo quod vulgo editur διαφέροντα νομίζοντα τὸν αὐτοῦ· quorum prius postea confirmatum reperimus in Codice Vosiano, cujus varias lectiones edidit Heusdius noster in Specimine Platonico p. 165. quæ ita reddimus: *Quæ quum ita se habeant, neminem oportet sepultura sumtuosa rem suam familiarem affligere, putantem magnopere unum suorum esse hoc sepeliendum carnium pondus: cet.* In eodem argumento Accii dictum laudat Cicero Tusc. l. c. 'Immo enim vero corpus Priamo reddidi, Hectorem abstuli.' Et fortasse hujusmodi fuerit Lucilii sententia,

μενος καὶ διατάττων[b] ἕκαστον[c] τῶν λεγομένων, ἀλλ' οἴεταί[d] με ἐκεῖνον εἶναι ὃν ὄψεται ὀλίγον[e] ὕστερον νεκρόν, καὶ ἐρωτᾷ δὴ[f] πῶς με θάπτῃ.[g] ὅτι δὲ ἐγὼ πάλαι πολὺν λόγον πεποίημαι ὡς ἐπειδὰν[h] πίω τὸ φάρμακον, οὐκέτι ὑμῖν παραμενῶ ἀλλ' οἰχήσομαι ἀπιὼν εἰς μακάρων δή τινας εὐδαιμονίας, ταῦτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν,[i] παραμυθούμενος ἅμα μὲν ὑμᾶς, ἅμα δ' ἐμαυτόν. ἐγγυήσασθε οὖν με[j] πρὸς Κρίτωνα, ἔφη, τὴν ἐναντίαν ἐγγύην, ἢ[k] ἣν οὗτος πρὸς τοὺς δικαστὰς ἠγγυᾶτο.[l] οὗτος μὲν γὰρ ἦ μὴν[m] παραμενεῖν· ὑμεῖς δὲ ἦ μὴν μὴ παραμενεῖν ἐγγυήσασθε, ἐπειδὰν[n] ἀποθάνω, ἀλλὰ οἰχήσεσθαι ἀπιόντα, ἵνα Κρίτων ῥᾷον[o] φέρῃ, καὶ μὴ ὁρῶν μου τὸ σῶμα ἢ καόμενον[p] ἢ κατορυττόμε-

ε ι

[b] διαλάττων Γ.—[c] ἕκαστα Ξς.—[d] οἴεσθε L.—[e] ὀψέ ποτε ὀλίγον L.—[f] δὴ add 𝔄ΓΔΞΥΦCEGHILs.—[g] πῶς με θάπτῃ 𝔄ΠΥ, πῶς με θάπτει ΛΞΦCEGHLs, πῶς με θάψει Δ, πῶς θάπτει I: πῶς δεῖ με θάπτειν ς.—[h] ἐπειδὰν om pr Γ.—[i] λέγειν ἄλλως L,
μοι
ἄλλω λέγειν Δ.—[j] με Δ.—[k] ἢ om ΓG.—[l] ἐγγυήσατο Ξ, ἐνεγγυήσατο ΓG, ἠγγυήσατο ΔΥΦ et mg 𝔄.—[m] ἡμῖν ΓG bis.—[n] οὖν ἐπειδὰν ΓΛEGIL.—[o] ῥᾴδιον ΓΔΠΥΦ Gs.—[p] καόμενον ΛΦCEHIL: καιόμενον *ς.—[q] ἄττα om 𝔄ΓΔΞΠΥΦGs.—[r] σχόντος

quæ corrupte legitur in ejus Reliquiis xxix. 9, ex Nonio in voce 'Interficere,' p. 330. 'Prius non tollas, quam Tulli animum ex nomine, atque hominem ipsum interfeceris.' Disertius apparet in Apollodori dicto apud Stobæum Floril. p. 139. De vi pronominis αὐτὸς diversa apud poetas et philosophos, his *animum*, illis *corpus*, αὐτὸν usurpantibus, monuimus in Selectis Histor. Gr. ed. altera p. 455. Wytt.

εἶπεν, Οὐ πείθω, ἔφη] Post εἶπεν illatum ἔφη etsi non comparet in Aug. Tub., tenui tamen propter multa ejusdem modi loca. §. 155. *καὶ ἐκκαλυψάμενος—εἶπεν, ὃ δὴ τελευταῖον ἐφθέγξατο, Ὦ Κρίτων, ἔφη*, etc. Xenoph. Œcon. vii. 10. *Καὶ ὁ Ἰσχόμαχος ἀπεκρίνατο, τί δ', ἔφη, ὦ Σώκρ.* viii. 15. *Ὁ δ' εἶπεν, ἐπισκοπῶ, ἔφη, ὦ ξένε, εἴ τι συμβαίνει γενέσθαι, πῶς κεῖται, ἔφη, τὰ ἐν τῇ νηΐ* etc. Conf. not. ad §. 61. et ad Cratyl. §. 62. Heind.

ἐγώ εἰμι—ὁ νυνὶ διαλεγόμενος] Idem statuit Socrates in Alcib. i. p. 129. et in Æschinis Axiocho p. 88. Similia aliorum dicta collegit Gatakerus ad Antonin. p. 382. Mox ὄψεσθε Aristip. vice ὄψεται. Forst.

ὡς ἐγώ εἰμι οὗτ. ὁ Σώκρ.] *Me esse hunc Socratem qui nunc vobiscum loquitur* (non eum, quem mortuum mox videbitis). Omisso, ut factum in Tub. articulo ὁ ante Σωκρ. ut verba sic cohæreant, *ὡς ἐγὼ οὗτος ὁ νυνὶ διαλεγόμενός εἰμι Σωκράτης*, non respondebunt succedentia hæc *ἀλλ' οἴεταί με ἐκεῖνον εἶναι* etc. Heind.

καὶ ἐρωτᾷ δὴ] Ironice positum hoc δὴ, quod cum Aug. et Tub. vett. habent Edd. a Stephano in δεῖ mutatum, idque positum post πῶς. Heind.

πῶς με θάπτῃ] Sic Tub. itemque Aug. nisi quod ibi scriptum θάπτει. Inde natum in Edd. Ald. et Bass. πῶς με θάπτειν, ex quo Steph. fecit πῶς δεῖ με θάπτειν. Ficin. *interrogat, quemadmodum me sepeliat.* Conjunctivum θάπτῃ sermonis ratio flagitat. Heind.

ἐγγυήσασθε οὖν με] Demosth. p. 899. ed. Reisk. *πρῶτον ὑμῖν μάρτυρας παρασχήσομαι, ὡς οὐκ ἠγγυησάμην ἐγὼ τὸν Παρμένοντα* (*me pro Parmenonte non spopondisse*), *ἀλλ' Ἄρχιππος.* et p. 901. *εἰ γὰρ ἐνεγγυησάμην ἐγὼ τούτῳ (τῷ Ἀπατουρίῳ) τὸν Παρμένοντα* etc. V. Salm. d. M. U. c. 16. Tum, omisso μὲν, Tub. *οὗτος γάρ.—καόμενον.* Sic ex Aug. Fischer. scripserat pro καιόμενον. In seqq. ἄττα deest in Tub. Heind.

νον ἀγανακτῇ ὑπὲρ ἐμοῦ ὡς δείν' ἄττα[q] πάσχοντος,[r] μηδὲ
II. iii. 123. λέγῃ ἐν τῇ ταφῇ[s] ὡς ἢ προτίθεται[t] Σωκράτη[u] ἢ ἐκφέρει ἢ κατορύττει.[v] [§. 149.] Εὖ γὰρ ἴσθι, ἦ δ' ὅς,[w] ὦ ἄριστε Κρίτων, τὸ μὴ καλῶς λέγειν οὐ μόνον εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελές, ἀλλὰ καὶ[x] κακόν[y] τι ἐμποιεῖ ταῖς ψυχαῖς. ἀλλὰ θαρρεῖν τε χρὴ[z] καὶ φάναι τοὐμὸν σῶμα θάπτειν,
I. 116. καὶ θάπτειν[a] οὕτως ὅπως ἄν σοι φίλον ᾖ καὶ μάλιστα ἡγῇ νόμιμον εἶναι.

§. 68. W. Ταῦτ' εἰπὼν ἐκεῖνος μὲν ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι ὡς λουσόμενος, καὶ ὁ Κρίτων εἵπετο αὐτῷ, ἡμᾶς δ' ἐκέλευε[b] περιμένειν. περιεμένομεν[c] οὖν πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς διαλεγόμενοι περὶ τῶν εἰρημένων καὶ[d] ἀνασκοποῦντες, τοτὲ[e] δ' αὖ[f] περὶ τῆς ξυμφορᾶς[g] διεξιόντες, ὅση ἡμῖν γεγονυῖα εἴη, ἀτεχνῶς ἡγούμενοι ὥς περ πατρὸς στερηθέντες διάξειν ὀρφανοὶ τὸν

ΛΗΙL et pr E.—[s] γραφῇ IL et pr E.—[t] προστίθεται ΛΕΙ, προτίθεσαι Φs.—[u] σωκράτης ΓGHI et corr Π (ες superscr.), σωκράτη Φ, σώκρατες s.—[v] ἐκφέρῃ ἢ κατορύττῃ Φs.—[w] ἦ δ' ὃς ἴσθι Γ.—[x] καὶ om pr Γ.—[y] κάκιόν ΓG.—[z] χρὴ om Δ.—[a] καὶ θάπτειν om Γ.—[b] ἐκέλευσε Ls.—[c] ἐμένομεν s.—[d] καὶ om s.—[e] ποτὲ Γ.—[f] ἂν Δ.—[g] ξ. ℵΔΞΠΥΦs.—

ὡς ἢ προτίθεται Σωκράτη] Aug. ἢ ὡς προτίθεται σω (κρ superscr.) ἢ ἐκφέρεται. Tub. ἐν τῇ ταφῇ ἢ προτίθεται σωκράτης ἢ ἐκφέρῃ ἢ κατορύττῃ. Ficinus: *neque dicat in funere, proponi Socratem aut efferri aut sub terram condi.* Unde a Platone scriptum suspicere ὡς ἢ προτίθεται Σωκράτης ἢ ἐκφέρεται ἢ κατορύττεται. Sed tamen quum Critonem sepulturæ curam suscepisse intelligatur ex §. seq. non temere movendam putavi Edd. veterum scripturam. προτίθεσθαι, *collocare mortuum*, sic positum Eurip. Phœn. 1329. ἐγὼ δ' ἥκω μετὰ—γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως Λούσῃ προθῆταί τ' οὐκ ἔτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν. Conf. Hecub. 617. Heind.

τὸ μὴ καλῶς λέγειν κ. τ. λ.] Socrati nempe, uti observat Epictetus in Arrian. l. i. c. 17. p. 93. ἀρχὴ παιδεύσεως, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίσκεψις, ubi vide quæ notavit Upton. Forst.

§. 149. εἰς αὐτὸ τοῦτο πλημμελὲς] Sc. ἐστί. εἰς αὐτὸ τοῦτο, *si hoc ipsum*, τὸ μὴ καλῶς λέγειν, *spectetur*. πλημμελὲς hoc vereor ut recte mutetur in πλημμελεῖ, quamvis hoc nuper suaserit magnæ vir auctoritatis. De hominibus frequens est πλημμελεῖν: num item de rebus? Heind.

ἀνίστατο εἰς οἴκημά τι] Protag. §. 6. δεῦρο ἐξαναστῶμεν εἰς τὴν αὐλήν. Auctor Theag. p. 129. B. ἐμὲ δὲ δεῖ ποι ἐξαναστῆναι. Eurip. Heracl. 59. ἀνίστασθαί σε χρὴ Εἰς Ἄργος, οὗ σε λεύσιμος μένει δίκη. Heind.

τοτὲ δ' αὖ] Vulgo τότε, pravo accentu. Plenus enim sermo fuisset. Περιεμένομεν οὖν τοτὲ μὲν—ἀνασκοποῦντες, τοτὲ δ' αὖ—διεξιόντες. Hom. Iliad. Λ. 62. Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα. Atque pertinet huc semel positum illud ἄλλοτε Soph. Electr. 739. Φορούμενος πρὸς οὖδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ Σκέλη προφαίνων, de quo vid. Herm. ad Vig. p. 768. omninoque totum illud genus, quum in priore membro αἱ μὲν, τὰ μὲν, ἄλλοι μὲν et similia reticentur. Sil. i. v. 241. 'armis consulta senatus Vertere, nunc donis.' Latinorum eundem hunc usum præter ceteros illustravit ad Liv. iii. 27. I. F. Gronovius. Heind.

ὥσπερ πατρὸς] Aug. ὡς πατρ. Tum id. lib. δύο γὰρ υἱεῖς αὐτῷ. Ipse de se Socrates in Apol. Plat. p. 34. D. καὶ οἰκεῖοί μοί εἰσι καὶ υἱεῖς γε, ὦ ἄνδρες Ἀθ. τρεῖς, εἷς μὲν μειράκιον ἤδη (Lamprocles Xenoph. Mem. ii. 2. 1.) δύο δὲ παιδία

ἔπειτα βίον. ἐπειδὴ[h] δὲ ἐλούσατο καὶ ἠνέχθη παρ' αὐτὸν τὰ παιδία—δύο γὰρ αὐτῷ[i] υἱεῖς σμικροὶ ἦσαν, εἷς δὲ μέγας—καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο, ἐκείναις ἐναντίον[j] τοῦ Κρίτωνος διαλεχθείς[k] τε[l] καὶ ἐπιστείλας[m] ἄττα[n] ἐβούλετο, τὰς μὲν γυναῖκας καὶ τὰ παιδία ἀπιέναι ἐκέλευσεν, αὐτὸς δὲ ἧκε παρ' ἡμᾶς. καὶ ἦν ἤδη ἐγγὺς ἡλίου δυσμῶν· χρόνον γὰρ πολὺν διέτριψεν[o] ἔνδον. [§. 150.] Ἐλθὼν δ'

[h] ἐπίλοιπον Φs.—[i] αὐτῷ ΓL.—[j] ἐναντίον ἐκείναις ΞΠΥ: ἐναντίον ἐκεῖναι(σ) 𝔄, ἐκεῖναι ἐναντίον ΓΛΦEGHIL.—[k] διελεγχθεὶς Δ.—[l] δὲ ΓG.—[m] ἐπιτείλας L et pr Γ.—[n] αὐ-

(Sophroniscus et Menexenus Diog. Laert. ii. 26.)—*αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες.* Laertius h. l. postquam Aristotele auctore duas Socratem uxores duxisse narravit, priorem Xanthippen, unde genitum Lamproclem, alteram Myrtonem, quæ Sophroniscum ei Menexenumque pepererit, addit *οἱ δὲ προτέραν γῆμαι τὴν Μυρτώ φασιν, ἔνιοι δὲ καὶ ἀμφοτέρας ἔχειν ὁμοῦ, ὧν ἐστι Σατυρός τε καὶ Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος.* Platonem primo haud dubie loco nominasset, si h. l. duarum Socratis uxorum mentionem veteres agnovissent. Ex his tamen verbis, *καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες ἀφίκοντο* et seqq. *τὰς μὲν γυναῖκας—ἀπιέναι ἐκέλευσεν,* clarum esse scripsit in Add. ad Lucian. Halcyon. §. 8. Hemsterhusius, utramque uxorem, Xanthippen et Myrtonem, marito vixisse superstitem. Mihi longe secus videtur. Uxores Socratis duas si intellexisset Plato, non *αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες* scripsisset, sed *αἱ γυναῖκες αὐτοῦ,* quumque supra Echecrati Phædo narraverit, se carcerem ingressos invenisse Xanthippen *ἔχουσαν τὸ παιδίον αὐτοῦ καὶ παρακαθημένην,* suum ipsius, opinor, non Myrtus filiolum tenentem, quem locum ipse ibi Hemsterh. adhibuit; in filiorum autem numero Aristoteles et Plato consentiant: apparet, quantum a Platone Aristotelis istud discordet testimonium. Recte igitur in priore animadversione dixerat vir summus, Xanthippes solius, non itidem Myrtus meminisse Platonem et Xenophontem, Laertium citans ii. 26. ibique Casaub. et Menag. *αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες* sunt *mulieres propinquæ,* Xanthippe cum aliis aliquot *κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθείσαις τῷ οἴκῳ.* V. Ammon. v. Ἀγχιστεῖς. HEIND.

υἱεῖς—εἷς δὲ μέγας· καὶ αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες] Major filius Lamprocles, et ipse e Xanthippa natus, cognitus e Xenoph. Memor. ii. 2. duo minores, Sophroniscus et Menexenus, quos Diog. L. ii. 26. memorat, auctore Aristotele perhibente Lamproclem e Xanthippa, duos reliquos e Myrtone natos. Ipse Socrates in Platon. Apolog. p. 366. C. *καὶ οἰκεῖοί μοι εἰσί, καὶ υἱεῖς γε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τρεῖς· εἷς μὲν μειράκιον ἤδη· δύο δὲ παιδία.* De duabus autem uxoribus Socratis, quas ambas adeo simul habuerit, mendacem esse fabulam jam antiquitus ostenderat Panætius, teste Plutarcho in Aristide p. 335. C. et Athenæo xiii. p. 556. A. et diligenter nostra ætate quæstionem tractavit in Diatribe de Aristoxeno p. 76. Mahnius noster, laudatus in eodem argumento a Lyndeno item nostro in Disputatione de Panætio p. 65. Quibus etiam adjungantur summi viri, Bentl. in Dissert. Phalarid. de Epist. p. 73. et Solan. et Hemsterh. ad Lucian. Halcy. t. i. p. 185. Quod autem suspicatur eruditissimus vir, Meiners. in libro Germanico, Historia Doctrinarum apud Gr. et Rom. (cujus primam partem recensuimus in Biblioth. Crit. part. viii.) hanc fabulam fortasse ex male intellecto hoc Phædonis loco exstitisse, in quo *αἱ οἰκεῖαι γυναῖκες* a quibusdam intelligerentur *uxores Socratis,* part. ii. p. 523. equidem Græcum hominem, Græca florente lingua, neminem hæc verba sic accipere potuisse arbitror; quando nec recentiores, Ficin. Cornar. Dacier. ea sic acceperunt. Neque *οἰκεῖαι γυναῖκες* aliæ sunt, quam mulieres vel familiares, vel famulæ, ut apud Ælianum Var. Hist. xii. 1. 18. *ὑπὸ τῶν οἰκείων γυναικῶν αἳ ἔτυχον αὐταῖς συνανελθοῦσαι, διαπεπλεγμέναι τε ἦσαν τὰς κόμας, καὶ διαπεποικιλμέναι τὰ πρόσωπα—.* Nec credibile est, in his etiam Xanthippam ad Socratem rediisse: neque, si hæc rediisset, Platonem id non diserte significaturum fuisse. WYTT.

ἐκαθέζετο λελουμένος, καὶ οὐ πόλλ' ἄττα[p] μετὰ ταῦτα διελέχθη,[q] καὶ ἧκεν[r] ὁ τῶν ἕνδεκα ὑπηρέτης καὶ στὰς παρ' Bi. iii. 124. αὐτόν, Ὦ Σώκρατες, ἔφη, οὐ καταγνώσομαί[s] γε[t] σοῦ ὅ περ τῶν[u] ἄλλων καταγιγνώσκω, ὅτι μοι χαλεπαίνουσι καὶ καταρῶνται, ἐπειδὰν αὐτοῖς παραγγέλλω[v] πίνειν τὸ φάρμακον ἀναγκαζόντων τῶν ἀρχόντων. σὲ δ' ἐγὼ καὶ ἄλλως ἔγνωκα ἐν τούτῳ τῷ[w] χρόνῳ γενναιότατον καὶ πρᾳότατον καὶ ἄριστον ἄνδρα ὄντα τῶν πώποτε δεῦρο[x] ἀφικομένων,[y] καὶ δὴ καὶ[z] νῦν εὖ οἶδ' ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπανεῖς,[a] γιγνώσκεις γὰρ τοὺς αἰτίους, ἀλλ' ἐκείνοις. νῦν οὖν,[b] οἶσθα γὰρ ἃ ἦλθον ἀγγελῶν,[c] χαῖρέ τε[d] καὶ πειρῶ ὡς ῥᾷστα[e] φέρειν τὰ ἀναγκαῖα. Καὶ ἅμα δακρύσας μεταστρεφόμενος ἀπῄει. [§. 151.] Καὶ ὁ Σωκράτης ἀναβλέψας πρὸς αὐτόν, Καὶ σύ, ἔφη, χαῖρε, καὶ ἡμεῖς ταῦτα ποιήσομεν. Καὶ ἅμα πρὸς ἡμᾶς, Ὡς[f] ἀστεῖος, ἔφη, ὁ ἄνθρωπος· καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρόνον προσῄει καὶ διελέγετο ἐνίοτε καὶ ἦν ἀνδρῶν λῷστος,[g] καὶ νῦν ὡς γενναίως[h] με ἀποδακρύει. ἀλλ' ἄγε[i]

τὰ ἃ ΓG.—[o] διέτριβεν L.—[p] ἄττα om Π et pr 𝔄.—[q] διελέγχθη Δ.—[r] ἦλθεν ΓΔΦ Gs.—[s] ἀπογνώσομαι G et pr Γ.—[t] γε om 𝔄ΠΥ et pr Ξ.—[u] τῶν add ΓΔΦG.—[v] παραγγέλω ΔG, παραγγείλω ΓΛCEHIL.—[w] τῷ om s.—[x] δεῦρ' Δ.—[y] ἀφιγμένων ΓΔΦ Gs.—[z] καὶ post δὴ om L.—[a] χαλεπανεῖς ΓG : χαλεπαίνεις *s.—[b] οὖν om 𝔄ΓΥG et pr Π.—[c] ἀγγέλων ΛΗIL, ἀγγέλλων 𝔄ΞΠΥΦCs.—[d] τε om ΓG.—[e] ἄριστα 𝔄Π.—[f] ὡς om L.—[g] λώϊστος 𝔄.—[h] γενναῖός Δ.—[i] ἀλλ' ἄγε 𝔄ΓΔΞΥG : ἀλλά γε s.—

§. 150. πολλὰ ἄττα] ἄττα hoc abest a Tub. οὐ πολλὰ ἄττα est i. q. ὀλίγα ἄττα, *pauca quædam.* Xenoph. Hellen. i. 5. 22. καί τινας ἀπέκτειναν οὐ πολλούς. Adscripsi, ne cui, ut nobis olim, corrigendum videatur οὐ πολλὰ τὰ μετὰ ταῦτα δ. Heind.

ὑπηρέτης] Ita vocatur homo etiam a Max. Tyrio xxxix. p. 406. Σωκράτην τοῦτον Μέλιτος μὲν ἐγράψατο, Ἄνυτος δὲ εἰσήγαγε, Λύκων δὲ ἐδίωκε, κατεδίκασαν δὲ Ἀθηναῖοι, ἔδησαν δὲ οἱ Ἕνδεκα, ἀπέκτεινε δὲ ὁ ὑπηρέτης. Fisch.

καὶ στὰς παρ' αὐτὸν, ὦ Σώκρ. ἔφη] Hæc laudantur a Thom. Mag. et ex eo a Phavorino, v. Παρά. Fisch.

οὐ καταγνώσομαί γε σοῦ] σοῦ abest ab Aug. γε a Tub.—ἐπειδὰν αὐτ. παραγγείλω. Sic recte Aug. pro παραγγέλλω.—τῶν ἀρχόντων i. e. τῶν ἕνδεκα. Cf. not. ad §. 4. Heind.

ἐν τούτῳ χρόνῳ] Verum est ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, ut habent Vind. A B C F. Venet. A B. ut jam conjecerat Steph. Wytt.

ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ] Male prætermissum vulgo articulum τῷ præstant Aug. et Tub. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ, *dum fuisti in carcere.* Heind.

§. 151. παρὰ πάντα—ἐνίοτε] Laudat Thom. Mag. et inde Phavorin. v. Παρά. Fisch.

καὶ παρὰ πάντα μοι τὸν χρ. προσῄει] *Et per totum me tempus* (triginta hos dies) *invisebat* (non, quod alius fecisset, ad mortem destinatum neglexit) *interdumque* (vel negotiis vacuus vel quando illius ferebat animus) *confabulabatur mecum virorumque optimum se præbebat: et nunc quam liberaliter me deplorat!* Ita hæc intelligenti mihi nihil quidquam deesse ad plenum sensum videtur, necdum conjecturam amplecti possum Jacobsii in Animadv. in Athen. Deipnos. p. 166. ante προσῄει excidisse πρᾶος suspicati. Heind.

δή, ὦ Κρίτων, πειθώμεθα αὐτῷ, καὶ ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον, εἰ τέτριπται· εἰ δὲ μή, τριψάτω ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὁ Κρίτων, Ἀλλ' οἶμαι, ἔφη, ἔγωγε, ὦ Σώκρατες, ἔτι ἥλιον[j] εἶναι ἐπὶ[k] τοῖς ὄρεσι καὶ οὔπω δεδυκέναι. καὶ ἅμα ἐγὼ[l] οἶδα καὶ ἄλλους πάνυ ὀψὲ πίνοντας, ἐπειδὰν παραγγελθῇ II. iii. 125.
αὐτοῖς, δειπνήσαντάς τε καὶ πιόντας εὖ μάλα, καὶ ξυγγενομένους[m] γ'[n] ἐνίους[o] ὧν ἂν[p] τύχωσιν ἐπιθυμοῦντες. ἀλλὰ μηδὲν ἐπείγου· ἔτι γὰρ ἐγχωρεῖ. Καὶ ὁ Σωκράτης, Εἰ-

[j] ἔτι τὸν ἥλιον L.—[k] ἐπὶ 𝔄ΔΛΞΠΥΦCHILs: ἐν s.—[l] ἐγὼ om L.—[m] ξ. 𝔄ΓΔΞΠΥΦ Gs.—[n] γ' om G.—[o] ἐνίοις CILs cum pr Λ et corr ΓΗ.—[p] ἂν om 𝔄ΞΥ et pr Π.—

ἀποδακρύει] Verbum notatum est a Polluce iii. 99. vi. 201. Fisch.

ἀλλ' ἄγε δή] Sic h. l. pro ἀλλά γε δὴ Par. cum Ficino: *sed age, o Crito.* Vid. not. ad §. 81. Heind.

ἐνεγκάτω τις τὸ φάρμακον εἰ τέτριπται] Ad morem istum pertinet facetia Aristophanis Ran. 123. ΗΡ. Ἀλλ' ἔστιν *ἀτραπὸς σύντομος τετριμμένη,* Ἡ διὰ *θυείας.* ΔΙ. Ἆρα *κώνειον λέγεις;* ΗΡ. Μάλιστά γε. Quod Scholiastes sic declarat: *τετριμμένην δὲ, ἅμα μὲν ὡς ἐπὶ ὁδοῦ κατημαξευμένης· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸ τρίβεσθαι τὸ κώνειον.* Et in Phocionis obitu memoratur a Plutarcho t. i. p. 758. D. *ἐπεὶ δὲ Θούδιππος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ γενόμενος, καὶ τὸ κώνειον ὁρῶν τριβόμενον ἠγανάκτει—εἶτα οὐκ ἀγαπᾷς, εἶπεν, ὅτι μετὰ Φωκίωνος ἀποθνήσκεις;—Πεπωκότων δὲ ἤδη πάντων, τὸ φάρμακον ἐπέλιπε, καὶ ὁ δημόσιος οὐκ ἔφη τρίψειν ἕτερον, εἰ μὴ λάβοι δώδεκα δραχμὰς, ὅσου τὴν ὁλκὴν ὠνεῖται.* Cæterum, Phocionem hoc in vitæ exitu cum Socrate comparans, verissimam hanc libro clausulam imponit: Ἀλλὰ *τὰ μὲν περὶ Φωκίωνα πραχθέντα τῶν περὶ Σωκράτην πάλιν ἀνέμνησε τοὺς Ἕλληνας, ὡς ὁμοιοτάτης ἐκείνης τῆς ἁμαρτίας ταύτῃ καὶ δυστυχίας τῇ πόλει γενομένης.* Theophrast. H. Plant. ix. 17. tradit, cicutam terere vulgo usitatum Chios desiisse, aliamque rationem componendæ instituisse: *Χίους φασὶ τῷ κωνείῳ πρότερον οὐχ οὕτω, ἀλλὰ τρίβοντας, καθάπερ οἱ ἄλλοι, χρῆσθαι· νῦν δὲ οὐδ' ἂν εἷς τρίψειεν· ἀλλὰ περιπτίσαντες* (vulgo *περιττήσαντες*) *καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος· τοῦτο γὰρ τὸ τὴν δυσχέρειαν παρέχον, δυσκατέργαστον ὄν· μετὰ ταῦτα κόπτουσιν ἐν τῷ ὅλμῳ, καὶ διαπτήσαντες* (f. *διηθήσαντες*) *λεπτὰ, ἐπιπάττοντες ἐφ' ὕδωρ πίνουσι· ὥστε ταχεῖαν καὶ ἐλαφρὰν γίνεσθαι τὴν ἀπαλλαγήν·* ubi consulendus Bodæus Stapelius: ut Saracenus ad Dioscoridem, iv. 79. Wytt.

ἐν τοῖς ὄρεσι] Forster malebat *ἐπὶ τοῖς ὄρεσι,* ex Bas. 2. et marg. Steph. atque sic etiam habent Vind. C D E F. Venet. A B. neque tamen vulgata non item bona est. Scriptor non nominatus apud Stob. Serm. i. p. 19. 20. sive Musonius, ut suspicatus est Gesner. sive Teles aut Juncus, hinc sumsit: *Σωκράτης—τριῶν ἡμερῶν αὐτῷ δοθεισῶν τῇ πρώτῃ ἔπιεν· καὶ οὐ προσέμεινε τῆς τρίτης ἡμέρας τὴν ἐσχάτην ὥραν παρατηρεῖν, εἴ ἐστιν ἥλιος ἐπὶ τῶν ὀρῶν, ἀλλ' εὐθαρσῶς τῇ πρώτῃ·* unde Atticam talem Legem exsculpsit S. Petitus p. 425. temere quidem; notante etiam Wesselingio. De tribus autem diebus ad mortis optionem concessis damnato, nec aliunde constat, nec in Socratis certe caussa apparet. Wytt.

ἐπὶ τοῖς ὄρεσι] Ald. et Stob. *ἐν τοῖς ὀρ.* Aug. Tub. Paris. et Bas. 2. *ἐπὶ τ. ὀ.* uti jam cum Forstero edidit Fischer. Atticam notum est septentrionem versus et occidentem cinctam montibus fuisse. Heind.

πίνοντας] *Bibere solitos,* præsens pro præterito, ut subinde usurpatur. Noluit *πιόντας,* quia mox sequitur. Poterat vero *πεπωκότας,* aut *λαβόντας,* ponere. Wytt.

καὶ ξυγγενομένους] Sic pro *συγγεν.* Tub. Recte Steph. in marg. vertit *et quidem nonnullos suis amoribus potitos.* De *Venere* enim h. l. intelligendum *ξυγγένεσθαι.* Heind.

ἐγχωρεῖ] Phavorinus, nesciebam unde: Ἐγχωρεῖ *λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ οἷόν τε καὶ δυνατόν ἐστιν· οἷον, ἐγχωρεῖ γενέσθαι τόδε.* Legitur ita Theæt. 23. Fisch.

κότως γ᾽, ἔφη, ὦ Κρίτων, ἐκεῖνοί[q] τε[r] ταῦτα ποιοῦσιν οὓς[s]
σὺ λέγεις, οἴονται[t] γὰρ κερδανεῖν ταῦτα ποιήσαντες, καὶ
ἔγωγε ταῦτα εἰκότως[u] οὐ ποιήσω· οὐδὲν γὰρ οἶμαι[v] κερ-
r. 117. δαίνειν[w] ὀλίγον ὕστερον πιὼν[x] ἄλλο γε ἢ γέλωτα ὀφλήσειν
παρ᾽ ἐμαυτῷ, γλιχόμενος τοῦ ζῆν καὶ φειδόμενος οὐδενὸς
ἔτι ἐνόντος.[y] ἀλλ᾽ ἴθι, ἔφη, πιθοῦ[z] καὶ μὴ ἄλλως[a] ποίει.
§. 69. W. [§. 152.] Καὶ ὁ Κρίτων ἀκούσας ἔνευσε τῷ[b] παιδὶ πλη-
σίον ἑστῶτι. καὶ ὁ παῖς ἐξελθὼν καὶ[c] συχνὸν χρόνον δια-
τρίψας[d] ἧκεν ἄγων τὸν μέλλοντα δώσειν[e] τὸ φάρμακον, ἐν
κύλικι φέροντα τετριμμένον. ἰδὼν δὲ ὁ Σωκράτης τὸν ἄν-
θρωπον Εἶεν, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων,
τί[f] χρὴ ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ πιόντα περιιέναι,[g] ἕως
ἄν σου βάρος[h] ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται, ἔπειτα κατακεῖσ-

[q] Κρίτων καὶ ἐκεῖνοί L.—[r] γε ΓG.—[s] ἃ Eς.—[t] οἷόν τε Δ: οἴονται...ποιήσαντες om s.—[u] εἰκότως om s, post ταῦτα ponunt 𝔄ΓΔΞΠΥΦG, ante ταῦτα *ς.—[v] οἶμαι ΓG.—[w] κερδαίνεῖν 𝔄.—[x] ποιῶν 𝔄ΠC, ἀπιὼν ΓΔG.—[y] ὄντος ΞL.—[z] πιθοῦ 𝔄ΠΥ: πείθου *ς.—[a] ἄλλο Υ.—[b] ἔνευσέ τε τῷ Φs.—[c] καὶ ante συχνὸν om L.—[d] ἐνδιατρίψας ΓG.—[e] διδόναι 𝔄Π et γρ C.—[f] εἰπὲ τί ΓΔΦGs et rc Π.—[g] περιιόντα ἰέναι ΓG.—

ἐκεῖνοί τε ταῦτα ποιοῦσιν οὓς σὺ λέγεις] Ita ex Aug. Tub. Bas. 2. et Aristipp. scripsi pro ἃ *σὺ λέγ.* quod præferrem, si succederent hæc *καὶ ἔγωγε εἰκότως ταῦτ᾽ ἃ ἐμοὶ δέδοκται* vel hujusmodi aliqua. Nunc magnopere languet additamentum hoc ἃ *σὺ λέγεις*: alterum non item. Heind.

κερδαίνειν] Quod in *κερδανεῖν* mutavit Turneb. præeunte Ficino, *nihil enim me lucraturum spero*, illud libri scripti editique confirmant, quocirca retinui, quamquam post hoc non *πιὼν* expectabam, sed potius *πιόμενος*. Heind.

φειδόμενος οὐδενὸς ἔτι ἐνόντος] Hæc est una Dacierii scita animadversio, parœdiam subesse dicti Hesiodei Ἔργ. κ. Ἡμ. 367.—*δειλὴ δ᾽ ἐνὶ πυθμένι φειδώ.* Quominus probandum est *ὄντος*, quod loco *ἐνόντος* habent, Bas. 2. marg. Steph. et Venet. B. Wytt.

οὐδενὸς ἔτι ὄντος] Ita Par. cum Bas. 2. Vulgo *ἐνόντος* pro *ὄντος*. Tum Bas. 2. *μὴ ἄλλο ποίει.* Vid. not. ad Parmen. §. 21. Heind.

πείθου· καὶ μὴ ἄλλως ποίει] Formula Platonica. Critone p. 370. E. *ἀλλ᾽ ἐμοὶ πείθου, καὶ μὴ ἄλλως ποίει·* Rep. i. p. 410. A. *ἀλλὰ μένετε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖτε.* Mox, C. *μὴ οὖν ἄλλως ποίει·* p. 414. B. *μὴ οὖν ἄλλως ποίει· ἀλλ᾽ ἔμοιγε χαρίζου ἀποκρινόμενος.* Parmenide p. 58. F. *αὐτόν τε δεῖσθαι τοῦ Παρμενίδου —ἐνδείξασθαι ὃ λέγοι, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν.* Aristid. Orat. Sacr. v. t. i. p. 348. *ἐπείγεσθαί τε ἐκέλευε, καὶ μὴ ἄλλως ποιεῖν.* Wytt.

§. 152. *δώσειν*] Tub. et Bas. 2. *διδόναι.* §. 20. *ὁ μέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμακον.* Heind.

εἶεν, ὦ βέλτ.] *εἶεν* h. l. non significat *cedo* aut *agedum*, qua potestate nusquam reperiri hoc arbitror, ne loco quidem illo Æschyli Choeph. 717. sed habet hic, ut ubivis, vim quandam *probandi*. *γὰρ* statim post *εἶεν*, ut h. l. infertur Sympos. p. 204. C. *Εἶεν δή, ὦ ξένη· καλῶς γὰρ λέγεις· τοιοῦτος ὢν ὁ Ἔρως τίνα χρείαν ἔχει;* Ibid. p. 213. E. *Εἶεν δή, ἄνδρες· δοκεῖτε γάρ μοι νήφειν· οὐκ ἐπιτρεπτέον οὖν ὑμῖν, ἀλλὰ ποτέον.* Euthyd. §. 52. *Εἶεν, ἦν δ᾽ ἐγώ, Εὐθύδημε· τὸ γὰρ λεγόμενον, καλὰ δὴ πάντα ἄγεις· πῶς οὖν ἐπίσταμαι ἐκείνην τὴν ἐπιστήμην, ἣν ἐζητοῦμεν.* Heind.

ἕως ἂν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται] Hæc transscripsit, certe cogitavit, Plutarchus de S. N. V. p. 554. F. *τί κωλύει μηδὲ τοὺς ἐπὶ θανάτῳ καθειργνυμένους φάναι κολάζεσθαι μέχρις οὗ τις*

θαι· καὶ[i] οὕτως αὐτὸ ποιήσει.[j] Καὶ ἅμα ὤρεξε τὴν κύλικα τῷ Σωκράτει. καὶ ὃς λαβὼν καὶ μάλα ἵλεως,[k] ὦ[l] Ἐχέ-

[h] *βάρος* om I.—[i] *καὶ...ποιήσει* om pr Δ.—[j] *ποιήσεις* s.—[k] *ἵλεος* Δ.—[l] *ὦ* om pr Π.

ἀποκόψει τὸν τράχηλον; μηδὲ τὸν πεπωκότα τὸ κώνειον, εἶτα περιϊόντα καὶ προσμένοντα βάρος ἐγγενέσθαι τοῖς σκέλεσιν αὐτοῦ, πρὶν ἢ τὴν συνάπτουσαν ἀναισθησίᾳ σβέσιν καὶ πῆξιν καταλαβεῖν; εἰ τὸν ἔσχατον τῆς τιμωρίας καιρὸν ἡγούμεθα τιμωρίαν· ubi et hæc Platonis, et aliorum verba apposuimus. Quibus addatur Seneca de Provid. cap. iii. p. 195. 'male tractatum Socratem judicas, quod illam potionem publice mixtam, non aliter quam medicamentum immortalitatis obduxit, et de morte disputavit usque ad ipsam mortem: male cum illo actum est, quod gelatus est sanguis, et paulatim frigore inducto venarum vigor constitit.' Aristot. Problem. iii. 24. Dioscorid. iv. 79. Nicand. Alexiph. 186. Plin. Hist. Nat. xxv. 95. 'Cicuta quoque venenum est, publica Atheniensium pœna invisa.—Semini et foliis refrigeratoria vis: quos enecat, incipiunt algere ab extremitatibus corporis.—necat sanguine spissando.' Aristophanes Ran. 125. *viam cicutæ* dicit—*ψυχράνγε καὶ δυσχείμερον, Εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια·* ubi Scholiastes: *ἀπὸ τῶν ποδῶν γὰρ οὗτος ὁ θάνατος ἄρχεται, πρώτους αὐτοὺς ἀποψύχων· ὡς τοῦ ζωτικοῦ αἵματος περὶ τὴν καρδίαν συστελλομένου.* Wytt.

ἕως ἂν σου βάρος] Infra §. 154. *ἐπειδή οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη*, ac Ficinus: *quoad gravari tibi sentias crura.* Unde quod conjecit Fisch. *σοι* pro *σου*, in libro ullo repertum mihi quoque præferendum videretur. Heind.

καὶ οὕτως αὐτὸ ποιήσει] *Atque ita*, inter ambulandum, *per se ipsum efficax erit*, ut nulla alia re opus sit. *ποιεῖν*, ut Latinum *facere*, de *præsentibus remediis* positum apud Dioscoridem imprimis reperitur v. c. i. 95. *ποιεῖ πρὸς φάρμακα*, *valet adversus venena.* Quantivis autem hanc pretii scripturam præbent Aug. et Tub. cum Ald. quum Bas. 2. habeat *ποιήσεις*, *atque ita id facies*, quod recepit Steph. Quæ hortandi causa adjecta quis non sic potius scripta mallet, *οὕτως οὖν ποιήσεις* s. *ποίει?* Fischerus qui rescripsit *ποιήσει*, hoc per *ποιήσῃ*, *facies in te*, explicuit. Heind.

καὶ ὃς λαβὼν—ἐξέπιε] Operæ pretium est cum hac narratione præconia posterorum hinc ducta referre: Plutarchi in libello inscripto 'an pravitas sufficiat ad infelicitatem,' p. 499. B. *κύλικα φαρμάκου ταράττεις; οὐχὶ καὶ Σωκράτει προέπιες; ὁ δὲ ἵλεως καὶ πρᾷος, οὐ τρέσας, οὐδὲ διαφθείρας, οὐδὲ χρώματος οὐδὲ σχήματος, μάλ' εὐκόλως ἐξέπιεν· ἀποθνήσκοντα δὲ αὐτὸν ἐμακάριζον οἱ ζῶντες, ὡς οὐδ' ἐν ᾅδου θείας ἄνευ μοίρας ἐσόμενον·* postrema sunt ex §. 2. Exquisitum hoc *διαφθείρας*, pro *mutans*, *molliens*, dictum, Musgravius adhibuit Euripidi Med. 1062. *χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ. manum meam non commiseratione molliam.* Lucianus, cæterum admirabilis Attici facultate salis, in Socratem intempestive facetus et dicacule mendax Dialog. Mort. xxi. t. i. p. 421. merito reprehensus ab Hemsterh. nec hic apponendus. Gregor. Naz. Ep. lviii. p. 822. D. *Σωκράτης δὲ τὸν θάνατον ὑπὸ Ἀθηναίων κατακριθεὶς, καὶ οἰκῶν, ὡς οἶσθα, τὸ δεσμωτήριον, τέως μὲν ὡς ὑπὲρ ἄλλου δεσμωτηρίου τοῦ σώματος τοῖς μαθηταῖς διελέγετο, καὶ φυγεῖν ἐξὸν ἀπηξίωσεν· ἐπειδὴ δὲ προσηνέχθη τὸ κώνειον, δέχεται μάλα ἡδέως, ὥσπερ οὐκ ἐπὶ θανάτῳ δεχόμενος, ἀλλὰ φιλοτησίας προπινόμενος·* quæ ultima interpres minus recte vertisse videtur—*tanquam—amicos propinando ad potandum invitaret:* legendum *φιλοτησίαν*, i. e. *tamquam propinatus convivale poculum*, i. e. *quasi ei convivale poculum propinaretur.* Valerius Max. vii. 2. Ext. i. 'Idem (Socrates) cum Atheniensium scelerata dementia tristem de capite ejus sententiam tulisset, fortique animo et constanti vultu potionem veneni e manu carnificis accepisset, admoto jam labris poculo, uxori Xanthippæ inter fletum et lamentationem vociferanti innocentem eum periturum: 'Quid ergo' inquit 'nocenti mihi mori satius esse duxisti?'' turbans ille, ut solet, aut turbidos fontes sequens. Probabilius scriptor Apologiæ Socratis, quæ sub Xenophontis nomine exstat, hoc Apollodoro, nec tempori bibendi poculi, tribuit, §. 28. *Ἐπισχόμενος* est *admovens ori poculum*, ut fere reddidit Cornarius; vi verbi medii, ut *ἐπέχειν τινὶ πιεῖν*, *præbere, admovere cui potum* apud Aristoph. Nub. 1385. Minus accurate Ficinus, *arrepto poculo.* Pejus etiam Dacierius in hanc sententiam, *tacens per*

κρατες, οὐδὲν τρέσας οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος[m]
οὔτε[n] τοῦ προσώπου, ἀλλ' ὥς περ εἰώθει[o] ταυρηδὸν[p] ὑπο-
II. iii. 126. βλέψας πρὸς τὸν ἄνθρωπον, Τί λέγεις, ἔφη, περὶ τοῦδε τοῦ
πόματος πρὸς τὸ ἀποσπεῖσαί τινι; ἔξεστιν ἢ οὔ; Τοσοῦ-
τον, ἔφη, ὦ Σώκρατες, τρίβομεν, ὅσον οἰόμεθα μέτριον[q] εἶ-
ναι πιεῖν.[r] [§. 153.] Μανθάνω, ἦ δ' ὅς· ἀλλ' εὔχεσθαί
γέ[s] που τοῖς θεοῖς ἔξεστί τε καὶ[t] χρή, τὴν μετοίκησιν τὴν
ἐνθένδε[u] ἐκεῖσε εὐτυχῆ γενέσθαι· ἃ δὴ καὶ ἐγὼ[v] εὔχομαί
τε[w] καὶ γένοιτο ταύτῃ. Καὶ ἅμα εἰπὼν[x] ταῦτα ἐπισχό-
μενος καὶ μάλα[y] εὐχερῶς καὶ εὐκόλως[z] ἐξέπιε. καὶ ἡμῶν
οἱ πολλοὶ τέως μὲν ἐπιεικῶς οἷοί τε ἦσαν κατέχειν τὸ μὴ
δακρύειν, ὡς δὲ εἴδομεν πίνοντά[a] τε καὶ πεπωκότα,[b] οὐκέτι,
ἀλλ' ἐμοῦ γε[c] βίᾳ καὶ αὐτοῦ[d] ἀστακτὶ[e] ἐχώρει τὰ δά-

—[m] σώματος Φ, σώματος οὔτε τοῦ χρώματος Δs et mg Π.—[n] οὔτε post χρώματος om Δ.—[o] ἐγώθη H, om L.—[p] ταυρηδὼν Δ.—[q] οὐρανὸν L.—[r] ποιεῖν I.—[s] γε om L.—[t] καὶ om Φ.—[u] ἔνθα δὲ Γ.—[v] ἐγὼ om H.—[w] τε om Γ.—[x] λέγων ΓΔΦGsb.—[y] μάλ' Δs.—[z] εὐχόλως I.—[a] πιόντα L.—[b] πεπτωκότα I.—[c] τε ΓGst.—[d] καὶ αὐτοῦ βίᾳ st, αὐτοῦ βίᾳ καὶ b, αὐτοῦ βία (omisso καὶ) ΞΥΦ : καὶ βία, idque post ἀστ. ΓΔ Gb.—[e] ἀστακτεὶ ΆΠb, καὶ ἀστακτὶ Ξ, ἀσταλακτὶ ΔΦst, ἀβαστακτὶ καὶ βία γρ Π.—

aliquod tempus. Illud autem ταυρηδὸν ὑποβλέψας, *torve tuens*, animadvertimus in Epist. Crit. p. 46. Wytt.

καὶ μάλα ἵλεως] καὶ h. l. ut mox in verbis ἐπισχόμενος καὶ μάλα εὐχερῶς—ἐξέπιε, non copulat, sed intendit. Heind.

οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος] Ad χρώματος suppleri potest οὐδέν. Aristoph. Eq. 397. ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται κοὐ μεθίστησι τοῦ χρώματος τοῦ παρεστηκότος. φθείρειν, φθοραὶ et συμφθείρεσθαι etsi proprie usurpantur de colorum diversi generis mixtura, v. Hemsterh. ad Lucian. Prom. §. 5. hic tamen διαφθείρειν, ut ubique alias, *mutare in deterius* significat.—ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Aristoph. Ran. 804. Ἔβλεψε γοῦν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω. Heind.

§. 153. μανθάνω] Vid. not. ad §. 20. 2. Proximo που caret Aug.—ἐπισχόμενος, *poculo labris admoto*. Heind.

μάλα εὐχερῶς...ἐξέπιε] Παραβάλλωμεν τὴν Σωκράτους κύλικα ἐκείνην τῇ Ἀλκιβιάδου· (de qua Plato in Sympos. p. 213. 214.) πότερος αὐτῶν ἔπινεν ἀλυπότερον, Ἀλκιβιάδης τὸν οἶνον, ἢ τὸ φάρμακον Σωκράτης; Max. Tyr. Diss. 31. sub finem. Forst.

ἐπιεικῶς] Varie exponi debet, pro loci circumstantia. Sic in Theæteto, ἐπιεικῶς πάλαι, *satis dudum*. Et ἐπιεικῶς πεπαιδευμένος, *non infeliciter institutus*. iii. de Republ. Et ἐπιεικῶς πέφυκε πρὸς τὰ πράγματα, *non incommodus ad res gerendas*. iv. de Leg. Ita nec illud, 'Satis superque,' nec meum, *Quantum eniti poteramus*, placet mihi. Rectiusne ita? *In comprimendis lacrymis non incommode*, vel *non male conatus nobis succedebat*. Serran.

κατέχειν τὸ μὴ δακρύειν] Præter sermonis nostri rationem illatum hoc μὴ exemplis illustravi ad Parmenid. §. 41. Perinde enim hæc intelligenda ac si legeremus οἷοίτε ἦσαν κατέχειν τὸ δακρύειν, velut mox sequitur ἐπειδὴ οὐχ οἷόστ' ἦν κατέχειν τὰ δακρύα. Poterant eadem ita exprimi:—οἷοίτε ἦσαν κατέχειν ἑαυτοὺς τὸ μὴ οὐ δακρύειν. Heind.

ἐμοῦ γε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ] Venet. B. ἐμοῦ γε καὶ αὐτοῦ βίᾳ καὶ ἀστακτὶ, concinnius: sic et Vind. A. et τε pro γε. Idem Vind. A et B in margine, pro ἀστακτὶ habent ἀσταλακτί· vulgato non præferendum. Proclus ad Plat. Rep. p. 383. memoriter citans. Apollodoro tribuit: καίτοι παρὰ Πλάτωνι Σωκράτης μὲν ἄτεγκτος μείνας καὶ ἀπροσπαθὴς πρὸς τὰ δάκρυα τῶν οἰκείων ἀνύμνηται· Ἀπολλόδωρος δὲ ἀστακτὶ δακρύων.

κρυα,[f] ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαον[g] ἐμαυτόν· οὐ γὰρ δὴ[h] ἐκεῖνόν γε, ἀλλὰ τὴν ἐμαυτοῦ[i] τύχην, οἵου ἀνδρὸς ἑταίρου[j] ἐστερημένος εἴην. ὁ δὲ Κρίτων ἔτι πρότερος[k] ἐμοῦ,[l] ἐπειδὴ οὐχ οἷός τ' ἦν κατέχειν τὰ δάκρυα, ἐξανέστη. [§. 154.] Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ[m] ἐν τῷ ἔμπροσθεν χρόνῳ οὐδὲν ἐπαύετο[n] δακρύων, καὶ δὴ καὶ τότε ἀναβρυχησάμενος, κλάων[o] καὶ ἀγανακτῶν, οὐδένα ὅν τινα οὐ κατέκλασε[p] τῶν παρόντων, πλήν γε αὐτοῦ Σωκράτους. ἐκεῖνος δέ,[q] Οἷα, ἔφη, ποιεῖτε, ὦ θαυμάσιοι. ἐγὼ μέντοι[r] οὐχ ἥκιστα τούτου ἕνεκα[s] τὰς γυναῖκας ἀπέπεμψα, ἵνα μὴ τοιαῦτα πλημμελοῖεν· II. iii. 117. καὶ γὰρ ἀκήκοα ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν.

[f] τὰ δάκρυα om st.—[g] ἀπέκλαον G, ἐπέκλαον Γ: ἀπέκλαιον *ς.—[h] δι' Φ, δεῖ Δ.—[i] ἐμαυτὴν Δ.—[j] ἑταίρου om Φ et pr Γ.—[k] πρότερον ΓG.—[l] μου CEHILu.—[m] καὶ om ΔΛΕΙ et pr Γ.—[n] ἐπέπαυτο G et corr Γ.—[o] κλαίων om E.—[p] κατέκλασε ΓΔΞΤ CGHIsub et corr ℵΛΠ: κατέκλαυσε ιorς.—[q] δὲ om G et pr Γ.—[r] μὲν Φs et pr Ξ.—

De hoc adverbio videatur Suidas in Ἀστακτί: Interpretes ad Hesychium in Ἄστακτον: et Abresch. Lect. Aristænet. p. 140. Wytt.

ἀλλ' ἐμοῦγε αὐτοῦ βίᾳ καὶ ἀστακτὶ] Hoc verborum ordine Par. et Bas. 2. itemque Aug. nisi quod *αὐτοῦ* ibi omissum. Vulgo ἀλλ' *ἐμοῦγε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχ.* De voc. *ἀστακτὶ*, *non stillatim*, sed *fuse*, vid. Valcken. ad Theocr. Adon. p. 228. Heind.

ἀπέκλαιον ἐμαυτὸν] Respexisse ad hunc locum Platonis Rogerio videbatur Cicero Læl. 3. 'Moveor enim tali amico orbatus, qualis, ut arbitror, nemo unquam erit—nihil enim mali accidisse Scipioni puto. mihi accidit, si quid accidit—.' Fisch.

οἵου ἀνδρὸς] I. e. *ὅτι τοιούτου ἀνδρ.* etc. Xenoph. Cyrop. vii. 3. 13. *κατοικτείρων τήν τε γυναῖκα οἵου ἀνδρὸς στέροιτο, καὶ τὸν ἄνδρα οἵαν γυναῖκα καταλιπὼν οὐκέτι ὄψοιτο.* Herodot. viii. 12. *οἱ δὲ στρατιῶται οἱ ταύτῃ ἀκούοντες ταῦτα ἐς φόβον κατιστέατο, ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι, ἐς οἷα κακὰ ἧκον.* Hom. Iliad. E. 757. *Ζεῦ πάτερ, οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα, Ὁσσάτιόν τε καὶ οἷον ἀπώλεσε λαὸν Ἀχαιῶν Μάψ* —; Heind.

§. 154. *οὐδένα ὅντινα οὐ κατέκλαυσε τῶν παρόντων*] *Neminem non deploravit præsentium.* Compositionis genus Atticæ. Sic Plato in Theæt. p. 126. A. *φαμὲν οὐδένα ὅντινα οὐ τὰ μὲν αὐτὸν ἡγεῖσθαι τῶν ἄλλων σοφώτερον, τὰ δὲ ἄλλους ἑαυτοῦ·* et plura dedimus in Biblioth. Crit. part. x. p. 93. Quod autem Stephanus in Thes. Gr. L. t. ii. p. 222. voluit *κατέκλασε*, i. e. *fregit animos præsentium*, et habent Veneti, A B. nec ipse exemplum hujus usus attulit; nec ea, quæ nobis observata sunt, huc valent: quamquam *κλᾶσθαι πρὸς οἶκτον* *ad misericordiam flecti*, et *κατακλᾶν τὸ θράσος τινος*, et similia usurpari quidem, nec tamen hoc sensu ita simpliciter verbum *κατακλᾶν* usurpari, novimus. Wytt.

κατέκλασε] Vulgo *κατέκλαυσε*, quod præter sermonis usum explicant *ad lacrimas concitavit*, ne sic quidem apto in his verbis significatu. Graviori h. l. opus erat vocabulo, quod felici Stephani conjectura inventum (Thes. Gr. L. v. *κατακλαίω*) librorum Pariss. unus liquido confirmat. Notum illud Homeri *ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.* Heind.

ὅτι ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾶν] Olympiodorus Cod. i. p. 168. et 261. *Ὅτι ἐν εὐφημίᾳ τελευτᾶν ἠξίουν οἱ Πυθαγόρειοι, ὡς ἀγαθοῦ καὶ ἱεροῦ τοῦ πράγματος ὄντος· καὶ ὅτι ἐνίοτε περισπᾷ τὰ τοιαῦτα τὴν ἀνάγωγον ὁρμήν.* Bene Ficinus, *cum faustis acclamationibus*: nec minus Cornarius, *cum laudatione et bonorum verborum pronunciatione*, utramque nominis vim adhibens. De *laudationis* significatione diximus ad Plutarch. de Fortuna p. 99. C. *Faventia*, i. e. linguis favere, a male ominatis verbis abstinere, bona

Digitized by Google

ἀλλ' ἡσυχίαν τε ἄγετε καὶ καρτερεῖτε. Καὶ ἡμεῖς ἀκούσαντες ᾐσχύνθημέν τε καὶ ἐπέσχομεν[t] τοῦ δακρύειν. ὁ δὲ περιελθών, ἐπειδή οἱ βαρύνεσθαι ἔφη τὰ σκέλη, κατεκλίθη[u] ὕπτιος· οὕτω γὰρ ἐκέλευεν[w] ὁ ἄνθρωπος. καὶ ἅμα ἐφαπτόμενος αὐτοῦ οὗτος ὁ δοὺς τὸ φάρμακον, διαλιπὼν χρόνον ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη, κἄπειτα σφόδρα πιέσας αὐτοῦ τὸν[x] πόδα ἤρετο εἰ αἰσθάνοιτο· ὁ δ' οὐκ ἔφη. καὶ
ι. 118. μετὰ τοῦτο αὖθις τὰς κνήμας· καὶ ἐπανιὼν οὕτως ἡμῖν[y]

[s] ἕνεκα om ΓG. γε ΓΔΦGs.—[t] ἀπέσχομεν Λ.—[u] κατεκλίθη...σκέλη om Δs.—[w] ἐκέλευεν 𝔄ΓΛΠΞΥΦCGHILu : ἐκέλευσεν *s.—[x] τὸν πόδα αὐτοῦ ΓG.—[y] ἡμῖν οὕτως L, ἡμῖν οὕτως ἡμῖν EHIu, ἡμῖν αὐτοῖς 𝔄, αὐτοῖς ΓG, οὕτως ἡμῖν αὐτοῖς ΔCs.—

verba pronunciare, εὐφημία, valet in primis in cultu deorum et sacrificiis; proinde quoque in *morte*, quæ et ipsa res sacra est; ut εὐφημία sit officium et morientis, et eorum qui ei adsunt. Pythagoræ præceptum εὐφημίας universo memorat Iamblich. Vit. Pythag. §. 149. peculiariter in morte §. 257. Ὅλως δ' ἄχρι τῆς τελευτῆς εἶναί τι προστεταγμένον· καὶ κατὰ τὸν ὕστατον καιρὸν παρήγγελλε μὴ βλασφημεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ταῖς ἀναγωγαῖς οἰωνίζεσθαι μετ' εὐφημίας, ἥνπερ ἐποιοῦντο διωθουμένους τὴν ἀνδρίαν· postrema corrigantur vel διωθούμενοι τὴν ἀνανδρίαν, *repellentes ignaviam*: vel διορθούμενοι τὴν ἀνδρίαν, *confirmantes fortitudinem*: ad præceptum fortitudinis exercendæ hæc referuntur, quod traditum erat §. 228. ad animum in discessu e corpore, ἀνόδῳ, in reditu ad superos, confirmandum: et, quamvis speciosa, tamen vana est suspicio Obrechti legentis διωθούμενοι τὴν 'Αδρίαν; *qui mare Adriaticum trajecturi sunt*; nam et exemplum Adriæ singulare et poeticum est, et præsens διωθούμενοι, *percadere, perfringere fluctus*, non convenit initio navigationis. M. Antonin. v. 33. τί οὐ περιμένεις ἵλεως τὴν εἴτε σβέσιν εἴτε μετάστασιν· ἕως δὲ ἐκείνης ὁ καιρὸς ἐφίσταται, τί ἀρκεῖ; τί δ' ἄλλο, ἢ θεοὺς μὲν σέβειν καὶ εὐφημεῖν· ἀνθρώπους δὲ εὖ ποιεῖν—. Diog. L. v. 90. in funere Heraclidis Pontici, παραπεμπόντων τὸν 'Ηρακλείδην τῶν πολιτῶν καὶ εὐφημούντων. Notissima est Euripidis sententia ex fabula perdita Cresphonte: Τὸν φῦντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά· Τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον, Χαίροντας, εὐφημοῦντας ἐκπέμπειν δόμων. WYTT.

ἐν εὐφημίᾳ χρὴ τελευτᾷν] Auctor Axiochi 3. τὸ κοινὸν—τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος καὶ—δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι. HEIND.

ἡσυχίαν ἄγετε] Laudat hunc locum Platonis, quem Gesnerus e Cratylo sumtum putabat, Stob. Eclog. Eth. c. 119. p. 607. sic: 'Ακήκοα δὲ, ὅτι καὶ εὐφημίᾳ —ἡσυχίαν ἄγετε καὶ καρτερεῖτε. FISCH.

ᾐσχύνθημέν τε] Voculam τε non habet Aug. HEIND.

οὕτω γὰρ ἐκ. ὁ ἄνθρωπος] Hæc ne post illa §. 152. τί χρὴ ποιεῖν; Οὐδὲν ἄλλο, ἔφη, ἢ πιόντα περιϊέναι ἕως ἄν σου βάρος ἐν τοῖς σκέλεσι γένηται, ἔπειτα κατακεῖσθαι, moleste redundare videantur, pertinere puta ad præcedens ὕπτιος, quod supra prætermiserat scriptor. In proximis vero illa ὁ δοὺς τὸ φάρμακον si statim verbis οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος succederent, quo loco posita ea vertit Ficinus, *sic enim qui venenum præbuit, jusserat*, sane vix possent tolerari; hunc in modum in Edd. et Codd. collocata tantum abest ut cum Uptono ad Arrian. p. 177. et Wyttenbachio ad Plutarch. de S. N. V. p. 52. pro inepto glossemate habeam, ut ægre iis ego carerem. Hæc si recidere volumus, quot loca veterum eodem jure criticorum nobis mutilabit libido! Quid, quod absque his hoc potius ordine verba poni oportebat, καὶ ἅμα οὗτος ἐφαπτόμενος αὐτοῦ. HEIND.

διαλιπὼν χρόνον ἐπεσκόπει] *Paullulum moratus* (subinde) *considerabat.* HEIND.

ἐπανιὼν οὕτως] ἐπανιὼν non est *rediens ad nos*, ut interpretatur Fisch. sed *manu ascendens*, ut recte Ficin. HEIND.

ἐπεδείκνυτο ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο.[z] καὶ αὐτὸς[a] ἥπτετο, καὶ εἶπεν ὅτι ἐπειδὰν πρὸς τῇ καρδίᾳ γένηται[b] αὐτῷ,[c] τότε οἰχήσεται. [§. 155.] Ἤδη οὖν σχεδόν τι αὐτοῦ ἦν[d] τὰ περὶ τὸ ἦτρον[e] ψυχόμενα, καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο[f] γάρ, εἶπεν, ὃ δὴ τελευταῖον ἐφθέγξατο, Ὦ Κρίτων, ἔφη, τῷ Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν[g] ἀλεκτρυόνα. ἀλλ'[h]

[z] πήγνυτο 𝔄, πήγνοιτο (οι) Φs.—[a] αὐτοῦ H.—[b] γένοιτο ΓΔI.—[c] αὐτὸ pr Λ.—[d] ἦν om ΓG.—[e] ἦτορ ΓΛEGI.—[f] ἐνεκαλύπτετο ΦLs.—[g] ὠφείλομεν H.—[h] ἀλλ' Δs.—[i] δια-

ψύχοιτο] Forster citat Ælian. H. A. iv. 23. κωνείου δ' ἄνθρωπος πιὼν κατὰ τὴν τοῦ αἵματος πῆξιν καὶ ψύξιν ἀποθνήσκει. Aristoph. Ran. 123. Ἡρ. Ἀλλ' ἔστιν ἀτραπὸς ξύντομος τετριμμένη Ἡ διὰ θυείας. Δ. Ἆρα κώνειον λέγεις; Ἡρ. Μάλιστά γε. Δ. Ψυχράν γε καὶ δυσχείμερον· Εὐθὺς γὰρ ἀποπήγνυσι τἀντικνήμια. Heind.

πήγνυτο] Plin. H. N. xxv. 13. de cicuta: 'Semini et foliis refrigeratoria vis: quæ si enecat, incipiunt algere ab extremitatibus corporis—. Semine trito expressus (succus), et sole densatus in pastillos, necat sanguine spissando. Hæc altera vis. Et ideo sic necatorum maculæ in corporibus apparent.' Fisch.

πηγνύοιτο] Sic Steph. corrigendum monuit: habet Vind. E B. C autem pro var. lect. Vulgo, πήγνυτο. Wytt.

πήγνυτο] Tub. πνίγοιτο, quod ortum videri potest ex πηγνύοιτο, uti legitur in Ed. Turnebi. idque requirebat Steph. Sed ut supra §. 58. διασκεδάννυται legitur pro διασκεδαννύηται, ubi formam aliis adstruxi exemplis, sic h. l. germana in verbo πήγνυσθαι optativi forma videtur fuisse πήγνυτο vel πηγνῦτο, ut δαινῦτο Iliad. Ω. 665. ubi vid. Schol. Venet. et λελῦτο Od. Σ. 237. V. Buttm. Gramm. §. 95. b. p. 276. Ed. v. Heind.

καὶ αὐτὸς ἥπτετο] *Atque ipse tangebat.* αὐτὸς oppositum ceteris qui aderant, quos ille tangere jusserat ἐπιδεικνύμενος ὅτι ψύχοιτό τε καὶ πήγνυτο. Sic non erat quod αὐτὸς in αὖθις mutatum vellet Forster, quem refellens Fischer verba hæc referre nos jubet ad ipsum Socratem, ut dicatur ipse contrectasse frigentia membra istamque vocem emisisse. Heind.

§. 155. ἤδη οὖν σχεδόν τι] Xenoph. Anab. iv. 6. 2. Καὶ ἤδη τ' ἦν ἐν τῷ τρίτῳ σταθμῷ καὶ ὁ Χειρίσοφος αὐτῷ ἐχαλεπάνθη, ὅτι οὐκ εἰς κώμας ἦγεν. Soph. Antig. 1186. Καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ' ἀνασπαστοῦ πύλης Χαλῶσα, κἀμὲ φθόγγος οἰκείου κακοῦ Βάλλει δι' ὤτων. Heind.

τὸ ἦτρον] Huc refertur glossa Timæi Ἦτρον· ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος ἔνθα μάλιστα, (Il. N. 568.) Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. Mœris: Ἦτρον, τὸν ὑπὸ τῶν ὀμφαλῶν τόπον, Ἀττικῶς· ὑπογάστριον, Ἑλληνικῶς. Conferatur Fœsius Œconom. Hippocrat. in voce Ἦτρον. Wytt.

τὸ ἦτρον] Est ὁ μεταξὺ ὀμφαλοῦ τε καὶ αἰδοίου τόπος. V. Tim. Lex. Heind.

ἐνεκεκάλυπτο γὰρ] Ritu morientium. Xenoph. Cyrop. viii. 7. 28. Ταῦτ' εἰπὼν (ὁ Κῦρος) καὶ πάντας δεξιωσάμενος συνεκαλύψατο καὶ οὕτως ἐτελεύτησεν. Heind.

Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν ἀλεκτ.] Variæ a variis afferuntur causæ, cur Socrates Æsculapio potissimum jusserit gallum prosecari. V. Spencer ad Orig. c. Cels. 6. p. 74. Τηλικαῦτά γε φιλοσοφήσαντες περὶ τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν διαγωγὴν τῆς καλῶς βεβιωκυίας διεξελθόντες, καταλιπόντες τὸ μέγεθος ὧν αὐτοῖς ὁ θεὸς ἐφανέρωσεν, εὐτελῆ φρονοῦσι καὶ μικρά, ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδιδόντες κ. τ. λ. Tertull. Apolog. 46. 'Æsculapio tamen gallinaceum prosecari jam in fine jubebat, credo, ob honorem patris ejus, quia Socratem Apollo sapientissimum omnium cecinit.' Ego vero assentior iis, qui putant, id a Socrate propterea factum esse, quod sperasset, animum suum, ubi vinculis corporis solutus esset, servatum iri et salutem esse consecuturum. Nam ægroti, saluti restituti, Æsculapio gallum immolarunt. V. Cellarius Antiquit. Med. p. 243. Walch. Ceterum περὶ τοῦ παρὰ Πλάτωνι ἀλεκτρυόνος scripserat Lupercus Berytius Grammaticus. V. Eudocia Ion. p. 282. Suid. v. Λούπερκος. Fisch.

τῷ Ἀσκληπιῷ—ἀλεκτρύονα] Lactantius (iii. 20.) judicat, 'illud vero nonne

ἀπόδοτε καὶ μὴ ἀμελήσητε.[i] Ἀλλὰ ταῦτα, ἔφη, ἔσται,[j] ὁ Κρίτων· ἀλλ' ὅρα εἴ τι ἄλλο λέγεις. Ταῦτα ἐρομένου αὐτοῦ οὐδὲν ἔτι ἀπεκρίνατο, ἀλλ' ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν ἐκινήθη τε καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐξεκάλυψεν αὐτόν,[k] καὶ ὃς τὰ
II. iii. 128. ὄμματα ἔστησεν· ἰδὼν δὲ ὁ Κρίτων ξυνέλαβε[l] τὸ στόμα τε[m] καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

§. 70. W. §. 156. Ἥδε ἡ[n] τελευτή, ὦ Ἐχέκρατες, τοῦ ἑταίρου

μελήσητε ΓΦGs.—[j] ἔφη ἔσται ΓΔΞΠΥΦGIs: ἔσται ἔφη *s.—[k] αὐτὸς Υ.—[l] ξ. ꙊΞΥ.

summæ vanitatis, quod ante mortem familiares suos rogavit, ut Æsculapio gallum, quem voverat, pro se sacrarent? Timuit videlicet, ne apud Rhadamantum, receptorem voti, reus fieret ab Æsculapio.' Gottl.

τῷ Ἀσκληπιῷ ὀφείλομεν ἀλεκτρυόνα] Hoc postremum Socratis mandatum, ejus obtrectatores cupide arripientes, nec ad se ipsi respicientes, exagitarunt: in quibus cæteris æquior Theodoret. Serm. vii. p. 590. B. ἐγὼ δὲ οἶμαι καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου, τὸν ἀλεκτρυόνα θῦσαι κελεῦσαι, ἵνα τὴν κατ' αὐτοῦ γεγενημένην διελέγξῃ γραφήν· ἐγραψάτην γὰρ αὐτὸν Ἄνυτός τε καὶ Μέλιτος, ὡς εἶναι θεοὺς οὐ νομίζοντα· quæ an caussa exstiterit, non statuimus. Scriptor Epistolæ Socraticæ xiv. p. 36. hoc nescio unde acceptum tradidit: ὡς δὲ ἔπιε τὸ φάρμακον, ἐπέστελλεν ἡμῖν τῷ Ἀσκληπιῷ θῦσαι ἀλεκτρυόνα· ὀφείλειν γὰρ αὐτῷ κατ' εὐχήν τινα, ὁπότε ἠσθένει ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς ἐπὶ Δηλίῳ μάχης. Dacierius Socratem merito quidem probat, sed mystica interpretatione aliena illa ab hac Platonis narratione. Conferatur et Spencer ad Origen. adv. Celsum vi. p. 632. E. ubi citatus Socratis defensor Cælius Rhodiginus Antiq. Lect. xvi. 12. tacite secutus est Ficini Argumentum in Phædonem p. 800. a. D. hic autem Olympiodorum Cod. i. p. 169. sic interpretantem: Διὰ τί τῷ Ἀσκληπιῷ τὸν ἀλεκτρυόνα ἀποδίδωσιν; ἢ ἵνα τὰ νενοσηκότα τῆς ψυχῆς ἐν τῇ γενέσει ταῦτα ἐξιάσηται; μήποτε δὲ κατὰ τὸ λόγιον, καὶ αὐτὸς τὸν παιᾶνα ᾄδων βούλεται ἀναδραμεῖν εἰς τὰς οἰκείας ἀρχάς. Paulo aliter p. 261. Διὰ τί ὀφείλειν ἔφη τῷ Ἀσκληπιῷ τὴν θυσίαν, καὶ τοῦτο τελευταῖον ἐφθέγξατο· καίτοι εἰ ὤφειλεν ἐπιστρεφὴς ὢν ἀνήρ, οὐκ ἂν ἐπελάθετο· ἢ ὅτι παιωνίου δεῖται προνοίας ἡ ψυχὴ ἀπαλλαττομένη τῶν πολλῶν πόνων. διὸ καὶ τὸ λόγιόν φησι, τὰς ψυχὰς ἀναγομένας τὸν παιᾶνα ᾄδειν. Æsculapii victimam gallum prodit etiam Artemidorus Onirocrit. v. 9. Libanius t. i. p. 842. A. et quædam de hoc genere adfert Haverkampius ad Tertulliani Apologet. xlvi. p. 380. Wytt.

ὃς τὰ ὄμματα ἔστησεν] *Socrates oculos fixerat:* unus interpretum Cornarius in hanc sententiam probabiliter vertit: *et oculi illi obriguerunt*, modo scripsisset *obriguerant*. Certe καὶ ὃς est Socrates, mortuus oculis apertis et fixis, et sic apparens quum rursus detectus esset. Eum, dictis postremis verbis, rursus aut se ipsum obvolvisse, aut a custode aliove adsidente obvolutum fuisse, quamquam non dicitur, tamen sponte intelligitur; nisi forte excidit, quum diserte positum fuisset, ἀλλ' (ἐνεκαλύψατο αὖθις, vel ὁ ἄνθρωπος ἐνεκάλυψεν αὐτόν· καὶ) ὀλίγον χρόνον διαλιπὼν κ. τ. λ. Sic modo supra hoc declarabatur, καὶ ἐκκαλυψάμενος, ἐνεκεκάλυπτο γάρ, εἶπεν κ. τ. λ. Wytt.

καὶ ὃς τὰ ὄμματα ἔστησεν] *Atque illius oculi obriguere.* Chariton. iii. 9. ἐμμανὴς γενομένη στήσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀνέκραγε, ubi vid. Dorvill. p. 404. ed. Lips. Heind.

συνέλαβε τὸ στόμα καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς] *Os et oculos clausit.* Mos notus et notatus ab antiquitatum scriptoribus, Kirchman. de Funerib. i. 6. Potter. Archæol. lib. iv. cap. 3. verbum non item hoc usu frequens. Artemidoro ii. 2. τῷ νεκρῷ σώματι συμβάλλειν τὰ χείλη· forte restituendum συλλαμβάνειν. J. Chrysost. de Providentia lib. ii. p. 188. b. D. ὁρῶσα τὸν παῖδα παρεστῶτα καὶ δακρύοντα, καὶ καθαιροῦντα ὀφθαλμούς, καὶ συλλαμβάνοντα στόμα, καὶ περιστέλλοντα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐπιμελούμενον ἅπερ αὐτοῦ τοῦ θανάτου πικρότερα τοῖς γεγεννηκόσιν εἶναι δοκεῖ. Wytt.

§. 156. ἥδε ἡ τελευτή] Aristippus interrogatus, quomodo Socrates obiisset?

ἡμῖν[o] ἐγένετο, ἀνδρός, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν, τῶν τότε[p] ὧν ἐπειράθημεν[q] ἀρίστου καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου[r] καὶ δικαιοτάτου.[s]

—[m] τε om ΠΥΙ et pr Ξ.—[n] ἡ om ΓG.—[o] ἡμῶν Δ.—[p] τῶν τότε om Γ.—[q] ἐπειράσθημεν s.—[r] φρονιμωτάτου τε καὶ ΓΦ.—[s] λογιωτάτου, γρ δικαιοτάτου, Λ.

respondet: ὡς ἂν ἐγὼ εὐξαίμην. Diog. L. in Vita Arist. ii. 8. Gottl.

τῶν τότε, ὧν ἐπειράθημεν] *Eorum qui tunc fuerunt, quos experiundo cognovimus:* τότε nec laudis præstantiæ, nec tempori recentissimo convenit: Ficinus omisit. Requiritur τῶν πώποτε, *eorum, qui unquam fuerunt:* in quam sententiam vertit Dacier; nisi grammaticam rationem intelligens, ipsa certe rei evidentia ductus. Sic supra §. 68. τῶν πώποτε δεῦρο ἀφικομένων· §. 2. εἴπέρ τις πώποτε καὶ ἄλλος. Leg. ix. p. 655. A. πάντων τῶν πώποτε γενομένων—. Dio Chrys. Or. lxv. p. 608. D. φιλαργυρίᾳ τοὺς πώποτε ὑπερβεβλήκει. Plutarchus sæpe, ut alibi ostendemus: alii item. Wytt.

τῶν τότε] Hic tametsi nihil diversæ lectionis ex libris scriptis editisve enotatum reperimus neque editorum interpretumve quisquam hæsit, insunt tamen in præclara hac dialogi clausula, quæ non levem moveant vitiatæ scripturæ suspicionem. Quid? qui de suæ ætatis neque ita pridem defuncto viro loquitur Phædo, num Socratem dicere potest τῶν τότε, *eorum qui tum fuere,* fuisse optimum? Quod ut feras, quæ tandem ista est oppositio inter τῶν τότε et ἄλλως? Ad priorane tempora an ad futurum spectare putemus hoc ἄλλως? Manifesto depravato loco donec certum alicunde afferatur remedium, legendum conjecerim, ἀνδρὸς, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἂν, πάντων, τότε ὡς ἐπειράθημεν, ἀρίστου, καὶ ἄλλως φρονιμωτάτου καὶ δικαιοτάτου. τότε i. e. *extremo vitæ Socratis die;* ἄλλως *per totam ejus vitam.* Velut supra §. 150. undecimvirorum minister: ἄλλως—γενναιότατον καὶ πρᾳότατον καὶ ἄριστον ἄνδρα ὄντα τῶν πώποτε δεῦρο ἀφικομένων, καὶ δὴ καὶ νῦν εὖ οἶδ᾽ ὅτι οὐκ ἐμοὶ χαλεπαίνεις. Nisi quis leniorem præferat Buttmanni medelam corrigentis, ἐκ τῶν τότε ὧν ἐπειράθημεν: quo tamen sensu Platonem scripturum potius fuisse ego arbitror ἐξ ὧν τότε ἐπειράθ. *ex iis, quæ tum experti sumus,* si recte omnino habet verbum πειρᾶσθαι h. l. genitivo rei junctum; nec sane, si πάντων abfuerit, in laude non admodum magnifica opus erat modestiæ hac formula, ὡς ἡμεῖς φαῖμεν ἄν. Heind.

FINIS.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

DATE DUE

SEMST JUN 2 1986

GL SEP 28 1986

201-6503

Printed in USA

belo

five

88PS IE25

1931 JUN 22 1931

Digitized by Google

Digitized by Google